PANNIRUTIRUMURAI

VOLUME XIV

PART I

TĒVĀRAM
SUNDARAR

INSTITUTE OF ASIAN STUDIES
Chemmancherry, Chennai - 600 119
India.

Pa<u>n</u>niru Tirumu<u>r</u>ai Volume XIV
Part I

TĒVĀRAM
SUNDARAR
(Patikams 1-50)

Translator
Dr. S. N. Kandaswamy

Project Director
Dr. G. John Samuel

Editor
Dr. T.B. Siddalingaiah

INSTITUTE OF ASIAN STUDIES
Chemmancherry, Chennai-600 119
India

Silver Jubilee Celebration Series – 14

Paṉṉiru Tirumuṟai **in English Volume XIV –part I**

Pages : **viii + 836**

First Edition : **2006 A.D**

Price : **Rs. 800 US $ 40.**

Publication No : 105

ISBN 81-87892 – 23 - 4

Copies can be had from

The Publications Division,
Institute of Asian Studies,
Chemmancherry, Chennai – 600 119.
India.

Phone: (Off.) : 24501851, 24500831, 24502212
(Res.) : 24964831
Fax : 91-44-24964831
E-mail: ias@xlweb.com
World Wide Web site: http: // xlweb.com/heritage/asian

Composed by : ***Institute of Asian Studies, Chennai – 600 119.***
Printed by : Students Offset Services, Chennai-600 017, Ph.4343862

CONTENTS

PREFACE

Śaivism is a prehistoric religion. Its antiquity dates back to the Vēdic age. 'Śata Rudrīyam', popularly known as 'Śrī Rudram' of *Yajur Vēda* extols the supremacy and greatness of Śiva. Sir John Marshall finds Śaivism taking its place as the most ancient living faith in the world.

The pre-Christian Tamil classics, generally known as Sangam literature, speak of Śiva worship. In course of time Śaivism in Tamil Nadu developed its canonical literature. It is collectively called *Paṉṉiru Tirumuṟai.*

As the name suggests, *Paṉṉiru Tirumuṟai* consists of twelve books, each one numerically named. First Tirumuṟai (Holy Book One), Second Tirumuṟai (Holy Book Two) and so on. The first seven *Tirumuṟais* are called by a general term *Tēvāram*. Sundara Mūrti Nāyaṉār is the author of the present work, the *Seventh Tirumuṟai.*

There is a growing interest among the scholars of the world in studying the scriptures of each religion in the original. Hence there is a need for translating these Tamil texts. The Institute of Asian Studies has made an ambitious attempt to render all the twelve *Tirumuṟais* into English.

Sundara Mūrti Nāyaṉār happens to be the one who enlisted the *Nāyaṉmārs* of his time and earlier. It will not be therefore gainsaying to mark him as the pivot of Śaivism. It is a happy coincidence that his writing, namely the *Seventh Tirumuṟai*, has been completed first and it is being published, naturally, as the first in the series.

It is our duty here to record our indebtedness to the people who helped us in different ways:

To Dr. N. Mahalingam, industrialist and philanthropist, for having sown in us the idea of bringing out the *Paṉṉiru Tirumuṟai* into English, and the encouragement he extended all through;

To the translators who readily accepted to help us in this giant venture, particularly to Dr S.N. Kandaswamy, the translator of the present volume, who was ever co-operative, and prompt in sending the scripts, and whose article on "The Life of Sundarar" elucidates the mission and message of the saint;

To Ms P. Nandhini, for having computerized the entire text; Messrs S. Selladurai and R. Ruskin Lavy for taking care of the design and other technical aspects; and to M/s Students Offset Printers for having made neat and beautiful print of it.

Above all , to God, who stood behind us to help, and ahead of us to lead.

Editor

ABOUT THE TRANSLATION

The object of this paṉṉiru Tirumurai Project is to introduce the canonical literature of Saivism literature of Saivism of Tamilnadu to the non-Tamil reader. Some of the readers are likely to know Tamil. i.e. familiar with the language so as to read and speak. They may easily read the Tamil text, but not understand the meaning fully or partially. For their sake the text of the hymm is given in Tamil script with a paraphrase. Some of the readers may perhaps understand the language but are not exposed to the script. For them the hymms are given in transliteration. Then follows the translation of the text with notes. This is the order in which the whole text is presented.

Text:

The Dharmapuram edition is followed throughout, as the text given therein is authentic. Variations are also shown. The editor used his discretion to select the emendation for this publication. Wherever the translator differs from the Dharmapuram edition, the correct reading is given and reason is spelt out.

Paraphrase:

This portion follows the text to give gist of the poem in Tamil. As it was noted earlier this will help the reader to understand the original text directly and better. This will also help one to check up with the translation provided later. The paraphrasing presents the exact import of the poem.

Transliteration:

Hymms are presented in transliteration to enable the Non- Tamil reader to become familiar with the language of the text. Two different alphabets are employed. The transliteration and translation are in phonemic script i.e., the Tamil words are given in their original sound. For example, pāṭal. But to maintain uniformly of the sounds and their representations in Tamil this phonemic scripts is used.

In the case of Sanskrit words the traditional I.P.A (International Phonetic Alphabet) is followed. Sanskrit words borrowed into Tamil are

divided into two groups, namely, Tatsama (Tar̲camam) and Tatbhava (Tar̲pavam). The Tar̲cama words are in I.P.N. and the Tar̲pava words are in phonemic script.

For example, it is Civan̲ in the transliteration and the translation parts. It will be Siva in the notes and other explanatory passages. So also the geographical names, historical names and political divisions are spelt in the usual way.

Translation:

An attempt has been made to present the hymms of Tirumur̲ai in simple and modern English. The form can be classified as free verse. Only it is freer here. It is a straight rendering, bringing out the essentials of the original without twisting or mutilating it. Maximum attention has been paid to maintain fidelity to the text.

The culture- specific terms, language-specific terms and religious terms are given in transliteration and then explained in detail.

Notes:

This is an area where the translator has full freedom. The restriction he had to put on himself while translating is removed. He has the right and the liberty to explain the meaning, interpret, expand the symbol and explicate the culture- specific or language-specific terms. The religious or the philosophical connotation of the passage is revealed in full. To put it in short, the translator fulfills his obligation here. Also here are given the quotations, references and cross-references.

In references, the Roman figures stand for the number of the Tirumur̲ai quoted; the next figure indicates the number of the decad or a chapter (in case of works other than Tirumur̲ais) and the third figure is for the stanza. For example, VI 4.2. is Sixth Tirumur̲ai, fourth decad and the second stanza.

A List Volumes and a List of religious terms are provided.

All the books and non-English terms are shown in italics. The word index will be included in Part II.

ABOUT THE TRANSLATOR

Professor S.N. Kandaswamy was born in Elaiyur, near Jayankonda Cholapuram, Tamilnadu in 1936. After acquiring his Doctorate Degree for his dissertation " Buddhism As Expounded in Maṇimēkalai" he served in various capacities in the Tamil Department of Annamalai University (1958 – 1979) Annamalai Nagar, Department of India Studies, University of Malaya (1979-1985), Kualalumpur and Department of Literature, Tamil University (1985- 1997). He was sometimes Visiting Professor in the International Institute of Tamil Tamil Studies, Chennai.

He has published 35 books Tamil and English and also many research articles to his credit. The Indian Council of Philosophical Research, New Delhi published his research projects with the titles "Advaitic thought in Tamil" and "The Encounter between Saiva Siddhanta and Advaita Vedanta". He has been a regular contributor of review articles to the Hindu, since 1973. He has participated in many National and International Seminars and presented valuable papers on Literature, Culture, Religion and Philosophy.

Professor S. N. Kandaswamy was awarded Gold Medal and many research prizes for his contribution to Tamil. Recognizing his service to the cause of Tamil culture and philosophy, the titles Siddhanta Kalānidhi and Tamiḻākarar were conferred on him, respectively by the Head of Dharmapura Adheenam (1984) an the Head to Kunrakkudi Adheenam (1992). With his rich experience and erudition in many languages, He has effectively and elegantly translated Sundarar Devaram into English with sufficient notes and references of cultural and religious significance.

Transliteration Table

VOWELS

Short		Long		Dipthong	
அ	a	ஆ	ā	ஐ	ai
இ	i	ஈ	ī	ஔ	au
உ	u	ஊ	ū		
எ	e	ஏ	ē	**Velar Fricative**	
ஒ	o	ஓ	ō	ஃ	k̲

CONSONANTS

Stops		Nasals		Semi-Vowel	
க்	k	ங்	ṅ	ய்	y
ச்	c	ஞ்	ñ	வ்	v
ட்	ṭ	ண்	ṇ		
த்	t	ந்	n		
ப்	p	ம்	m		
		ன்	ṉ		

Trill

ற்	ṟ

Alveolar Flap

ர்	r
ல்	l

Retroflex Flap

ள்	ḷ

Lateral Fricative

ழ்	ḻ

SANSKRIT PHONEMES

Voiced Palatal Stop

ஜ j

Alveolar Fricative

ஸ் s

Retroflex Fricative

ஷ் ṣ

Velar Fricative

ஹ் h

Affricate

க்ஷ kṣ

Terms used in the notes

mūrtti (Sanskrit: mūrti) -	the icon; the (specific) form
talam (Sanskrit: sthala) -	the holy place
tīrttam (Sanskrit: tīrtha) -	the holy water (pond or river) in the holy place
nandi or ṛṣabha -	the bull serving Śiva as the mount
mūrttam or mūrtti -	the icon; the form assumed by Śiva

1. Andhakāsura mūrti -	Śiva the slayer of the titan, Andhaka
2. Bhikṣāṭana mūrti -	Śiva as a mendicant begging alms
3. Brahma Śiraschedamūrti -	Śiva as the destroyer of one of the five heads of Brahma
4. Candraśēkhara mūrti -	Śiva with the crescent on His fore-head
5. Dakṣāri -	Śiva as the destroyer of Dakṣā's sacrifice
6. Dakṣiṇā mūrti -	Śiva as a preceptor
7. Gaja Samhāra mūrti -	Śiva who flayed the skin of an elephant
8. Gaṅgādhara mūrti -	Śiva with the Ganges in the mat-lock
9. Kālakāla mūrti -	Śiva as the destroyer of Kāla, the god of death
10. Kālasamhāra mūrti -	Śiva as the destroyer of Kāla, the god of death
11. Kāmāntaka mūrti -	Śiva as the destroyer of Kāma, the god of love
12. Lingodbhava -	Śiva as the huge fire mountain to subdue Brahma and Viṣṇu
13. Pārthānugraha mūrti -	Śiva the bestower of Pāsupata to Arjuna
14. Ṛṣabhārūḍha mūrttam -	Śiva on His bull-mount
15. Rāvaṇānugraha mūrti -	Śiva, with compassion, granting Rāvaṇa, the demon- king, after the latter was punished for his attempt to lift the Himālayas
16. Śarabheśvara mūrtti -	Śiva in the form of śarabha (an animal-bird-human combination) assumed for taming Nṛsimha, the man-lion incarnation of Viṣṇu
17. Tripurāntaka mūrti -	Śiva as the destroyer of the three castles of the three titans
18. Umābhāga mūrti -	Śiva with Umā; Umā being inseparably one with Śiva
19. Viṣāpaharaṇa mūrti -	Śiva, as the devourer of deadly poison
20. Vīṇādhara Dakshiṇāmūrti -	Śiva, in the form of Dakṣiṇāmurti playing vīṇā (vīṇā - vīṇai (Tamil) = a stringed instrument

PAN̲N̲IRU TIRUMUR̲AIKAḶ

List of Volumes

1. Volume I - Introductory
2. Volume II - I Tirumur̲ai Part I - Tēvāram
3. Volume III - I Tirumur̲ai Part II - Tēvāram
4. Volume IV - II Tirumur̲ai Part I - Tēvāram
5. Volume V - II Tirumur̲ai Part II - Tēvāram
6. Volume VI - III Tirumur̲ai Part I - Tēvāram
7. Volume VII - III Tirumur̲ai Part II - Tēvāram
8. Volume VIII - IV Tirumur̲ai Part I - Tēvāram
9. Volume IX - IV Tirumur̲ai Part II - Tēvāram
10. Volume X - V Tirumur̲ai Part I - Tēvāram
11. Volume XI - V Tirumur̲ai Part II - Tēvāram
12. Volume XII - VI Tirumur̲ai Part I - Tēvāram
13. Volume XIII - VI Tirumur̲ai Part II - Tēvāram
14. Volume XIV - VII Tirumur̲ai Part I - Tēvāram
15. Volume XV - VII Tirumur̲ai Part II - Tēvāram
16. Volume XVI - VIII Tirumur̲ai Part I - Tiruvācakam
17. Volume XVII - VIII Tirumur̲ai Part II - Tirukkōvaiyār
18. Volume XVIII - IX Tirumur̲ai - Tiruvicaippā-Tiruppallāṇṭu
19. Volume XIX - X Tirumur̲ai Part I - Tirumantiram Introduction & 1 to 3 Tantirams
20. Volume XX - X Tirumur̲ai Part II - 4&5 Tantirams
21. Volume XXI - X Tirumur̲ai Part III - 6-9 Tantirams
22. Volume XXII - XI Tirumur̲ai Part I - Patinōrāntirumur̲ai Tiruvālavāyutaiyār to Cēramān Perumāḷ
23. Volume XXIII - XI Tirumur̲ai Part II - Nakkīrar
24. Volume XXIV - XI Tirumur̲ai Part III - Kallāṭar to Piḷḷaiyār
25. Volume XXV - XI Tirumur̲ai Part IV - Nampi Āṇṭār Nampi
26. Volume XXVI - XII Tirumur̲ai Part I - Periyapurāṇam Introduction & 1-5 Carukkam
27. Volume XXVII - XII Tirumur̲ai Part II - 6-9 Carukkams
28. Volume XXVIII - XII Tirumur̲ai Part III - 10-11 Carukkams
29. Volume XXIX - -- Appendix etc.,

The Life of Sundarar

Prolegomenon

In the annals of South Indian Śaivism, the advent of Tēvāram Trio has been considered to be the most significant and memorable event. The first of them Tirujñānasambandhar, the boy-saint lived in the middle of 7th century A.D. His soul-stirring devotional lyrics are preserved in the first three collections of *Tirumuṟai* classics. His elder contemporary Tirunāvukkaracar's hymns formed the next three anthologies of the same series. The *Seventh Tirumuṟai* is the repository of the devotional outpourings of Ārūrar, popularly known as Sundarar, who lived during the times of Rajasimha Pallava (690-720A.D.), the great builder of the famous Kailāsanātha temple at Kāñcipuram.[1] Ārūrar reverentially regarded the first two Śaiva Apostles and vanguards of Bhakti movement, as his mentors and spiritual guides. He was very much inspired by their hymns. More than once, he referred them in his hymns stating that the Lord was immensely pleased to the recital of their melodious poems.[2] They withstood the upsurgence of the heterodox systems of Jainism and Buddhism and safeguarded the native Śaivism. Following their footsteps, Sundarar undertook periodical and systematic sojourns to the shrines of Śiva, spotted over the whole of South, singing His glory and spreading the message of Śaivism. He too condemned the Jain and Buddhist monks'[3] strange practices.

All the three saints were mystics, poets and social reformists. Their devotional lyrics possess not only theological and metaphysical thoughts, but also abound in literary beauties. They never deviated either from nature or from society. They experienced the Divine presence in the manifold manifestations of nature, as evidenced from their beautiful pen pictures. They had social consciousness and concerned much with the betterment of different stratas of society and their integrity. They enriched the Tamil poetry by introducing fresh literary genres, many kinds of innovative metrical forms, new figures of speech, dynamic vocabulary and delightful descriptions. They relaxed the rigour of the classical style of Sangam period by their chosen diction, flow of language, popular usages, common appeal, emotional touch, pleasant melody and aesthetical excellence. Their contribution to the development of Tamil music

deserves special mention. The natural descriptions which formed the backdrop of the shrines and the splended imageries of flora and fauna bear eloquent testimony to their creative skill and imaginative faculty. Their hymns shed a flood of light not only on the religious life of the people, but also on the political, social and cultural aspects of the period. In brief, they constitute the veritable document of the valuable monument of Tamil Culture.

Vital Sources

The life of Sundarar has been projected both from historical and legendary sources. However, an attempt is being made to highlight the major events of his life, mainly on the strength of the materials, enshrined in his own hymns, which are characteristically autobiographical. Some of the accounts are marshalled from the secondary sources, especially the poems of Nampi-y-āṇṭār Nampi (950A.D.), who has collected, organised and arranged the major *Tirumuṟai* anthologies. Also additional data from Cēkkiḻār's *Tiru-t-toṇṭarpurāṇam* alias *Periyapurāṇam* (1150A.D.) are of immense help to outline the life-sketch of Sundarar. The inscriptions of the Imperial Cōḻas and also later Pāṇḍyas and others provide valuable information about Sundarar and his consorts Paravai and Caṅkili.

First of all, let us consider the various names, attributed to the author of *Seventh Tirumuṟai*.

The Saint's proper name

Though the name Sundarar is very common in current usage, it seems to be a later epithet to denote the author of *Seventh Tirumuṟai*. In the signatory hymns which occur always at the end of the decads, the name Ārūrar is frequently found.[4] Actually it is the sacred name of the presiding Lord of this important temple city Tiru-v-ārūr. In the Sixth *Tirumuṟai*, Tirunāvukkaracar addressed the Lord by this name.[5] Even Ārūrar himself noted that it was impossible for him to forget Ārūraṉ, the Supreme Lord of Tiruvārūr.[6] Further in three of his hymns, he has unequivocally declared that he possessed the holy name of the Lord of Tiruvārūr. The passages under reference are presented hereunder:

1. ārūrai maṟattaṟku ariyāṉai,

   ammāntaṉ tiru-p-pēr koṇṭa toṇṭaṉ ārūraṉ.[7]

2. cīrūrum tiruvārūr-c-civaṉpēr ceṉṉiyil vaitta ārūraṉ.[8]

3. cirārum tiruvārūr-c-civaṉpēr ceṉṉiyil vaitta ārūraṉ.[9]

Having these internal evidences in mind, Cēkkiḻār has recorded that the saint was christened with the name Nampi Ārūrar, an appellation hailed by those, excelled in austerities and penance:

................tavattiṉāl mikkōr pōṟṟum

nampi ārūrar eṉṟē nāmamum cāṟṟi.[10]

Normally it has been customary with the Tamils, (we find this even today) to baptize the child with the paternal grandfather's name. That is why the grandson is called *peyaraṉ* i.e. the possessor of the former's name.[11] Again, Cēkkiḻār adduced reference to this time-hollowed practice when he noted that the original bond of heriditory servitude to Śiva of Veṇṇeynallūr was executed by the saint's grandfather whose name was also Ārūrar.[12] It seems that the whole family of Ārūrar was very much attached to the Lord of Tiruvārūr, perhaps having Him as their *Kuladeyvam* i.e. tutelar deity. It is essential to mention that Ārūrar himself has composed the maximum decads in his entire work, on this Lord.[13] One of the Saṇskrit inscriptions engraved in the wall of the second prakāra of the Tyāgarājaswāmy temple at Tiruvārūr, discloses the fact that Icaijñāṉiyār, the mother of Ārūrar was born at this holy city and she was the daughter of Jñānaśivācārya of Śaiva Gautama Gotra.[14] This inscription belongs to Anapāya Kulothuṅga II (1133-1150A.D.) who patronized Cēkkiḻār to compose the hagiography of Śaiva Saints, known as *Tiru-t-toṇṭar purāṇam.* It is essential to note that the reference, "āḷuṭaiya nampi mātākkaḷ icaiñāniyār" is inscribed in Tamil characters, while the rest of the epigraph is engraved in grantha letters.

Thus, there was a close link between the saint Ārūrar and the sacred city and in the course of his life it was providential for him to develop a sense of devotional bondage to the Lord, strengthened further by his wedding with Paravai, to be seen in due context.

Ārūraṉ nampi - Nampi Ārūraṉ

Nampi is a title, conferred on youthful person, excelled in handsomeness, knowledge, prowess, kindness and other values. A Pāṇḍya king of Sangam period bears the name Aṟivuṭai Nampi. In the *Tiru-t-toṇṭa-t- tokai,* Ārūrar refers many devotees with this significant title:[15]

1. Nampi Eripattar
2. Nampi Kannappar
3. Nampi Kulaccirai
4. Nampi Appūti
5. Nampi Naminanti
6. Nampi Munaiyatuvār
7. Nampi Itankali
8. Nampi Kōtpuli
9. Kanampulla Nampi.

Tirunāvukkaracar also mentioned Nampi Nanti, which was later abbreviated Nami nanti. Even after the period of Nāyanmārs, we have the names Pūnturutti Nampi Kāta Nampi, Purutōttama Nampi, Nampi-y-āntār Nampi and Nārkavirāca Nampi, the author of *Nampi akapporul kōvai.*

The Lord Himself is addressed very frequently as Nampi by Ārūrar in a whole decad, known as *Nampi enra Tiru-p-patikam.*[17] The Tamil Lexicon denotes that the word Nampi was also the title of officiating temple priest. Ārūrar calls himself Ārūran Nampi.[18] It seems that the title Nampi both precedes and succeeds a proper noun. However, the grammatical rule of *Tolkāppiyam* prescribes the occurrence of the title, preceding the proper name.[19] (Cēnāvaraiyar quotes some illustrations:

1. Ēnāti Nallutatan (Ēnāti-the title of a commander)
2. Kāviti Kannantai (Kāviti, the title of a minister)
3. Teyva-ppulavan Tiruvalluvan (The title of a renowned ethical poet).

In conformity with this tradition, Ārūrarn Nampi was also known as Nampi Ārūran, or Ārūrar with the honorofic plural suffix in the poems of Nampi-y-āntār Nampi and Cēkkilār.[20] In one of the inscriptions of Rajaraja I, engraved in the temple of Thanjavur, Sundarar is denoted by the name Nampi Ārūrar.[21] It is heartening to note that some musicians (pitāran), appointed by Rajaraja I bear the names Ārūrar and also Nampi Ārūrar.[22]

The name Ārūran is also shortened as *ūran.*[23] As a term of endearment, those very close to the saint should have called him *ūran*. Such usages came into vogue due to metrical exegency, as in the case of Tirujñānasambandhar who calls himself *Pantan* and also *Ñānan.*[24]

Another interesting name of Ārūrar is *Vaṉtoṇṭaṉ*. The significance of this epithet is to be briefly studied.

Vaṉtoṇṭaṉ

When the Lord in the form of an aged Ādiśaiva Brahmin appeared before the learned assembly of Antaṇars at Tiruveṇṇeynallūr and argued that Ārūraṉ was His servant, the latter abused Him stating that an antaṇaṉ by birth becoming a servant to another antaṇaṉ was against the customary law and hence, the disputant should be a lunatic to make such a claim. Subsequently, the Lord won His case and Ārūrar repented for his folly. The Lord conferred on him the name *Vaṉtoṇṭar*, just because he uttered the most unconventional and abusing words before the assembly, on the day when He condescended to enslave him. This event is recalled by Ārūrar himself in the following hymn:[25]

"taṉmaiyiṉāl aṭiyēṉai-t-tām āṭkoṇṭa nāḷ capaimuṉ

vaṉmaikaḷ pēciṭa vaṉtoṇṭaṉ eṉpatōr vāḻvutantār".

Closely observing this passage, Cēkkiḻār has narrated the same incident in the lines, given below:[26]

"maṟṟunī vaṉmai pēci vaṉtoṇṭaṉ eṉṉum nāmam

peṟṟaṉai"

Henceforth Ārūrar came to be known as *Vaṉtoṇṭaṉ*. In this connection, it is appropriate to mention that the Lord of Tiruvatikai Vīraṭṭam has conferred the title Nāvukkaracu on Marulnīkkiyar, very much pleased with his rich and classical diction.[27] The attribute vaṉ(mai) of the name Vaṉtoṇṭaṉ means rough, harsh and rude. Roughness or harshness is found only in his words and not in his service. The Tamil Lexicon equates vaṉtoṇṭu with vaṉcol which means rude speech, harsh word as opposed to iṉcol.[28] Hence, it seems that David Dean Shulman meant by the name Vaṉtoṇṭar, harsh devotee.[29] Dr. M.A. Dorai Rangaswamy rendered it stubborn slave.[30] G. Vanmikanathan translated it, rowdy devotee.[31] Though the word rowdy in modern Indian usage may mean an unethical and rough person, the standard English dictionaries mean by rowdy boisterous, noisy, disorderly, rough, unruly etc. Vaṉtoṇṭaṉ can also mean a rude devotee.'

In his signatory hymns, Ārūrar prefers to call himself Vaṉtoṇṭaṉ, so fondly, next to his proper name.[32] Nampi-y-āṇṭār Nampi[33] and Cēkkiḻār[34] frequently used this name in their poems.

It is essential to mention that the inscriptions of Kōnērinmaikoṇṭān and Sundara Pāṇḍya reveal the fact that some people had the name Vaṉtoṇṭar in the district of Tirunelvēli.[35]

Ālāla sundarar - Sundarar

Nowhere in the *Seventh Tirumuṟai* and the poems of Nampi-y-āṇṭār Nampi, the name Sundarar is noticed. Even Cēkkiḻār has used this name in very limited contexts. He has not mentioned this epithet either in the *Taṭuttāṭkoṇṭa Purāṇam* or in the Purāṇams of Viṟaṉmiṇṭar, Ēyarkōṉkali-k-kāmar and Kaḻaṟiṟṟaṟivār (-Cēramāṉ Perumāḷ), which are connected with the life of Ārūrar. However, in the introductory portion of the Purāṇam of Tirunāvukkaracar, Cēkkiḻār has made a mention to Ālālasundarar along with Tirunāvukkaracar, born in the Tirumuṉai-p-pāṭināṭu caused for its exalted fame.[36] In the introductory section with the caption 'Tirumalai-c-ciṟappu' and in the epilogue portion, Veḷḷāṇai-c-carukkam which respectively deal with the descent from and ascent to Mount Kailāsh by the saint named him Ālālasundaraṉ and Sundaraṉ.[37] Ārūrar, in his pre-existence in the Kailash was a servitor to Śiva, preparing garland to adorn Him and also bearing the sacred ashes.[38] Perhaps, this myth should have its origin in the hymn of Tirunāvukkaracar who stated that the Lord possessed Sundaraṉ to wave the yak-tail fan.[39]

It is pertinent to suggest that Ālālasundarar, originally meant the Beautiful One, who consumed the dangerous poison, emanated from the milky ocean, when it was churned, and then the devotee also possessed the name in conformity with the tradition of extending the Lord's name to the mortals due to love and attachment. Ālālasundarar, in course of time, was shortened as Sundarar. Even the most orthodox Śaivites are much familiar with the name Sundarar, rather than with Ārūrar.

In one of the inscriptions of Kulotthunga I (1119 A.D.), a flower garden in the premise of Kāḷatti temple, was named after Ālālasundaraṉ.[40] The inscription of Rajaraja III (1178-1218 A.D.) refers to the existence of a Guhāmutt in the name of Ālālasundaraṉ.[41] With the same name, there was a mutt at Tirunelvēli during the times of Sundara Pāṇḍya (1233 A.D.).[42]

From the foregoing citations, it becomes transparent that the Śaivites who came after the period of the Nāyaṉmār, exhibited their due respect and veneration to the saint not only by naming their children but also various establishments.

Ārūrar's Parents

In the signatory hymns, Ārūrar expressed himself to be the son of Caṭaiyaṉ and Icaiñāṉi individually and combinedly. The following are the references to his father.[43]

1. Caṭaiyaṉavaṉ ciṟuvaṉ
2. Caṭaiyaṉtaṉ ciṟuvaṉ
3. Caṭaiyaṉ ciṟuvaṉ
4. Caṭaiyaṉ kātalaṉ
5. Caṭaiyaṉtaṉ kātalaṉ

Ciṟuvaṉ means son and kātalaṉ denotes beloved son. The name Caṭaiyaṉ is one of the appellatives of Śiva, as noted in the hymns of Tirunāvukkaracar.[44] Ārūrar's father had it as his name. He mentions his mother, Icaiñāṉi in one hymn.[45] In another hymn, both his father and mother are mentioned.[46] In the *Tiru-t-toṇṭa-t-tokai*, after the enumeration of the Śaiva saints ending with Tirunīlakaṇṭattu-p-pāṇar, he records that he is the son of Caṭaiyaṉ and Icaiñāṉi who attained the feet of Śiva.[47] From this reference, it is to be understood that his parents were no more, when he composed *Tiru-t-toṇṭa-t-tokai.*

Nampi-y-āṇṭār Nampi and Cēkkiḻār included his parents and also himself in the Catalogue of devotees, thus making the total number 63.

Ārūrar's lineage

Ārūrar has made reference to his lineage in a general way. In one hymn,[48] he mentions that he is the chief of the Maṟaiyavar, a general term to *Ādiśaiva Brahmins,* who have mastered Vedas in addition to Śaivāgamas. In another context, he states that he is praised by them.[49] He feels proud that he was born in iḻiyā-k-kulam,[50] i.e. the clan that did not come down from its position. He hails from a noble family associated with rare Tamil:

"arumkulattu arumtamiḻ ūraṉ"[51]

Having these references in mind, Cēkkiḻār elucidated that Ārūrar's family was hereditorily privileged to render service to Śiva.[52] He extolled them *Ādiśaivas.*[53] They are variously known as antaṇar, kurukkaḷ, Śivacārya, Śivabrāhmin etc. They have been traditionally authorised to be the official priests in the Śiva temples. They are often called Tamil Brahmins. Even Śiva Himself assumed the form of *Ādiśaiva* and performed the Pūja in the absence of the regular priest

at the shrine of Tiruvaiyāru, as noted in the *Tiruvācakam*.[54] The *Ādiśaivas* do not have matrimonial alliance with the Smarta Brahmins who are ever prohibited to be temple priests in the Śiva shrines of Tamil nadu and Srilanka. It is not out of place to state that Nampi-y-āṇṭār Nampi (950 A.D.) and Aruḷnandiśivam (1250 A.D.), the great exponent of Śaiva Siddhānta and famous author of Śivajñānasiddhiyar were all *Ādiśaivas* like Ārūrar.

Ārūrar's birth-place

The birth-place of Ārūrar is Tirunāvalūr, the capital city of Tirumunai-p-pāṭinādu, also known as Naṭunādu i.e. the territory existing between Toṇḍaimaṇḍalam and Cōḷadēśam. It is situated west to the Panruti Railway station in the erstwhile South Arcot district. Further details of this sacred place are furnished in the preface to the 17th decad, celebrated by Ārūrar.

The saint is exulted to mention that Nāvalūr is his city: "namakku ūr......nāvalūr".[55] He affectionately praises it "our beautiful Nāvalūr".[56] It was at once rural and urban. Its rural and natural beauty is reflected in its fertile lands and lush groves.[57] Its urban attraction arises out of its decorated mansions.[58] A city becomes famous because of the decent inhabitants. Ārūrar feels proud and happy to proclaim that in his native place many good people are living:

"nallār palar vāḻtaru vayal nāvala ūraṉ"[59]

This passage reminds us the off-quoted line of *Puṟanāṉūṟu*:

"cāṉrōr palaryāṉ vāḻum ūrē",[60]

sung by the Sangam poet Picirāntaiyār. It means: "in my resident city, many noble men are living". That was one of the reasons, adduced by the poet for his perennial youthfulness and also for his hair, not becoming grey. Another poem in the same Sangam anthology declared that if the people, especially the male members were good and perfect, then the land also would be good and great.[61] Such a region naturally gets the appreciation of all people. Ārūrar delights to mention that Nāvalūr is praised by the whole country.[62]

The saint mentions his name along with his birth place in many decads. Some occurrences are presented hereunder:

1. Nāval Ārūraṉ[63]
2. Tirunāval Ārūraṉ[64]
3. Nāval ūraṉ[65]
4. Nāvala ūraṉ[66]
5. Tirunāvala ūraṉ[67]

Such usages recall us the early Śaiva apostle's utterance, "Kāḻiñāṉa Campantaṉ".[68] These usages are rooted in the Sangam tradition. The names of many poets of Sangam literature occur after their place-names. E.g. Uṟaiyūr ēṉi-c-cēri Muṭamōciyār, Aiyūr Muṭavaṉār, Kaṭiyalūr Uruttiraṅkaṇṇaṉār, Kāviri-p-pūm paṭṭinattu-k-kāri-k-kaṇṇaṉār, Maturai-k-kaṇakkāyaṉār and others.

Hence, following the Tamil literary convention, the saint fittingly calls himself, "Nāval Āruraṉ".

It is pertinent to record that the full word Nāvalūr or Tirunāvalūr has been shortened, 'Nāval', perhaps due to metrical exegency or popular usage. The inhabitants are mentioned, "Nāvalar".[69] Nampi-y-āṇṭār Nampi refers to the saint, 'Tirunāval ūraṉ'.[70] Cēkkiḻār mentions him "Nāvalnakar ūraṉ" and "Tirnavalūr ūraṉ."[71]

Ārūrar's Education

Besides being a saint and mystic, Ārūrar was a great poet. Umāpatiśivam (1315A.D.) has stated that Sundarar has composed 38,000 poems on the Lord, enshrined in the various temples.[72] The palm-leaf manuscripts of his poems were stored in the temple of Naṭarāja at Tillai and most of them were destroyed by the white ants. Now only 1026 poems are extant. They are collectively called *Tiru-p-pāṭṭu,* the sacred song. It is not out of place to note that the poems of Tiruñāṉacampantar and of Tirunāvukkaracar are respectively known as *Tiru-k-kaṭaikkāppu* and *Tēvāram.* In course of time *Tēvāram* became a common name to denote the poems of all the three saints.

A perusal of Ārūrar's poems reveals the fact that he had wide range of knowledge in the Tamil classics, fine arts, Śaiva Āgamas, Vedas, Purāṇas and Yoga śāstras. He exults himself to be a productive scholarly poet, with classical and eloquent diction.[73] He excelled in the faculty of thinking and imagination.[74] His knowledge in the poetics of *Tolkāppiyam* is revealed in the description of pathetic fallacy when the heroine, unable to bear the pangs of separation of her beloved partner, addresses individually the herons, parrots, bush mynas, cranes, cakra birds, beetles, clouds, swans etc., to communicate her plight to Him.[75] Ārūrar should have studied the emissary poems in the Sangam and post-Sangam literature, and hence he has beautifully projected the Akam tradition in the poems under reference, interpreted by the religionists to reflect the noble sentiments of bridal mysticism.

Influence of Sangam poetry

Some illustrations to Ārūrar's erudition in the Sangam anthologies would suffice. His study of *Puranāṉūṟu* is inferred in the following line:[76]

"talaināḷ kaṭaināḷ okkavē"

Without any doubt, he expects the Lord to exist in his mind till the last day as He did on the first. This passage has its counterpart in *Puṟam* wherein the hospitality of the chieftain and philanthropist Atiyamāṉ Añci has been lauded to be of the same grandeur on all days to the poets, as he did on the very first day (-[77]talaināḷ pōṉṟa viruppiṉaṉ).

In one hymn, he ridicules the stout and sturdy nude Jain monks who stood like the rock of Kumaṇaṉ, falsely professing that they never ate, due to fasting.[78] Kumaṇaṉ was the last in the series of philanthropists of Sangam age and his mountain was known as Mutiram, celebrated by Peruñcittiraṉār.[79]

Ārūrar lauded Pāri, the renowned patron of bards and poets, extolled by Kapilar in *Puṟam*.[80] He lamented that in his own times there were nobody to take care of the poets, even if they panegyrized them a second Pāri.[81] In one of the poems of Kapilar, the depiction of the cool mountain with a monkey couple, enjoying the delicious jack fruit is found.[82] Similar description is also noticed in the saint's hymn.[83] In the *Kuṟuntokai*, the same poet describes the herons with tender reddish feet, resembling the millet stalk.[84] Ārūrar draws a parallel pen-picture while delineating the beauty of the temple city Tiruvārūr.[85] In *Akanāṉūṟu*, the buds of kurā tree (webera corymbosa) are compared to the sharp teeth of a serpent.[86] Such a similie is also found in the hymn.[87] In *Ciṟupāṇāṟṟ-u-paṭai*, the flower of cerunti is compared with golden bloom.[88] In the holy spot of Tirunākēccaram, such flowers blossomed with the hue of perfect gold.[89] Kapilar portrays the young girls of hilly region, scaring away the parrots, set on the ripe millet plants in the field.[90] While describing the Śrīparvatam shrine in the Andhradeśa, similar portrayal is projected by Ārūrar.[91]

References to koṭukoṭṭi dance, performed by Lord Śiva after demolishing the triple castles of the titans are noticed in *Kalittokai*[92] and *Cilappatikāram*.[93] The same aweful dance is also noted in the hymn.[94] Iḷaṅkō-v-atikaḷ has drawn a distinction between the celestials, who died even though they consumed the immortal nectar, and the Supreme Lord, who ever existed, despite He swallowed the deadly poison.[95] The same thought is also wonderfully communicated in the hymn.[96]

Study of ethical works

Ārūrar's knowledge in the ethical works and their impact on his poems deserve a separate study. Some examples are given here below.

In the decad on Nelvāyil Aratturai, Ārūrar dexterously quoted many lines of *Tirukkural* to teach some of the noble thoughts. Tiruvalluvar in the very first couplet instructs the existence of god even to the understanding of primary class student: 'God is to the world as the letter "A" is to the alphabet.' The same is expressed also by Ārūrar.[97] Subduing the entrance of five-fold sense organs is an essential requisite to spiritual progress.[98] Both the authors aspire to cross the ocean of birth and reach the shore of Lord's feet.[99] Both of them defined the birth to the awakening from deep slumber.[100]

Even in other patikams, Ārūrar's knowledge of *Tirukkural* is revealed: The Supreme Lord is the embodiment of eightfold auspicious qualities.[101] The moral philosopher exhorted that if one inflicted evils on others in the forenoon of the day, their result would automatically follow the agent in the afternoon of the same day.[102] Ilaṅkō-v-aṭikaḷ also endorsed the same view,[103] laying stress on the doctrine of karma, being a Pan-Indian thought, accepted by all systems of Indian philosophy both homogeneous and heterogeneous, except Cārvāka, the Indian materialist. In two hymns, Ārūrar emphatically expressed the same thought more or less in the same language.[104] It is to be borne in mind that the theory of karma was postulated both by the theologians and metaphysicians of India in order to maintain accountability of man's action and to establish social order.

Tiruvalluvar advises to cling to the Lord as one's prop and support, devoid of any desire, in order to give up one's cravings and thirst, to attain salvation.[105] Ārūrar adopted the same view.[106]

Another popular work is the *Nālaṭiyār*, composed by the Jain monks. Though Ārūrar condemned the hypocrit Jains of his own times, he did not dislike their literature. Some parallel thoughts are found in the poems of the Jain ethical work and the Śaiva hymns. Some examples are enough.

People amass opulence. But, they never enjoy. They do not attire in fine dress and eat delicious food. They never offer any charity and do any virtuous dead. Alas! They lose the wealth, by putting into the bowels of earth, like the bees depositing the honey in the comb to be lost to others.[107] Such misers are also identified by Ārūrar.[108]

The ephemeral nature of earthly existence is dreadfully depicted in

Nālaṭiyār.[109] The auspicious drum, resounded in the wedding hall would turn to be an unfortunate bongo, playing the funeral note to the same couple. This description has its source in the *Puranānūru*.[110] Following the same line of thought, Ārūrar admonishes that this life is nothing but the wedding-decoration, becoming the corpse-adornment (maṇa-k-kōlamatē piṇakkōlamatām).[111] Transcience of life is compared to the water drop on the blade of grass in *Nālaṭiyār*. Ārūrar said that life is likened to the due drops on the tip of grass, seen by the scorching rays of sun.[112] Ārūrar shares with the people's wisdom through the adequate usage of appropriate proverbs, being the product of time tested experience and common consciousness.[113] These are preserved also in the *Palamolinānūru*, a post-Sangam work.

Since Ārūrar felt that without ethics religion becomes vain and purposeless, he inculcated values and morals in the course of singing Lord's glory. Next, let us consider the impact and influence of Tiruñāṉacampantar and Tirunāvukkaracar on the poems of Ārūrar, quoting only limited citations.

Study of early hymns

In many hymns, Ārūrar eulogised the aforesaid early apostles and their soul-animating lyrics.[114] He refers to the sacred service of Tiruñāṉacampantar in disseminating the Tamil culture through his mellifluous musical renderings.[115] Also he mentions that Tirunāvukkaracar has sung 49000 poems (-patikams?) which he should have studied devotedly.[116] Already, it has been pointed out that the Lord very much enjoyed their hymns. Therefore, it is quite natural that Ārūrar has drawn inspiration from their devotional poems.

The very beginning phrase of Ārūrar's first hymn, 'pittāpiṟaicūti' seems to be a reproduction of the phrase, occurring in one of the hymns of the *First Tirumurai*.[117] Similarly the passages, "maṭaiyil vāḷai pāya", "kōvalaṉ nāṉmukaṉ", "viraiyār koṉṟaiyiṉāy", "eṅkēnum yātāki-p-piṟantiṭiṉum" etc., of the early *Tirumuṟais* are found in Ārūrar's hymns.[118]

Some of the striking phrases of Tirunāvukkaracar's poems are adopted in Ārūrar's outpourings. Vaṉṉeñcarkku ariyāṉai, nuntāta oṉcuṭarē, koyyulām malar-c-cōlai-k- kuyil kūva mayil ālum ārūraṉai, meyyelam veṇṇīṟu caṇṇitta mēṉiyāṉ, oṅku mākaṭal ōtam, pēyōṭum pirivu iṉṉātu and veṇṭuvar vēṇṭuvatē īvāṉ kaṇṭāy are some of the notable correspondences in the hymns of these two saints.[119]

The parallels are not accidental. Ārūrar has definitely dived deep into the ocean of Tamil classics and his study is reflected in his excellent poems. His

erudition earned him the titles Tamil Vēntar, i.e. the king of Tamil or the chancellor of Tamil in the modern parlance, Tamilnātan, the chief of Tamil etc.,[120] He associates himself with the appellative Tamil before his name, to underline his passionate love to his mother language.[121]

"poyyā-t- tamil ūran"

"uḷamkuḷir tamil ūran"

"arum tamil ūran"

He adores his language as narramil, tantamil, aruntamil, ontamil, intamil, innicai-c-centamil etc. in many of his hymns. He compares the Lord to the sweet Tamil music. He often refers to the melody of Tamil songs and sevenfold notes of Tamil music. The Lord daily offered gold coins to the two early apostles at Tiruvīlimilalai, in order to enjoy their delicious and melodious Tamil hymns.

So far a brief survey has been made to highlight the wide spectrum of Ārūrar's knowledge in the Tamil classics. He had equally a good knowledge in the Vedic and Āgamic Sanskrit literature. He has studied the fourfold Vedas with their Aṅgas.[122] References to the Śaiva Āgamas are also noticed.[123] His thorough knowledge of the Śaiva Purāṇas, Itihāsas etc., is reflected in his descriptions of many a myth and legend, narrating various manifestations of Śiva and His heroic deeds. References to his study of Kālidāsa's *Kumārasambhava* is also noticed.[124] His interest in the Upanishadic lore is also revealed.[125] Cēkkilār has stated that Ārūrar became an adept in limitless branches of knowledge.[126]

All these references strengthen Ārūrar's claim, that he was "mannu pulavan........ceñcol nāvan".[127]

Heir-Apparent

In the *Periyapurāṇam,* adoption of Ārūrar by the chieftain Narasinga Munaiyaraiyar, a feudatory under Narasimha Pallava II has been picturesquely projected. Even when Ārūrar was very young, playing in the street, he attracted the chieftain who had no progeny, adopted him as his son and heir with the consent of the latter's parents. He brought him up in conformity with Ārūrar's family tradition and royal splendour.[128] Though there is no direct reference to this important event in the hymns of Ārūrar, he has noted about his birth-place, Nāvalūr which is the Lord's abode, his own habitat and also the holy spot, where Narasiṅga Munaiyaraiyan devotedly serves the Lord Īśa.[129] Further, frequent references such as Navalūr Mannan, Nāvalūrkōn, Tirunāvalūr-k-kōn, Nāvalarkōn, Tennāvalarkōn, Nāvalar Vēntan, Nāvalar kōmān, Nāvalūrāḷi, Nāvalūr aracu,

Nāvarlūrk kuricil and similiar other epithets denoting Ārūrar, in the *Seventh Tirumurai* and the poems of Nampiyāṇṭār Nampi and Cēkkiḻār strengthen the view that though he was born in the *Ādiśaiva* family, he became the ruler of Nāvalūr, the capital city of Munaippāṭinādu.[130] Ārūrar himself mentions that he righteously reigned the land as its king.[131] Additional appellatives to denote him as a ruler are produced here below from *Periyapurāṇam*:[132]

1. Cennāvin munaippāṭi-t- tirunāṭar
2. Tirumunaippāṭi kāvalanār
3. Nāvalūr kāvalar
4. Nāvalūr nakarār vēntu
5. Munaippāṭiyar kō
6. Munaippāti-t- talaivar
7. Munaippāṭi vēntar

It may be presumed that Cēkkiḻār, being the chief minister to the Cōḻa king Kulottunga II, should have made such references on the strength of historical sources, available to him during his times.

His Personality

Self-portrayal of Ārūrar speaks volumes of his majestic personality with royal grandeur. His shoulders were strong and broad like the rock.[133] They were robust and globular, embraced by the goddess of wealth.[134] With the shoulder strength, he excelled in wrestling.[135] He was handsome, endearingly eulogized as an exhilarated young elephant.[136] The beautiful lotus garland adorned his charmful chest.[137] Cēkkiḻār depicted him a lion.[138] He was a good horse-rider.[139]

In one hymn, he mentioned that he was fond of adorning himself with beautiful apparels and ornaments, collectively called, 'Cuntara Vēṭaṅkaḷ'.[140] The word cuntaram means beauty. Ārūrar was known as Cuntarar also, for he was handsome. His aesthetical sense and urge of sensuous enjoyment tempted him to take privilege with the Lord of Nākai-k-karōṇam to provide him with costumes, perfumes, silk dress, jewels, gems, ornaments, swift running horse, sumptuous food etc.[141]

It is interesting to note that Ārūrar, like his comrade-devotee, Cēramān Perumāḷ was a ruler, poet, saint and mystic-all rolled into one.

Intervention and Enslavement

As per the account in *Periyapurāṇam,* when Ārūrar attained the age of marriage, his father Caṭaiyaṉār decided to get the daughter of *Ādiśaiva* Brahmin Caṭaṅkavi Civācāriyar of Puttur for his son. Both sides agreed and the marriage was fixed on an auspicious day. The wedding hall was decorated. The relatives and friends in the characteristic attires assembled in the hall. The conch was blown, while the musical instruments were played. Music and dance were performed. To the wonder of all, an aged *Ādiśaiva* Brahmin intervened and the whole proceedings were disrupted. He stood before the audience and declared that after clearing the dispute between him and Ārūraṉ, the latter was entitled to engage in the marriage ceremony. Further, the old man informed the assembly of the *Ādiśaiva Brahmins* that Ārūraṉ was his servitor and he held the document to this effect, executed by his grandfather. Enraged by this statement, Ārūraṉ uttered that never before they heard about an Antaṇaṉ (-*Ādiśaiva*) becoming a slave to another Antaṇaṉ, and hence the old man, making such a new statement should have been a lunatic. In retart, the aged man expressed that let himself be a lunatic or a ghost for which he did not feel ashamed; but he claimed that Ārūraṉ was destined to serve him, and not to indulge in clever speech. However, Ārūrar who could not bear the disputant's claim, went to the extreme of tearing away his document which was only a copy.

Again, the old man relentlessly pleaded that since the young man forcibly damaged the palmleaf document, it was enough proof for his binding servitude. Finally, it was concluded to settle the matter at the assembly of Veṇṇeynallūr, the place of the aged Brahmin, who produced again the original document, stating clearly that the *Ādiśaiva* Ārūraṉ of Nāvalūr and his descendents were hereditorily bonded in the service to the great ascetic Pittaṉ of Veṇṇeynallūr. After duly examining the veracity and validity of the signature in the bond with the similars in other written documents, the assembly declared the judgement in favour of the aged man. However, when they asked his whereabouts in the city, he led them including Ārūraṉ to the shrine, Aruṭṭuṟai and disappeared to the utter dismay of all of them. Then the Lord appeared in the sky along with His consort Umādevi on the bull mount and announced Ārūraṉ that he was His old devotee, born on earth, due to growing desire and in order to prevent him from the entanglement of sorrowful life, He intervened and enslaved him in the presence of *Ādiśaiva Brahmins.*

On hearing the Lord's words, Ārūraṉ became emotional with melted heart, like a cow-calf hearing its mother's bellow. He automatically raised his hands above his head and ardently addressed the Lord, who condescended voluntarily

to enslave and enrule him. As already noted Śiva named him Vaṉtoṇṭaṉ, for he spoke rudely and harshly during the course of argument and expressed willingly that He liked very much the worship through hymns, and hence instructed him to sing Him in the rich Tamil language. The novice was bewildered and did not know how to sing the aspects of ocean-like qualities of the Supreme. The Lord reminded him to commence with "Pittā", the first word, uttered by Ārūraṉ to abuse Him. Thus, the first hymn, "Pittāpiṟaicūṭi" was sung by the devotee.[143]

The above narration seems to be legendary. Ārūrar's arranged marriage with the daughter of Caṭaṅkavi is not mentioned either in his own hymns or in the poems of Nampi-yāṇṭār Nampi. But Cēkkiḻār indicates this. Nevertheless, Ārūrar frequently refers to the event that he was enslaved by the Lord in the guise of *Ādiśaiva* Brahmin, producing a document before the assembly at Veṇṇeynallūr.[144] Only selective passages from his poems are presented hereunder, to denote this memorable event.[145]

1. "ōr āvaṇattiṉāl,
   empirāṉār veṇṇeynallūril vaittennai āḷumkoṇṭa nampirāṉār"
2. "vāyāṭi māmaṟai ōti-y-ōr vētiyaṉ āki vantu.........
   veṇṇey nallūril vaittu āḷum koṇṭa"
3. "aṉṟu vanteṉai akaliṭattavarmuṉ āḷatāka eṉṟu āvaṇam kāṭṭi
   niṉṟu veṇṇeynallūrmicai oḷitta nittilattiraḷ"
4. "veṇṇey nallūril,
   aṟputa-p-paḻa āvaṇam kāṭṭi atiyaṉā eṉṉai āḷatu koṇṭa
   naṟpatattai"

Thus, from Ārūrar's own words the Lord's graceful deed of intervention and enslavement becomes evident. Some scholars who liked to rationalise this supernatural event, endeavoured to interpret that the old Brahmin in the episode should have been a ripe preceptor who in the Indian tradition was always accorded the status of God. Nevertheless, the marriage legend may be taken as a creation of Cēkkiḻār, who should have attempted to project a background for the Lord's intervention and obstruction to enslave Ārūrar. It is also to be borne in mind that production of a document to enslave the chosen devotees is also noted in the hymns of Tiruñānacampantar and Tirunāvukkaracar, as experienced by them.[146]

Cēkkiḻār concluded that the daughter of Caṭaṅkavi spent her days on the contemplation of the arranged groom Ārūrar and finally attained Śivaloka.[147]

Recognising the main aspects of the legend, the significant epithets

Taṭuttāṭkoṇṭaruḷiya Nāyaṉār, Vaḻakku veṉṟa Perumāl, Paḻa āvaṇa-c-cokkaṉ and Piccaṉ eṉṟu pāṭa-c-coṉṉāṉ came into vogue, as noticed in the temple inscriptions of the later Cōḻa period.[148] Also in the fresco paintings of the great temple at Thanjavur, built by Rajaraja I (985-1014A.D.), the whole episode is delightfully depicted. In the outer prahāra of the sanctum sanctorum of Tārāsuram temple, built by Rajaraja II (1146-1163A.D.) the life sketches of all the Nāyaṉmārs are represented in the enchanting panel sculptures. Above the scenes of Lord's victory over Ārūrar in the dispute, brief accounts of the event are also engraved. By the time of the Imperial Cōḻas, the hagiography of the Śaiva Saints was venerated and well established.

Spiritual Sojourn

Since Ārūrar was ordained to sing the Lord's glory, he commenced his first decad, dedicated to the Pittaṉ of Tiruveṇṇeynallūr on the southern bank of River Peṇṇai. Then he undertook a systematic sojourn to various shrines, celebrated in his hymns. The next sacred city of his pilgrimage was his birth-place Tirunāvalūr and offered his prayer with the decad beginning with "kōvalaṉ nāṉmukaṉ". In all the hymns of this patikam, he has recorded his personal experience and the Lord's mercy, showered on him, reclaiming his hereditorial servitude through the bond. Next, he visited Tiru-t-tuṟaiyūr, on the northern bank of River Peṇṇai and entreated the Lord to initiate him in the path of penance (-tavaneṟi). After paying homage to Śiva in various shrines on his itinerary, he crossed the River Peṇṇai and reached the outskirts of Tiruvatikai, where the Lord bestowed grace on Maruḷnīkkiyār and christened him with the name Nāvukkaracar, recognising the potency and command of his poetry. Ārūrar, fearing to set his feet on the holy place, without entering the spot proceeded to the adjacent Cittavaṭamaṭam, an establishment providing accommodation to the Śaiva devotees. While sleeping in the night, miraculously he was favoured by Śiva in the form of an old *Ādiśaiva* with Tiruvaṭi dīkṣā, i.e. a mode of religious initiation in which a guru places his feet on the disciple's head. He composed an elaborate decad on Tiruvatikai Vīraṭṭam. Then, he visited Tirumāṇi-k-kuḻi and the patikam on this holy spot is not available now. Subsequently he went to Tiṉainakar and worshipped the Lord with the decad, 'nīṟu tāṅkiya'. Then, he sojourned to Tillai, the unique shrine of Śiva and was greeted warmly by the local devotees in legion. He entered the shrine through the north tower of the temple and ardently adored Lord Naṭarāja, the cosmic dancer. Unfortunately, the patikam that he composed during his first visit is also lost. In this context, it is pertinent to note that Tiruñāṉacampantar and Tirunāvukkaracar came to the

same temple long before him, respectively through the South and West towers, while Māṇickkavāsakar entered via East tower. Thus, though the four Saiva apostles moved into the temple through four different entrances, they reached the same destination, as they followed the four different, but related mārgas, attaining the same goal.[149]

It is said that Ārūrar received an aerial voice at Tillai (-Chidambaram) to proceed to Tiruvārūr. He crossed the River Koḷḷiṭam and reached Cīkāḻi, the birth place of the boy-saint Tiruñāṉacampantar. With reverential fear, Ārūrar did not want to walk on the sacred soil, and hence stationed himself on the outskirts of the city and worshipped the Lord who gave him a vision with His spouse on the bull mount, that inspired him to glorify the shrine in the decad, "cātalum piṟattalum". On his way to Tiruvārūr, he visited Tirukkōlakkā, Tiruppuṉkūr, Mayilāṭuturai, Amparmākāḷam and Tiruppukalūr, consectrating the temples with his pleasant patikams. When he reached the significant temple city Tiruvārūr, a large gathering of devotees thronged to receive him. He entered the temple of Thiyāgarāja and fervently prayed Him with the decad, "karaiyum kaṭalum".

In this way, he undertook pilgrimage to the sacred spots of Śiva and composed hymns, expressing his own experiences and depicting the natural beauty of the landscape. His visits to various temples of Śiva are also noted in the Purāṇams of Kalikkāmar and Cēramāṉ, besides in the last section of the epic. Cēkkiḻār with historical sense and chronological sequence traced the journey of Ārūrar, identifying the patikams, associated with the concerned shrines, besides projecting the memorable events and miraculous occurrences during his stay at the temple cities. The narration of these incidents should have been made on some living traditions and internal evidences. All these particulars are presented in the introductory portions of the concerned decads. All in all, the accessible patikams, one hundred in number were sung on 82 shrines. It is essential to mention that a recent edition on the chronological sequence of patikams has been published by P.R. Natarajan.[150] Among them, **Tirukkēticcaram** exists in Īḻamaṇḍala, on the banks of River Pālāvi. The scenic descriptions of this sacred place seem to be direct from Ārūrar's personal experience. Though Cēkkiḻār stated that Ārūrar in the company of Cēramāṉ Perumāḷ offered worship to this temple, stationing themselves at Rāmēswaram, the hymns suggest Ārūrar's personal visit to the shrine. Since he was a prince, he should have had the facility of crossing the ocean and reached Kēticcaram easily. It is to be borne in mind that commercial and political contacts through navigation existed between Tamilnadu and Srilanka and hence the probability of Ārūrar's journey to Īlam

cannot be excluded. In the Śaiva parlance, Īḻa-t-talam and not Ilaṅkai-t-talam is in vogue. Another notable sthala, **Tiruvañcaikkaḷam** of Cēradeśa, at present belongs to Kerala. Similarly, **Śriparvata** exists in the Andhra Pradesh. **Tirukkētāram** is located in the Himalayas. To all these places, Ārūrar should have paid a personal visit and composed the patikams. **Noṭittāṉ malai**, the last one has been identified with the heavenly Kailash. Thus, the sacred places sung by Ārūrar, outside the border of medieval Tamilnadu, were five.

Among the 63 holy shrines of Śiva, existing on the northern side of River Kāviri, Ārūrar has celebrated twenty, including Tillai, Kaḻippālai, Veṉkāṭu, Kurukāvūr, Kaḻumalam, Kōlakkā etc. There are 128 sthalas on the southern side of the same river. Ārūrar has solemnized only 26 of them such as Kaṟkuṭi, Cōṟṟuttuṟai, Nākēccaram, Āvaṭutuṟai etc. Out of the 14 holy spots in Pāṇḍyadeśa, Ārūrar composed hymns only on five, viz., Tirupparaṅkuṉṟam, Puṉavāyil, Pūvaṇam, Kāṉappēr and Tiruccuḻiyal. Out of the seven sacred places of Koṅku maṇḍala, only four got the patikams of this saint. They are: Veñcamākkūṭal, Pāṇṭikkoṭumuṭi, Tirumurukaṉpūṇṭi and Tiruppukkoḷiyūr Aviṉāci. Among the 22 shrines of Naṭunāṭu, the saint has consecrated ten such as Veṇṇeynallūr, Nāvalūr, Tuṟaiyūr, Nelvāyil aratturai, Tirumutukuṉṟam etc., His patikams are available on 12 sthalas out of 32, existing in Toṇḍaināḍu.

It is heartening to note that the earlier saints Tiruñāṉacampantar and Tirunāvukkaracar did not visit any shrine in Cēranādu. Perhaps because of the close companionship with Cēramāṉperumāḷ, the king of that country, Ārūrar visited Tiruvañcai-k-kaḷam more than once.

Wedding with Paravai

The Tamils never considered that marriage was an obstacle to the spiritual way of life. Tiruvaḷḷuvar, the moral philosopher has equally stressed on the importance of household life and ascetic life. Most of the Nāyaṉmārs were married and they led an exemplary household life. Though the first marriage, arranged with the daughter of Caṭaṅkavi did not materialise, since it was against the will of God, Ārūrar was not dejected. He proudly felt that the Lord of Tiruvārūr Himself offered him Paravai with beautiful and brilliant eyes and also took care of them.[151] Nampiyāṇṭār Nampi stated that Ārūrar was the beloved husband of the damsel Paravai.[152] As an epic poet, Cēkkiḻār elaborated the whole episode, introducing the circumstances which led them to meet each other at the temple and exchanged mutual admiration and adoration before they got married on the divine injunction of the Lord of Tiruvārūr. In order to exhaust Ārūrar's

thirst for sensuous joy (in the heaven), the Lord Himself arranged their wedding. Further, He gave Himself to the devotee as his comrade and henceforth he came to be called **Tampirān Tōlar** by all the servitors.[153]

According to *Periyapurāṇam*, Paravai, who was destined to be born in the family of dancing damsels, dedicated to the service of Śiva temple at Tiruvārūr, was *Kamalini* in her pre-existence serving the Goddess Umā in Kailash. Since she too lost herself to Ālālasundarar in love, while gathering flowers for divine service, she also happened to take birth on earth. Their marriage was grandly celebrated by all the devotees at Tiruvārūr. The wedded couple indulged in household life and enjoyed to their heart content.

The Tamils always valued highly paddy and gold as noted in the Sangam poetry[154] and the hymns of the early Nāyanmārs.[155] These two things are essential for running the family life and doing charity. Ārūrar also got paddy in plenty periodically through his friend Kuṇṭaiyūr kiḻār who voluntarily supplied it also with cereals and pulses. When there was a draught and scarcity of grains, miraculously the Lord Himself arranged for the measureless heaps of paddy and also for transporting them to His devotee's residence, to the wonder of Paravai.[156] Similarly, he got bars of gold many a time to meet the festival and household expenses.[157]

Ārūrar was a revolutionary. Being an Adiśaiva Brahmin, he chose to wed Paravai, hailing from the family of danseuses. He never worried about her descent and lineage. In the course of their life, when Paravai was in sulky mood, picking quarrels with Ārūrar, the Lord Himself in order to satisfy His devotee, walked on the street twice in the mid-night as an emissary to her residence to appease her so that she would be reunited with Ārūrar.[158] There was a shrine with the name **Paravaiyuḷ Maṇtaḷi**, within the campus of the residence of Paravai, also sung by Ārūrar. It was raised with lime-mortar, as the name suggests. Perhaps, it was built by her for her personal worship.

Recognising the excellence of Paravai, many women in the later period were named after her. In the inscriptions of Rajendra I, mention is made to Aṇukkiyār Paravai Naṅkaiyār, who rendered many services to the temple of Tiruvārūr.[159] Another dancing girl, migrated from Tiruvārūr to perform service to Brahadīśvara of the great temple at Thanjavur was known, 'Tiruvārūr Nankai Paravai.[160]

It is heartening to note that Mūvēnta Vēḷāṉ, a chieftain under the control of Rajaraja the great, installed the bronze images of Ārūrar and Paravaiyār in the great temple at Thanjavur. The details of the structure of these images and

the gift of ornaments adoring them etc., are engraved in the temple inscriptions.[161] By the time of the great Cōḻa monarch, these two devotees became very popular, deserving the veneration of the royal persons and also public.

Wedding with Caṅkili

However, Ārūrar's love was not restricted to Paravai only. When he visited Tiruvoṟṟiyūr, he married Caṅkili by divine grace. More than once, he recorded in his hymns that the Lord Himself united him with Caṅkili.[162] In a different hymn, he expressed that the Lord was the prop and support to Caṅkili, Paravai and Ārūrar collectively.[163] Since polygamy was permitted in the society, the prince-cum-saint did not find it wrong to develop an affection for Caṅkili.

Nampiyāṇṭār Nampi also endorsed the episode of Ārūrar's second wedding.[164] Further, he furnished some additional information, not available in the hymns of Ārūrar. The groom, who sought the marriage alliance with Caṅkili, died before wedding, and thus Caṅkili lost her sacred thread (-tāli or māṅkalyam). Nevertheless, Ārūrar out of love married her at Tiruvoṟṟiyūr.[165] Again, it should be borne in mind that Ārūrar being an Adiśaiva has created revolution through his marriage with a widow, hailing from a different caste. Cēkkiḻār provided some more particulars, not found in the early sources. Anintitai, the maid servant of Parvati in Kailash and Sundarar, the servant of Śiva, loved each other. Hence, they were ordained by the Lord to be born on earth to exhaust their desire so that they could finally return to His abode with clean and pure heart. As a result, Anintitai was born in a veḷḷāḷa family at Ñāyiṟu, a suburb adjacent to Tiruvoṟṟiyūr. Her father was Tiruñāyiṟukiḻār. When his daughter attained the age of marriage, the parents sought for suitable groom. However, she contemplated to get only a devotee of Śiva for her husband. Meanwhile, an agreeable groom of the same caste sent his relatives to negotiate for marriage, but in vain, for he passed away all on a sudden. Since Caṅkili was possessed fully by the divine consciousness, according to her wish, she was taken to the Lord of Oṟṟiyūr. A kaṉṉimāṭam (a separate mansion for virgins) *kaṉṉimāṭam* was arranged for her stay, dedicating herself in the service of the Lord. Attracted by her beauty, Ārūrar sought the help of Śiva to wed her. In her dream, the Lord appeared and told her to marry Ārūrar. Somehow, she came to know already his first-marriage with Paravai and so hesitated. The Lord added that her partner would not leave her, if she got a promise from him before wedding. Ārūrar was also duly informed of this. However, he entreated Śiva to leave the shrine and abide under the *makiḻam* tree, when he came with Caṅkili to make the promise. In order to enact a divine drama, the Lord again approached Caṅkili and exhorted her to get Ārūrar's

assurance only beneath the *makilam* tree. Overwhelmed by passionate love, he executed the promise, not thinking about its consequences.[166] This wonderful event is also recorded in Ārūrar's hymn.[167]

It becomes clear that though Cēkkiḻār has based his narration mainly on the early sources, wherever necessary he has introduced some fresh episodes and events to project a connecting link. By the creation of the episode of celestial existence of Ālālasundarar, Kamalini and Anintitai, correlating the same to their earthly existence with the respective names Ārūrar, Paravai and Caṅkili, Cēkkiḻār should have aimed to teach the doctrine of karma, emphasising the accountability of one's own deeds, a central principle in all philosophical and theological systems of India.

Some hymns indicate Ārūrar's extra-matrimonial connection with some charming young women. He said that he was caught in their net, confronted, bewildered and also lost his knowledge.[168] Some scholars consider that such statements in the devotional poems of all saints, do not project their own personal life, but out of mercy for the mundane people they are made. However, even in the life of great persons, some commissions and omissions take place. As a result, like ordinary mortals, they too undergo the ordeals. Ārūrar seems not an exception to this general view.

Ailments and Atonement

As a human being, the suffereings of Ārūrar are portrayed with a sense of confession and feeling of repentence. After he left Caṅkili, breaking his promise he sufferred mental torture and physical illness. He lost his eye sight and tottered on the way to other sacred centres. Some modern thinkers suggested that over-indulgence in sexual life was the primary cause of his blindness. However, even when he was under the grip of sorrow and psychical tension, he did not give up his faith in the Lord and His infallible mercy.

Ārūrar's loss of eye-sight, on account of Caṅkili is noted in his address to the Lord of Tiruvoṟṟiyūr, even when he was at Tirumullaivāyil. He complaints in despair that the Lord Himself has taken away his eye-sight.[169] Cēkkiḻār opined that the decad on Tiruvoṟṟiyūr was composed by Ārūrar, confessing his break of promise and entreating the Lord to alleviate the ordeals and restore his eye-sight.[170] Ārūrar requests the lord to suggest some medicine to be dropped in his eye-lids.

He also asked the Lord of three eyes, how he could live with the face deprived of eye and added whether it was proper for Him to place him in such

a deplorable condition. The maids in his residence chided him a blind man and he could not bear with their unkind words. He was rashly conducted by the servant like a dog, tethered to a staff and dragged by someone. He pleaded to cast off the plight and provide him with sight. Also he begged the lord to offer him tentatively a walking stick to totter on the way.[171]

When he proceeded to Tiruveṇpākkam, after worshipping the Lord at Tirumullaivāyil, he was given a walking stick by Śiva, who also consoled him, saying that as He was with him he need not feel despair.[172] When he visited Kāñci and adored Ēkampaṉ to restore his eye-sight, he regained the power of his left eye with which he witnessed the Lord's divine presence.[173] When he reached Tirvuārūr, after paying homage to the Lord abiding in the shrines of the cities on his return journey, the power of his right eye also was revived, and thus his prayer was duly answered.[174] With both his eyes he enjoyed the beauty of the Lord.

Apart from his eye-disease, he also suffered severely from skin problems and related ailments.[175] He was relieved totally from all diseases, distress and agony, when he had a dip in the holy tank of Tirutturutti and appealed to the Lord. In exultation, he sang the decad commencing with "miṉṉu māmēkaṅkaḷ". This patikam is being recited even now by believers in its efficacy to get rid of their skin disease.

Wonders and Miracles

The saints of any country are understood by the common people through the wonders and miracles, wrought by them. Like his predecessors Tiruñāṉa campantar and Tirunāvukkaracar, Ārūrar also encountered some situations in his life where the divine hand played a role. Let us consider them briefly.

1. Offer of food parcel (-poticōṟu)

After worshipping the Lord of Tirukkōlakkā, Ārūrar circumambulated Cīkāḻi and continued his trip to Tirukkurukāvūr. Because of his ceaseless journey, he was fatigued and badly in need of food and water. Knowing the plight of the devotee, Śiva in the form of an *Ādiśaiva* Vediya waited for Ārūrar's arrival with a parcel of food and cool water beneath the fresh awning, created by Himself. The devotee with the retinue of his fellow-devotees appeased their hunger and quenched their thirst by the old man's hospitality. Then they went to sleep. When they awakened, they did not see either the host or the awning.

On witnessing the miraculous disappearance, Ārūrar composed the decad, "ittanaiyāmārrai", expressing his wonder and extolling the Lord's condescending nature. The phrase, "pātuvār paci tīrppāy" of this decad seems to be the seed for the entire episode, narrated by Cēkkilār.[176]

2. Offer of alms-food

Returning from Tirukkalukkunram, Ārūrar proceeded to worship the Lord of Ālakkōyil at Tirukkaccūr. After adoring Him, he came out with his followers to continue the pilgrimage. However, it was mid-noon and all of them were hungry. The Lord who could not bear the pangs and pains of His servitors, manifested Himself in the form of Antaṇar and told them to wait till his return from gathering alms in the city. He went house to house and begged enough food which the devotees ate to their fill. To their surprise, they could not see the host, though he was with them for a while. Realising the Lord's merciful act, Ārūrar composed the decad, "mutuvāy ōri". The wonderful episode is thrillingly narrated in *Periyapurāṇam*.[177]

3. Lord as guide

After visiting many shrines of Siva, Ārūrar entered the border of Kūṭalaiyārrūr. However, without entering the place, he continued his sojourn towards Tirumutukunram. The Lord in the form of an *Ādiśaiva* appeared before the saint who saluted Him and enquired the route to Mutukunram. But, the Lord guided him the way to reach Kūṭalaiyārrūr which he superseded already. To his surprise, the guide disappeared all on a sudden. Ārūrar realised that he was none other than Śiva and composed the decad, "vaṭivuṭai maḻuvēnti". The recurring line, "aṭikaḷ ivvaḻi-p-pōnta aticayam ariyōmē" seems to be the source of the legend, elaborated by Cēkkilār.[178]

4. Offer of gold

As noted already, the acquirement of large quantity of paddy grains and their transportation by the *bhūtagaṇas* to the residence of Paravai are considered to be the miracle, performed by Lord's grace.[179] However, the wonder of the conversion of burnt-bricks, into bars of gold occurred at Tiruppukalūr, to meet the expenses of the festival of *Pankuni Uttaram*, held at Tiruvārūr.[180] When the saint was offered lumps of gold, amounting to 12000 coins by the Lord of Tirumutukunram, he put them into the River Maṇimuttāru and collected the same in the sacred tank of Tiruvārūr.[181] When he was waylaid by the cruel bowmen,

none other than the *bhūtagaṇas* at Tirumurukaṉpūṇti, on his return from Cēradeśa with valuable possessions, he addressed the Lord of the spot and got back his valuables.[182]

5. Retrieval of the youth

Ārūrar visited Tiruppukkoḷiyūr in the Koṅgu Maṇḍala and came to know the plight of the Brahmin parents who lost their son long back to a crocodile in a deep pond. Praying the Lord of Avināci, he rushed to the pond, composed the decad "eṟṟāṉ maṟakkēn". When he sang the fourth hymn of this patikam, miraculously the same crocodile came to the bank and ejected from its mouth the same boy with all growth over the years. The parents and all others wondered and received the lost boy and adored the saint's feet.[183] This episode is also portrayed in the panel sculpture of Tārācuram temple.

6. Kāviri, giving way

In the company of Cēramāṉ Perumāl, Ārūrar undertook pilgrimage to various holy places. After visiting Kaṇṭiyūr, on the south baṇk of River Kāviri, they proceeded to Tiruvaiyāṟu on its other side. Due to heavy rain the flooded river looked like a sea, preventing the two devotees from going further. However, Ārūrar loudly accosted the Lord, enshrined in the Aiyāṟu temple with the decad, 'Paravum paricu' and the river gave way to them for offering worship.[184]

7. Return to Kailash

Ārūrar enjoyed the earthly life to the maximum. He developed a sense of repugnance to household life and renounced all the worldly holdings as expressed in a hymn on Tiruvañcañcaikkaḷam[185] in the Cēradeśa. Lord Śiva, taking into consideration the spiritual maturity of Ārūrar ordered the celestials to bring him to Kailash on the white elephant. On the way, Varuṇa showered flowers on the devotee and adored him. The chanting of *Hara nāma* (name of Śiva) by the true devotees, who were adepts in Vedas and Āgamas, along with the Tamil hymns and the Vedic songs resounded, while Vāṇaṉ, the celestial servitor to Śiva greeted Ārūrar, now becoming again Sundarar.[186] He was warmly welcomed by Indra, Tirumāl, Brahma and other deities. On seeing his arrival, the great yogins enquired the Lord about the new comer, He happily told them that he was his friend Ārūraṉ.

The last decad "tāṉeṉai muṉpaṭaittāṉ", sung by Ārūrar on his return journey to the sacred Kailash, was handed over to Varuṇa, who brought it to Tiruvañcaikkaḷam.[187] Paravai and Caṅkili also leaving their mortal coils on earth

reached the heaven to become again maids to the goddess, as noted only in the *Periyapurāṇam.*[188] It is again the *Periyapurāṇam* that speaks of Ceramāṉ Perumāḷ's sojurn to Kailash.[189] According to these later sources, during his departure to Kailash, Ārūrar was thinking of his bosom friend Cēramāṉ Perumāl, who cognized it through his yogic power, commenced his journey on his royal white horse. When he uttered the five-syllabled mantra in its ears, it ran swiftly before Ārūrar's elephant, followed by his body-guards who felled their physical frames by their swords, enabling the subtle-body to closely follow their King to the destination. When the Lord enquired Cēramāṉ, how he reached there without invitation, the royal devotee in all humility replied that adoring the anklet-worn feet of Ārūrar, he came there with *Ulā prabandha* in praise of Him. He listened to the recital of the *Ñāṉaulā* and accorded the leadership to both Ārūrar and Cēramāṉ to Śiva gaṇas. Mācāttāṉ, who was an audience to the recital, carried the *prabandha* and released it at Piṭavūr in Cōḻa deśa.

In the fresco paintings of Brahadīśvara temple at Thanjavur, the ascendency of Ārūrar and Cēramāṉ Perumal to Mount Kailash respectively on their white elephant and horse has been picturesquely portrayed.

Since the life of Ārūrar is mixed with legendary anecdotes, it is very difficult to differentiate between the real and the fictitious. The events, having internal evidence in the poems of Ārūrar may be taken as such. The credibility of the events cannot be questioned, since they are the experiences of the saint, who is different from ordinary persons. The rest of the occurrences, preserved in the poems of Nampiyāṇṭār Nampi and Cēkkiḻār are believed to be true by the staunch followers of Śaivism.

Companionship with fellow-devotees

Ārūrar adopted *Sahamārga* for his spiritual development. Though it means the path of friendship with the Lord, just like Arjuna maintained with Śrikrishna, he nurtured companionship with his contemporary devotees. His ideal friendship with the king earned him the title, *Cēramāṉ tōḻar*[190]. Both of them enjoyed the hospitality of each other and jointly undertook journeys to many shrines. Ārūrar composed patikams, constituting the *Seventh Tirumurai,* while Cēramāṉ created *prabandhas,* included in the *Eleventh Tirumurai.* Both are adepts in Siva yoga.

Kōṭpuliyār

A native of Nāṭṭiyattāṅkuṭi hailing from a Veḷḷāḷa family Kōṭipuliyar was a commander of the Cōḻa King. He deemed it his religious duty to collect and preserve the paddy for the devotees of Śiva. He could not tolerate the misuse

of it. He invited Ārūrar to his city with courtesy and extended hospitality to him in his mansion. Then he handed over his two daughters Ciṅkaṭi and Vaṉappakai to Ārūrar and requested him to accept them as his servants. Recognising his boundless affection, Ārūrar received them as his own daughters. Subsequently, he proceeded to the temple and celebrated the Lord of Nāṭṭiyattāṉkuṭi through the decad, "pūṉṉāṉ". All these details are recorded in *Periyapurāṇam.*[191] However, they seem to be the elaboration of the materials, found in the hymns of Ārūrar. In some of them, he refers himself to be the father of Ciṅkaṭi[192] while in some others, to be the father of Vaṉappakai.[193] In two hymns, he calls himself the father of both Vaṉappakai and Ciṅkaṭi.[194] In one hymn Ciṅkaṭi is also noted as Ciṅki.[195] He also lauded the heroic achievements of Kōṭpuli in another poem.[196]

The affectionate action of the *Ādiśaiva* Ārūrar in accepting the daughters of a Veḷḷāḷa as his own children, again reveals that he never worried about the caste-distinctions and always valued only love and kindness. This trait is further attested in his own statements made in the *Tiruttoṇṭattokai* that he was a servant not only to the devotees of Śiva, but also to the servants of those devotees, hailing from different stratas of society, constituting the fraternity of god's servitors, without any difference. It becomes obvious that Śaivism promoted emotional integrity and social solidarity.

Viṟaṉmiṇṭar

He was a contemporary of Ārūrar, hailing from Ceṅkuṉṟūr of Cēradēśa. He was a Veḷḷāḷa. Once, Viṟaṉmiṇṭar was in Dēvāciriya hall of the Tiruvārūr temple with other devotees. Ārūrar crossed them. The former thinking that the latter ignored them excommunicated him. Also he excluded the Lord who was always supportive to Ārūrar. To appease their fury and create a cordial atmosphere, the Lord blessed Ārūrar to compose *Tiruttoṇṭattokai,* initiating the first line, "tillaivāḻ antaṇartam aṭiyārkkum aṭiyēṉ". Thus singing the greatness of devotees, Ārūrar mingled with them making them happy.[197] It seems that the legend is woven on the strength of the name *Viṟal miṇṭaṉ,* literally meaning valorous rude man. It may also be considered that the saint got this name, because of his rudeness and stubbornness towards Ārūrar. His proper name is not known. In the *Tiruttoṇṭatokai*, Ārūrar praises him thus:

"Viripoḻilcūḻ kuṉṟaiyār viṟalmiṇṭarkku aṭiyēṉ". Further, some passages in his hymns relate that he was the servant of Lord's devotees and also their servants, suggesting his composition of *Toṇṭattokai,*[198] which is considered to be a unique constitution to Śaivism, being one of the cherished objectives of the saint's birth.[199]

This patikam is a spontaneous enumeration of Śaiva saints, as they came into his memory. It is not based on their chronology or any other methodology.

The inscriptions of the later Cōḷas reveal the existence of Śaiva mutts, named after *Tiruttoṇṭattokai.*[200] Also provisions were made to support the Ōtuvārs who recited the *Toṇṭattokai* before Lord Naṭarāja at Tillai.[201]

Ēyarkōṉ Kalikkāmar

He was also a Veḷḷāḷa saint of Perumaṅkalam in the Cōḷadeśa. Initially he disliked Ārūrar very much for his act of sending Śiva as his messenger twice in the midnight to appease the bickerings of Paravai, because of his second marriage with Caṅkili. His tender and devoted heart could not bear that the Lord's soft feet walked on the sandy streets to the reunion of Paravai with Ārūrar.

Ārūrar also came to know Kalikkāmar's hatred towards him. He felt sorry for his folly. However to reconcile them, the Lord caused colic pain in Kalikkāmar's stomach. When he prayed the Lord, he was informed that it could be cured only by Ārūrar. However, he was derterminate that it was better to die, than cured by Ārūrar, if not saved by the Lord. On the divine command, Ārūrar sent to Kalikkāmar the message of his coming to cure him. The obstinate and relentless devotee could not tolerate his arrival and hence he pierced his stomach by his sword and passed away. When Ārūrar came to know the tragic end, he dragged the sword from Kalikkāmar stomach and began to apply it to his own belly. By the Lord's grace Kalikkāmar came alive, and caught hold of the sword. On seeing his resurrection, Ārūrar prostrated at his feet and Kalikkāmar also did the same. Both of them embraced each other, and became thick friends.[202] Though there is no direct reference to this legend in Ārūrar's hymns, there is an implication that the Lord cured Ēyarkōṉ's chronic ailment, accepting his endowment of twelve *vēlis* of wet land to the temple.[203]

In the panel sculpture of Tārācuram, the name of this Nāyaṉār is inscribed as "Ēyarkōṉ kalikkāmāṉṭār.

Māṉa-k-kañcāṟar, the father-in-law of Kalikkāmar, Ceruttuṇai, another Veḷḷāla saint of Thanjavūr of Marukalnāṭu, Pūcalār the *Ādiśaiva* Brahmin of Niṉṟavūr of Toṇḍaināṭu, Cōmācimāṟar, another Brahmin saint of Ampar, and Perumiḻalai-k-kuṟumpar, a chieftain were all Ārūrar's contemporary devotees. Among them, the last two developed an extraordinary devotion to Ārūrar and thus attained salvation. Though Kuṇṭaiyūrkiḻār was a great servitor according to Cēkkiḻār, his name did not find a place in the hymns of Ārūrar. Already it was noted that Ārūrar was a contemporary of Kaḻalciṅkaṉ, identified as Rajasimha Pallava. Nevertheless, his intimacy with them is not clear.

The Path of Ārūrar

In the system of Śaiva Siddhānta, fourfold mārgas viz., paths are prescribed as means of liberation. They are, 1. dāsamārga, 2. satputramārga 3. sahamārga and 4. sanmārga. In the first path, the relationship between God and devotee is like that of master and servant. In the second, the devotee becomes the son and the Lord, his father. In the next mārga, the closeness between God and devotee is compared to that of a friend and friend. In the last path, God becomes the preceptor and the soul, the disciple. These four paths are linked respectively with fourfold modes of worship, viz., caryā, kriyā, yoga and jñāna—all explicated in the *Tirumantiram* (500A.D.) and *Sivajñānasiddhiyār* (1250A.D.).[204] Traditionally, the four Śaiva apostles Tirunāvukkaracar, Tiruñāṉacampantar, Ārūrar and Māṇikkavācakar are said to have respectively adopted the aforesaid mārgas. The first two modes of worship are concerned with the maintenance of purity in and around the temple, offering flowers, praising the Lord's glory, lighting the temple lamps, providing the accessories for worship, serving the devotees etc. The followers of Caryā engaged in the external worship, while those of Kriya indulge both in the external and internal worship. In the first, different forms of Śiva become the object of worship, while in the latter, Śivalinga becomes the centre of prayer. Yoga mārga includes the eightfold limbs. Ethical preparation is essential and the practitioner is required to avoid the prohibitions and to adopt the prescriptions. Breathing exercise and postures stabilise the body and mind. Withdrawal of senses form outward objects, fixing the mind on the object of worship, meditation and contemplation are the major aspects of Yoga. In this mārga, the worship is purely internal, focussing on non-corporeal form (Arūpa). Jñāna mārga includes the study of philosophical works, clarification through introspection, transmission of the knowledge to the deserving followers etc. The adepts of this path offer worship to the Lord in the form of Jñāna and effulgence. These four mārgas led to the attainment of Sāloka, Sāmīpya, Sārūpa and Sāyujya, i.e. the world of Śiva, His nearness, His form and oneness with Him.

These prescriptions and definitions should have been formulated by the exponents of Śaiva Siddhānta mainly from the lives of Nāyaṉmārs and their works. Hence, it is proper to examine the popular view that Ārūrar was an adherent of Sahamārga and Yogamārga. With regard to his path of companionship, some vital points have already been noted. From the account available from *Periyapurāṇam*, it was not Ārūrar who took efforts to make friendship with the Lord. Strangely enough it was the Lord who offered Himself as a friend to the

saint. Thus Ārūrar became Tampirāṉ tōḻar.[205] He fulfilled his all requirements through the intimacy with the Lord. But, he was a Yogin. Cēkkiḻār clearly mentioned that Ārūrar utilised his sexual life as one mode of Yoga for the realisation of God.[206]

The whole decad on Tirukkaruppaṟiyalūr refers to Yogamārga. Ārūrar utters that by positioning one's body straight and closing the eyes, placing the Lord in the orbit of consciousness and engaging in continuous contemplation, He becomes sweet and pleasant to us.[207] Many hymns of the 45th decad portray the Yogamārga. Ārūrar verily realises the co-existence of self-effulgent Lord in his own consciousness through the practice of Yoga.[208]

The author of Yoga śāstras and Tamil Siddhas identified sixfold plexuses between the last vertebra and the centre of eye-brows for the purpose of meditation. Proper and regular exercise of meditation on each of the points results in the attainment of supra-natural and also wonder-working powers and also inexplicable divine experiences. The basic and root plexus at the end of spinal chord is named *Mūlādhāra*; the next higher centre is called *Svādhiṣṭāna*. The navel centre i.e. *nābhisthāna* is otherwise known as *Maṇipūraka*. Ārūrar referred to the next upper centre, *Anāhata* (centre of the chest) where he got united with the lord in Yogic meditation every day and rejoicing inwardly danced with Him, holding his hands.[209] It is significant to state that Ārūrar's royal friend Cēramāṉ Perumāl and Perumiḻalaikkuṟumpar, his ardent devotee practised Yoga and attained salvation.

One should not misunderstand that a Yogi does not require to follow other mārgas. He can do all services including offerings of flowers and food, singing etc. which find a place in his routine life. Even if one prefers anyone of the four mārgas, all are essentially required to attain Jñāna which alone leads to liberation and beatitude. Tāyumānāvar has understood thoroughly the interlink among these paths. Hence, he said that the four paths, commencing with caryā are like the bud, flower, unripen fruit and ripen fruit.[210] The analogy shows the gradual progress and evolution of the aspirant. The Śaiva Saints practised all the four mārgas in order to get realisation and liberation.

Conclusion

Ārūrar was a saint and prince. He indulged in hedonistic life as well as spiritual life. His hymns are full of his own experiences. He has his own shortcomings. Nevertheless, he has overcome them through his firm faith in the

divine dispensation and the Lord's boundless grace. He is the first historian to chronicle the life-sketches of the Śaiva devotees belonging roughly to 300 to 800 A.D. They come from different strata of society practising various professions. They include also female devotees. All are equals before the Lord. Service is the ultimate motto of their life. Ārūrar's concept of Universalism is reflected in the line, "appālum ati-c-cārnta aṭiyārkkum aṭiyēṉ", which has been further elucidated by Cēkkiḻār.[211] The fraternity of devotees includes all, beyond the limits of Tamilnādu. They also belong to the times before and after the advent of the celebrated Nāyaṉmārs of *Tiruttoṇṭattokai*. Ārūrar has contemplated Universal Śaivism, embracing all humanity, beyond the limits of region, race, lanugage etc., and of all periods. His hymns bear valuable ethical and moral teachings. They are saturated with literary beauties as well. They are original and spontaneous, though they preserve the quintessence of the poems of early Śaiva Apostles. Also they are the source of inspiration to the devotional poets of the subsequent periods. The metrical and melodious excellence of Ārūrar's poems deserves special mention.

The biographies of Śaiva Saints including Ārūrar are also indited in Sanskrit, Kannada and Telugu languages, following Cēkkiḻār's *Periyapurāṇam*. Thus, they become significant in South India.

Though Ārūrar lived in the Pallava period, his greatness was wide spread during the times of Imperial Cōḻas. The kings, chieftains, officers and also public adored and worshipped the Śaiva Nāyaṉmārs including Ārūrar. The bronze images of Ārūrar and his consort Paravaiyār were installed by the devotees of Cōḻa period in the prahāras of prominent temples, especially those at Tiruvārūr, Tiruveṇṇeynallūr, Tiruvoṟṟiyūr, Tirumaḻapāṭi and Thanjavur. In some shrines along with Paravaiyār the image of Caṅkili and Ārūrar were also established. Endowments were instituted by the kings and others for the regular worship of these devotees and to celebrate festivals, associated with them. Gifts of tax-free lands, gold, jewels, ornaments, vessals, sheep etc., are recorded in the aforesaid temple inscriptions.[212] Arrangements were specially made for the recital of *Tirumuṟai* hymns, *Tiru-p-pāṭṭu* and *Tiruttoṇṭattokai* (-Ārūrar's poems).[213] The authors of later prabandha works used to invoke the blessings of the Śaiva Apostles including Ārūrar in the introductory part of their literary creations. Civappirakācar (A.D.1700) and Saint Rāmalingar (1850A.D.) celebrated the Saint respectively in their works *Nālvarnāṉmaṇimālai* and *ĀḷuṭaiyaNampi Aruḷmālai*. Ārūrar always remains a beloved and venerable saint in the annals of South Indian Śaivism.

REFERENCES

1. i) Vellaivāranan, K. **Panniru Tirumurai Varalāru,** Part I, Annamalai University Publication, Annamalainagar, 1972, p. 382.

ii) Dorai Rangaswamy, M.A. *The Religion and Philosophy of Tēvāram*-with special reference to Nampi Ārūrar, University of Madras Publication, Madras, 1990, p. 177.

iii) Narayana Ayyar, C.V. *Origin and Early History of Saivism in South India*, University of Madras Publication, Madras, 1974, p. 462.

2. Tirumurai VII 67.5; 78.10; 88.8.
3. Ibid, VII 33.9; 15.9; 71.9; 22.9; 90.9; 64.9; 57.10; 82.9; 99.10.
4. Ibid, VII 1.10; 2.11; 3.10; 5.10; 14.12; 16.11; 17.11; 21.10; 24.10; 29.10; 39.11; 46.11; 56.11; 67.11; 73.11; 82.10; 92.10; 95.11 etc.
5. *Tirumurai VI* 31.1, 3, 4, 6, 7.
6. *Tirumurai VII* 59:1-10.
7. Ibid, 59.11.
8. Ibid, 86.10.
9. Ibid, 89.11.
10. *Tirumurai XII* 5.4.
11. i. *Aiṅkurunūru*, 403.3; ii. *Kalittokai*, 81.35.
12. *Tirumurai XII* 5.59.
13. *Tirumurai VII* 8, 12, 33, 37, 39, 47, 51, 59, 73, 83, 95, 96.
14. Krishna Sastri (Editor), *South Indian Inscriptions*, Vol. IV, No.397, Madras 1924, p.119.
15. *Tirumurai* VII 39.
16. *Tirumurai* IV 102.2.
17. *Tirumurai* VII 63.
18. Ibid VII 53.10.
19. *Tolkāppiyam, Collatikāram, Cēnāvaraiyam, Kalakam Edition,* 1952, Sūtra 41, p. 34.
20. *Tirumurai* XI 33.8; *Tirumurai* XII 1.40; 5.4; 98, 203; 28.6; 29.30, 72, 101, 265, 325, 375; 70.1; Vellānai.2.

21. Hultzsh, E(Editor), *South Indian Inscriptions*, Vol. II, Part II, No.38 (Reprint), Navrang, New Delhi, 1983, pp.154-157.

22. Ibid. No.65, pp. 257-258.

23. *Tirumurai* VII 4.10, 54.10, 57.12 etc.,

24. *Tirumurai* II 29.11; 30.11.

25. *Tirumurai* VII 17.2.

26. *Tirumurai* XII 5.70.

27. Ibid, 21.74.

28. *Tamil Lexicon*, p. 3564, p. 3563.

29. David Dean Shulman, *Songs of the Harsh Devotee, The Tēvāram of Cuntara mūrti Nāyaṉār)* University of Pennsylvania, Philadelphia, 1990.

30. *The Religion and Philosophy of Tēvāram* - With Special Reference to Nampi Ārūrar, p. 66.

31. Vanmikanathan, G. *Periyapurāṇam* - A Tamil classic on the great Saiva Saints of South India, Sri Ramakrishna Math, Madras 600 004, 1985, p. 44.

32. *Tirumuṟai* VII 12.11; 17.11; 33.10; 34.11; 36.11 etc.,

33. *Tirumuṟai* XI 33.18, 32, 35, 39, 63.

34. *Tirumuṟai* XII 1.17, 37, 38; 5.70, 80, 84, 123, 202; 28.7; 29.13, 28, 31, 187, 245, 258, 284; 33.4, 5; Veḷḷāṉai, 27, 44, 49.

35. Ramesh, K.V. *South Indian Inscriptions*, Vol. V (Reprint), No.420, Archaeological Survey of India, Mysore, 1986, pp. 146-8.

36. *Tirumuṟai* XII 21.11.

37. Ibid, 1.22; Veḷḷāṉai, 48, 49, 51.

38. *Tirumuṟai* XII 1.21.

39. *Tirumuṟai* VI 96.5.

40. *Tirumuṟai* III, Dharmapuram Adheenam Publication, 1955, p. 42.

41. Ramesh, K.V. *Annual Reports of Indian Epigraphy*, 1914, No.28, Archaeological Survey of India, New Delhi.

42. South Indian Inscriptions, Vol. V No.422, p. 149-150.

43. *Tirumuṟai* VII 7.11; 34.11; 47.10; 57.12; 58.10;

44. *Tirumurai* V 17.8; 39.1; 44.5; 49.5.

45. Ibid, VII 38.10.

46. Ibid, VII 16.11; 39.11.

47. Ibid, VII 39.11.

48. Ibid, VII 25.10.

49. Ibid, VII 80.10.

50. Ibid, VII 95.8.

51. Ibid, VII 72.11.

52. *Tirumurai* XII 5.3.

53. Ibid, 5.54, 59.

54. *Tirumurai* VIII 2.85.

55. *Tirumurai* VII 17.11.

56. Ibid, VII 17.1.10.

57. Ibid, VII 14.12; 76.10.

58. Ibid, VII 76.10.

59. Ibid, VII 79.10.

60. *Puranānūru* 191.7.

61. Ibid, 187.

62. *Tirumurai* VII 64.10.

63. Ibid, VII 14.12; 25.10; 26.10; 40.11; 53.10; 61.11; 62.10; 67.11; 69.11; 73.11; 76.10.

64. Ibid, VII 9.11.

65. Ibid, VII 6.10, 34.11; 36.11.

66. Ibid, VII 79.10, 85.10; 97.10; 100.10

67. Ibid, VII 20.10.

68. *Tirumurai* I 10.11; 11.11; 15.11; 16.11; 17.11; 32.11 etc.

69. *Tirumurai* VII 4.10, 16.11, 23.10, 24.10 etc.

70. *Tirumurai* XI 33.10.

71. *Tirumurai* XII 5.37, 38.

72. *Nampiyāṇṭār Nampi purāṇam* eṉṉum *Tirumurai kaṇṭapurāṇam*, poem 16.

73. *Tirumurai* VII 41.10.

74. Ibid, 73.11

75. i. *Tolkāppiyam*, Poruḷatikāram, Iḷampūraṇam, Kalakam Edition, 1953, Sūtras 194-197;
ii. *Tirumurai* VII 37; Also vide, 36, 91.4 for Akam themes.

76. *Tirumurai* VII 77.2.

77. *Puranāṉūru*, 101.1-3.

78. *Tirumurai* VII 33.9.

79. *Puranāṉūru*, 158.

80. Ibid, 107.

81. *Tirumurai* VII 34.2.

82. *Puranāṉūru*, 200.1-3.

83. *Tirumurai* VII 43.8.

84. *Kuruntokai* 25.4-5.

85. *Tirumurai* VII 95.6.

86. *Akanāṉūru*, 237.3.

87. *Tirumurai* VII 99.2.

88. *Cirupāṇārruppaṭai*, 147.

89. *Tirumurai* VII 99.2

90. *Kuriñcip pāṭṭu*, 100-101.

91. *Tirumurai* VII 79.3, 4.

92. *Kalittokai*, 1.5-7.

93. *Cilappatikāram* 6:40-43.

94. *Tirumurai* VII 33.5.

95. *Cilappatikāram*, 12.22..

96. *Tirumurai* VII 84.8.

97. Ibid VII 3.7.

98. *Tirukkuraḷ*; *Tirumurai* VII 3.2.

99. Ibid 10; Ibid, 3.3.

100. Ibid 339; Ibid, 3.4.

101. Ibid 8; Ibid, 40.3.

102. *Tirukkuṟaḷ*, 319.

103. *Cilappatikāram*, 21.3-4.

104. *Tirumuṟai* VII 35.4,7.

105. *Tirukkuṟaḷ*, 350.

106. *Tirumuṟai* VII 61.2.

107. *Nālaṭiyār*, 10.

108. *Tirumuṟai* VII 78.4.

109. *Nālaṭiyār*, 23.

110. Puṟanāṉūṟu 194.

111. *Tirumuṟai* VII 3.7.

112. *Nālaṭiyār*, 29; *Tirumuṟai* VII 60.3.

113. *Tirumuṟai* VII 2.2, 3.6, 34.8, 43.1, 50.4, 60.1, 2; 78.1 etc.

114. *Tirumuṟai* VII 67.5; 78.10; 88.8.

115. Ibid, VII 62.8.

116. Ibid, VII 65.2.

117. *Tirumuṟai*, I 89.3.

118. Ibid 23.1, *Tirumuṟai*, VII 86.1; III 101.9; VII 17.1; III 55.1; VII 21.8; II 40.6, VII 23.2.

119. *Tirumuṟai*, IV 7.1, VII 19.5; VI 31.4, VII 21.1; IV 5.1, VII 30.6; IV 5.1, VII 34.6; V 99.2; VII 54.3; VI 17.9, VII 95.9; VI 23.1, VII 67.8 etc.

120. *Tirumuṟai*, XII 29.248; 5.86.

121. Kandaswamy, S.N. *Tirumuṟai Ilakkiyam*, I.I.T.S. Chennai, 1995, pp. 78-82.

122. *Tirumuṟai*, VII 54.10.

123. Ibid VII 84.8, 100.8.

124. Ibid VII 5.2; 62.4; 16.9; 9.4; 53.4; 38.5; 46.9;62.4; 68.7; also see p.135, f.n. 2; p.312, f.n.1 p.328, f.n.1 of this volume.

125. Ibid VII 38.4. Vide, p.492 f.n. 3 of this volume.

126. *Tirumurai*, XII 5.6.

127. Ibid 41.10.

128. Ibid VII 5.4-6.

129. *Tirumurai*, VII 17.11.

130. Ibid VII 13.11, XI 33.76; XII 29.163, 169, 280; VII 18.10, 38.10; VII 39.11; 4.10; 16.11; 23.10; 24.10; 41.10; 42.10; 83.10; 84.10; XII 5.78; VII 3.10; 57.12; 82.10; 64.10; XI 33.27, 87; XII 5.87; 29.262, XI 33.69; 33.68 etc.,

131. Ibid VII 64.6.

132. XII 37.97; 42.1; 37.154; 29.64; 37.66; 29.37; Veḷḷāṉai, 42.

133. *Tirumurai*, VII 30.11.

134. Ibid VII 73.11.

135. Ibid VII 81.10.

136. Ibid VII 40.11.

137. Ibid VII 22.10.

138. *Tirumurai*, XII 5.34

139. Ibid 5.19.

140. *Tirumurai*, VII 100.3

141. Ibid 46.1, 2, 5, 6, 8, 10.

142. *Tirumurai*, XII 5.28-70.

143. Ibid, 5. 72-75.

144. *Tirumurai*, VII 5.10; 17.1, 2,5, 8, 10; 19.2; 59.10; 62.5; 68.6; 69.8.

145. Ibid, VII 17.5, 8; 62.5; 68.6.

146. *Tirumurai*, II 81.10; 16.4; VI 24.3

147. *Tirumurai*, XII 5.77.

148. i. *South Indian Temple Inscriptions*, Vol. I No.85, p.96.

 ii. *South Indian Inscriptions*, Vol. XII No.229, p. 143;

 iii. Ibid Vol. VII No.639.

149. Kandaswamy, S.N. *Tirumurai Ilakkiyam*, pp. 29-32.

150. Natarajan, P.R. (Editor), *Cuntaramūrtti Cuvāmikaḷ Tēvāram, Varalāṟṟu murai-p-patippu*, Lakshmī Nilaiyam, 45. Primier Plaza, Karur Bypass Road, Tiruchirappalli 620 002, 1996.

151. *Tirumurai*, VII 51.10.

152. *Tirumurai*, XI 33.39.

153. *Tirumurai*, XII 5.127-181.

154. *Aiṅkurunūru*, 1.2.

155. *Tirumurai*, II 85.11; V 1.1.

156. *Tirumurai*, VII 20:1-10.

157. Ibid VII 59.1; 14.1-10; 17.2; 25.1-10; 34.1-10; 46.4; 63.1-10. etc. XI 33.57; 77; XII 37.10 etc.

158. *Tirumurai*, XII 29.324-381.

159. *South Indian Inscriptions*, Vol. XIII No.24. pp. 9-10;

160. Ibid, Vol. II, No.66.

161. *South Indian Inscriptions*, Vol. II Part I No.38, pp. 154-157.

162. *Tirumurai*, VII 45.4; 51.11; 89.10.

163. Ibid, VII 46.11.

164. *Tirumurai*, XI 33.40, 69.

165. *Tirumurai*, XII 29.224.

166. Ibid, 29.206-267.

167. *Tirumurai*, VII 89.9.

168. Ibid VII 52.4; 60.9.

169. Ibid VII, 69.3; 89.6; also see 54.1, 4, 6, 9, 85.6.

170. *Tirumurai* XII 29.275-7.

171. *Tirumurai* VII 54.9, 5, 4.

172. Ibid, VII 89.10.

173. Ibid, VII 61.1, 11.

174. Ibid, VII 95.2, 11; 92.8

175. Ibid, VII 29.4; 70.2; 74.1, 3, 5, 6, 8, 9.

176. Ibid, VII 29.2, 3; *Tirumuṟai* XII 155-164.

177. *Tirumuṟai* VII 41.1-10; XII 29.174-182.

178. Ibid, VII 85.1-10; XII 29.100-104.

179. Ibid, VII 20.1-10; XII 29.10-29.

180. Ibid, VII 34.1-11; XII 29.46-52.

181. Ibid, VII 25.1, 2, 9; XII 29.125-137.

182. Ibid, VII 49.1-10; XII 37.156-172.

183. Ibid, VII 92.4, 2, 9; XII Veḷḷāṉai, 4-12; XI 33.63.

184. Ibid, VII 77.1-10; XII 37.130-140.

185. Ibid, VII 4.8

186. Ibid, VII 100; 1-10.

187. Ibid, VII 100.10; XII Veḷḷāṉai 31-51.

188. *Tirumuṟai* XII Veḷḷāṉai, 50.

188. *Tirumuṟai* XII Veḷḷāṉai, 50.

189. *Tirumuṟai* IX 4.2.5; XI 33.45, 86; XII Veḷḷāṉai, 31-49.

Tiruppukaḻ, Saiva Siddhānta Samajam Edition, Chennai, 1935, poem 871, p. 644.

190. *Tirumuṟai* VII 51.10; XII 37.66, 67.

191. Ibid, VII 15.1-10; XII 29.31.42.

192. Ibid, VII 15.10; 27.10; 37.11; 47.10; 57.12; 70.10; 98.11.

193. Ibid, VII 12.11; 29.10; 30.11; 33.10; 34.11; 42.10; 68.10.

194. Ibid, VII 57.12; 68.10.

195. Ibid, VII 98.11.

196. Ibid, VII 15.10.

197. *Tirumuṟai* XII 6.6-9; 1.5.189-203.

198. *Tirumuṟai* VII 21.2; 24.4.

199. "tītilā-t-tiruttoṇṭattokai tara-p-pōtuvār", XII 1.25.

200. i. *Annual Reports of Indian Epigraphy* 1918 (Reprint) No.10, Archaeological Survey of India, New Delhi, 1986, p. 90.

ii. ARIE, 1929, No.192.

201. *South Indian Inscriptions*, Vol. IV No.223.

202. *Tirumurai* XII 29.383-408.

203. *Tirumurai* VII 55.3.

204. i. *Tirumurai* X, Kasimutt Edition, Tiruppanandal, 1968, pp. 230-241.

ii. *Civajñānacittiyar, cupakkam*, Kalakam Edition, Chennai, 1973, pp. 244-251.

205. *Tirumurai* XII 5.127.

206. Ibid XII 5.181-2; 29.267-8.

207. *Tirumurai* VII 30.1; 2-11.

208. Ibid, VII 45.4.

209. Ibid, VII 45.9.

210. *Tāyumāna Cuvāmikaḷ Tiru-p-pāṭal tiraṭṭu*, Ārūmuga Navalar Edition, Vidyānupālanayanthrasālai, Chennai, Durmati year, poem 157, p. 180.

211. *Tirumurai* VII 39.10.

212. i. Annual Reports of Indian Epigraphy, 1918, No.10.

ii. *South Indian Inscriptions*, Vol. V No.1358.

iii. Annual Reports of Indian Epigraphy, 1920, No.37.

iv. *South Indian Inscriptions*, Vol. II Part I No.38.

213. i. Annual Reports of Indian Epigraphy, 1918, No.10.

ii. *South Indian Inscriptions*, Vol. V No.1358.

iii. Ibid, Vol. IV No.223.

iv. Nilakanta Sastri, K.A. *The Colas*, (Reprint) University of Madras publication, Madras, 1984, pp. 638, 646.

*****

A note on the *talam* (Sanskrit: sthala = a sacred place)

1. Tiruveṇṇeynallūr

This is the first *sthala*, hallowed only by the hymns of Ārūrar, popularly known as Cuntarar. It is situated on the Viḻuppuṟam - Tiruchirappaḷḷi chord line. The spiritual sojourn of Cuntarar commences from this talam. Not having known of his ancestral servitude to Lord Śiva, the youthful Ārūrar ridiculed the claim of Śiva in the guise of an aged Antaṇar and vehemently argued that it was against the custom and convention of Antaṇar (- Ādiśaivar), becoming a slave to another Antaṇar, and even dared to call the Lord a madman (Pittaṉ), for He alone would make such an unconventional claim. Finally, the disguised Lord convinced the Assembly of Antaṇars of His claim by producing the original document written on palmyra leaf by the grandfather of Ārūrar, who had also borne the same name. Accepting the claim of the Lord, when the elders enquired about His whereabouts, He conducted them, including Ārūrar, on the path leading to the shrine Aruṭṭuṟai at Tiruveṇṇeynallūr. To the wonder of all, He disappeared only to appear again on the Bull mount along with His consort Umādevi above the *sanctum sanctorum* of Aruṭṭuṟai and demanded Ārūrar to sing His glory. Ārūrar was in utter dismay and also delight. He did not know how to sing. He pleaded for His grace. Since Ārūrar chided him *pittaṉ* during the heated exchange of words before the Assembly of Antaṇars, the Lord guided him to commence his hymns with the same word *pittaṉ*. Thus, Ārūrar with divine grace started to sing the glory of Śiva in this patikam of Tiruveṇṇeynallūr, forming the first decad of the Seventh Tirumuṟai [XII 1.5.33-74].

Tiruveṇṇeynallūr belongs to Naṭunāṭu, i.e. the central country, lying between the Coladeśa and Pallavadeśa. It is the name of the sthala and the shrine is known as Tiru-v-aruṭṭuṟai, i.e. the abode of sacredness and grace. The Lord of the shrine is called Taṭuttāṭkoṇṭanātar and His consort, Vēṟkaṇṇināyaki alias Maṅkaḷāmpikai. Since the sthala is on the sourthern bank of the River Peṇṇai, (- now it is known as Peṇṇāṟu), it provides the holy water (*tīrttam*) to the temple.

The temple has many inscriptions from the times of Rajaraja I down to the days of Sambuvarāyars. According to them, the Lord is named *Tiru-v-aruṭṭuṟai āḷvār, Āṭkoṇṭa tēvar* and *Taṭuttāṭkoṇṭa tēvar.* The epigraphs of Kulottunga II

denote Ārūrar by the name *Āḷuṭaiya nampi,* and they disclose the fact that in the precincts of the temple, a separate shrine near the temple tank was constructed for Ārūrar and his two wives, Paravai and Caṅkili.

The sacred trumpet, usually blown during the time of the temple worship is noted as Piccaṉ eṉṟu pāṭa-c-coṉṉāṉ tiru-c-ciṉṉam, i.e. Tirucciṉṉam (holy trumpet) of Him who asked (Ārūrar) to sing Him as Piccaṉ. The word *piccaṉ* is the palatalized form of the original word *pittaṉ*. Just like *attaṉ* becoming *accaṉ*, the word *pittaṉ* has become piccaṉ in people's usage, as engraved in the temple inscription. However, the word *piccaṉ* occurs also in *Tiruvācakam* (6.49) in the same sense.

A particular street, hall and village are named after Ārūrar to commemorate the significant events associated with his spiritual life. Many inscriptions refer to the endowments and donations made by devotees of different categories to the daily and special worships of the temple. It is interesting to note that during the reign of Rajendra I, Tiruveṇṇeynallūr belonged to Rajendracola Vaḷanāṭu and of Rajatiraja II, belonged to Rajaraja Vaḷanāṭu and to Tirumuṉai-p-pāṭi Tiruveṇṇeynallūr nāṭu. It was later named Piramatēyam Tiruveṇṇeynallūr.

1. திருவெண்ணெய்நல்லூர் பண்: இந்தளம்

1

பித்தாபிறை சூடீபெரு மானேயரு ளாளா
எத்தான்மற வாதேநினைக் கின்றேன்மனத் துன்னை
வைத்தாய்பெண்ணைத் தென்பால்வெண்ணெய் நல்லூரருட் டுறையுள்
அத்தாஉனக் காளாய்இனி அல்லேனென லாமே. 1

உயிர்களிடத்துப் பித்துடையவனே! பிறையை முடியில் சூடியவனே! பெருமைமிக்க தலைவனே! அருளுருவமானவனே! பெண்ணையாற்றின் தென்கரையில் உள்ள திருவெண்ணெய்நல்லூரில் விளங்கும் 'அருட்டுறை' என்னும் திருக்கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கும் தந்தையே! என் நெஞ்சத்துள் உன்னை வைத்தருளினாய். ஆதலின், எவ்வகையானும் உன்னை மறவாமல் தியானிக்கிறேன் உனக்கு அடிமையாகிய பின்னர் அதனை இப்பொழுது மறுத்துரைத்தல் இயலுமோ?

I. Tiruveṇṇainallūr Paṇ: Intaḷam

pittāpiṟai cūṭiperu māṉē-y-aru ḷāḷā
ettāṉmaṟa vātēniṉaik kiṉṟēṉmaṉat tuṉṉai
vaittāypeṇṇai-t- teṉpālveṇṇey nallūraruṭ ṭuṟaiyuḷ
attāuṉak kāḷāyiṉi allēṉeṉa lāmē. 1

Pittā! Oh the wearer of crescent (on head)
My Lord, the Embodiment of Grace!
Anyway without ever forgetting, I think of you!
In my mind you placed yourself,
Oh Father! Of Aruṭṭuṟai of Veṇṇeynallūr
On the southern bank of Peṇṇai,
After having become Thy slave
Can I deny it hereafter?

1. This patikam is the first decad, sung by Ārūrar. It portrays the mystical experience of Ārūrar and the relationship between him and the Lord.

2. This patikam has been written in Grantha letters and recited in the royal festivals of Thailand, indicating the spread of Śaiva Tamil hymns in South East Asia, perhaps due to the territorial expansion of the Imperial Colas and cultural contacts with South East Asia.*

3. According to the tradition, preserved in *Periyapurāṇam,* the Lord Himself reminded Ārūrar, with the word 'pittā', to commence the hymn. (For further details, see the life-sketch of Ārūrar). Since Ārūrar, has glorified in many hymns Tiruñāṉacampantar and Tirunāvukkaracar as his predecessors and spiritual mentors whose hymns pleased the Lord very much, it is quite possible that he should have been inspired by the phrase, "pittā piṟaicūṭi", found in one of the hymns of Tiruñāṉacampantar (I.89.3), and used it in the beginning of his first hymn.

4. The word *pittaṉ* literally means a madman. Here, the word *pittu* denotes the boundless love and limitless compassion of the Almighty and hence, He is addressed as Pittaṉ, i.e. One who has *pittu* towards souls. It actually denotes motherly affection towards children.

5. The Lord adorns His head with the crescent moon. According to the myth, Daksha cursed the moon to become extinct for the latter's utter negligance to all the former's daughters except Rohiṇi who were given in marriage to him (Moon). The moon finally found shelter at the holy feet of Lord Śiva who graciously put the waning moon on His head, offering protection from further emaciation, demonstrating His act of *anugraha* (bestowal of grace) and acquiring the epithet "Candraśekhara".

---

*Singaravelu, S. *Some Aspects of South Indian Cultural Contacts with Tailand: Historical Background,* vide, proceedings of the First International Conference - Seminar of Tamil Studies, Vol.I, Kualalumpur, Malaysia, April 1966, p. 21-4.

6. The phrase "manattunnai vaittāy "indicates the Lord's complacence to condescend Himself for showering His grace by making Ārūrar realise His presence in his consciousness.

7. Ārūrar was ever in the divine service of the Lord. But due to his forgetfulness, he was initially unable to recognise the Lord in the form of an old Antaṇar to be his Master. Nevertheless, when he was reminded of his servitude and blessed with the Lord's presence, he languished for his folly, repented very much and delighted at the bestowal of grace, prompting him to pour out splendid hymns, revealing his mystical experience.

8. The word *attā* is the vocative form of *attan*, which has the alternant form *accan* in *Tiruvācakam* (33.2). It denotes father. Here, Ārūrar takes the Lord to be the Father (of all beings). According to Śaiva Siddhānta, the Lord has two roles. As a Father, He corrects the erring souls and as a Mother, He bestows grace on them. They denote respectively the Law aspect and Love aspect of the Lord. Elsewhere in the same patikam, Ārūrar addresses Him as Mother.

2

நாயேன்பல நாளும்நினைப் பின்றிமனத் துன்னைப்
பேயாய்த்திரிந் தெய்த்தேன்பெற லாகாவருள் பெற்றேன்
வேயார்பெண்ணைத் தென்பால் வெண்ணெய் நல்லூரருட் டுறையுள்
ஆயாஉனக் காளாய்இனி அல்லேன்என லாமே. 2

மூங்கில்கள் பொருந்திய பெண்ணையாற்றின் தென்கரையில் உள்ள திருவெண்ணெய்நல்லூரில் விளங்கும் "அருட்டுறை" என்னும் திருக்கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஆயனே! நாய்போன்ற யான் பலநாள்களாக உன்னை மனத்தில் நினைத்தலின்றிப் பேய்போலத் திரிந்து இளைத்தேன். எனினும், பெறுதற்கு அரிய உன் திருவருளை இப்பொழுது பெற்றேன். உனக்கு அடிமையாகிய பின்னர் இப்பொழுது அதனை மறுத்துரைத்தல் இயலுமோ?

nāyēṉpala nāḷumniṉaip-p- piṉṟimaṉat tuṉṉai-p-
pēyāy-t-tirin teyttēṉpeṟa lākā-v-aruḷ peṟṟēṉ
vēyārpeṇṇai-t- teṉpālveṇṇey nallūraruṭ ṭuṟaiyuḷ
āyāuṉak kāḷāyiṉi allēṉeṉa lāmē. 2

The dog-like I wandered for long
Without your thought in mind
As a ghost, fatigued and worsted;
I am bestowed with your unattainable grace
Oh cowherd of Aruṭṭuṟai of Veṇṇeynallūr!
On the southern bank of Peṇṇai, carrying bamboos,
After having become Thy slave,
Can I deny it hereafter?

1. The first word of this hymn reveals Ārūrar's depressed position. He feels himself as a cur which is low, mean and wretched. Though the dog becomes a symbol of faithfulness and loyalty to its master, its birth is considered to be sinful and detestable. It has the habit of eating what it once vomited. Likewise, the human being has the tendency of taking recourse to what he has already despised. Calling oneself a cur is already found in the hymn of Tirunāvukkaracar (IV 76.6), the personification of humility and simplicity. In *Tiruvācakam*, Māṇikkavācakar frequently uses the cur-figure to submit his humbleness and sense of inferiority. (VIII 1.60; 2.127; 4.219; 5.6.6; 8.5,7; 10.8, 12, 20 etc., etc). Such expressions, coming from the depth of their hearts are indications in the process of elimination of ego-consciousness, being a preliminary requisite to attain god's grace and bliss. When these mystics think of God, the incomparably great and perfect, they appear to themselves as little as a dog. It is essential to note that the dog analogy is not found in the hymns of Tiruñāṉacampantar, who had the rare privilege of consuming the milk of wisdom offered by the Divine Mother.

2. It is the belief of the people that the spirit of the deceased person would wander anywhere. Ārurar compares his aimless rambling (before the bestowal of Lord's grace) to that of a ghost.

3. In the last line, Lord Śiva is addressed as "Āyaṉ", which means a cowherd. According to Śaiva Siddhānta, all souls are collectively called *paśu* and the Lord, *paśupati.* The Lord tends beings even as a cowherd caring for his cows. In the Vaishṇava tradition, the same metaphor is used with slightly changed epithet, i.e. Gopālaka, conveying the same sense.

3

மன்னேமற வாதே நினைக் கின்றேன்மனத் துன்னைப்
பொன்னேமணி தானேவயி ரம்மேபொரு துந்தி
மின்னார்பெண்ணைத் தென்பால்வெண்ணெய் நல்லூரருட் டுறையுள்
அன்னேஉனக் காளாய்இனி அல்லேனென லாமே. 3

மன்னவனே! உன்னை மறவாது மனத்தில் தியானிக்கின்றேன். பொன், மணி, வயிரம் முதலியவற்றைத் தள்ளிக் கொண்டு ஒளிவீசிவரும் பெண்ணையாற்றின் தென்கரையில் உள்ள திருவெண்ணெய் நல்லூரில் விளங்கும் "அருட்டுறை" என்னும் திருக்கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கும் அன்னை போன்றவனே! உனக்கு அடிமையாகிய பின்னர், அதனை இப்பொழுது மறுத்துரைத்தல் இயலுமோ?

manṉēmaṟa vātēniṉaik kiṉṟēṉmaṉat tuṉṉai-p-
poṉṉēmaṇi tāṉēvayi rammēporu tunti
miṉṉārpeṇṇai-t- teṉpālveṇṇey nallūraruṭ tuṟaiyuḷ
aṉṉēuṉak kāḷāyiṉi allēṉeṉa lāmē. 3

Oh Sovereign! I think of you in my mind,
Without ever forgetting;
Oh Mother! of Aruṭṭuṟai of Veṇṇeynallūr
On the southern bank of shining Peṇṇai,
Carrying gold, gems and diamonds;
After having become Thy slave,
Can I deny it hereafter?

1. Since the Lord is the ruler and moral governor of the universe, He is addressed as "Sovereign" who is impartial in the distribution of the deserts to the concerned agents. It is pertinent to note that Tiruvaḷḷuvar equates a king to God, for he is judicious and ethical in governing his subjects (*Tirukkuṟaḷ*, 388).

2. *Aṉṉē* in the fourth line is the vocative form of *aṉṉai*, meaning mother. *Maṉṉē* and *Aṉṉē* are the stock words in the vocabulary of Ārūrar (VII, 24.1).

3. The delightful description of the river Peṇṇāṟu provides aesthetic joy. It also indicates the fertility and prosperity of the locality.

4

முடியேன்இனிப் பிறவேன்பெறின் மூவேன்பெற்றம் ஊர்தீ
கொடியேன்பல பொய்யேஉரைப் பேனைக்குறிக் கொள்நீ
செடியார்பெண்ணைத் தென்பால்வெண்ணெய் நல்லூரருட் டுறையுள்
அடிகேள்உனக் காளாய்இனி அல்லேன்என லாமே. 4

காளையை ஊர்தியாக உடையவனே! இனிமேல் யான் இறக்கவும் மீண்டும் பிறக்கவும், பிறக்கின் மூப்பினால் துன்பப்படவும் ஆற்ற மாட்டேன். கொடியவனாகிய யான் பொய்கள் பலவற்றைப் பேசுபவன் இத்தகைய எளியேனையும் ஏற்றருள வேண்டும். செடிகள் பலவற்றைச் சுமந்துவரும் பெண்ணையாற்றின் தென்கரையில் உள்ள திருவெண்ணெய் நல்லூரில் விளங்கும் "அருட்டுறை" என்னும் திருக்கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கும் என் தலைவனே! உனக்கு அடிமையாகிய பின்னர், அதனை இப்பொழுது மறுத்துரைத்தல் இயலுமோ?

muṭiyēṉiṉi-p- piṟavēṉpeṟiṉ mūvēṉpeṟṟam ūrtī
koṭiyēṉpala poyyēuraip pēṉai-k-kuṟi-k- koḷnī
ceṭiyārpeṇṇai-t- teṉpālveṇṇey nallūraruṭ ṭuṟaiyuḷ
aṭikēḷuṉak kāḷāyiṉi allēṉeṉa lāmē. 4

Oh the Rider of bull!
I cannot bear to die nor to be reborn
If I take a birth, the pains of senility can't be borne.
Cruel am I, uttering many a lie.
Kindly take note of this poor fellow!
Oh my Master! of Aruṭṭuṟai of Veṇṇeynallūr
On the southern bank of Peṇṇai,
Carrying many plants,
After having become Thy slave
Can I deny it hereafter?

1. In the first line, Ārūrar entreats the Lord for the cessation of birth which causes suffering, old age and death.
2. The Lord is often addressed as the Rider of Bull. The pure white bull is the symbol of Dharma. The four Vedas are also personified as the bull by Ārūrar (VII 57.3). In another hymn, he mentions that the red-eyed Tirumāl becomes the bull for Śiva's mount (VII 70.1). All these references indicate that Śiva is the supreme Lord. According to *Āgamas*, this form of God is known as *Ṛṣabhārūḍha mūrti*. *Paripāṭal* refers to this form (8.2).

Also in *Kalittokai*, this manifertation of Śiva is noted (150.13). The Sangam poems also attribute the flag of bull to be the insignia of the Ruler of the universe [*Puṟam* 56.1-2; *Kali.* 26.5].

3. The word *atikaḷ* in the last line has many meanings such as preceptor, sage, elder etc., But, here it means 'master' (*-talaivaṉ*) and thus the Supreme God. Elsewhere in many hymns, Ārūrar has used the word in the same sense (VII 2.1-11; 33.1-10; 53.1-10). Tiruñānacampantar (II 90.1-11), Tirunāvukkaracar (V 25.1-11; 38.1-8; 41.4,5,8 etc) and Māṇikkavācakar (VIII 29.5) denoted Lord Śiva by this word, *aṭikaḷ*. Nammāḻvār has also meant 'God' by the same word (*Tiruvāymoḻi*, 3.1.).

5

பாதம்பணி வார்கள்பெறு பண்டம்மது பணியாய்
ஆதன்பொரு ளானேன்அறி வில்லேன்அரு ளாளா
தாதார்பெண்ணைத் தென்பால்வெண்ணெய் நல்லூரருட் டுறையுள்
ஆதிஉனக் காளாய்இனி அல்லேன்என லாமே. 5

அருளுருவமானவனே! உன் திருவடியைப் பணிந்து வழிபடுவோர்கள் பெறும்பேறாகிய திருவருளை எனக்கும் அளித்தருள்வாய். அறிவிலான் எனப்பொருள்தரும் ஆதன் என்னும் சொல்லுக்குப் பொருளாக அமைந்தேன் மலர்களின் மகரந்தப்பொடிகள் நிறைந்த பெண்ணையாற்றின் தென்கரையில் உள்ள திருவெண்ணெய்நல்லூரில் விளங்கும் "அருட்டுறை" என்னும் திருக்கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கும் முதல்வனே! உனக்கு அடிமையாகிய பின்னர், அதனை இப்பொழுது மறுத்துரைத்தல் இயலுமோ?

pātampaṇi vārkaḷpeṟu paṇṭam-m-atu paṇiyāy
ātaṉporuḷ āṉēṉaṟi villēṉaru ḷāḷā
tātārpeṇṇai-t- teṉpālveṇṇey nallūraruṭ ṭuṟaiyuḷ
ātiuṉak kāḷāyiṉi allēṉeṉa lāmē. 5

Kindly bestow on me the grace,
Due to the worshippers of Thy feet.
Oh Embodiment of grace!
Become I the sense of the word Ātaṉ, the ignorant;
Oh Source of existence! of Aruṭṭuṟai of Veṇṇeynallūr
On the southern bank of Peṇṇai
Immersed with pollen dust,
After having become Thy slave
Can I deny it hereafter?

1. In the first line, the phrase "pātam paṇivārkaḷ" denotes the worshippers of the Lord's feet, the symbol of wisdom and grace. So the devotees are due to win the Lord's grace and knowledge. Ārūrar entreats the Lord to bless him with grace, even though he is not qualified for it. Such expressions are often found in the hymns, indicating the ingenious and humble way of approaching the Almighty to attain His blessings.
2. In the Sangam period, many chieftains and rulers bore the name Ātaṉ in a good sense. But with the passage of time the meaning of the word was degraded and by the time of Ārūrar, it meant any person who was ignorant and innocent.
3. The Lord is called *Āti*, being the source and force of all beings. The hymnologists frequently used the word to denote the Supreme Being.

6

தண்ணார்மதி சூடீதழல் போலும்திரு மேனீ
எண்ணார்புரம் மூன்றும்எரி யுண்ணநகை செய்தாய்
மண்ணார்பெண்ணைத் தென்பால்வெண்ணெய் நல்லூரருட் டுறையுள்
அண்ணாஉனக் காளாய்இனி அல்லேன்என லாமே. 6

குளிர்ச்சிபொருந்திய திங்களைச் சூடியவனே! அனல்போன்ற சிவந்த அழகிய திருமேனியை உடையவனே! உன்னை மதிக்காத செருக்குடைய அரக்கர்களின் முப்புரத்தையும் சிரித்து எரித்தவனே! மூழ்கிக் குளிப்பவர்களின் பாவத்தைக் கழுவ வல்ல பெண்ணையாற்றின் தென்கரையில் உள்ள திருவெண்ணெய் நல்லூரில் விளங்கும் "அருட்டுறை" என்னும் திருக்கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கும் மூத்தவனே! உனக்கு அடிமையாகிய பின்னர், அதனை இப்பொழுது மறுத்துரைத்தல் இயலுமோ?

taṇṇārmati cūṭītaḻal pōlumtiru mēṉī
eṇṇārpuram mūṉṟumeri-y- uṇṇanakai ceytāy
maṇṇārpeṇṇai-t- teṉpālveṇṇey nallūraruṭ ṭuṟaiyuḷ
aṇṇāuṉak kāḷāyiṉi allēṉeṉa lāmē. 6

Oh Lord who donned with cool moon (on Thy head)!
The beautiful body of Thine is radiant like the fire,
Thou who smiled to inflame the triple castles
Of the arrogant tyrants!
Oh my Elder! of Aruṭṭuṟai of Veṇṇeynallūr
On the southern bank of Peṇṇai

Which absolves the sins of those dip in its water,
After having become Thy slave
Can I deny it hereafter?

1. In the first line, the effulgence of the Lord's body is compared to the radiance of fire. Such expressions are many in *Tēvāram*.

   *The Great indologists like A.P. Karmarkar and J. Estlin Carpenter are of the opinion that the word Śiva is derived from the Tamil root Civa--red, vide, "Civaṉ eṉumnāmam taṉakkē-y-uṭaiya cemmēṉi-y-emmāṉ" (IV 112.9).

2. In the second line, the burning of the triple castles of the three sons of the aśura Tāraka has been alluded. They were made up of silver, gold and iron. These titans terrified and destroyed the celestials and terrestrials. On request of the devas, Śiva prepared to demolish the aśuras. Mount meru became His bow and Vāsuki the bow-string, while Tirumāl became the arrow. The earth became the chariot, the Vedas the horses and Brahma the charioteer. With all these paraphernalia, the Lord started to shoot the castles. To the wonder of all, He never used any one of them, but the sheer smile of His was enough to burn the strong castles into ashes. His heroic act of grace earned Him the epithet *Tirupurāntaka.* According to Tamil tradition, it has been extolled to be one of the eightfold heroic acts of the Lord, and the place where it occurred is located as Tiruvaṭikai. Sangam classics preserved this old myth which has been used in many places as good similes in poetry (vide, *Puṟam.* 55.1-5; *Kali.* 2.2-5; 38.1;150.1-2; *Pari.* 5.22-27). After demolishing the triple castles, the Lord demonstrated His joy of victory through the terrible dances, called *Koṭukoṭṭi* and *Pāṇṭaraṅkam*, according to the epic *Cilappatikāram* (6.39-45; 28.67-75). In *Tēvāram*, this myth has frequently been glorified by the hymnologists. Tirumūlar interprets this myth to indicate the destruction of triple impurities viz., *āṇava, karma* and *māya*, covering the soul (X 343).

3. In the third line, the word *maṇ* means to wash and cleanse. The unwashed body is noted as *maṇṇā mēṉi* in *Maṇimēkalai* (3.91). It is the belief of the people that a dip in the holy water, as the river Peṇṇai has the efficacy of absolving one's sins.

4. In the fourth line, the word *aṇṇā* means elder brother. Also see his hymns, VII 13.9; 24.5. Since, God is the eldest of all, He is so called. He is Father, Mother and also Elder in tendering His ward. In some dialects, the word *aṇṇā* is used in the sense of father. In *Tiruvācakam*, also, the same word is used to denote the Lord (VIII 4.149; 33.9).

5. The word *eṇṇār* denotes the asuras, who were haughty and supercilious, never thought of the Supreme Lord. It is used also in the hymn of Tiruñānacampantar [I 65.2].

---

*i. KARMARKAR, A.P. *The Religions of India*, Vol.I, Mira Publishing House, Bombay, 1950, p.49.

ii. J. ESTLIN CARPENTER, *Theism in Medieval India*, [Hibbert Lectures], p.351.

7

ஊனாய்உயி ரானாய்உட லானாய்உல கானாய்
வானாய்நில னானாய்கட லானாய்மலை யானாய்
தேனார்பெண்ணைத் தென்பால்வெண்ணெய் நல்லூரருட் டுறையுள்
ஆனாய்உனக் காளாய்இனி அல்லேனென லாமே. 7

(நீயே) ஊனாகவும் உயிராகவும் உடம்பாகவும் உலகாகவும் உள்ளாய். வான்முதல் நிலம்வரை உள்ளனவாகவும் கடலும் மலையு மாகவும் காட்சி தருகிறாய். மலர்களின்தேன் கலந்துவரும் பெண்ணையாற்றின் தென்கரையில் உள்ள திருவெண்ணெய் நல்லூரில் விளங்கும் "அருட்டுறை" என்னும் திருக்கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஆனேறும் பெருமானே! உனக்கு அடிமையாகிய பின்னர், அதனை இப்பொழுது மறுத்துரைத்தல் இயலுமோ?

ūṉāyuyir āṉāyuṭal āṉāyula kāṉāy
vāṉāynilaṉ āṉāykaṭal āṉāymalai-y- āṉāy
tēṉārpeṇṇai-t- teṉpālveṇṇey nallūraruṭ ṭuṟaiyuḷ
āṉāyuṉak kāḷāyiṉi allēṉeṉa lāmē. 7

Thou art the flesh, the soul, the body and world!
Thou art the ether, earth, sea and mountain!
Oh the Rider of bull! of Aruṭṭuṟai of Veṇṇeynallūr
On the southern bank of Peṇṇai
Flowing with the honey (of flowers),
After having become Thy slave,
Can I deny it hereafter?

1. In the first two lines, the Lord is described to be both body and soul, the various evolutes such as ether to earth, sea, mountain etc., But, according to Śaiva Siddhānta, the souls are not created by God and they are as eternal as the Lord Himself. Nevertheless, eternity does not mean equality. In order to redeem the souls, tainted from the very beginning with the root impurity, called *āṇava mala*, He creates the world and its objects, being the macrocosm, side by side the organs, body etc., being the microcosm from the material cause, *Māyā* i.e. Primordial Matter to enable the souls to work out their own salvation. Hence such expressions in the hymns of *Tēvāram* should not be misinterpreted to mean that God is the material cause. Though He is transcendent, simultaneously He is also immanent and His immanence has been indicated when Ārūrar stated that the

Lord is everything, the body, soul, material objects etc. It is only a figurative expression (*upacāra vaḻakku*). In this connection, the interpretation of K. Sivaraman deserves to be quoted:

"The intelligent agent of the world is not as such the material cause of the world but only as related to the non-intelligent Māyā ...... It is efficient cause which is also material cause by virtue of its being inseparably qualified by **māyā** ..... Just as the hair and the nails etc., are not born of the body alone (insentient) or the soul alone (sentient), so the universe is born not of māyā alone or Maheśvara alone, but of the Embodied Unity which is accordingly described as the 'womb of all elements' and also the Supreme Lord, the Mighty etc."*

2. In the last line, *āṉ* denotes the Lord's mount bull. See *Tevāram*, II 85.9; VI 25.1.

8

ஏற்றார்புரம் மூன்றும்எரி யுண்ணச்சிலை தொட்டாய்
தேற்றாதன சொல்லித்திரி வேனோசெக்கர் வான்நீர்
ஏற்றாய்பெண்ணைத் தென்பால்வெண்ணெய் நல்லூரருட் டுறையுள்
ஆற்றாய்உனக் காளாய்இனி அல்லேன்என லாமே. 8

பகைவர்களின் முப்புரமும் எரியுண்ணும்படி வில்லை எடுத்த பெருமானே! தெளிவில்லாதவற்றைப் பேசி அலைவேனோ? செஞ்சடையில் ஆகாய கங்கையைத் தாங்கியவனே! பெண்ணையாற்றின் தென்கரையில் உள்ள திருவெண்ணெய்நல்லூரில் விளங்கும் "அருட்டுறை" என்னும் திருக்கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கும் நன்னெறியானவனே! உனக்கு அடிமையாகிய பின்னர், அதனை இப்பொழுது மறுத்துரைத்தல் இயலுமோ?

ēṟṟārpuram mūṉṟumeri-y- uṇṇa-c-cilai toṭṭāy
tēṟṟātaṉa colli-t-tiri veṉōcekkar vāṉnīr
ēṟṟāypeṇṇai-t- teṉpālveṇṇey nallūraruṭ ṭuṟaiyuḷ
āṟṟāyuṉak kāḷāyiṉi allēṉeṉa lāmē. 8

*SIVARAMAN, K. *Saivism in Philosophical Perspective*, Motilal Banarsidass, Delhi, 1973, pp. 112-115.

Oh Thou! who touched Thy bow to inflame
The triple castles of those turned against you,
Am I to ramble, prattling about things, not clear to me?
Oh Thou who bore the celestial Ganges in Thy matted locks!
Oh the Path-Giver! of Aruṭṭuṟai of Veṇṇeynallūr
On the southern bank of Peṇṇai,
After having become Thy slave
Can I deny it hereafter?

1. In hymn No.6. Ārūrar denoted the aśuras as *eṇṇār* and here in the very first word as *ēṟṟār*, meaning those who confronted and turned against. Since the titans were arrogant, simply because they acquired some boons on the merit of their severe penances, they never thought of the Supreme Almighty and dared to oppose. In the same sense, the word under reference is used also in *Tiruvācakam* (3.158).

2. Though the Lord took the bow (of Meru), He never used it to effect the destruction of the triple castles, thus indicating His omnipotent nature.

3. In the phrase, *vāṉnīr ēṟṟāy* Ārūrar depicts the Lord as Gaṅgādhara. According to the legend, the prehistoric Bhagiratha of the Solar dynasty did severe penance to Lord Śiva to bring down the sacred Ganges of the celestials to wash the curse of his ancestors. As the river came down ferociously from the heights of the twilight sky (-cekkarvāṉ nīr), it was stopped and made to disappear in the left side of the Lord's matted locks. The ego of the Ganges was thus crushed and realising her folly, she praised the Lord's mighty power. Then, He allowed her to flow on the land. In the hymns of *Tēvāram*, there are many references to Gaṅgādhara form of Śiva. The poets of *Paripāṭal* admired this manifestation of the Lord (9.4-6; 16.36-7). Also in *Kalittokai*, there are two references to this form (38.1; 150.9).

4. The Lord is both the means and the end. Hence he is noted as the 'pathway' (-āṟṟāy). In *Tiruvācakam* also, He is thus extolled in the line: "neṟiyē pōṟṟi" [4.115].

9

மழுவாள்வலன் ஏந்தீமறை ஓதீமங்கை பங்கா
தொழுவாரவர் துயராயின தீர்த்தல்உன தொழிலே
செழுவார்பெண்ணைத் தென்பால்வெண்ணெய் நல்லூரருட் டுறையுள்
அழகாஉனக் காளாய்இனி அல்லேன்என லாமே. 9

வலக்கையில் மழுவாளை ஏந்தியவனே! வேதங்களை ஓதுபவனே! உமாபாகமூர்த்தியே! உன்னைத் தொழும் அடியார்களின் துயரங்களைத் துடைத்தல் உன் தொழில் அல்லவா? செழுமைமிக்க பெண்ணையாற்றின் தென்கரையில் உள்ள திருவெண்ணெய்நல்லூரில் விளங்கும் "அருட்டுறை" என்னும் திருக்கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கும் அழகனே! உனக்கு அடிமையாகிய பின்னர், அதனை இப்பொழுது மறுத்துரைத்தல் இயலுமோ?

maḻuvāḷvalaṉ ēntīmaṟai ōtīmaṅkai paṅkā
toḻuvāravar tuyarāyiṉa tīrttaluṉa toḻilē
ceḻuvārpeṇṇai-t- teṉpālveṇṇey nallūraruṭ ṭuṟaiyuḷ
aḻakāuṉak kāḷāyiṉi allēṉeṉa lāmē 9

Oh Thou who upheld the battle-axe in Thy right (hand)!
Oh Thou who chanted the Vedas!
Oh Thou who shared Thy body with maṅkai [Umā]!
Is it not your duty to redress the distress of Thy devotees
Oh the Beautiful! of Aruṭṭuṟai of Veṇṇeynallūr
On the southern bank of Peṇṇai
Rich in fertility;
After having become Thy slave
Can I deny it hereafter?

1. The weapons like axe or spear are only symbolic to indicate His immense power. The Lord with 'maḻuvāḷ' has already been referred to in *Maturai-k-kāñci* (455).
2. The Vedas are the revelations of God. The word 'maṟai' is the synonym of Veda.
3. Unlike Jainism and Buddhism which professed that no agency could wipe out the bad effects of one's deeds, Śaivism and other theological systems emphasised that the

strength of devotion was enough to win salvation. Ārūrar reminds the Lord, in the second line of this hymn that it is His bounden duty to redress the distress of the devotees. This concept of devotion is the key-note of all the hymns of *Tēvāram.* So, the religion provides a chance for the sinners to confess, repent and to offer soulful prayers to the supreme to get out of the meshes of the earthly existence.

4. In the fourth line, the Lord is praised as "Aḻakaṉ" i.e. He who has the eternal beauty. The Tamils adored the Almighty as *Aḻakaṉ* and *Murukaṉ*, the embodiment of enduring and everlasting beauty, providing aesthetic and spiritual joy to the devotees.

10

காரூர்புனல் எய்திக்கரை கல்லித்திரைக் கையால்
பாரூர்புகழ் எய்தித்திகழ் பன்மாமணி உந்திச்
சீரூர்பெண்ணைத் தென்பால்வெண்ணெய் நல்லூரருட் டுறையுள்
ஆரூரன்எம் பெருமாற்காள் அல்லேன்என லாமே. 10

வான் மழையினைப் பெற்றுக் கரையினை இடித்துத் தன் அலையாகிய கைகளில் உலகப் புகழ்பெற்ற ஒளிவிடும் பல்வகைப் பெரிய மணிகளையும் அள்ளிவரும் சிறப்பு மிக்க பெண்ணையாற்றின் தென்கரையில் உள்ள திருவெண்ணெய்நல்லூரில் விளங்கும் "அருட்டுறை" என்னும் திருக்கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கும் எம்பெருமானாகிய உனக்கு அடிமையாகிய பின்னர், அதனை இப்பொழுது ஆரூரனாகிய யான் மறுத்துரைத்தல் இயலுமோ?

kārūrpuṉal eyti-k-karai kalli-t-tirai-k- kaiyāl
pārūrpukaḻ eyti-t-tikaḻ paṉmāmaṇi unti-c-
cīrūrpeṇṇai-t- teṉpālveṇṇey nallūraruṭ ṭuṟaiyuḷ
ārūraṉem perumāṟkāḷ allēṉeṉa lāmē. 10

Lord is enshrined at Aruṭṭuṟai of Veṇṇeynallūr
On the southern bank of the famed Peṇṇai,
Flooded with rains and dashing the banks
Carrying in its hands of waves
Renowned and varied gems of great size,
Can I, Ārūraṉ, dare say
That I am not a slave to Him?

1. The first two lines delineate the inundation in the River Peṇṇai due to heavy rainfall.

2. In the fourth line, the word Ārūraṉ denotes the author of the whole decad. Like Tiruñāṉacampantar, he used to stamp the final hymn of each decad with his name. In other decads, he has also noted in the last hymn, the effect of the recital of the whole hymns.

3. In all the ten hymns, the word *Aruḷ+tuṟai*, due to morpho-phonemic changes, transformed into *Aruṭṭuṟai.*

The specific features of the Decad

1. The dominant refrain of the decad, **uṉakk[u]āḷāy iṉi allēṉ eṉal āmē** is found in the fourth line of each hymn.
2. Another refrain, **peṇṇai-t-teṉpāl veṇṇey nallūr aruṭṭuṟaiyuḷ** occurs in the third line of the hymns.
3. The hymns are to be identified as forerunners of one kind of metre, kaliviruttam as labelled in the medieval prosody. [Vide, *Tirumuṟai* I 9, 10, 11, 12 etc.].
4. All the hymns are addressed to the Lord of Tiruveṇṇeynallūr, expressing Ārūrar's hereditory bondage to Him.
5. Ārūrar uniformly mentions the holy place and the shrine respectively by the names, "veṇṇeynallūr" and "Aruḷṭuṟai" in all the hymns.
6. The relationship of Ārūrar with the Lord is indicated by the epithets in the vocative form attā, āyā, aṉṉē, aṭikēḷ etc.
7. The natural beauty of the holy city is portrayed in the third line of the hymns.
8. Confession of error and repentance for the same reveal Ārūrar's devotion and faith in the divine dispensation.
9. The cur-analogy [2] exhibits his humility and also fidelity to the Lord.
10. Though the author's name is stamped in the last hymn, the fruit of the recital is not mentioned.

A note on the *talam* (sthala; a sacred place)

2. Tiru-p-paraṅkuṉṟam

Tiru-p-paraṅkuṉṟam is one of the fourteen Śivasthalas of Pāṇḍya country. It is situated 6 K.M. away from Madurai in the south west of. During the Sangam period, Tiru-p-paraṅkuṉṟam was famous as the abode of Lord Murukaṉ. Two poems in *Akanāṉūṟu* (59,149) describe the natural beauty of the hill, the shrine of Murukaṉ and the incessant festival celebrated there. The opening section of *Tirumurukāṟṟu-p-paṭai* portrays the Lord in the Hill with natural background. The devotees of Murukaṉ deemed it as the first of His sixfold *paṭaivīṭus*. *Paripāṭal* and *Kali-t-tokai* extol the greatness of Murukaṉ in Tiru-p-paraṅkuṉṟam with spiritual and love themes. It seems that only around the times of Tiruñāṉacampantar, it became also a sthala of Śiva. In *Periyapuranam* Cēkkiḻār narrated that Tiruñāṉacampantar was accompanied by the Pāṇḍya King Neṭumāṟaṉ and Maṅkaiyarkkaraci to offer worship at the shrine of Śiva in Tiru-p-paraṅkuṉṟam. He has sung one decad on this Lord (I.100) According to Cēkkiḻār, Ārūrar in the company of three great kings after worshipping at Madurai, came to Paraṅkuṉṟam to sing the glory of Śiva in this decad (VII.2) (vide XII.37.101-104).

The temple has many inscriptions in Tamil and some in Sanskrit. During the period of Parāntakaṉ Neṭuñcaṭaiyaṉ, (765-815 A.D.), his commander Cāttaṉ Kaṇapati renovated the temple and its tank. The latter Pāṇḍya rulers Māṟavarmaṉ Cuntara Pāṇḍya, Kulasekara Pāṇḍya and others made some endowments and donations to the temple.

The Lord of the temple is known as Paraṅkirinātar and His consort, Āḷuṭaināyaki. The holy tanks are Śaravaṇa Tīrttam, Kāsitīrttam and Kanta tīrttam.

It is essential to note that some later epigraphs (1793 A.D.) recorded the gift of lands and also *prasadams* to the descendants of the martyrs who sacrificed their life by jumping from the temple tower, as an offering to the Lord to prevant the march of the British army into the temple city and save it from pollution and desecration.

2. திருப்பரங்குன்றம் பண்: இந்தளம்

11

கோத்திட்டையும் கோவலும் கோயில்கொண்டீர்
உமைக்கொண்டு ழல்கின்றதோர் கொல்லைச்சில்லை
சேத்திட்டுக்குத் தித்தெரு வேதிரியும்
சிலபூதமும் நீரும் திசைதிசையன
சோத்திட்டுவிண் ணோர்பல ரும்தொழநும்
மரைக்கோவணத் தோடொரு தோல்புடைசூழ்ந்(து)
ஆர்த்திட்டதும் பாம்புகைக் கொண்டதும்பாம்(பு)
அடிகேள்உமக்(கு) ஆட்செய அஞ்சுதுமே. 1

(இறைவரே!) கோத்திட்டை, கோவல் என்பனவற்றைக் கோயிலாகக் கொண்டுள்ளீர். உம்மைச் சுமந்து திரியும் முல்லை நிலத்துக்குரிய ஓர் எருது செம்மண்திட்டினைக் (கொம்பினால்) குத்தித் தெருவில் திரியும். நீவிரும் சில பூதங்களும் அவற்றின் உரப்பொலிகளும் திசைதொறும் பரவின. வானவர்கள் 'சோத்தம்' எனக் கூறி உம்மைத் தொழுவர். உம் அரையினில் கோவணத்தொடு (இடுப்பில்) ஒரு தோலைச்சுற்றி, அதன்மேல் (கச்சாக) ஒரு பாம்பினைக் கட்டியுள்ளீர். கையில் இருப்பதும் பாம்பு. (எனவே) அடிகளே! உம்மை (அணுகிநின்று) பணி செய்தற்கு அஞ்சுகின்றோம்.

கோதிட்டை-மிக்க மேட்டுநிலம்; கோவல்-மிக்க வன்மையான நிலம் சே-எருது; சோத்தம் (சோத்து)-வணக்கச்சொல்.

2. Tirupparaṅkuṉṟam Paṇ: Intaḷam

kōttiṭṭai-y-um kōvalum kōyilkoṇṭīr
umai-k-koṇ ṭuḻalkiṉṟatōr kollai-c-cillai-c-
cēttiṭṭu-k-kut ti-t-teru vētiriyum
cilapūtamum nīrum ticaiticaiyaṉa
cōttiṭṭuviṇ ṇōrpala rumtoḻanum
maṟai-k-kōvaṇat tōṭoru tōlpuṭaicūḻn(tu)
ārttiṭṭatum pāmpukai-k- koṇṭatumpāmp(u)
aṭikēḷumak(ku) āṭceya añcutumē. 1

Thou taketh Kōttiṭṭai and Kōval as Thy abode
The pastoral bull wanders, carrying Thee;
It dashes the muddy earth, rambling in the street
Thou art in the company of some goblins
Whose voice resounds in every direction;
Salute Thee many a celestial!
Thou hast a piece of cloth in Thy loin
Surrounded by a skin and fastened with serpent (in Thy waist),
Thou hast a serpent in Thy hand too!
Oh Lord! afraid are we of serving Thee.

1. If Kōttiṭṭai and Kōval were place names, nobody so far located them in connection with Lord Śiva. The commentator S. Aruṇaivadivelu Mudaliar meant by these words respectively the hilly region and dry land. However, they are glorified by Tirunāvukkaracar [VI 70.3; 71.2]. Since they are included in the list of Śiva sthalas, they should be treated individual sacred places, at present unable to be identified.

   Also vide VII 17.6.9.

2. The references to ghosts, goblins and other spirits in the hymns are interpreted in two ways. Firstly, they were the evil forces, created in the sacrifice of Daksha who commanded them to go against Śiva who, however, subdued them to be His followers and servants. Secondly, they are the Śivagaṇas, always enjoying His company and doing service to Him.

3. According to the legend, venomous serpents were also produced out of the same sacrifice, to be discharged against the Lord who, however, pacified them and adorned them in His hand, shoulder and waist. The skin, referred in this hymn and elsewhere in *Tēvaram* is that of the ferocious tiger or elephant, being products of the same sacrifice with the same motive. But, the Lord instantaneously flayed its skin and dressed His body.

   The utter disregard of Daksha, who gave His daughter Dākshāyaṇi to Śiva, while performing the sacrifice, giving prominence to Viṣṇu and other celestials, led to the fury of Lord who created Vīrabhadra to demolish not only the sacrifice but the participants who lost in the battle their limbs, body etc. This puranic story becomes the theme of adoration in many hymns of Ārūrar and also those of other authors of *Tirumuṟai*.

4. The word cōttam is the salutary expression of an inferior to his superior.

12

முண்டம்தரித் தீர்முது காடுறைவீர்
முழுநீறுமெய் பூசுதிர் மூக்கப்பாம்பைக்
கண்டத்திலும் தோளிலும் கட்டிவைத்தீர்
கடலைக்கடைந் திட்டதோர் நஞ்சையுண்டீர்
பிண்டம் சுமந்(து) உம்மொடும் கூடமாட்டோம்
பெரியாரொடு நட்பினி(து) என்றிருத்தும்
அண்டம் கடந்(து) அப்புறத்தும் இருந்தீர்
அடிகேள்உமக்(கு) ஆட்செய அஞ்சுதுமே. 2

மண்டையோடுகளை மாலையாக அணிந்துள்ளீர்! சுடுகாட்டினை உறைவிடமாகக் கொண்டுள்ளீர்; மெய்முழுதும் சாம்பலைப் பூசியுள்ளீர்; மூர்க்கமுள்ள பாம்புகளைக் கழுத்திலும் தோளிலும் கட்டிவைத்துள்ளீர்; பாற்கடலைக் கடைந்தபொழுது வெளிப்பட்ட நஞ்சினை உட்கொண்டீர்; 'பெரியாரொடு நட்பு இனியது' என்ற பழமொழியைக் குறிக்கொண்டிருப்போம். எனினும், இந்த (உடலாகிய) பிண்டத்தைச் சுமந்துகொண்டு உம்முடன் தொடர்புகொள்ள இயலாத நிலையில் உள்ளோம். அனைத்து அண்டங்களையும் கடந்து அப்பாலைக்கு அப்பாலாக உள்ளீர்! ஆதலின், அடிகளே! உம்மை (அணுகிநின்று) பணி செய்தற்கு அஞ்சுகின்றோம்.

muṇṭamtarit tīrmutu kāṭuṟaivīr
muḻunīṟumey pūcutir mūkka-p-pāmpai-k-
kaṇṭattilum tōḷilum kaṭṭivaittīr
kaṭalai-k-kaṭain tiṭṭatōr nañcai-y-uṇṭīr
piṇṭamcuman(tu) ummoṭum kūṭamāṭṭōm
periyāroṭu naṭpiṉi(tu) eṉṟiruttum
aṇṭamkaṭan(tu) appuṟattum iruntīr
aṭikēḷ umak(ku) āṭceya añcutumē. *2*

Oh Thou, donned with garland of human skull!
Burning ghat becomes Thy abode!
Fully with ashes besmeared Thy body!
Serpent cruel, fastened to Thy neck and shoulder;
Drank Thee, the venom of the churned ocean!
Though we know 'company with great is pleasant'
Can't embrace Thee, carrying this mortal coil;

Transcending the cosmos exist Thou
Beyond the beyond [the ken of thought]!
Oh Lord! *afraid* are we of *serving* Thee.

1. The first line describes the Lord as Kapāli, i.e. He who adorned Himself with kapāla (skull) of Brahma, as a crest ornament. According to the myth Lord Śiva, in order to put down the arrogance of Brahma, who had a fifth head, created by himself to become equal with the Lord, plucked it and made it His head-jewel. The sect of Śaivites who worshipped this form of Śiva came to be called 'Kāpālikas'.
2. The word, 'mūrkha' has become mūkka in people's language. Since Bhakti movement is considered to be the people's movement to regain their culture, music, religion and faith against the powerful and polemical systems of Jainism and Buddhism, the Śaiva hymnologists gave much importance to the native and local customs, dialects and also melody. For instance, the repetition of a whole line or refrain is one of the hallmarks of people's melody and this feature is noticed in almost all the hymns of Ārūrar and also other hymnologists.
3. In the second line, there is a reference to the Lord, who out of immense compassion, swallowed the deadly poison, come out of the ocean, churned by the Dēvās and Asurās. This legend gained currency even in Sangam classics. [vide, *Puṟam.* 56.2; 91.5-7; *Malaipaṭukaṭām*, 83; *Kali-t-tokai*, 105.13; 142.27-8; *Paripāṭal*, 8.127;9.7].

13

மூடாய முயலகன் மூக்கப்பாம்பு
　　முடைநாறிய வெண்டலை மொய்த்தபல்பேய்
பாடாவரு பூதங்கள் பாய்புலித்தோல்
　　பரிசொன்றறி யாதன பாரிடங்கள்
தோடார்மலர்க் கொன்றையும் துன்னெருக்கும்
　　துணைமாமணி நாகம் அரைக்கசைத்தொன்(று)
ஆடாதன வேசெய்தீர் எம்பெருமான்
　　அடிகேள்உமக்(கு) ஆட்செய அஞ்சுதுமே. 3

(உம்மிடத்து உள்ளவை:) அறியாமை வடிவமாகிய முயலகன், மூர்க்கப்பாம்பு, முடை நாற்றம் வீசும் தலையோடு, மொய்த்து ஒடும் பேய்க்கூட்டம், பாடித்திரியும் பூதகணங்கள், நலம், தீங்கு அறியாத பாரிடங்கள் (பூதங்கள்). (உடுத்திருப்பது:) பாயும்புலித்தோல்; (சூடியிருப்பவை) கொன்றையும் எருக்கமும். அரையில் கட்டியிருப்பது கரு மணியுடைய பாம்பு. (உலகத்தவர் விரும்பாதவற்றைக் கொண்டிருப்பதால்) அடாதவற்றையே செய்துள்ளீர் ஆதலின், அடிகளே! உம்மை (அணுகிநின்று) பணிசெய்தற்கு அஞ்சுகின்றோம்.

mūṭāya muyalakan mūkka-p-pāmpu
muṭaināṟiya veṇtalai moyttapalpēy
pātāvaru pūtaṅkaḷ pāypuli-t-tōl
paricoṉṟaṟi yātaṉa pāriṭaṅkaḷ
tōṭārmalar-k- koṉṟaiyum tuṉ-ṉ-erukkum
tuṇaimāmaṇi nākam araikkacaittoṉ(ṟu)
ātātaṉa vēceytīr emperumāṉ
aṭikēḷumak(ku) āṭceya añcutumē 3

Hast Thou the imbecile muyalaka [beneath Thy feet],
Hast Thou cruel snake, foul-skull white,
Many a goblin surrounded Thee-
Singing ghosts and spirits indiscriminate too!
The skin of pouncing tiger forms Thy attire!
The blooms of petalled koṉṟai and erukku are yours!
In Thy waist, fastened the gemmed serpent
Incompatible are Thy deeds, Oh Noble,
Oh Lord! afraid are we of serving Thee.

1. In the first line *apasmāra puruṣa*, one of the products of Daksha's fatal sacrifice, has been noted as *muyalakaṉ*. The Lord pressed him under His right foot, depriving of his force. According to Śaiva siddhānta, *muyalakaṉ* is the symbolic representation of the soul in the grip of āṇava. The Lord controls and corrects even the ignorant and arrogant as the *apasmāra puruṣa*, indicating His act of *anugraha*.

2. In the third line, the favourite flowers of Śiva are mentioned. Among them *koṉṟai* [i.e. Indian laburnum] comes first. It has golden hue and five petals, indicating the Lord's colour and His five mystic letters, viz., *Pañcākshara*. *Kalittokai* refers to Śiva, adorned with the garland of koṉṟai flowers [vide 142: 27-8; 150:1-2].

   The next favourite flower is *erukku* i.e. calotropis gigantea. Though it is detestable, since it has neither fragrance nor fascination, Śiva entertains it in His garland, indicating his compassion and kindness even to the most despicable beings. In *Puṟanāṉūṟu*, there is a reference to this flower, favoured by god [106:1-3].

3. In the last line, the word aṭātaṉa has become āṭātaṉa to meet the rhyming requirement of the hymn.

14

மஞ்சுண்டமா லைமதி சூடுசென்னி
　　மலையான்மடந் தைமண வாளநம்பி
பஞ்சுண்டவல் குற்பனை மென்முலையா
　　ளொடுநீருமொன் றாயிருத் தல்லொழியீர்
நஞ்சுண்டுதே வர்க்கமு தம்கொடுத்த
　　நலமொன்றறி யோம்உங்கை நாகமதற்(கு)
அஞ்சுண்டுப டம்மது போகவிடீர்
　　அடிகேள்உமக்(கு) ஆட்செய அஞ்சுதுமே. 4

நம்பியே! மேகம் சூழ்ந்திருக்கும் மாலைக் காலத்தில் தோன்றும் பிறைநிலாவை முடியில் சூடியவரே! மலைமகளாகிய பார்வதி தேவிக்கு மணவாளரே! ஆடை அணிந்த இடையினையும் தழைத்த மென்மை பொருந்திய தனங்களையும் உடைய அவளோடும் நீவிர் ஒன்றாயிருத்தலை ஒரு பொழுதும் தவிரமாட்டீர். நீவிர் நஞ்சினைப்பருகி வானவர்க்கு அமிழ்தம் வழங்கிய செயலின் திறத்தைச் சிறிதும் அறிந்திலோம். உமது கையில் உள்ள பாம்பிற்கோ ஐந்து படங்கள் உள்ளன. அதனை ஒருபொழுதும் அப்புறம் போகவிடீர். ஆதலின், அடிகளே! உம்மை (அணுகிநின்று) பணிசெய்தற்கு அஞ்சுகின்றோம்.

mañcuṇṭamā laimati cūṭuceṉṉi
　　malaiyāṉmaṭan taimaṇa vāḷanampi
pañcuṇṭa-v-al kulpaṉai meṉmulaiyā
　　ḷoṭu nīrumoṉ ṟāyirut tal-l-oḻiyīr
nañcuṇṭutē varkkamu tamkoṭutta
　　nalamoṉṟaṟi yōmuṅkai nākamataṟ(ku)
añcuṇṭupa ṭam-m-atu pōkaviṭīr
　　aṭikēḷumak(ku) āṭceya añcutumē. 4

Oh the Elite, groom of the mountain's daughter
Donned on Thy head the crescent, emerging at the dusk of clouds,
Always Thou art in union with Thy consort,
With clad waist and soft breasts flourishing;
Ignorant are we of Thy graceful deed
Of consuming venom and offering nectar to the celestials;

The five-hooded snake in Thy hand
Never Thou leaveth it to go away;
Oh Lord! afraid are we of serving Thee.

1. According to Śaiva Siddhānta, the Lord is the static aspect while His consort, the inseparable energy, forms the dynamic aspect. Śiva and Śakti are the two aspects of the Supreme. The left-half of Śiva is described to belong to Śakti. This inseparable manifestation is spoken as *Umābhāga mūrti* in the Śaiva Āgamas. The first portion of this hymn refers to this divine form.

   It is essential to record that the invocatory poems to the Sangam anthologies, *Patir̲r̲uppattu, Akanān̲ūru, Pur̲anān̲ūr̲u* and *Aiṅkur̲unūr̲u* extol the manifestation of Śiva, as Umābhāgamūrti.

2. According to the legend, Dākshāyaṇi unable to bear the insult inflicted by Her father Daksha on Herself and Śiva, gave up that form and became a child, to be adopted by the mountain-king Himavān. Her marriage with Śiva is beautifully narrated in *Kumārasambhava*. Ārūrar refers to this legend in the first line.

3. The word *aintu* becomes *añcu* in the last line. Again it is the language of the ordinary people. It is the palatalized form of the classical word "aintu", meaning five.

15

பொல்லாப்புறங் காட்டகத் தாட்டொழியீர்
புலால்வாயன பேயொடு பூச்சொழியீர்
எல்லாம்அறி வீர் இது வேயறியீர்
என்றிரங்குவேன் எல்லியும் நண்பகலும்
கல்லால் நிழற் கீழொரு நாட்கண்டதும்
கடம்பூர்க்கரக் கோயிலின் முன் கண்டதும்
அல்லால்விர கொன்றிலம் எம்பெருமான்
அடிகேள்உமக்(கு) ஆட்செய அஞ்சுதுமே. (5)

எம் தலைவனே! பொல்லாத சுடுகாட்டில் ஆடுதலை ஒருபொழுதும் தவிரமாட்டீர் பிணம் தின்னும் பேய்களுடன் ஒருபொழுதும் ஆரவாரித்தலை நீங்கமாட்டீர். எல்லாவற்றையும் அறியும் நீவிர் இதனை மட்டும் அறியமாட்டீர் என்று (உம் அடியவனாகிய யான்) இரவும் பகலும் வருந்துவேன். முன்பு ஒருநாள் கல்லாலநிழலில் (ஆசிரிய வடிவில்) கண்டதும், பிறிதொருநாள் கடம்பூர்க் கரக்கோயிலில் (இலிங்கமூர்த்தியாக) கண்டதும் தவிர வேறு அறியோம் ஆதலின், அடிகளே! உம்மை(அணுகிநின்று) பணிசெய்தற்கு அஞ்சுகின்றோம்.

pollāppuṟaṅ kāṭṭakat tāṭṭoḻiyīr
pulālvāyaṉa pēyoṭu pūccoḻiyīr
ellāmaṟi vīritu ve-y-aṟiyīr
eṉṟiraṅkuvēṉ elliyum naṉpakalum
kallālniḻaṟ kīḻoru nāṭkaṇṭatum
kaṭampūrkkara-k- kōyiliṉ muṉkaṇṭatum
allālvira koṉṟilam emperumāṉ
aṭikēḷumak(ku) āṭceyaañcutumē 5

Never cease Thy dance on the grave-yard cruel,
Never cease Thy bustle with corpse-eating ghosts;
Everything Thou knoweth, yet knoweth not this alone,
Day and night I pity Thee!
Saw Thee yore under the banyan shade
Saw Thee yore in the Kaṭampūr shrine,
No wisdom have we, our Noble!
Oh Lord, afraid are we of serving Thee.

1. The love-borne damsel, being the heroine, in her frenzy admonishes the Lord to be always in the company of corpse-eating ghouls, dancing in the crematories. Though He knows everything, He does not know this incorrigible partnership. Thus, the heroine pines all the time.

2. The third line refers to the form of preceptor i.e. Dakshiṇāmūrti. Under the shade of ficus dalhouseac tree (kallāl), the Lord revealed the essence of Vedas and Āgamas to the deserving ascetics. According to Śaiva Siddhānta, the supreme Lord is *sat* (truth), *cit* (knowledge) and *ānanda* (bliss). They are represented respectively by His manifestations as *Bhikshāṭana*, *Dakshiṇāmūrti* and *Naṭarāja*.

3. The latter portion of the third line refers to Kaṭampūr-k- karakkōyil, which has been hymned by Tiruñāṉacampantar (II 68) and Tirunāvukkaracar (V 19,20). It is situated 24 kilometres away from and west of Chidambaram. The Lord is Amirtakaṭēcar and His consort, Cōtimiṉṉammai.

   The basement of the central shrine of this temple is in the form of a chariot, yoked by horses. Though Ārūrar noted this temple in this hymn, there is no separate *patikam* (decad) of his, accessible to us.

16

தென்னாத்தெனாத் தெத்தெனா என்றுபாடிச்
சிலபூதமும் நீரும் திசைதிசையன
பன்னான்மறை பாடுதிர் பாசூர்உளீர்
படம்பக்கம்கொட் டும்திரு வொற்றியூரீர்
பண்ணார்மொழி யாளையொர் பங்குடையீர்
படுகாட்டகத் தென்றுமோர் பற்றொழியீர்
அண்ணாமலை யேனென்றீர் ஆரூர்உளீர்
அடிகேள்உமக்(கு) ஆட்செய அஞ்சுதுமே. 6

'தென்னாத்தெனாத் தெத்தனா' என்று இசைபாடும் சிலபூதங்களும் அவற்றின் செயல்களும் உம்மைச் சூழ்ந்த திசைதோறும் உள்ளன. ஆயினும், நீர் நான்மறைகளைப் பாடுவீர். திருப்பாசூரில் இருப்பீர் 'படம்பக்கம்' என்னும் இசைக்கருவி இயம்பும் திருவொற்றியூரில் இருப்பீர் பண்போன்ற மொழி பேசும் உமையம்மையினை ஒரு பாகத்தில் உடையீர் சுடுகாட்டில் உறையும் பற்று நீங்கமாட்டீர். 'அண்ணாமலையில் இருப்பவன்' என்றீர்; எனின், ஆரூரில் காணப்படுகிறீர் ஆதலின், அடிகளே! உம்மை (அணுகிநின்று) பணிசெய்தற்கு அஞ்சுகின்றோம்

teṉṉā-t-teṉāt tetteṉā eṉṟupāṭic
cilapūtamum nīrum ticaiticaiyaṉa
paṉṉāṉmaṟai pāṭutir pācūruḷīr
paṭampakkamkoṭ ṭumtiru voṟṟiyūrīr
paṇṇārmoḻi yāḷai-y-or paṅkuṭaiyīr
paṭukāṭṭakat teṉṟumōr paṟṟoḻiyīr
aṇṇāmalai yēṉeṉṟīr ārūruḷīr
aṭikēḷumak(ku) āṭceya añcutumē. 6

All the sides of Thee resound the rhymes of ghosts
Yet, Thou singeth the Vedas fourfold!
Abide at Pācūr and Tiruvoṟṟiyūr too,
Where the drum is played;
Thy consort forms Thy part,

Her language is sweet as melody;
Never ceases Thy love for burning ghat!
Said Thou a resident of Aṇṇāmalai
Yet reside at Ārūr too!
Oh Lord! afraid are we of serving Thee.

1. The initial phrase in the first line refers to the *cantam* or melody in which tune the goblins sang the glory of Śiva. Indirectly, it refers to the syllabic and rhythmic pattern of one set of hymns, sung by the authors of *Tēvāram.*
2. In the second line, the word *paṭampakkam* denotes one kind of musical instrument, usually played in the shrine at Tiru-v-oṟṟiyūr. The commentator derived this sense due to the potency of the following verb "koṭṭum" to drum.
3. The omnipresence of the Lord is indicated in the last portion of the hymn.
4. Ārūrar in the fourth line not only means Tiru-v-ārūr, but any other place, thus denoting the Lord's presence everywhere.

17

சிங்கத்துரி மூடுதிர் தேவர்கணம்
தொழுநிற்றிர்பெற் றம்முகந் தேறிடுதிர்
பங்கம்பல பேசிடப் பாடும்தொண்டர்
தமைப்பற்றிக்கொண் டாண்டு விடவும்கில்லீர்
கங்கைச்சடை யீர்உம் கருத்தறியோம்
கண்மூன்றுடை யீர்கண்ணே யாய்இருந்தால்
அங்கத்துறு நோய்களைந் தாளகில்லீர்
அடிகேள்உமக் காட்செய அஞ்சுதுமே. 7

சிங்கத்தின் தோலைப் போர்த்துவீர்! வானவர் கூட்டம் வணங்க நிற்பீர்; எருதை விரும்பி ஊர்வீர்; பலரும் (உம்மைக்) குறை கூற, பாடும் தொண்டர்களை வலியப்பற்றி ஆண்டுகொண்டு விட மாட்டீர். கங்கையினைச் சடையில் தாங்கினீர். உம் கருத்தினை அறிய மாட்டோம். முக்கண்ணீர்! உம்முன் இருந்தால், எம் உறுப்பில் உள்ள பிணி போக்கிப் பணிகொள்ளீர். ஆதலின், அடிகளே! உம்மை (அணுகிநின்று) பணிசெய்தற்கு அஞ்சுகின்றோம்.

cinkatturi mūtutir tēvarkaṇam
tolanirrirper ram-m-ukan tēritutir
paṅkampala pēcita-p- pātumtontar
tamai-p-parrikkon tāntu vitavumkillīr
kaṅkai-c-catai yīrum karuttariyōm
kaṇmūnrutai yīrkaṇṇē yāyiruntāl
aṅkatturu nōykalain tālakillīr
atikēlumak(ku) ātceya añcutumē. 7

Covered Thy body with lion's skin
Yet celestials salute Thee!
Willingly Thou rideth the bull.
The devotees who sing Thy glory
Thou cometh forward to accept
And never abandon, though others complain;
Thou with Ganges in the lock!
Unable are we to know Thy thought,
Thou with eyes three!
Removing our pains, not commission us
Unto Thy service;
Oh Lord! afraid are we of serving Thee.

1. In the first line, it is said that the Lord has covered His body with the skin of a lion. Again, the legend unfolds a story that the lion under reference was a product of Daksha's sacrifice, commanded by him to go against Śiva, who flayed its skin and donned with it.

   According to another myth, when Tirumāl incarnated himself as Man-Lion (Narasimha) and destroyed Hiraṇya to protect Prahlāda, his ardent devotee, due to his unsatiated and unabated fury he terrified all beings. At the request of the celestials, the Lord manifesting Himself as *Śarabha* subjugated Narasimha and flayed his skin to cover His body. The legends show the supremacy of Śiva.

2. The Lord is often praised to possess three eyes. According to one myth, the sun and moon form respectively His right and left eyes, while the divine wisdom and power

form the eye in His forehead. Sangam poems are replete with references to the three-eyed Lord [*Puram* 6.18; *Kali* 2.4;104:12; *Pari* ll.99-100 5.29-30].

3. Though the Lord is bound to cure the ailments, He postpones perhaps, because of testing the devotees. He cures or endows power on the devotees to endure, thus balancing His position as a Moral Governor.

18

பிணிவண்ணத்த வல்வினை தீர்த்தருளீர்
  பெருங்காட்டகத் திற்பெரும் பேயும் நீரும்
துணிவண்ணத்தின் மேலும்ஓர் தோலுடுத்துச்
  சுற்றுநாகத்த ராய்ச்சுண்ண நீறுபூசி
மணிவண்ணத்தின் மேலும் ஓர் வண்ணத்தராய்
  மற்றும்மற்றும் பலபல வண்ணத்தராய்
அணிவண்ணத்த ராய்நிற்றீர் எம்பெருமான்
  அடிகேள் உமக்(கு) ஆட்செய அஞ்சுதுமே. 8

எம்பெருமானே! (எங்களைப்) பிணித்துள்ள கொடியவினையைப் போக்கி அருள்புரியீர். பெரிய சுடுகாட்டில் பெரும் பேயுடன் நீரும் துணிந்து நிற்பீர். மேலும், தோல் ஒன்றினை உடுத்தி, அதன்மேல் சுற்றிய பாம்பினை உடையீர். சுடலைப்பொடியை நறுமணப் பொடியாகப் பூசியுள்ளீர். நீலமணி நிறத்தின் மேல் மற்றும் ஒரு நிறத்தராய், அதன்மேலும் பற்பல நிறத்தராய் அழகிய வடிவத்தராய் நிற்பீர். ஆதலின், அடிகளே! உம்மை (அணுகிநின்று) பணிசெய்தற்கு அஞ்சுகின்றோம்.

piṇivaṇṇatta valviṉai tīrttaruḷīr
  peruṅkāṭṭakat tiṟperum pēyumnīrum
tuṇivaṇṇattiṉ mēlumōr tōluṭuttu-c-
  cuṟṟunākatta rāy-c-cuṇṇa nīṟupūci
maṇivaṇṇattiṉ mēlumōr vaṇṇattarāy
  maṟṟummaṟṟum palapla vaṇṇattarāy
aṇivaṇṇatta rāyniṟṟīr emperumāṉ
  aṭikēḷumak(ku) āṭceya añcutumē. 8

Thou hast not extirpated the bonds of our strong deeds,
Along with goblins big, abideth Thou in grave-yard wide,
Donned with skin encircled by serpent
Besmeared Thy body with ashes
As if they were fragrant dusts;
Along with the hue of blue gem
Many a colour that Thou possess
Our Noble! Thou standeth with facinating frame,
Oh Lord! afraid are we of serving Thee.

1. The word *vaṇṇam* occurs repeatedly in every line. This kind of usage of word is known as *coṟpiṉvarunilai-y-aṇi* in rhetorics. The blue hue in the third line denotes the colour of Umādevi.
2. The Lord manifests Himself in various forms and colours to suit the occasion to bestow grace on the aspirants.

19

கோளாளிய குஞ்சரம் கோளிழைத்தீர்
மலையின்தலை யல்லது கோயில்கொள்ளீர்
வேளாளிய காமனை வெந்தழிய
விழித்தீர்அது வன்றியும் வேய்புரையும்
தோளாள்உமை நங்கையோர் பங்குடையீர்
உடுகூறையும் சோறுந்தந் தாளகில்லீர்
ஆளாளிய வேகிற்றீர் எம்பெருமான்
அடிகேள்உமக்(கு) ஆட்செய அஞ்சுதுமே. 9

எம்பெருமானே! கொல்லவந்த யானையைக் கொன்றொழித்தீர். மலை உச்சியைத்தவிர, கோயில்கொள்ளீர். வேட்கையைத்தூண்டும் மன்மதனை நீறாகும்படி நெற்றிக் கண்ணை விழித்தீர். அதற்கு மாறாக, மூங்கிலை ஒத்த தோளினையுடைய உமையினை (இடம்) பாகம் கொண்டீர்! உடுத்தற்கு ஆடையும், உண்ணுதற்குச் சோறும் கொடுத்து (அடியவரை) ஆளமாட்டீர். (அடியார்களை) அடிமை கொள்ள வல்லீர். ஆதலின், அடிகளே! உம்மை (அணுகிநின்று) பணி செய்தற்கு அஞ்சுகின்றோம்.

kōḷāḷiya kuñcaram kōḷiḻaittīr
malaiyiṉtalai-y- allatu kōyilkoḷḷīr
vēḷāḷiya kāmaṉai ventaḷiya
viḻittīratu-v- aṉṟiyum vēypuraiyum
tōḷāḷumai naṅkai-y-or paṅkuṭaiyīr
uṭukūṟaiyum cōṟumtan tāḷakillīr
āḷāḷiya vēkiṟṟīr emperumāṉ
aṭikēḷumak(ku) āṭceya añcutumē. 9

Thou hast killed the elephant, turned against;
Thou abideth not except on the hill-top,
Opened Thy eye to burn Kāmaṉ
That causes the carnal desire;
Contrary to that, Thou hast in Thy part
Umā whose shoulder likens bamboo;
Offering cloth and food, do not rule (Thy men)
Yet skilful to enslave [Thy devotees]; Our noble,
Oh Lord! afraid are we of serving Thee.

1. Normally, the hilly region is specially favoured by Murukaṉ. Nevertheless, Ārūrar, in the first line of this hymn stated that Śiva favours the hill-tops to be His abode, perhaps because of His association with the Himalayas. According to A.P. Karmarkar, "the notion of Śiva as a Himalayan God seems to have been in vogue during the proto-Indus period."*

   Other mountains and hills, associated with Śiva authenticate the statement of Ārūrar. For instance, Aṇṇāmalai, Kāḷatti, Kaḻukkuṉṟam, Cīparppatam etc.

2. The second line refers to Śiva, as Kāmāntaka. According to the legend Kāmaṉ, the god of love, at the request of Devas discharged flower arrows at Śiva to evoke His passion and be united with Pārvati to beget Kumāra to destroy the Asuras. The Lord opened His third eye and he was burnt to ashes. But, he was resuscitated on the request of Rati, Kāma's wife.

---

*i. Vide *The Religions of India*, Vol.I, p.43.

ii. Heras, Father. "*Vēḷāḷas in Mohenjo Daro*", Indian Historical Quarterly, Volume XIV, 1938, pp.46-47.

20

பாரோடுவிண் ணும்பக லும்மாகிப்
　　பனிமால்வரை யாகிப் பரவையாகி
நீரோடுதீ யும்நெடுங் காற்றுமாகி
　　நெடுவெள்ளிடை யாகி நிலனுமாகித்
தேரோட வரையெடுத் தவ்வரக்கன்
　　சிரம்பத்திறுத் தீர்உம செய்கையெல்லாம்
ஆரொடும்கூ டாஅடி கேள்இதுஎன்
　　அடியோம்உமக்(கு) ஆட்செய அஞ்சுதுமே.

மண்ணும் விண்ணும் பகலும் ஆயினாய். பனிமலையானாய். கடலானாய். நீர், நெருப்பு, காற்று, வெளி, நிலம் ஆகிய ஐம்பூதங்களும் ஆயினாய். தன் விமானம் தடையின்றி ஓடும் பொருட்டு உமது கயிலை மலையினைப் பெயர்த்தெடுக்க முற்பட்ட இராவணனின் பத்துத் தலைகளையும் நெரித்தீர். இச்செயல்கள் யாவும் யார் செயல்களோடும் பொருந்தா. ஆதலின், அடிகளே! உம்மை (அணுகிநின்று) பணி செய்தற்கு அஞ்சுகின்றோம்

pārōṭuviṉ ṇumpaka lum-m-āki-p-
　　paṉimālvarai-y- āki-p- paravai-y-āki
nīrōṭutī yumneṭuṅ kāṟṟumāki
　　neṭuveḷḷiṭai yāki nilaṉumāki-t-
tērōṭa varai-y-eṭut tavvarakkaṉ
　　cirampattiṟit tīruma ceykai-y-ellām
ārōṭumkū ṭāaṭi kēḷituеṉ
　　aṭiyōmumak(ku) āṭceya añcutumē.

Thou art the earth, ether and day,
Thou art the great mountain of snow and sea,
Thou art the water, fire, and air, expanded
Thou art the expanse of space and earth
Thou crusheth the ten heads of the titan
Who tried to uproot Thy hill for his chariot run!

Incompatible are Thy deeds to those of anybody,
Why so, Oh Lord!
Afraid are we, the devotees, of serving Thee.

1. The Lord's immanence is beautifully portrayed in the first two lines.

2. In the third line, reference to *Rāvaṇānugraha mūrti* is found. The legends of the titan's travel in *pushpaka vimāna* and attempt to uproot the mount Kailas, the seat of Śiva who crushed him to groan, his heroic devotion of parting his forebone by his sword to make it a harp to sing the Lord's glory and attainment of boons etc., are delineated in the hymns of *Tēvāram*. In several places, Ārūrar refers to this myth, which is as old as the Sangam anthology, *Kali-t-tokai* [38:1-5]. Tiruñāṉa campantar called him Tacakkirivaṉ (II 4.8) and Tacamukaṉ [II 82.8].

3. The classical word *yār* becoming ār is found in the last line. Loss of initial palatal is a special feature in Tamil and other South Dravidian languages. Even in Sangam poems, this word ār is found [vide *Kuṟuntokai*, 174.7]. In *Cillappatikāram* and *Maṇimēkalai* it has a higher frequency.

21

அடிகேள்உமக்(கு) ஆட்செய அஞ்சுதும்என்(று)
அமரர்பெரு மானைஆ ரூரன் அஞ்சி
முடியால்உல காண்டமூ வேந்தர்முன்னே
மொழிந்தாறும்ஓர் நான்கும்ஓர் ஒன்றினையும்
படியாஇவை கற்றுவல் லவ்வடியார்
பரங்குன்றமே யபர மன்னடிக்கே
குடியாகிவா னோர்க்கும் ஓர் கோவுமாகிக்
குலவேந்தராய் விண்முழு தாள்பவரே. 11

அமரர் தலைவனாகிய இறைவனிடத்தில் அச்சம்கொண்டு, உலகாளும் முடிவேந்தர் மூவர் முன்னிலையில் 'அடிகளே! உமக்கு ஆட்செய அஞ்சுதும்" என்று மொழிந்து ஆரூரன் பாடிய (ஆறும் நான்கும் ஒன்றும் ஆகிய) இப்பதினொரு பாடல்களையும் நெறியாகக் கொண்டு ஓதி உணர்ந்தொழுகவல்ல அடியார்கள் திருப்பரங்குன்றத்தை விரும்பியுறையும் பரமனின் அடியைக் குடிகொண்டவராயும் அரசகுலத்தவரோடு ஒத்து மண்ணகத்தை ஆண்டு, பின்னர் விண்ணவர்க்கும் அரசராகி ஆட்சி புரிவர்

aṭikēḷumak(ku) āṭceya añcutumeṉ(ṟu)
amararperu māṉaiy-ā rūraṉañci
muṭiyālula kāṇṭamū vēntar muṉṉē
moḻintāṟumōr nāṉkumōr oṉṟiṉaiyum
paṭiyāivai kaṟṟuval la-vv-aṭiyār
paraṅkuṉṟamē yapara maṉ-ṉ-aṭikkē
kuṭiyākivā ṉōrkkumōr kōvumuāki-k-
kulavēntarāy viṇmuḻu tāḷpavarē. 11

Ārūraṉ with fear of God uttered the hymns,
(with the refrain:)
"My Lord! afraid are we of serving Thee"
Before the crowned kings threefold, ruling the world;
The devotees mastering the hymns of six, four and one
Become the subject beneath the feet of Paramaṉ,
The Lord of Paraṅkuṉṟam, besides becoming the celestials' chief
Reigning the heaven whole as its noble king.

1. The word, *mūvēntar* in the second line denotes the Tamil monarches viz., *Cēra*, *Coḷa* and *Pāṇṭiya*. Ārūrar mentioned them in a general way and their specific names are not understood. Such expressions are found in the hymns of Tiruñāṉa campantar [I 64.1; II 120.3,5,9,10] and Māṇikkavācakar [VIII 18.7.]. It may be presumed that some descendents of these ancient Tamil monarchs existed during the period of *Tēvāram* and *Tiruvācakam*.

2. The results of the recital of the patikam include the maximum benefits of secular and spiritual life.

3. To indicate the number eleven, Ārūrar makes six plus four, added with one. This kind of lengthy mathematical expression is perhaps required to complete the prosodial requirement of finishing the latter portion of the third line of the hymn.

The specific features of the Decad

1. The refrain, **aṭikēḷ umakk[u] āṭceya añcutumē** occurs at the end of all hymns. In the penultimate hymn, a slight change is found.

2. The hymns, as such, are the fore runners of one type of native metre, labelled as "Aṟucīr-k-kaḻi neṭilaṭi āciriya viruttam" in the later prosody.

3. Reference to a specific type of melody, **canta-k-kuḻippu** is noted in the beginning of the 6th hymn.

4. The Lord of Paraṅkuṉṟam is mentioned only in the last hymn.

5. The Lord's shrine at Kō-t-tiṭṭai, Kōval, Kaṭampūr, Tiru-v-oṟṟiyūr, Tiru-v-aṇṇāmalai, Tiru-v-ārūr etc., are also noted in other hymns of this decad.

6. The hymns essentially describe the fearful feelings of the love-lorn damsels who are none other than the devoted souls.

7. The Bhikṣāṭaṇa form is awfully depicted in this decad.

8. Though at the surface level, the decad seems to portray the uncouth and dreadful features, it actually reveals the overlordship of Śiva and His limitless compassion even to the most incorrigible beings.

9. The spoken forms such as um [1, 2], cōttam [1], mūkka [2,3], añcu [4], kaṇṇu [7], ār [10] etc., are found in this patikam.

10. So me proverbs, **periyārōṭu naṭpu iṉitu** [2] and **ellām aṟivīr ituvē aṟiyīr** are noticed.

A note on the *talam* (Sthala; a sacred place)

3. Tirunelvāyil Aratturai

It is one of the sthalas in Naṭunāṭu. It is situated seven kilometres away to the south-west of Peṇṇākaṭam, another sthala of the same region, on the Tiruchi-Viluppuram chord line. It is situated on the banks of River Nivavu, which is now called Veḷḷāṟu, irrigating major portion of South Arcot district. The Lord of the shrine is known as Aratturai nātar and His consort as Ānandanāyaki. The river itself is deemed to be the sacred tīrttam. Arūrar refers to the Lord as Nirmalan and the Goddess as Vaṇṭār kuḻalāḷ. All the three hymnists of *Tēvāram* have celebrated the shrine [II-90; V-3; VII-3].

The Lord of this temple offered Tiruñāṉacampantar through the antaṇars of the sthala the palanquin, umbrella and trumpet, all bedecked with pearls for his comfortable and dignified sojourn to various sthalas. Extolling such grace of Śiva, he has sung eleven hymns (II.90:1-11) in which the Lord is known as "Aratturai Aṭikaḷ". The last two lines of each hymn describe the fast rushing River Nivā and the sthala on its bank. The refrain, 'nelvāyil aratturai aṭikaḷtam aruḷē' is quite interesting. The first two lines of all hymns indicate that the Lord's grace is definite to the sincere devotees. He chides the heretics and atheists as Citaṭar (II.90.2) and pāvikaḷ (II.90.3,10), which respectively mean the imbecile and sinners. In the last hymn, he assures salvation through the recital of the ten hymns of this decad.

The hymns of Tirunāvukkaracar are ten in number and beautifully structured (V 3.1-10). The refrain ".... kaṇṭir nām toḻuvatē' occurs in the last line of each hymn preceded by the varied epithets and appellatives, associated with Śiva in the second case, thus connecting the refrain to mean that "Please see, we worship the Lord with such attributes" in all the ten hymns. Since, it was not customary with this saint to pronounce the fruits of the recital of the decad, in this patikam also, there is no such mention.

Ārūrar, after visiting the shrines in Toṇṭaināṭu on his return journey to Tiruvārur, pays homage to this shrine entreating the Lord to show the means of escape from the trammels of life and with an implication to regain the sight of his right eye [XII 29.294].

3. திருநெல்வாயில் அரத்துறை பண்: இந்தளம்

22

கல்வாய்அகி லும்கதிர் மாமணியும்
கலந்துந்தி வரும்நிவ வின்கரைமேல்
நெல்வாயில் அரத்துறை நீடுறையும்
நிலவெண்மதி சூடிய நின்மலனே
நல்வாயில்செய் தார்நடந் தார்உடுத்தார்
நரைத்தார்இறந் தார்என்று நானிலத்தில்
சொல்லாய்க்கழி கின்ற தறிந்தடியேன்
தொடர்ந்தேன்உய்யப் போவதொர் சூழல்சொல்லே. 1

மலையில் உள்ள அகில் மரங்களையும் ஒளிவீசும் பெரிய மணிக்கற்களையும் சேர்த்து அடித்துக்கொண்டு வரும் நிவா ஆற்றின் கரைமேல் உள்ள திருநெல்வாயில் என்னும் தலத்தில் அரத்துறை என்ற கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கும், இயல்பாகவே மலம் அற்றவனே! தண்ணொளி பொழியும் பிறைமதி சூடியவனே! உலகில் பிறந்தோர் அனைவரும் மணந்துகொண்டு இல்லறம் செய்தார்; (பல பணிகள் கருதி அங்கும் இங்கும்) நடந்து சென்றார்; (நன்றாக) உடுத்திக் கொண்டார்; பின்னர் (முதுமையால்) தலை நரைத்தார்; இறந்துவிட்டார்-என்பதுவே உலக நடை முறையாகக் கழிவது கருதி உன்னைத் தொடர்ந்தேன். (இத்தகைய சராசரி நடைமுறையினின்றும்) பிழைத்து அடியேன் உய்தி பெறுவதற்குரிய வழிவகையினை வழங்கியருள்வாய்.

3. Tirunelvāyil aratturai Paṇ: Intaḷam

kalvāyaki lumkatir māmaṇiyum
kalantunti varumniva viṉkaraimēl
nelvāyil aratturai nīṭuṟaiyum
nilaveṇmati cūṭiya niṉmalaṉē
nalvāyilcey tārnaṭan tāruṭuttār
naraittāriṟan tāreṉṟu nāṉilattil
collāykkaḻi kiṉṟa taṟintaṭiyēṉ
toṭarntēṉuyya-p- pōvator cūḻalcollē. 1

Oh Immaculate One, bedecked with crescent white
Abideth long at Aratturai of Nelvāyil,
On the bank of Nivā, rushing and pushing forth
The Akil trees, great gems radiant with light-
All mingled together, from their source of hills
On realisation of the evanescent human life,
Marked by the phases of marriage, pomp and show
Through their walking, dressing and becoming grey
To come to an end on this land, fourfold!
Thus goes the adage that I know
Hence I followed Thee [Oh my Lord!]
Tell me, Thy servitor, the expedient of way escape.

1. Nelvāyil is the name of the sthala and Aratturai, the name of the shrine. In the first decad, the shrine at Vennainallūr is noted as Arutturai (Arul+turai). Turai literally means ford. One who crosses the ocean of birth reaches the Lord's feet, being the shore, described as Aratturai i.e. Lord's grace.

2. By nature, the Lord is free from impurities and hence He is praised as Ninmalan (Nir + mala) in the second line. Only He who is bereft of all blemishes can remove the defects of others. That could be done only by God.

3. In the third line, a graphic picture of routine life is drawn in terse and pithy words. The finite verbs ceytar, natantār, ututtār, naraittār and irantār are enough to portray the activities of a mortal being. According to the commentator, ceytār is prefixed with /il/ and hence 'ilceytār' denotes those who performed house-hold life. 'Natantar' indicates the movements in the world. Ututtār literally means those who donned with attires, but in its extension refers to those who beautified their body with all embellishments. Naraittār denotes those, whose hair became gray, a sign of old age. The dawn of grey is one of the messengers of Death and hence, in sequence the word 'irantār' -They were dead' is used to denote the ephemerality of earthly existence. Ārurar entreats the Lord to show a way to escape from mortality.

23

கறிமாமிள கும்மிகு வன்மரமும்
மிகவுந்தி வரும்நிவ வின்கரைமேல்
நெறிவார்குழ லாரவர் காணடஞ்செய்
நெல்வாயில் அரத்துறை நின்மலனே
வறிதேநிலை யாதஇம் மண்ணுலகின்
நரனாக வகுத்தனை நானிலையேன்
பொறிவாயில்இவ் வைந்தினை யும் அவியப்
பொருதுன்னடி யேபுகும் சூழல்சொல்லே. 2

கறிக்கப்படும் பெரிய மிளகு பொருந்திய கொடிகளையும் வலிமைமிக்க மரங்களையும் மிகுதியாகத் தள்ளிக் கொண்டு ஓடிவரும் நிவா ஆற்றின் கரைமேல் உள்ள திருநெல்வாயில் என்னும் தலத்தில் அரத்துறை என்ற கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கும், இயல்பாகவே மலம் அற்றவனே! திரண்டு நீண்ட கூந்தலையுடைய மகளிர் (மற்றவர்) காண ஆடல்பயிலும் (இத்தலத்தில் உறைபவனே!). குறிக்கோள் இன்றி வெறுமனே (வாழ்ந்திறக்கும்) நிலையாமை உடைய இவ் வுலகில் எளியேனை மானிடனாகப் படைத்துவிட்டாய் ஆதலின், யான் நிலைபெறேன். அவாவின் வாயில்கள் ஆகிய ஐம் பொறிகளையும் அடக்கிவென்று உன் திருவடியிற் புகுதற்குரிய வழிவகையினை வழங்கியருள்வாய்.

kaṟimāmiḷa kummiku vaṉmaramum
mika-v-unti varumniva viṉkaraimēl
neṟivārkuḻa lāravar kāṇaṭamcey
nelvāyil arattuṟai niṉmalaṉē
vaṟitēnilai yātaim maṇṇulakiṉ
naraṉāka vakuttaṉai nāṉilaiyēṉ
poṟivāyiliv vaintiṉai yumaviya-p-
poruttuṉṉaṭi yēpukum cūḻalcollē. *2*

Oh Immaculate One of Aratturai of Nelvāyil

On the bank of Nivā, pushing forth
Pepper creepers black and big, strong trees too!
There, damsels with tresses of hair dance

[To the joy of] devoted audience in the shrine;
Thou hast made me enter this world,
Which is vain and vanishing;
How can I be permanent (on this earth)?
[Kindly enable me] to fight with the sense - five fold to subdue,
Tell me, Thy servitor, the expedient way of escape.

1. The second line is interpreted in twofold ways. Firstly, it means that the damsels dance before the Lord, as a part of offering worship, to the delight of devotees. Secondly, it *may also mean that the Lord Himself dances to the joy of the damsels, assembled there* to worship.
2. The third line indicates the impermanent nature of the world, creating a sense of detachment i.e. vairāgya.
3. In the fourth line, Ārūrar entreats the Lord to endow him with His grace to conquer his fivefold senses, essential for spiritual progress. This line reminds us of *Tirukkuṟaḷ* (6).

24

புற்றாடர வம்அரை ஆர்த்துகந்தாய்
புனிதாபொரு வெள்விடை ஊர்தியினாய்
எற்றேஒரு கண்ணிலன் நின்னையல்லால்
நெல்வாயில் அரத்துறை நின்மலனே
மற்றேல்ஒரு பற்றிலன் எம்பெருமான்
வண்டார்குழ லாள்மங்கை பங்கினனே
அற்றார்பிற விக்கடல் நீந்தியேறி
அடியேன்உய்யப் போவதொர் சூழல்சொல்லே. 3

திருநெல்வாயில் என்னும் தலத்தில் அரத்துறை என்ற கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கும், இயல்பாகவே மலம் அற்றவனே! புற்றில் ஆடும் பாம்பினை அரையில் விரும்பிக் கட்டியவனே! புனிதனே! போர் புரியும் வெள்ளிய காளையை ஊர்தியாகக் கொண்டவனே! இரங்கத்தக்க நிலையில் ஒரு கண் இழந்தவனாய் உள்ளேன் உன்னைத் தவிரப்பிறிதொரு பற்றுக்கோடு இல்லாதவன். எம்பெருமானே! வண்டு மொய்க்கும் கூந்தலையுடைய மங்கையாகிய உமையினை ஒரு பாகத்தில் கொண்டுள்ளவனே! இறப்பைத் தரும் பிறப்பெனும் பெருங்கடலைக் கடந்து வெளியேறிப் பிழைத்து, அடியேன் உய்தி பெறுவதற்குரிய வழிவகையினை வழங்கியருள்வாய்.

puṟṟāṭara vamarai ārttukantāy
puṉitāporu veḷviṭai ūrtiyiṉāy
eṟṟēoru kaṇṇilaṉ niṉṉai-y-allāl
nelvāyil aratturai niṉmalaṉē
maṟṟēloru paṟṟilaṉ emperumāṉ
vaṇṭārkuḻa lāḷmaṅkai paṅkiṉaṉē
aṟṟārpiṟa vi-k-kaṭal nīnti-y-ēṟi
aṭiyēṉuyya-p- pōvator cūḻalcollē. 3

Oh Immaculate One of Aratturai of Nelvāyil!
Donned Thy waist willingly with girdle-serpent
Dancing in the ant-hill! Oh the Pure!
Oh the Rider of the ferocious bull, white,
Alas! deficient am I with one eye
My Lord! and no support have I, except Thee.
Oh the Possessor, in Thy part, the Lady with bee-humming tresses!
To swim over the ocean of endless birth
Tell me, Thy servitor, the expedient way of escape.

1. The eyes are the windows of the soul. But, Ārūrar lost his eye-sight completely when he left his second wife, Caṅkiliyār at Tiru-v-oṟṟiyūr, breaking the promise of not leaving her, being the primary stipulation of their wedding. When he reached Kāñchi and invoked the blessings of Ekāmbaranāta, he regained the left eye-sight. Now, at Tirunelvāyil Aratturai he submits before the Lord in order to get the restoration of another eye. In this way, "Oru kaṇ-ṇ-ilaṉ" is also interpreted. But, the word kaṇ' has also the sense of support. Hence, "niṉṉai-y-allāl orukaṇṇilaṉ" is construed to mean that "apart from you, I do not have any support". Here, the twofold meanings are apt to comprehend Ārūrar's plight.

2. The last line is reminiscent of the last couplet of the first chapter of *Tirukkuṟaḷ*.

25

கோஓடுயர் கோங்கலர் வேங்கையலர்
மிகவுந்தி வரும்நிவ வின் கரைமேல்
நீஇடுயர் சோலைநெல் வாயில்அரத்
துறைநின்மல னேநினை வார்மனத்தாய்
ஓஓடுபு னற்கரை யாம் இளமை
உறங்கிவ்விழித் தாலொக்கும் இப்பிறவி
வாஅடியி ருந்துவருந் தல்செய்யா(து)
அடியேன்உய்யப் போவதொர் சூழல்சொல்லே. 4

உயர்ந்த கிளைகளை உடைய கோங்கமரத்தின் பூக்களையும், வேங்கை மரத்தின் பூக்களையும் பெருமளவில் ஏந்திவரும் நிவா ஆற்றின் கரைமேல் உள்ள திருநெல்வாயில் என்னும் தலத்தில் அரத்துறை என்ற கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கும், இயல்பாகவே மலம் அற்றவனே! உன்னைத் தியானிப்பவரின் மனத்தில் வெளிப்படுவாய். இளமை என்பது ஓடுகின்ற நீரின் கரையைப் போன்றது. இப்பிறவி என்பது உறங்கியபின் விழித்தல் போன்றது. ஆதலின், நிலையாமை கருதி வாடி வருந்தாமல், அடியேன் பிழைத்து உய்திபெறுவதற்குரிய வழிவகையினை வழங்கியருள்வாய்.

kōoṭuyar kōṅkalar vēṅkai-y-alar
mika-v-unti varumniva vinkaraimēl
niiṭuyar cōlainel vāyil arat
turaininmala nēninai vārmanattāy
ōoṭupu narkarai yāmiḷamai
uraṅki-v-viḷit tālokkum ippiravi
vāaṭiyi runtuvarun talceyyā(tu)
aṭiyēnuyya-p- pōvator cūḻalcollē. 4

Oh Immaculate One of Aratturai of Nelvāyil,
Flourished with the groves, long and lofty,
On the bank of Nivā, pushing forth the flowers plenty
Of the branches of Kōṅku and Vēṅkai;
Thou art in the heart of Thy meditators!
Youthfulness likens the bank of running water,
This birth likens the waking up from slumber.
Allow not me to pine and suffer
Tell me, Thy servitor, the expedient way of escape.

1. In the first line the trees, Kōṅku and Vēṅkai, respectively known as hopea wightiana and pterocarpus marsupium, are noted. They are abundant in the hills. The ferocious water of Nivā river thrashing those trees rushes to the delta land, where Tirunelvāyil exists.

2. God always abides in the hearts of those who meditate on Him. This is conveyed in the second line.

3. The sense of impermanence is dominant in Ārūrar's mind. In his own life he has experienced that his youthfulness is slowly waning. Hence, he compares it to the bank, affected by the running water. In religious poetry, the realisation of evanescence is frequently noted, just to remind the necessity of ethical preparation to attain eternal beautitude.

4. The metaphor, that birth is the awakening and death is sleep, noted in the *Tirukkuraḷ* (339) is partially reproduced in the third line. It seems to be a common metaphor in English literature also. For example,

a. "Dead? or asleep? I see no blood, no wound" -Vide *A Midsummer Night's Dream*, Act II, Scene II line 101.

b. ". . . . our little life is rounded with sleep"-Vide *The Tempest*, Act IV, Scene I lines 157-8.

26

உலவும்முகி லின்தலை கல்பொழிய
　　உயர்வேயொ டிழிநிவ வின்கரைமேல்
நிலவும்மயி லாரவர் தாம்பயிலும்
　　நெல்வாயில் அரத்துறை நின்மலனே
புலன்ஐந்தும் மயங்கி அகம்குழையப்
　　பொருவேலோர் நமன்தமர் தாம்நலிய
அலமந்தும யங்கி அயர்வதன்முன்
　　அடியேன்உய்யப் போவதொர் சூழல்சொல்லே. 5

வானுலவும் மேகங்கள் மலையுச்சியில் மழைபொழிய, ஓங்கிய மூங்கில்களைப் பறித்துக்கொண்டு கீழே இறங்கி ஓடிவரும் நிவா ஆற்றின் கரைமேல் உள்ளதும், குலவும் மயிலைப்போன்ற மகளிர் (ஆடலும் பாடலும்) பயில்வதற்கு இடமாவதும் ஆகிய திருநெல்வாயில் என்னும் தலத்தில் அரத்துறை என்ற கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கும், இயல்பாகவே மலம் அற்றவனே! ஐந்து புலன்களும் கலங்கிமனம் குழையும்படி, சூலம் ஏந்திய மறலியின் ஏவலர்கள் என்னை நெருங்கி வருத்த, உணர்வு மயங்கித் தடுமாறி மெலிவதற்குமுன், அடியேன் பிழைத்து உய்திபெறுவதற்குரிய வழிவகையினை வழங்கியருள்வாய்.

ulavummuki lintalai kalpoliya
　　uyarvēyo tiliniva vinkaraimēl
nilavummayi lāravar tāmpayilum
　　nelvāyil aratturai ninmalanē
pulanaintum mayanki akamkulaiya-p-
　　poruvēlor namantamar tāmnaliya
alamantuma yanki ayarvatanmun
　　atiyēnuyya-p- pōvator cūlalcollē. 5

Oh Immaculate One of Aratturai of Nelvāyil,
Where dance the damsels of peacock beauty-
On the bank of Nivā, rushing forth with bamboos tall
When passing clouds rain on hills,

Ere my subtle elements five get confused
Ere my mind gets languished
Ere the envoys of Death pain with spear
Ere unconscious I become and fade
Tell me, Thy servitor, the expedient way of escape.

1. The performance of dance to the accompaniment of vocal and instrumental music was part of the temple culture, as evidenced from the hymns of *Tēvāram*. In the second line of this poem, the word "payilum" implies such performance, by beautiful belles at the shrine, Aratturai.
2. The confusion of the functioning of fivefold subtle elements and languor of mind go together, when the messengers of Death besiege the person. Such references are also found in the *First Tirumurai* (I 130.1.), and in the *Fourth Tirumurai* (IV 96.6.). Ārūrar aspires to get realisation when his sensory organs are in good condition.

27

ஏலம்இல வங்கம் எழிற்கனகம்
    மிகவுந்தி வரும்நிவ வின்கரைமேல்
நீலம்மலர்ப் பொய்கையில் அன்னமலி
    நெல்வாயில் அரத்துறை யாய் ஒருநெல்
வாலூன்ற வருந்தும் உடம்பிதனை
    மகிழா(து)அழ கா,அலந் தேன்இனியான்
ஆலந்நிழ லில்லமர்ந் தாய்அமரா
    அடியேன்உய்யப் போவதோர் சூழல்சொல்லே. 6

ஏலச் செடிகளையும் இலவங்க மரங்களையும் அழகிய பொற்கட்டிகளையும் மிகவும் தள்ளிக் கொண்டு வரும் நிவா ஆற்றின் கரைமேல், நீலமலர்கள் பூத்திருக்கும் நீர்நிலைகளில் அன்னப்பறவைகள் மலிந்திருக்கும் திருநெல்வாயில் என்னும் தலத்தில் அரத்துறை என்ற கோயிலில் எழுந்தருளியிருப்போய்! அழகே வடிவானவனே! ஒரு நெல்லின்வால் அழுந்தினாலும் தாங்காது துன்புறும் இவ்வுடம்பினை (உறுதியுடையதாகக் கருதி) மகிழாது யான் உழன்றேன். ஆலமரத்தின் அடிநிழலில் அமர்ந்தவனே! என்றும் இறவாது இருப்பவனே! அடியேன் பிழைத்து உய்திபெறுவதற்குரிய வழிவகையினை வழங்கியருள்வாய்

ēlamila vaṅkam eḻiṟkanakam
mika-v-unti varumniva viṉkaraimēl
nīlammalar-p- poykaiyil annamali
nelvāyil arattuṟai yāy orunel
vālūṉṟa varuntum uṭampitaṉai
makiḻā(tu)aḻa kā,alan tēṉiṉiyāṉ
ālanniḻa lil-l-amarn tāyamarā
aṭiyēṉuyya-p- pōvator cūḻalcollē. 6

Oh the Resident of Aratturai of Nelvāyil,
With tanks of blue lilies, haunted by Annam birds
On the bank of Nivā, pushing forth in plenty
The plants of cardamom, clove trees and pretty gold
Oh Beautiful! this body, I don't like
For it can't bear the touch even of a paddy awn!
I suffered (in this earthly life);
Oh Thou abideth beneath the banyan shade!
Oh the Immortal!
Tell me, Thy servitor, the expedient way of escape.

1. In the first line, the natural wealth of hilly region, carried by the River Nivā is noted in a poetical language.

2. In the third line, the delicacy of human body is depicted.

28

சிகரம்முகத் திற்றிர ளார்அகிலும்

மிகவுந்தி வரும்நிவ வின் கரைமேல்

நிகரின்மயி லாரவர் தாம்பயிலும்

நெல்வாயில் அரத்துறை நின்மலனே

மகரக்குழை யாய்மணக் கோலமதே

பிணக்கோலம தாம்பிற விய்யிதுதான்

அகரம்முத லின்னெழுத் தாகிநின்றாய்

அடியேன்உய்யப் போவதொர் சூழல்சொல்லே. 7

மலையுச்சியில் உள்ள அகில்திரளையும் *(பிறவற்றையும்)* மிகுதியாகத் தள்ளிக்கொண்டு ஓடிவரும் நிவா ஆற்றின் கரைமேல் ஒப்பிலாத மயில்களைப்போன்ற மடவார் ஆடல்பாடல் பயிலும் திருநெல்வாயில் என்னும் தலத்தில் அரத்துறை என்ற கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கும், இயல்பாகவே மலம் அற்றவனே! மகர குண்டலத்தை *(க்காதில்)* சூடியவனே! மணக்கோலத்தைப் பிணக்கோலமாக மாற்றும் நிலையாமையுடையது இப்பிறவி. எழுத்துக்களுக்கெல்லாம் முதலாய் இருக்கும் அகரம்போல் அனைத்திற்கும் முதலாய் இருப்பவனே! அடியேன் பிழைத்து உய்திபெறுவதற்குரிய வழிவகையினை வழங்கியருள்வாய்.

cikarammukat tiṟṟira ḷārakilum

mika-v-unti varumniva viṉkaraimēl

nikariṉmayi lāravar tāmpayilum

nelvāyil aratturai niṉmalaṉē

makarakkuḻai yāymaṇak kolamatē

piṇakkōlama tāmpiṟa vi-yy-itutāṉ

akarammuta liṉ-ṉeḻut tākiniṉṟāy

aṭiyēṉuyya-p- pōvator cūḻalcollē. 7

Oh Immaculate One of Aratturai of Nelvāyil,
Where the peacock like damsels frequent (to dance and sing)
On the bank of Nivā, pushing forth in plenty
Logs of Akil (and others) from the crest of hills
Oh Thou, adorneth Thy ear with fish-shaped ring!
Lo! this birth, converts the dress of wedding into that of corpse,
Thou hast standeth first, like 'A' to the alphabets!
Tell me, Thy servitor, the expedient way of escape.

1. In the second line, of the fifth hymn the phrase "nilavum mayilāravar tām payilum" occurs. The same phrase with minor alteration, "nikarin mayilāravar tām payilum" occurs in the second line of this hymn. Though there is no overt reference to the performance of dance and music, the word 'payilum' connotes such sense.

2. In the third line, the impact of *Nālaṭiyār* (23) and also *Puranāṉūṟu* (194) is noticed. Cēkkiḻār illustrated the decoration of wedding to the contrast of that of death through the narration of the life-sketches of the two Brahmin boys. (Vide II. 13.5-14). For, further details, see the Life of Ārūrar.

3. In the last line, the influence of the first couplet of *Tirukkuṟaḷ* is found. The Lord is to the world, what the letter 'A' is to the alphabet. The former is the source and force to the world, and hence the First. The latter is the beginning in the series of letters. The letter 'A' mingles in all sounds; so also, the Lord is immanent in all beings. This comparison has gained currency in *Tirumantiram* (1753), and other *Tirumurais* (I 88.5; VI 28.1). Following them, the prominent authors of Meykaṇṭa Śāstras also used the analogy to establish the Lord's existence and function. Śrī Krishna also declared that He is 'A' in the series of Alphabet (-*Bhagavadgīta*, X-33).

29

திண்டேர்நெடு வீதி இலங்கையர்கோன்
திரள்தோள்இரு பஃதும்நெ ரித்தருளி
ஞெண்டாடுநெ டுவ்வயல் சூழ்புறவின்
நெல்வாயில் அரத்துறை நின்மலனே
பண்டேமிக நான்செய்த பாக்கியத்தாற்
பரஞ்சோதிநின் நாமம் பயிலப்பெற்றேன்
அண்டாஅம ரர்க்(கு)அம ரர்பெருமான்
அடியேன்உய்யப் போவதோர் சூழல்சொல்லே. 8

நண்டுகள் விளையாடி மகிழும் நீண்ட (நீர்நிற்கும்) வயல்களையும், சூழ்ந்திருக்கும் முல்லை நிலத்தையும் உடைய திருநெல்வாயில் என்னும் தலத்தில் அரத்துறை என்ற கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கும், இயல்பாகவே மலம் அற்றவனே! திட்பம்மிக்க தேர்கள் ஓடும் நீண்ட வீதிகளைக் கொண்ட இலங்கையில் இருப்போர்க்கு வேந்தனாகிய இராவணனின் திரட்சிமிக்க தோள்கள் இருபதையும் நெரித்துப் (பின்னர் அவன் சாமகீதம் பாடிப் பணிய) அருளியவனே! பழம் பிறப்பில் யான் புரிந்த புண்ணியப் பயனாய் உன் திருப்பெயரைப் பலகாலும் உச்சரிக்கும் பேறுபெற்றேன். மேலான சோதி வடிவானவனே! அண்டங்களை உடையவனே! தேவர்க்குத் தேவராய் உள்ள இந்திரன், நான்முகன், திருமால் உள்ளிட்டவர்களுக்குத் தலைவனே! அடியேன் பிழைத்து உய்திபெறுவதற்குரிய வழிவகையினை வழங்கியருள்வாய்

tiṇṭērneṭu vīti ilaṅkaiyarkōṉ
tiraḷtōḷiru paḵtumne rittaruḷi
ñeṇṭāṭune ṭu-v-vayal cūḻpuṟaviṉ
nelvāyil arattuṟai niṉmalaṉē
paṇṭēmika nāṉceyta pākkiyattāṟ
parañcōtiniṉ nāmam payila-p-peṟṟēṉ
aṇṭāama rark(ku)ama rarperumāṉ
aṭiyēṉuyya-p- pōvator cūḻalcollē. 8

Oh Immaculate One! of Aratturai of Nelvāyil,
Encircled by lands and fields where play the crabs;
Thou bestowed grace on the king of Lanka,
Where the streets were wide, strong chariots ran,
After crushing his shoulders, two tens in number;

Oh the Supreme Effulgence! virtue of my pre-birth
Blessed me to utter Thy name frequently;
Oh the possessor of cosmos! Oh the Head of the celestials of celestials!
Tell me, Thy servitor, the expedient way of escape.

1. The prowess of Rāvaṇa and his devotion to Śiva are often spoken in *Tēvāram*. The Lord is known as 'Rāvaṇānugraha mūrti', since He bestowed grace on Rāvaṇa, acknowledging his repentance and adoration. Thus, Śaivism gives faith and optimism that even if a sinner confesses his folly, repents and entreats the grace of Śiva, he is saved.
2. In the second line, the word 'naṇṭu' i.e. crab is palatalized as 'ñeṇṭu', perhaps in some dialects.
3. The third line indicates that even for uttering the Lord's name, one should have done virtuous deeds in his pre-birth. *Tiruvācakam* also makes such reference (VIII.38.10; also I.18).
4. The Lord's paramount supremacy is noted in the last line.

30

மாணாஉரு வாகியோர் மண்ணளந்தான்
மலர்மேலவன் நேடியும் காண்பரியாய்
நீணீண்முடி வானவர் வந்திறைஞ்சும்
நெல்வாயில் அரத்துறை நின்மலனே
வாணார்நுத லார்வலைப் பட்டடியேன்
பலவின்கனி ஈயது போல்வதன்முன்
ஆணோடுபெண் ணாம்உரு வாகிநின்றாய்
அடியேன்உய்யப் போவதொர் சூழல்சொல்லே. 9

மிக நீண்ட முடியுடைய தேவர்கள் (வானகத்திலிருந்து) கீழிறங்கி வந்து தலைவணங்குதற்குரிய திருநெல்வாயில் என்னும் தலத்தில் அரத்துறை என்ற கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கும், இயல்பாகவே மலம் அற்றவனே! குறள் உருவனாகி நிலம் அளந்த திருமாலும், வெண்டாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் நான்முகனும் (முறையே உன் அடி, முடிகளை) தேடியும் காண்பதற்கு அரியவனே! வாள்போலும் ஒளிவீசும் நெற்றியை உடைய மாதரின் காம வலையிற்பட்டு அடியேன் பலாச்சுளையில் வீழ்ந்த ஈயைப்போலச் சிக்கித் தடுமாறி அழிவதற்குமுன், ஆணும் பெண்ணும் ஆகிய வடிவத்தைக்கொண்டு நிற்பவனே! அடியேன் (அம்மாதரின் காம வலையினின்றும்) பிழைத்து உய்திபெறுவதற்குரிய வழிவகையினை வழங்கியருள்வாய்.

māṉāuru-v- āki-y-or maṇṇaḷantāṉ
malarmēlavaṉ nēṭiyum kāṉpariyāy
niṉīṉmuṭi vāṉavar vantiṟaiñcum
nelvāyil aratturai niṉmalaṉē
vāṉārnuta lārvalai-p- paṭṭaṭiyēṉ
palaviṉkaṉi īyatu pōlvataṉmuṉ
āṉōtupeṉ ṉāmuru-v- ākiniṉṟāy
aṭiyēṉuyya-p- pōvator cūḻalcollē. 9

Oh Immaculate One! of Aratturai of Nelvāyil,
Worshipped by the celestials of majestic crowns,
Oh Thou, rare for the vision of Tirumāl,
The incarnated dwarf who surveyed the earth,
And of Brahma who searched in vain;
Ere this servant ensnared in denizen's net
Like a bee, fallen in jack fruit's lure
Oh the Lord of the form of male and female!
Tell me, Thy servitor, the expedient way of escape.

1. In the first line, Lord's manifestation as Lingodbhava is depicted. According to the myth, when Viṣṇu and Brahma claimed themselves to be supreme, there appeared before them an effulgent linga in the form of a huge pillar of fire. They agreed between them that whoever found the head or the feet of the fire Linga would be great. The former assuming the form of a boar dug the earth to find the feet, while the latter flew up in the form of a swan to search for the crown, but in vain. This legend denotes that the Absolute Reality cannot be seen by egoistic persons. The foot and head symbolically indicate respectively the divine grace and divine wisdom which are essential to realise the supreme. There is a proverb in Tamil, "avaṉ talaikāl teriyāmal alaikiṟāṉ" meaning 'the arrogant one wanders without knowing the head or foot', which has been coined perhaps due to the influence of this myth among the ordinary people.

2. In the third line, the phrase 'palaviṉkaṉi' seems to be a proverb, also occurring in *Tiruvācakam*, VI.46.

3. The Lord Himself assumes the form of male and female so that all the beings get the gender distinction to enjoy their fruits of actions. This form is also known as Bhogamūrtam, indicated in the last line.

31

நீரூரும் நெடுவ்வயல் சூழ்புறவின்
நெல்வாயில் அரத்துறை நின்மலனைத்
தேரூர்நெடு வீதிநன் மாடமலி
தென்னாவலர் கோன்அடித் தொண்டன்அணி
ஆரூரன் உரைத்தன நற்றமிழின்
மிகுமாலையொர் பத்திவை கற்றுவல்லார்
காரூர்களி வண்டறை யானைமன்ன
ரவராகியொர் விண்முழு தாள்பவரே. 10

நீர்பாயும் நெடியவயல்களும், முல்லை நிலமும் சூழ்ந்திருக்கும் நெல்வாயில் என்னும் தலத்தில் அரத்துறை என்ற கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கும், இயல்பாகவே மலம் அற்றவனை, தேர் ஊர்ந்து செல்லுதற்குரிய நீண்ட வீதிகளையும் மிகுதியான மாட மாளிகைகளையும் உடைய தென்னாட்டில் உள்ள திருநாவலூரில் இருப்பவர்க்குத் தலைவனும் இறைவனுக்கு அடித்தொண்டனும் ஆகிய ஆரூரன் உரைத்த உயர்ந்த நற்றமிழ் மாலையில் உள்ள இப்பத்துப் பாடல்களையும் கற்றுணர்ந்து ஒழுகவல்லவர்கள், கரிய மதர்த்த வண்டுமொய்க்கும் யானை உடைய வேந்தராக *(நிலவுலகை)* ஆட்சிசெய்து, *(மறுமையில்)* வானவர் தலைவராய் விண்முழுதையும் ஆட்சிசெய்யும் பேறு எய்துவர்.

nīrūrum neṭu-v-vayal cūḻpuṟaviṉ
nelvāyil arattuṟai niṉmalaṉai-t-
tērūrneṭu vītinaṉ māṭamali
teṉṉāvalar kōṉaṭi-t toṇṭaṉaṇi
ārūraṉ uraittaṉa naṟṟamiḻiṉ
mikumālai-y-or pattivai kaṟṟuvallār
kārūrkaḷi vaṇṭaṟai yāṉaimaṉṉa
ravarāki-y-or viṇmuḻu tāḷpavarē. 10

The beautiful Āruran, the servant of Lord,
Also the king of those of Nāvalūr in South
Where moves the chariot in long streets,
Where stand great and good mansions plenty;
Eulogizing the Immaculate One of Aratturai at Nelvāyil,
Encircled by fertile fields and lands,
Uttered these ten to form Tamil garland good-
The master of which be the king (of this world)
Riding on the black, musty elephants
Hummed by bees and reign the Heaven too!

1. Ārūrar was the foster son of the chieftain Narasinga Munaiyaraiyan and brought up as a prince. So, he calls himself as the head of the people of Nāvalur, his native city, with palacious buildings and long and broad streets, where the chariots move. Though he was a prince by upbringing, he feels happy to stamp himself as "aṭi-t-toṇṭan", a humble servant of God.

2. He calls the tens of this padigam as a garland of good Tamil (-Narramil).

3. Indicating the fruits of reciting the decad is found in the last line, a feature uniformly found in the last hymns of Tiruñānacampantar's *Tēvāram*.

The specific features of the Decad

1. The burden of the hymns remains to be "aṭiyēn uyya-p-pōvator cūlal collē", except in the second, where it slightly changes as "unnaṭiyē pukum cūlal collē". In the first hymn, the word aṭiyēn is understood.
2. In the first two lines, the description of the River Nivā and Nelvāyil Aratturai is found, except in hymns 3 and 9.

3. In all the hymns, the Lord is addressed as 'ninmalanē' (Nirmalan), in the last foot of the second metrical line, except in hymn 6. In the hymn No.4, 'ninmalan' occurs in the middle of the second line and in the hymn No.10 in the first line.

4. The names of the sthala and shrine viz., "Nelvāyil aratturai" occurs before 'ninmalane' in the middle of every second line, except in the last hymn, where it comes in the first line itself.

5. The humble expression 'aṭiyēn' is found in the last line of all hymns except in hymns No.2, and No.10. In the last hymn, instead of aṭiyēn, the word "aṭi-t-toṇṭan" occurs as the most humble expression indicating Ārūrar's complete subservience unto the Lord's feet, the source of grace and solace.

6. The morals, enshrined in each of the hymns are associated with the teaching of transience of mundane life, and hence the decad may be classified under the division of Muṭumoḻi-k-kāñci, a theme noted in *Tolkāppiyam* (Tol.Poruḷ. 77.2.). In *Pura-p-poruḷ veṇpāmālai*, it is known as Poruḷmoḻi-k-kāñci.

7. The influence of ancient *Tamil classics, Tirukkuraḷ, Puranāṉūru, Nālaṭiyār* etc., is noticed in the decad.

8. Some proverbs which were common during the times of Ārūrar are found in some hymns.

9. The note of desolation and also ray of hope sound in all the hymns.

10. The decad is called "Naṟṟamiḻ mālai" and its recital accrues one all enjoyment in the earth and heaven.

11. The metrical beauty consists in each line, if commenced with mono-syllable (nēracai) contains 23 letters and with dy-syllable (niraiacai), 24 letters. In such counting, the consonants are not considered.

A note on the *talam*

4. Tiru-v-añcai-k-kaḷam

This is the only Śiva shrine in the whole of Cera deśa, hallowed by the hymns of Ārūrar. One can reach this shrine through steam-boat from Ernakulam from where it is at a distance of 35 K.M. Another way from Koduṅkōḷūr (-Cranganore) leads to this sthala. The presiding Lord is known as Añcaikkaḷattu appar and His consort, Umaiyammai. The holy water (Tīrttam) is called Śivakaṅkai.

As per the accounts in the decad of Ārūrar, Añcai-k-kaḷam was established in the western coastal city Makōtai, also known as Utakai in the epigraphs of Imperial Colas. Añcai-k-kaḷam has also been identified with Vañci, the celebrated capital city of Cēraṉ Ceṅkuṭṭuvaṉ of Sangam period. Vañci, has been described in *Cilappatikaram* to be in the coastal region interspersed with hilly tract, pastoral area and delta land (XXVII.220-256). The same epic mentions that Ceṅkuṭṭuvaṉ was born of Śiva's grace (XXVI.98-9). He was not only a mighty king, but a great Śivabhakta, as evidenced from his offering worship to his family God Śiva to commence his military expedition to subjugate the northern rulers and to bring the chosen heroic stone from the Himalaya mountain for sculpting the image of Kaṇṇaki and consecrate the same in an erected shrine at his capital, Vañci (XXVI.53-61). In *Maṇimēkalai* the existance of the temple for both Kaṇṇaki and her husband Kōvalaṉ at Vañci is noted (XXVI.2-6). However, in the period of the Imperial Pallavas, the worship of Lord Śiva continued to be popular in this prominent and sacred city. *Periyapurāṇam* narrates the life-sketch of Ārūrar's contemporary and intimate friend, Cēramāṉ Perumāḷ to be a native of Makōtai, also called Koṭuṅkōḷur, and was made the king of Ceradeśa as per the divine dispensation (XII 37.1-16). The same hagiology also records that Cēramān Perumāḷ devoted much of his time in the service of the Lord of Tiru-v-añcaikkaḷam (XII 37.7-11). According to Cēkkiḻār, it was from this shrine, Ārūrar and Cēramāṉ Perumāl rode respectively on the divine elephant and horse to reach Mount Kailas, the eternal abode of Śiva and Pārvati. The last hymn of Ārūrar, sung during his final sojourn to Kailās was handed over to Varuṇa who delivered it at Tiru-v-añcaikkaḷam. (XII 13. Veḷḷāṉai-c-carukkam, 51).

So far only one inscripion of the temple has been published. Though it is mutilated, the general contents indicate some endowment to the temple and some gift of lands to the Peruntaccaṉ i.e. Visvakarma, the chief architect, associated with the temple.

4. திருவஞ்சைக்களம் பண்: இந்தளம்

32

தலைக்குத்தலை மாலை அணிந்ததென்னே
சடைமேற்கங்கை வெள்ளம் தரித்ததென்னே
அலைக்கும்புலித் தோல்கொண் டசைத்ததென்னே
அதன்மேற்கத நாகம்கச் சார்த்ததென்னே
மலைக்குந்நிகர் ஒப்பன வன்திரைகள்
வலித்தெற்றி முழங்கி வலம்புரிகொண்(டு)
அலைக்கும்கட லங்கரை மேல்மகோதை
அணியார்பொழில் அஞ்சைக் களத்தப்பனே. 1

மலையை ஒத்த வலிய அலைகள் வலம்புரிச்சங்குகளைப் பற்றி இழுத்துவந்து முழங்கி மோதும் (மேலைக்)கடலின் அழகிய கரையில் விளங்கும் மகோதை என்னும் நகரில் எழில்மிகும் பொழில்கள் சூழ்ந்துள்ள திருவஞ்சைக்களம் என்னும் திருக்கோயிலில் திகழும் அப்பனே! நீ தலைக்குக் கண்ணியாகக் கபால மாலையை (-மண்டையோட்டு மாலையை) அணிந்துகொண்டது எதற்கு? சடையின்மேல் கங்கையாற்றினைச் சுமத்தல் எதற்கு? கொலைத்தொழில் கொண்டபுலியின் தோலை (அரையில்) உடுத்திக் கொண்டது எதற்கு? அதன்மேல் சினம்கொண்ட பாம்பினைக் கச்சாகக் கட்டிக் கொண்டது எதற்கு?

4. Tiru-v-añcaikkaḷam Paṇ: Intaḷam

taḷaikku-t-talai mālai aṇintateṉṉē
caṭaimēṟkaṅkai veḷḷam tarittateṉṉē
alaikkumpuli-t- tōlkoṇ ṭacaittateṉṉē
ataṉmēṟkata nākamkac cārttateṉṉē

malaikkunnikar oppana vantiraikal
valitterri mulanki valampurikont(u)
alaikkumkata lankarai mēlmakōtai
aniyārpolil añcai-k- kalattappanē. 1

Oh Father of Añcai-k-kalam! with lovely groves
In Makōtai, on the beautiful shore of violent waves
Resemble mountains, roaring and carrying
Right-curled conches, dashing against the coast;
What for Thou hast adorned Thy head
With the garland of skulls?
What for Thou hast borne the Ganges in matted lock?
What for Thou hast worn the tiger's skin (in Thy waist)?
What for Thou hast the girdle of serpent angry?

1. In His sātvic form, Lord adorns His head with the garland of konrai. But, in His heroic form he used to don His head with the garland of skulls, especially the skull of Brahma and of other Devas to indicate that they are mortals. Tirunāvukkaracar also refers to the same (IV 9.1). In the place of garland of beads (rudrāksha), the Lord in His manifestation as Brahma Śirascheda Mūrti, wears the garland of skulls.

2. Makōtai, the coastal city of the Cera kings came to be known as "Utakai" in Cōla inscriptions and medieval prabandhas. It is identified to be the old Vañci.

3. Añcaikkalam is the name of the shrine.

4. The last two lines are good poetry, depicting the shore and shrine.

33

பிடித்தாட்டிஓர் நாகத்தைப் பூண்ட தென்னே
 பிறங்கும்சடை மேல்பிறை சூடிற்றென்னே
பொடித்தான்கொண்டு மெய்ம் முற்றும் பூசிற்றென்னே
 புகர்ஏறுகந் தேறல் புரிந்ததென்னே
மடித்தோட்டந்து வன்திரை எற்றியிட
 வளர்சங்கம்அங் காந்துமுத் தம்சொரிய
அடித்தார்கட லங்கரை மேல்மகோதை
 அணியார்பொழில் அஞ்சைக் களத்தப்பனே. 2

பெரிய, வலிய அலைகள் சுருண்டு ஓடிவந்து எற்றுவதால் கருமுதிர் சங்கினங்கள் வாய்திறந்து முத்துக்களைச் சொரியும்; முழங்குகின்ற கடலின் அழகிய கரையில் விளங்கும் மகோதை என்னும் நகரில் எழில்மிகும் பொழில்கள் சூழ்ந்துள்ள திருவஞ்சைக்களம் என்னும் திருக்கோயிலில் திகழும் அப்பனே!

பாம்பினைப் பிடித்து, ஆடச்செய்து பின்னர்த்திருமேனியில் ஆபரணமாகப் பூண்டது எதற்கு? விளங்கும் சடைமேல் பிறைமதியைச் சூடியது எதற்கு? நீற்றினை உடம்பு முழுதும் பூசிக்கொண்டது எதற்கு? காளையினை விரும்பி ஊர்தல் புரிந்தது எதற்கு?

piṭittāṭṭiōr nākattai-p- pūṇṭatennē
 piṟaṅkumcaṭai mēlpiṟai cūṭiṟṟennē
poṭittāṉkoṇṭu mey-m-muṟṟum pūciṟṟennē
 pukarēṟukan tēṟal purintatennē
maṭittōṭṭantu vaṉtirai eṟṟi-y-iṭa
 vaḷarcaṅkamaṅ kāntumut tamcoriya
aṭittārkaṭa laṅkarai mēlmakotai
 aṇiyārpoḻil añcai-k- kaḷattappanē. 2

Oh Father of Añcai-k-kaḷam! With lovely groves
In Makōtai, on the beautiful shore of roaring waves
Curling back, dashing forward, causing conches

Deliver pearls opening (their mouths);
What for Thou hast caught the serpent?
Made it dance and bedecked on Thy body?
What for Thou hast worn the crescent in Thy lock?
What for Thy whole body, smeared with ashes?
What for Thou hast liked to ride on bull?

1. Those which are despised by the worldly people are admitted by the Lord. His acts ultimately meant to extirpate the bonds of the souls.
2. 'Poṭi' means dust. Here, it denotes the sacred ashes, smeared by the Lord. Tirunāvukkaracar depicts the Lord thus: "meyyelām veṇṇīṟu caṇṇitta mēṉiyāṉ" (IV 5.1).
3. In the third line, the words ōṭṭam + tantu became ōṭṭantu due to haplology.
4. Like the previous hymn, the last two lines of this hymn and others in this decad, are graphic description of the portal city Makōtai and the beautiful shrine, Añcaikkaḷam in the sorounding of natural scenes.

34

சிந்தித்தெழு வார்க்குநெல் லிக்கனியே
    சிறியார்பெரி யார்மனத் தேறலுற்றால்
முந்தித்தொழு வார்இற வார்பிறவார்
    முனிகள்முனி யேஅம ரர்க்கமரா
சந்தித்தட மால்வரை போல் திரைகள்
    தணியாதிட றும்கட லங்கரைமேல்
அந்தித்தலைச் செக்கர்வா னேஒத்தியால்
    அணியார்பொழில் அஞ்சைக் களத்தப்பனே. 3

மலைத்தொடர் போன்ற அலைத் தொடர்கள் இடைவிடாமல் மோதும் கடலின் அழகிய கரையில் விளங்கும் எழில்மிகும் பொழில்கள் சூழ்ந்துள்ள திருவஞ்சைக்களம் என்னும் திருக்கோயிலில் திகழும் அப்பனே! மாலைக் காலத்துச் சிவந்த சுடர் வானத்தைப் போன்றவனே! உன்னைத் தியானித்துச் சமாதியுறுவார்க்கு இனிய நெல்லிக்கனி ஒத்தவனே! உன்னைத் தம் உள்ளத்தில் வைத்து நினைப்பவர் சிறியவரெனினும் பெரியவரே, முந்திவந்துத் தொழும் அடியவர் இறப்பும் பிறப்பும் இலர். முனிவர்கட்கெல்லாம் (முதலில் வைத்துப் போற்றுதற்குரிய) முனியே! அமரர்களுக்கெல்லாம் (முதலாய் விளங்கும்) அமரனே!

cintittelu vārkkunel likkaniyē
ciriyārperi yārmanat tēralurrāl
munti-t-tolu vārira vārpiravār
munikalmuni yēama rarkkamarā
canti-t-tata mālvarai pōltiraikal
taniyātita rumkata lankaralmēl
anti-t-talai-c- cekkarvā nēottiyāl
aniyārpolil añcai-k- kalattappanē. 3

Oh Father of Añcai-k-kalam! with lovely groves
The stupendous waves like huge mountain range
Dash against the beautiful shore without cease;
Thou resembleth the crimson light of evening sky!
Thou art tasteful like myrobalan to those
waking up from deep meditation on you!
If their minds filled with Thy thoughts
Even the little become the great!
Those, coming forth to worship thee
Will never die, nor born again;
Oh Thou, the Seer of Seers, Deva of the Devas!

1. In the first line, Ārūrar metaphorically addresses the Lord, "the fruit of myrobalan". Such metaphor is also found in *Tiruvācakam* (VIII 27.4.). The fruit possessed a delicate taste and power of prolonging the life of its eaters. The Sangam poetess Avvaiyār celebrated the gift of this rare fruit by the philanthropic chieftain Atikamān, indicating that it removed her death (vide *Puranānūru* 91:8-11).

2. Contemplation, meditation and absorption are frequently mentioned in Ārūrar's hymns, since he closely adhered to the sādhana-yoga. In the first line, it is referred.

3. The main objective of the religious people was to attain deathlessness and birthlessness. Ārūrar denotes this aim in the second line. According to *Periyapurāṇam*, Kāraikāl ammaiyār entreated the Lord to attain this type of liberation (XII 24.60). This could be conferred only by Him who has neither birth nor death by nature (Vide Tirunāvukkaracar, VI 99.2).

35

இழைக்கும்எழுத் துக்குயி ரேஒத்தியால்
　　இலையேஒத்தி யால்உளை யேஒத்தியால்
குழைக்கும்பயிர்க் கோர்புய லேஒத்தியால்
　　அடியார்தமக் கோர்குடி யேஒத்தியால்
மழைக்கும்நிகர் ஒப்பன வன்திரைகள்
　　வலித்தெற்றி முழங்கி வலம்புரிகொண்(டு)
அழைக்கும்கட லங்கரை மேல்மகோதை
　　அணியார்பொழில் அஞ்சைக் களத்தப்பனே. 4

மழைபொழியும் மேகத்தைப் போன்ற வலியதிரைகள் பல பொருள்களையும் வலியப்பற்றி மோதி, வலம்புரிச் சங்குகளின் ஓசையுடன் ஆரவாரிக்கும் கடலின் அழகிய கரையில் விளங்கும் மகோதை என்னும் நகரில் எழில்மிகும் பொழில்கள் சூழ்ந்துள்ள திருவஞ்சைக்களம் என்னும் திருக்கோயிலில் திகழும் அப்பனே! எழுதப்படும் எழுத்துகளுக்கு எல்லாம் உயிர் ஒப்பாய். (எழுதப்படும் ஓவியங்களுக்கு உயிராய் ஒளிர்வாய்). ஐயுறுவார்க்கு இல்லாய் போல்வாய். (நம்பும்) அன்பர்க்கு உள்ளாய் போல்வாய். தழைக்கும் பயிர்களுக்கு மேகம் போல்வாய். அடியார்களுக்கு இருப்பிடம் போல்வாய்.

iḻaikkumeḻut tukkuyi rēottiyāl
　　ilaiyēotti yāluḷai yēottiyāl
kuḻaikkumpayirk kōrpuya lēottiyāl
　　aṭiyārtamak kōrkuṭi yēottiyāl
maḻaikkumnikar oppaṉa vaṉtiraikaḷ
　　valitteṟṟi muḻaṅki valampurikoṇ(ṭu)
aḻaikkumkaṭa laṅkarai mēlmakotai
　　aṇiyārpoḻil añcai-k- kaḷattappaṉē. 4

Oh Father of Añcai-k-kaḷam! with lovely groves
In Makōtai on the beautiful shore of resounding ocean,
With strong waves, resembling the rainy clouds
Carrying many a thing, dash against the coast,
Roaring with the sound of right-curled conch;

Thou art like the vowel to the written letters!
[Or, Thou art like the life unto the painted picture!]
Thou art like the non-existent to the agnostics!
Thou art like the existent to the devotees!
Thou art like the abode to Thy servitors!

1. The word, eluttu in the first line indicates consonants, since the following word 'uyir' denotes vowel, especially the first vowel 'A', as we have seen in Patikam 3.7. The consonants require the vowel for their animation. The vowel animates the consonants. So also, the Lord animates all beings, both movable and immovable, organic and inorganic. The presence of 'A' is felt not only in the animation of consonants, but also in other vowels. The mere opening of the mouth produces effortlessy the sound 'A'. Every sound, let it be vowel or consonant is to be produced only after opening the mouth, the inseparable association of A in all the sounds is to be inferred.
2. Eluttu also denotes picture. In *Paripātal* picture gallery is called eluttu nilai mantapam (19.53).

36

வீடின்பயன் என்பிறப் பின்பயன்என்
விடையேறுவ தென்மத யானைநிற்கக்
கூடும்மலை மங்கையொ ருத்தியுடன்
சடைமேற்கங்கை யானைநீ சூடிற்றென்னே
பாடும்புல வர்க்கரு ளும்பொருளென்
நெதியம்பல செய்தக லச்செலவின்
ஆடும்கட லங்கரை மேல்மகோதை
அணியார்பொழில் அஞ்சைக் களத்தப்பனே. (5)

செல்வம் தரும் பல்வகைப் பண்டங்களையும் தாங்கிய மரக்கலங்கள் இயங்கும் ஆடுகின்ற கடலின் அழகிய கரையில் விளங்கும் மகோதை என்னும் நகரில் எழில்மிகும் பொழில்கள் சூழ்ந்துள்ள திருவஞ்சைக்களம் என்னும் திருக்கோயிலில் திகழும் அப்பனே! வீடுபேற்றின் பயன் என்ன? பிறவிநோக்கம் யாது? மதயானை (-அயிராவதம்) காத்து நிற்கவும் (அதனை ஊர்தியாகக் கொள்ளாது), இடபத்தை ஊர்தல் எதற்கு? மலைமகளாகிய ஒப்பற்றதேவி உன்னுடன் கூடியிருக்கவும், சடை முடிமேல் கங்கையாளை வைத்துக்கொண்டது எதற்கு? உன்னைப் பரவிப்பாடும் கவிவாணர்களுக்கு வழங்கும் பரிசுப் பொருள் யாது? (கூறியருள்க).

viṭinpayaṉ eṉpiṟap piṉpayaṉeṉ
viṭai-y-ēṟuva teṉmata yāṉai niṟka-k-
kūṭummalai maṅkai-yo ruttiyuṭaṉ
caṭaimēṟkaṅkai yāḷainī cūṭiṟṟeṉṉē
pāṭumpula varkkaru ḷumporuḷeṉ
neṭiyampala ceytaka laccelaviṉ
āṭumkaṭa laṅkarai mēlmakōtai
aṇiyārpoḻil añcai-k- kaḷattappaṉē. 5

Oh Father of Añcai-k-kaḷam! with lovely groves
In Makōtai on the beautiful shore of dancing sea,
With moving ships, laden with rich cargoes;
What would be the purpose of liberation?
What would be the purpose of birth?
When the rutty elephant stands ready,
Why do you mount the bull to ride?
What for Thou hast put the damsel the Ganges
On Thy matted lock, whilst the mountain damsel
Who is unique, always embracing you?
What would be the recompense, you award
To the poets who sing Thy glory?
[Please enlighten me]

1. The purpose of liberation is to enable the souls to enjoy eternal bliss.
2. The purpose of birth is to get 'malaparipākam' i.e. fruition of bonds, a prerequisite to spiritual evolution, leading to the extirpation of impurities.
3. The bull indicates dharma. The Lord commands it as the Moral Governor. Tirunāvukkaracar also noted: "ayirāvatam ēṟātu āṉēṟu ēṟi" (VI. 25.1).
4. The personification of celestial river Ganges as a consort of Śiva is common in the hymns of Tēvāram.
5. Navigation in the Western coast is noted in the last line. Similar reference is also found in *Akanāṉūṟu*(149).
6. The phrase "āṭum kaṭal" also means the ocean where people used to have a dip to absolve their sins. Vide, *Paṭṭiṉa-p-pālai*, 99.

37

இரவத்திடு காட்டெரி யாடிற்றென்னே
இறந்தார்தலை யிற்பலி கோடலென்னே
பரவித்தொழு வார்பெறு பண்டமென்னே
பரமாபர மேட்டிப ணித்தருளாய்
உரவத்தொடு சங்கமொ டிப்பிமுத்தம்
கொணர்ந்தெற்றி முழங்கிவ லம்புரிகொண்(டு)
அரவக்கட லங்கரை மேல்மகோதை
அணியார்பொழில் அஞ்சைக் களத்தப்பனே. 6

உரத்துடன் சங்கு, இப்பி, முத்துக்களைச் சேகரித்து வந்து பின் சிதறி முழங்கும் வலம்புரிச் சங்கின் அரவத்துடன் கூடிய கடலின் அழகிய கரையில் விளங்கும் மகோதை என்னும் நகரில் எழில்மிகும் பொழில்கள் சூழ்ந்துள்ள திருவஞ்சைக்களம் என்னும் திருக்கோயிலில் திகழும் அப்பனே! (யாவர்க்கும்) மேலானவனே! (யாவர்க்கும் உயர்ந்தவனே!

இரவில் எரிகாட்டில் ஆடியது எதற்கு? செத்தவரின் மண்டையோட்டில் பிச்சை ஏற்றல் எதற்கு? புகழைப் பரவி வழிபடுவோர் (நின்னிடம்) பெறுதற்குரிய பரிசுப் பொருள் யாது? கூறியருள்வாய்.

Iravattiṭu kāṭṭeri yāṭiṟṟeṉṉē
iṟantārtalai yiṟpali kōṭaleṉṉē
paravi-t-toḻu vārpeṟu paṇṭameṉṉē
paramāpara mēṭṭipa ṇittaruḷāy
uravattoṭu caṅkamo ṭippimuttam
koṇarnteṟṟi muḻaṅkiva lampurikoṇṭu
arava-k-kaṭa laṅkarai mēlmakōtai
aṇiyārpoḻil añcai-k- kaḷattappaṉē. 6

Oh Father of Añcai-k-kaḷam! with lovely groves
In Makōtai on the beautiful shore of noisy ocean,
That brings and scatters conch, oyster and pearls
Dashes against coast with roar of right-curled conch;
Oh the Supreme! The Exalted one!

Be pleased to offer me the answer:
What for have you danced on grave-yard?
What for have you received alms in the dead's skull?
What would be the recompense to those
Who celebrate Thy glory and worship Thee?

1. Bhikshāṭana form is noted in the first line.
2. Paṇṭam in the sense of award or wealth occurred also in Ārūrar's first decad. [Vide VII, 1.5].
3. The word 'Parameṭṭi' occurs in Jain works to denote Arhat Parameshṭin. But, here in the Śaiva devotional lyrics it denotes Lord Śiva.
4. The usage 'eṉṉe' in the first three lines of this hymn and elsewhere in the decad indicates the inquisitive nature of Ārūrar to know the esoteric sense of the myths, associated with the graceful deeds of the Lord.

38

ஆக்கும்அழி வும்ஐய நீஎன்பன்நான்
    சொல்லுவார்சொற் பொருளவை நீஎன்பன்நான்
நாக்கும்செவி யும்கண்ணும் நீஎன்பன்நான்
    நலனேஇனி நான்உனை நன்குணர்ந்தேன்
நோக்கும்நெதி யம்பல எத்தனையும்
    கலத்திற்புகப் பெய்துகொண் டேறநுந்தி
ஆர்க்கும்கட லங்கரை மேல்மகோதை
    அணியார்பொழில் அஞ்சைக் களத்தப்பனே. 7

பல்வகைச் செல்வங்களையும் மிகுதியாக வைத்திருக்கும் மரக்கலங்களைச் செலுத்தி ஆரவாரிக்கும் கடலின் அழகிய கரையில் விளங்கும் மகோதை என்னும் நகரில் எழில்மிகும் பொழில்கள் சூழ்ந்துள்ள திருவஞ்சைக்களம் என்னும் திருக்கோயிலில் திகழும் அப்பனே! நலமாக இப்பொழுது உன்னை நன்கு உணர்ந்துகொண்டேன். (ஆதலின்), படைப்பிற்கும் அழிப்பிற்கும் காரணம் நீ என்று துணிந்து கூறுவேன். பேசுவோர்களின் சொற்பொருள்களும் நீ என்று துணிந்து கூறுவேன். (புலன் உணர்வுக்குக் காரணமான) நா, செவி, கண் யாவும் நீ என்று துணிந்து கூறுவேன்.

ākkumaḻi vumaiya nīeṉpaṉṉāṉ
colluvārcoṟ poruḷavai nīeṉpaṉṉāṉ
nākkumcevi yumkaṇṇum nīeṉpaṉṉāṉ
nalaṉēiṉi nāṉuṉai naṉkuṇarntēṉ
nōkkumneti yampala ettaṉaiyum
kalattiṟpuka-p- peytukoṇṭ ṭēṟanunti
āṛkkumkaṭa laṅkarai mēlmakōtai
aṇiyārpoḻil añcai-k- kaḷattappaṉē. 7

Oh Father of Añcai-k-kaḷam! with lovely groves
In Makōtai on the beautiful shore of roaring ocean,
Tossing the ships laden with riches plenty;
Since I realised you now fully well,
Oh Lord! I can say decidedly
That creation and destruction, caused by you!
I can say with confidence
That the meanings of words of the speakers are you!
I can say firmly
That the tongue, ears and eyes are you!

1. Ārūrar addresses the Lord in the first two lines, indicating that He is the efficient cause for all the cosmic functions, commencing from creation to death. He pervades everything including the words and their senses.

2. Though the senses are of material stuff, the Lord gives effect to them in order to be useful to the souls. Only, in the figurative sense, the first half of the second line is to be understood.

39

வெறுத்தேன்மனை வாழ்க்கையை விட்டொழிந்தேன்
விளங்கும்குழைக் காதுடை வேதியனே
இறுத்தாய் இலங் கைக்கிறை யாயவனைத்
தலைபத்தொடு தோள்பல இற்றுவிழக்
கறுத்தாய்கடல் நஞ்சமு துண்டுகண்டம்
கடுகப்பிர மன்தலை ஐந்திலும்ஒன்(று)
அறுத்தாய்கட லங்கரை மேல்மகோதை
அணியார்பொழில் அஞ்சைக் களத்தப்பனே. 8

(ஆர்க்கும்) கடலின் அழகிய கரையில் விளங்கும் மகோதை என்னும் நகரில், எழில்மிகும் பொழில்கள் சூழ்ந்துள்ள திருவஞ்சைக்களம் என்னும் திருக்கோயிலில் திகழும் அப்பனே! ஒளிவீசும் குழை சூடிய காதுடைய மறையோனே! மனைவாழ்க்கையை வெறுத்தேன் அடியோடு விட்டு நீங்கினேன். இலங்கையர் வேந்தனாகிய இராவணனின் பத்துத்தலைகளும் (இருபது) தோள்களில் பலவும் அற்றுவிழுவதுபோல் நெரித்தருளினாய். (பாற்)கடலில் (கடைந்தபொழுது வெளிப்பட்ட) நஞ்சினை அமுதமாகக் கருதிப் பருகியதால் கண்டம் கரியநிறமுற்றாய். பிரமன் தலைகள் ஐந்தனுள் ஒன்றனை விரைவில் அறுத்தாய்.

veruttēṉmaṉai vāḻkkaiyai viṭṭoḻintēṉ
viḷaṅkumkuḻai-k- kātuṭai vētiyaṉē
iṟuttāyilaṅ kaikkiṟai yāyavaṉai-t-
talaipattoṭu tōḷpala iṟṟuviḻa-k-
kaṟuttāykaṭal nañcamu tuṇṭukaṇṭam
kaṭuka-p-pira maṉtalai aintilumoṉ(ṟu)
aṟuttāykaṭa laṅkarai mēlmakōtai
aṇiyārpoḻil añcai-k- kaḷattappaṉē. *8*

Oh Father of Añcai-k-kaḷam! with lovely groves
In Makōtai, on the beautiful shore of (roaring) ocean,
Oh Vētiyā! of ear bedecked with radiant stud,

Hated I the domestic life and so I abandoned;
Crushed Thou the ten heads and shoulders
Of the sovereign of Ilaṅkai (-Rāvaṇa);
Black become Thy throat, consuming poison, as if nectar,
Coming over the surface of the churned sea;
Cut off fast one of the five heads of Brahma!

1. Ārūrar's sense of renunciation is communicated in emphatic language in the first line. It is essential for the eradication of earthly bonds, being a requisite for spiritual evolution.
2. In the third line, the Lord's manifestation of Brahma Śiraschedamūrti is depicted. There are many versions to the myth of cutting one of the five heads of Brahma. The popular myth runs thus: Śiva had five heads. Brahma, having only four heads, being the creator added one more and boasted to be supreme. In order to suppress his pride and arrogance, Śiva plucked one of them, and established His supremacy.

40

பிடிக்குக்களி றேஒத்தி யால்எம்பிரான்
பிரமற்கும் பிரான்மற்றை மாற்கும்பிரான்
நொடிக்கும்அள விற்புரம் மூன்றெரியச்
சிலைதொட்டவ னேஉனை நான்மறவேன்
வடிக்கின்றன போற்சில வன்திரைகள்
வலித்தெற்றி முழங்கி வலம்புரிகொண்(டு)
அடிக்கும்கட லங்கரை மேல்மகோதை
அணியார்பொழில் அஞ்சைக் களத்தப்பனே. 9

வண்மைமிக்க திரைகள் (கடல்படு) பொருள்களைச் சேர்ப்பனபோலத் திரண்டு, மோதி, முழங்கி, வலம்புரிச் சங்குகளினால் தாக்கும் கடலின் அழகிய கரையில் விளங்கும் மகோதை என்னும் நகரில், எழில்மிகும் பொழில்கள் சூழ்ந்துள்ள திருவஞ்சைக்களம் என்னும் திருக்கோயிலில் திகழும் அப்பனே! எம் தலைவனே! பிடியானைக்குக் களிறு போன்றவனே! பிரமனுக்கும் தலைவனே! ஏனைய திருமாலுக்கும் தலைவனே! நொடிப்பொழுதில் முப்புரம் எரிதற்கு வில்லை வளைத்தவனே! உன்னை (ஒருபொழுதும்) மறக்க மாட்டேன்.

pitikku-k-kali rēotti yālempirān
piramarkum pirānmarrai mārkumpirān
notikkumala virpuram mūnreriya-c-
cilaitottava nēunai nānmaravēn
vatikkinrana pōrcila vantiraikal
valitterri mulanki valampurikon(tu)
atikkumkata lankarai mēlmakōtai
aniyārpolil añcai-k- kalattappanē. 9

Oh Father of Añcai-k-kalam! with lovely groves
In Makōtai, on the beautiful shore of beating ocean,
Some forceful waves seem to gather (things of the waters), and
Dash against the coast, with right-curled conch;
Our Lord! Thou art like the he-elephant to its mate!
Thou art the Lord to Brahma (- the creator),
Thou art the Lord to Visnu (- the sustainer)
Thou art the one who touched the bow to inflame
Threefold castles within the span of a snap!
Never, will I forget Thee!

1. The souls are spoken in religious language as female. The Lord alone is male. Hence, Ārūrar in the first line noted that the Lord is to the souls, what the he-elephant (-kaliru) is to the she-elepant (piti).

2. The Lord is Devadeva and Mahādeva, as stated in the second half of the first line.

3. Though Śiva took the bow in His hand, he never used it to destroy the titans' castles. His mere sankalpa (-thought) was enough to do it.

41

எந்தம்அடி கள்இமை யோர்பெருமான்
　　எனக்கென்றும் அளிக்கும் மணிமிடற்றன்
அந்தண்கட லங்கரை மேல்மகோதை
　　அணியார்பொழில் அஞ்சைக் களத்தப்பனை
மந்தம்முழ வும்குழ லும்இயம்பும்
　　வளர்நாவலர் கோன்நம்பி ஊரன்சொன்ன
சந்தம்மிகு தண்தமிழ் மாலைகள்கொண்(டு)
　　அடிவீழவல் லார்தடு மாற்றிலரே. 10

எம் இறைவனும், வானவர் தலைவனும், எப்போதும் எனக்கு அருளபொழியும நீலகண்டனும், மிகக் குளிர்ந்த கடலின் அழகிய கரையில் விளங்கும் மகோதை என்னும் நகரில் எழில்மிகும் பொழில்கள் சூழ்ந்துள்ள திருவஞ்சைக்களம் என்னும் திருக்கோயிலில் திகழ்பவனும் ஆகிய அப்பனை, மந்த கதியில் முழவு, குழல் இசைக்கப்படுகின்ற திருநாவலூர்க்குத் தலைவனாகிய நம்பி ஊரன் பாடிய சந்தம்மிக்க குளிர் தமிழால் புனையைப்பெற்ற இம்மாலைகளைப் பாடிக்கொண்டு, அப்பனின் திருவடிகளின் முன்னர் விழுந்து வழிபட வல்லவர்கள் (பிறவித்) தடுமாற்றம் நீங்குவர்.

entamaṭi kaḷimai yōrperumāṉ
　　eṉakkeṉṟum aḷikkum maṇimiṭaṟṟaṉ
antaṇkaṭa laṅkarai mēlmakōtai
　　aṇiyārpoḻil añcaik kaḷattappaṉai
mantammuḻa vumkuḻa lumiyampum
　　vaḷarnāvalar kōṉnampi ūraṉcoṉṉa
cantammiku taṇtamiḻ mālaikaḷkoṇ(ṭu)
　　aṭivīḻaval lārtaṭu māṟṟilarē. 10

Our God! the Lord of the celestials
He, with sapphire-coloured throat

Showers grace always on me; He is
The Father of Añcaikkaḷam with lovely groves
In Makōtai on the beautiful shore of fair, cool sea;
Him, sang Nampi-ūraṉ, the chief of Nāvalūr
Of resounding drum and flute with slow, soft gait,
The increasing rhythmic cool Tamil garlands,
Those who prostrate at the Lord's feet with the garlands
Become free from confusion (of birth).

1. Though in some hymns of this decad and also elsewhere, Ārūrar uttered in a sense of renunciation, the thought that he was the heir-apparent to the chieftain Narasinga Muṉai-y-araiyaṉ was hovering over his mind, as noted in the penultimate line of this hymn.

2. The musical background of his birth place Tirunāvalūr is beautifully presented in the third line.

3. He deems each hymn as a garland and hence he designates the whole decad as "cool Tamil garlands" (Taṇtamiḻ mālaikaḷ), saturated with "cantam", melody.

4. The phrase "aṭiviḻa" occurring in the last line has semantic significance. The word 'viḻtaḷ' means desiring, loving (vide *Tirukkuṟaḷ* 1103, 1191). So, 'aṭiviḻtal' denotes loving the feet (of the Lord). It actually means prostration, as an expression of regard to the elders (vide *Cilappatikāram* 13.87). Aṭiyārkkunallar comments on this: "aṭi-t-talattil viḻtal - vaṇakkam". So, it is clear that the phrase indicated the offering of homage to the elders. In another epic *Civakacintāmaṇi* also, aṭiiviḻcci occurred in the same sense (1873, 2587). Then the meaning was extended to denote the mode of worshipping the personal God as noted in this hymn. Āṇṭāḷ also used the phrase in the same sense in the following line:

"Ceṅkaṇmāl cēvaṭi-k-kiḻ aṭiviḻcci viṇṇappam". [Vide *Nācciyār Tirumoḻi*, 8.7.]. It also indicates the full faith and complete surrender unto the Lord's feet for redemption and salvation. Such parallels are common in the devotional lyrics of *Tirumuṟai* and *Divya prabandham*.

The specific features of the Decad

1. The refrain of the hymns ends with "kaṭalaṅkarai mēlmakōtai añcai-k-kaḷattappaṉē". The word 'kaṭal' is preceded by the qualifier alaikkum, aṭittār, itaṟum, aḻaikkum, āṭum, aravạ-k-, ārkkum, aṭikkum and antaṉ except in poem No.8, where there is no such attribute. In poem No.3, there is no mention to Makōtai, perhaps due to metrical exigency.

2. The last two lines of all hymns except the last describe the coastal city Makōtai and the shrine Añcaikkaḷam.

3. All the hymns address the Lord as "Añcaikkaḷattu appaṉē.

4. Ārūrar politely inquires the Lord to explain the significance of his adornments and activities, using the interrogative word *eṉṉē* in hymns 1,2,5 and 6. In hymn 5, he has also used the abbreviated word *eṉ*, meaning 'what for', 'why' etc.

5. The phrase "muḻaṅki valampurikoṇṭu" is repeated in hymns 1,4,6 and 9.

6. The comparisons 'range of mountains' and 'raining clouds' to the strong and raising waves reveal the creative genius of Ārūrar.

7. The graphic picture of the city, surrounded by nature offers aesthetic joy.

8. The devotees who sing the glory of Śiva are designated as "Pāṭumpulavar" and "Paravi-t-toḻuvār" respectively in hymns 5 and 6.

9. Reference to frequent navigation is recorded in hymns 5 and 7, indicating the commercial contact between Cēra deśa and Western countries including the Greek and Roman states.

10. Ārūrar simplifies his name as ūraṉ and calls the hymns in this decad as "Çantam miku taṇtamiḻ mālaikaḷ". The word cantam denotes the rhythmic and melodious structure which is common in Tiruñāṉacampantar's *Tēvāram*.

11. Like the previous decad, the hymns in this, are structured with neatness of pattern, containing in each metrical line 23 letters if commenced with mono-syllable (nēracai) and 24 letters with dy-syllable (niraiacai).

A note on the *talam*

5. Tiru-v-ōṇakāntaṉ taḷi

After paying homage to the Lord of Kaccūr, Ārūrar proceeded to Kanchipuram, where he first worshipped Ekāmbaranathar and the Lord of worshipped Ekāmbaranathar and the Lord of Kaccimēṟṟaḷi. Then he visited Ōṇakāntaṉ taḷi and composed this decad [vide XII 29.182-191].

According to the legend, Ōṇaṉ and Kāntaṉ, two aśuras worshipped the Lord at this temple and hence the name. Perhaps, it might have been named after the founder of the temple, Ōṇakāntan. It is one of the thirty three sthalas of Toṇṭaināṭu. It is situated in the vicinity of Kānchipuram, once the famous capital of Pallavas.

In this sacred place, there are two shrines with separate praharas (-compounds). The Lord is called Ōṇēśvarar and Kānteśvarar, and His consort, Kāmātciyammai. It is said that the hymns of Saint Ārūrar pleased very much the Lord who blessed him with gold. On the basis of the contents of fifth and seventh hymns of this decad, there is a local legend that when the Lord hid Himself in a nearby tamarind tree, Ārūrar traced Him to the tree from where the Lord shook the branches and caused to drop gold coins, collected by him. Since the commentator of the hymns of Ārūrar belongs to Kānchipuram, it is quite natural that he has recorded the legend which is still in current in his special notes (vide p.49 f. n. 2).

It is essential to note that the word 'taḷi' generally means shrine. The name of the medieval sthala near Kumbakonam is known as Āyiram Taḷi, i.e. the temple where one thousand Śivalingas are enshrined. In the commentary of

Vīracōliyam, Āyiram Taḷi is referred. It becomes clear that calling a temple by the name Taḷi is as old as the early Pallava period, as evidenced by Tiru-v-ōṇakāntan̲ taḷi. Also see IV 43; V 58; VI 70.4; 95.5. The women servitors are named as *Taḷi-c-cēri-p-peṇṭukaḷ* in the epigraphs of the Imperial Colas.

5. திருவோணகாந்தன் தளி பண்: இந்தளம்

42

நெய்யும் பாலும் தயிரும் கொண்டு
　　நித்தல் பூசனை செய்ய லுற்றார்
கையில் ஒன்றும் காணம் இல்லைக்
　　கழலடி தொழு துய்யின் அல்லால்
ஐவர் கொண்டிங்(கு) ஆட்ட ஆடி
　　ஆழ்கு ழிப்பட் டழுந்து வேனுக்(கு)
உய்யு மாறொன் றருளிச் செய்யீர்
　　ஓண காந்தன் தளியு ளீரே. 1

திருவோணகாந்தன் தளியில் கோயில் கொண்டுள்ள பெருமானே! நெய், பால், தயிர் முதலிய வழிபாட்டுப் பொருள்களால் உம்மை நாள்தோறும் பூசனை புரியும் பக்தர்களின் கையில் காசு ஒன்றும் காணப்படுவதில்லை. உமது கழல் சூடிய திருவடிகளை வணங்கி (ஏதேனும் பொருள் பெற்று) உய்தி பெற்றாலன்றி, புலன்களாகிய ஐவர் என்னைப் பற்றிக்கொண்டு ஆட்டியபடி ஆடித் (துன்பமாகிய) ஆழமான குழியில் விழுந்து வெளியேற முடியாமல் (அதிலேயே) அழுந்திக் கிடப்பேனுக்கு, அதனின்றும் உய்யும் ஒரு வழியைச் சொல்லி அருள்புரிவீர்.

5. Tiru-v-ōṇakāntan̲ taḷi Paṇ: Intaḷam

neyyum pālum tayirum koṇṭu
　　nittal pūcan̲ai ceyyal ur̲r̲ār
kai-y-il on̲r̲um kāṇam illai-k-
　　kal̲alaṭi tol̲u(tu) uyyin̲ allāl
aivar koṇṭiṅ(ku) āṭṭa āṭi
　　āl̲ku l̲i-p-paṭṭ(u) al̲untu vēn̲uk(ku)
uyyu mār̲on̲ r̲aruḷi-c- ceyyīr
　　ōṇa kāntan̲ taḷiyu ḷīrē. 1

Oh Thou! who abideth in ōṇakāntaṉ shriṉe,
Those who offer daily worship to Thee,
With ghee, milk, curd [and the like]
Have no coin in their hand
Unless acquired by adoring Thy anklet-feet
Tossed I am and dance to the tunes
Of senses five, plunging myself
Into the deep mire of earthly life,
Bless me please, with expedient way of escape.

1. In the first line, the mode of worship in Śiva temple as prevalent during the period of Ārūrar is vividly presented.
2. The word 'pūcaṉai' is already used in *Tirukkuṟaḷ* (18), in the sense of worship. Some modern Dravidiologists derived the word from 'pū+cey', meaning the flower-offering which is peculiar in South Indian temples.
3. The word 'kāṇam' in the sense of money was first used in *Maṇimēkalai* (16.10). In the epigraphs of the later Colas, it also meant tax, like kusa-k-kāṇam, the potter's tax.
4. The senses are collectively personified as 'five persons'-aivar. The man under their domination undergoes untold miseries. Hence, Ārūrar entreats the Lord to show a way out from the clutches of five-fold senses. It is a common theme found in *Tirumuṟai* poems.

43

திங்கள் தங்கு சடைகள் மேலோர்
திரைகள் வந்து புரள வீசும்
கங்கை யாளேல் வாய்தி றவ்வாள்
கணப திய்யேல் வயிறு தாரி
அங்கை வேலோன் குமரன் பிள்ளை
தேவி யார்கோற் றட்டி யாளார்
உங்க ளுக்காட் செய்ய மாட்டோம்
ஓண காந்தன் தளியு ளீரே. 2

திருவோணகாந்தன் தளியில் கோயில் கொண்டுள்ள பெருமானே! திங்கள் சூடிய சடை முடிமேல் ஒப்பற்ற அலைகள் திரண்டு புரளும்படி வீசும் கங்கை ஆகிய பிராட்டியோ வெனின், (உம் இடப்பாகம் கொண்ட உமையம்மைக்கு அஞ்சி) வாய் திறக்க மாட்டாள். (உம் முதல் மகன்) விநாயகனோ வெனின், வயிறு ஒன்றையே பெரிதாகக் கருதுபவன். (வேறொன்றையும் அறியான்). (இளைய மகன்) அக்ங்கையில் வேலேந்திய முருகனோ (விளையாட்டுப்) பிள்ளை (எனவே, யாதொன்றையும் பேணான்), தேவியாராகிய உமையோவெனின், தலைவனாகிய உம்மைக் கலவாது (எங்களை) ஆளமாட்டார். எனவே, உங்களுக்கு அடிமைசெய்ய முடியாத நிலையில் உள்ளோம்.

tiṅkaḷ taṅku caṭaikaḷ mēlōr
tiraikaḷ vantu puraḷa vīcum
kaṅkai yāḷēl vāyti ṟa-v-vāḷ
kaṇapa ti-yyel vayiṟu tāri
aṅkai vēlōṉ kumaraṉ piḷḷai
tēvi yārkōṟ ṟaṭṭi-y- āḷār
uṅka ḷukkāṭ ceyya māṭṭōm
ōṇa kāntaṉ taḷiyu ḷīrē. 2

Oh You! who abideth in ōṇakāntaṉ shrine,
Above Your mat-lock rests the moon,
The waves come rolling and blowing
Damsel Ganges opens never her mouth!
Gaṇapati concerns much with his belly!
Kumara with spear in hand is too young!
Your consort, Umā does nothing without you;
As such, unable we are to serve you all.

1. Ārūrar in many of the hymns of this decad has employed a literary technique to praise the Lord, which in later periods came to be called nindāsthuti, i.e. praise in the form of apparent abuse. In this hymn, he has identified the persons associated with Śiva and made on them a mockery which actually meant a compliment.

2. In the second line, the Ganges in Lord's mat-lock is personified as His damsel. It is the Indian tradition to name the river a divine lady. As such, Ārūrar abuses that though he appeals to get her help, she does not open her mouth. How can a river respond! In the same vein, he mildly vituperates that the eldest son of Śiva, Gaṇapati cares much for his protruded belly, which actually indicates that everything in the universe is contained in it, signifying his Greatness.

3. In the third line, Kumaraṉ is said to be young, perhaps not old enough to understand the problems of the devotees. It is also a commendation, since, he is the embodiment of eternal youthfulness, everlasting beauty and source of power and knowledge. Devi, Lord's consort is inseparably connected with Him and hence cannot function separately. All these hints are abuses at the surface level, though they are praises at the ultimate level. However, such poetical creations effect fun and humour.

44

பெற்ற போழ்தும் பெறாத போழ்தும்
　　பேணி உம்கழல் ஏத்து வார்கள்
மற்றோர் பற்றிலர் என்றி ரங்கி
　　மதியு டையவர் செய்கை செய்யீர்
அற்ற போழ்தும் அலந்த போழ்தும்
　　ஆவற் காலத் தடிகேள் உம்மை
ஒற்றி வைத்திங் குண்ண லாமோ
　　ஓண காந்தன் தளியு ளீரே. 3

திருவோணகாந்தன் தளியில் கோயில் கொண்டுள்ள பெருமானே! அடிகளே! உம்மால் ஒன்றைப்பெறினும் பெறாவிடினும் உம் திருவடிகளையே பேணிப் போற்றும் அடியவர்கள் (உம்மைத் தவிர) வேறு பற்றிலாதவர்கள் என்று இரங்கி அறிவுடையார் புரியும் செய்கை ஒன்றையும் செய்யீர். எனவே, அவ்வடியவர்கள் பொருளற்ற காலத்தும் துன்புற்ற பொழுதும் ஆபத்துக் காலத்து உம்மை ஒற்றியாகப் பிறரிடம் வைத்துப் பிழைத்தல்தான் இயலுமோ? (சொல்லியருள்வீர்).

pe<u>rr</u>a pō<u>l</u>tum pe<u>r</u>āta pō<u>l</u>tum
　　pēṇi umka<u>l</u>al ēttu vārkaḷ
ma<u>rr</u>ōr pa<u>rr</u>ilar e<u>nr</u>i raṅki
　　matiyu ṭaiyavar ceykai ceyyīr
a<u>rr</u>a pō<u>l</u>tum alanta pō<u>l</u>tum
　　āva<u>r</u> kāla-tt(u) aṭikēḷ ummai
o<u>rr</u>i vaittiṅk(u) uṇṇal āmō
　　ōṇa kānta<u>n</u> taḷiyu ḷīrē. 3

Oh You! who abideth in ōṇakānta<u>n</u> shrine,
They (- the devotees) praise Your heroic anklet
When they get something and even when they don't get,
You don't perform the deed of the sensible,
Condescending and sympathizing with them,
Thinking that they have no prop except You;
Whilst they become pauper and suffer,
And at times of despair and danger
Oh Lord! Can they mortgage You and eat?

1. The chracter of sincere devotees is depicted in the first line. They never expect any reward for their worship, which they take as a committed duty. Following the tradition, Cekkiḻār went a step further in defining them who even discarded moksha, minding only the offering of worship out of immense love (XII 4.8).
2. The phrase 'maṟṟōr paṟṟilar', in the second line has already occurred in the third decad (3.3.2) with some modification. Except the Lord, there is no prop to the devotees. This firm belief is frequently expressed in the hymns of *Tevāram* and *Tiruvācakam*.
3. According to the Dharma Śāstras, one can mortgage even the dear and near at the time of calamity and catastrophe. This practice is noted in the last lines of this hymn. Nobody can accept a person devoid of any wealth to be a mortgage for issuing money. Since the Lord is free from all worldly possessions by nature, He has been thus invectively extolled by Ārūrar.

45

வல்ல தெல்லாம் சொல்லி உம்மை
வாழ்த்தி னாலும் வாய்திறந்தொன்(று)
இல்லை என்னீர் உண்டும் என்னீர்
எம்மை ஆள்வான் இருப்ப தென்நீர்
பல்லை உக்க படுத லையிற்
பகலெ லாம்போய்ப் பலிதி ரிந்திங்(கு)
ஒல்லை வாழ்க்கை ஒழிய மாட்டீர்
ஓண காந்தன் தளியு ளீரே. 4

திருவோணகாந்தன் தளியில் கோயில் கொண்டுள்ள பெருமானே! எம்மால் வல்லனவெல்லாம் கூறி உம்மை வாழ்த்தினாலும் (எமக்கு ஈதற்குரிய பொருளை) வாய்திறந்து இல்லை என்றும் சொல்லமாட்டீர்; உண்டு என்றும் சொல்லமாட்டீர். நீர் எம்மைப் பணி கொள்ள இருப்பது எப்படி? பல் உதிர்ந்த இறந்தாரின் மண்டையோட்டில் பகல்தோறும் பிச்சை ஏற்பதற்குத் திரிந்தும், இவ்வாழ்க்கையினை விரைவில் ஒழிய மாட்டீர்.

valla tellām colli ummai
vāḻtti ṉālum vāyti ṟantoṉ(ṟu)
illai eṉṉīr uṇṭum eṉṉīr
emmai āḷvāṉ iruppa teṉṉīr
pallai ukka paṭuta laiyiṟ
pakale lāmpōyp paliti rintiṅku
ollai vāḻkkai oḻiya māṭṭīr
ōṇa kāntaṉ taḷiyu ḷīrē. 4

Oh Thou! who abideth in ōṇakāntaṉ shrine,
Even if we praise and extol Thee
To the best of our ability and equipment
Never open Thy mouth to utter 'yes' or 'no'.
How is it, then, Thou exist to enslave us?
All the days, Thou wandereth for alms
In the bowl of skull, shed the teeth,
Such a life (of begging), Thou wilt never cease!

1. The Lord is silent, even if the devotees adored Him, indicating His moral governance.
2. In the last lines, His Bhikshāṭana manifestation has been indirectly praised. His begging is symbolic, since He does not want anything from the devotees, except their love.

46

கூடிக் கூடித் தொண்டர் தங்கள்
கொண்ட பாணி குறைப டாமே
ஆடிப் பாடி அழுது நெக்கங்(கு)
அன்பு டையவர்க் கின்பம் ஓரீர்
தேடித் தேடித் திரிந்தெய்த் தாலும்
சித்தம் என்பால் வைக்க மாட்டீர்
ஓடிப் போகீர் பற்றும் தாரீர்
ஓண காந்தன் தளியு ளீரே.

திருவோணகாந்தன் தளியில் கோயில் கொண்டுள்ள பெருமானே! தொண்டர்கள் ஒருசேரக்கூடி, பண்ணொடு பொருந்திய பாட்ல்களைக் குறைபடாமல் பாடியும் ஆடியும் கசிந்துருகியும் அழுதும் அன்புடையவர்களாக இருப்பவர்களுக்கு இன்பம் வருமாற்றினை எண்ணமாட்டீர். உம்மைப் பல விடங்களிலும் தேடித் திரிந்து இளைத்தாலும், என்பால் இரக்கம் காட்ட மாட்டீர். (கோயிலை விடுத்து) ஓடிப்போகவும் மாட்டீர்; பற்றுக்கோடும் தரமாட்டீர் (என் செய்வேன்).

kūṭi-k- kūṭi-t- toṇṭar taṅkaḷ
koṇṭa pāṇi kuṟaipa ṭāmē
āṭi-p- pāṭi aḻutu nekkaṅku
aṉpu ṭaiyavark kiṉpam ōrīr

tēṭi-t- tēṭi-t- tirinteyt tālum
cittam eṉpāl vaikka māṭṭīr
ōṭi-p- pōkīr paṟṟum tārīr
ōṇa kāntaṉ taḷiyu ḷīrē. 5

Oh Thou! who abideth in ōṇakāntaṉ shrine,
Thy devotees congregate again and again
Dancing and singing, devoid of defect in tune,
To them, who melt and weep in emotion
Thou dost not envisage the way of happiness;
Though fatigued I am, by wandering
In constant search of Thee, who hast
Not put Thy mercy on me;
Neither do Thou run off nor offer prop to me.

1. In the first hymn of this decad, the accessories of worship are noted. Here, in the first half of this hymn some additional information is enshrined. The devotees congregate to sing the Lord's glory in melodious tune, without any defect in the presentation. They express their intense love to God through sobbing, since their hearts become melted. Such an ecstasy is the indication of true love (vide *Tirukkuṟaḷ*, 7.1.).
2. In the third line, the word *cittam* indicates mercy.

47

வாரி ருங்குழல் வாள்நெ டுங்கண்
மலைம கள்மது விம்மு கொன்றைத்
தாரி ருந்தட மார்பு நீங்காத்
தைய லாள்உல குய்ய வைத்த
*காரி ரும்பொழிற் **கச்சி** மூதூர்க்*
காமக் கோட்டம்உண் டாக நீர்போய்
ஊரி டும்பிச்சை கொள்வ தென்னே
ஓண காந்தன் தளியு ளீரே. 6

திருவோணகாந்தன் தளியில் கோயில் கொண்டுள்ள பெருமானே! நீண்ட கரிய கூந்தலையும் ஒளிபொருந்திய நீண்ட கண்களையும் உடைய மலைமகள், தேன் ததும்பும் கொன்றை மலர் மாலை அணிந்துள்ள உமது அகன்ற மார்பினின்றும் நீங்காத தேவி, உலகுயிர்கள் உய்யும் பொருட்டு நிறுவிய, முகில்தவழும் பெருஞ்சோலைகள் சூழ்ந்த கச்சியாகிய பழைய நகரில் உள்ள திருக்காமக் கோட்டம் இருக்கவும், நீர் புறம் சென்று ஊர்மக்கள் இடும் பிச்சையை ஏற்பது யாது கருதியோ?

vāri ruṅkuḻal vāḷne ṭuṅkaṉ
malaima kaḷmatu vimmu koṉṟai-t-
tāri runtaṭa mārpu nīṅkā-t-
taiya lāḷula kuyya vaitta
kāri rumpoḻiṟ ***kacci mūtūr-k-***
kāma-k- kōṭṭamuṉ ṭāka nīrpōy
ūri ṭumpiccai koḷva teṉṉē
ōṇa kāntaṉ taḷiyu ḷīrē. 6

Oh Thou! who abideth in ōṇakāntaṉ shrine,
Thy spouse, with tresses of hair and bright eyes,
Never separated from Thy broad chest,
Adorned with honey-flowing koṉṟai garland,
Has founded the charitable kāma-k-kōṭṭam
Encircled by groves, dark and great
At Kānchi, the glorious ancient city
For offering food to save all the world;
As such, what for Thou goeth out
For receiving alms, offered by the city?

1. The word 'malaimakaḷ' denotes Umā devi, the daughter of Himavān.
2. In the third line, Kāñci has been noted as "kaccimūtūr", a very ancient city. One of the Sangam poems celebrates the same city as "malartalai ulakat tuḷḷum palar toḻa, viḻavumēm paṭṭa paḻaviṟal **mūtūr"** (*Perumpāṉ* 410-11), which means the old city in the world, renowned for the festivals and worship by the followers of different religions. [Vide the commentary of Nacciṉārkkiṉiyar]. Vide *Manimekalai,* XXVIII 170-183; 237.
3. From the same line, it becomes clear that Kāma-k-kōṭṭam, the shrine of Goddess Kāmākshi was in existence during the period of Ārūrar.
4. Again, the Bhikshāṭana form of Śiva is depicted in this hymn also.

48

பொய்ம்மை யாலே போது போக்கிப்
புறத்தும் இல்லை அகத்தும் இல்லை
மெய்ம்மை சொல்லி ஆள மாட்டீர்
மேலை நாள்ஒன் றிடவும் கில்லீர்
எம்மைப் பெற்றால் ஏதும் வேண்டீர்
ஏதும் தாரீர் ஏதும் ஓதீர்
உம்மை யன்றே எம்பெ ருமான்
ஓண காந்தன் தளியு ளீரே. 7

திருவோணகாந்தன் தளியில் கோயில் கொண்டுள்ள பெருமானே! பொய்ம்மையால் காலம் கழித்துப் புறத்தும் காணப்படீர்; அகத்தும் காணப்படீர். மெய்ம்மை சொல்லி *(எம்மை)* ஆளமாட்டீர். மேல்வரும் நாள்களிலும் ஒன்றும் *(எங்களுக்கு)* இட மாட்டீர். எம்மை ஆளாகப் பெற்றபின் *(எம்மிடமிருந்து)* எப்பணியும் வேண்ட மாட்டீர் *(எமக்கு)* ஏதும் கொடுக்கமாட்டீர்; ஏதும் சொல்லவும் மாட்டீர் எமக்குப் பெருமானாய் விளங்குதல் முற்பிறப்புத் தொட்டல்லவா?

poymmai yālē pōtu pōkki-p-
purattum illai akattum illai
meymmai colli āḷa māṭṭīr
mēlai nāḷon ṟiṭavum killīr
emmai-p- peṟṟāl ētum vēṇṭīr
ētum tārīr ētum ōtīr
ummai-y- aṉṟē empe rumāṉ
ōṇa kāntaṉ taḷiyu ḷīrē. 7

Oh You! who abides in ōṇakāntaṉ shrine,
By your feint wasted the time
Either in or out you are not seen;
You don't enslave us, uttering truth

You don't offer anything for future
If you get us, you need nothing
You give nothing, speak nothing.
My Lord you are from my previous-birth

1. Ārūrar takes liberty to use invective language in praising the Lord who is his companion, guide and teacher. This liberty is possible, since he has chosen sahamārga in which the relationship between God and His devotee is similar to that of a friend and friend.

2. The third line has an autobiographical note, since the Lord took much efforts to get back Ārūrar as His servant, convincing the Assembly of the Antaṇars at Veṇṇainallūr. After getting him, the Lord eludes and hence the hymn.

49

வலையம் வைத்த கூற்றம் மீவான்
வந்து நின்ற வார்த்தை கேட்டுச்
சிலைய மைத்த சிந்தை யாலே
திருவ டிதொழு துய்யின் அல்லால்
கலைய மைத்த காமச் செற்றக்
குரோத லோப மதவ ருடை
உலைய மைத்திங் கொன்ற மாட்டேன்
ஓண காந்தன் தளியு ளீரே. 8

திருவோணகாந்தன் தளியில் கோயில் கொண்டுள்ள பெருமானே! பாசத்தைப் பிடித்துள்ள கூற்றுவன் வானத்தின்மேல் வந்துநின்ற செய்தியைச் செவியுற்று, கற்போன்ற மனத்தினால் உம் இணையடிகளை வழிபட்டு அக்கூற்றுவனிடமிருந்து உய்வது தவிர, உடம்பினால் விளையும் காமம், செற்றம், குரோதம், உலோபம், மதம், வருடை (-மோகம்) என்ற அறுவகைக் குற்றங்களுடன் இருந்துகொண்டு வாழ இயலாதேன்.

valaiyam vaitta kūrram mīvān
vantu ninra vārttai kēṭṭu-c-
cilaiya maitta cintai yālē
tiruva ṭītoḷu tuyyin allāl
kalaiya maitta kāma-c- cerra-k-
kurōta lōpa matava rūṭai
ulaiya maittiṅ konra māṭṭēn
ōṇa kāntaṉ taḷiyu ḷīrē. 8

Oh Thou abiding in ōṇakāntaṉ shrine,
Having heard that Yama with his noose
Has Come (for me) and stood, up above the sky,
I cannot escape without worshipping Thy holy feet,
With my mind as firm as a stone;
I do not want to live in embodiment,
Which leads to the lighting the furnace of
Lust, hatred, wrath, niggardliness,
Pride and malice, the products of the physical sheath.

1. The word *kūrru* denoting the God of death is frequently used not only in *Tirumurai* poems but in Sangam classics also. Etymologically, it means that which separates (the body and soul). It is the belief of the people that the God of Death used to approach the concerned person at the appropriate and allotted time with his noose to fetch the subtle body for carrying to the suppository region where the departed soul would undergo sufferings, being the result of its malefic deeds. The hymnists firmly believed that worship of the divine feet of Śiva was the only way of escape from the torture of Yama, since the Lord saved Mārkaṇḍeya from Death, by blessing him eternal life. That is why the Lord is known as 'Kālakāla', the Death to Yama, transcending the principle of time factor and indicating His eternality.
2. In the third line, the inner enemies being the sixfold evils and vices, which disturb the spiritual progress, are noted. They are to be eliminated. Even in the Nītiśāstras, a cluster of sixfold defects to be avoided by the ruler of the state has been mentioned. In the introductory portion to the chapter on "kurram kaṭital" on *Tirukkuraḷ* Parimēlaḷakar, in his commentary has enumerated them which are non-different from the list, given by Ārūrar. Even in Sangam poems they are noted (*Patirru.* 22). Thus, the significance of annihilating the evil qualities was felt both by political and moral teachers, leave alone the authors of devotional literature.

50

வார மாகித் திருவ டிக்குப்
பணிசெய் தொண்டர் பெறுவ தென்னே
ஆரம் பாம்பு வாழ்வ தாரூர்
ஒற்றி யூரேல் உம்ம தன்று
தார மாகக் கங்கை யாளைச்
சடையில் வைத்த அடிகேள் உந்தம்
ஊரும் காடும் உடையும் தோலே
ஓண காந்தன் தளியு ளீரே. 9

திருவோணகாந்தன் தளியில் கோயில் கொண்டுள்ள பெருமானே! கங்கையாளை மனைவியாகக் கொண்டு (இடமின்றிச்) சடையில் வைத்த அடிகளே! நும் மார்பில் ஆரமாக அணிவது பாம்பு; வாழும் ஊர் யாருடையதோ? ஒற்றியூர் உளதே எனில், அதுவும் உம்முடைய தன்று (பிறருக்கு ஒற்றிவைத்த ஊராதலின்); உமக்கு ஊராவதும் சுடுகாடு; உடையாவதும் தோலே. இந்நிலையில், அன்பு பூண்டு உம் திருவடிக்குப் பணிபுரியும் தொண்டர்கள் (உம்மிடமிருந்து) பெறுவது யாதோ!

vāram āki-t- tiru-v- aṭikku-p-
paṇicey toṇṭar peṟuva teṉṉē
āram pāmpu vālvatu ārūr
oṟṟi-y- ūrēl umma taṉṟu
tāram āka-k- kaṅkai yāḷai-c-
caṭaiyil vaitta aṭikēḷ untam
ūrum kāṭu-m- uṭaiyum tōlē
ōṇa kāntaṉ taḷiyu ḷīrē. 9

Oh Thou! who abideth in ōṇakāntaṉ shrine,
What do Thy servitors, who with devotion
Serve unto Thy sacred feet, get from Thee?
Thy ornament is nothing but a serpent,
In whose city do Thou abideth?

For the mortgaged city is not Thine!
Oh my Lord! who put the damsel Ganges
As Thy spouse on Thy matted lock,
Crematory is Thy city and skin Thy dress!

1. Though in this hymn, the inappropriateness of the possessions of Lord Śiva is indicated in an invective language, indirectly it denotes His Greatness. The Lord wears serpent, not because he has no valuable jewel, but to indicate all dangerous and detestable beings are most welcome to Him. In His divine presence, everything has a meaning and value; nothing is to be left out.
2. Oṟṟiyūr is one of the Śiva sthalas. Ārūrar puns on this word. The word 'Oṟṟı' has another meaning 'mortgage' or 'pledge'. So, Oṟṟiyūr literally means the mortgaged city which cannot be claimed to be the Lord's! Similar expressions are also found in Tirunāvukkaracar's hymns and *Tiruvācakam*.
3. The significance of His bearing the Ganges on mat-lock, residing at the burning-ghat and dressing with skin has already been explained.

51

ஓவ ணம்மேல் எருதொன் றேறும்
ஓண காந்தன் தளியு ளார்தாம்
ஆவ ணம்செய் தாளும் கொண்ட
வரைது கில்லொடு பட்டு வீக்கிக்
கோவ ணம்மேற் கொண்ட வேடம்
கோவை யாகஆ ரூரன் சொன்ன
பாவ ணத்தமிழ் பத்தும்வல் லார்க்குப்
பறையும் தாம்செய்த பாவம் தானே. 10

ஓங்கார வடிவமாகவுள்ள எருதினை ஊர்ந்துவரும் திருவோணகாந்தன் தளியில் கோயில் கொண்டுள்ள பெருமான், ஆரூரனை ஆவணம் காட்டி ஆட்கொண்ட பொழுது, துகிலும் பட்டும் உடுத்திருந்து, (பின்பு அவர் ஆணை வழிப் பாடல் தொண்டினை மேற்கொண்ட பொழுது) கோவண வேடம் கொண்டிருந்த கோலத்தினைக் கோவைபட, ஆரூரன் பாடிய பாவண்ணத் தமிழாகிய இப்பத்துப் பாடல்களையும் உணர்ந்து பாட வல்லவர்க்கு, அவர் புரிந்த தீவினை அழிந்துவிடும்

ōva ṉammēl erutoṉṟu ēṟum
ōṇa kāntaṉ taḷiyu ḷārtām
āva ṉamcey tāḷum koṇṭa
varaitu killoṭu paṭṭu vikki-k
kōva ṉammēṟ koṇṭa vēṭam
kōvai yākaā rūraṉ coṉṉa
pāva ṉattamiḻ pattumval lārkku-p-
paṟaiyum tāmceyta pāvam tāṉē. 10

The Lord of Ōṇakāntaṉ shrine, mounting
The bull of Praṇava manifestation,
Attired Himself in cotton and silk,
Produced document enslaving Ārūraṉ and later
Assumed the form with loin cloth;
Ārūraṉ uttered all these cogently poetically
In these Tamil ten, and those who master them
Will find their sins past vanished surely.

1. The first line indicates that Ōmkāra i.e. Praṇava is the form of Lord's mount, the bull.

2. The word 'ōmvaṇam" due to metrical exigency changed into Ovaṇam' i.e. 'm' is dropped.

3. Some scholars suggested that 'Vikki' in the second line should have been 'nikki' to mean that the Lord in Bhikshāṭana form removed the valuable attires, made up of silk and cotton and wore only the bare minimum loin cloth.

4. The hymns are in a sequence, cogently woven by Ārūrar and hence, he calls it 'kōvai'. He adds that the ten hymns have formal excellence, denoted by the attribute "pāvaṇa-t-tamiḻ".

5. The effect, accruing from the recital of these ten poems is noted at the end, a common feature in the decads of Tiruñānacampantar, followed by Ārūrar only. Tirunāvukkaracar except in one or two decads nowhere mentioned the efficacy of his own poems. So also Manikkvacakar never noted the power of his sacred utterances except in a few contexts.

The specific features of the Decad

1. The burden of the first nine hymns, "ōṇakāntaṉ taḷi-y-uḷīrē" is an address to the Lord.
2. In each metrical line, eight feet each of which consisting of mostly two mono-syllables, sometimes one dy-syllable combined with mono-syllable and also two dy-syllables are excellently created with rhythm by Ārūrar.
3. In some metrical lines, the dy-syllable itself is to be deemed foot as in "toḻu" (1.2), and mono-syllable also occupying that status as in 'nāṉ' (7.4). Since the hymns are meant to be sung to the accompaniment of musical instrument, the discrepancy in the structure of foot is compensated and harmonized automatically. Without attaching much importance to such peculiar features of the divine hymns, some new editors of *Tēvāram* dared to correct the age-old poetical forms without the support of any version, found in any copy of the text either in print or in palmyra manuscripts.
4. Most of the hymns are in the form of nindāstuti, i.e. praise in the patent form of abuse, being the roots for the later development as a separate genre in the history of Tamil literature. In rhetorics, it is identified as "vañca-p-pukaḻcci aṇi", very similar to leśaḥ in *Kāvyādarśa.*
5. For the first time, all the members of the Divine family are depicted in humorous vein in this decad.
6. In hymn 2, the occurrence "ōrtiraikaḷ" deserves our attention. Here, the word 'ōr' does not mean 'one' the number, but 'unique', being the attribute to the following head word 'tiraikaḷ' - i.e. waves. Further, as against the general rule 'ōr' occurring before a vowel, here it comes before a consonant. Such usages are many in Ārūrar's hymns.
7. In hymn 6, a separate shrine to Goddess Śakti is noted. It seems to be a development in the Pallava period. Vide, II 36.4.
8. In the same hymn, the word 'kōṭṭam' is used in the sense of temple. It is first found in *Puṟanāṉūṟu* "aṇaṅkuṭai murukaṉ kōṭṭattu" (299.6). It has higher frequency in *Cilappatikāram* (9.9-13; 14.10 etc.).
9. The word 'vāram' (9.1) means devotion. Hence, the collection of hymns with the title '*Tēvāram*' should be taken to mean devotional hymns on the Lord.
10. The phrase 'pāvaṉa-t-Tamiḻ' in the final hymn of the decad explains explicitly the formal excellence of all the hymns.

A note on the *talam*

6. Tiruveṉkāṭu

This decad on this sthala was hymned by Ārūrar after paying homage to the Lord of Tiruccāykkāṭu, very near to Tiruveṉkāṭu [XII 29.148]. Tiruveṉkāṭu is one of the 63 sthalas of Śiva, situated on the northern bank of the River Kāviri. Once, it was a suburb of Kāviripūmpaṭṭiṉam, the port capital of the Colas. One has to reach this sthala from Sikāḷi, the birth place of Tiruñāṉacampantar through bus. The Lord is Tiruveṉkāṭṭīcar, also known as Śvetāraṇyar, the Sanskrit equivalent of the Tamil name. In the inscriptions of the temple, the Lord is named Iṟaivar Tiruveṉkāṭṭu-p-perumāḷ, Veṉkāṭatēvar and Cuvētāraṇyanātar, and His consort is known as Vēyaṉṉa tōḷinācciyār, an adaptation of "Vēyaṉṉa tōḷumai" occurring in the hymn of Tiruñāṉacampantar. The Goddess is also called Brahmavidyānāyaki.

This temple is hallowed by the hymns of Tiruñānacampantar. (II 48,61; III 15), Tirunāvukkaracar (V 49, VI 35) and Ārūrar (VII 6). The banyan tree and koṉṟai tree (Indian laburnum) are the sthala vṛkṣas. In this sthala, there are three sacred tanks, named after the sun, moon and fire, which are collectively called "mukkuḷanīr". A dip in the triple tanks would ward off evil spirits and absolve the sins of the devotees who would be blessed with progeny. According to tradition, Accutakaḷappāḷar of Peṇṇākaṭam had no issue. His family preceptor Aruḷnandiśivam after testifying through passing a string between the leaves of *Tirumuṟai*, got the particular hymn of Tiruñānacampantar presented here below:

"pēyaṭaiyā piriveytum piḷḷaiyiṉō ṭuḷḷaniṉaivu
āyiṉavē varamperuvar aiyuṟavēṉ ṭā-v-oṉṟum
vēyaṉatōḷ umaipaṅkaṉ veṉkāṭṭu mukkuḷanīr
tōyviṉaiyār avartammai-t- tōyāvām tīviṉaiyē" (II 48.2).

On the advice of his preceptor, Accutakaḷappāḷar and his wife undertook a pilgrimage to this sthala and bathed in the triple tanks and worshipped the Lord who blessed them with a child prodigy who later came to be known as Meykaṇṭār, the reputed author of Śivajñāna bodham, the systematised treatise on

Śaivasiddhānta. Even now, couples without issue visit this sthala adopting the tradition, and blessed with progeny are.

The temple has many inscriptions of Rājarāja I, Rājēndra I, Rājādirāja I, Vīrarājēndra, Kulōthunga I, Vikrama Cola and Kulōthunga III. Some inscriptions of Pāṇḍya Kings like Parākrama Pāṇḍya, Vikrama Pāṇḍya and Sundara Pāṇḍya are also found. Some epigraphs of Vijayanagara rulers like Krishṇadēvarāya and Marāṭhā rulers of Thanjavur are also engraved in the temple. The inscriptions recorded the donations of lands and gold coins, and also the details of the special festivals to mark the Sadaya birth day of Rajaraja I and the Āyilya day of VīrarājēndraCola. In addition, they unfold the particulars of establishing sacred halls, separate shrines within the precincts and installation of specific idols in them. Some inscriptions reveal the establishment of endowments for the provision of temple lights and the supply of accessories to the worship of the Lord. The donations of Cempiyan mātevi, the great grand mother of Rajaraja I to this temple deserve special mention.

6. திருவெண்காடு பண் : இந்தளம்

52

படங்கொள் நாகம் சென்னி சேர்த்திப்
பாய்பு லித்தோல் அரையில் வீக்கி
அடங்க லார்ஊர் எரியச் சீறி
அன்று மூவர்க்(கு) அருள் புரிந்தீர்
மடங்க லானைச் செற்று கந்தீர்
மனைகள் தோறும் தலைகை யேந்தி
விடங்க ராகித் திரிவ தென்னே
வேலை சூழ்வெண் காட னீரே. 1

கடல் சூழ்ந்திருக்கும் திருவெண்காட்டில் கோயில் கொண்டுள்ள பெருமானே! படநாகத்தைத் தலையில் வைத்துப் பாயும் புலித்தோலினை அரையில் கட்டி, அடங்காத அசுரர்கள் மூவரின் முப்புரங்கள் எரிந்தழியச் சினந்து, பின்னர் அப்பொழுதே அவர்களுக்கு அனுக்கிரகம் புரிந்தீர். கூற்றுவனை (மார்க்கண்டர்க்காக) முதலில் அழித்துப் பின்னர் உயிர்ப்பித்து உவந்து அருள் செய்தீர். (இத்தகைய சிறப்புக்கள் உடையீராய் இருந்தும்) பேரழகு வாய்ந்த திருமேனியுடன் மண்டையோட்டினைக் கையில் ஏந்தி மனைகள் தோறும் பிச்சைக்குத் திரிவது ஏனோ?

6. Tiruveṇkāṭu Paṇ: Intaḷam

paṭaṅkoḷ nākam ceṉṉi cērtti-p-
pāypu li-t-tōl araiyil vīkki
aṭaṅka lārūr eriya-c- ciṟi
aṉṟu mūvark(ku) aruḷpu rintīr
maṭaṅka lāṉai-c- ceṟṟu kantīr
maṉaikaḷ tōṟum talaikai-y- ēnti
viṭaṅka rāki-t- tiriva teṉṉē
vēlai cūḻveṇ kāṭa ṉīrē. 1

Oh, Lord of Veṇkāṭu, encircled by the sea
The hooded serpent, Thou hast put on Thy head,
Fastened in Thy waist the pouncing tiger's skin,
In anger burnt the (triple) cities of those,
Who did not subdue, but blessed them, the trio;
Killed yama, [to save Thy devotee],
Yet, resurrected him with blessing;
Oh the Beautiful! What for Thou goest a-begging
In Thy hand with a skull, to residence all?

1. The frightful objects are seen in Lord's personality, as indicated in the first line. But they are mellowed in His association.
2. The word 'arai' in the first line literally means half. But, in its extension of meaning it denotes the waist, being half of one's body.
3. The word 'vīkki' means fastening. Ārūrar also uses "acaittu" elsewhere in the same sense (VII 24.1).
4. The word 'aṭaṅkalār' in the second line denotes those who are not obedient and submissive. Here, it indicates the aśuras who were insubmissive to the celestials. They are chiefly three in number, "mūvar" as noted in the same line. According to the myth, Tārakākṣa,

Kamalākṣa and Vidyunmāli, the sons of Tāraka, slain by Muruka, were the three aśuras who did severe penance and attained boons from the creator Brahma. For them, three castles were built by Maya, the divine architect, one with gold, and the others with silver and iron. They lived in them, inflicting pains on the Devas. To protect them, Lord Śiva destroyed the triple castles of the said aśuras, who finally took refuge unto His holy feet to the effect, that He blessed them to reign the Heavens. This act of Lord's grace is briefly hinted in the last part of the second line. In a different hymn, some more elaborate account of His anugraha to the three aśuras is given. The passage is produced here:

"okka muppuram ōṅkeri tūva
unnai unniya, mūvarnin caraṇam
pukku maṟṟavar ponnulaku āḷa-p-
pukaḻi nālaruḷ īntamai-y- aṟintu" (VII 66.5).

5. The word 'maṭaṅkalāṉ' may be explained in two ways. First, it denotes the God of Death, or the Messenger of Death who came to take the life of Mārkaṇḍēya, the Śiva bhakta. To protect him, the Lord kicked him to death, but revived him due to mercy so that he could discharge the assignment of taking the lives of the beings at the scheduled time. Thus, the Lord came to be known as Kāḷasamhāra mūrti. One Sangam poet goes with the name Mārkkaṇṭēyaṉār (*Puṟam.* 365). There is one old poem with the title 'Mārkkaṇṭēyaṉār kāñci'. Reference to Kālasamhāra mūrti is found in *Kalittokai* (101. 24-26).

In *Paripāṭal*, the occurrence "**tarumaṉum maṭaṅkalum**" is noticed (3.8). Parimēlaḻakar, the commentator explains that 'tarumaṉ' denotes Yama, the god of death, while 'maṭaṅkal' means his subordinate carrying out his commands. In *Kalittokai*, 'maṭaṅkalum kaṉicciyum kālaṉum kūṟṟum' (105. 20) mean different grades of messengers of Death, according to Nacciṉārkkiṉiyar. However, in *Puṟanāṉūṟu* the word maṭaṅkal is used to denote Yama. [*Puṟam.* 363.9; 366.23].

Secondly, the word 'maṭaṅkalāṉ' denotes the manifestation of Narasimha whose uncontrollable fury even after destroying Hiraṇya to safeguard his son and devotee, Prahlāda, was cured by Lord Śiva who flayed him in the form of śarabha, a fabulous eight-legged bird, his skin to cover His body and then blessed Narasimha to revive. Hence, He gets the name Śarabha mūrti.

6. The word '*viṭaṅkar*' is used in the last line in the sense of the most beautiful person. It is used in the same sense elsewhere in the *Seventh Tirumuṟai* (VII 36.1-11; also vide, VII 16.3). In some other hymns of *Tirumuṟai*, the word 'viṭaṅkar' also meant 'the self-manifested Form', not chiselled by a sculptor.

53

இழித்து கந்தீர் முன்னை வேடம்
இமைய வர்க்கும் உரைகள் பேணா(து)
ஒழித்து கந்தீர் நீர்முன் கொண்ட
உயர்த வத்தை அமரர் வேண்ட
அழிக்க வந்த காம வேளை
அவனு டைய தாதை காண
விழித்து கந்த வெற்றி என்னே
வேலை சூழ்வெண் காட னீரே. 2

கடல் சூழ்ந்திருக்கும் திருவெண்காட்டில் கோயில் கொண்டுள்ள பெருமானே! நீவிர் கொண்டிருந்த தொன்மைக் கோலத்தை விலக்கியிருத்தலை விரும்பினீர். புகழுரைகளைக் கொள்ளாது உலகினைச் சங்காரம் செய்து (மீளத்தோன்றச் செய்தலை) விரும்பினீர். வானவர் வேண்டுதலால், நீவிர்மேற்கொண்ட தவத்தினை அழித்தற்பொருட்டு அணுகிய காமவேளை, அவன் தந்தை கண் முன்னர் நெற்றிக் கண்ணினால் எரித்துப் பின் உயிர்ப்பித்த வெற்றியை உகந்தது ஏனோ?

iḻittu kantīr muṉṉai vēṭam
imaiya varkkum uraikaḷ pēṇā(tu)
oḻittu kantīr nīrmuṉ koṇṭa
uyarta vattai amarar vēṇṭa
aḻikka vanta kāma vēḷai
avaṉu ṭaiya tātai kāṇa
viḻittu ukanta veṟṟi eṉṉē
vēlai cūḻveṇ kāṭa ṉīrē. 2

Oh, Lord of Veṇkāṭu, encircled by the sea
Thou hast desired the slighting of Thy antique form;
Thou hast discarded the celestials' praise
Thou hast gladly destroyed the universe
To comply with the Devas' plea,
Came the Cupid, Thy high penance, to destroy;

But, Lo! burnt him by opening Thy eye,
Witnessed by his own father!
What for, Thy victory of reviving him to life?

1. In the first line, the ancient form of Śiva is referred. In *Tiruvācakam*, a graphic picture of this form is drawn (VIII 10.18). The phrase 'mūnnai vēṭam' corresponds to "tonmai-k-kōlam" in the poem under reference in *Tiruvācakam*. It is the form of two in one, i.e. Śiva and His inseparable Śakti in a single manifestation. According to the description, their dress were respectively the skin and the robe; their ear-ornamants were the kuṇḍala and ear-ring. They besmeared their body respectively with milk-white ashes and the sandal paste. The Lord's half had the trident in hand, while His next half of Śakti had the armlet, in addition the green parrot [in Her hand]. This figure with contrasting attributes is depicted as "**tonmai-k-kōlam**", which seems to be a synonym of "**munnai vēṭam**". It is said that the Lord in a particular context, perhaps while engaged in total absorption which is explained in the subsequent line of the same poem (2), He discarded this "munnai vēṭam" i.e. antique form. However, when He was evoked by Manmatan from His severe austerity and penance, He had to embrace Śakti to beget Kumaran. These two aspects viz., Śiva's isolated form and also form in company with His consort are indicated in the first line, "**munnai vēṭam ilittu ukantīr**"

2. The Indian Cupid is variously called Kāmavēḷ, Manmata, Māra and Anaṅga. Among the Sangam poems, only *Paripāṭal* and *Kalittokai* refer to him in many contexts. According to *Cilappatikāram*, there was a temple dedicated to him at Kāviri-pūmpaṭṭinam. It was believed that his worship would bring the departed lover in union with his beloved. [IX 57-64]. However, Ārūrar seems to record in the last three lines of this hymn, the myth found in Kālidāsa's *Kumārasambhava* and *Śaivapurāṇas*. The aśuras including Tāraka disturbed the celestials. In order to put an end to their evil activities, they approached Manmata to discharge his flower arrows at the yogic Śiva in absorption, to arouse passion in His heart, so that He would awaken and accept Pārvati, the daughter of Himavān and in their union was expected a mighty son to destroy the aśuras. But, when Manmata discharged his flower arrows, the Lord opened his eye and burnt him to ashes in the very presence of his father, Tirumāl who could not stop it. Thus, the Lord earned the name Kāmāntaka mūrti. Ārūrar calls him 'kāmakōpan' (VII 68.6), He who was enraged at Kāma. All destructions are followed by constructive grace of the Lord. On request by Rati, the wife of Manmata, the Lord revived him to life, but without any limbs and to be seen only by his wife. Hence, he is known as Anaṅga.

Tirumūlar has also enumerated the episode of the Lord's heroic act of killing Kāma [X 346] and this act was performed at Korukkai in Thanjavur district. A similar episode is also found in Asvaghoṣa's *Buddhacarita* where it is said that Buddha conquered Māra, without burning him like Śiva, when he was instigated by Indra to disturb his penance so that he would not become "The Awakened" to get a superior status than that of the king of Devas. It is symbolic that conquest of passion is essential for supreme Enlightenment.

54

படைகள் ஏந்திப் பாரி டம்மும்
பாதம் போற்ற மாதும் நீரும்
உடையோர் கோவ ணத்த ராகி
உண்மை சொல்லீர் உம்மை யன்றே
சடைகள் தாழக் கரண மிட்டுத்
தன்மை பேசி இல்ப லிக்கு
விடைய தேறித் திரிவ தென்னே
வேலை சூழ்வெண் காட னீரே. 3

கடல் சூழ்ந்திருக்கும் திருவெண்காட்டில் கோயில் கொண்டுள்ள பெருமானே! படைக்கலங்களைப் பூதகணங்கள் (கையில்) பிடித்துக் கொண்டு உமது திருவடிகளைப் போற்றி வணங்க, நீவிர் கோவணத்தை உடையாக உடுத்திக்கொண்டு உம்தேவியுடன் சேர்ந்து, சடைகள் தாழும்படிக் கூத்தாடி மகிழ்ந்து, இல்வாழ்வாரைப் புகழ்ந்துரைத்து, அவர்தம் மனைகள்முன் விடையில் அமர்ந்தபடி பிச்சை கேட்டுத் திரிவது ஏனோ?

paṭaikaḷ ēntit-p- pāri ṭammum
pātam pōṟṟa mātum nīrum
uṭai-y-ōr kōva ṇatta rāki
uṇmai collīr ummai-y- aṉṟē
caṭaikaḷ tāḻa-k- karaṇam iṭṭu-t-
taṉmai pēci ilpa likku
viṭaiya tēṟi-t- tiriva teṉṉē
vēlai cūḻveṇ kāṭa ṉīrē. 3

Oh, Lord of Veṇkāṭu, encircled by the sea
The goblins, bearing weapons [in their hands]
And a doring Thy feet, Thou goest
Dressed in loin-cloth with Thy consort
Hanging down Thy locks, dancing in joy
Praising householders for alms, riding on bull;
What for art Thou rambling before their houses?

1. The first line describes the cavalcade of goblins, following the Lord in Bhikṣāṭana form, adoring His feet.

2. The following passage refers to the Lord in loin-cloth, accompanied by His consort to go for begging.
3. In conformity with the habit of normal beggars, the Lord is dancing and praising the lady of each house, coming forward to offer alms in His bowl of Brahma kapāla. In another hymn, Ārūrar mentioned that the Lord sang the many patikams, perhaps Tamil hymns when he went for begging (VII 46.l). In a different hymn, He is said to sing Sāmaveda whilst begging (VII 49.5). Thus, the Lord is impartial in the media of singing. The alms, that the Lord begged, was nothing but their love and devotion.

55

பண்ணு ளீராய்ப் பாட்டும் ஆனீர்
 பத்தர் சித்தம் பரவிக் கொண்டீர்
கண்ணு ளீராய்க் கருத்தில் உம்மைக்
 கருது வார்கள் காணும் வண்ணம்
மண்ணு ளீராய் மதியம் வைத்தீர்
 வான நாடர் மருவி ஏத்த
விண்ணு ளீராய் நிற்ப தென்னே
 வேலை சூழ்வெண் காட னீரே. 4

கடல் சூழ்ந்திருக்கும் திருவெண்காட்டில் கோயில் கொண்டுள்ள பெருமானே! பண்களில் இருப்பீராய்ப் பாட்டுமாயுள்ளீர்! பத்தர்களின் சித்தத்தில் நிறைந்துள்ளீர்! அவர்தம் கண்களில் உள்ளீர்! அவர்கள் தம் உள்ளத்தில் உம்மைக் காணும் வண்ணம் தியானிப்பார்கள். மண்ணில் கோயில் கொள்பவராய் முடியில் திங்களை வைத்துள்ளீர். வான்நாட்டவராகிய தேவர்கள் நெருங்கி ஏத்தும்படி விண்ணில் உள்ளவராகவும் விளங்குதல் ஏனோ?

paṇṇu ḷīrāy-p- pāṭṭum āṉīr
 pattar cittam paravi-k- koṇṭīr
kaṇṇu ḷīrāy-k- karuttil ummai-k-
 karutu vārkaḷ kāṇum vaṇṇam
maṇṇu ḷīrāy matiyam vaittīr
 vāṉa nāṭar maruvi ētta
viṇṇu ḷīrāy niṟpa teṉṉē
 vēlai cūḻveṇ kāṭa ṉīrē. 4

Oh, Lord of Veṇkāṭu, encircled by the sea
Thou art immanent in melody,

Thou becometh also its song;
Thou art in the eyes of beings,
Pervadeth the consciousness of Thy devotees,
Who meditate in their hearts to envision Thee;
Enshrineth on earth, with crescent head,
What for, enshrineth in heavens
Praised by celestials, encircling Thee?

1. The Lord assumes the svarūpa (form) of Nāda, one of the Śiva tattvas, as expressed in the first line of this hymn. Saint Tirunāvukkaracar addressed the Lord as: "Paṇṇiṉ icaiyāki niṉṟāy pōṟṟi" (VI 55.7).

   i.e. "Salute to Thee who assumed the form of melodious music". Such descriptions are also found in the hymns of other *Tirumuṟais.*

2. Lord's omnipresence is depicted in a poetical way. He is on earth and also in heaven. He is in the vision (kaṇ) and also in the heart (karuttu). He is in the melody and music, the aesthetical forms of enjoying the Supreme Reality.

56

குடம்எ டுத்து நீரும் பூவும்
கொண்டு தொண்டர் ஏவல் செய்ய
நடம்எ டுத்தொன் றாடிப் பாடி
நல்கு வீர்நீர் புல்கும் வண்ணம்
வடம்எ டுத்த கொங்கை மாதோர்
பாக மாக வார்க டல்வாய்
விடம்மி டற்றில் வைத்த தென்னே
வேலை சூழ்வெண் காட னீரே. 5

கடல் சூழ்ந்திருக்கும் திருவெண்காட்டில் கோயில் கொண்டுள்ள பெருமானே! நீரினைக் குடத்தில் எடுத்தும் பூவினைக் கொண்டும் பெயர்களைப் பாடியும் தொண்டர்கள் உமக்குப் பணிபுரிய, நீர் மருவும்படி, மணிவடம் பூண்ட மார்பினையுடைய உமையம்மை இடப்பாகத்தில் விளங்க, நடனத்தை மேற்கொண்டு பொருந்த ஆடியும் பாடியும் அவர்கட்கு இன்பம் வழங்குவீர். *(அங்ஙனமாகவும்)* நீண்ட கடலில் தோன்றிய விடத்தினை கழுத்தில் வைத்தது ஏனோ?

kuṭame ṭuttu nırum pūvum
konṭu tonṭar ēval ceyya
naṭame ṭutton ṟāṭi-p- pāṭi
nalku vīrnīr pulkum vaṇṇam
vaṭame ṭutta koṅkai mātōr
pākam āka vārka ṭalvāy
viṭammi taṟṟil vaitta tennē
vēlai cūḻven kāṭa nīrē. 5

Oh, Lord of Veṇkāṭu, encircled by the sea
Thy servitors worship Thee, showering
Pots of water, flowers and reciting Thy names
Thou bestoweth grace and joy on them,
Dancing and singing in harmony;
In Thy left part abideth Thy consort
With stringed gems on Her breast;
What for hast Thou put in Thy neck
The poison, surfaced on the long sea?

1. In the first line, the method of offering worship at the shrine of Śiva is indicated. The idol of worship is bathed with pot of water, followed by flower offering. Tirunāvukkaracar also mentioned, long before Ārūrar, the same mode of worshipping the Lord:

   "appōtu malar tūvi-y- aimpulanum akattaṭakki
   eppōtum iniyānai enmanattē vaittēnē" (IV 7.3).

   In his opening decad the phrase, "calam pūvoṭu tūpam maṟantaṟiyēn" (IV 1.6) bears evidence to the type of worship prevalent in the Pallava period. He added the offering of dhūpa, i.e. incense.

   Arūrar in a previous decad included in the accessories of worship some more items, viz., ghee, milk, curd etc. which are subsumed under the category of Pañcakavya(ān aintu) [VII 5.1] Also, see IV 41.2.
2. The word ēval in the first line generally means 'service'. The same word occurred in the sense of recital in *Paripāṭal* [13.40].
3. The Lord is addressed in the second person as "Nīr", Thou. This word seems to be middle between Nī-singular and Nīvir or Nīyir, plural. Such usages are abundantly found in the hymns. The form 'Nī' is also endearingly used elsewhere in *Tirumuṟai* hymns.
4. In the third line, Umābhāga Mūrta is presented.
5. In the last line, Viṣāpaharaṇa Mūrta is noted.

57

மாறு பட்ட வனத்த கத்தின்
　　மருவ வந்த வன்க ளிற்றைப்
பீறி இட்ட மாகப் போர்த்தீர்
　　பெய்ப லிக்கென் றில்லம் தோறும்
கூறு பட்ட கொடியும் நீரும்
　　குலாவி ஏற்றை அடர ஏறி
வேறு பட்டுத் திரிவ தென்னே
　　வேலை சூழ்வெண் காட னீரே. 6

கடல் சூழ்ந்திருக்கும் திருவெண்காட்டில் கோயில் கொண்டுள்ள பெருமானே! காட்டில் முரண்பட்டு நெருங்கவந்த கொடிய யானையின் தோலை உரித்து விருப்பத்துடன் மேனியில் போர்த்திக் கொண்டீர். (அங்ஙனமாகவும்) உமக்கு ஒரு கூறாகவிளங்கும் தேவியும் நீவிரும் எருதினை ஊர்தியாகக் கொண்டு அதன்மிசை அமர்ந்து மற்றவர் இடுகின்ற பிச்சையினைப் பெறுவதற்கென்று வீடுகள் தோறும் செல்வதுடன் உம் பெருமிதத்தினின்றும் வேறுபட்டுத் திரிதல் ஏனோ?

māṟu paṭṭa vaṉatta kattiṉ
　　maruva vanta vaṉka ḷiṟṟai-p-
pīṟi iṭṭa māka-p- pōrttīr
　　peypa likkeṉ ṟillam tōṟum
kūṟu paṭṭa koṭiyum nīrum
　　kulāvi ēṟṟai aṭara ēṟi
vēṟu paṭṭu-t- tiriva teṉṉē
　　vēlai cūḻvēṇ kāṭa ṉīrē. 6

Oh, Lord of Veṇkāṭu, encircled by sea
Thou hast flayed the skin of elephant
That came in the forest against you, and
Happily covered Thy body with it;
Along with Thy consort, being Thy part
To every house, Thou goest for alms;
Deviating (from Thy majesty and magnanimity)
What for art Thou rambling, seated on the bull?

1. In the first line, the Lord as Dakṣāri is indicated. He flayed the skin of the elephant, coming out of the sacrifice, performed by Dakṣa neglecting the Lord and discharged it against Him. He covered His body with that skin. In *Tirumantiram*, there is a section in the second Tantra under the caption 'Takkan vēḷvi' i.e. the sacrifice of Dakṣa, finally rooted out by Śiva. [Vide, X. 344, 353-361]. It becomes the theme of Tiru-v-untiyar in *Tiruvācakam* [VIII 14.1-20]. The authors of other *Tirumurais* also depicted the same episode picturesquely in their hymns.
2. The Lord's simplicity and condescension are noted in the rest of the hymn. The passage with the phrase "illam tōrum" i.e. to every house (without any discrimination) deserves to be compared with the following line of *Tiruvācakam*:

   "iṅkunam illaṅkaḷ tōrum eḻuntaruḷi" (VIII 7.17).

   Out of compassion and kindness, the Lord chases the soul to win to His side, as in Thompson's **Hound of Heaven.**
3. The phrase "kūru paṭṭa koṭi" denotes the creeper like Devi, being the moiety of Śiva's left part. Even whilst a-begging, He is in Her company, who is inseparably connected with Him.

58

காத லாலே கருதும் தொண்டர்
        கார ணத்த ராகி நின்றே
பூதம் பாடப் புரிந்து நட்டம்
        புவனி ஏத்த ஆட வல்லீர்
நீதி யாக ஏழி லோசை
        நித்த ராகிச் சித்தர் சூழ
வேதம் ஓதித் திரிவ தென்னே
        வேலை சூழ்வெண் காட னீரே. 7

கடல் சூழ்ந்திருக்கும் திருவெண்காட்டில் கோயில் கொண்டுள்ள பெருமானே! நீதியாக உள்ளவரே! அன்புப் பெருக்கினால் உம்மை உள்ளத்தில் கருதும் அடியவர்களின் பொருட்டு, பூதங்கள் பாடவும் உலகத்தவர் போற்றவும் நடனத்தை விரும்பி ஆடல் புரிவதில் வல்லவரே! (அங்ஙனமாகவும்) நித்தராகிய சித்தர்கள் உம்மைச் சூழ்ந்து நின்று ஏழ் சுரங்கொண்ட இசைக் கருவியில் இசைபாட, நீவிர் வேதத்தை ஓதித்திரிதல் ஏனோ?

kāta lālē karutum toṇṭar
        kāra ṇatta rāki ninṟē
pūtam pāṭa-p- purintu naṭṭam
        puvaṉi ētta āṭa vallīr

nīti-y- āka ēḻil ōcai
nittar āki-c- cittar cūḻa
vētam ōti-t- tiriva teṉṉē
vēlai cūḻveṉ kāṭa ṉīrē. 7

Oh, Lord of Veṇkāṭu, encircled by sea
Oh, the Embodiment of righteousness!
Thou art an expert dancer,
Dancing for the sake of devoted servitors
Always thinking of Thee,
While the goblins sing Thy glory and the world adores;
The Siddhas eternal, surround Thee,
And play music with seven melodies,
Thou sing the Vedas with the seven melodies;
And what for art Thou rambling, singing the Vedas?

1. The dance and music are frequently noted in the hymns, as in the first two lines of this hymn. They are praised by the hymnists to be the proper means of realising the Supreme. The Lord Himself shows the way, practising and performing them.
2. Ārūrar refers in the third line the Lord as righteousness and justice. He is the Moral Governor. Other hymnists of *Tirumurai* also elucidated the same. Vide II 28.2; V 33.4; 94.6; VI 99.5,8; VIII 29.1 etc. etc.
3. The word *nittar* denotes the eternal devotees, while 'cittar' indicates the perfected ones.

59

குரவு கொன்றை மதியம் மத்தம்
கொங்கை மாதர் கங்கை நாகம்
விரவு கின்ற சடையு டையீர்
விருத்த ரானீர் கருத்தில் உம்மைப்
பரவும் என்மேல் பழிகள் போக்கீர்
பாக மாய மங்கை அஞ்சி
வெருவ வேழம் செற்ற தென்னே
வேலை சூழ்வெண் காட னீரே. 8

கடல் சூழ்ந்திருக்கும் திருவெண்காட்டில் கோயில் கொண்டுள்ள பெருமானே! முரண்பட்ட குராமலர், கொன்றைமலர், உன்மத்தமலர், பிறைமதி, கொங்கைமாதராகிய கங்கை, பாம்பு சேர்ந்திருக்கும் சடையினை உடையவரே! உலகிற்கு மூத்தவரே! உம்மைக் கருத்தில் வைத்துப் பரவி வழிபடும் என்மேல் உள்ள பழிகளைப் போக்காதீராய், இடப்பாகம் கொண்ட உமையம்மை அஞ்சும்படி யானையினை அழித்தது ஏனோ?

kuravu konrai matiyam mattam
konkai mātar kankai nākam
viravu kinra caṭai-y-u ṭaiyīr
virutta rāṉir karuttil ummai-p-
paravum eṉmēl paḻikaḷ pōkkīr
pākamāya mankai añci
veruva vēḻam cerra teṉṉē
vēlai cūḻveṉ kāṭa ṉīrē. 8

Oh, Lord of Veṇkāṭu, encircled by sea
Thou hast in Thy matted locks
Flowers of kuravu, konrai and mattam
Along with moon and serpent
The breast beautiful damsel Ganges
All together, [though inimical],
Thou art the Oldest of all!
In the heart I praise Thee, yet
Thou hast not removed my blemishes;
The damsel in Thy part alarming
What for hast Thou slayed the elephant?

1. The word 'uṉmattam' becomes 'mattam' in the first line. It is the Indian thorn-apple, detestable. But, the Lord adorns it in His head, indicating His readiness to accept even the most despicable beings.
2. The botanical name for kuravu is webera corymbosa and for konrai Indian laburnum.
3. The justaposition of the damsel Ganges and serpent in His locks indicates that in His association, there is neither enemity nor fear among beings. Such descriptions are many in other hymns also.
4. The phrase "paḻikaḷ pōkkīr" may mean "please remove the blemishes, heaped on me", or "you don't remove the blemishes, though I adore you in my thought". The second sense indicates that the Lord may test His devotee, by postponing His bestowal of grace.

60

மாடம் காட்டும் கச்சி யுள்ளீர்
நிச்ச யத்தால் நினைப்பு ளார்பால்
பாடும் காட்டில் ஆட லுள்ளீர்
பரவும் வண்ணம் எங்ங னேதான்
நாடும் காட்டில் அயனும் மாலும்
நணுகா வண்ணம் அனலு மாய
வேடம் காட்டித் திரிவ தென்னே
வேலை சூழ்வெண் காட னீரே. 9

கடல் சூழ்ந்திருக்கும் திருவெண்காட்டில் கோயில் கொண்டுள்ள பெருமானே! மாடங்கள் ஓங்கியுள்ள கச்சியில் கோயில் கொண்டுள்ளீர். உறுதிப்பாட்டுடன் உம்மை நினைக்கும் அடியவர் உள்ளத்தில் உள்ளீர்! (எனினும்) (பேய்கள்) பாடுகின்ற சுடலையில் ஆடுதலை உடையீர். உம்மைப் பரவும் வண்ணம் எப்படி? நான்முகன், திருமால் இருவரும் நாடி ஆராயும் சான்றிடத்து, அவ்விருவரும் நெருங்க முடியாத அனற்பிழம்பாய் வடிவத்தை வெளிப்படுத்தித் திரிதல் ஏனோ?

māṭam kāṭṭum kacci-y- uḷḷīr
nicca yattāl niṉaippu ḷārpāl
pāṭum kāṭṭil āṭal uḷḷīr
paravum vaṇṇam eṅṅa ṉētāṉ
nāṭum kāṭṭil ayaṉum mālum
naṇukā vaṇṇam aṉalum āya
vēṭam kāṭṭi-t- tiriva teṉṉē
vēlai cūḻveṇ kāṭa ṉīrē. 9

Oh, Lord of Veṇkāṭu, encircled by sea
Thou art in Kāñci, with towering mansions!
Thou art in the heart of those
Who contemplate Thee with firm faith;
Thou danceth in burning ghat, where (goblins) sing;

In what way can I praise Thee?
In the instance for Brahma and Viṣṇu
Who could not approach Thee,
For Thou assumeth the form of fire;
What for art Thou rambling, showing such disguise?

1. The brief description of Kanchipuram, the capital of the Imperial Pallavas is presented in the first line.
2. The Lord's Lingodbhava mūrta is indicated in the last two lines. In the second Tantra of *Tirumantiram*, the portion with the title, 'Ilinga purāṇam' deals with this manifestation elaborately [X 347-349].
3. The word *vētam* i.e. veṣa, means disguise. Here in the last line it denotes the attributive and incidental nature of Śiva assuming any form at any time, as He wills. It is His Taṭastha lakṣaṇa.

61

விரித்த வேதம் ஓத வல்லார்
வேலை சூழ்வெண் காடு மேய
விருத்த னாய வேதன் தன்னை
விரிபொ ழில்திரு நாவலூரன்
அருத்தி யால்ஆ ரூரன் தொண்டன்
அடியன் கேட்ட மாலை பத்தும்
தெரித்த வண்ணம் மொழிய வல்லார்
செம்மை யாளர் வானு ளாரே. 10

விரிவுடைய வேதங்களை ஓதவல்ல அந்தணர்கள் வாழ்கின்ற கடல்சூழ்ந்திருக்கும் திருவெண்காட்டில் மேவியுள்ள மூத்தோனாகிய வேதவடிவினனை, அவனுக்குத் தொண்டனும், அடியவனும், பொழில் விரிந்திருக்கும் திருநாவலூரனும் ஆகிய ஆரூரன் விருப்பத்தினால் வினவிய மாலை பத்தினையும், அவன் தெளிவித்தவண்ணம் பாடவல்ல பத்தர்கள் செம்மையாளராக விளங்கி வானில் உள்ளவராவர்.

viritta vētam ōta vallār
vēlai cūḻveṉ kāṭu mēya
virutta ṉāya vētaṉ taṉṉai
viripo ḻiltiru nāva lūraṉ
arutti yālā rūraṉ toṇṭaṉ
aṭiyaṉ kēṭṭa mālai pattum
teritta vaṇṇam moḻiya vallār
cemmai yāḷar vāṉu ḷārē. 10

The Oldest of Veṇkāṭu, encircled by sea,
The habitat of those who chant the Vedas expanded,
Was sung by Ārūraṉ, the servitor,
The devotee with love, the resident of
Tirunāvalūr with blossomed lush groves,
In the form of questioning garlands ten;
Those, capable of chanting them as presented,
Become perfect here and celestials in heaven.

1. In the first line, Tiruveṇkāṭu is praised to be the habitat of Vedic pandits, true even to this day.
2. The Lord is spoken as viruttaṉ i.e. vṛddha, the eldest in hymns 8.2, and 10.2 of this decade. In *Tiruvācakam* also, the Lord is addressed as "viruttaṉē" (VIII, 5.61). He is the oldest among all oldest beings [VIII 7.9], indicating that He is the source of all.
3. Ārūrar attributes his native city Tirunāvalur with natural background filled with lush groves, in the second line.
4. He denotes himself as toṇṭaṉ - a servitor and aṭiyaṉ a devotee, though he was brought up by the chieftain Narasimha Muṉaiyaraiyaṉ in a royal surrounding. It shows his devotional transformation, after having the vision of the Lord.
5. The phrase 'kēṭṭa mālai' is the essence of the foregoing hymns in which Arūrar addressed the Lord, finally inquiring Him to elucidate the riddle of His contradictory dispositions.
6. Ārūrar individually counts the hymn a unique garland of inquiry and hence 'mālai pattu' denotes the ten garlands, constituting the whole decad.
7. As usual, he has stamped the decad with his name, assuring the fruits of reciting the same in accordance with clear understanding. Perfection is the essential factor leading to the higher cadre of celestials, noted in the end of the last line of this hymn.

The specific features of the Decad

1. Each hymn in this decad is structured in such a way as to have eight metrical feet, each of which consisting of dy-syllables in each metrical line, producing symmetrical excellence and melodious cadence.
2. The last line of each hymn except the tenth, uniformly ends with the refrain, "ennē vēlai cūlven kāta nīrē", addressing the Lord with some interrogation.
3. Each hymn depicts a particular heroic act with bestowal of grace, indicating the Lord's manifestation as Bhikṣāṭana, Kāmāntaka, Viṣāpaharaṇa and others.
4. Since Ārūrar adopted Sahamārga i.e. the path of companion with the Lord, he takes liberty to question Him to derive answer for the riddles of seeming contradictions in His acts, beautifully pictured in the hymns of this decad.
5. This kind of inquiry has already been made in the fourth decad on Tiru-v-añcaikkaḷam. It seems to be a technique of describing the legendary greatness of the Lord, as reflected in the legends.
6. When Ārūrar happens to denote sea, in a single hymn, he has used its synonyms kaṭal and vēlai (5), to mark the richness of language.
7. The numeral base ōr, meaning one occurs normally before words beginning with a vowel. But in hymn 5, it comes before a consonant: ōr pākam āka. Since such usages are found in customs in the language of Seventh Tirumurai, it may be presumed that the old restrictions were transcended, perhaps to effect harmony and meet metrical excellence.
8. Since the Ganges in Lord's mat-lock is personified as a damsel, Ārūrar depicts Her with the beautiful breast. Such descriptions add lustre to the hymns.
9. Though the decad is fully devoted to delineate the Lord at Tiruvenkāṭu, Ārūrar refers to the historically significant Kāñci with attractive mansions in hymn 9.
10. The efficacy of the decad was practically felt by the author himself and hence recommended to recite the same, assuring all prosperity.

A note on the *talam*

7. Tiruvetirkoḷpāṭi

This sthala is situated 5. Kms. away to the north of Kuṟṟālam, near Mayilādutuṟai on the Chennai-Rameswaram broad way. It is also known as Mēlai-t-Tirumaṉañceri, as opposed to the actual Tirumanañcēri, which is in the eastern direction to this sthala. The latter was sung by Tiruñāṉacampantar (II 16) and Tirunāvukkaracar (V 87). However, it seems that Tiru-v-etirkoḷpāṭi became popular during the times of Ārūrar, who alone among the Tēvāram Trio composed hymns on this sthala.

According to *Periyapurāṇam*, after visiting Kāṉāṭṭumuḷḷūr Ārūrar came to Etirkoḷpāṭi, with full of honey-filled flower groves and worshipped the Lord with this decad [XII 120-1]. The presiding God of this temple is known as Airāvateśvara and the Goddess, Malar-k-kuḻal nāyaki. In the temple there are many inscriptions of the Imperial Colas, proclaiming the donation of tax-free lands, endowments and provisions, made by the kings, members of the royal family, administrative officials and others. In the epigraphs of Kulothunga III (A. D. 1178-1218), the Lord is named "Tiru-v-etirkoḷpāṭi uṭaiyār" and His Consort, "Peruṅkaruṇai-p-pirāṭṭiyār".

The specialists are of the opinion that the temple in its present structure was renovated and rebuilt with granite stones by the times of Kulotthunga III, or a little earlier to him. Most of the shrines, hallowed by the hymns of Tirumuṟai were originally built with burnt bricks. Though the Pallavas contributed much to temple architecture through the rock-cut and stone-built temples, the later Colas also exhibited their interest and involvement in replacing the old ones of brick-construction by granite structures with marvellous sculptures. The inscription of Etirkoḷpāṭi reveals that Kīraṉūr kīḻavaṉ aracu-k-kuṭiyāṉ Tirunīlakaṇṭaṉ Cēramāṉ Tōḻaṉ was the chief architect of the temple. However, the three-tier tower of the temple was raised by one Vairava Mudaliar, son of

Narayana Mudaliar of Kunrathur in Tondamandala. The spouse of Vīma Pillai alias Kannamaṅkalamutaiyār installed the idol of Palliyarai Nācciyār in this temple campus. The same lady also built the Śaiva Mutt with the name "Ālālacuntaran Kukai in the eastern street of Etirkolpāṭi. It is heartening to note that the Mutt is named after Ārūrar, also known as Ālālacuntarar.

The epigraphists are of the opinion that the endowments of Rajaraja I were engraved in the temple only during the reign of his illustrious son Rajendra I on the basis of some old records preserved in palmyra leaves or copper plates. Most of the endowments were meant for the regular temple worship, food offering (nivedhana), temple lamps and such other services. Arumoli, the daughter of a Pandya king and one of the queens of Rajaraja I donated fifty cows to this temple.

The inscription of Tiru-vēlvikkuṭi, a nearby sthala, recorded that Tiru-v-etirkolpāṭi came to be called "Tiruerutupāṭi", perhaps because of people's pronunciation of the same word.

7. திருவெதிர்கொள்பாடி பண் : இந்தளம்

62

மத்த யானை ஏறி மன்னர் சூழ வருவீர்காள்
செத்த போதில் ஆரும் இல்லை சிந்தையுள் வைம்மின்கள்
வைத்த உள்ளம் மாற்ற வேண்டா வம்மின் மனத்தீரே
அத்தர் கோயில் எதிர்கொள் பாடி என்ப தடைவோமே. 1

மதயானையின் மேலமர்ந்து மன்னர்கள் புடை சூழ உலாவரும் மாமன்னர்களே! நீவிர் இறக்கும் பொழுதில் உமக்குத் துணையாக வருபவர் (இவர்களில்) ஒருவரும் இலர் (இவ்வுண்மையை) உங்கள் சிந்தனையில் பதிய வைப்பீர்கள் அங்ஙனம் வைத்த உள்ளத்தை (உதறிய உலகியல் வாழ்க்கைக்கு மீண்டும்) மாற்றம் செய்தல் வேண்டா. மனம்கொண்டவரே! (என்னொடு) வாருங்கள். நம் தந்தையின் கோயிலை எதிர்கொள்பாடி எனப்படும் தலத்தில் சென்று அடைவோம்.

7. Tiru-v-etirkoḷpāṭi Paṇ: Intaḷam

matta yāṉai ēṟi maṉṉar cūḻa varuvīrkāḷ
cetta pōtil ārum illai cintaiyuḷ vaimmiṉkaḷ
vaitta uḷḷam māṟṟa vēṇṭā vammiṉ maṉattīrē
attar kōyil etirkoḷ pāṭi eṉpa taṭaivōmē. 1

Oh, the emperors going on procession, seated on royal elephant
Surrounded by kings (with pomp and show),
Please, bear in mind when you are dead
To accompany with you, nobody is there;
Don't transfer the resolute heart to wordly ways,
Oh, ye who have the will to follow me
Proceed forth to reach our Father's shrine in Etirkoḷpāṭi.

1. In the first line, Ārūrar being a prince by breeding has recorded an ancient royal custom. On festive occassions and other special days, the emperors used to go on a procession, seated on the royal elephant to give a dharśan to their citizens. In such processions not only the retinue of the emperor but also his vassals and kings, who accepted his sovereignty, used to follow him to add to the impressive sight of the procession. Ārūrar addresses such great emperors to teach the reality of impermanence, by reminding them that nobody in his royal company, who followed him hitherto in his precession, would accompany him when their soul departed from their mortal body.

   This type of instructing transcience for a noble cause sounds well also in the Buddhist Tamil epic *Maṇimēkalai* (A.D.500). According to Cāttaṉār, its author, nobody could exchange one's life for the sake of his dear and near ones. Such descriptions evoke the mundane people from indulgence to spend the rest of their life in pursuit of reality.

2. The second line fully corresponds to the declaration of Tirunāvukkaracar, quoted below:

   "Cettāl vantu utavuvār oruvar illai" [VI 62.1].. [Nobody there to the succour of the departed souls].

3. The word yārum becomes ārum in people's language.

4. Vairāgya i.e. resolute determination is essential for spiritual life and this has been stressed in the third line.

5. Ārūrar addresses the royal members in the first line, and the commoners in the third line. So, the advice is directed to all sections of people through the indication of the highest strata and the lowest strata of society.

6. Such advices are subsumed to be the substance for the literary theme, "Cevi-y-aṟivuṟūu," as mentioned in *Tolkāppiyam*, Puṟattiṇai-y-iyal(29).

63

தோற்றம் உண்டேல் மரணம் உண்டு துயர மனைவாழ்க்கை
மாற்றம் உண்டேல் வஞ்சம் உண்டு நெஞ்ச மனத்தீரே
நீற்றர் ஏற்றர் நீல கண்டர் நிறைபுனல் நீள்சடைமேல்
ஏற்றர் கோயில் எதிர்கொள் பாடி என்ப தடைவோமே. 2

நெஞ்சமும் மனமும் படைத்தவர்களே! பிறப்பு உண்டேல் இறப்பும் உண்டு. (பிறப்பு இறப்பு என்ற இரண்டிற்கும் இடைப்பட்ட) மனைவாழ்க்கை துயரமானது. (அவ்வாழ்க்கையின் பொருட்டு மாந்தர் பேசும்) சொல் உளதாயின், அதில் வஞ்சனையும் உண்டு. (எனவே, துயரந்தரும் அவ்வாழ்க்கையினின்றும் நீங்கும் பொருட்டு) நீற்றைப் பூசியவரும், ஏற்றை ஊர்தியாக உடையவரும், நீலகண்டரும், கங்கையினை நீண்ட சடைமுடிமேல் ஏற்றவரும் ஆகிய இறைவரின் கோயிலை எதிர்கொள்பாடி எனப்படும் தலத்தில் சென்று அடைவோம்.

tōṟṟam uṇṭēl maraṇam uṇṭu tuyara maṉaivāḻkkai
māṟṟam uṇṭēl vañcam uṇṭu neñca maṉattīrē
nīṟṟar ēṟṟar nīla kaṇṭar niṟaipuṉal nīḷcataimēl
ēṟṟar kōyil etirkoḷ pāṭi eṉpa taṭaivōmē. *2*

Oh, Ye who have heart and mind!
If there is birth, death is certain;
Household life saturates with sorrow and pain
If there are words, [supporting such life]
[Definitely] deceptive are they!
The Blue-throated Lord on the bull mount,
Besmeared His body with ashes,
Bearer of the flooded water on His locks,
Proceed forth to reach His shrine in Etirkoḷpāṭi.

1. In the first line, Ārūrar has presented a proverbial saying. The statement is crisp and instructive. Whatever appears is bound to disappear. So nothing is stable. Impermanence characterises all the things which appear in the atmosphere. The word 'tōṟṟam' also means birth [vide *Tirukkuṟaḷ*, 236]. If there is birth, definitely there is death, like the two sides of a coin. Birth is the manifestation of soul in a body, while death denotes its departure from it.

Generally, the Buddhists and Jains dreaded death and preached to practise ethical principles to win salvation. The Śaiva apostles like Ārūrar and also the Vaiṣṇava hymnists cautioned the people against the invasion of death. They emphasised intense devotion to their personal God to work out their own liberation. It does not mean that the theological hymnists undermined the practice of ethics. They considered that a good devotee normally would possess the basic virtues. But, they laid more stress on Bhakti (-devotion) than Dharma (-ethics).

2. The sentence "tuyaram maṉaivāḻkkai" echoes the first noble truth of the Buddha. Among the four verities, identified by the Awakened, Dukka stands first. The experience and keen observation of daily life teach this noble truth that everything is sorrowful. Here, Ārūrar declares that the household life is sorrowful and miserable. A sense of renunciation is essential to embark on the spiritual quest leading to realisation.
3. Ārūrar differentiates between *neñcu* and *maṉam* in the second line. The former word denotes the heart, while the latter denotes the mind. But the Dharmapuram Edition considers that 'manam' is 'the capability of thinking'. *neñca maṉattīrē* would mean 'you who have the mind capable of thinking'.
4. In the third line, "niṟaipuṉal" denotes the celestial Ganges which the Lord bore on His locks.

64

செடிகொள் ஆக்கை சென்று சென்று தேய்ந்தொல்லை வீழாமுன்
வடிகொள் கண்ணார் வஞ்ச னையுட் பட்டு மயங்காதே
கொடிகொள் ஏற்றர் வெள்ளை நீற்றர் கோவண ஆடையுடை
அடிகள் கோயில் எதிர்கொள் பாடி என்ப தடைவோமே. 3

(நெஞ்சமும் மனமும் படைத்தவர்களே!) துன்பத்தைக் கொண்ட உடம்பு உலக வாழ்வில் மேலும்மேலும் தொடர்ந்து சென்று நலிந்து விரைவில் வீழ்தற்கு முன்னரே, கூரிய அழகிய கண்களையுடைய மாதர்களின் வஞ்சனையுள் சிக்கித் தடுமாறாது, இடபக் கொடியும் ஊர்தியும் உடையவரும், வெண்ணீறு பூசியவரும், கோவண ஆடை உடுத்தியவரும் ஆகிய அடிகளின் கோயிலை எதிர்கொள்பாடி எனப்படும் தலத்தில் சென்று அடைவோம்.

ceṭikoḷ ākkai ceṉṟu ceṉṟu tēyntollai viḻāmuṉ
vaṭikoḷ kaṇṇār vañca ṉaiyuṭ paṭṭu mayaṅkātē
koṭikoḷ ēṟṟar veḷḷai nīṟṟar kōvaṇa āṭai-y-uṭai
aṭikaḷ kōyil etirkoḷ pāṭi eṉpa taṭaivōmē. 3

[Oh, Ye who have heart and mind!]
The mortal frame, full of throes and woes
Ere it goes and goes [into worldly life]
To fall down all on a sudden,
Don't be trapped in the deceit of women
Whose eyes are sharp and pretty too
And don't be deluded further;
Our Lord has bull as His mount and flag,
Adorns His body with ashes white
And wears the dress of loin cloth
Proceed forth to reach His shrine in Etirkolpāṭi.

1. In the first line, yākkai has become ākkai, due to the loss of initial palatal, a common feature in Tamil and other South Dravidian languages. It means body. The word ceṭi is used in the sense of suffering, woe, sin, evil, vice and distress in the language of devotional lyrics of the Śaiva Saints. The phrase "ceṭikōḷ ākkai" has its parallels, "ceṭicēr uṭal" and "ceṭicēr uṭalam" in *Tiruvācakam* [vide VIII 33.2, 45.4; 5.83]. ākkai and uṭal are synonyms, meaning the body.

2. It is common in religious poetry to abuse the deceitful and deluding women, who are normally held to be harlots. Ārūrar remarks them in the second line.

65

வாழ்வர் கண்டீர் நம்முள் ஐவர் வஞ்ச மனத்தீரே
யாவ ராலும் இகழப் பட்டிங்(கு) அல்லலில் வீழாதே
மூவ ராயும் இருவ ராயும் முதல்வன் அவனேயாம்
தேவர் கோயில் எதிர்கொள் பாடி என்ப தடைவோமே. 4

வஞ்சனையுடைய நெஞ்சத்தீரே! நமக்குள் ஐவர் (பகைவராய்) வாழ்பவர். (அவர்களால் விளையும் தீமையால்) யாவராலும் தூற்றப்பட்டுத் துன்பத்தில் வீழாமல், மும்மூர்த்தியாகவும் அம்மையப்பராகவும் உள்ள முழுமுதற் கடவுள் அவனேயாம் (என்பதைத் தெளிமின்கள்). பெருமானின் கோயிலை எதிர்கொள்பாடி எனப்படும் தலத்தில் சென்று அடைவோம்.

vāḻvar kaṇṭīr nammuḷ aivar vañca maṉattīrē
yāva rālum ikaḻa-p- paṭṭiṅ(ku) allalil viḻātē
mūva rāyum iruva rāyum mutalvaṉ avaṉēyām
tēvar kōyil etirkoḷ pāṭi eṉpa taṭaivōmē. 4

Oh, Ye with deceitful and tricky mind!
Take note of the Five living in us:
[Because of their baneful acts and deeds]
Ere you are despised by one and all,
And ere you befall into pain and pang,
[Realise] the Celestial, Trinity and Two in one,
He remains to be the Head Supreme!
Proceed forth to reach His shrine in Etirkoḷpāṭi.

1. The five senses are often personified as the five persons, collectively noted *Aivar.* If they are properly directed, they are very helpful. One should learn to rule them. In any way, we should not allow them to rule us. The senses will drag us to the external objects. Nevertheless, one should control them and withdraw them to fix the mind on the object of one's adoration and meditation. Even in the hymns of Tirunāvukkaracar, the personification of the fivefold senses as *Aivar* is abundantly noticed. [vide IV 52.6, 54.1,3,9, etc.,]. He compares them to the God of Death in one hymn (IV 52.6). Also, see *Tirumuṟai* X 188, 564, 2027, etc., etc.

2. In Śaiva Siddhānta, all the deities and Gods are broadly classified into two groups, viz., Śambhu pakṣa and Aṇupakṣa. The former denotes the different manifestations of Śiva i.e. Śambhu with different names and functions. The latter i.e. Aṇu denotes the evolved and liberated souls, also having the same names. On the basis of the context, one has to distinguish whether they belonged to the former or latter. Here, the collective noun 'mūvar' denotes the Trinity of Śambhu pakṣa with the cosmic functions of creation, sustenance and destruction [vide *Tirumuṟai* VI 1.1]. The word **Iruvar** denotes the static and dynamic aspects of God viz., Śiva and Śakti. [vide *Tirumuṟai* X 1.].

66

அரித்து நம்மேல் ஐவர் வந்திங்(கு) ஆறலைப் பான்பொருட்டால்
சிரித்த பல்வாய் வெண்ட லைபோய் ஊர்ப்புறம் சேராமுன்
வரிக்கொள் துத்தி வாள ரக்கர் வஞ்ச மதில்மூன்றும்
எரித்த வில்லி எதிர்கொள் பாடி என்ப தடைவோமே. 5

(வஞ்சமனத்தீரே!) வழிப்பறிக் கள்வராகிய ஐவர் நம்மைத் துன்புறுத்தும் பொருட்டு வருவர் சிரித்த பற்களையுடைய வாயும் வெண் தலையும் ஊர்ப்புறத்துள்ள எரிகாட்டிற்குப் போய்ச் சேர்தற்கு முன்னர், வரியுடைய படப் பொறியுடைய அரவினை அணிந்தவரும், கொடிய அரக்கர்களுக்கு உரிய வஞ்சம் மிக்க முப்புரங்களையும் எரித்த வில்லையுடையவரும் ஆகிய இறைவனின் கோயிலை எதிர்கொள்பாடி எனப்படும் தலத்தில் சென்று அடைவோம்.

arittu nammēl aivar vantiṅ(ku) āṟalaip pāṉporuṭṭāl
ciritta palvāy veṇṭa laipōy ūr-p-puṟam cērāmuṉ
varikkoḷ tutti vāḷa rakkar vañca matilmūṉṟum
eritta villi etirkoḷ pāṭi eṉpa taṭaivōmē. 5

[Oh, Ye with deceitful and tricky mind!]
Ere the Five came over us to brouse
And waylay, to inflict pain and woe,
Ere the mouth with smiling teeth
And white head reach the burning ghat
He, who adorned His body with spot hooded serpent,
The Archer, who burnt the castles three of titans cruel,
Abides there in Etirkoḷpāṭi
Proceed forth to reach His shrine.

1. In continuation of the previous hymn, Ārūrar again uses "Aivar" to denote the fivefold senses in the first line. The word "āṟalaittal" means highway robbery. The life is compared to a journey in which the five thieves [Aivar] waylay the traveller and rob his valuables. He advises to be careful and cautious so that the traveller could reach his destination safely.
2. The word 'ciritta' means smiling and also grinning. Ārūrar exhorts people to be devotional to thc Almighty while they are hale and healthy.

3. The word 'tutti' in the third line means spotted hood. But, here it denotes the serpent due to metonymy.
4. In the fourth line, the word 'villi' has its base 'vil' meaning bow. The formative suffix /i/ is added to 'vil' and the whole word means bowman i.e. an archer. The same usage is also found in *Tiruvācakam* [VIII 9.5].

67

பொய்யர் கண்டீர் வாழ்க்கை யாளர் பொத்தடைப் பான்பொருட்டால்
மையல் கொண்டீர் எம்மொ டாடி நீரும் மனத்தீரே
நைய வேண்டா இம்மை ஏத்த அம்மை நமக்கருளும்
ஐயர் கோயில் எதிர்கொள் பாடி என்ப தடைவோமே. 6

மனம் கொண்ட மாந்தரே! உலகில் வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டவர்கள் பொய்ம்மை உடையவர்கள். எம்மோடு நீவிர் இயங்கினும் நும் வயிற்றை நிரப்பும் பொருட்டால் மயக்கம் உற்றீர். இனி, நைந்து போகாதீர். இப்பிறப்பில் ஏத்தினால், மறுமைப்பேறு நமக்கு அருளும் நம் தலைவரின் கோயிலை எதிர்கொள்பாடி எனப்படும் தலத்தில் சென்று அடைவோம்.

poyyar kaṇṭīr vāḻkkai yāḷar pottaṭaip pāṉporuṭṭāl
maiyal koṇṭīr emmo ṭāṭi nīrum maṉattīrē
naiya vēṇṭā immaiētta ammai namakkaruḷum
aiyar kōyil etirkoḷ pāṭi eṉpa taṭaivōmē. 6

Oh, you possessing mind and heart!
See those indulged in worldly life, they are
But hypocrites uttering falsehood,
Caring much for filling their bellies;
Deluded you are, though conversed with me
Don't be disgusted, the chief is He!
If we praise Him in this birth
He shall shower His grace for life hereafter,
Proceed forth to reach His shrine in Etirkoḷpāṭi.

1. The word *pottu* is derived from *pontu* which literally means a hole or the hollow in a tree. Here in the first line of this hymn, *pottu* means belly which has been derogatorily praised as "vayiṟṟu-p-perumāṉ" in *Aṟaneṟiccāram*. All the efforts and exertions are meant for nothing but to fill the stomach. To meet this end, people utter lies after lies though they seem to be apparently honest. Ārūrar exposes such hypocrites.

2. The words *immai* and *ammai* respectively denote this birth and the next birth. The first word *immai* was already in usage in the Sangam poetry [vide *Kuṟun.* 49.3], in *Tirukkuṟaḷ* [1315] and in *Cilappatikāram* [XV-91]. But, *ammai* seems to be a coinage in *Tirumuṟai* language, to mean the life hereafter i.e. next birth. "The effects of our deeds in the previous birth would fructify in the present birth". Thus says Tirunāvukkaracar. But, he uses the word *ammai* to denote the previous birth and not this birth, as held by Ārūrar [*Tirumuṟai* IV 113.4].

   Iḷaṅkō-v-aṭikaḷ used the word *ummai* to denote previous birth [XV-92]. However, Ārūrar used ***immai*** and *ammai* in another hymn also to denote the sense, already noted [VII 34.1]. So, we get three words *immai, ummai* and *ammai,* based on the proximate, mediate and remote vowels a, u and i. Hence the births, they denote are to be understood in this light.

68

கூசல் நீக்கிக் குற்றம் நீக்கிச் செற்ற மனம்நீக்கி
வாச மல்கு குழலி னார்கள் வஞ்ச மனைவாழ்க்கை
ஆசை நீக்கி அன்பு சேர்த்தி என்பணிந் தேறேறும்
ஈசர் கோயில் எதிர்கொள் பாடி என்ப தடைவோமே. 7

மனம் கொண்ட மாந்தரே! கூச்சத்தை நீக்கி, காமம், வெகுளி, மயக்கம் எனப்படும் முக்குற்றங்களையும் முனிந்து, மனத்தில் பகைமை உணர்வு நீக்கி, மணம் மிக்க கூந்தலழகுடைய மகளிரோடு வாழும் வஞ்சனை பொருந்திய மனை வாழ்க்கையில் வைத்த ஆசையைக் களைந்து, பத்தி வைத்து எலும்பு மாலை அணிந்து எருதேறும் ஈசரின் கோயிலை எதிர்கொள்பாடி எனப்படும் தலத்தில் சென்று அடைவோம்.

kūcal nīkki-k- kuṟṟam nīkki-c- ceṟṟa maṉam nīkki
vāca malku kuḻali ṉārkaḷ vañca maṉaivāḻkkai
ācai nīkki aṉpu cērtti eṉpaṇin tēṟēṟum
īcar kōyil etirkoḷ pāṭi eṉpa taṭaivōmē. 7

Oh, you possessing mind and heart!
Cast off your shyness and defects triad,

Cast off your aversion from your psyche,
Cast off your lust to household life,
With deceit in the company of belles,
Whose tresses are fragrant and full;
Develop devotion to Īsan̲, our Ruler,
Bedecked with bones and riding on bull,
Proceed forth to reach His shrine in Etirkoḷpāṭi.

1. In the first line, Ārūrar admonishes to get rid of the inner enemies, being psychical who are worse than the outer ones, being physical. The word 'kur̲r̲am' defect or blemish denotes a cluster of triple evils, according to *Maṇimēkalai* [X-66, XXX-12]. They are lust, hatred and delusion [Ibid, XXX-253]. Earlier to this epic, *Tirukkur̲aḷ* enumerates them in the chapter on 'Meyyuṇartal' [10]. Eradication of these three evils is essential for realisation and enlightenment. However, Ārūrar simply mentions 'kur̲r̲am' and not enlists its members. In one of the hymns of Tirunāvukkaracar, a cluster of three defects consisting of *ārvam*-desire, *cer̲r̲am*-hatred and *kurōtam*-wrath is noted [IV 29.6].
2. Condemnation of sexual life is frequently noted in the hymns. In the second and third lines, Ārūrar exhorts to vacate the desire for sensuous life and to increase love for the Lord. The irony is that he himself enjoyed the life with his two wives, Paravaiyār and Caṅkiliyār for which, even the Lord was helpful and graceful to him. Hence, when he abuses the life with beautiful damsels, it should be understood that he is concerned about the outcome of it, namely, rebirth etc.,

69

இன்பம் உண்டேல் துன்பம் உண்டு வேழை மனைவாழ்க்கை
முன்பு சொன்ன மோழை மையான் முட்டை மனத்தீரே
அன்பர் அல்லால் அணிகொள் கொன்றை அடிகள் அடிசேரார்
என்பர் கோயில் எதிர்கொள் பாடி என்ப தடைவோமே. 8

முட்டை மனம் படைத்தீரே! அறியாமையினால் வரும், முன்பு சொல்லப் பெற்ற மடமை மிக்க மனைவாழ்க்கையில் இன்பம் உண்டு எனில், துன்பமும் உடன் உண்டு. அழகிய கொன்றை மாலையினைச் சூடிய இறைவரின் திருவடிகளை அன்பர்களைத் தவிர ஏனையோர் அடையமாட்டார். என்புஅணிந்த பெருமானின் கோயிலை எதிர்கொள்பாடி எனப்படும் தலத்தில் சென்று அடைவோம்.

உண்டு+ஏழை = உண்டுவேழை என வந்தது

inpam untēl tunpam untu-v-ēlai manaivālkkai
munpu conna mōlai maiyān muttai manattirē
anpar allāl anikol konrai atikal aticērār
enpar kōyil etirkol pāti enpa tataivōmē. 8

Oh, you having a mind like an egg,
In the household life of ignorance
Marked by stupidity, as already uttered,
If there is joy, there is sorrow too!
Those, except devotees, can't reach the feet
Of our Lord with konrai beautiful
And bones too, adoring His body!
Proceed forth to reach His shrine in Etirkolpāti.

1. Life is characterised by opposite qualities. Pleasure and pain alternately occur in normal life. There are two extremes in life. They are *inpam* i.e. joy and *tunpam* its opposite i.e. sorrow. One has to abandon the two extremes and choose to prefer the neutral or middle-path. Aristotle, the Greek philosopher (B.C.300) examined the course of life, characterised by the maximum and minimum. He advised to avoid these two extremes and advocated the optimum to be the golden mean. Earlier to him, Buddha (B.C.600) preached *mādhyamika* i.e. middle path, avoiding the two extremes of self-indulgence and self-mortification. In the same way, Ārūrar teaches the middle and meaningful path, in the first line: If there is pleasure, there is surely pain. So, he implies to avoid the two and to develop a sense of indifference or *notumal* - neutrality, also known as *samacittam*, equal mind, not elated in prosperity and nor perturbed in adversity. This kind of psychic maturity is called *upekṣābhāvanā* in Buddhism and *Iruvinai oppu* in Śaiva Siddhānta.

2. In the second line, *mōlaimai* means foolishness. The mind is compared to an egg, because of its vulnerable and susceptible nature to be decomposed easily. The mind is supposed to be the seat of thoughts which are not firm and hence scattered, altered and also rambled. Also, the rotten egg gives foul odour. Similarly, the bad mind emits bad thoughts.

70

தந்தை யாரும் தவ்வை யாரும் எட்டனைச் சார்வாகார்
வந்து நம்மோ டுள்அ ளாவி வான நெறிகாட்டும்
சிந்தை யீரே நெஞ்சி னீரே திகழ்மதி யம்சூடும்
எந்தை கோயில் எதிர்கொள் பாடி என்ப தடைவோமே. 9

சிந்தனையீரே! நெஞ்சம் கொண்டவரே! தந்தை, தாய் தமக்கை ஆகிய நெருங்கிய உறவினர்கள் கூட எள்ளளவும் நமக்குத் துணையாக மாட்டார். (ஆதலின்), நம்முள்ளத்தில் வந்து கலந்து பேசி வீட்டு நெறிகாட்டும் திங்கள் சூடிய எம் தந்தையின் கோயிலை எதிர்கொள்பாடி எனப்படும் தலத்தில் சென்று அடைவோம்.

tantai yārum tavvai yārum eṭṭaṉai-c- cārvākār
vantu nammō ṭuḷa ḷāvi vāṉa neṟikāṭṭum
cintai yīrē neñci ṉīrē tikaḻmati yamcūṭum
entai kōyil etirkoḷ pāṭi eṉpa taṭaivōmē. 9

Oh, you who have mind and heart!
Fathers, mothers, sisters, elder and other kins
Can't be our props even as much a little seasame seed;
He, who adorns His head with crescent moon,
Condescends to be realised in our consciousness,
To converse and guide us to eternal path;
Proceed forth to reach our Father's shrine in Etirkoḷpāṭi.

1. In the first line, it is pointed out that even the close kith and kin commencing with father, mother and sister are of little use in one's spiritual development. One has to work out one's own liberation. The first line corresponds to the following lines of Tirunāvukkaracar's hymn:

"e-t-tāyar e-t-tantai e-c-cuṟ ṟattār
emmāṭu cummāṭām ēvar nallār
cettālvan(tu) utavuvār oruvar illai ...." [VI 62.1: 1-2].

It literally means no father, no mother, no relatives, no property could be one's prop when one's soul departs from the body.

2. The word *tavvai* means elder sister [*Tirukkuṟaḷ*, 167]. It also means mother.

3. *eḷ+tuṇai* becomes *eṭṭaṉai*. It means even the extent of the small seed of seasame.

4. In the second line, *vāṉa neṟi* indicates the path of salvation.

5. In the third line, again Ārūrar differentiates between *cintai* and *neñcu* [vide Supra, 2 of this decad]. The word *cintai* denotes the internal organ, held responsible for deep thinking, while *neñcu* denotes the heart.

   The Dharmapuram Edition, again, has a different reading. It says that the second line read with the first foot of the third line is addressed to those who, with concern, come and mingle with us and try to show us the path of salvation. Ārūrar requests them also to join him to go to Etirkoḷpāṭi.

71

குருதி சோர ஆனை யின்தோல் கொண்ட குழற்சடையன்
மருது கீறி ஊடு போன மால யனும்அறியாச்
சுருதி யார்க்கும் சொல்ல ஒண்ணாச் சோதிஎம் ஆதிய்யான்
கருது கோயில் எதிர்கொள் பாடி என்பதடை வோமே. 10

(சிந்தனையீரே), இரத்தம் ஒழுக யானையின் தோலை உரித்துப்போர்த்த குழல்போன்ற சடையுடையவனும், இருமருத மரங்களை முரித்து ஊடே தவழ்ந்து சென்ற திருமாலும் நான்முகனும் காண முடியாதவனும், சுருதிகளை உணர்ந்த வேத விற்பனர்களாலும் சொல்ல முடியாத சோதி வடிவமானவனும், மூலப் பொருளாக உள்ளவனும் ஆகிய நம் பெருமான் விரும்பும் கோயிலை எதிர்கொள்பாடி எனப்படும் தலத்தில் சென்று அடைவோம்.

kuruti cōra āṉai yiṉtōl koṇṭa kuḻaṟcaṭaiyaṉ
marutu kīṟi ūṭu pōṉa māla yaṉum aṟiyā-c-
curuti yārkkum colla oṇṇā-c- cōtiem ātiyyāṉ
karutu kōyil etirkoḷ pāṭi eṉpataṭai vōmē. 10

He, with matted locks donned His frame
With the skin of elephant with dripping blood,

He is unknown even to Viṣṇu,
Who as child Krishṇa
Crawled between the maruta trees and uprooted them,
And to Brahma [the creator];
He, who transcends the wisdom of Vedic pandits
Is the Effulgence and eternal source of all!
Proceed forth to reach His shrine in Etirkoḷpāṭi.

1. The Lord's covering His body with the skin of elephant occurs a recurrent theme in *Tēvāram* hymns.
2. In the second line, the miraculous and mischievous deed of Krishṇa is noted. When the Aśuras, commissioned by his maternal uncle Kaṁsa stood on his way as two maruta trees [Black winged myrobalam] anticipating the opportunity to finish him, Krishṇa as a crawling child went between them in such a way as to cause them fall. This legend is found in Bhāgavata purāṇa and other Viṣṇu purāṇas.
3. The Lord, in the third line is depicted to be the Light and Source of all, transcending even the knowledge of Vedic experts.

72

முத்து நீற்றுப் பவள மேனிச் செஞ்சடை யானுறையும்
பத்தர் பந்தத்(து) எதிர்கொள் பாடிப் பரமனை யேபணியச்
சித்தம் வைத்த தொண்டர் தொண்டன் சடையன் அவன்சிறுவன்
பத்தன் ஊரன் பாடல் வல்லார் பாதம் பணிவாரே. 11

முத்தினைப்போன்ற வெள்ளிய திருநீற்றினையும் பவளம்போன்ற சிவந்த திருமேனியையும் செஞ்சடையினையும் உடைய பெருமான் உறைகின்ற, பத்தர்களின் பிணிப்பினையுடைய எதிர்கொள் பாடியில் உள்ள பரம்பொருளையே பணிதற்குச் சித்தம் கொண்ட தொண்டர்க்குத் தொண்டனும் சடையனுக்குப் புதல்வனும் ஆகிய ஊரனாகிய பத்தன் பாடிய இப்பாடல்களைப் பாட வல்லவர் அப்பெருமானின் திருவடிகளைப் பணிந்திருப்பர்.

muttu nirru-p- pavala mēni-c- ceñcatai yānuraiyum
pattar pantat(tu) etirkol pāti-p- paramanai yēpaniya-c-
cittam vaitta tontar tontan cataiyan avanciruvan
pattan ūran pātal vallār pātam panivārē. 11

The Lord of red mat-locks with coral body
Besmeared with the pearl ashes fully,
Resides in devotees' love and Etirkolpāti;
Ūran, the Bhakta, son of Cataiyan,
And a servant to servitors, resolved to serve Supreme,
Sang in praise of the Lord.
Masters of these hymns shall remain as devotees
Paying obeisance to His feet!

1. In the first line, there is muran ani i.e. a figure of antithesis since the body is described as **coral** and the besmeared ashes as **pearl.** It is known as virodhā lankāra in the Sanskrit rhetorical tradition.
2. The third line reveals Ārūrar's utter humility and service mentality to the group of devotees of Lord Śiva. This humbleness gets full expression in "Tiru-t-tonta-t-tokai", the decad wholly devoted to extol the greatness of the 63 individual Nāyanmāras and ninefold group devotees.
3. The epithet, 'tontar tontan' has its parallel in Tirunāvukkaracar hymn [IV 101.1-10].
4. The word ciruvan in the sense of son is already used in *Akanānūru* [66.4] and *Puranānūru* [100.11].
5. In this decad also, Ārūrar refers himself as Ūran.
6. *Cataiyan*, an epithet of Lord Śiva, is the name of Ārūrar's father.

The specific features of the Decad

1. Each hymn in this decad except the last, is a direct address to the people, fervently made by Ārurar to join him for a congregational worship at the Lord's temple of Tiru-v-etirkoḷpāṭi.
2. The essence of each hymn is the advice, reminding the evanescent nature of the worldly life and hence urging the people for seeking a permanent remedy to the ills of life.
3. The metrical line of each hymn in this decad invariably consists of six metrical feet with two syllables each, except the last one, which contains three syllables.
4. The last line of all hymns except the tenth, uniformly ends with the burden, "kōyil etirkoḷ pāṭi eṉpa taṭaivōmē", preceded by an epithet, denoting the Lord. Thus *attar, ēṟṟar, aṭikaḷ, tēvar, aiyar, īcar, eṉpar,* and *entai* occurred before the burden of these hymns, except in the fifth where **eritta villi** etirkoḷ pāṭi eṉpa taṭaivōmē" is found, a slight change to meet the requirements of prosody.
5. Some emphatic declarations such as "tōṟṟam uṇṭēl maraṇam uṇṭu" (2), "iṉpam uṇṭēl tuṉpam uṇṭu" (8) etc., are to be taken as maxims, prevalent during the period of Ārūrar and he used them in the hymns to give effect to his advice to the people.
6. The statement **ārum illai** (1) reminds one the Sangam usage "yārum illai" (*Kuṟuntokai,* 25.1) but with different connotations. The ancient word *yārum* becomes *ārum* due to the loss of initial palatal, noted elsewhere. Similarly, *yākkai* becomes *ākkai* in hymn 3. The usage "ceṭikoḷ ākkai" (3) occurs with slight change in *Tiruvācakam:* "ceṭiyār ākkai" (VIII 25.9).
7. The word *yāṉai* becomes *āṉai* in hymn 10, recording the people's usage.
8. The normal agreement in the second letter of the first metrical foot in all the lines is found except in the first liṉe. Thus, the initial feet are: *vāḻvar, yāvar, mūvar* and *tēvar.* It appears that the extra letter in consonance i.e. ḻ in the first foot is not considered while accounting for the perfection of *etukai,* i.e. second sound agreement.
9. In hymn 8, the shortened u gets v glide to prevent the hiatus: **uṇṭu-v-ēḻai**, an innovative feature, unknown to old Tamil.
10. In the last hymn, Ārūrar shortens his name as *ūraṉ* and he notes to be the son of Caṭaiyaṉ, the name of his father.

A note on the *talam*

8. Tiruvārūr

Tiruvārūr is one of the most popular and ancient sthalas of Śiva, situated on the southern bank of Kāviri in Cōlanāṭu. One can reach it either by train or by bus from Mayiladuthurai, Kumbakonam and Thanjavur. Ārūrar should have composed this decad during his stay at Tiruvārūr, after visiting Tirupātāḷiccaram and other shrines in the company of his bosom friend Cēramāṉ Perumāḷ, the king-devotee of Malaināṭu, i.e. the modern Kerala. [vide *Periyapurāṇam,* 37.120-2].

The antiquity of this sthala is vindicated by Tirunāvukkaracar's hymns of this sthala [VI 34:1-10]. Ārūrar addressed the Lord in this decad under reference, in the form of questions, entreating Him to reveal whether was it before or after He performed the eightfold heroic deeds, He enshrined in the temple of Ārūr. In the third hymn of this *patikam,* he inquires the Lord that was it before or after He performed the dance at the hall of Tillai [-Chidambaram], He preferred to stay in this shrine at Ārūr. From this reference, it is understood that Tiruvārūr is as important as Tillai for the Śaivites. All the three hymnists of *Tēvāram* celebrated the presiding God of Tiruvārur in their decads [vide *Tirumuṟai* I 91,105; II 79, 101; III 45; IV 4, 5, 19-21, 52,53, 101, 102; V 6, 7; VI 24-32, 34; VII 8, 37, 39, 51, 59, 73, 83]. In *Tiruvācakam,* Tiruvārūr has been extolled in many hymns [VIII 2. 73-4; 4.147; 5.81; 6.3; 11.2; 39.1]. Cēramāṉ Perumāḷ has composed a beautiful *prabandha, Tiruvārūr Mummmaṇikkōvai,* which is included in the *Eleventh Triumuṟai.* Cekkiḻār delineated the grand city of Ārūr, the capital of the prehistoric Manunīti Cōḻa who was righteous enough to sacrifice his only son, the heir-apparent, in order to render justice even to the cow whose calf was unknowingly pulverized in the wheel of the prince's chariot. Both the prince and the divine calf then were resurrected to life by the Lord's grace [XII 1.3: 1-50].

There are three temples in this old city. Among them, *Pūṅkōyil* is the very ancient. The presiding Lord of this temple is named *Puṟṟiṭam koṇṭanātar* alias *Vaṉmikanātar.* This is the *mūlasthana* and hence *Tirumūlaṭṭāṉanātar* is His another

name. His consort is *Alliyam Pūṅkōtai* also known as *Kamalāmbikai*. In the *Dēvasabai*, Lord *Thiyagaraja* has been installed. Many poems and *prabandhas* of later poets glorified the Lord of Tiruvārūr.

The sacred tank, temple and the rivulet of purple Indian water-lily have individually an area of five acres. The beauty of this temple chariot has become proverbial: **"Tiruvārūr-t-tēr aḻaku"**. *Ārudra* festival in the Tamil month *Markaḻi* and *Uttiram* festival in *Paṅkuṉi* are traditionally famous in the temple.

The next shrine in the second *prahāra* (i.e. compound) of the Pūṅkōyil [- *Kamālālayam*] is known as Ārūr Araneṟi, hymned by Tirunāvukkaracar [IV 17; VI 33]. In this shrine, Naminanti Aṭikaḷ, one of the 63 Nāyaṉmārs did the miracle of burning the temple light with water [IV 102:2]. This was originally built in burnt bricks. It was rebuilt with granites by the venerated queen of Kaṇḍarāditya, Cempiyaṉ Mahādevi. The Lord and His consort of this shrine are respectively called Araneṟi-y-Appar and Vaṇḍārkuḻali, also known as Akileśar and Akileśvari.

The third shrine was built by Paravaiyār, the beloved spouse of Ārūrar, inside her residence. It is called Paravaiyuṉ maṇṭaḷi, i.e. the shrine built with mud or unburnt bricks, for her private worship. It was immortalised by the hymn of Ārūrar [VII 96]. The Lord of this personal shrine is named Maṇḍaleśvara and Tūvāyanātar and His consort, Pañciṉmellaṭiyāḷ.

This *sthala* has many specialities. Among the sthalas representing the five gross elements [pancha bhutas], it is the *pṛthvisthala*.* In the list of *Mukti Kṣetras*, Tiruvārūr is included. Those, who are born here, are assured of salvation. It was here that Ārūrar and Paravaiyār met before the presiding God, loved each other and got married. It was here, in *Devāciriya Mandapam*, that Ārūrar was initiated by Śiva to compose *Tiru-t-toṇṭa-t-tokai*, a compilation of the list of *Nāyaṉmars*, being the original source for *Tiru-t-toṇṭar Tiruvantāti* of Nampiyāṇṭār Nampi and for *Tiru-t-toṇṭar Purāṇam* of Cēkkiḻār. It was here, that Ārūrar recovered his lost eye-sight of the right eye. Naminanti Aṭikaḷ, Ceruttuṇaiyār, Taṇṭiaṭikaḷ, Kaḻaṟciṅkaṉ and Viṟalmiṇṭar have attained Beatitude at this talam.

The temple has many inscriptions of the great Cōḻa monarchs, Parāntaka I [A.D. 907-953], Rājarāja I [A.D. 985-1014], Rājēndra I [A.D. 1012-1044] Rājadirāja I [A.D. 1018-1054], Kulothuṅga I [A.D. 1070-1120], Vikrama Cōḻa [A.D. 1118-36], Rājādirāja II [A.D. 1163-78], Kulothuṅga III [A.D. 1178-1218] and others.

* But it is Kāñci that is acclaimed as the pṛthvisthala (representing earth) - Editor.

The inscriptions of the later Pāṇḍya Kings Māṟavarmaṉ Kulaśekara and Śrīvallaba and those of Nāyak rulers were also found in the temple. They disclose the various endowments and gifts of lands and jewels, made by the kings, their queens, vassals, officials and other devotees for the regular worship, burning incessant lamps and other temple services. One inscription reveals that Isaiñāṉiyar, the mother of Ārūrar, was the daughter of Jñāna Śivācharya of Tiruvārūr, belonging to Gautama Gotra. This account is not found in her legend in *Periyapurāṇam.*

During the reign of Rājarāja I, Tiruvārur was under Kshatriyasigāmaṇi Vaḷanādu and Tiruvārūr-k-kūṟṟam. In the period of Rājādirāja I, it came under Atirājēndra Vaḷanāḍu and the same kūṟṟam. During the reign of Kulothuṅga I, it was under Jayamanicka vaḷanāḍu. In the inscriptions, the names of some of the streets are found as 'Tiruvaṭi-p-pōtu nāṟiya Tiruvīti', 'Rājarājaṉ Tiruvīti' and 'Kulothuṅgan Tiruvīti'. The last two are named after the mighty kings who were also great Śivabhaktas. Since the Lord of Ārūr twice walked in the street leading to the residence of Paravaiyar, for the sake of His devotee Ārūrar for their happy reunion, Tiruvaṭi-p-pōtu nāṟiya Tiruvīti had a special significance.

8. திருவாரூர் பண் : இந்தளம்

73

இறைகளோ டிசைந்த இன்பம் இன்பத்தோ டிசைந்த வாழ்வு
பறைகிழித் தனைய போர்வை பற்றியான் நோக்கி னேற்குத்
திறைகொணர்ந் தீண்டித் தேவர் செம்பொனும் மணியும் தூவி
அறைகழல் இறைஞ்சும் ஆரூர் அப்பனே அஞ்சி னேனே. 1

செம்பொன்னையும் மணிகளையும் தேவர்கள் திறைப்பொருளாகச் செலுத்தி, நெருங்கி நின்று கழல் ஒலிக்கும் திருவடிகளை இறைஞ்சுதற்கு இடமாகிய திருவாரூரில் கோயில் கொண்டுள்ள தந்தையே! அரசர்களோடு இசைந்து பழகிப் பெற்ற இன்பமும், இன்பத்தோடு பொருந்திய வாழ்வும், பறையைக் கிழித்தாற்போன்ற தோற்றத்தை உடைய உடம்பும் பற்றி நின்று யான் நுணுகி நோக்கும்பொழுது அச்சம் அடைந்தேன்

8. Tiruvārūr

Paṇ: Intaḷam

iṟaikaḷō ṭicainta iṉpam iṉpattō ṭicainta vāḻvu
paṟaikiḻit taṉaiya pōrvai paṟṟiyāṉ nōkki ṉēṟku-t-
tiṟaikoṇarn tiṇṭi-t- tēvar cempoṉum maṇiyum tūvi
aṟaikaḻal iṟaiñcum ārūr appaṉē añci ṉēṉē. 1

Oh, Father of Ārūr, where the celestials
Offer worship at Thy feet of heroic anklet
Showering gold and gems as tributes!
Happiness in the company of kings,
The life, associated with such a happiness
And the cover of the body likening the drum torn
On contemplation of these, horrified I am.

1. In the first line, the word *iṟai* denotes king. [vide *Kalittokai* 56.34; *Paṭṭiṉappālai*, 120; *Tirukkuṟaḷ*, 388]. *Iṟaikaḷ* means kings. Ārūrar was brought up as a prince, by Naraciṅka Muṉaiyaraiyaṉ, a vassal under Narasimha Pallava II alias Rajasimha Pallava, who was reckoned one among the 63 *Nāyanmārs* in *Tiru-t-toṇṭa-t-tokai*. Further, Ārūrar's association with the **Mūvēntar** Cēra, Cōḻa and Pāṇṭiyar is recorded in a previous decad [VII 2.II]. He was the close companion of Cēramān Perumāl, king of Cēra nāṭu and also one of the 63 Nāyanmars. Therefore, his acquaintance with royal members becomes evident. It is not certain, whether he denoted the pleasure, derived in the company of his well known royal companions. It may also be taken to generally denote the temporal happiness, arising out of the ostentatious and pompous life of the kings and monarchs, signifying nothing. Since, his connection with the aforesaid rulers was something significant, because they were all like him devotees, the second interpretation seems to be appropriate and agreeable .

2. In the second line, the body is said to be a cover, (*pōrvai*) made up of skin. It resembles the torn out drum, which also has the product of skin as its cover, only that it is full and perfect whereas the skin of the human body has so many holes. So it is mentioned as the 'drum torn'.

3. The commentary of *Iṟaiyanār kaḷaviyal* personifies the body a container or bag, instead of a cover [vide *Iṟaiyaṉār kaḷaviyal*, aphorism I, commentary].

4. Since the devotees are celestials, they bring gold and gems to shower instead of flowers, befitting their stature and status indicated in the last lines.

74

ஊன்மிசை உதிரக் குப்பை ஒருபொருள் இலாத மாயம்
மான்மறித் தனைய நோக்கின் மடந்தைமார் மதிக்கும் இந்த
மானுடப் பிறவி வாழ்வு வாழ்வதோர் வாழ்வு வேண்டேன்
ஆனல்வெள் ளேற்ற ஆரூர் அப்பனே அஞ்சி னேனே. 2

நல்லவெள்ளை எருதேறு உடையவனே! திருவாரூரில் கோயில் கொண்டுள்ள தந்தையே! இறைச்சியும் இரத்தமும் கலந்த குவியலாய் உள்ள இந்த உடம்பு ஒருபொருளும் காணப்படாத மாயமாய் உள்ளது. மான்போன்ற மருண்ட நோக்கினையுடைய மங்கையரே மதிக்கும் இந்த மானிடப் பிறவி வாழ்வினை (ப் பெரிதாக மதித்து) வாழ்வதொரு வாழ்வினை வேண்ட மாட்டேன். அதனைக் கண்டு அச்சம் அடைந்தேன்.

ūṉmicai utira-k- kuppai oruporuḷ ilāta māyam
māṉmaṟit taṉaiya nōkkiṉ maṭantaiyar matikkum inta
māṉuṭa-p- piṟavi vāḻvu vāḻvatōr vāḻvu vēṇṭēṉ
āṉalveḷ ḷēṟṟa ārūr appaṉē añci ṉēṉē. 2

Oh, Father of Ārūr, Possessor of white ox!
Heaps of flesh and blood make this frame,
Where nothing stable is found, an illusion!
Only damsels with fawn-like looks
Regard this life of human birth very high.
I want not such a life, for horrified I am.

1. Ārūrar exposes the loathesome nature of the physical body in the first line of this hymn. If one analyses the components of human body, he finds that it is mainly made up of flesh and blood. There is nothing tangible and stable inside the human body. All seems to be illusory. Hence, one has to withdraw his clinging to physical life.

2. In the second line, condemnation of women is noted. In the Sangam devotional poems, *Tirumurukāṟṟuppaṭai* and *Paripāṭal*, there is no such remarks, despising the life with women. In them materialism and spiritualism are coupled with each other. But, in the hymns of Ārūrar and other Śaiva apostles, normally sexual life was treated to be an obstacle to spiritual life, as hinted in the second line.
3. In the third line, he discards the life of this birth, for the reasons adduced in the foregoing lines. Similar contempt for further birth is found in Toṇṭaraṭi-p-poṭi Āḷvār's hymn:

   "ātalāl piṟavi vēṇṭēṉ araṅkamā nakar uḷāṉē" (*Tirumālai*, 3)

   The reasons that he produced in favour of his conclusion reflected his sense of horror at the transient and despicable nature of life.

75

அறுபதும் பத்தும் எட்டும் ஆறினோ டஞ்சும் நான்கும்
துறுபறித் தனைய நோக்கிச் சொல்லிற்றொன் றாகச் சொல்லார்
நறுமலர்ப் பூவும் நீரும் நாள்தொறும் வணங்கு வாருக்(கு)
அறிவினைக் கொடுக்கும் ஆரூர் அப்பனே அஞ்சி னேனே. 3

நறுமணம் கமழும் மலரையும் நீரையும் கொண்டு நாள்தோறும் வழிபடுகின்றவர்க்கு மெய்யறிவைத்தருகின்ற திருவாரூரில் கோயில் கொண்டுள்ள தந்தையே! அறுபது, பத்து, ஆறு, இருபது என்று எண்ணப்பட்ட தத்துவ, தாத்துவிகங்கள் தொண்ணூற்றாறும் பறிக்கப்பட்ட புதரைப் போல்வன. ஊன்றி நோக்கியவர் இவற்றை ஒரு பொருளாக மதித்துச் சொல்லமாட்டார். (இவற்றின் பொய்ம்மை கண்டு) அச்சம் அடைந்தேன்.

தத்துவங்கள் *36;* தத்துவங்களிலிருந்து தோன்றிய தாத்துவிகங்கள் *60*. மொத்தம் *96*.

aṟupatum pattum eṭṭum āṟiṉō ṭañcum nāṉkum
tuṟupaṟit taṉaiya nōkki-c- colliṟṟoṉ ṟāka-c- collār
naṟumalar-p- pūvum nīrum nāḷtoṟum vaṇaṅku vāruk(ku)
aṟiviṉai-k- koṭukkum ārūr appaṉē añci ṉēṉē. 3

Oh, Father of Ārūr, who bestows wisdom
On devotees, worshipping every day
With fragrant flowers and water,
The elements, ninety six subtle and gross
Resemble the bush uprooted fully!
The wise, who ponder over them
Treat them not to be of real;
On seeing their falsity, horrified I am.

1. In the first line, Ārūrar mentions 96 elements which are emanated from the pri-mordial matter i.e. *Māyā*, due to Lord's grace to provide the physical apparatus in the form of body and cosmos [*piṇḍa* and *aṇḍa*]. It seems that the exponents of Sāmkhya system were the pioneers in the history of Indian thought to account for the source and contents of the objective world. They were realists. They postulated Prakṛti, from which twenty four categories both of psychical and physical properties were evolved. The subjective Puruṣa was only a witness to all activities and treated a distinct reality, apart from Prakṛti. They held that the products of the Primordial Matter were subject to decay, while their source and origin i.e. Prakṛti was held to be real. The advocates of Śaiva Siddhānta seem to have taken the theory of evolution of Sāmkhya system and improved it with some additional elements. They added twelve more categories to the Sāmkhyan stock of twenty four elements to make the total thirty six, to be products in the primary evolution. They are grouped under three divisions since the Siddhāntins classified Māyā into three, viz., *Aśuddha Māya* or *Prakṛti Māyā*, *Miśra Māyā* and *Śuddha Māya*. The evolutes of these three are presented here below:

1. **Products of Aśuddha Māyā:**

i. **Internal organs:** [Antaḥkaranas]	1. cittam 2. buddhi 3. ahaṅkāra and 4. manas.
ii. **Sense organs:** [Jñānendriyas]	1. ear 2. skin 3. eye 4. tongue and 5. nose.
iii. **Motor organs:** [Karmendriyas]	1. organ of speech 2. feet 3. hands 4. anus and 5. generative organ.
iv. **Subtle elements:** [Tanmātras]	1. sound 2. touch 3. form 4. taste and 5. smell.
v. **Gross elements:** [Mahā bhūtas]	1. ether 2. air 3. fire 4. water and 5. earth

These twentyfour elements are collectively called **ātma tattvas.**

II. **Products of Miśra Māyā:**

1. kāla 2. niyati 3. kalā 4. vidyā 5. rāga 6. puruṣa and 7. māyā.

These are collectivcly called **vidyā tattvas.**

III. **Products of Śuddha Māyā:**

1. 1. śivam 2. śakti 3. sadaśivam 4. īśvaram and 5. śuddha vidyā.

These are collectively called Śiva tattvas. **All in all, there are 36 primary tattvas.**

In the secondary evolution, sixty more products which are either the aspects or emanations of these primary tattvas are reckoned. They are known as tāttvikas. Thus, the advocates of Śaiva Siddhānta counted 96 tattvas, mentioned in the first line of this hymn. Their temporal nature has been indicated in the second line.

The Dharmapuram Editor distributes the same 96 evolutes so as to go with the numbers given in the hymn.

All these 96 tattvas are already recorded in *Tirumantiram* (2179) and in the hymns of Tirunāvukkaracar [IV 25.4; 54.3; 70.3].[i]

2. In the third line, the accessories of worship are noted.
3. *Aṟivu* - knowledge is the greatest gift of God, mentioned in the last line.

76

சொல்லிடில் எல்லை இல்லை சுவையிலாப் பேதை வாழ்வு
நல்லதோர் கூரை புக்கு நலமிக அறிந்தேன் அல்லேன்
மல்லிகை மாடம் நீடு மருங்கொடு நெருங்கி எங்கும்
அல்லிவண் டியங்கும் ஆரூர் அப்பனே அஞ்சி னேனே. 4

(வீதிகள் எங்கும்) உயர்ந்து நெருங்கி விளங்கும் மாளிகைகளைச் சூழ்ந்துள்ள மல்லிகைக் கொடிகளில் இரவில் வண்டுகள் மொய்க்கும் திருவாரூரில் கோயில் கொண்டுள்ள தந்தையே! சுவையில்லாத பேதைமை மிக்க வாழ்வினைச் சொல்லப்புகின் வரம்பு இல்லை. நன்றாக வேயப்பட்ட கூரைக்குள் புகுந்து நலம் பெறுதலையும் அறிந்திலேன். (அதனால்) அச்சம் அடைந்தேன்.

---

i. KANDASWAMY, S.N. **Tirumuṟai Ilakkiyam,** International Institute of Tamil Studies, Chennai - 600 113, 1995, pp. 56-57.

ii. KANDASWAMY, S.N. **A Comparative Study of Samkhya and Śaivasiddhanta,** *Journal of Tamil Studies* Vol. 26, IITS, Chennai - 600 113, pp. 14-22.

colliṭil ellai illai cuvai-y-ilā-p- pētai vāḻvu
nallatōr kūṟai pukku nalamika aṟintēṉ allēṉ
mallikai māṭam nīṭu maruṅkoṭu neruṅki eṅkum
allivaṉ ṭiyaṅkum ārūr appaṉē añci ṉēṉē. 4

Oh, Father of Ārūr, with mansions tall,
Creepers jasmine, bees humming in night!
Tasteless is the life and also ignorant;
No limit is there when one starts speaking of it!
I did not fully know any good,
Having entered the well-thatched roof (body)!
[On this wreck] horrified I am.

1. The word *kūṟai* in the second line means a 'roof'. It is a metaphor of body. In the following hymn, line two, it is also noted as *kurampai*, meaning a hut. According to Tiruvalluvar, temporary residence of the soul is named *tuccil*, which literally means shelter or resort of transient nature, while its eternal abode is named *pukkil* [vide *Tirukkuṟaḷ*, 340]. However, Ārūrar mentions the perfect body, as "nallatōr kūrai" i.e. well-thatched roof. This analogy has to be compared with its counterpart in the Dhammapada [13, 14]. According to the Buddha, the uncultivated mind is just like an ill-thatched roof wherein the rainwater would easily get in. But in a well-thatched roof, which becomes a comparison to a cultivated mind, rain would not enter. Since Ārūrar metaphorically says the body and mind as a well-thatched roof, he felt its necessity as an aid for spiritual progress. A sound body is essential for a sound mind, the field of good thoughts.

2. The last two lines describe the artificial and natural beauty of Tiru-v-ārūr.

77

நரம்பினோ டெலும்பு கட்டி நசையினோ டிசைவொன் றில்லாக்
குரம்பைவாய்க் குடியி ருந்து குலத்தினால் வாழ மாட்டேன்
விரும்பிய கமழும் புன்னை மாதவித் தொகுதி என்றும்
அரும்புவாய் மலரும் ஆரூர் அப்பனே அஞ்சி னேனே. 5

சோலைகளில் புன்னையும் மாதவியும் யாவரும் விரும்பும் வண்ணம் மணம்கமழும் மொட்டு விட்டலரும் திருவாரூரில் கோயில் கொண்டுள்ள தந்தையே! நரம்பினால் எலும்புகளைக்கட்டி, விருப்பத்தோடு சிறிதும் இயைந்து வாராத இக்குடிசையில் குடியிருத்தலால், உயர்ந்தாரோடு பொருந்தி வாழ இயலாதேன். *(ஆதலின்)* அச்சம் அடைந்தேன்.

narampinō ṭelumpu kaṭṭi nacaiyinō ṭicaivoṉ ṟillā-k-
kurampaivāy-k- kuṭi-y- iruntu kulattiṉāl vāḻa māṭṭēṉ
virumpiya kamaḻum puṉṉai mātavi-t- tokuti eṉṟum
arumpuvāy malarum ārūr appaṉē añci ṉēṉē. 5

Oh, Father of Ārūr, saturated with
Groves of puṉṉai and mātavi creepers,
Whose buds blossom with pleasant smell;
A hut of bones, twined with nerves
Unsuited to my taste and temperament!
Since I reside in this wretched frame
Can't I live in good company;
[On seeing this] horrified I am.

1. In continuation of the description of the loathesome nature of physical body in hymn 2, here again, Ārūrar endorses the same view. The detestable character of the body, made up of bones and nerves is depicted in the first two lines. Ārūrar exposes the ugly and hideous aspects of a human body. Such descriptions are labelled as Aśubha bhāvana in Buddhism [vide *Maṇimēkalai* XXX 254-5].

2. In the last part of second line, Ārūrar implied the essentiality of good company with the exalted and evolved souls for the spiritual development.

3. The last two lines provide aesthetical description of nature, associated with the sthala.

78

மணம்என மகிழ்வர் முன்னே மக்கள்தாய் தந்தை சுற்றம்
பிணம்எனச் சுடுவர் பேர்த்தே பிறவியை வேண்டேன் நாயேன்
பணையிடைச் சோலை தோறும் பைம்பொழில் விளாகத்(து) எங்கள்
அணைவினைக் கொடுக்கும் ஆரூர் அப்பனே அஞ்சி னேனே. 6

வயல்களின் இடையே சோலைகளில் எல்லாம் பச்சையான பொழில்கள் திகழும் வளாகங்களை உடையதும், எங்களுக்கு ஆதரவினைக் கொடுப்பதும் ஆகிய திருவாரூரில் கோயில் கொண்டுள்ள தந்தையே!

(உலகியலில்) மக்கள், தாய், தந்தை, சுற்றத்தார் என்பவர்கள், முன்னர்த் திருமண நிகழ்ச்சியைக் கண்டு மகிழ்வார்கள். பின்னர், (மணங்கொண்டவர்கள் இறப்பின்) பிணம் எனப் பெயரிட்டுச் சுட்டெரிப்பார்கள். நாய் போன்ற யான் இத்தகைய பிறவியை விரும்பேன் (அதனைக் கண்டு) அச்சம் அடைந்தேன்.

maṇamena makilvar munnē makkaḷtāy tantai cuṟṟam
piṇamena-c- cuṭuvar pērttē piṟaviyai vēṇṭēṉ nāyēṉ
paṇai-y-iṭai-c- cōlai tōṟum paimpolil viḷākat(tu) eṅkaḷ
aṇaviṉai-k- koṭukkum ārūr appaṉē añci ṉēṉē. 6

Oh, Father of Ārūr, where in midst of fields,
Groves and gardens green fill the spot,
Offering support [to the devotees thronged]!
Early at wedding are happy the children,
Mother, father and other kith and kin
Later at death, corpse they declare and burn!
Dog I am, and dislike the birth;
[On knowing this], horrified I am.

1. The contrast between *maṇam* and *piṇam* occuring in the first two lines has already been made by the author in decad 3.7. Polarity characterizes the mundane life. Thus, marriage and death respectively yield pleasure and pain, the hallmark of empirical existence. However, Ārūrar aspires to transcend these two levels and hence discards the very birth itself. The eternal bliss is realised when one is spiritually elevated from the polarities, to the highest plane of existence.
2. The cur analogy is again used in the second line [Also vide VII 1.2].
3. The third line is a graphic description of nature in Ārūr.
4. *Vaḷākam* has become *viḷākam* in third line.

79

தாழ்வெனும் தன்மை விட்டுத் தனத்தையே மனத்தில் வைத்து
வாழ்வதே கருதித் தொண்டர் மறுமைக்கொன்(று) ஈய கில்லார்
ஆழ்குழிப் பட்டபோது அலக்கணில் ஒருவர்க்(கு) ஆவர்
யாழ்முயன் றிருக்கும் ஆரூர் அப்பனே அஞ்சி னேனே. 7

(கலைஞர்கள்) யாழின் இசையினை மீட்டும் திருவாரூரில் கோயில் கொண்டுள்ள தந்தையே! பணிவு என்னும் பண்பினை விடுத்துப் பொருளையே பெரிதாக மனத்தில் எண்ணித் தன்னலமாக வாழ்வதையே கருதி (ப்போலித்) தொண்டர்கள், மறுமைப் பயன் நோக்கிப் பிறர்க்குச் சிறிதும் ஈய மாட்டார்கள். ஆழ்ந்த துன்பக் குழியில் விழுந்தபொழுது (உதவாது), துன்பமில்லாத ஒருவர்க்கு உதவுவார் (அவரைக்கண்டு) அச்சம் அடைந்தேன்.

tāḻveṉum taṉmai viṭṭu-t- taṉattaiyē maṉattil vaittu
vāḻvatē karuti-t- toṇṭar maṟumai-k-koṉ(ṟu) īya killār
āḻkuḻi-p- paṭṭa pōtu alakkaṇil oruvark(ku) āvar
yāḻmuyaṉ ṟirukkum ārūr appaṉē añci ṉēṉē. 7

Oh, Father of Ārūr, where artists play on harp,
Hypocrites, who discarded their humility
with undue respect given to wealth,

Are content with this living alone!
Never give a little for life hereafter,
Never help others, fallen in distress pit,
Ah! go to succour for griefless rich.
[On seeing this] horrified I am.

1. In the first two lines, Ārūrar exposes the hypocritical servitors. They do not have humility and modesty. They have left this virtue completely. They regard in their mind only the wealth. They are misers. They never give even a little to the poor and deserving. They never think of the life, hereafter. Contrastingly, they support the well-to-do people who have no agony and sorrow. Ārūrar calls them *toṇṭar* in a derogatory sense.
2. In the last line, he refers to the specialists who play on 'yāḻ' i.e. harp, a special musical instrument. The musical offering, both instrumental and vocal, is one of the *upacāras* associated with the daily worship to the Lord.
3. It may also mean that the Lord Himself is playing on yāl and hence gets the name Viṇādhara Dakṣiṇāmūrti. This form of Śiva is also noted in other hymns of Ārūrar [VII 33.5; 42.9; 85.6]. References to this special manifestation is also found in the hymns of Tiruñānacampantar [II 85.1] and Tirunāvukkaracar [IV 112.7].

80

உதிரநீர் இறைச்சிக் குப்பை எடுத்தது மலக்கு கைம்மேல்
வருவதோர் மாயக் கூரை வாழ்வதோர் வாழ்வு வேண்டேன்
கரியமால் அயனும் தேடிக் கழலிணை காண மாட்டா
அரியனாய் நின்ற ஆரூர் அப்பனே அஞ்சி னேனே. 8

கரிய திருமாலும் நான்முகனும் தேடியும் கழலணிந்த திருவடிகளைக் காண முடியாத அரியவனாய் நின்ற திருவாரூரில் கோயில் கொண்டுள்ள தந்தையே! இரத்தநீரும் இறைச்சியும் கலந்த குவியலைக் கொண்டு எழுப்பப்பட்ட மலக்குகையின்மேல் அமைந்துள்ள மாயக் கூரையாகிய உடம்பிலிருந்து வாழும் வாழ்வினை விரும்பேன். (அதனைக் கண்டு) அச்சம் அடைந்தேன்.

utiranīr iraicci-k- kuppai etuttatu malakku kai-m-mēl
varuvatōr māya-k- kūrai vālvatōr vālvu vēṇṭēṉ
kariyamāl ayaṉum tēṭi-k- kaḻaliṇai kāṇa māṭṭā
ariyaṉāy niṉṟa ārūr appaṉē añci ṉēṉē. 8

Oh, Father of Ārūr, whose anklet foot
Stood rare to be seen by the black Māl
And Ayaṉ who searched in vain!
[Body is] nothing but a cave of blots,
Built of heaps of flesh and blood
An incessant roof of illusioned [assemblage],
The life in which never I liked, and
[On knowing this] horrified I am.

1. As in hymns 2 and 5, Ārūrar again indulges in ridiculing the human body, as noticed in the first two lines of this hymn. Such descriptions have their models in Tirunāvukkaracar hymns [IV 33.4; 96.3,4; 113.2].

2. The word *māyā* in the sense of illusion and delusion occurs frequently in *Tēvāram* and *Tiruvācakam.* It is pertinent to note that *māyā* in this specific sense is associated only with Advaita Vedānta, since the exponents of Śaiva Siddhānta treated it a permanent entity. According to them, *māyā* is one of the triple bonds, Pāca, while the remaining too are āṇava and *karma.* It may also be considered that the word māyam with any reference to Advaita, has been used only to denote the transitory nature and falsity, as it is found in the ancient Sangam poems [vide *Puṟam.* 363.9; 366.23; *Kali.* 93.15; 98.6; *Pari.* 3.70; *Maturai.* 570; *Kuṟiñci.* 246 etc.].

81

பொய்த்தன்மைத் தாய மாயப் போர்வையை மெய்யென்(று) எண்ணும்
வித்தகத் தாய வாழ்வு வேண்டிநான் விரும்ப கில்லேன்
முத்தினைத் தொழுது நாளும் முடிகளால் வணங்கு வாருக்(கு)
அத்தன்மைத் தாகும் ஆரூர் அப்பனே அஞ்சி னேனே. 9

முத்துப் போன்றவனை நாள்தோறும் கைகளால் தொழுது தலையினால் வணங்கிப் பணியும் பத்தர்க்கு, அத்தன்மையனாய் விளங்கும் திருவாரூரில் கோயில் கொண்டுள்ள தந்தையே! பொய்ம்மைத் தன்மை கொண்ட, மாயா காரியமாகிய உடம்பினை உண்மைப் பொருள் என்று எண்ணும் அதிசயம் நிறைந்த வாழ்வினை நிலையுடையதாகக் கருதி விரும்ப மாட்டேன். (அதனை எண்ணி) அச்சம் அடைந்தேன்.

poyttanmai-t- tāya māya-p- pōrvaiyai meyyen(ṟu) eṇṇum
vittakat tāya vāḻvu vēṇṭinān virumpa killēn
muttinai-t- toḻutu nāḷum muṭikaḷāl vaṇaṅku vāruk(ku)
attanmai-t- tākum ārūr appanē añci ṉēṉē. 9

Oh, Father of Ārūr, you assume the form and nature
As per the wish of devotees, adoring in piety
With closed palms and bent heads,
The pearl-like you, every day!
Never I like or aspire the wondrous life,
Treating the illusioned cover of body,
Which is nothing but a falsity
To pass for a reality!
[On knowing this], horrified I am.

1. Again, Ārūrar describes the illusory nature of mundane life in the first two lines. If one removes the cover or veil of *māya*, then the Reality is encountered.
2. As noted in hymns 2, 5, 6 and 8, he expresses in the first two lines of this hymn, frankly his dislike for the worldly life, marked by deceit, wonder and falsity.
3. The word 'vittakam' means skil or wonder.
4. The Lord assumes any form that is contemplated by His devotees. This idea is revealed by the hymnist in the fourth line.
5. The words *tolutal* and *vanaṅkutal* respectively denote the joining of palms and bowing down the head before the Almighty. See the hymns of Tirunāvukkaracar, IV 9.1, 7.

82

தஞ்சொலால் அருள்ப யக்கும் தமியனேன் தடமு லைக்கண்
அஞ்சொலார் பயிலும் ஆரூர் அப்பனை ஊரன் அஞ்சிச்
செஞ்சொலால் நயந்த பாடல் சிந்தியா ஏத்த வல்லார்
நஞ்சுலாம் கண்டத்(து) எங்கள் நாதனை நணுகு வாரே. 10

தன் சொற்களாலே (எனக்கு) அருள் பயப்பவனும், பெருத்ததனமும் இனிய சொல்லும் உடைய மடவார் பயிலும் திருவாரூரில் கோயில் கொண்டுள்ளவனும் ஆகிய தந்தையை, தமியேனாகிய ஊரன் (இவ்வுலகம், யாக்கை முதலியவற்றின் நிலையாமையை அறிந்து, அதனால்) அச்சம் அடைந்து, செஞ்சொற்களினால் விரும்பிப்பாடிய பாடல்களைச் சிந்தித்து வழிபட வல்லவர்கள் நஞ்சுண்ட கண்டனாகிய எங்கள் தலைவனை அடைவார்கள்; அவன் அருளைப் பெறுவார்கள்.

tañcolāl arulpa yakkum tamiyaṉēṉ taṭamu laikkaṇ
añcolār payilum ārūr appaṉai ūraṉ añci-c-
ceñcolāl nayanta pāṭal cintiyā ētta vallār
nañculām kaṇṭat(tu) eṅkaḷ nātaṉai naṇuku vārē. 10

The Father resides at Ārūr, frequented by damsels
With breasts large and words sweet,

Ūran, horrified and dreaded,
(at the ephemerality of the body and the world)
Sang of Him willingly in perfect diction.
Those who master these hymns and reflect and pray,
Will reach the Lord; the one who consumed
Poison and retained it in His throat.

1. In this hymn, Ārūrar endorses the greatness of true devotees, engrossed in meditating the Lord with proper reflection of the hymns of this decad.
2. The beautiful damsels of Tiru-v-ārūr are depicted in the phrase, "**taṭamulai-k-kaṇ, añcolār payilum ārūr.**" They are famous for their devotion, music and dance.
3. Ārūrar calls his creations as, "ceñcolāl nayanta pāṭal" i.e. poems desirously delivered in perfect and harmonious words. So, it becomes evident that diction is one of the primary requisites for the perfection of a good poetry.
4. The phrase, 'cintiyā ētta vallār' indicates two essential aspects of worship: 1. cintittal i.e. reflection of the contents of the hymns and also meditation on them, and 2. ēttal-to recite them knowing their meaning and worshipping. [vide *Tirumurai* VI 67.2; VIII 1.92-5].
5. The Dharmapuram Edition splits the first word of the first line and explains that Ārūrar was afraid of the damsels.

The specific features of the Decad

1. All the hymns, except the last are directly addressed to the presiding Lord of Tiruvārūr temple by Ārūrar, expressing his horror and dread over the illusory and wretched condition of mundane life.
2. Each metrical line of the hymns is composed of six metrical feet, with two syllables each. In some exceptional cases, three syllabled feet are also found either initially [vide 2.4; 9-1, 4] or medially [vide 1.1; 3.2; 6.1; 7.2].

3. In hymn 8, the *etukai* i.e. agreement of second letter in all lines remains the same, except in the first line: *utiranir, varuvatōr, kariyamāl* and *ariyanāy*. It is in all probability, that *utiram* was spelt as *uritam* like *maturai* and *kutirai* becoming *marutai* and *kurutai*. If that is so, then, the *etukai* is compensated even in the first line.
4. The burden of the hymns in this decad ends with "ārūr appanē añci nēne", preceded by either some attributes and descriptions of the Lord and sthala, or the mode of worship, performed by the devotees.
5. The decad in all its fitness deserves to be named, "*Acca-p-pattu*", the Decad of Dread, in consonance with the same, found in *Tiruvācakam* [VIII 35:1-10], wherein the burden is "amma nām añcumārē". Ārūrar was frightened to witness the loathesome nature and illusory condition of life, while Māṇikkavācakar was horrified on witnessing the disbelievers and the believers in petty deities.
6. The main theme of this decad is the condemnation of the despicable and transitory nature of physical structure and also the material life. It comes very close to the *Aśuba bhāvana*, recommended in Buddhism to eradicate the evil of lust, being the primary inpediment on the road to liberation.
7. The method of counting 96 evolutes from the threefold Māyā has its parallel in the hymns of Tirunāvukkaracar [IV 25.4; 54.3; 70.3].
8. Personification of human body as a roof, hut or abode, made by Ārūrar in many hymns of this decad has already been noticed in *Dhammapada*, *Tirukkuṟaḷ*, *Maṇimēkalai* and Tirunāvukkaracar *Tēvaram*.
9. The descriptions of the natural beauty and enchanting mansions in the last lines of the hymns bear evidence to the creative skill of Ārūrar and they stand a contrast to the portrayal of ugliness and detestable nature of human body, presented in the earlier lines.
10. As already pointed out, *ōr* occurring before consonants became a special feature in the language of Ārūrar [vide 4 ōr vāḻvu 2, 8; ōr kūrai 4, ōr māya-k-kūrai 8].

A note on the *talam*

9. Tiru-v-aricilkarai-p-puttūr

This sacred place, hallowed by the hymns of Tiruññānacampantar [II 63], Tirunāvukkaracar [V 61] and Ārūrar [VII 9], is situated 6 kilo metres away to the southeast of Kumbakonam. One can reach this *talam* by bus. It is on the southern bank of River Aricil. It is also known Aḻakār Puttur and Tiru-p-puttūr. The Lord of this *talam* is named "Paḻaṅkācuvaittaparamar", reminding the legend of the Ādiśaiva priest Pukaḻttuṇaiyar for whose sincere devotion, even when he failed in his faculty while consecrating the idol with the holy water of Aricilāṟu, the Lord favoured him with a coin near the pedestal for his daily allowance and thus alleviating his hunger and finally the devotee attained liberation. The Goddess of this temple is called Śivāmbikai and Aḻakāmbikai.

As per the accounts in *Periyapurāṇam*, Ārūrar after paying homage to Lord śiva at the sacred places Tiruvīḻimiḻalai, Tirunaṟaiyūr and Cittīccaram, all in Cōḻanadu, came to this *talam*, warmly received by a group of great devotees [XII 29. 59-62]. Cēkkiḻār also recorded the legend of Pukaḻttuṇaiyār, extolled in this decad. The whole area of this *talam* has wonderful and beautiful natural manifestations of green trees, plants and groves and the river Aricil irrigates the delta making profitable yields. Ārūrar has drawn fascinating pen pictures of the natural surrounding of this sacred place in many hymns of this decad.

So far seven inscriptions of the temple have been published. All of them are engraved by the imperial Cōḻas. In the epigraphs, the Lord is known as Tirupputtūr uṭaiyār Paramaswami, and the sthala is called 'Tirunāraiyūr nāṭṭu-p-paramatēyamāṉa paratāyakuṭi'. Paramateya is the Tamilised form of Brahmadeya, a tax free village donated to the Antaṇars, associated with the temple service. In another inscription, "kulothuṅka-c-cōḻa vaḷanāṭṭu aḻakār Tirupputtūr" is found to be the name of this sacred place.

Rājarāja I [A.D.985-A.D.1014] has constructed the *sanctum sanctorum* with granites, and donated some lands for the daily worship and for temple lamps. Similar grants were also made by Kulothuṅga I [A.D.1070-A.D.1120] and Vikrama Cōḻa [A.D.1118-A.D.1136].

9. திருவரிசிற்கரைப்புத்தூர் பண் : இந்தளம்

83

மலைக்கும்மகள் அஞ்ச மதகரியை
உரித்தீர்எரித் தீர்வரு முப்புரங்கள்
சிலைக்கும் கொலைச் சேவுகந் தேறொழியீர்
சில்பலிக்கில் கள்தோறும் செலவொழியீர்
கலைக்கொம்பும் கரிமருப் பும்மிடறிக்
கலவம்மயிற் பீலியும் காரகிலும்
அலைக்கும்புனல் சேர்அரி சில்தென்கரை
அழகார்திருப் புத்தூர் அழகனீரே. 1

கலை மான்களின் கொம்புகளையும் களிறுகளின் தந்தங்களையும் தோகை மயில்களின் பீலிக்கற்றைகளையும் வலிய அகிற்கட்டைகளையும் அலைகளில் அடித்துவரும் நீர் நிறைந்த அரிசிலாற்றின் தென்கரையில் உள்ள அழகு பொருந்திய திருப்புத்தூரில் கோயில் கொண்டுள்ள அழகரே!

மலைமகளாகிய பார்வதி அஞ்சும்படி யானையின் தோலை உரித்தீர். எதிர்க்கவரும் முப்புரங்களை எரித்தீர். முழங்கும் கொலைத்தொழிலுடைய எருதினை ஏறுதலைத்தவிரீர். சிறிய பிச்சைக்காக இல்லங்கள்தோறும் செல்லுதலைக் கைவிடமாட்டீர்.

9. Tiru-v-aricil-karai-p-puttūr Paṉ: Intaḷam

malaikkummakaḷ añca matakariyai
urittīrerit tīrvaru muppuraṅkaḷ
cilaikkumkolai-c- cēvukan tēṟoḻiyīr
cilpalikkil kaḷtōṟum celavoḻiyīr

kalai-k-kompum karimarup pum-m-itari-k-
kalavammayil piliyum kārakilum
alaikkumpunal cērari ciltenkarai
alakārtiru-p- puttūr alakanīrē. 1

Oh, the Embodiment of eternal beauty!
Enshrined in the beautiful Tiru-p-puttūr
On the southern bank of Aricil,
Whose inundation brings in its hands of waves
Horns of stags, elephants' tusks, peacocks' feather
And sandal tree of strong variety;
Thou hast flayed the rutting elephant's skin,
To the fear of the mountain's daughter!
Thou hast burnt the oncoming castles three.
But hast not left to mount gladly
The bellowing bull of murderous nature
Hast not cancelled the tour for alms,
Begging at the door of every house.

1. When Ārūrar stated in the first line, that the Lord's spouse Pārvati was frightened to see the flaying of the skin of the monstrous pachyderm, it should be understood that he noted only the normal nature of a woman. There are many myths with regard to flaying the elephant's skin and covering it on His body as a shawl. According to the myth, when an asura assuming the form of an elephant terrorised the people and celestials, Lord Śiva destroyed him, flaying his skin and donned it on His body. So, He came to be known as Gajasamhāra mūrti.

2. In the first two lines, the Lord's manifestations viz., Dakṣāri, Tiripurāntaka mūrti, Ṛṣabhārūḍha mūrti and Bhikśāṭana forms are glorified vividly.

3. The last two lines reveal the natural beauty and wealth of the River Aricil and aesthetical background of the sacred shrine.

84

அருமல ரோன்சிரம் ஒன்றறுத்தீர்
செறுத்தீர்அழற் சூலத்தினால் அந்தகனைத்
திருமகள் கோன்நெடு மால்பலநாள்
சிறப்பாகிய பூசனை செய்பொழுதில்
ஒருமலர் ஆயிரத் திற்குறைவா
நிறைவாகவோர் கண்மலர் சூட்டலுமே
பொருவிறல் ஆழி புரிந்தளித்தீர்
பொழிலார்திருப் புத்தூர்ப் புனிதனீரே. 2

பொழில்கள் பொருந்தியுள்ள திருப்புத்தூரில் கோயில் கொண்டுள்ள புனிதரே! அரிய தாமரை மலர்மிசை இருக்கும் பிரமனின் (ஐந்தலைகளில்) ஒன்றினை அறுத்தீர். அனல்வீசும் சூலத்தினால் அந்தகாசுரனை அழித்தீர். திருமகள் தலைவனாகிய நெடுமால் பலநாள்கள் உமக்குச் சிறப்பு வழிபாட்டினைச் செய்துவரும் நாள்களில் ஒருபொழுதில் ஆயிரம் தாமரை மலர்களில் ஒருமலர் குறைய, அதனை நிறைசெய்யும் வகையில் தன் கண் மலரைப் பறித்துச் சாத்தலும் உவந்து, போரில் வெற்றியை வழங்கும் சக்கரப் படையினை அளித்தருள் புரிந்தீர்.

arumala rōṉciram oṉṟaṟuttīr
ceṟuttīraḻar cūlattiṉāl antakaṉai-t-
tirumakaḷ kōṉneṭu mālpalanāḷ
ciṟappākiya pūcaṉai ceypoḻutil
orumalar āyirat tiṟkuṟaivā
niṟaivākavōr kaṇmalar cūṭṭalumē
poruviṟal āḻi purintaḷittīr
poḻilārtiru-p- puttūr-p- puṉitaṉīrē. 2

Oh, the Holy one of Puttūr, with groves full!
Thou hast cut off one head of Brahma,
Seated on the rare lotus bloom;

With Thy firy trident destroyed Antaka;
Tirumakaḷ's husband, the tall Tirumāl,
A regular performer of special pūja
With one thousand flowers of lotus!
One day when one flower was missing
Sacrificed his own eye of lotus, and lo!
Thou hast bestowed him the victorious disc!

1. In the first line, Ārūrar refers to Brahma śirascheda mūrti.

2. In the second half of the same line, allusion to the Lord's heroic act of destroying the titan Andhakāsura is made. According to one story he was the son of Hiraṇyākṣa. A different story makes him to be the son of Kāsyapa and Ditī. He was a monster with 1000 arms and heads, 2000 eyes and feet. Since he behaved like a blind man, though he had many eyes, he was nicknamed Andhaka, i.e. blind man. He inflicted pains on the celestials including Viṣṇu, who assumed the women's form and sheltered at Mount Kailas in the company of Devi's servant groups. The monstrous Asura chased them even to Kailas to disturb them. They entreated Lord Śiva to save them. So, He commissioned Bhairava who discharged the Lord's firy trident against the titan's body and thus he was crushed. However, realising his folly he again did severe penance for thousands of years to Śiva and won His grace and was made a gana. This heroic feat of Śiva has been reckoned as one of the eight such deeds in *Tirumantiram* [X 339]. Tirunāvukkaracar also noted this legend [VI 96.5].

3. A graphic description of Tirumāl's worshipping Śiva with 1,000 lotus flowers and devotedly supplanted his lotus-eye, when one flower was miraculously missing one day to his regular flower offering, and the Lord's immense grace of granting the mighty disc weapon in return to his intense devotion is drawn in Tirunāvukkaracar hymn [IV 64.8]. It is also said in the same hymn, that Tirumāl, as a token of gratitude, brought down from his celestial abode, the Lord's idol of his personal worship and installed in the shrine at Tiruvīḻimiḻalai. The same episode is also told in another hymn, associated with the great Kāñcipuram [IV 99.4].

In addition, Māṇikkavācakar elucidates further that Tirumāl got the disc weapon to destroy Jalandharāśura [VIII 12.18].

85

தரிக்கும்தரை நீர்தழல் காற்றந்தரம்
        சந்திரன்சவி தாஇய மானனானீர்
சரிக்கும்பலிக் குத்தலை அங்கையேந்தித்
        தையலார்பெய்யக் கொள்வது தக்கதன்றால்
முரிக்கும்தளிர்ச் சந்தனத் தோடுவேயும்
        முழங்கும்திரைக் கைகளால் வாரிமோதி
அரிக்கும்புனல் சேர்அரி சில்தென்கரை
        அழகார்திருப் புத்தூர் அழகனீரே. 3

கொய்தற்குரிய தளிர்களையுடைய சந்தன மரங்களோடு மூங்கில் மரங்களையும் முழங்குகின்ற அலைகளாகிய கைகளினால் வாரிக்கொண்டு கரைகளில் மோதி, அரித்துச் செல்லும் நீர் நிறைந்த அரிசிலாற்றின் தென்கரையில் உள்ள அழகு பொருந்திய திருப்புத்தூரில் கோயில் கொண்டுள்ள அழகரே!

பலவற்றையும் சுமக்கும் நிலம், நீர், தீ, காற்று, விசும்பு, திங்கள், ஞாயிறு, வேள்வித்தலைவனாகிய ஆன்மா ஆகிய எண்வகை வடிவமும் கொண்டுள்ளீர். (வீடுதோறும்) திரிந்துபெறும் பிச்சைக்காகத் தலை ஓட்டினை ஏந்திச் சென்று, மனையுறையும் மங்கையர் பிச்சையிடப் பெறுவது உமக்குப் பொருந்துவதன்று.

tarikkumtarai nīrtaḻal kāṟṟantaram
        cantiraṉcavi tāiya māṉaṉāṉīr
carikkumpalik ku-t-talai aṅkai-y-ēnti-t-
        taiyalārpeyya-k- koḷvatu takkataṉṟāl
murikkumtaḷir-c- cantaṉat tōṭuvēyum
        muḻaṅkumtirai-k- kaikaḷāl vārimōti
arikkumpuṉal cērari cilteṉkarai
        aḻakārtiṛu-p- puttūr aḻakaṉīrē. 3

Oh, the Embodiment of eternal beauty!
Enshrined in the beautiful Tiru-p-puttūr
On the southern bank of Aricil,

Whose waters wash its dual sides,
Carrying in its hands of waves
Trees of sprouted sandal and bamboos,
Roaring and dashing against the banks;
Thou hast become the earth, water and fire,
Air and ether, moon, sun and soul!
Bearing in Thy palms the bowel of skull,
Moving for alms offered by the damsels
Is not befitting [Thy status]!

1. In the first line, the Lord's eightfold form i.e. *aṣṭamūrta* is described. In other hymns also, it is noted [VII 59.2, 80.8]. It has its early reference in *Paripāṭal* [3.4-5]. The exponent of Śaivism commences his exposition referring to Śiva's *aṣṭamūrta*, in *Maṇimēkalai* [XXVII 89-90]. Śiva is extolled as *Aṣṭatanu* i.e. eight-bodied in the classical drama *Śākuntala* [I, l] of Kālidāsa.

   Father Heras held that the people of Indus valley civilization worshipped Śiva's eightfold form. But, he gave a different interpretation.[1] According to him, they adopted a calendar of only eight months consisting of "The Ram, the Harp, the Crab, the Mother (kanyā), the Scale (tulām), the Arrow, the Jar and the Fish." Since Śiva was identified with Sun, who moves in these eightfold houses of the Zodiac, He was worshipped in these eightfold forms. [vide karmarkar, A.P. The Religions of India, vol.I, pp.40-l; 47.

   However, the concept of Aṣṭamūrta in *Paripāṭal, Maṇimēkalai* and Śaiva devotional and canonical works has been unique. The Lord is immanent in all the five gross elements, the two great luminaries, Sun and Moon and also the souls. Tiruñānacampantar reverentially refers to this unique form of Śiva [I 11.4; 53.2]. Tirunāvukkaracar refers to this significant form of Śiva frequently in his hymns [V 5.6; 49.8; 81.1; 94.8; 97.4; VI 4.7; 94.1.] This form has been celebrated in other *Tirumurais* also.

2. The last two lines describe the booty, carried by the inundated river Aricil and the beauty of the sacred place.

86

கொடியுடை மும்மதில் வெந்தழியக்
குன்றம்வில்லா நாணியிற் கோல்ஒன்றினால்
இடிபட எய்தெரித் தீர்இமைக்கும்
அளவில்உமக்(கு) ஆர்எதிர் எம்பெருமான்
கடிபடு பூங்கணை யான் கருப்புச்
சிலைக்காமனை வேவக் கடைக் கண்ணினால்
பொடிபட நோக்கிய(து) என்னை கொல்லோ
பொழிலார்திருப் புத்தூர்ப் புனிதனீரே. 4

பொழில்கள் பொருந்தியுள்ள திருப்புத்தூரில் கோயில் கொண்டுள்ள புனிதரே! நீவிர் கொடிகளையுடைய மும்மதில்களையும் வெந்தழியும்படி, மலை வில்லாகும்படி நாணில் தொடுத்த ஓர் அம்பினால் இடியோசை உண்டாகும்படி எய்து, இமைக்கும் நேரத்தில் எரித்தீர். எம்பெருமானே! உமக்கு நிகர் ஆவார் யாவர் உளர்? மணம்மிக்க மலர்களை அம்பாகவும் கரும்பை வில்லாகவும் கொண்ட மன்மதனை வெந்து பொடியாகும்படி உம் கடைக்கண்ணினால் வெகுண்டு நோக்கியது ஏனோ?

koṭiyuṭai mummatil ventaḻiya-k
kuṉṟamvillā nāṇiyiṟ kōloṉṟiṉāl
iṭipaṭa eyterit tīr imaikkum
aḷavilumak(ku) āretir emperumāṉ
kaṭipaṭu pūṅkaṇai yāṉkaruppu-c-
cilaikkāmaṉai vēva-k- kaṭai-k-kaṇṇiṉāl
poṭipaṭa nōkkiya(tu) eṉṉaikollō
poḻilārtiru-p- puttūr-p- puṉitaṉīrē. 4

Oh, the Holy one of Puttūr, with groves full!
Thou hast burnt within winking time,
With a single arrow in the string,
Making the mountain bend and bow,
Creating a thunderous sound!

My Lord! Who is equal to Thee?
What for Thou hast burnt to ashes,
By the sight of Thy eye-edge,
That Kāma with sugarcane bow,
And arrows of fragrant flowers?

1. The Lord's heroic feat of destroying the flag-hoisted triple castles of the Asuras has been depicted in the first two lines.
2. The Lord has no equal, no comparison. Hence, Ārūrar asks Him, "Who is equal to you". In *Tirukkuraḷ*, God is described to have no comparison, 'taṉakku uvamai illātāṉ [7]. The word *etir* occurs in the sense of 'equal'. The word *ār* is the spoken form of *yār*!
3. In some versions, the Lord is said to have burnt Manmata by opening His fore-head eye. But, here in the penultimate line, it is said that He burnt him through the discharge of His side-look.

87

வணங்கித்தொழு வாரவர் மால்பிரமன்
மற்றும்வானவர் தானவர் மாமுனிவர்
உணங்கல்தலை யில்பலி கொண்டலென்னே
உலகங்களெல் லாம்உடை யீர்உரையீர்
இணங்கிக்கயல் சேல்இள வாளைபாய
இனக்கெண்டைதுள் ளக்கண் டிருந்தஅன்னம்
அணங்கிக்குணம் கொள்அரி சில்தென்கரை
அழகார்திருப் புத்தூர் அழகனீரே. 5

கயல், சேல், இளைய வாளை ஆகிய மீன்வகைகள் தம்முள் இணங்கி மேலெழுந்து பாயவும், கெண்டைக் கூட்டம் துள்ளவும், அவற்றை எதிர்பார்த்திருந்த அன்னப்பறவைகள் அவற்றைத் துன்புறுத்தும் குணம் கொள்ளுதற்கு இடமாகிய அரிசிலாற்றின் தென்கரையில் உள்ள அழகு பொருந்திய திருப்புத்தூரில் கோயில் கொண்டுள்ள அழகரே! எல்லா உலகங்களையும் உடைமையாகக் கொண்டவரே! உம்மைத் தலைவணங்கிக் கைகூப்பித் தொழுகின்றவர்கள் திருமாலும் பிரமனும் மற்றைய வானவர்களும் அசுரர்களும் பெரும் முனிவர்களும் ஆவர். அங்ஙனமாகவும், உலர்ந்த தலை ஓட்டில் பிச்சை ஏற்றல் என்னையோ!

vaṇaṅki-t-toḻu vāravar mālpiramaṉ
maṟṟumvāṉavar tāṉavar māmuṉivar
uṇaṅkaltalai yilpali koṇṭaleṉṉē
ulakaṅkaḷel lāmuṭai yīruraiyīr
iṇaṅki-k-kayal cēliḷa vāḷaipāya
iṉakkeṇṭaituḷ ḷakkaṉ ṭirunta aṉṉam
aṇaṅki-k-kuṇam koḷari cilteṉkarai
aḻakārtiru-p- puttūr aḻakaṉīrē. 5

Oh, the Embodiment of eternal beauty!
Enshrined in the beautiful Tiru-p-puttūr
On the southern bank of Aricil,
Where carps, scabbard fish and other kinds
Frisk in union, while *keṇṭai* leaps,
And Annam birds frighten them!
Māl, Brahman, Celestials, titans
And ascetics great worship You!
Oh, the possessor of all worlds!
What for You receive alms
In dry skull? tell me please!

1. In the first line, the spiritual supremacy of Śiva has been indicated. He is worshipped by all the celestials including Viṣṇu and Brahmā, leave alone the titans, ascetics and others.
2. The worlds and the souls are respectively the possession and servants of the Almighty.
3. In the third line, Ārūrar presents a list of fishes of different varieties, coming in the river. A similar description is already made by Tirunāvukkaracar, while he describes the aquatic wealth of the river:

   "muṭaṅku iṟāl mutunīr malku iḷavāḷai, ceṅkayal, cēl, varāl, keḷiṟu
   aṭainta taṇkaḷaṉi aṇi ārūr ammāṉē". [IV 20.2].

4. *kayal*-carp; *cēl*-carmati carp; *vāḷai*-scabbard fish; *keṇṭai*-barbus.

88

அகத்தடி மைசெய்யும் அந்தணன்தான்
அரிசில்புனல் கொண்டுவந் தாட்டுகின்றான்
மிகத்தளர் வெய்திக் குடத்தையும்நும்
முடிமேல்விழுந் திட்டு நடுங்குதலும்
வகுத்தவ னுக்குநித் தல்படியும்
வரும்என்றொரு காசினை நின்றநன்றிப்
புகழ்த்துணை கைப்புகச் செய்துகந்தீர்
பொழிலார்திருப் புத்தூர்ப் புனிதனீரே. 6

பொழில்கள் பொருந்தியுள்ள திருப்புத்தூரில் கோயில் கொண்டுள்ள புனிதரே! உமக்கு அணுக்கத் தொண்டுபுரியும் அந்தணர் ஒருவர் அரிசிலாற்றின் நீரைக்கொண்டுவந்து உம் திருமேனியில் நீராட்டும்பொழுது, பசியினால் மிகவும் தளர்ச்சியுற்றுக் குடத்தை நும் முடிமேல் நழுவவிட்டு, அப்பிழையின் பொருட்டு நடுங்குதலும், (அவர் கனவில் தோன்றி) ஆறுதல் கூறியதுடன் நித்தலும் படியாக ஒரு காசு கிடைக்கும் என்று, நிலைபெற்ற தொண்டிற்குப் பரிசாக அப்புகழ்த்துணையார் கையில் புகும்படி செய்து மகிழ்ந்தீர்.

akattaṭi maiceyyum antaṇanṯāṉ
aricilpuṉal koṇṭuvan tāṭṭukiṉṟāṉ
mika-t-taḷar veyti-k- kuṭattaiyumnum
muṭimēlviḻun tiṭṭu naṭuṅkutalum
vakuttava ṉukkunit talpaṭiyum
varumeṉṟoru kāciṉai niṉṟanaṉṟi-p-
pukaḻttuṇai kai-p-puka-c- ceytukantīr
poḻilārtiru-p- puttūr-p- puṉitaṉīrē. 6

Oh, the Holy one of Puttūr, with groves full!
Pukaḻ-t-tuṇai antaṇaṉ, the temple priest
Performs close service, every day to You,

Bathing You, fetching the water of Aricil,
Very much drooped, dropped the pot
On Your crown, falling down,
Trembled for his innocent folly
Consoled him (in his dream)
Blessed to get into his hands
A coin, as allowance daily!

1. The whole poem presents a notable account in the life of the temple priest, Pukaḻttuṇaiyār who has been venerated as one among the 63 *Nāyaṉmārs* in *Periyapurāṇam.* He was a native of Puttūr, on the banks of Aricil river. He belongs to Śivabrahmin community, also known as Ādiśaivas, who have the rare privilage of officiating as temple priests especially in Śivālayas. He was poverty-striken, unable to eke out for his daily food. Even when he was under the grip of severe hunger and his faculties declined, out of intense devotion, he continued to pay the daily worship to Śiva of Puttūr. One day, while pouring the holy water from the pot on the top of the idol, he let it out of his grip unconsciously and slipped down. Even then, he felt very much for his folly of dropping the pot on the Lord, and he trembled very much. The Lord, on seeing his real position condescended to appear in Pukaḻttuṇai's dream and consoled him, granting every day a coin placing it nearby the pedestal of His idol. Thus, Pukaḻttuṇai was rewarded and continued his temple service for long and finally attained beautitude. [XII 56.1-7].

   In *Tiruttoṇṭat tokai*, Ārūrar extols Pukaḻttuṇai in the following line:

   Puṭaicūḻnta puliataḷmēl aravāṭa āṭi-p-
   poṉṉaṭikkē maṉamvaitta pukaḻttuṇaikkum aṭiyēn" (9).

   Since Tiruñānacampantar has also recorded the legend in his hymn on the same sacred place, Pukaḻttuṇaiyār should be treated either as his contemporary, or an earlier devotee [II 63.7].

2. The bush groves add lusture to the sacred surrounding of the *talam.*

89

பழிக்கும்பெருந் தக்கன்எச் சம்அழியப்
பகலோன்முத லாப்பல தேவரையும்
தெழித்திட்டவர் அங்கம் சிதைத்தருளும்
செய்கைஎன்னைகொ லோமைகொள் செம்மிடற்றீர்
விழிக்கும்தழைப் பீலியொ டேலமுந்தி
விளங்குமணி முத்தொடு பொன்வரன்றி
அழிக்கும்புனல் சேர்அரி சில்தென்கரை
அழகார்திருப் புத்தூர் அழகனீரே. 7

சிறுமறுவுடன் கூடிய சிவந்த கண்டத்தீரே! கண் விழிப்பது போலத் தோன்றும் வட்டங்களைக் கொண்ட தழை ஆகிய மயிலின் பீலிக்கற்றைகளோடு, ஏல மரங்களைத் தள்ளி, ஒளிவீசும் மாணிக்கம், முத்து, பொன் ஆகியவற்றையும் அள்ளிக்கொண்டு கரைகளை அரித்து ஓடும் நீர் நிறைந்த அரிசிலாற்றின் தென்கரையிலுள்ள அழகுபொருந்திய திருப்புத்தூரில் கோயில்கொண்டுள்ள அழகரே!

உம்மைப் பழித்து, பெருந்தக்கன் செய்த யாகம் அழியும்படி, சூரியன் முதலாக உள்ள தேவர்கள் பலரையும் அதட்டி, அவர்களின் உறுப்புக்களைச் சிதைத்தருளிய செயல் யாது கருதியோ?

paḻikkumperuntakkaṉec camaḻiya-p-
pakalōṉmuta lā-p-pala tēvaraiyum
teḻittiṭṭavar aṅkam citaittaruḷum
ceykaieṉṉaiko lōmaikoḷ cemmiṭaṟṟīr
viḻikkumtaḻai-p- pīliyo ṭēlamunti
viḷaṅkumaṇi muttoṭu poṉvaraṉṟi
aḻikkumpuṉal cērari cilteṉkarai
aḻakārtirup puttūr aḻakaṉīrē 7

Oh, the Embodiment of eternal beauty!
Enshrined in the beautiful Tiru-p-puttūr

On the southern bank of Aricil,
Whose waters wash the shores,
Bearing peacock feathers with eye-like circles
Lifting ēlam trees, ruby, pearl and gold;
Oh, Lord of red throat with dark spot!
What for Thou hast destroyed
Sacrifice of Dakṣa, who scorned Thee,
And severed the limbs of devas many
Starting with Surya, ranting them?

1. In the first two lines, the destruction of Dakṣa's sacrifice is described. The word *eccam* is derived from yajña, meaning sacrifice. If the real form of the word is *eccaṉ*, then it means the master of sacrifice [yajamāna]. According to *Kandapurāṇa*, the head of the Yajamāna, the shoulder of Indra, the teeth of Sun, the hands of Agni and the eyes of Pakaṉ, another sun were mangled and the Moon was crushed by the feet of Vīrabhadra, the Lord's manifestation for the purpose of destroying Dakṣa's sacrifice. Ārūrar refers more than once to the Lord's form, as Dakṣāri. [Vide VII 16.6; 17.5; 26.3; 45.5; 53.9; 61.9; 63.6; 82.9; 97.5].

   According to the version in *Tirumantiram*, Viṣṇu, Brahma, Dakṣa, Āditya, Sarasvati, Agni and Indra who witnessed the sacrifice lost respectively their head, face, nose, hand and shoulders. [X 358]. A whole section in this *Tirumuṟai* is devoted to this theme [X 353-361]. Māṇikkavācakar has elaborated the theme of the destruction of Dakṣa's sacrifice in many poems of *Tiru-v-untiyār* [VIII 14:5-16]. All the hymnists of the Tirumurai refer to this heroic act of Śiva in many poems. In the period of Rājarāja II [A.D. 1146-A.D.1163] his court poet Oṭṭakkūttar has created a great prabandha, *Takkayākapparaṇi* celebrating Vīrabhadra's victory against Dakṣā's horrific sacrifice. Since the poet was an ardent devotee of Sarasvati, he changed the old episode of cutting her nose [vide VIII 14.13] and made her to recite the achievements of Tiruñānacampantar at Madurai, to the Goddess Durga.

2. As usual, the last two lines depict the natural beauty of the river Aricil and the sthala.

90

பறைக்கண்நெடும் பேய்க்கணம் பாடல்செய்யக்
குறள்பாரிடங் கள்பறை தாம்முழக்க
பிறைக்கொள்சடை தாழப் பெயர்ந்துநட்டம்
பெருங்காடரங் காகநின் றாடலென்னே
கறைக்கொள்மணி கண்டமும் திண்டோள்களும்
கரங்கள்சிரம் தன்னிலும் கச்சுமாகப்
பொறிக்கொள்அர வம்புனைந் தீர்பலவும்
பொழிலார்திருப் புத்தூரப் புனிதனீரே. 8

நச்சுக்கறை கொண்ட நீலகண்டத்திலும் திண்ணிய தோள்களிலும் கைகளிலும் தலையிலும் புள்ளிகளைக்கொண்ட பாம்புகள் பலவற்றையும் சூடியவரே! பொழில்கள் பொருந்தியுள்ள திருப்புத்தூரில் கோயில் கொண்டுள்ள புனிதரே!

நீவிர், பறைபோன்ற பெரிய கண்களையுடைய நெடியபேய்க் கூட்டம் பாடவும், குறுகிய வடிவுடைய பூதங்கள் பறைகளை முழக்கவும், பிறை சூடிய சடை தாழ்ந்து அலையும்படி, பெருங்காட்டினை அரங்கமாகக் கொண்டு அடிபெயர்ந்து நடம்புரிதல் என்னையோ?

paṟai-k-kaṇṇetum pēy-k-kaṇam pāṭalceyya-k-
kuṟaḷpāriṭaṅ kaḷpaṟai tāmmuḻakka-p-
piṟai-k-koḷcaṭai tāḻa-p- peyarntu naṭṭam
peruṅkāṭaraṅ kākaniṉ ṟāṭaleṉṉē
kaṟai-k-koḷmaṇi kaṇṭamum tiṇṭōḷkaḷum
karaṅkaḷciram taṉṉilum kaccumāka-p-
poṟi-k-koḷara vampuṉain tīrpalavum
poḻilārtiru-p- puttūr-p- puṉitaṉīrē. *8*

Oh, the Holy one of Puttūr, with groves full!
Thou hast adorned Thy sapphire-throat,
Mighty shoulders, hands, head and waist

With serpents many of spotted hoods!
What for Thou art dancing in the hall,
Great crematory, Thy locks with crescent
Lowering down whilst Thy steps move,
Encircled by tall ghosts with drum-like eyes
Produce melody to drumming of short goblins.

1. It is said that the freed souls become Śivagaṇas or bhūtagaṇas. Even Kāraikkāl Ammaiyār entreated the Lord to make her a ghost so that she would be in the company of Śivagaṇas, always singing His glory.
2. Ārūrar made a contrast between "pēy-kkaṇam" who are tall and accustomed to sing the Lord's greatness, and "*kuṟaḷ pāriṭam*" i.e. dwarf goblins who used to drum providing the musical background.
3. The Lord as Sarpābharaṇa is depicted in the last two lines. A similar description is found in *Paripāṭal* [4:43-48]. But, it is with reference to Tirumāl.

91

மழைக்கண்மட வாளையோர் பாகம்வைத்தீர்
வளர்புன்சடைக் கங்கையை வைத்துகந்தீர்
முழைக்கொள்ளர வோடென் பணிகலனா
முழுநீறுமெய் பூசுதல் என்னைகொலோ
கழைக்கொள்கரும் பும்கத லிக்கனியும்
கமுகின்பழுக் காயும் கவர்ந்துகொண்டிட்(டு)
அழைக்கும்புனல் சேர்அரி சில்தென்கரை
அழகார்திருப் புத்தூர் அழகனீரே. 9

கழைக்கரும்புகள், வாழைக்கனிகள், பழுத்த பாக்குகள் முதலியவற்றைக் கவர்ந்துகொண்டு வந்து, ஒலிக்கும் நீர் நிறைந்த அரிசிலாற்றின் தென்கரையிலுள்ள அழகு பொருந்திய திருப்புத்தூரில் கோயில்கொண்டுள்ள அழகரே!

நீவிர், கரியமேகம் போன்ற கண்களையுடைய உமையம்மையை இடப் பாகத்தில் கொண்டீர். வளரும் மெல்லிய சடையில் கங்கையாளை உகந்து வைத்தீர். புற்றிடம் கொண்ட பாம்பினோடு எலும்பினையும் ஆபரணமாக, உடல் முழுதும் நீற்றினைப் பூசியிருத்தல் என்னையோ?

malai-k-kanmata vālai-y-or pākamvaittīr
valarpuncatai-k- kaṅkaiyai vaittukantīr
mulai-k-kol-l-ara vōten panikalanā
mulunīrumey pūcutal ennaikolō
kalai-k-kolkarum pumkata li-k-kaniyum
kamukinpalu-k- kāyum kavarntukontit[tu]
alaikkumpunal cērari ciltenkarai
alakārtiru-p- puttūr alakanīrē. 9

Oh, the Embodiment of eternal beauty!
Enshrined in the beautiful Tiru-p-puttūr
On the southern bank of Aricil,
With noisy water stealthily bringing
Sugarcane, fruits of plantain, ripe arecanuts!
Thou hast put in Thy [left] part
Damsel with eyes like dark clouds;
In Thy soft increasing locks of hair
The Ganges gladly Thou hast put!
What for Thou hast bedecked with
Anthill serpents and bones as jewels,
Besmeared Thy body with ashes full?

1. In the first line, Umābhāga mūrta is noted.
2. In the second part of the same line, Gaṅgādhara is glorified.
3. In the next line, the Bhikṣāṭaṇa form is depicted.
4. In the last lines, the majestic flow of the river Aricil with the bountiful booty of natural wealth is described.

92

கடிக்கும்அர வால்மலை யால்அமரர்
    கடலைக்கடை யவ்வெழு காளகூடம்
ஒடிக்கும்உல கங்களை என்றதனை
    உமக்கேஅமு தாகஉண் டீர் உமிழீர்
இடிக்கும்மழை வீழ்த்திழுத் திட்டருவி
    இருபாலுமோ டிய்யிரைக் கும்திரைக்கை
அடிக்கும்புனல் சேர்அரி சில்தென்கரை
    அழகார்திருப் புத்தூர் அழகனீரே. 10

இடியோடு மழை பெய்து அருவியாகத் திரண்டு (ஆறாகி) இருகரைகளையும் சேர ஓடி, இரைக்கின்ற அலையாகிய கைகளினால் அடிக்கும் நீர்நிறைந்த அரிசிலாற்றின் தென்கரையிலுள்ள அழகுபொருந்திய திருப்புத்தூரில் கோயில் கொண்டுள்ள அழகரே!

நீவிர், கடிக்கும் பாம்பாகிய கயிற்றினைக் கொண்டு, மலையாகிய மத்தினால் அமரர்கள் பாற்கடலைக் கடைய, எழுந்த கரிய நஞ்சு உலகங்களை எல்லாம் ஒழித்துவிடும் என்று உளம் இரங்கி உமக்கே உரிய அமிழ்தமாகப் பருகினீர். அதனை உமிழமாட்டீர்.

katikkumara vālmalai yālamarar
    katalai-k-katai yavvelu kālakūtam
otikkumula kaṅkaḷai enratanai
    umakkeamu tākauntīr umilīr
itikkummalai vīlttilut tittaruvi
    irupālumō ṭi-yy-iraik kumtirai-k-kai
atikkumpunal cērari ciltenkarai
    alakārtiru-p- puttūr alakanīrē. *10*

Oh, the Embodiment of eternal beauty!
Enshrined in the beautiful Tiru-p-puttūr
On the southern bank of Aricil,
That decends of thunderous clouds,
Gathering falls and running amidst

malai-k-kanmata vāḷai-y-or pākamvaittīr
valarpuncatai-k- kaṅkaiyai vaittukantīr
mulai-k-koḷ-l-ara vōṭeṉ paṉikalaṉā
muḷunīrumey pūcutal eṉṉaikolō
kalai-k-koḷkarum pumkata li-k-kaṉiyum
kamukiṉpaḷu-k- kāyum kavarntukoṉṭiṭ[ṭu]
aḷaikkumpuṉal cērari ciltenkarai
aḷakārtiru-p- puttūr aḷakaṉīrē. 9

Oh, the Embodiment of eternal beauty!
Enshrined in the beautiful Tiru-p-puttūr
On the southern bank of Aricil,
With noisy water stealthily bringing
Sugarcane, fruits of plantain, ripe arecanuts!
Thou hast put in Thy [left] part
Damsel with eyes like dark clouds;
In Thy soft increasing locks of hair
The Ganges gladly Thou hast put!
What for Thou hast bedecked with
Anthill serpents and bones as jewels,
Besmeared Thy body with ashes full?

1. In the first line, Umābhāga mūrta is noted.
2. In the second part of the same line, Gaṅgādhara is glorified.
3. In the next line, the Bhikṣāṭaṇa form is depicted.
4. In the last lines, the majestic flow of the river Aricil with the bountiful booty of natural wealth is described.

92

கடிக்கும்அர வால்மலை யால்அமரர்
　　கடலைக்கடை யவ்வெழு காளகூடம்
ஒடிக்கும்உல கங்களை என்றதனை
　　உமக்கேஅமு தாகஉண் டீர் உமிழீர்
இடிக்கும்மழை வீழ்த்திழுத் திட்டருவி
　　இருபாலுமோ டிய்யிரைக் கும்திரைக்கை
அடிக்கும்புனல் சேர்அரி சில்தென்கரை
　　அழகார்திருப் புத்தூர் அழகனீரே. 10

இடியோடு மழை பெய்து அருவியாகத் திரண்டு (ஆறாகி) இருகரைகளையும் சேர ஓடி, இரைக்கின்ற அலையாகிய கைகளினால் அடிக்கும் நீர்நிறைந்த அரிசிலாற்றின் தென்கரையிலுள்ள அழகுபொருந்திய திருப்புத்தூரில் கோயில் கொண்டுள்ள அழகரே!

நீவிர், கடிக்கும் பாம்பாகிய கயிற்றினைக் கொண்டு, மலையாகிய மத்தினால் அமரர்கள் பாற்கடலைக் கடைய, எழுந்த கரிய நஞ்சு உலகங்களை எல்லாம் ஒழித்துவிடும் என்று உளம் இரங்கி உமக்கே உரிய அமிழ்தமாகப் பருகினீர். அதனை உமிழமாட்டீர்.

katikkumara vālmalai yālamarar
　　katalai-k-katai yavvelu kālakūtam
otikkumula kankalai enratanai
　　umakkeamu tākauntīr umilīr
itikkummalai vilttilut tittaruvi
　　irupālumō ti-yy-iraik kumtirai-k-kai
atikkumpunal cērari ciltenkarai
　　alakārtiru-p- puttūr alakanīrē. 10

Oh, the Embodiment of eternal beauty!
Enshrined in the beautiful Tiru-p-puttūr
On the southern bank of Aricil,
That decends of thunderous clouds,
Gathering falls and running amidst

The banks of either side with roars,
Dashing the bunds with hands of waves!
Thou hast drunk, as if ambrosia
And never spit out the poison,
Supposed to devour all the worlds,
That surfaced the milky ocean,
Churned by celestials with serpent rope
And the great mountain as stalk!

1. In the first two lines, the Lord's limitless compassion, to save all the worlds and the beings, by consuming the deathly poison, materialised during the churning of the milky ocean, has been vividly portrayed. Frequent glorification of this unique feat of the Lord, as *Viṣāpaharaṇa* has been made not only in *Tirumuṟais*, but even in the ancient Sangam poems, as noted already in the annotations of the initial patikams of *Seventh Tirumuṟai.*
2. The last two lines depict the majestic gait of the river, with inundation and roars.

93

காரூர்மழை பெய்து பொழிஅருவிக்
கழையோடகில் உந்திட் டிருகரையும்
போரூர்புனல் சேர்அரி சில்தென்கரைப்
பொழிலார்திருப் புத்தூரர்ப் புனிதர்தம்மை
ஆரூரன் அருந்தமிழ் ஐந்தினொடைந்(து)
அழகால்உரைப் பார்களும் கேட்பவரும்
சீரூர்தரு தேவர் கணங்களொடும்
இணங்கிச்சிவ லோகம தெய்துவரே. 11

கரியமேகம் மழையினைப் பெய்தமையால் வீழ்ந்த அருவி மூங்கிலையும் அகில் மரங்களையும் தள்ளிக்கொண்டு, இரு கரைகளையும் பொரும் வெள்ளமாகப் பெருகிவரும் அரிசிலாற்றின் தென்கரையிலுள்ள பொழில்கள் பொருந்தியுள்ள திருப்புத்தூரர்ப் புனிதரை, ஆரூரன் பாடிய அரிய தமிழ்ப்பாடல்கள் பத்தினையும் அழகாக உரைப்பவர்களும், அவற்றைக் கேட்பவர்களும் சீர்மிக்க தேவர் கூட்டத்துள் இணங்கியிருந்து பின் சிவலோகம் அடைவார்கள்

kārūrmaḻai peytu poḻiaruvi-k-
kaḻaiyōṭakil untiṭ ṭirukaraiyum
pōrūrpuṉal cērari ciltenkarai-p-
poḻilārtiru-p- puttūr-p- puṉitartammai
ārūraṉ aruntamiḻ aintiṉoṭain(tu)
aḻakāluraip pārkaḷum kēṭpavarum
cīrūrtaru tēvar kaṇaṅkaḷoṭum
iṇaṅki-c-civa lōkama teytuvarē. 11

The Holy One is enshrined at
Tiru-p-puttūr, full of groves
On the southern bank of river Aricil,
Battling against the banks with water
Thrashing sugarcane and sandal trees,
Along with the fall of heavy rains;
And Him, Ārūraṉ glorified
In his rare Tamil of five and five,
Rare Tamil songs-their reciters and listeners,
In the proper and beautiful way,
Would reach the eternal world of Śiva, and
Remain in the company of glorified celestials.

1. In this hymn, Ārūrar sums up the essence of the decad and as usual expresses the benefits of riciting the hymns and also listening to them.

2. He calls his hymns, "Aruntamiḻ", The rare Tamil songs, possessing the spiritual potency to elevate the devoted souls to the exalted plane, Śivaloka, the suppository world of Śiva where the groups of celestials are in constant service to the Lord.

3. The phrase "aintiṉōṭu aintu' denotes five+five, thus the decad.

4. The expression, "aḻakāl uraippārkaḷum" indicates the method of recital in accordance with the accomplishment of musical perfection, a special feature of all *Tēvāram* hymns.

The specific features of the Decad

1. All the hymns, except the last are directly addressed to the Lord of the shrine at Tiru-p-puttūr on the southern bank of Aricilāṟu.
2. The metrical line of each hymn of this decad consists of six metrical feet in which 1 and 4 are three syllabled feet ending with **nirai acai** or dysyllable while, 3 and 6 are also three syllabled but with nēr ending i.e. mono syllabic end and 2 and 5 are dysyllabic feet. The exceptions to this general statement are found in hymns 2, 4 and 6 wherein, instead of kaṉi-c-cīr, *karuviḷam* pattern of dysyallabic feet occurred.
3. There are two kinds of refrain, one ending with "aricil teṉkarai aḻakār-tiru-p- puttūr aḻakaṉīrē" [1, 3, 5, 7, 9, 10]. In hymns 2, 4, 6 and 8, "poḻilārtiru-p-puttūr-p- puṉitaṉīrē" forms the refrain, occurring in the last line.
4. Normally, the first part of each hymn is devoted to delineate the heroic feats coupled with compassionate deeds of Lord Śiva, while the second part is intended to describe the natural beauty of the river Aricil, providing the aesthetic background to the sacred place, where the shrine is erected.
5. For the first time in the whole Seventh Tirumuṟai, the bestowal of divine disc weapon to Tirumāl for his devoted worship to Śiva has been recorded in this decad (2).
6. Andhakāśuramūrta is also noted for the first time (2).
7. Similarly, the Aṣṭamūrta has been referentially recorded in hymn 3.
8. The memorable life-sketch of Pukaḻttuṇai Nāyaṉār formed the theme of one whole hymn (6).
9. Some additional accounts of the destruction of Dakṣā's sacrifice are presented in this decad (7).
10. The names "Aḻakaṉār" and "Puṉitaṉār" respectively became 'Aḻakaṉīr' and 'Puṉitaṉīr' in the form of address (vocative form).
11. In the second line of the second hymn, the usage 'ciṟappākiya pūcaṉai' reminds one of the *Tirukkuṟal* phrase, "ciṟappoṭu pūcaṉai (18). The word *naṉṟi* (6) in the sense of good act is also found in *Tirukkuṟaḷ* (108).
12. Again, ōr *kaṇmalar* (2), *or pākam* (9) reveal the fact that in the language of Seventh Tirumuṟai, the old rule [i.e. ōr occurring before vowel] becomes changed.

A note on the *talam*

10. Tiru-k-kacci-y-aṉēkataṅkāvatam

In ancient Sangam classics, Kacci was the name for Kāñci which in course of time came to be known as Kāñcipuram. The holy city is famous for the shrines, dedicated to Śiva. The proverb goes that at every foot in the floor of Kāñci, there is a Śivālaya. Though it is exaggerative, it is true that the city has many temples for Śiva, most of them were constructed by the Pallava kings. [vide *Periyapurāṇam*, 29.189]. In the fifth decad, Ārūrar celebrated the Lord of Ōṇakāntaṉ taḷi, existing in the north west to the well-known Ēkāmranātha temple. In this tenth decad, he sings the glory of another shrine in Kāñcipuram. According to *Periyapurāṇam*, during his stay at the city for many days, after paying homage to Ōṇakāntaṉ taḷi, he worshipped the Lord of Aṉēkataṅkāvatam and hymned this decad [XII 29.189-192]. It seems that the name of the temple is Aṉēkataṅkāvatam. In *Periyapurāṇam* it is known as Aṉēkataṅkāpatam. The great savant of Śaivism, Kayappākkam Sadasivam Chettiar considered that the name Aṉēkatam was an epithet of Vināyaka, and since he worshipped the Śivalinga of this shrine, it was named after him. The sthalapurāna includes Kubhera also in the list of devotees, who attained salvation, worshipping the Lord of this temple. The Lord is known as Aṉēkataṅkāvatēśvarar and His consort, Kāmāṭchiammai.

There are three inscriptions in this temple, all of the Cola King Kulothunga I [A.D.1070 - A.D.1120]. One of them recorded his gift of three *vēlis* of tax-free land in Nittavinōta nallūr of Tāmarnāṭu and Tāmarkkōṭṭam to the temple. One *vēli* is equal to 6.74 acres. Another inscription also documented the king's gift of two *vēlis* of land to the same temple. The third inscription revealed the donation of 1,400 *kuḻis* of land by the administrative officers of the temple to the *Kaikōḷars*, rendering service to the shrine.

It is essential to note that there is one more Aṉēkataṅkāvatam in the distant north, 4 kilo metres away from Ṛṣikesh on the way to Tirukkētāram. The Lord of this sthala is called Aṉēkataṅkāvatanātar and His consort as Maṉōṉmaṇi.

Tiruñāṉacampantar has written a decad on this shrine [II-5]. In *Cilappatikāram*, the word *kāvatam* is used to denote a distance of about ten miles. [X. 36, 42]. Therefore, the complete word 'Anekatam kāvatam' denotes many many tens of miles, finally indicating a far off place. Even Tiruñānacampantar, did not go to this northern temple but glorified it, having a vision in his mind, stationed himself at Kāḷatti.

It is quite possible that the ardent devotees who were unable to visit the far north Aṉēkataṅkāvatam should have established a replica of the same temple in the South at Kacci, the capital of Pallavas, during the period of Ārūrar. Since, this southern shrine is hymned only by Ārūrar our inference holds good. Such custom is common to the Tamils. We have Teṉkāci and Teṉtiruppati as opposed to their originals in the North.

10. திருக்கச்சியனேகதங்காவதம் — பண்: இந்தளம்

94

தேனெய் புரிந்துழல் செஞ்சடை எம்பெரு
மானதி டம்திகழ் ஐங்கணையக்
கோனை எரித்தெரி யாடிஇ டம்குல
வானதி டம்குறை யாமறையா
மானை இடத்ததொர் கையனி டம்மத
மாறுப டப்பொழி யும்மலைபோல்
ஆனை உரித்தபி ரானதி டம்கலிக்
கச்சிஅ னேகதங் காவதமே. 1

தேன் ஆகிய நெய்யினை விரும்பி உழலும் செஞ்சடையுடைய எம்பெருமானின் இடம்; விளங்கும் ஐந்து (மலர்) அம்புகளைக்கொண்ட மன்மதனை எரித்து, எரியில் நின்றாடுபவனின் இடம்; மேலானவனின் இடம்; குறையற்ற புள்ளிகளையுடைய மானை இடப்பக்கத்தில் உள்ள ஒரு கையில் பிடித்தவனின் இடம்; மதங்கள் மூன்றும் மாறுபட்டுப் பாயும் மலையினைப் போன்ற யானையினை உரித்த பெருமானின் இடம்; மகிழ்ச்சி ஒலியுடைய கச்சி மாநகரில் உள்ள "**அனேகதங் காவதம்**" என்ற திருக்கோயிலே ஆகும்.

10. Tiru-k-kacci-y-aṉēkataṅkāvatam Paṇ: Intaḷam

tēṉey purintuḻal ceñcaṭai emperu
māṉati ṭamtikaḷ aiṅkaṇaiya-k-
kōṉai eritteri yāṭi iṭam kula
vāna tiṭam kuṟai yāmaṟaiyā
māṉai iṭattator kaiyaṉ iṭammata
māṟu paṭa-p-poḻi yummalaipōl
āṉai uritta pirāṉa tiṭamkali-k-
kaccia ṉēkataṅ kāvatamē. 1

The place of my Lord with radiant locks
Who desires for the honey offering,
The place of the Dancer in fire, after scorching
Kāmaṉ with five arrows of blooms;
The place of the most Exalted one,
The place of His who holds in His left hand,
The flaw-less dotted deer,
Which is nothing but the impeccable vedas;
The place of His who flayed the elephant,
Mountain-like, pouring alternately threefold rut,
Is Aṉēkataṅkāvatam of boisterous and blissful Kacci.

1. In the first line, it is indicated that the Lord is fond of the holy bath (abhiṣeka) of honey. The word *ney* originally meant not ghee, but any oil substance. That is why Ārūrar used it along with *tēṉ* i.e. honey, the oil or essence of flowers.

2. The god of love, *Manmata*, is said to have the bow of sugarcane, the string of bee and arrow of buds [vide *Maṇimēkalai* XVIII-105;]. The same epic mentions his chariot of breeze and flag of shark [ibid, XX 91-2]. Similar descriptions are many in *Cilappatikāram*, *Cīvakacintāmaṇi* and other Tamil epics. However, among the Sangam classics only *Paripātal* and *Kalittokai* provide materials to study the cult of *Kāmavēḷ*, i.e. *Manmata*,

the Indian Cupid. Ārūrar refers him as the king of five arrows which are buds, normally of *lotus, mango, jasmine, aśoka tree*, and *blue lily*. The earliest reference to the fivefold arrows of *Kāma* is found in *Paripāṭal* [X-97].

3. Kacci (Kāñci) as the capital of the Pallava kings was rich and trade and commerce flourished there. So it was noisy and pleasant. But, at the same time, as a spiritual centre it was blissful.

95

கூறு நடைக்குழி கட்பகு வாயன
 பேய்உகந் தாடரின் றோரிஇட
வேறு படக்குட கத்திலை அம்பல
 வாணனின் றாடல் விரும்புமிடம்
ஏறு விடைக்கொடி எம்பெரு மான்இமை
 யோர்பெரு மான்உமை யாள்கணவன்
ஆறு சடைக்குடை அப்பன் இடம்கலிக்
 கச்சிஅ னேகதங் காவதமே. 2

குறு நடையினையும் குழிந்த கண்களையும் பிளவுபட்ட வாயினையும் கொண்ட பேய்கள் விரும்பி ஆடவும், நரிகள் நின்று ஊளை இடவும், மேலைத்தில்லை அம்பலவாணன் சிறப்புத்தோன்ற ஆடல் புரிதலை விரும்பும் இடம்; இடபக்கொடியை உயர்த்திய எம்பெருமானும் இமையோர்க்குத் தலைவனும் உமையம்மைக்குக் கணவனும் சடையில் கங்கை உடையவனுமாகிய தந்தை இடம் மகிழ்ச்சி ஒலியுடைய கச்சிமாநகரில் உள்ள **"அனேகதங்காவதம்"** என்ற திருக்கோயிலே ஆகும்.

kūṟu naṭai-k-kuḻi kaṭpaku vāyaṉa
 pēyukan tāṭaniṉ ṟōriiṭa
vēṟu paṭa-k-kuṭa ka-t-tilai ampala
 vāṇaṉiṉ ṟāṭal virumpumiṭam
ēṟu viṭai-k-koṭi emperu māṉimai
 yōrperu māṉumai yāḷkaṇavaṉ
āṟu caṭaik-kuṭai appaṉ iṭam kali-k-
 kaccia ṉēkataṅ kāvatamē. 2

The place of Ambalavāṇaṉ of Tillai in the west
Who aspires the dance unique, contrasting
The dance of goblins possessing short gait,
Sunken eyes and mouths wide open
To the accompaniment of jackalś howl;
The place of my Lord with flag of bull;
The place of Lord of celestials, and Umaiyāḷ's husband,
The Father, possessing the River in His locks
Is Aṉēkataṅkāvatam of boisterous and blissful Kacci.

1. The description of goblins in the first line is picturesque. However, in the hymns of Kāraikkālammaiyār, a still more elaborate depiction of different kinds of ghouls, goblins and ghosts has been drawn [Vide *Tirumuṟai* XI 2 (1): 1-11; 2(2): 1-11].
2. The usage of the word *ōri*, meaning jackal in the last of the first line is already found in the same *Tirumuṟai* [XI 2(1). 7]. In *Cīvakacintāmaṇi* also, it is used in the same sense. [309].
3. The name "kuṭaka-t-tillai" occurring in the second line refers to the Western Tillai, i.e. Pērūr in Koṅgu Nāṭu. Though it has no separate decads, it has been reverentially celebrated by all the hymnists of *Tēvāram.*

96

கொடிக ளிடைக்குயில் கூவும் இடம்மயில்
ஆலும் இடம்மழு வாளுடைய
கடிகொள் புனற்சடை கொண்ட நுதற்கறைக்
கண்டன் இடம்பிறைத் துண்டமுடிச்
செடிகொள் வினைப்பகை தீரும் இடம்திரு
வாகும் இடம்திரு மார்பகலத்
தடிகள் இடம்அழல் வண்ணன் இடம்கலிக்
கச்சிஅ னேகதங் காவதமே. 3

(மரக்கொம்புகளில் படர்ந்துள்ள) கொடிகளிலிருந்து குயில்கள் கூவும் இடம்; மயில்கள் ஆடும் இடம்; மழுவாள் ஏந்தியவனும் மணம்மிக்க கங்கையைச் சடையில் தாங்கியவனும் க்றையுடைக் கண்டனும் ஆகிய பெருமான் இடம்; பிறைத்துண்டத்தினை முடியில் அணிந்தவன் இடம்; துன்பத்திற்கு ஏதுவாகிய வினைப் பகையைத் தீர்க்கும் இடம்; திரு வளரும் இடம்; அழகிய மார்பில் (பாம்பு) அணிகள் சூடிய அடிகளின் இடம்; அழல்வண்ணனின் இடம்; மகிழ்ச்சி ஒலியுடைய கச்சிமாநகரில் உள்ள "**அனேகதங்காவதம்**" என்ற திருக்கோயிலே ஆகும்.

kotika ḻiṭai-k-kuyil kūvum iṭammayil
ālum iṭammaḻu vāḷuṭaiya
kaṭikoḷ puṉaṟcaṭai koṇṭa nutaṟkaṟai-k-
kaṇṭaṉ iṭampiṟai-t- tuṇṭamuṭi-c-
ceṭikoḷ viṉai-p-pakai tīrum iṭam tiru
vākum iṭamtiru mārpakala-[ttu]
aṭikaḷ iṭamaḻal vaṇṇaṉ iṭamkali-k-
kaccia ṉēkataṅ kāvatamē. 3

The place, where amongst creepers cuckoo sings
While the peacock responds to dance gladly;
The place of Lord with blot in His throat
Possessing fragrant waters in His locks
And wearing piece of crescent [on His head];
The place, wiping out defects of sorrowful deeds,
The place, marked by plenty and prosperity,
The place of Aṭikaḷ, whose beautiful chest
Is bedecked with jewels [of many serpents],
The place of Lord whose colour is firy
Is Aṉēkataṅkāvatam of boisterous and blissful Kacci.

1. The natural beauty, characterised by the song of Indian Cuckoo birds and the sprightful dance of peacocks is depicted in the first line.

2. If the phrase 'Tirumārpa+kalattu+aṭikaḷ' is split, then the meaning as given in the translation i.e. the Lord's beautiful chest with jewels is appropriate. Normally "**Tirumārpakalam**" denotes the wide chest with Śri, i.e. Goddess Lakshmi and hence, the whole phrase indicates Tirumāl. This may also hold good, since Śiva assumes also the form of Tirumāl of Śambhu pakṣa.

97

கொங்கு நுழைத்தன வண்டறை கொன்றையும்
கங்கையும் திங்களும் சூடுசடை
மங்குல் நுழைமலை மங்கையை நங்கையைப்
பங்கினில் தங்கஉ வந்தருள்செய்
சங்கு குழைச்செவி கொண்டரு வித்திரள்
பாயவி யாத்தழல் போலுடைத்தம்
அங்கை மழுத்திகழ் கையன் இடம்கலிக்
கச்சிஅ னேகதங் காவதமே. 4

தேனால் நுழைவிக்கப்பட்ட வண்டுகள் ஒலிக்கும் கொன்றைமலர் மாலையினையும், கங்கையினையும் திங்களையும் அணிந்த சடையனும், முகில்கள் நுழையும் இமயமலையில் வளர்ந்த மங்கையாகிய உமையம்மையினைத் தன் இடப்பாகத்தில் கொண்டு (உயிர்களுக்கு) அருள்புரிபவனும், சங்கக் குழையினைச் சூடிய காதினின்றும் ஒளியாகிய அருவித்திரள் பாயவும், வேள்வியில் அவியாத அனல் போன்று அகங்கையில் மழு விளங்கும் கையனும் ஆகிய இறைவனின் இடம், மகிழ்ச்சி ஒலியுடைய கச்சிமாநகரில் உள்ள "**அனேகதங்காவதம்**" என்ற திருக்கோயிலே ஆகும்.

koṅku nuḻaittaṉa vaṇṭaṟai koṉṟaiyum
kaṅkaiyum tiṅkaḷum cūṭucaṭai
maṅkul nuḻaimalai maṅkaiyai naṅkaiyai-p-
paṅkiṉil taṅkau vantaruḷcey
caṅku kuḻai-c-cevi koṇṭaru vi-t-tiraḷ
pāyavi yā-t-taḻal pōluṭaittam
aṅkai maḻu-t-tikaḻ kaiyaṉ iṭamkali-k-
kaccia ṉēkataṅ kāvatamē. 4

He, with locks adorned with Ganges and moon
And koṉṟai flowers, hummed by bees, drawn by honey,
He, who gladly allowed the damsel and daughter

Of the mountain, hovered by clouds
To reside in His half in the left
He, who adorned with conch ear-ring
Wherefrom flows the light like water falls
And the axe in His palm burns unaffected
Like the sacrificial fire kept alive,
Is our Lord and His place is
Aṉēkataṅkāvatam of boisterous and blissful Kacci.

1. The first line describes the braided lock of the Lord, adorned with koṉṟai garland, Ganges and crescent moon.
2. In the second line, Umābhāga mūrta is depicted.

98

பைத்த படத்தலை ஆடர வம்பயில்
கின்ற இடம்பயி லப்புகுவார்
சித்தம் ஒருநெறி வைத்த இடம்திகழ்
கின்ற இடம்திரு வானடிக்கே
வைத்த மனத்தவர் பத்தர் மனங்கொள
வைத்த இடம்மழு வாளுடைய
அத்தன் இடம்அழல் வண்ணன் இடம்கலிக்
கச்சிஅ னேகதங் காவதமே. 5

பையாகிய படத்துடன் கூடிய அரவுகள் ஆடல்பயில்கின்ற இடம், யோகநெறியில் பயிற்சி மேற்கொள்ளுவோர் சித்தத்தை ஒரு நெறியில் பதித்தற்குரிய இடம், விளங்குகின்ற இடம், செல்வன் ஆகிய ஈசனின் திருவடிகளில் மாறாது வைத்த மனத்தவரும் பத்தர்களும் மனங்கொள்ள வைத்த இடம், மழுவாளுடைய தந்தையின் இடம், அழல்வண்ணன் இடம், மகிழ்ச்சி ஒலியுடைய கச்சிமாநகரில் உள்ள "**அனேகதங்காவதம்**" என்ற திருக்கோயிலே ஆகும்.

paitta paṭa-t-talai āṭara vampayil
kiṉṟa iṭampayi la-p-pukuvār
cittam oruneṟi vaitta iṭamtikaḻ
kiṉṟa iṭam tiru vāṉaṭikkē
vaitta maṉattavar pattar maṉaṅkoḷa
vaitta iṭammaḻu vāḷuṭaiya
attaṉ iṭamaḻal vaṇṇaṉ iṭamkali-k-
kaccia ṉēkataṅ kāvatamē. 5

The place, where the serpents hooded practise dance,
The place, where the novices learn yoga
To fix their mind on the single path,
The place, which shines always bright,
The place of those who put their minds
Unto the holy feet of the Rich and Beautiful!
The place, grasped by the Bhaktas' mind,
The place of our Father, possessing axe,
The place of His whose hue resembles fire
Is Aṉēkataṅkāvatam of boisterous and blissful Kacci.

1. In the first line the dance of serpent is noted. Next, the practice of Yoga is referred. The dance of serpent is symbolic. At the end of last vertebra in the spinal chord, the psychical energy of immense measure is supposed to be in the form of a coiled serpent. Through the practice of Yoga, one has to evoke it and place it step by step in the sixfold plexes i.e. *ādhāras*, finally leading to link with *sahasrāra*, the cerebrum, wherefrom the drips of nectar would spill over the human organism, conferring bliss and immortality. This kind of Yoga practice is frequently mentioned in *Tirumantiram* and the works of Tamil Siddhas. Patañjali, in his Yogasūtra has detailed out the path of yoga. Since Ārūrar preferred yogasādhana for his realisation, he refers in the first three lines to the practitioners of Yoga in Kāñcipuram.

2. He equally stresses on Bhaktiyoga in the third line.

99

தண்ட முடைத்தரு மண்தமர் என்தம
 ரைச்செயும் வன்துயர் தீர்க்குமிடம்
பிண்ட முடைப்பிற வித்தலை நின்றுநி
 னைப்பவர் ஆக்கையை நீக்குமிடம்
கண்ட முடைக்கரு நஞ்சைநு கர்ந்தபி
 ரானதி டங்கடல் ஏழுகடந்(து)
அண்ட முடைப்பெரு மான திடம்கலிக்
 கச்சிஅ னேகதங் காவதமே. 6

தண்டினை உடைய கூற்றுவனின் ஏவலர் என் உறவினராகிய சிவனடியார்களுக்குச் செய்யும் கொடிய துயரைத் துடைப்பவனின் இடம்; உடம்பொடு கூடிய இப்பிறவியில் மனம் பொருந்தித் தியானிப்பவரின் பிறவியைப் போக்குபவனின் இடம்; கரிய நஞ்சினை நுகர்ந்த கண்டத்தை உடைய பெருமானின் இடம்; ஏழுகடலுக்கும் அப்பால் உள்ள அண்டங்களையும் உடைமையாகக் கொண்ட பெருமானின் இடம், மகிழ்ச்சி ஒலியுடைய கச்சிமாநகரில் உள்ள "**அனேகதங்காவதம்**" என்ற திருக்கோயிலே ஆகும்.

tanta mutai-t-taru mantamar entama
 rai-c-ceyum vantuyar tirkkumitam
pinta mutai-p-pira vi-t-talai ninruni
 naippavar ākkaiyai nikkumitam
kanta mutai-k-karu nañcainu karntapi
 rānati tankatal ēlukatan(tu)
anta mutaipperu māna titamkali-k-
 kaccia nēkatan kāvatamē. 6

The place that dispels the distress hard
Of my fellowmen, the devotees of Lord,
Wrought by the servents of Dharma, with a mace;
The place of liberation for the single-minded meditators
Though embodied now;

The place of Lord, who consumed the poison,
Causing His throat becoming black;
The place of Lord, whose possession extended
Over and above the sevenfold seas
Including the planetary systems of cosmos,
Is Anēkataṅkāvatam of boisterous and blissful Kacci.

1. The God of Death is named Tarumaṉ. In the decad on Tillai, Ārūrar refers him with a honorific suffix, *Tarumaṉār* [VII 90.1-10]. Since he is impartial in taking the subtle bodies of the concerned persons at the appropriate time, punctually, he is designated as *Dharmaṉ* becoming *Tarumaṉ*, also *Kālaṉ*, i.e. he who is punctual. Since Lord Śiva is the Death of death, Kālakāla, his devotees never worried about death. The agents and servents of Dharma are first sent to fetch the person. As a result, he would be in the grip of distress, to be removed only by the Supreme God Śiva. It is referred in the first line.
2. Ārūrar proudly calls his colleagues as his own relatives, revealing his attachment to the fellow devotees.

100

கட்டு மயக்கம் அறுத்தவர் கைதொழு(து)
ஏத்தும் இடம்கதி ரோன்ஒளியால்
விட்ட இடம்விடை யூர்திஇ டம்குயிற்
பேடைதன் சேவலொ டாடுமிடம்
மட்டு மயங்கி அவிழ்ந்த மலர்ஒரு
மாதவி யோடும ணம்புணரும்
அட்ட புயங்கப் பிரானதி டம்கலிக்
கச்சிஅ னேகதங் காவதமே. 7

பாசத்தளையால் விளையும் ஐயம், திரிபு ஆகிய மயக்க உணர்வைக் களைந்தவர் கையினால் தொழுது வாயினால் வாழ்த்தும் இடம், கதிரவனின் ஒளியினால் விடப்பட்ட இடம், விடையூரும் பெருமானின் இடம், குயிற்பேடைகள் தம் சேவல்களோடு மகிழ்ந்து கூடி விளையாடும் இடம், ஒப்பற்ற மாதவிக்கொடியில் தேன் ததும்பும்படி மலர்ந்த பூக்கள் மணத்தைப் பொருந்தும் இடம், எட்டு நாகங்களையும் அணிந்துள்ள பெருமானின் இடம், மகிழ்ச்சி ஒலியுடைய கச்சிமாநகரில் உள்ள "**அனேகதங்காவதம்**" என்ற திருக்கோயிலே ஆகும்.

kaṭṭu mayakkaṁ aṟuttavar kaitoḻu(tu)
ēttum iṭamkati rōṉoḷiyāl
viṭṭa iṭamviṭai-y- ūrtii ṭamkuyiṟ
pēṭaitaṉ cēvalo ṭāṭumiṭam
maṭṭu mayaṅki aviḻnta malaroru
mātavi yōṭuma ṇampuṇarum
aṭṭa puyaṅka-p- pirāṉati ṭamkali-k-
kaccia ṉēkataṅ kāvatamē. 7

The place, worshipped by those who cut the bonds
And their effects of doubtful and erroneous knowledge;
The place, left out by the light of sun rays;
The place of His whose mount is bull;
The place where the cuckoos play with their partners;
The place of Lord, adorned with eightfold serpents,
And of fragrance of honeyed blooms of Mādhavi creepers
Is Aṉēkataṅkāvatam of boisterous and blissful Kacci.

1. The word *kaṭṭu* in the first line denotes bonds. In the same sense it is also used in *Maṇimēkalai* [XXX-250]. However, if the word is taken as a synonym to *Pāśa*, then it denotes all the three bonds of *aṇava, karma* and *māyā*.

2. The word *mayakkam* denotes illusion and confusion due to doubtful and erroneous knowledge. It should be eliminated through illumination of right knowledge i.e. *meyyuṇarvu* or *meyñānam*, essential for realisation and liberation.

3. Since the groves and gardens were dense and thick, covering the whole area, the rays of sun could not enter into the ground. This is described in the first two lines.

101

புல்லி இடம்தொழு துய்துமெ னாதவர்
        தம்புரம் மூன்றும் பொடிப்படுத்த
வில்லி இடம்விர வாதுயிர் உண்ணுவெங்
        காலனைக் கால்கொடு வீந்தவியக்
கொல்லி இடம்குளிர் மாதவி மவ்வல்கு
        ராவகு ளங்குருக் கத்திபுன்னை
அல்லி யிடைப்பெடை வண்டுறங் குங்கலிக்
        கச்சிஅ னேகதங் காவதமே. 8

தன் பத்தர்களை அன்புடன் அரவணைப்பவரின் இடம், தன்னைத் தொழுது உய்யலாம் என்று எண்ணாத அசுரர்களின் புரங்கள் மூன்றனையும் பொடியாக்கிய வில்லையுடையவனின் இடம், கண்ணோட்டமின்றி உயிரைக் கவரும் கொடிய காலனைக் காலினால் அழித்துக் கொன்றவனிடம், குளிர்ந்த மாதவி, மௌவல், குரவு, மகிழம், குருக்கத்தி, புன்னை ஆகியவற்றின் பூக்களின் அகவிதழில் பெண் வண்டுகள் உறங்கும் மகிழ்ச்சி ஒலியுடைய கச்சிமாநகரில் உள்ள "**அனேகதங்காவதம்**" என்ற திருக்கோயிலே ஆகும்.

pulli iṭamtoḻu tuytume ṉātavar
        tampuram mūṉrumpo ṭi-p- paṭutta
villi iṭamvira vātuyir uṇṇuveṅ
        kālaṉai-k- kālkoṭu vīntaviya-k-
kolli iṭamkuḷir mātavi mavvalku
        rāvaku ḷaṅkuruk kattipuṉṉai
alli yiṭai-p-peṭai vaṇṭuṟaṅ kuṅkali-k-
        kaccia ṉēkataṅ kāvatamē. *8*

The place of His who fondly embraces His bhaktas,
The place of the bow-man, who burnt into ashes
The castles three of those, never thought the way

Of escape by worshipping Him, hand-raised;
The place of the killer of the Death with His leg,
The place of groves with mādhavi, jasmine, bottle-flower,
Mimusaps elangi, hiptage madablota, and mast wood
In whose inner petals sleep the bees
Is Anēkataṅkāvatam of the boisterous and blissful Kacci.

1. The names *villi* and *kolli* in the second and third lines denote the Lord. So, the word *pulli* in the first line is also taken to denote Him. The root of *pulli* is *pul* to embrace and hence the word *pulli* denotes the embracer of devotees.
2. The last two lines describe the natural beauty of the sacred place.

102

சங்கை யவர்புணர் தற்கரி யான்தள
வேனகை யாள்தவி ராமிகுசீர்
மங்கை யவள்மகி ழச்சுடு காட்டிடை
நட்டநின் றாடிய சங்கரனெம்
மங்கை யவன்அனல் ஏந்து பவன்கனல்
சேரொளி அன்னதொர் பேரகலத்
தங்கை யவன்உறை கின்றஇ டம்கலிக்
கச்சிஅ னேகதங் காவதமே. 9

ஐய உணர்வினர் அடைதற்கு அரியவன். வெண் முல்லைபோல் முறுவல் உடையவளும் என்றும் நீங்காது உடன் உறைபவளும் மிக்கசீர் வாய்ந்தவளும் ஆகிய உமையம்மை மகிழும்படி சுடுகாட்டில் நின்று நடனம் ஆடும் சங்கரனும், எமது அகங்கைப் பொருளாய் உள்ளவனும், கையில் அனல் ஏந்துபவனும், நெருப்பின் ஒளிபோலும் ஒளியுடைய பெரிய மழுவினைப் பிடித்த கையினனும் ஆகிய பெருமான் உறைகின்ற இடம் மகிழ்ச்சி ஒலியுடைய கச்சிமாநகரில் உள்ள "**அனேகதங்காவதம்**" என்ற திருக்கோயிலே ஆகும்.

caṅkai yavarpuṉar taṟkari yāṉtaḷa
vēṉakai yāḷtavi rāmikucir
maṅkai yavaḷmaki ḷa-c-cuṭu kāṭṭiṭai
naṭṭaniṉ ṟāṭiya caṅkaraṉem
maṅkai yavaṉaṉal ēntu pavaṉkaṉal
cēroḷi aṉṉator pērakalat
taṅkai yavanuṟai kiṉṟai ṭamkali-k-
kaccia ṉēkataṅ kāvatamē. 9

The One, the Rare and unattainable to the agnostics,
Śaṅkara, dancing on the burning ghat
To the immense joy of His spouse
Whose teeth resemble the jasmine buds and
Who is inseparable from Him, and of increasing fame,
Is with us, clear and evident,
Like an object in the palms;
He, who bears the fire [in His hand]
He, who holds in His hand the axe,
Which is bright and radiant like the fire,
Resides in Aṉēkataṅkāvatam of the boisterous and blissful Kacci.

1. The word *caṅkai* in the first line is the Tamilised form of the Sanskrit word *Śaṅka*, meaning doubt and suspicion. So, the first part of the first line indicates that the sceptics and agnostics can not realise the Supreme Reality.

2. The phrase, "pērakalattu aṅkaiyavaṉ" reminds one the *Tiruvācakam*: "taṭakkaiyil nelli-k- kaṉi-y-eṉakku āyiṉaṉ" [VIII 3.162].

103

வீடு பெறப்பல ஊழிகள் நின்று
நினைக்கும் இடம்வினை தீருமிடம்
பீடு பெறப்பெரி யோர திடங்கொண்டு
மேவினர் தங்களைக் காக்குமிடம்
பாடு மிடத்தடி யான்புகழ் ஊரன்
உரைத்தஇம் மாலைகள் பத்தும்வல்லார்
கூடும் இடம்சிவ லோகன் இடம்கலிக்
கச்சிஅ னேகதங் காவதமே. 10

வீடு பெறுதற்பொருட்டு அன்பர்கள் பல்லூழிக்காலமாயினும் நிலைபெற்று இறைவனை நினைப்பதற்கு உரிய இடம், வினைகளைத் தீர்க்கும் இடம், பீடு பெற்ற பெரியோர்கள் வாழும் இடம், தன்னைச் சார்ந்தாரைக் காக்கும் இடம், மகிழ்ச்சி ஒலியுடைய கச்சிமாநகரில் உள்ள "**அனேகதங்காவத்தைப்**" பாடுமிடத்து, ஈசனுக்கு அடியவன் ஆகிய புகழ்மிக்க ஊரன் பாடிய இப்பா மாலைகள் பத்தினையும் பொருள் உணர்ந்து பாட வல்லவர் சேரும் இடம் சிவலோகனின் இடமே ஆகும்.

vīṭu peṟa-p-pala ūḻikaḷ niṉṟu
niṉaikkum iṭamviṉai tīrumiṭam
pīṭu peṟa-p-peri yōra tiṭamkoṇṭu
mēviṉar taṅkaḷai-k- kākkumiṭam
pāṭu miṭattaṭi yāṉpukaḻ ūraṉ
uraittaim mālaikaḷ pattumvallār
kūṭum iṭamciva lōkaṉ iṭamkali-k-
kaccia ṉēkataṅ kāvatamē. *10*

The place, where the devotees steadfastly
Meditate for liberation for many an aeon,

The place, which removes our karmas,
The place of the great and renowned,
The place protecting those reaching there,
Is Aṉēkataṅkāvatam of the boisterous and blissful Kacci.
Lord's servent, the famous Ūraṉ
Sang in praise of this place
In garlands ten; and those who master them
Would join the place of Śivalōkaṉ.

1. The rarety of the attainment of liberation is noted in the first line. It takes much time, many births and long periods for the accumulation of merits and attainment of perfection, the prerequisite for salvation.
2. Since Kāñci is famous for the great scholars and philosophers, Ārūrar expressed "pīṭu peṟa-p-periyōratu iṭam".
3. The greatness of a city lies in its protection and hospitality to the strangers, coming there, as noted in the second line.
4. Since Ārūrar has envisaged that each one of the hymns in the decad is a garland, he has stated "mālaikaḷ pattu" i.e. ten garlands in the third line.

The specific features of the Decad

1. Since all the hymns are not addressed to the Lord, but describe the beauty, prosperity and greatness of the sacred place and shrine of Kacci Aṉēkataṅ kāvatam, this decad has to be classified under a separate division.
2. "Kali-k-kacci aṉēkataṅ kāvatame" is the burden of all the hymns.
3. The greatness of Kacci is associated with Lord Śiva. Ārūrar glorified Kacci, the sthala and the shrine Aṉēkataṅkāvatam, in every hymn, attributing to the heroic feats of Śiva, His different manifestations and the greatness of His devotees.
4. The metrical line of each hymn is conditioned by the pattern of metrical feet, effecting excellent cadence, known as *cantam*. Accordingly, "tēmā

karuviḷam kūviḷam kūviḷam kūviḷam kūviḷaṅkāy" is the structure of every line, commencing with nēricai i.e. open syllable. Hence, **each line contains 22 letters**, omitting the consonants and shortened u. If the line commences with **niraiacai** [dysyllable], then the first foot would be 'karuviḷam" pattern and the letters automatically get increased to 23. There is only one hymn of this structure (3).

5. In the first line of hymn 9, in the penultimate metrical foot instead of *kūvilam* pattern, *tēmā* pattern occurred. It should be considered as a mistake committed by the copyist. Till a proper reading from the traditional manuscripts is made available, one can not rush to correct it.

6. References to Yogic practice are made in this decad, reminding us that Ārūrar adopted the Yoga sādhana for his liberation.

7. The word *kulavāṉ* (1:2) seems to be a creation of Ārūrar, just like *ñānavāṉ*, *balavān* etc.

8. The usage *āṉai* (1.4), *āṟu* (2:4) and *ākkai* (6:2) are respectively from the classical words, *yāṉai yāṟu* and *yākkai.* Due to the loss of initial palatal, these forms are found, reflecting the people's language.

9. The usage *orkaiyaṉ* (1.3) and *or pērakalattu* (9.3) deserve special mention. Such usages are frequently found in the language of Ārūrar.

10. The references to Mēlai Chidambaram i.e. Pērūr (2:2) and to the great men of Kāñci (10.2) have religious and historical significance.

A note on the *talam*

11. Tiru-p-pūvaṇam

This sacred place is one of the 14 sthalas of Pāndinādu. It is 19 k. m. away to the east of Madurai Railway station. Tiruñāṉacampantar has composed two decads on the Lord of this sthala [I 64; III-20]. He calls this sthala, "tentiru-p-pūvaṇam", worshipped by Teṉṉar, Cērar and Cōḻar [I 64.1, 5]. During his days, it was a city of sky-high mansions and castles [I 64.11]. The river Vaigai encircled the city, irrigating the delta land. The gardens and groves, visited by breeze add beauty to the backdrop of the shrine [I 64.6]. In another decad, he calls the Lord of this temple as "ñāṉaṉ" [III 20.2], the embodiment of knowledge. Tirunāvukkaracar, who visited this temple from Madurai, had the mystic vision of Śiva with His divine personality, accommodating all aspects of His heroic and graceful activities, presenting a cosmic picture [VI 18]. An allusion to His sport of carrying the sand to raise the bund of Vaigai on behalf of the old woman Vandhi, is also read in one of the hymns of Tiru-p-pūvaṇam [VI 18.9].

Ārūrar in the company of the three great Tamil kings visited many shrines during his stay at Madurai. On his sojourn to such shrines, the devotees on the way showed him the temple of Tiru-p-pūvaṇam and spontaneously he composed this decad on the Lord [VII 11]. According to Cēkkiḻār, he stayed there for some days with the aforesaid kings, celebrated the shrine and worshipped the Lord to his heart's content [XII 37: 97-100]. The Lord is known as Pūvaṇanātar and His consort, Miṉṉammai. The river Vaigai is the tīrttam.

There are some inscriptions, engraved in this temple. They are mostly of Pandya kings like Kulasekhara, proclaiming the details of endowments and donations of lands and coins for the temple service.

11. திருப்பூவணம் பண்: இந்தளம்

104

திருவுடை யார்திரு மால்அய னாலும்
உருவுடை யார்உமை யாளையொர் பாகம்
பரிவுடை யார்அடை வார்வினை தீர்க்கும்
புரிவுடை யார்உறை பூவணம் ஈதோ! 1

(அழியாத) அழகும் செல்வமும் உடையவர். திருமால், அயன் மூர்த்தமாகவும் உள்ளவர். உமையம்மையினை ஒரு பாகம் உடையவர். உயிர்களிடம் பரிவு உடையவர். தம்மை அடைவாரின் வினைகளைத் தீர்க்கும் விருப்பம் உடையவர் உறையும் திருப்பூவணம் என்னும் தலம் இதுவோ?

II. Tiru-p-pūvaṇam Paṇ: Intaḷam

tiruvuṭai yārtiru mālaya ṉālum
uruvuṭai yārumai yāḷai-y-or pākam
parivuṭai yāraṭai vārviṉai tīrkkum
purivuṭai yāruṟai pūvaṇam ītō 1

He has the eternal beauty and wealth
He is immanent in Tirumāl and Ayaṉ
He has Umaiyāḷ in His (left) part
He showers grace (to His devotees)
He removes the sins of those, approaching Him;
Is this the Pūvaṇam where He resides?

1. The first line reminds us the lines in the hymns of Tiruñāṉa campantar: "Ceṉṟaṭaiyāta tiruvuṭaiyāṉ" [I.98.1.] and in that of Tirunāvukkaracar, "tiruvē eṉ celvamē" [VI. 47.1.].

2. The reference to Tirumāl and Ayaṉ i.e. Brahma in the first line denotes the Lord's manifestation, to be classified under Śambhu pakṣa. Otherwise, it may also be treated that the Lord is all pervading and hence He is immanent in the two Gods under reference.

3. The word *parivu* in the third line denotes Śiva's immense compassion to the souls.

4. It is the bold convention, stressed over and again in all the Tirumuṟais that complete surrender unto the feet of Śiva and constant devotion were enough to extirpate the evil effects of one's own deeds. This may seem to go against the doctrine of Karma. But, the fruits of karma are nullified and neurtralised by the boundless grace of Śiva. This aspect is indicated in the last two lines of this hymn.

5. The word *ītō* in the last line implies the wonder and surprise of Ārūrar, who longed to see the shrine of Śiva at Tiru-p-pūvaṇam, one of the great sthalas of Pandiya deśa.

6. The expletive ō in *ītō* in all the hymns indicates the sense of wonder and surprise.

105

எண்ணி இருந்தும் கிடந்தும் நடந்தும்
அண்ணல் எனாநினை வார்வினை தீர்ப்பார்
பண்ணிசை யார்மொழி யார்பலர் பாடப்
புண்ணிய னார்உறை பூவணம் ஈதோ! 2

சிந்தித்தும் இருந்தும் கிடந்தும், நடந்தும் "**அண்ணலே**" என்று தியானிப்பவர்களின் வினைகளைத் தீர்ப்பவர். பண்ணிசை பொருந்திய மொழியினர் பலரும் பாடிப்பரவப் புண்ணியமே வடிவமானவர் உறையும் திருப்பூவணம் என்னும் தலம் இதுவோ?

eṇṇi iruntum kiṭantum naṭantum
aṇṇal eṉāniṉai vārviṉai tīrppār
paṇṇicai yārmoḻi yārpalar pāṭa-p-
puṇṇiya ṉāruṟai pūvaṇam ītō. 2

He extirpates the karmic effects
Of those who meditate on the Lord,
while thinking, sitting, lying and walking,

Many with sweet melody and cadent language
Sing the glory of the Embodiment of virtues.
Is this the Pūvaṇam where He resides?

1. The first line is reminiscent of similar expressions occurring in the *Tiruvācakam*: "ninrum iruntum kiṭantum eḻuntum.... vāḻtti" [VIII 27.8] and in the *Kayilaipāti kaḷattipāti antāti*: "ninrum iruntum kiṭantum naṭantumyām, enrum ninaintālum" [XI 9.42]. It implies that though the devotees engage in worldly activities, their heart is pinned in the Lord and hence their salvation is assured.
2. The third line throws some light on the singers of the Lord's glory. They are wellversed in music and their language of expression is lucid, cadent and pleasing.
3. The Lord is described as Punniyaṉār, meaning the abode of virtues, an epithet of Śiva, also found in other *Tirumuṟais* [I 8.1; IV 20.4; 109.2; V 100.1; VI 98.5, 99.1; VIII 1.77; 43.1 etc. etc.]
4. In this hymn, the *veṇṭaḷai* i.e. the specific connection between two metrical feet completes in each line itself. It does not link the following line, as in hymns 3.2, 3; 7.2,3. Since, there is closeness between this type of metre, which in later prosodial texts is named kaliviruttam, and veṇpā, such commonness i.e. veṇṭalai occurrence is found.

106

தெள்ளிய பேய்பல பூதம் அவற்றொடு
நள்ளிருள் நட்டம தாடல் நவின்றோர்
புள்ளுவ ராகும் அவர்க்கவர் தாமும்
புள்ளுவ னார்உறை பூவணம் ஈதோ. 3

தெளிந்த பல பேய்கள், பூதங்களுடன் நள்ளிரவில் நடனத்தைப் புரிந்தவரும் வஞ்சகர்க்கு வஞ்சகராக இருப்பவரும் ஆகிய பெருமான் உறையும் திருப்பூவணம் என்னும் தலம் இதுவோ?

teḷḷiya pēypala pūtam avaṟṟoṭu
naḷḷiruḷ naṭṭama tāṭal naviṉṟōr
puḷḷuva rākum avarkkavar tāmum
puḷḷuva nāruṟai pūvaṇam ītō. 3

He who performs dance in the midnight
In the company of serene ghosts and goblins
He is deceitful to those who are cheating
Is this the Pūvaṇam where He resides?

1. Since the ghosts and goblins referred in the first line are treated to be the freed souls and great devotees of Śiva, they are serene and always in His company singing and dancing. Even Kāraikkāl ammaiyar [A.D. 500] entreated the Lord to convert her into the form of a ghost to eternally be in the association of the ghosts under reference; its greatness goes without saying. The groups of such exalted ghosts are called Śivagaṇas. In the **Aṟputattiruvantāti**, the line "pēyāya naṟkaṇattil oṉṟāyanām" (86. 3-4) deserves special mention. She calls the group of ghosts under reference as good congregation. She became one among them. In the end of her first two decads on Tiruvālaṅkāṭu, she calls herself "kāraikkāl pēy", also found in the last *veṇpā* of the aforesaid *Antāti*.

2. The phrase "naḷḷiruḷil naṭṭama tāṭal naviṉṟōr" deserves to be compared with similar expression in the *Tiruvācakam*:

   "naḷḷiruḷil naṭṭam payiṉṟāṭu nātaṉē" [VIII 1.89].

3. The word *puḷḷuvam* in the sense of deceit and falsehood also occurs in *Nālāyira Divya Prabhandha* [*Perumāl Tirumoḻi*, 6.7]. Also, Vide Tirunāvukkaracar *Tēvāram* [IV 77.5].

The import of the last two lines reminds us the *Tiruvācakam*.

"ōrātār uḷḷattu oḷikkum oḷiyāṉē" [VIII 1.68].

107

நிலனுடை மான்மறி கையது தெய்வக்
கனலுடை மாமழு ஏந்தியோர் கையில்
அனலுடை யார்அழ கார்தரு சென்னிப்
புனலுடை யார்உறை பூவணம் ஈதோ. 4

நிலத்தை வாழ்விடமாக உடைய மான்கன்று கையதுவாகத் தெய்வக் கனல் உடைய பெரிய மழுவை ஒரு கையில் ஏந்தி, மற்றொரு கையில் அனல் உடையவரும் அழகுபொருந்திய சடையில் புனல் உடையவரும் ஆகிய பெருமான் உறையும் திருப்பூவணம் என்னும் தலம் இதுவோ?

nilanutai mānmari kaiyatu teyva-k-
kanalutai māmalu ēntiyōr kaiyil
analutai yārala kārtaru cenni-p-
punalutai yārurai pūvanam ītō. 4

In one hand He holds earthly fawn,
In another, He holds great axe, glowing
Still another hand bears the fire,
He has water in His beautiful locks,
Is this the Pūvanam where He resides?

1. The paradoxical and enemical objects like fire and water are possessed by the Lord, indicating that before Him everything gets harmonised and softened.
2. The weapon of the Lord indicates power, and light.
3. The agreement in the second letter, known as etukai in prosody is slightly changed in the first foot of the first line. Such discrepencies are common in devotional lyrics. However, The flow of rhythm is not obstructed since "nilanutai, kanalutai, analutai and punalutai" possess the same cadence.

108

நடையுடை நல்லெரு தேறுவர் நல்லார்
கடைகடை தோறிடும் இன்பலி என்பார்
துடியிடை நன்மட வாளொடு மார்பில்
பொடியணி வார்உறை பூவணம் ஈதோ. 5

பீடுநடையுடைய பெரிய எருதில் ஏறுபவர் மகளிரின் வீட்டு வாயில் தொறும் சென்று "ஐயம் இடுங்கள்" என்பவர். துடிபோன்ற இடையுடைய நன்மட வாளுடன் மார்பில் திருநீற்றினைப் பூசிக் கொள்பவர் உறையும் திருப்பூவணம் என்னும் தலம் இதுவோ?

naṭaiyuṭai nalleru tēṟuvar nallār
kaṭaikaṭai tōṟiṭum iṉpali eṉpār
tuṭiyiṭai naṉmaṭa vāḷoṭu mārpil
poṭiyaṇi vāruṟai pūvaṇam ītō. 5

He mounts the big bull of majestic gait,
He begs the damsels at the entrance
Of their mansions to offer alms [in His bowl],
He along with His spouse of drum-like waist
Besmears His chest with ashes sacred.
Is this the Pūvaṇam where He resides?

1. The majestic gait of a bull is proverbial and hence Tiruvaḷḷuvar speaks of "ēṟupōl piṭunaṭai" [*Tirukkuṟaḷ*, 59], i.e. the majestic gait like that of an ox.
2. The word *nallār* here denotes the damsels, in the first line.
3. It is the poetical convention that the waist of a lady is compared to the shape of an hour-glass like drum.

109

மின்னனை யாள்திரு மேனி விளங்கஒர்
தன்னமர் பாகம தாகிய சங்கரன்
முன்னினை யார்புரம் மூன்றெரி யூட்டிய
பொன்னனை யான்உறை பூவணம் ஈதோ 6

மின் ஒப்பாளாகிய உமாதேவியின் திருமேனி தன் மேனியின் ஒரு பாகத்தில் விளங்கும் சங்கரனும், தன்னை நினையாத அசுரர்களின் புரங்கள் மூன்றினையும் முன்னர் எரியூட்டிய பொன் போன்ற நிறத்தை உடையவனும் ஆகிய பெருமான் உறையும் திருப்பூவணம் என்னும் தலம் இதுவோ?

minnanai yāḷtiru mēni viḷaṅkaōr
tannamar pākama tākiya caṅkaran
munninai yārpuram mūnreri yūṭṭiya
ponnanai yānurai pūvaṇam ītō. 6

In Śankara's part [of left] shines forth the damsel
Radiant with light like the lightning,
The gold-like one had inflamed earlier the triple castles
Of those who did not think of Him.
Is this the Pūvaṇam, where He resides?

1. Due to the association of the Lord, His spouse Pārvati shines forth like the lightning. A lady is usually compared to a creeper or a lightning for her slim body. Hence following the poetical convention, Ārūrar made the comparison in the first line.
2. The word Śamkara denotes Śiva, as the Dispenser of happiness. Tirunāvukkaracar used this epithet in one of his hymns (IV 11.6). Ilaṅkō Aṭikaḷ referred Arhat by this name [*Cilappatikāram,* X-186]. Aṭiyārkkunallār annotated the word Śaṅkara as: "சுகத்தைப் பண்ணுகின்றவன்" i.e. He who confers happiness (in His devotees).
3. The gold analogy to the Lord's body is familiar in the hymns of Ārūrar [VII 1.3; 24.1. etc.].

110

மிக்கிறை யேயவன் துன்மதி யாலிட
நக்கிறை யேவிர லால்இற வூன்றி
நெக்கிறை யேநினை வார்தனி நெஞ்சம்
புக்குறை வான்உறை பூவணம் ஈதோ. 7, 8, 9

தன் தலைமையை எல்லைகடந்து எண்ணிய இராவணனின் துன்மதி காரணமாக நகைசெய்து அவன் நெரியும்படி கயிலைமலையினை விரலால் சிறிதே ஊன்றியவனும், உள்ளம் நெகிழ்ந்து நினைப்பவர் ஒப்பற்ற உள்ளத்தில் குடி புகுந்திருப்பவனும் ஆகிய பெருமான் உறையும் திருப்பூவணம் என்னும் தலம் இதுவோ?

mikkiṟai yēyavaṉ tuṉmati yāliṭa
nakkiṟai yēvira lāliṟa-v- ūṉṟi
nekkiṟai yēniṉai vārtaṉi neñcam
pukkuṟai vāṉuṟai pūvaṇam ītō. *7, 8, 9*

Wicked he was and supreme (Ravana) thought of himself,
Laughing the Lord pressed a little His toe;
Enters into the unique hearts of those
Who melt piously and think of Him.
Is this the Pūvaṇam where He resides.

1. Though the whole story of Rāvana's attempt to uproot the mount Kailas and redemption is not fully narrated in the pithy and brief lines, Ārūrar only indicated it by a few words. The Sanskrit word 'durmati' becomes tuṉmati in Tamil, meaning wickedness.
2. With effortless ease, the Lord pressed his toe a little to the effect that Ravaṇa was crushed and trapped. By praising the Lord through the recital of Sāmaveda to the accompaniment of his harp of skull, he was redeemed and showered with His grace.
3. The third line is reminiscent of similar expression in the hymn of Tirunāvukkaracar.

   "nekku nekku niṉaipavar neñcuḷē
   pukku niṟkum poṉṉārcaṭai-p- puṇṇiyaṉ" [V 90.9].

111

சீரின் மிகப்பொலி யும்திருப் பூவணம்
ஆர விருப்பிட மாவுறை வான்தனை
ஊரன் உரைத்தசொல் மாலைகள் பத்திவை
பாரில் உரைப்பவர் பாவம் அறுப்பரே. 10

சிறப்பினால் மிகவும் பொலிவுற்றுத்திகழும் திருப்பூவணத்தைத் தன் விருப்பிடமாகக் கொண்டு உறையும் பெருமானை ஊரன் பாடிய சொல்மாலைகள் பத்தினையும் உலகில் பாடுபவர்கள் பாவத்தை அறுப்பவரே ஆவர்.

cīriṉ mika-p-poli yumtiru-p- pūvaṇam
āra viruppiṭa mā-v-uṟai vāṉtaṉai
ūraṉ uraittacol mālaikaḷ pattivai
pāril uraippavar pāvam aṟupparē. *10*

He, who resides as his favourite resort
At the shrine of Tiru-p-pūvaṇam, shining with excellence,
Him, Ūraṉ praised in word-garlands ten
Those recite them would cut off their sins.

1. Though the Lord exists everywhere and in every shrine, some temples are regarded to be His special abodes. *Tiru-p-pūvaṇam is one such sthala.*
2. The hymn is a garland of words. There are ten of such garlands. It is a metaphorical statement. The Lord likes more the garland of words, than the garland of flowers.
3. The result, accruing from the recital of the decad is the extermination of sins, the root cause for misery and birth. The last line reminds its counterpart in the hymn of Tiruñāṉacampantar and of Tirunāvukkaracar:

   "paṇṇiya tamiḻcola-p-pāvam paṟaiyumē" [III 20.11].
   "pāvippārpāvam aṟuppāy pōṟṟi" [VI 55.7].

The specific features of the Decad

1. Like the previous decad, in this decad also Ārūrar does not address the Lord directly. He wonders at the sacred Pūvaṇam, the resort of the Lord and sings of Him with various attributes, delineating His feats, supremacy and grace.
2. The structure of the hymns in this decad is unique and different from those of the previous decades. Each metrical line is syllabically conditioned, consisting of 12 letters, omitting the consonants and shortered /u/ in each

line, if the pattern of metrical foot is in the order *karuviḷam, kūviḷam, kūviḷam* and *tēmā* or its positional change. In hymn 2, the structure slightly differs with the order of *tēmā, puḷimā, puḷimā and puḷimā* and hence each line contains 11 letters. It is essential to note that this genre of metrical composition has its origin in *Cilappatikāram* [XII 2, 3, 4, etc.,], and the whole of the *Fifth Tirumuṟai* of Tirunāvukkaracar is structured in this significant metre, which in the Tirumuṟai tradition is called 'Tiru-k-kuṟuntokai' and in the Neo-prosodial texts, as one kind of Kaliviruttams. It is essential to note, that each metric line of the hymns is structured in Veṇṭaḷai, a must only in veṇpā genre.

3. In many hymns (1, 2, 3, 4 and 7) "talaiyāku etukai", i.e. the complete agreement in the second and following letters in the first metrical foot of all the lines, occurs, effecting a pleasant cadence.

4. In the language of the decad, the occurrance, ōr pākam (1.2) ōr kaiyil (4.2) and ōr taṉṉamar pākam (6.1-2) further attests the established usage ōr before words commencing with a consonant.

5. In the third hymn, the phrase **āṭal naviṉṟōr** is peculiar, and it is found early in the *Paripāṭal* [9.72].

6. The destruction of karma by the Lord's grace is repeatedly stated in this decad [1, 2 & 10].

7. Eventhough the hymns are short in form, the major manifestations of the Lord are described in agreeable and beautiful language.

8. The custom of singing the Lord's glory by the specialists in music is recorded in one hymn (2: 3-4).

9. Two hymns of this decad are lost due to the poor preservation of the palmyra leaf manuscripts of the text.

10. Even in this decad, Ārūraṉ shortened his name as *Ūraṉ*, just like Ñānacampantar in one of his last hymns noted his name as *Ñāṉaṉ* [II 30.11].

11. The word *uraitta* (10) is used in the sense 'sung'.

A note on the *talam*

12. Tirunāṭṭu-t-tokai

The context and condition which prompted Ārūrar to compose this decad are not properly comprehended. It is believed that he should have written this **patikam** during his long stay at Tiru-v-ārūr. Unlike other decads which are exclusively meant to celebrate the greatness of the Lord, presiding in the shrine of a specific sthala, this decad is a compilation of 63 sthalas, out of which 34 are hymned by the Tēvāram-Trio, while the remaining 29 are noted in the course of the hymns on individual sthalas.

Like this decad, **Tirunāṭṭu-t-tokai**, there are two more compilations of different abodes of the Lord. They are: 1. **Tiru-v-iṭaiyāṟṟu-t-tokai** [VII 31] and 2. **Ūr-t-tokai** [VII 47). The first is considered to have been composed by Ārūrar during his stay at his birth place Tirunāvalūr and the second during his halt at Tiruvārūr. All these three collections are to be studied under a separate title, **"The sacred places and shrines"** in Ārūrar's *Tirumuṟai*. However as a passing remark, it is enough if it is said that Ārūrar should have glorified the sthalas which he visited and also heard of, and compiled a list of them in the hymns of the three decads under reference in a reminiscent mood. He never bothered about repetition. For instance, Kuraṅkkaṇiṉ muṭṭam occurs in decad 12.3 and 31.1; Cuḻiyal in 12.6 and 31.2; Miḻalai 12.5 and 31.4; Neyttāṉam in 12.7 and 31.4, Valañcuḻi in 12.10 and 31.5; Naṟaiyūr in 12.4 and 31.6. Nālanūr, a vaipputtalam of 12.3 occurs as Nālūr in 31.6.

Similarly, some sthalas in Ūrttokai and Tirunāṭṭu-t-tokai are repeated. For example, Kāṉappērūr occurs in 12.6 and 47.1; Marukal in 12.1 and 47.5; Veṇṇi in 12.5 and 47.5, Teṅkūr and Nāṅkūr in 12.4 and 47.6. Therefore it is to be understood that Ārūrar did not have a plan or project to systematically enlist and enumerate the sacred places and shrines in the three decads, noted above. He has mentioned them at random, as when they came to his mind while singing the hymns of the patikams.

In composing these three decads under reference, Ārūrar had his models in Tiruñāṉacampantar's "Kṣēttira-k-kōvai" [II 39], the same titled decad of Tirunāvukkaracar [VI 70]. Even the following decad of this saint with the title Aṭaivu-t-tiruttāṇṭakam [VI 71] enumerated the various sthalas ending with *paḷḷi, vīraṭṭam, kuṭi, ūr, kōyil, kāṭu, vāyil, īccuram, malai, āṟu, kuḷam, kaḷam* and *kā*. It is a wonderful compilation prompted by the aesthetical sense in classifying and accommodating under proper titles of the sacred sthalas. The same saint has hymned yet another decad in the *Fourth Tirumuṟai* in which he has associated the particular manifestation of the Lord to the concerned sthala [IV 15]. It is a compilation of the sthala and its presiding Lord.

In the *Eleventh Tirumuṟai,* a separate prabandha with the title "Kṣēttira-t-tiruveṇpā" celebrates the various sthalas. This work is composed by Aiyaṭikaḷ kāṭavarkōṉ [A.D. 600]. Only twenty four venpās are available in this prabandha. Each is devoted to delineate the glory of a particular sthala. Since his name has been included by Ārūrar in Tiru-t-toṇṭa-t-tokai, he should have lived long before Ārūrar.

In the *Tiruvācakam,* the first hundred lines of Kīrtti-t-tiru-v-akaval constitute a separate poem, describing the Lord's shrines commencing with Tillai mūtūr and ending with Makēntiramalai. In this lengthy passage, Māṇikkavā*cakar* attributed the greatness and also some legends to the individual sthala, being the nucleus for the later sthala purāṇas.

A detailed study on the aforesaid hymns is to be made elsewhere, and it is enough for the present to mention that celebrating the sthalas contributed to the formation of a specific literary genre, deserved to be called, "Tiru-t-tala-k-kōvai".

Apart from the three decads on the enumeration of the Sīva sthalas, Ārūrar has also compiled a decad of 63 individual Nāyaṉmārs and ninefold group-devotees with the title "*Tiru-t-toṇṭa-t-tokai*". These decads of compilation are identified as "Potu-p-patikaṅkaḷ", i.e. general decads. *Tokai* itself like *Kuṟuntokai, Eṭṭu-t-tokai* etc., deserves to be considered a literary genre of compilation.

12. திருநாட்டுத் தொகை   பண் : இந்தளம்

112

வீழக் காலனைக்கால்கொடு பாய்ந்த விலங்கலான்
கூழை ஏறுகந் தான்இடம் கொண்டது கோவலூர்
தாழை யூர்தகட் டூர்தக்க ளூர்தரு மபுரம்
வாழை காய்க்கும் வளர்மரு கல்நாட்டு மருகலே. 1

(தன் அன்பருக்காகக்) காலனை வீழும்படி தன் காலினால் உதைத்த கயிலைமலைக் குரியவனும், இளைய ஏற்றினை ஊர்தல் விரும்பியவனும் ஆகிய பெருமான் கோயில் கொண்ட ஊர், திருக்கோவலூர், தாழையூர், தகட்டூர், தக்களூர், தருமபுரம், வாழைகள் காய்க்கும் வளம் வளரும் மருகல் நாட்டில் உள்ள மருகல் ஆகும்.

12. Tirunāṭṭtu-t-tokai   Paṇ: Intaḷam

viḻa-k- kālaṉai-k- kālkoṭu pāynta vilaṅkalāṉ
kūḻai ēṟukan tāṉiṭam koṇṭatu kōvalūr
tāḻai yūrtakaṭ ṭūrtakka ḷūrtaru mapuram
vāḻai kāykkum vaḷarmaru kalnāṭṭu marukalē. 1

Lord of Kailāya, who kicked yama to death by His leg
And liked to mount the tender bull
Enshrined in Kōvalūr Tāḻaiyūr Takaṭṭūr
Takkaḷūr Tarumapuram and Marukal
Of Marukalnādu, fertile with fruit-bearing plantains.

1. Ārūrar recalls the various abodes of Lord Śiva, distributed all over the country in this hymn and also the following hymns.
2. Kōvalūr, Tarumapuram and Marukal are sanctified by the hymns of *Tēvāram*.

3. Tāḻaiyūr, Takaṭṭūr and Takkaḷūr are referred as the abode of Śiva in the decads of *Tēvāram*, though they do not have individual patikams. These are known as **vaippu-t-talam.** Takaṭṭūr has also another form, **Takaṭūr**, which is the original form.

4. The word *nāṭu* in the last line generally means a territory or state. But, it also meant the division of a territory, equivalent to a taluk or a wider area. Marukal, being the name of a particular village or town came under the division of Marukalnāṭu.

113

அண்டத்(து) அண்டத்தின் அப்புறத் தாடும் அமுதன்ஊர்
தண்டந் தோட்டம்தண் டங்குறை தண்டலை ஆலங்காடு
கண்டல் முண்டல்கள் சூழ்கழிப் பாலை கடற்கரை
கொண்டல் நாட்டுக்கொண் டல்குறுக் கைநாட்டுக் குறுக்கையே. 2

இந்த அண்டத்திற்கு அப்பால் உள்ள அண்டங்களுக்கும் அப்பால் நின்று ஆடுகின்ற அமுதனின் ஊர்: தண்டம்தோட்டம், தண்டங்குறை, தண்டலை, ஆலங்காடு, தாழையும் கடல் முட்செடிகளும் சூழ்ந்துள்ள கழிப்பாலை, கடற்கரை, கொண்டல் நாட்டில் உள்ள கொண்டல், குறுக்கை நாட்டில் உள்ள குறுக்கை ஆகும்.

aṇṭatt[tu] aṇṭattiṉ appuṟat tāṭum amutaṉūr
taṇṭan tōṭṭamtaṇ ṭaṅkuṟai taṇṭalai ālaṅkāṭu
kaṇṭal muṇṭalkaḷ cūḻkaḻi-p- pālai kaṭaṟkarai
koṇṭal nāṭṭu-k-koṇ ṭalkuṟuk kaināṭṭu-k- kuṟukkaiyē. 2

The abodes of Amutaṉ, dancing in the farther space,
Beyond this world and beyond the cosmic planets,
Are Taṇṭamtōṭṭam Taṇṭaṅkuṟai Taṇṭalai Ālaṅkāṭu
Kaḻip-pālai, surrounded by screw-pines and thorny bush,
Koṇṭal of Koṇṭalnāṭu and Kuṟukkai of Kuṟukkaināṭu.

1. The transcendental nature of Lord Śiva is hinted in the first line.

2. The Lord is immortal and hence he is called **Amutaṉ**. The word **amutu** means ambrosia or nectar. Therefore, Amutaṉ may be taken to mean the Lord who is as sweet as ambrosia, conferring immortality on His devotees. Māṇikkavācakar also used the same word in the same sense:

"attaṉ āṉantaṉ **amutaṉ** eṉ raḷḷūṟi-t-
tittikk-p- pēcuvāy. . . ." [VIII 7.3].

3. In this hymn eight sthalas are counted. Among them Taṇṭalai, Ālaṅkāṭu and Kaḻi-p-palai are hallowed by the hymns of *Tēvāram*. The name 'kaṭaṟkarai' indicates all the sthalas, like Tiru-k-kōṭi and Tiru-v-oṟṟiyūr which exist on the sea shore. The rest viz., Taṇṭamtōṭṭam, Taṇṭaṅkuṟai and Koṇṭal are classified under **vaippu-t-talam**, since they are placed as a passing reference in the hymns of *Tēvāram*, and they do not have separate decads on them.

114

மூல னூர்முத லாயமுக் கண்ணன் முதல்வனூர்
நால னூர்நரை ஏறுகந் தேறிய நம்பனூர்.
கோல நீற்றன்குற் றாலம் குரங்கணின் முட்டமும்
வேல னூர்வெற்றி யூர்வெண்ணிக் கூற்றத்து வெண்ணியே. 3

வெள்விடை ஊர்ந்த நம்பன், மூலப் பொருளாகிய முக்கண்ணன், கோல நீறணிந்தவன் ஆகிய பெருமானின் தலங்கள்: மூலனூர், முதல்வனூர், நாலனூர், குற்றாலம், குரங்கணின் முட்டம், வேலனூர், வெற்றியூர், வெண்ணிக் கூற்றத்தில் உள்ள வெண்ணி என்பனவாம்.

mūlaṉ ūrmuta lāyamuk kaṇṇaṉ mutalvaṉūr
nāla ṉūrnarai ēṟukan tēṟiya nampaṉūr
kōla nīṟṟaṉkuṟ ṟālam kuraṅkaṇiṉ muṭṭamum
vēla ṉūrveṟṟi yūrveṇṇi-k- kūṟṟattu veṇṇiyē. 3

The resorts of Lord of white bull mount,
The Origin, Three-eyed, bedecked with ashes
Are Mūlaṉūr Mutalvaṉūr Nālaṉūr Kuṟṟālam
Kuraṅkaṇiṉ muṭṭam Vēlaṉūr Veṟṟiyūr
And Veṇṇi of Veṇṇi-k- kūṟṟam.

1. In this hymn, some of the sacred places ending with **-ur** are enlisted. They are: Mūlaṉūr, Mutalvaṉūr, Nālaṉūr, Vēlaṉūr and Veṟṟi-y-ūr which are known as **vaipputtalam.**
2. *Kuṟṟālam, Kuraṅkaṇiṉ muṭṭam* and *Veṇṇi* have *Tēvāram* hymns.
3. The word *narai* means white. It is interesting to note that the white bird is known as *Nārai*, derived from *narai.*
4. The word *Nampaṉ* denoting Lord, as **our person** also occurs in the hymn of Tiruñāṉacampantar [II 109.3]. Ārūrar has also used the same word in a different hymn [VII 47.6].
5. Veṇṇi is also called **Kōyilveṇṇi**, in Thanjavur district. It has both historical and religious significance.

115

தேங்கூ ரும்திருச் சிற்றம் பலமும் சிராப்பள்ளி
பாங்கூர் எங்கள் பிரான்உறை யும்கடம் பந்துறை
பூங்கூ ரும்பர மன்பரஞ் சோதி பயிலும்ஊர்
நாங்கூர் நாட்டுநாங் கூர்நறை யூர்நாட்டு நறையூரே. 4

துணையாக வருபவனும் பரமனும் பரஞ்சோதியும் ஆகிய எங்கள் பெருமான் உறையும் பொலிவு மிக்க ஊர்கள்: தேங்கூர், திருச்சிற்றம்பலம், சிராப்பள்ளி, கடம்பந்துறை, நாங்கூர் நாட்டில் உள்ள நாங்கூர், நறையூர் நாட்டில் உள்ள நறையூர் என்பனவாகும்.

tēṅkū rumtiruc ciṟṟam palamum cirāppaḷḷi
pāṅkūr eṅkaḷ pirāṉuṟai yumkaṭam pantuṟai
pūṅkū rumpara maṉparañ cōti payilumūr
nāṅkūr nāṭṭunāṅ kūrnaṟai yūrnāṭṭu naṟaiyūrē. 4

The Abodes of the Supreme, the great Effulgence,
Who readily comes to our succour
Are the beautiful Tēṅkūr, Tiruccir̲r̲ampalam,
Cirāppalli, Kaṭampantur̲ai, Nāṅkūr of Nāṅkūrnāṭu
And Nar̲aiyūr of Nar̲aiyūrnāṭu.

1. In this hymn six abodes of Śiva are noted. Among them *Tēṅkūr* and *Nāṅkur* are considered to be vaippu-t-talam. Some scholars opine that Teṅkūr got elongated as Tēṅkūr.
2. Tiruccir̲r̲ampalam denotes Tillai i.e. Chidambaram. Tillai is the name of the sthala and Tiruccir̲r̲ampalam is the name of the shrine. It is the custom of the temple oduvārs to commence each decad on any sthala except Tiruvārūr, with 'Tiru-c-cir̲r̲ampalam' before singing and also end with the same after finishing the decad.
3. The word *pāṅku* in the second line literally means 'side' and here it means 'our side', the Lord who also remains as a prop to the devotees.

116

குழலை வென்ற மொழிமட வாளைஓர் கூறனாம்
மழலை ஏற்று மணாளன் இடம்தட மால்வரைக்
கிழவன் கீழை வழிபழை யாறு கிழையமும்
மிழலை நாட்டு மிழலைவெண் ணிந்நாட்டு மிழலையே. 5

குழலிசையை வென்ற இனிய மொழியுடைய உமையம்மையினை ஒரு பங்கில் உடையவனும், இளைய எருதுடைய மணாளனும், பெரிய கயிலைமலைக் கிழவனும் ஆகிய பெருமான் கோயில்கொண்ட இடங்கள்: கீழைவழி, பழையாறு, கிழையம், மிழலை நாட்டில் உள்ள மிழலை, வெண்ணி நாட்டில் உள்ள மிழலை ஆகும்.

kul̲alai ven̲r̲a mol̲imaṭa vāḷaiōr kūr̲an̲ām
mal̲alai ēr̲r̲u maṇāḷan̲ iṭamtaṭa mālvarai-k-
kil̲avan̲ kil̲ai val̲ipal̲ai yār̲u kil̲aiyamum
mil̲alai nāṭṭu mil̲alaiveṇ ṇi-n-nāṭṭu mil̲alaiyē. 5

The resorts of the Owner of great Mount Kailas,
The groom, in whose part abides the Damsel
With words that are as sweet as lute,
Riding on the bull, gentle and tender
Are Kilaivali, Palaiyāru, Kilaiyam, Milalai
of Milalainātu and Milalai of Vennninātu.

1. The music of lute and harp always considered in the literary tradition to be the highest comparison for the pleasant and sweet voice. [vide *Tirukkural*, 66]. Hence, in conformity with the poetical convention, Ārūrar compares the sweet words of Pārvati to the melody of lute. The word *venra* is a sign of comparison. [vide *Tol.* Porul. 282].
2. The word *kilavan* in the third line denotes the owner. It is used in the old sense of the Sangam Tamil.
3. In this hymn, five sthalas are mentioned. Among them, except Venninăttu Milalai, the rest are classified under **Vaippu-t-talam.** Some scholars consider that Milalai of Milalainātu is the sthala, sung by the hymnists of *Tēvāram*, and other *Milalai* of *Venninātu* is a vaippu-t-talam.

117

தென்னூர் கைம்மைத் திருச்சுழி யல்திருக் கானப்பேர்
பன்னூர் புக்குறை யும்பர மற்கிடம் பாய்நலம்
என்னூர் எங்கள் பிரான்உறை யும்திருத் தேவனூர்
பொன்னூர் நாட்டுப்பொன் னூர்புரி சைநாட்டுப் புரிசையே. 6

பரவப்படும் தலங்களில் கோயில் கொண்டுள்ள பரந்த புகழ்வாய்ந்த பரமனுக்கு இடமாய் விளங்குவன எவ்வூர்கள் எனின்: தென்னூர், ஒழுக்கம் நிறைந்த திருச்சுழியல், திருக்கானப்பேர், தேவனூர், பொன்னூர் நாட்டில் உள்ள பொன்னூர், புரிசை நாட்டில் உள்ள புரிசை என்பனவாம்.

tennūr kaimmai-t- tirucculi yaltiruk kānappēr
pannūr pukkurai yumpara markitam pāynalam
ennūr eṅkal pirānurai yumtirut tēvanūr
ponnūr nāttu-p-pon nūrpuri caināttu-p- puricaiyē. 6

If anybody enquires the shrines of the Supreme,
Whose fame is extended everywhere,
Include Tennūr, the virtuous Tirucculiyal,
Tirukkānappēr, Tēvanūr, Ponnūr of Ponnūrnāṭu
And Puricai of Puricaninātu.

1. In this hymn a list of six holy places is given. Among them, Tiru-c-culiyal and Kānappēr have *Tēvāram* hymns. The remaining are classified under Vaippu-t-talam.
2. The word *kaimmai* in the first line is used in the sense, olukkam, behaviour, virutuous character and discipline. The root of the word is *kai* which is also used in the same sense in *Tiruvācakam* [VIII 5.1.1.].
3. Kānappēr is identified with the modern Kāḷaiyārkōyil.
4. The word *uraiyum* in the second line is an equivalent of 'abiding'.

118

ஈழ நாட்டுமா தோட்டம்தென் னாட்டிரா மேச்சுரம்
சோழ நாட்டுத் துருத்திநெய்த் தானம் திருமலை
ஆழி யூரன நாட்டுக்கெல் லாம்அணி யாகிய
கீழை யில்அர னார்க்கிடம் கிள்ளி குடியதே. 7

அரனார் கோயில் கொண்டுள்ள இடங்கள்: ஈழ நாட்டில் உள்ள மாதோட்டம், தென்னாட்டில் உள்ள இராமேச்சுரம், சோழ நாட்டில் உள்ள துருத்தி, நெய்த்தானம், திருமலை, கடல் சூழ்ந்த நாட்டிற்கெல்லாம் அணியாகத் திகழும் கீழையில், கிள்ளிகுடி என்பனவாம்

īla nāṭṭumā tōṭṭamten nāṭṭirā mēccuram
cōla nāṭṭu-t- turuttineyt tānam tirumalai
āli yūrana nāṭṭukkel lāmaṇi -y-ākiya
kīlai yil,ara nārkkiṭam kiḷḷi kuṭiyatē. 7

As follows, are the abodes of Araṉ:
Mātōṭṭam of Īḻanāṭu, Irāmēccuram of Teṉṉāṭu,
Turutti of Cōḻanāṭu, Neyttāṉam, Tirumalai,
Kīḻaiyil, the jewel to the lands and states,
Surrounded by deep sea and Kiḷḷikuṭi.

1. In the first line, the famous sacred place Mātōṭṭam of Īḻanāṭu has been noted. The shrine of this sthala is known as Kēticcaram. Ārūrar describes the same to be on the banks of River Pālāvi. It is a coastal shrine. [VII 80.3]

   Tiruñāṉacampantar has also sung a decad on this sthala [II. 107]. One more sthala of Īḻanāṭu is Tiru-k-kōṇamalai, hymned only by Tiruñāṉacampantar [III-123].

2. In the first two lines, the word *Nāṭu* is not used in the restricted sense of a taluq as in the previous hymns. But, it is used in the sense of a state or territory: Īḻanātu, Teṉṉāṭu and Cōḻanāṭu respectively denoted the country of Īḻam, Pāṇḍya country and Cōḻa deśa.

3. Among the seven sthalas, noted in this hymn, Tirumalai, Kīḻaiyil and Kiḷḷikuṭi are identified as "vaippu-t-talam".

119

நாளும் நன்னிலம் தென்பனை யூர்வட கஞ்சனூர்
நீள நீள்சடை யான்நெல்லிக் காவு நெடுங்களம்
காள கண்டன் உறையும் கடைமுடி கண்டியூர்
வேளா நாட்டுவே ளூர்விளத் தூர்நாட்டு விளத்தூரே. 8

நெடுஞ்சடையனாகிய நீலகண்டன் நாளும் உறையும் தலங்கள்: நன்னிலம், தெற்கில் உள்ள பனையூர், வடக்கில் உள்ள கஞ்சனூர், நெல்லிக்கா, நெடுங்களம், கடைமுடி, கண்டியூர், வேளா நாட்டில் உள்ள வேளூர், விளத்தூர் நாட்டைச் சேர்ந்த விளத்தூர் என்பனவாம்.

nāḷum naṉṉilam teṉpaṉai yūrvaṭa kañcaṉūr
nīḷa nīḷcaṭai yāṉnelli-k- kāvu neṭuṅkaḷam
kāḷa kaṇṭaṉ uṟaiyum kaṭaimuṭi kaṇṭiyūr
vēḷā nāṭṭuvē ḷūrviḷat tūrnāṭṭu viḷattūrē. 8

The Lord with braided lengthy locks,
The Blue-throated one's resorts, ever abiding
Include Nannilam, South Panaiyūr, North Kañcanūr,
Nelli-k-kā, Neṭuṅkaḷam, Kaṭaimuṭi, Kaṇṭiyūr,
Vēḷūr of Vēḷānāṭu and Viḷattūr of Viḷattūrnāṭu.

1. In this hymn nine sacred places of Śiva are enumerated. Among them, Vēḷūr and Viḷattūr are subsumed under "Vaipputtalam". The remaining sthalas are immortalised by the hymns of *Tēvaram.*
2. Since Panaiyūr exists on the southern bank of Kāviri, it is hailed as "Tenpanaiyūr". It has been celebrated by Tiruñānacampantar [I 37] and Ārūrar [VII 87].
3. Kañcanūr is on the northern bank of Kāviri. It is named "Vaṭakañcanūr", sung only by Tirunāvukkaracar [VI 90].
4. The -u in Nellikā-vu is due to enunciation and to meet the requirement of metrical canon.
5. *Vēḷānāṭu* has also another reading: "vēḷār nāṭu".

120

தழலு மேனியன் தையலொர் பாகம் அமர்ந்தவன்
தொழலும் தொல்வினை தீர்க்கின்ற சோதிசோற் றுத்துறை
கழலும் கோவை உடையவன் காதலிக் கும்இடம்
பழனம் பாம்பணி பாம்புரம் தஞ்சைதஞ் சாக்கையே. 9

அனல்போல் சுடர்விடும் மேனியனும், உமையம்மையினை இடப்பாகம் விரும்பி வைத்துள்ளவனும், தொழுதவுடன் அன்பர்களின் பழவினைகளைப் போக்குகின்ற சோதியமானவனும், கழல அணிந்த மணிவடம் உடையவனும் ஆகிய பெருமான் விரும்பியுறையும் தலங்கள்: சோற்றுத்துறை, பழனம், பாம்பணி, பாம்புரம், தஞ்சை, தஞ்சாக்கை என்பனவாம்.

taḻalum mēniyan taiyalor pākam amarntavan
toḻalum tolvinai tirkkinra cōticōr ru-t-turai
kaḻalum kōvai uṭaiyavan kātalik kumiṭam
paḻanam pāmpaṇi pāmpuram tañcaitañ cākkaiyē. 9

He, whose body is radiant like fire
He, who put His consort in His half

He, who cuts the past karmas of devotees
He, who freely bedecked with string of beads
Lovingly resides in Cōṟṟutturai, Paḻaṉam
Pāmpaṇi, Pāmpuram, Tañcai and Tañcākkai.

1. In this hymn, six sthalas of Śiva are enumerated. Among them Pāmpaṇi, Tañcai and Tañcākkai are classified under 'vaippu-t-talam'.
2. There is no mention of Nāṭu in this entire hymn. So, the title 'Tiru-nāṭṭu-t-tokai' is given, taking into consideration of the frequency of the word 'Nāṭu', occurring in many hymns of this decad.

121

மைகொள் கண்டன்எண் தோளன்முக் கண்ணன் வலஞ்சுழி
பைகொள் வாளர வாட்டித் திரியும் பரமனூர்
செய்யில் வாளைகள் பாய்ந்துக ளும்திருப் புன்கூர்நன்
றையன் மேய பொழில்அணி ஆவடு துறையதே. 10

நீலகண்டனும் எண்தோளனும் முக்கண்ணனும் படப்பாம்பினை ஆட்டித்திரியும் பரமனும் ஆகிய பெருமானின் தலங்கள்: வலஞ்சுழி, வயல்களில் வாளைகள் பாய்ந்து துள்ளும் திருப்புன்கூர், பெரிதும் நம் தலைவன் விரும்பும் பொழில் அழகு பொருந்திய ஆவடுதுறை என்பனவாம்.

maikoḷ kaṇṭaṉeṇ tōḷaṉmuk kaṇṇaṉ valañcuḻi
paikoḷ vāḷara vāṭṭi-t- tiriyum paramaṉūr
ceyyil vāḷaikaḷ pāyntuka ḷumtiru-p- puṉkūrnaṉ
ṟaiyaṉ mēya poḻilaṇi āvaṭu tuṟaiyatē. *10*

He who has blue throat and eight shoulders.
The Three-eyed, charming the hooded snake to dance,
The wanderer-Supreme's resorts include
Valañcuḻi, Tiru-p-puṉkūr with watery fields
Where the sharks leap and frisk
And Āvaṭuturai with the beauty of groves,
Much liked by our Lord, the Great.

1. In this rapid hymn, only three sacred places are noted. All of them have *Tēvāram* hymns. No vaippu-t-talam is mentioned in this hymn.
2. The third line is reminiscent of the natural beauty of the paddy fields with sword-fishes, leaping and frisking - a description indicating the fertility and happiness, respectively of the land and people.
3. The word *aiyan* has many meanings in the classical Tamil. The root of this word is "ai" which means wonder. Hence, the wonderful Lord is called 'Aiyan'. It also means leadership. The Lord is leading all beings and hence the name is appropriate.

122

பேணி நாடத னிற்றிரி யும்பெரு மான்தனை
ஆணை யாஅடி யார்கள் தொழப்படும் ஆதியை
நாணி ஊரன் வனப்பகை யப்பன்வன் தொண்டன்சொல்
பாணி யால்இவை ஏத்துவார் சேர்பர லோகமே. 11

நாடுகளில் எல்லாம் பேணித்திரியும் பெருமானும் அடியார்களால் தொழப்படும் ஆணையாகவும் ஆதியாகவும் உள்ளவனும் ஆகிய இறைவனை வனப்பகைக்குத் தந்தையும் வன்தொண்டனும் ஆகிய ஊரன் நாணி உரைத்த இவற்றைத் தாளத்தோடு பாடிப் பணிபவர்கள் சேர்தல் பரலோகமேயாம்

pēṇi nāṭata ṉiṟṟiri yumperu māṉtaṉai
āṇai yāaṭi yārkaḷ toḻappaṭum ātiyai
nāṇi ūraṉ vaṉappakai-y- appaṉvaṉ toṇṭaṉcol
pāṇi yālivai ēttuvār cērpara lōkamē. 11

The Lord, who rambles in all lands and places
The Supreme Power and source, prayed by devotees,
Is extolled in these hymns by Ūraṉ,
Father of Vaṉappakai, and Vaṉtoṇṭaṉ;
Those who recite them with time-measure
And adore Him attain Beautitude.

1. In this final hymn, Ārūrar mentions the sthalas as *Nāṭu*, frequented by the presence of Lord Śiva.
2. The word *āṇai* has many meanings. Cēkkiḻār has identified the word with Śiva:

   "āṇaiyām civattai-c- cāra aṇaipavar pola aiyar" [Vide XII 10: 103].

   In *Civañāṉapōtam*, the same word is used to mean the dynamic power, Śakti in separable with Śiva:

   "āvaiyē tāṉē āyiru viṉaiyiṉ
   pōkku varavu puriya **āṇaiyiṉ**
   nīkkam iṉṟi niṟkum aṉṟē". [Sūtra, 2].

   In *Civañāṉacittiyār*, it is used in the sense of sovereign power [I. 2, 31]. Tiruñāṉacampantar meant by the word *āṇai*, **mandate** [II. 85.11]. Taking all these into consideration, the word āṇai in the second line of this hymn is deemed to mean the sovereign power of Śiva.
3. Vaṉa-p-pakai is the daughter of Kōṭpulināyanār. Another of his daughters is Ciṅkaṭi. Though he requested Ārūrar to take them as his slaves, Ārūrar rejected coolly, saying that they were his daughters. So, Vaṉappakai Appaṉ denotes Ārūraṉ being the foster father of Vaṉappakai. In the last hymn of some other decads, he has also stated 'Ciṅkaṭi-y-appaṉ' [VII 15.10; 27.10 57.122, 70.10].

The specific features of the Decad

1. This decad has to be classified under a separate genre, "Tokai", which means a compilation. Herein, a compilation of the holy places, enshrining the Lord, has been done by Ārūrar. The glorification of the sthala was considered as good as the glorification of Śiva.
2. An attempt is being made to enumerate the sacred places which are hymned by the Trio of *Tēvāram* and also noted in the course of their hymns.
3. The title *nāṭu* in the sense of administrative division such as the modern taluk is used in many hymns:

   i. "marukal nāṭṭu marukal" 1.4.

   ii. "koṇṭalnāṭṭu-k-koṇṭal kuṟukkaināṭṭu-k- kuṟukkai. 2.4.

   iii. "nāṅkūrnāṭṭu nāṅkūr naṟaiyūrnāṭṭu naṟaiyūr 4.4

   iv. "miḻalaināṭṭu miḻalai veṇṇināṭṭu miḻalai 5.4

v. "ponnūr nāṭṭup-ponnūr puricaināṭṭu-p- puricai" 6.4.

vi. "vēḷānāṭṭuvēḷūr viḷattūrnāṭṭu viḷattūr 8.4

So, the Patikam is named Tirunāṭṭu-t-tokai, the compilation of Tiru-nāṭu.

4. It is essential to note that sthalas which do not come under the particular political division, are enumerated in the first three lines of the hymns and those with the seal of the specific nāṭu occur only in the last line. It is the literary convention to name a genre with the theme, embedded in the last line also. This decad is so named.

5. In hymn 3, in the last line instead of nāṭu, kūrram is used:

"veṇṇi-k-kūrrattu veṇṇiyē" [3.4].

Hence, it may be taken that *kūrram* and *nāṭu* are synonymously used.

6. In hymn 7, the word *Nāṭu* is used not in the restricted sense of a taluk, but in the sense of country, as we see in *Tirukkuraḷ* [chapter, 74].

7. As for the structure of the hymns is concerned, each of them is composed in a unique pattern. In each line, there are five metrical feet, mostly of dy-syllabic words and rarely tri-syllabic feet.

8. Each line has 14 letters if commenced with nēracai and 15 letters, if commenced with nirai acai. However, in the last line in these two different categories of lines one letter is increased i.e. 15 and 16. Some exception to this general structure is rarely found [3.4].

9. The words ōr kūran [5. 1] and or pākam [9.1] deserve special mention. Such usages are found in many a hymn.

10. For the first time, Ārūrar calls himself as the father of Vanappakai in the last hymn.

11. He calls himself as 'Vantontonan' since he forcefully argued with the Lord, before his realisation. Cēkkiḷār reminds the same: "vantoṇṭan ennum nāmam perranai" [Vide XII 1. 5. 170].

A note on the *talam*

13. Tiru-t-tuṟaiyūr

Tuṟaiyūr is one of the twenty two sthalas of Naṭunāṭu. This sacred place is very near to the west of Tuṟaiyūr Railway station on the Chennai-Rameswaram chord line. In the people's language Tiru-t-tuṟaiyūr is pronounced as "Tiru-t-talūr". It is on the northern bank of River Peṇṇai. The Lord of the shrine is known as Tuṟaiyūrnātar, perhaps after the usage of the same name in hymn 7 of this decad. The goddess goes by the name "Pūṅkōtai Nāyaki." The sacred water i.e. tirttam is the river Peṇṇai. The sacred presence of the Lord in the sanctum sanctorum is facing west. In this holy place one of the greatest exponents and ācāryas of Śaiva Siddhānta, Aruḷnandi was born in the end of 12th century A.D.

The temple has many inscriptions of the different kings and rulers. In some of them, the Lord is named 'Tavaneṟi Āḷuṭaiyār' and 'Tavaneṟi Āḷuṭaiya Nāyaṉār' in consonance with the usage 'Tavaneṟi' in all the hymns of the decad. In the inscriptions of Vikrama Cola [A.D. 1118-1136], Kulothunga III [A.D. 1178-1218] and Rajaraja III [A.D. 1216-1256], this holy place is noted as "Rajaraja Vaḷanāṭṭu-t- Tirumuṉai-p-pāṭi-t- **Tiru-t-tuṟaiyūr**" and "Rajaraja Vaḷanāṭṭu-Tirumuṉaippāṭi-Kayappākkai nāṭṭu-t- **Tiru-t-tuṟaiyūr**". The inscriptions of the temple reveal the land gifts for the repairing and renovation works and also for temple service including for the lamps in the sandhya times, viz., morning, noon and evening.

According to *Periyapurāṇam*, after Ārūrar was reclaimed by Śiva at Tiruveṇṇainallūr, he commenced his spiritual sojourn from this sacred place. Then he visited Tirunāvalūr, his native place. After that, he directly came to Tiru-t-tuṟaiyur with intense devotion to entreat the Lord to initiate him in **the path of Tavam** [Vide XII 1.5. 78-79]. His attachment to his royal life in Tirunāvalūr did not go out of his mind and hence in the final hymn of this decad he called himself "Nāvalūr Maṉṉaṉ". It is heartening to note that royal persons preferred the path of penance as seen in the life of Cēramāṉ Perumāl Nāyaṉār, his close friend.

13. திருத்துறையூர் பண்: தக்கராகம்

123

மலையாரரு வித்திரள் மாமணி உந்திக்
குலையார்க் கொணர்ந்தெற்றி ஓர்பெண்ணை வடபால்
கலையாரல் குற்கன்னியர் ஆடும் துறையூர்த்
தலைவாஉனை வேண்டிக்கொள் வேன்தவ நெறியே. 1

மலைவீழ் அருவித்திரள் சிறந்த மணிகளைக் கொணர்ந்து கரைகளில் எறியும் ஒப்பிலாத பெண்ணையாற்றின் வடபால், (புனலாடற்குரிய) ஆடையினை இடையில் உடுத்திக் கன்னியர் நீரில் ஆடும் துறையூர் என்னும் தலத்தில் கோயில் கொண்டுள்ள தலைவனே! தவநெறியினையே உன்னிடம் வேண்டிக் கொள்வேன்.

13. Tiru-t-tuṟaiyūr **Paṇ: Takkarākam**

malaiyāraru vi-t-tiraḷ māmaṇi unti-k-
kulaiyār-k- koṇarnteṟṟi ōrpeṇṇai vaṭapāl
kalaiyāral kuṟkaṉṉiyar āṭum tuṟaiyūr-t-
talaivāuṉai vēṇṭi-k-koḷ vēṉtava neṟiyē. 1

Oh, our Lord of Tuṟaiyūr!
On the northern side of Peṇṇai, unique
Whose waters from the abounding falls
Bring great and precious gems of stone and
Dash them on its banks [with ghats],
Where the virgins with bath dress sport;
Entreat you [to show me] the path of penance.

1. The first two lines describe the beauty of river Peṇṇai.

2. The third line portrays the water-sport of young girls.

3. The last line is an address to the Lord, enshrined in the temple of Tuṟaiyūr, fervently made by Ārūrar to initiate him on the path of penance i.e. Tavaneṟi.

4. The concept of Tavam is delineated in *Toḷkāppiyam*, Sangam classics, the epics, devotional lyrics, Meykaṇṭa sāstras and the works of Siddhas. Tolkāppiyar refers to "Nāliru vaḷakkiṉ tāpata-p-pakkam" [*Tol.* Poruḷ. 74]. The learned commentator Nacciṉārkkiṉiyar elucidated this theme, "Tāpata-p-pakkam," to mean the successful accomplishment of eight-fold limbs of Yoga viz., yama, niyama, āśana, prāṇāyāma, pratyāhāra, dhāraṇa, dhyāna and samādhi. Since the Yoga system is deemed to be as old as the Indus valley civilization and Patañjali of Yogasūtra has been noted as one of the classmates of Tirumūlar in his *Tirumantiram*, and also regarded a native of Chidambaram, the methodology of Tavam as elaborated by him has in every possibility connection with native genius. In *Puṟanāṉūṟu*, poems with the theme of Tavam are included [251, 2; 358]. Vāṉmīkiyār, one of the ancient poets of Sangam classics declared that even if the entire world was exchanged for Tavam [-penance], the former would not weigh even the small measure of a tiny mustard seed [*Puṟam*. 358: 3-4]. Tiruvaḷḷuvar has devoted a whole chapter on Tavam [27: 261-270]. Endurance of pain and restrain from doing painful deeds are the hallmark of Tavam [*Tirukkuṟaḷ* 261]. If one is successful in the accomplishment of Tavam, he can conquer death [Ibid, 269]. Even wealth is the fruit of one's own Tavam [Ibid. 270]. All sayings on Tavam are ethical in *Tirukkuṟaḷ*. In the *Tirumantiram*, a chapter on Tavam is embalmed [vide 6.5. 1624-32]. The very first poem mentions that the sublime heart of the exalted persons [uttamar] which reached to the depth of their consciousness and stationed there itself, would never tremble and free from death [1624]. In the final poem, it is stated that Jñāna is possible only if one matures in Tavam.

According to *Civañānapōtam*, the word tavam denotes the composite Śaiva culture of Caryā, Kriyā and Yoga which is the only essential requisite for realisation and identification with the Absolute Reality. The sutra in the same text is given hereunder:

> *"aimpula vēṭariṉ ayarntaṉai vaḷarnteṉa-t-*
> *tammutal kuruvumāy-t-* ***tavattiṉil*** *uṇarttavittu*
> *aṉṉiyam iṉmaiyiṉ araṉkaḷal celume" [8].*

On the whole, it is in conformity of the spiritual tradition of Tamil culture, Ārūrar entreated the Lord of Tuṟaiyūr to lead him to **the path of penance** i.e. Tavaneṟi.

124

மத்தம்மத யானையின் வெண்மருப்(பு) உந்தி
முத்தம்கொணர்ந்(து) எற்றிஓர் பெண்ணை வடபால்
பத்தர்பயின் றேத்திப் பரவும் துறையூர்
அத்தாஉனை வேண்டிக்கொள் வேன்தவ நெறியே. 2

மயக்கம் உடைய மதக்களிறுகளின் வெள்ளிய தந்தங்களைத் தள்ளிக்கொண்டு அவற்றோடுவரும் முத்துக்களைக் கொணர்ந்து கரையில் எறியும் ஒப்பிலாத பெண்ணையாற்றின் வடபால், பத்தர்கள் பலமுறையும் சென்று போற்றிப்பரவும் துறையூர் என்னும் தலத்தில் கோயில் கொண்டுள்ள அப்பனே! தவநெறியினையே உன்னிடம் வேண்டிக் கொள்வேன்.

mattammata yānaiyin veṇmarup(pu) unti
muttamkoṇarn(tu) eṟṟiōr peṇṇai vaṭapāl
pattarpayin ṟētti-p- paravum tuṟaiyūr
attāuṉai vēṇṭi-k-kol vēṉtava neṟiyē. 2

Oh, our Father of Tuṟaiyūr!
On the northern side of Peṇṇai unique
Pushing forth the white tusks of the elephants rut,
Along with pearls, thrashing on its banks;
Devotees frequent Thy shrine, pray and praise Thee!
Entreat You [to show me] the path of penance.

1. The first two lines are the description of the river Peṇṇai.
2. The third line is the depiction of the devotees of the Father, enshrined in the temple at Tuṟaiyūr.
3. In the last line, Ārūrar repeats his request to endow him with the proper path of penance to progress in his spiritual sojourn. It is essential to note that Cēkkiḻār designates the boy-saint and prodigy Campantar, with the title **Tavamutalvar** [XII 28.69] i.e. the chief of Tavam. In the Vedic sense, the word Tavam means austerities. But in the Siddhantic sense, it means caryā, kriyā and yoga, the prerequisites for the attainment of Jñāna, the supreme sādhana of liberation.

125

கந்தம்கமழ் காரகில் சந்தனம் உந்திச்
செந்தண்புனல் வந்திழி பெண்ணை வடபால்
மந்தீபல மாநடம் ஆடும் துறையூர்
எந்தாய்உனை வேண்டிக்கொள் வேன்தவ நெறியே. 3

மணம் கமழும் கரிய அகில் மரங்களையும் சந்தன மரங்களையும் தள்ளிக்கொண்டு, சிவந்த குளிர்ந்த புனல் வந்து சேரும் பெண்ணையாற்றின் வடபால், பல பெண் குரங்குகள் சிறந்த நடனங்களைப் புரியும் துறையூர் என்னும் தலத்தில் கோயில் கொண்டுள்ள எம் தந்தையே! தவநெறியினையே உன்னிடம் வேண்டிக் கொள்வேன்.

kantamkamaḻ kārakil cantaṉam unti-c-
centaṇpuṉal vantiḻi peṇṇai vaṭapāl
mantīpala mānaṭam āṭum tuṟaiyūr
entāyuṉai vēṇṭi-k-koḷ vēṉtava neṟiyē. 3

Oh, our Father of Tuṟaiyūr,
On the northern side of Peṇṇai,
Pushing forth the fragrant black Akils
Along with sandal trees in its red and cool waters;
[In its ghats] the she-monkeys dance perform;
Entreat You [to show me] the path of penance.

1. The first two lines portray the natural beauty of the river.
2. In the third line, the dance of the joyful monkeys is noted.
3. Since the sādhna adopted by Ārūrar is said to be the path of Yoga, Tavaneṟi indicates the same. It is extolled to be the potential mārga leading to Jñāna in the *Civañāṉapōtam*: Sutra 8, v.46.

"iruviṉai oppil iṟappil tavattāṉ
maruvuvaṉām ñāṉattai vantu" [p. 103].

126

அரும்பார்ந்தன மல்லிகை சண்பகம் சாடிச்
சுரும்பார்க்கொணர்ந்(து) எற்றிஓர் பெண்ணை வடபால்
கரும்பார்மொழிக் கன்னியர் ஆடும் துறையூர்
விரும்பாஉனை வேண்டிக்கொள் வேன்தவ நெறியே. 4

அரும்புகள் நிறைந்த மல்லிகை, சண்பகம் என்பனவற்றைச் சாடி, அவற்றில் உள்ள வண்டுகளைக் கொணர்ந்து கரையில் எறியும் ஒப்பிலாத பெண்ணையாற்றின் வடபால், கரும்புபோல் இனிய சொல்லினையுடைய கன்னிப் பெண்கள் நீராடும் துறையூர் என்னும் தலத்தில் கோயில் கொண்டுள்ள விருப்பத்திற்குரியவனே! தவநெறியினையே உன்னிடம் வேண்டிக் கொள்வேன்.

arumpārntaṉa mallikai caṇpakam cāṭi-c-
curumpārkkoṇarn(tu) eṟṟiōr peṇṇai vaṭapāl
karumpārmoḻi-k- kaṉṉiyar āṭum tuṟaiyūr
virumpāuṉai vēṇṭi-k-koḷ vēṉtava neṟiyē. 4

Oh, Endearing Lord of Tuṟaiyūr,
On the northern side of Peṇṇai, unique
Pushing forth the Mallikai and Caṇpakam with buds,
Thrashing the bees on its banks,
Where the virgins, whose words sweeten like sugarcane
Are playing and bathing;
Entreat You [to show me] the path of penance.

1. The first two lines depict the bounty of the beautiful river, Peṇṇai.
2. The third line like its counterpart in the first hymn portrays the bathing damsels in the river.
3. The last line is the request of Ārūrar to get the path of penance.
4. The word *virumpaṉ* is a creation by Ārūrar. It means one who is endeared by all.

127

பாடார்ந்தன மாவும் பலாக்களும் சாடி
நாடாரவந் தெற்றிஓர் பெண்ணை வடபால்
மாடார்ந்தன மாளிகை சூழும் துறையூர்
வேடாஉனை வேண்டிக்கொள் வேன்தவ நெறியே 5

பக்கங்களில் அடர்ந்துள்ள மா, பலா மரங்களைச் சாடி, நாடெங்கும் ஓடிவந்து கரையில் எறியும் ஒப்பிலாத பெண்ணையாற்றின் வடபால், செல்வம் நிறைந்துள்ள மாளிகைகள் சூழ்ந்துள்ள துறையூர் என்னும் தலத்தில் கோயில் கொண்டுள்ள [பல்வகைக் கோலங்கள் கொண்ட] வேடனே! தவநெறியினையே உன்னிடம் வேண்டிக் கொள்வேன்.

pāṭārntaṉa māvum palākkaḷum cāṭi
nāṭāravan teṟṟiōr peṇṇai vaṭapāl
māṭārntaṉa māḷikai cūḻum tuṟaiyūr
vēṭāuṉai vēṇṭi-k-koḷ vēṉtava neṟiyē. 5

Oh, Thou of Turaiyūr, who disguise in various forms!
On the northern side of Peṇṇai, unique
Pushing forth the bushy mango and jack trees
Running through the lands, dashing [against the banks],
Encircled with mansions wealthy;
Entreat Thee [to show me] only the path of penance.

1: As usual, the first two lines contain the description of the river.

2. In the third line, the mansions and great buildings revealing the wealthy condition of the inhabitants of Tuṟaiyūr are noted.

3. The fourth line is the request of Ārūrar, cited above.

4. The word *māṭu* in the sense of wealth is also used in Tirunāvukkarasar *Tēvāram* [Vide V 70.3, 72.1, 77.4.] etc. The earliest usage of the word in the same sense is found in *Tirukkuṟaḷ* [400].

128

மட்டார்மலர்க் கொன்றையும் வன்னியும் சாடி
மொட்டார்க்கொணர்ந் தெற்றிஓர் பெண்ணை வடபால்
கொட்(டு)ஆட்டொடு பாட்டொலி ஓவாத் துறையூர்ச்
சிட்டாஉனை வேண்டிக்கொள் வேன்தவ நெறியே. 6

தேன் ததும்பும் மலர்களையுடைய கொன்றை மரம், வன்னி மரங்களைச் சாடி, அரும்புகளைக் கொணர்ந்து (கரையில்) எறியும் ஒப்பிலாத பெண்ணையாற்றின் வடபால், வாச்சிய முழக்கும் ஆடலும் பாட்டின் ஒலியும் நீங்காத துறையூர் என்னும் தலத்தில் கோயில் கொண்டுள்ள குரவனே! தவநெறியினையே உன்னிடம் வேண்டிக் கொள்வேன்

maṭṭārmalar-k- koṉṟaiyum vaṉṉiyum cāṭi
moṭṭārkkoṇarn teṟṟiōr peṇṇai vaṭapāl
koṭ[ṭu]āṭṭoṭu pāṭṭoli ōvā-t- tuṟaiyūr-c-
ciṭṭāuṉai vēṇṭi-k-koḷ vēṉtava neṟiyē. 6

Oh, our Preceptor of Tuṟaiyūr,
On the northern side of Peṇṇai, unique
Pushing forth the koṉṟai with honeyed flowers
And vaṉṉi trees, thrashing the buds on the banks,
With never ceasing drumming, dance and music sound;
Entreat You [to show me] the path of penance.

1. The first two lines describe the river. Koṉṟai and Vaṉṉi are, respectively, Indian laburnum and Prosopis spicigera.
2. The third line provides the aesthetical atmosphere of Tuṟaiyūr.
3. The word *ciṭṭaṉ* in the fourth line may mean a preceptor or exalted one. Tiruñāṉa campantar has used the word in the same sense in his hymn [II 8.10]. Tirunāvukkaracar [VI 97.6] and Māṇikkavācakar [VIII 10.7] also denoted the Lord by the same word.

129

மாதார்மயிற் பீலியும் வெண்ணுரை உந்தித்
தாதார்க்கொணர்ந் தெற்றிஓர் பெண்ணை வடபால்
போதார்ந்தன பொய்கைகள் சூழும் துறையூர்
நாதாஉனை வேண்டிக்கொள் வேன்தவ நெறியே. 7

அழகு பொருந்திய மயிலின் தோகையினையும் வெள்ளிய நுரையினையும் தள்ளிக்கொண்டு, மகரந்தத்தோடு மலர்களைக் கொணர்ந்து (கரையில்) எறியும் ஒப்பிலாத பெண்ணையாற்றின் வடபால், மலர்க்கொடிகள் நிறைந்த பொய்கைகள் சூழும் துறையூர் என்னும் தலத்தில் கோயில் கொண்டுள்ள நாதனே! தவநெறியினையே உன்னிடம் வேண்டிக் கொள்வேன்.

mātārmayiṟ pīliyum veṇṇurai unti-t-
tātārkkoṇarn teṟṟiōr peṇṇai vaṭapāl
pōtārntaṉa poykaikaḷ cūḻum tuṟaiyūr
nātāuṉai vēṇṭi-k-koḷ vēṉtava neṟiyē. 7

Oh, our Lord of Tuṟaiyūr!
On the northern side of Peṇṇai, unique
Pushing forth the feathers of beautiful peacocks
Along with white foam, dashing on the banks
The flowers with full of pollen dust,
Encircled with ponds of blooming water plants;
Entreat You [to show me] the path of penance.

1. To keep the neatness of pattern, Ārūrar in the first two lines depicted the river and in the third line the beauty of Tuṟaiyūr.
2. The presiding God in the shrine at Tuṟaiyūr is addressed as *Nātaṉ* meaning the master, Lord and also the Supreme Being. Tiruñāṉacampantar used the same word in the same sense [I 67.1].

130

கொய்யார்மலர்க் கோங்கொடு வேங்கையும் சாடிச்
செய்யார்க்கொணர்ந் தெற்றிஓர் பெண்ணை வடபால்
மையார்தடங் கண்ணியர் ஆடும் துறையூர்
ஐயாஉனை வேண்டிக்கொள் வேன்தவ நெறியே. 8

கொய்யத்தகும் மலர்கள் கூடிய கோங்கம், வேங்கை ஆகிய மரங்களைச் சாடி, வயல்களில் கொணர்ந்து எறியும் ஒப்பிலாத பெண்ணையாற்றின் வடபால், அஞ்சனம் தீட்டிய அகன்ற விழியுடைய மங்கையர் நீராடுதற்கு இடமாகிய துறையூர் என்னும் தலத்தில் கோயில் கொண்டுள்ள தலைவா! தவநெறியினையே உன்னிடம் வேண்டிக் கொள்வேன்.

koyyārmalar-k- kōṅkoṭu vēṅkaiyum cāṭi-c-
ceyyār-k-koṇarn teṟṟiōr peṇṇai vaṭapāl
maiyārtaṭaṅ kaṇṇiyar āṭum tuṟaiyūr
aiyāuṉai vēṇṭi-k-koḷ vēṉtava neṟiyē. 8

Oh, our Elder of Tuṟaiyūr!
On the northern side of Peṇṇai, unique
Pushing forth the Kōṅku and Vēṅkai trees,
Full of flowers, to be plucked off
Leaving them on the way in the fields,
[And also on the bunds and banks],
Where sport the belles of broad collyrium-fed eyes;
Entreat You [to show me] the path of penance.

1. The first two lines depict the natural beauty of the river.
2. The third line like its counterparts in hymns 1 and 4 indicates the sport in the waters of the damsels of Tuṟaiyūr.
3. *Kōṅku* and *Vēṅkai* are respectively known as Hopea wightiana and Pterocarpus marsupium.
4. The word *aiyaṉ* in the last line indicates the Lord, as the Elder, Leader, Superior and Embodiment of wonderful qualities.

131

விண்ணார்ந்தன மேகங்கள் நின்று பொழிய
மண்ணார்க்கொணர்ந் தெற்றிஓர் பெண்ணை வடபால்
பண்ணார்மொழிப் பாவையர் ஆடும் துறையூர்
அண்ணாஉனை வேண்டிக்கொள் வேன்தவ நெறியே. 9

வானத்தில் நிறைந்த மேகங்கள் நிலைத்து நின்று பொழிய, மலைபடு பொருள்களைக் கொணர்ந்து (கரையில்) எறியும் ஒப்பிலாத பெண்ணையாற்றின் வடபால், பண் போலும் இனிமை மொழி பேசும் பெண்கள் நீராடுதற்கு இடமாகிய துறையூர் என்னும் தலத்தில் கோயில் கொண்டுள்ள அண்ணா! தவநெறியினையே உன்னிடம் வேண்டிக் கொள்வேன்.

viṇṇārntaṉa mēkaṅkaḷ niṉṟu poḻiya
maṇṇār-k-koṇarn teṟṟiōr peṇṇai vaṭapāl
paṇṇārmoḻi-p- pāvaiyar āṭum tuṟaiyūr
aṇṇāuṉai vēṇṭi-k-koḷ vēṉtava neṟiyē. 9

Oh, our Elder of Tuṟaiyur!
On the northern side of Peṇṇai, unique
As the clouds pour down standing above the sky,
Pushing forth the products of mountain
Thrashing them [on its banks],
Where sport the damsels with melodious words;
Entreat You [to show me] the path of penance.

1. The first two lines portray the beauty of the river.
2. The third line like its counterparts in hymns 1, 4, and 8 describes the play of the belles of Tuṟaiyur in the waters.
3. The word *aṇṇā* in the fourth line means the elder brother or father in some dialects. It is also used in the first decad of *Seventh Tirumuṟai* [VII 1.6]. For, further details, see the notes given there.

132

மாவாய்பிளந் தானும் மலர்மிசை யானும்
ஆவாஅவர் தேடித் திரிந்தல மந்தார்
பூவார்ந்தன பொய்கைகள் சூழும் துறையூர்த்
தேவாஉனை வேண்டிக்கொள் வேன்தவ நெறியே. 10

குதிரை வடிவாய் வந்த அசுரனின் வாயைப் பிளந்த திருமாலும் தாமரை மலர்மேல் இருப்பவன் ஆகிய பிரமனும் அந்தோ! உன்னைக் காணவேண்டித் தேடித் திரிந்து வருந்தினர் பூக்கள் நிறைந்துள்ள பொய்கைகள் சூழும் துறையூர் என்னும் தலத்தில் கோயில் கொண்டுள்ள தேவனே! தவநெறியினையே உன்னிடம் வேண்டிக் கொள்வேன்.

māvāypiḷan tāṉum malarmicai yāṉum
āvāavar tēṭi-t- tirintala mantār
pūvārntaṉa poykaikaḷ cūḻum tuṟaiyūr-t-
tēvāuṉai vēṇṭi-k-koḷ vēṉtava neṟiyē. 10

Oh, our God of Tuṟaiyūr!
Encircled by tanks with full of flowers,
Tirumāl who cleaved the mouth of Aśura in horse form
And Brahma, seated on the lotus flower
Alas! searched You in vain and distressed;
Entreat You [to show me] the path of penance.

1. In this hymn, there is the deviation of the general pattern of the structure of the previous hymns. Instead of describing the river in the first two lines, the vain attempt of Viṣṇu and Brahma in finding out the feet and crown of the Lord is noted.
2. In his Kriṣṇāvatāra, Tirumāl cleaved the mouth of an Aśura Kesin, sent by his maternal uncle Kamsa. Earliest reference to this legend in Tamil is found in *Paripāṭal* [3: 31-2].
3. The expletive *āvā* in the second line is used in the sense of 'alas'.
4. The word *tēvaṉ* is a general name to any celestial. But, here it is used to denote the Mahādeva, i.e. Śiva. [Vide *Tiruvācakam*, 5.3.10; 10.5, 14 etc.].

133

செய்யார்கம லம்மலர் நாவலூர் மன்னன்
கையால்தொழு தேத்தப் படும்துறை யூர்மேல்
பொய்யாத்தமிழ் ஊரன் உரைத்தன வல்லார்
மெய்யேபெறு வார்கள் தவநெறி தானே. 11

வயல்களில் தாமரை நிறைய மலரும் திருநாவலூர்க்கு மன்னனும் பொய்யாத தமிழ் பாடுபவனும் ஆகிய ஆரூரன், கைகளைக் கூப்பி அன்பர்கள் தொழுது ஏத்தப்படும் துறையூர் என்னும் தலத்தின்மேல் உரைத்தனவாகிய இப்பாடல்களை முறையாகப் பாட வல்லவர்கள் தவநெறியை மெய்யாகப் பெறுவார்கள்.

ceyyārkama lammalar nāvalūr maṉṉaṉ
kaiyāltoḻu tētta-p- paṭumtuṟai yūrmēl
poyyā-t-tamiḻ ūraṉ uraittaṉa vallār
meyyēpeṟu vārkaḷ tavaneṟi tāṉē. 11

Ūraṉ, the king of Nāvalūr with lotus fields
Who sings the never failing Tamil [songs]
On Tuṟaiyūr, worshipped with folded palms
And praising words [by the devotees];
Masters of the hymns, uttered by him
Verily would get the path of penance.

1. The description of Tirunāvalūr, the birth place of Ārūrar is briefly made in the first line.
2. He was the heir-apparent to Narasimha muṉaiyaraiyaṉ, the ruler of Tirumuṉai-p-pāṭināṭu. Hence, Ārūrar called himself the king of his place.
3. Though he was brought up in a royal atmosphere, after he was enslaved by the Lord of Tiruveṇṇeynallūr, he was able to discern the emptiness of all shades of earthly life. As

a result, he entreats the Lord in many decads to show the expedient of escape and the path of penance to attain Jñāna and thereby Mokṣā.

4. The phrase 'poyyā-t-tamiḻ' denotes the efficacy of the language and the hymns of the graceful Ārūrar. The fruits of the recital of this decad would be the unfailing attainment of Tavaneṟi, essential for eternal bliss.

The specific features of the Decad

1. The refrain of the hymns in this decad occurs in the last line with the ending "uṉai vēṇṭi-k-koḷ vēṇṭava neṟiyē" except the last, preceded by an epithet addressed to the Lord of Tuṟaiyūr, *talaivā, attā, entāy, virumpā, vēṭā, ciṭṭā, nātā, aiyā, aṇṇā* and *tēvā*, explaining the spiritual relationship between Ārūrar and the Lord.

2. There is a wonderful uniformity in keeping the neatness of pattern through the description of the river Peṇṇai [modern Peṇṇāṟu] in the first two lines, the description of the sthala Tuṟaiyūr in the third line and the entreaty of Ārūrar with the Lord in the fourth line.

   The exception to this general structure is found in the tenth hymn, wherein the first two lines, instead of the description of the river, the vain search of Viṣṇu and Brahma to trace the root and crown of the Lord is described. Except this, the theme in the third and fourth lines is not changed.

3. This decad on Tuṟaiyūr stands a striking comparison with the third decad on Nelvāyil Aratturai. These sacred places exist respectively on the northern and southern banks of the River Peṇṇai, adequately depicted in the concerned decads. In the latter decad, Ārūrar entreats the Lord to show him the expedient of escape from the average and routine life, while in the former decad, he requests the Supreme to lead him to the path of penance.

4. The metrical line of each hymn is made up of four metrical feet amongst which the first one is a 'kaṉi-c-cīr' i.e., a three syllabled foot, in which the ending is dysyllable [nirai acai] and the last foot in the first line of each hymn is of tēmā type and in the next three lines is of puḷimā pattern. The intermediary two feet in each line are of kūviḷam and kūviḷam types. If

there is any slight alteration, it should be explained in these terms.

5. As such, each line is conditioned by the number of sounds [-letters]. If the hymn commences with nēracai i.e., mono-syllable, the number of syllabic letters is 12 in the first three lines and 13 in the last line. If it begins with nirai acai i.e., dy-syllable, then one letter is increased in each of the lines. This kind of metrical foot is called "kaṭṭaḷai aṭi" i.e., conditioned foot.

6. The syllabic words, "kulaiyāra-k-koṇarntu" [1.2], "curumpāra-k-koṇarntu" [4.2], "moṭṭārakkoṇarntu [6.2], "tātārak koṇarntu [7.2], "ceyyāra-k-koṇarntu" [8.2] and "maṉṉāra-k-koṇarntu [9.2] as found in the Dharmapuram edition should respectively have been, "kulayārk koṇarntu", "curumpārk koṇarntu", "moṭṭārk koṇarntu", "tātārk koṇarntu", "ceyyārkkoṇarntu", and "maṉṉārk koṇarntu" to preserve the syllabic conditioning of the metrical feet. In the palmyra leaves, there is no dot on the consonant and hence one can get the aforesaid two types of forms. But on critical examination, one can decide that the latter forms, as indicated above should have been the original. In annotating the sense, the latter types may be expanded to represent the former.

   So, the canons of prosody come to our help in deciding the correct forms of the text.

7. In this decad also, the usage ōr before consonant is uniformly noticed: **ōr peṇṇai** [1.2; 2.2; 4.2; 5.2; 6.2; 7.2; 8.2; 9.2].

8. The aesthetic aspects of the hymns are found in the first three lines while the serious and spiritual requirement is communicated in the last line.

9. The last hymn of this decad is called by Cēkkiḻar as **Tiru-k-kaṭai-k-kāppu** as in Tiruñāṉacampantar's creations and bears the stamp of the author of the decad, Nāvalūr Maṉṉaṉ who is none other than Ūraṉ of unfailing Tamil and the fruits accruing from the chant of the decad i.e. the attainment of Yogasādhana - Tavaneṟi. [vide XII 29.82].

A note on the *talam*

14. Tiru-p-pāccil-āccirāmam

This holy place is one of the 63 sthalas of Śiva of *Tēvāram* fame, existing on the northern banks of the river Kāviri. Āccirāmam was the name of the city, while Pāccil was the Kūṟṟam or tāluk under which jurisdiction, it was included for administrative convenience, when Kollimaḻavan, the chieftain of Maḻanāṭu was ruling, perhaps as a feudatory either under a Cola or Pallava monarch. When his daughter suffered severely from the chronic disease of epilepsy [-muyalakaṉ], Tiruñāṉacampantar cured her completely by invoking the grace of the Lord of Pāccilāccirāmam through his patikam, commencing with "tuṇivaḷar tiṅkaḷ" [I 44].

This sthala exists on the Trichy-Viruthacalam chord line, 7 km. away from Uttamarkoil station. One can easily reach this shrine through bus from Trichy. It is very near to Tiruvāṉaikkāval. The Lord of the shrine is Māṟṟaṟivaratar and also Sāmīvaneśvarar and the Goddess, as Bālasundari. The sacred tank is **Aṉṉamām poykai**, named after the same phrase occurring in Ārūrar's hymn [VII 14.2]. The sthala *vṛikṣa* is *Vaṉṉi.*

Ārūrar came to this sthala, only after paying homage to the Lord of Tiruvāṉaikkā and other adjacent shrines. He prayed the Lord of this shrine to offer him enough wealth for his wordly life with his spouse Paravaiyār. The Lord delayed, causing his anxiety and also testing his piety. In a mood of helpless condition, he addressed the Lord in the third person through this decad, as if lodging a complaint against Him, taking liberty with his intense association as a close friend with the Divine, [since he adopted the sahamārga], before the very presence of the sacred servitors, assembled there. According to *Periyapurāṇam,* when he completed the decad, he got heaps of valuable wealth, delivered by the Lord [XII 29. 78-82].

The inscription of the Hoyśala King Vīrasomeśvara reveals the provision of ten thousand kalams of paddy to this temple. Kulothunga made an endowment for burning lamps in the shrine.

In this context, it is essential to note that Tirumaṅkai Āḻvār has composed two different decads, [*Periya Tirumoḻi* l. 3, 4] one on Vatari i.e. Badri and another on Vatariācciramam, i.e., Badrikāśrama on the banks of the river Ganges in the slopes of Himalayas. Āśrama means a hermitage, also abode. Therefore, it is proper to suggest that the Ācciramam of Pāccil Kūṟṟam was originally a hermitage of a Śaiva ascetic and turned to an abode of Śiva. In the absence of valid records, one has to take recourse to linguistic analysis to bring forth the significance of this sthala.

14. திருப்பாச்சிலாச்சிராமம் பண்: தக்கராகம்

134

வைத்தனன் தனக்கே தலையும்என் நாவும்
நெஞ்சமும் வஞ்சமொன் றின்றி
உய்த்தனன் தனக்கே திருவடிக்(கு) அடிமை
உரைத்தக்கால் உவமனே ஒக்கும்
பைத்தபாம் பார்த்தோர் கோவணத் தோடு
பாச்சிலாச் சிராமத்தெம் பரமர்
பித்தரே ஒத்தோர் நச்சில ராகில்
இவரலா தில்லையோ பிரானார். 1

படஅரவினைக் கச்சாகக் கட்டி (இடையில்) கோவண உடையோடு உள்ள திருப்பாச்சிலாச்சிராமத்தில் கோயில் கொண்டுள்ள நம் பரமர்க்கு, என் தலையும், நாவும், நெஞ்சமும் (ஆகிய திரிகரணங்களையும்) காணிக்கையாக வைத்தனன் வஞ்சம் சிறிதும் இன்றி அவருக்கே திருவடித் தொண்டினையும் செலுத்தினேன். இத் திறத்தினைக்கூறப் புகின் ஊமனின் நிலையை ஒக்கும். பித்தரைப் போன்று சிறிதும் அன்பிலராயின், எம்மைக் காக்கும் தலைவர் இவரலாது வேறொருவர் இல்லையோ?

14. Tiru-p-pāccilāccirāmam **Paṇ: takkarākam**

vaittaṉaṉ taṉakkē talaiyumeṉ nāvum
neñcamum vañcamoṉ ṟiṉṟi
uyttaṉaṉ taṉakkē tiruvaṭik(ku) aṭimai
uraittakkāl uvamaṉē okkum
paittapām pārttōr kōvaṇat tōṭu
pāccilāc cirāmattem paramar
pittarē ottōr naccila rākil
ivaralā tillaiyō pirāṉār. 1

To our Lord of Pāccilāccirāmam,
Who has fastened with the girdle of hooded serpent
And attired in loin-cloth,
My head, tongue and heart
I have placed unto Him;
And ordained without deceit, even a little
My service to Him and to His holy feet;
If I venture to describe my servitude,
It would liken the dumb's speech!
If He has no love like a mad man
Is there no Lord other than He?

1. In the first two lines, Ārūrar expresses that he has directed his trikaraṇas to the service of Śiva. It is an abbreviated version of Aṅgamālai that he has presented in these lines. The very purpose of possessing the various limbs, viz., head, tongue and heart is to serve the Lord. Similar expressions are many in the hymns of other Śaiva saints. [Vide IV 9:1-12; V 90.7; VIII 5. 3. 6 etc.].

2. The word 'uvamaṉ' in the second sentence means 'ūmaṉ', a dumb. It is better to be silent like a dumb man, rather to describe the nature of one's service to the Lord. Words are *insufficient to communicate completely one's devotion.*

3. The word 'naccu' occurs in the sense 'love', kindness etc. [Vide *Tirukkuṟaḷ* 1004, 1008]. Tirunāvukkaracar names the Lord of Tirunākeccaram, "Naccuvārkku iṉiyar", i.e., He who is sweet to those who love Him. [IV 66.1].

4. In a sulky mood, Ārūrar takes the privilege of a friend and lover of the Lord and engages in a language of reproach, at the surface level. But in the deep level, it goes without saying that He is the only Lord to take care of the interests of His devotees.

135

அன்னையே என்னேன் அத்தனே என்னேன்
அடிகளே அமையுமென் றிருந்தேன்
என்னையும் ஒருவன் உளனென்று கருதி
இறைஇறை திருவருள் காட்டார்
அன்னமாம் பொய்கை சூழ்தரு பாச்சி
லாச்சிரா மத்துறை அடிகள்
பின்னையே அடியார்க்(கு) அருள்செய்வ தாகில்
இவரலா தில்லையோ பிரானார். 2

அன்னப்பறவைகள் வைகும் பொய்கைகள் சூழ்ந்துள்ள திருப்பாச்சிலாச்சிராமத்தில் கோயில் கொண்டுள்ள (நம்) இறைவரை அன்னையே என்று அழைத்திலேன்; அப்பனே என்று அழைத்திலேன்; அடிகளே என்று அகவுதல் பொருந்தும் என்று இருந்தேன். தன்னடியவருள் ஒருவனாக உளன் என்று என்னையும் சிறிதேனும் எண்ணி இறைவர் திருவருளினைச் சிறிதும் புலப்படுத்தார். அடியவர்க்குக் காலம் கடந்து அருள்செப்வதெனின், (நம்மைக் காக்கும் தலைவர்) இவரலாது வேறொருவர் இல்லையோ?

aṉṉaiyē eṉṉēṉ attaṉē eṉṉēṉ
aṭikaḷē amaiyumeṉ ṟiruntēṉ
eṉṉaiyum oruvaṉ uḷaṉeṉṟu karuti
iṟaiiṟai tiruvaruḷ kāṭṭār

annamām poykai cūltaru pācci
lāccirā matturai atikal
pinnaiyē atiyārk(ku) arulceyva tākil
ivaralā tillaiyō piranār. 2

The Lord abideth at Pāccilāccirāmam
Surrounded by ponds, swarmed with Annam birds;
Never cry Him Mother, never cry Him Father;
Contented am I, calling Him my Lord!
Never He showed the slight of His grace
Considering a little even of me, one among His devotees;
If He blesses His servitors later,
Is there no Lord other than He?

1. In previous hymns also, Ārūrar addressed the Lord as mother, father and preceptor or Lord [-atikaḷ - vide VII 1.1, 3, 4; 13.2, 3, etc.]. In this hymn, he is satisfied by invoking Him as "Aṭikaḷ", Lord, since he wants to be first and last a loyal servant to his Master.

2. The first line may also mean that he does not seek either mother or father as his prop, for he has full faith in the dispensation of his Master and hence he addressed Him, 'Aṭikaḷ', Lord.

3. There is delay in the Lord's response and hence he says that He has not showed even a little of His mercy.

4. The phrase "Annamām poykai" is the description of the ponds in general, and the sacred tank before the temple in particular which has been named after it.

136

உற்றபோ தல்லால் உறுதியை உணரேன்
உள்ளமே அமையுமென் றிருந்தேன்
செற்றவர் புரமூன் றெரியெழச் செற்ற
செஞ்சடை நஞ்சடை கண்டர்
அற்றவர்க்(கு) அருள்செய் பாச்சிலாச் சிராமத்
தடிகள்தாம் யாதுசொன் னாலும்
பெற்றபோ துகந்து பெறாவிடில் இகழில்
இவரலா தில்லையோ பிரானார் 3

பற்றுக்கோடு இல்லாதவர்க்கு அருள்புரியும் திருப்பாச்சிலாச்சிராமத்தில் கோயில் கொண்டுள்ள நம் இறைவர், பகைவரின் முப்புரங்களை எரியூட்டி அழித்தவர்; செஞ்சடையர்; நஞ்சடைந்த நீலகண்டர். புலன் அனுபவம் உறும்பொழுதில் தவிர, அதற்கு முன்பே பொருளின் உறுதியை (-இயல்பினை) உணர இயலாதவன். (அனுபவம் பெறுதற்கு), உள்ளமே போதும் என்று இருந்தனன். யாம் யாது கூறினாலும், நம்மை (அடியவராகப்) பெற்றபோது உகந்தும், பெறாத நிலையில் இகழ்ந்தும் இருப்பாராயின், (நம்மைக் காக்கும் தலைவர்) இவரலாது வேறொருவர் இலரோ?

uṟṟapō tallāl uṟutiyai uṇarēṉ
uḷḷamē amaiyumeṉ ṟiruntēṉ
ceṟṟavar puramūṉ ṟerieḻa-c- ceṟṟa
ceñcaṭai nañcaṭai kaṇṭar
aṟṟavark(ku) aruḷcey pāccilāc cirāmat
taṭikaḷtām yātucoṉ ṉālum
peṟṟapō tukantu peṟāviṭil ikaḻil
ivaralā tillaiyō pirāṉār. 3

The Lord of Pāccilāccirāmam,
Showering grace on propless destitutes,
Inflamed the triple castles of the enemies;
He, with crimson locks and throat, with poison;
Unable I am in cognizing things, even
Before they came to my sense-contact,
Contented with my consciousness, enough for experience;
Whatever we utter, elated is He
Whilst He gets [the love of us],
Neglectful is He, [in the absence of our love].
Is there no Lord other than He?

1. In the first line, Ārūrar conveys the limitation of empirical experience. One can cognize things when the objects come into contact with his sense-organs. This normal experience is called "urrapōtu uṇartal". The word 'uruti' means firmness. Here it denotes reality. One feels the existence of reality when he comes into communion with it. Another interpretation is also possible. When one suffers (urutal - to suffer) he thinks of the Reality, God.

2. All experiences have their source in one's consciousness i.e., uḷḷam. Therefore, he says to be satisfied with his mind, contemplating on the Lord.

3. The grace of Lord goes to the destitutes first, as indicated in the third line.

4. Since Ārūrar did not get his demand fulfilled immediately, he finds fault with the Lord in his own way. The last line indicates the worldly nature of elation when one gets the due and of contempt if he does not get it. Ārūrar projects this normal course of worldly nature on the Lord and speaks in a sulky language.

5. He is firm that there is no Lord other than Śiva to protect him and other devotees. But the delay on the part of Lord's response makes him to indulge in such a derisive language.

137

நாச்சில பேசி நமர்பிறர் என்று
    நன்றுதீ தென்கிலர் மற்றோர்
பூச்சிலை நெஞ்சே பொன்விளை கழனிப்
    புள்ளினம் சிலம்புமாம் பொய்கைப்
பாச்சிலாச் சிராமத் தடிகளென் றிவர்தாம்
    பலரையும் ஆட்கொள்வர் பரிந்தோர்
பேச்சிலர் ஒன்றைத் தரவில ராகில்
    இவரலா தில்லையோ பிரானார். 4

நெஞ்சமே! பொன் போன்ற நெல் விளையும் கழனிகளையும், புள்ளினங்கள் ஒலிக்கும் பொய்கைகளையும் உடைய திருப்பாச்சிலாச்சிராமத்தில் கோயில் கொண்டுள்ள நம் இறைவர் ஆகிய இவர்தாம், இவர் நம்மவர், இவர் பிறர் என்று நாவினால் சில சொற்கள் பேசுதலும் இலர்; இது நன்று, இது தீது என்றும் கூறிலர். அடியவரை முகமனாகப் பூசிப் பேசுதலும் இல்லை. எனின், பலரையும் தமக்கு ஆளாகக் கொள்வார். ஆயின், அவர்களிடம் பரிந்து பேசுதலும் இலர்; அவர்க்கு யாதேனும் தருதலும் இலர் எனில், (நம்மைக் காக்கும் தலைவர்) இவரலாது வேறொருவர் இலரோ?

nā-c-cila pēci namarpiṟar eṉṟu
    naṉṟutī teṉkilar maṟṟōr
pūccilai neñcē poṉviḷai kaḻaṉi-p-
    puḷḷiṉam cilampumām poykai-p-
pāccilāc cirāmat taṭikaḷeṉ ṟivartām
    palaraiyum āṭkoḷvar parintōr
pēccilar oṉṟai-t- taravila rākil
    ivaralā tillaiyō pirāṉār. 4

Listen, my Mind!
Our Lord of Pāccilāccirāmam,
With tanks of sounding birds
And fields, yielding gold-like paddy,
Never utters, "these are ours, or others",
Never utters, "this is good, or bad",
No external show of praise or love
He exhibits to His devotees;
Yet, He reclaims many to be His servants
Though He delivers neither a word of pity
Nor anything to them;
[If that is so]
Is there no Lord other than He?

1. In the first line, Ārūrar has made a distinction between *namar* and *pirar* which respectively means 'our people' and 'other people'. He accuses the Lord for not making this discrimination.

2. In the same line, he has noted the duality of *nanru,* and *titu* which are opposed to each other. The Lord never concerns Himself with this discrimination also. The usage "nanrutītu" is very old and found in Sangam poems with ethical import [vide *Maturai.* 495; *Puram*: 29.11].

3. This hymn is addressed to his heart, as indicated in the second line.

4. In hymn 2, the phrase "annamām poykai" occurred. Here, in its place, "pullinam cilampumām poykai" is found. Annam denotes a species of swan, famous for its gait and power of separating milk when it is mixed with water. It is a legendary bird. But, Pullinam denotes the groups of water birds in general.

138

வரிந்தவெஞ் சிலையால் அந்தரத்(து) எயிலை
வாட்டிய வகையின ரேனும்
புரிந்தஅந் நாளே புகழ்தக்க அடிமை
போகும்நாள் வீழும்நாள் ஆகிப்
பரிந்தவர்க் கருள்செய் பாச்சிலாச் சிராமத்
தடிகள்தாம் யாதுசொன் னாலும்
பிரிந்திறைப் போதிற் பேர்வதே யாகில்
இவரலா தில்லையோ பிரானார். 5

வரியப்பட்ட கொடிய வில்லினால் அந்தரத்தில் சுழன்ற கோட்டைகளை வீழ்த்திய வல்லமையுடையவரெனினும், அடிமை புரிந்த நாட்களைப் புகழத்தக்கவை என்றும், அடிமை புரியாத நாட்களைப் பயனற்றவை என்றும் எண்ணி அன்பர்க்கு அருள்செய்யும் திருப்பாச்சிலாச்சிராமத்தில் கோயில் கொண்டுள்ள எம் இறைவர் ஆகிய இவர்தாம், (என்னளவில்) யாது கூறினும் (செவிசாய்க்காது) நொடியில் பெயர்ந்து நீங்குவராயின், (நம்மைக் காக்கும் தலைவர்) இவரலாது வேறொருவர் இலரோ?

varintaveñ cilaiyāl antarat[tu] eyilai
vāṭṭiya vakaiyiṉa rēṉum
purintaan nāḷē pukaḻtakka aṭimai
pōkumnāḷ vīḻumnāḷ āki-p-
parintavark karuḷcey pāccilāc cirāmat
taṭikaḷtām yātucoṉ ṉālum
pirintiṟai-p- pōtiṟ pērvatē yākil
ivaralā tillaiyō pirāṉār. 5

The Lord of Pāccilācciramam,
With the fastened cruel bow
Though demolished the castles
Revolving in the space,

Showers grace on His devotees
Treating their days of service to be praiseworthy,
And other days, as fruitless;
Whatever I say in praise
Never minding, if He departs instantly,
Is there no Lord other than He?

1. The manifestation of Śiva as Tirıpurāntaka is depicted in the first line.
2. In the hymns of *Tēvāram*, it is frequently stated that only the days of divine service are notable while the rest of them are meaningless and purposeless. [Vide IV 21.9; VI 1:1-10]. Ārūrar has attested the same view in the second line of this hymn.
3. The word *iṟai* in the fourth line means 'a little'. The word *peyarvatu* has become 'pērvatu' in the people's language. It means departure.

139

செடித்தவம் செய்வார் சென்றுழிச் செல்லேன்
தீவினை செற்றிடும் என்று
அடித்தவம் அல்லால் ஆரையும் அறியேன்
ஆவதும் அறிவர்எம் அடிகள்
படைத்தலைச் சூலம் பற்றிய கையர்
பாச்சிலாச் சிராமத்தெம் பரமர்
பிடித்தவெண் ணீறே பூசுவ தானால்
இவரலா தில்லையோ பிரானார். 6

தீவினை அழிவைத் தரும் என்று அஞ்சிப் போலித்தவ்ம் புரிபவர் சென்ற இடத்திலும் நடவேன். திருவடித் தொண்டினைத் தவிர யாரையும் அறிய மாட்டேன். இத்தன்மையினை எம் தலைவர் நன்கு அறிவர். முதன்மைப் படைக் கருவியாகிய சூலத்தைப் பிடித்த கையினராகிய திருப்பாச்சிலாச்சிராமத்தில் கோயில் கொண்டுள்ள நம் மேலான இறைவர் ஆகிய இவர்தாம், பிசைந்த வெள்ளிய திருநீற்றைப் பூசுபவராயின், (நம்மைக் காக்கும் தலைவர்) இவரலாது வேறொருவர் இலரோ?

ceṭi-t-tavam ceyvār ceṉṟuḷi-c - celvēṉ
tīviṉai ceṟṟiṭum eṉṟu
aṭi-t-tavam allāl āraiyum aṟiyēṉ
āvatum aṟivarem aṭikaḷ
paṭai-t-talai-c- cūlam paṟṟiya kaiyar
pāccilāc cirāmattem paramar
piṭittaveṇ ṇīṟē pūcuva tāṉāl
ivaralā tillaiyō pirāṉār. 6

I never tread on the place,
Where the deceitful perform hypocritical penance,
Thinking it would bring ruin;
I don't know anyone else,
Except service unto the feet of our Lord,
Who fully knows this;
He, holds in His hand the trident, the chief of weapons;
If our Supreme Lord of Pāccilāccirāmam
Daubs [the body] with kneaded white ashes,
Is there no Lord other than He?

1. The word *ceṭi* in the first line means sin, distress and also fault. [Vide *Tirumuṟai* IV 69.1; VI 61.2; 82.7; 96.4; VIII 5.9.3 etc.].
2. The whole word 'ceṭi-tavam' denotes any penance other than 'Śiva-tavam'. It indicates the severe penances of Jains, Buddhists, Mimāmsakas and the like who have no faith in the existence of Supreme God. They yield only limited fruits for an ethical and material life. They do not conform beautitute on the practitioners. Therefore, Ārūrar condemns those types of penances as **Ceṭi-t-tavam.** Further, he declares that he does not even walk into the place where they performed the atheistic penances.
3. The word *yār* becomes ār in the second line. It is found in the epics and in *Tirumuṟai* hymns, reflecting the people's dialect.
4. Complete surrender unto the service of Lord's feet is noted in the second line.

140

கையது கபாலம் காடுறை வாழ்க்கை
கட்டங்கம் ஏந்திய கையர்
மெய்யது புரிநூல் மிளிரும்புன் சடைமேல்
வெண்திங்கள் சூடிய விகிர்தர்
பையர வல்குல் பாவையர் ஆடும்
பாச்சிலாச் சிராமத்தெம் பரமர்
மெய்யரே ஒத்தோர் பொய்செய்வ தாகில்
இவரலா தில்லையோ பிரானார். 7

பாம்பின் படம் போன்ற அல்குலினை உடைய பெண்கள் ஆடல் புரியும் திருப்பாச்சிலாச்சிராமத்தில் கோயில் கொண்டுள்ள நம் மேலான இறைவரின் கையது கபாலம்; வாழ்க்கை சுடுகாட்டில் உறைவது; கட்டங்கம் என்னும் படைக்கலன் தாங்கிய கையினர்; இவர்தம் மார்பில் இருப்பது முப்புரிநூல். ஒளிவிடும் மெல்லிய சடையின்மேல் விகிர்தர் சூடியது வெண்திங்கள். இவர்தாம் முன்னர் மெய்யர்போல் பழகிப் பின்னர்ப் பொய்யர்க்குரிய முரண்பட்ட செயல்புரிவதாயின், (நம்மைக் காக்கும் தலைவர்) இவரலாது வேறொருவர் இலரோ?

kaiyatu kapālam kāṭurai vālkkai
kaṭṭaṅkam ēntiya kaiyar
meyyatu purinūl miḷirumpuṉ caṭaimēl
veṇtiṅkaḷ cūṭiya vikirtar
paiyara valkul pāvaiyar āṭum
pāccilāc cirāmattem paramar
meyyarē ottōr poyceyva tākil
ivaralā tillaiyō pirāṉār. 7

Our Supreme Lord of Pāccilācciramam,
Where perform dance the damsels of pudendum,
Resembling the serpent's hood,
Possesses in His hands the skull,
Leads His life in the crematory;
In another hand, Kaṭṭaṅkam He holds;

In His chest lies the sacred thread of three strands;
On His radiant soft locks
White moon the Vikirtaṉ adorns;
If He initially behaved like the honest
And later performed contradictory deeds
Is there no Lord other than He?

1. In the first two lines, Ārūrar describes the Lord's personality in a natural language. In rhetorics, it is called **Taṉmai naviṟci** in Tamil and **Svabhāvokti** in Sanskrit. The passage deserves to be compared with similar portion in *Puṟanāṉūṟu* [100: 1-2].

2. The word *kaṭṭaṅkam* in the first line is the derivation of the Sanskrit khaṭvāṅga through the Prakrit khaṭṭaṅga, meaning the battle-axe of Śiva.

3. The word *vikirtar* in the second line denotes the Lord, as different from the world. Tiruñāṉacampantar has used the word to denote Śiva [II. 85.9]. Tirunāvukkaracar used the word in the sense of one who has changed forms to indicate Śiva [V 10.7; VI 16.1, 53.3, 68.6, 81.1, 82.8 etc.].

141

நிணம்படும் உடலை நிலைமைஎன்(று) ஓரேன்
நெஞ்சமே தஞ்சமென்(று) இருந்தேன்
கணம்படிந்(து) ஏத்திக் கங்குலும் பகலும்
கருத்தினால் கைதொழு(து) எழுவேன்
பணம்படும் அரவம் பற்றிய கையர்
பாச்சிலாச் சிராமத்(து)எம் பரமர்
பிணம்படு காட்டில் ஆடுவ தாகில்
இவரலா தில்லையோ பிரானார். 8

தசை வளரும் இவ்வுடலை நிலையானது என்று எண்ணேன். (இறைவனைத் தியானிப்பதற்குரிய) நெஞ்சத்தையே பற்றுக்கோடாகக் கருதியிருந்தேன். அடியவர் குழாத்துடன் கூடி இரவும் பகலும் உள்ளத்தினால் (இறைவனைப்) பரவிக் கையினால் தொழுது எழுவேன். பையரவினைப் பற்றிய கையராகிய திருப்பாச்சிலாச்சிராமத்தில் கோயில் கொண்டுள்ள நம் மேலான இறைவர் (எம்மைக் கருதாது) பிணம் பொருந்திய சுடுகாட்டில் ஆடுவாரெனின், (நம்மைக் காக்கும்) தலைவர் இவரலாது வேறொருவர் இலரோ?

niṇampaṭu uṭalai nilaimaien(ṟu) ōrēṉ
neñcamē tañcameṉ(ṟu) iruntēṉ
kaṇampaṭin(tu) ētti-k- kaṅkulum pakalum
karuttiṉāl kaitoḻu(tu) eḻuvēṉ
paṇampaṭum aravam paṟṟiya kaiyar
pācciläc cirāmat(tu)em paramar
piṇampaṭu kāṭṭil āṭuva tākil
ivaralā tillaiyō pirāṉār. 8

I never thought it lasting
Of this fat and fleshy frame;
I remained, thinking the heart
[Contemplating on our Lord] to be a prop;
Prostrated before Him,
In the company of devotees,
Praised Him mentally
And raised again,
Saluting Him with closed palms.
If our Supreme Lord of Pācciläcciramam,
Holding in His hand, the hooded serpent
Preferred to dance on the burning ghat of corpses
Is there no Lord other than He?

1. The impermanence and loathsome nature of the fleshy body is noted in the first line.

2. The word *paṭintu* in the second line means 'prostrated' since '*eḻuvēṉ*' the final word in the same line denotes "will rise".

3. In the same vein as in the previous hymns, Ārūrar speaks in a desparate and sulky mood that the Lord prefers to dance in the graveyard, least concerned with the lot of him who heartily prays Him day and night.

142

குழைத்துவந் தோடிக் கூடுதி நெஞ்சே
குற்றேவல் நாள்தொறும் செய்வான்
இழைத்தநாள் கடவார் அன்பில ரேனும்
எம்பெரு மான்என்றெப் போதும்
அழைத்தவர்க்(கு) அருள்செய் பாச்சிலாச் சிராமத்
தடிகள்தாம் யாதுசொன் னாலும்
பிழைத்தது பொறுத்தொன் றீகில ராகில்
இவரலா தில்லையோ பிரானார். 9

நெஞ்சமே! (நம் பெருமானுக்கு) நாள்தோறும் குற்றேவல் செய்யும் பொருட்டு உள்ளம் குழைந்து, உவந்து, ஓடிச் சென்று (அடியவருடன்) கூடுகிறாய். தமக்கு இழைக்கப்பட்ட (-வரையறுக்கப்பட்ட) நாள் எல்லையினைக் கடக்க முடியாதவர் அன்பிலர் எனினும், (இறைவரின் திருப்பெயரை) எம்பெருமானே என்று ஒழியாது கூப்பிட்டவர்க்கு அருள்செய்யும் திருப்பாச்சிலாச்சிராமத்தில் கோயில் கொண்டுள்ள நம் மேலான இறைவர், யாது சொல்லிப் பரவினும் நீ செய்த பிழையைப் பொறுத்து ஒரு சிறிதும் ஈயமாட்டாரெனின், (நம்மைக் காக்கும்) தலைவர் இவரலாது வேறொருவர் இலரோ?

kuḻaittuvan tōṭi-k- kūṭuti neñcē
kuṟṟēval nāḷtoṟum ceyvāṉ
iḻaittanāḷ kaṭavār aṉpila rēṉum
emperu māṉeṉṟep pōtum
aḻaittavark(ku) aruḷcey pāccilāc cirāmat
taṭikaḷtām yātucoṉ ṉālum
piḻaittatu poṟuttoṉ ṟīkila rākil
ivaralā tillaiyō pirāṉār. 9

Listen, my Mind!
Out of love you melt, feel joy
And hasten and join [with the devotees]
Daily to render menial service;
Our Lord of Pāccilāccirāmam
Showers His grace on them,
Who could not transcend the limit
Of their destined days,
Even if they are not regular devotees,
Responding their ever invoking call, "Oh our Lord";
Though we utter any word in praise,
If He forgives not our faults
To give us even a little,
Is there no Lord other than He?

1. As in the fourth hymn, Ārūrar in this hymn speaks to his **Mind,** a kind of pathetic fallacy. The word *kulaittu* denotes the softening, tender and melting nature of the heart, throbbing to be united with the Lord. In *Tiruvācakam*, there is one decad with the title, **kulaitta pattu** [VIII 33].

2. The phrase **ilaittanāḷ kaṭavār** is reminiscent of the line, "ilaittanāḷ ellai kaṭappatenrāl" in the hymn of Tirunāvukkaracar [VI 31.5]. It denotes the allotted days for a man to live in the given body. Nobody can prolong even a second of his life according to Nālaṭiyār, wherein the same phrase is found [6]. But, Tirunāvukkaracar and Ārūrar proclaimed that one could transcend the limit of the life's span through the Divine grace.

3. The last line reminds us the adage, **pilaittatu poruttal periyōrkaṭan**. [vide *Tiruvācakam*, 5. 7. 6.].

143

துணிப்படும் உடையும் சுண்ணவெண் ணீறும்
தோற்றமும் சிந்தித்துக் காணில்
மணிப்படு கண்டனை வாயினாற் கூறி
மனத்தினால் தொண்டனேன் நினைவேன்
பணிப்படும் அரவம் பற்றிய கையர்
பாச்சிலாச் சிராமத்தெம் பரமர்
பிணிப்பட ஆண்டு பணிப்பில ராகில்
இவரலா தில்லையோ பிரானார். 10

நீலமணி போலும் கண்டமுடைய பெருமானின் *(அரையில்)* கோவண உடையும் *(மெய்யில்)* வெள்ளிய சுண்ண நீற்றுப் பூச்சும் பொருந்திய தோற்றத்தினைத் தியானித்துக் காணில், வாயினால் வாழ்த்தி மனத்தினால் தொண்டனேன் ஆகிய யான் எண்ணுவேன் பட அரவினைப் பிடித்த கையினராகிய திருப்பாச்சிலாச்சிராமத்தில் கோயில் கொண்டுள்ள நம் மேலான இறைவர், என்னைத் தன்பால் பிணித்து ஆண்டுகொண்டு, ஒன்றும் ஈயாராயின், *(நம்மைக் காக்கும்)* தலைவர் இவரலாது வேறொருவர் இலரோ?

tuṇi-p-paṭum uṭaiyum cuṇṇaveṇ ṇīṟum
tōṟṟamum cintittu-k- kāṇil
maṇi-p-paṭu kaṇṭaṉai vāyiṉāṟ kūṟi
maṉattiṉāl toṇṭaṉēṉ niṉaivēṉ
paṇi-p-paṭum aravam paṟṟiya kaiyar
pāccilāc cirāmattem paramar
piṇi-p-paṭa āṇṭu paṇippila rākil
ivaralā tillaiyō pirāṉār. *10*

If I envision on the Lord's personality
With the piece of cloth [in His loins]
Powder of white ashes [on His body]
And throat, radiant as the brilliance of sapphire
My mouth praises Him,
I, the servitor think of Him in mind;
If our Supreme Lord of Pāccilācciramam,

Holding in His hand the hooded serpent,
Though fastened me in His service
Would not give me anything,
Is there no Lord other than He?

1. The phrase 'tuṇi-p-paṭu uṭai' means that which is cut as a piece of cloth, indicating the loin cloth of the Lord.
2. The second line recalls the song of Āṇṭāl [*Tiru-p-pāvai*, 5].
3. The word *piṇi-p-paṭa* may mean to destroy the distress and pain. It also means to fasten, come close.
4. The word *paṇippu* means gift. In the first decad itself Ārūrar entreated the Lord thus:

"pātampaṇi vārkaḷpeṟu paṇṭammatu **paṇiyāy**" [I 5].

It may also mean service. [vide *Tiruvācakam*, 20.7]. Then the last line may be interpreted to mean that if the Lord, after He reclaimed Ārūrar, did not assign any duty [paṇippu] in His divine service, was there no Lord other than He.

144

ஒருமையே அல்லேன் எழுமையும் அடியேன்
அடியவர்க்(கு) அடியனும் ஆனேன்
உரிமையால் உரியேன் உள்ளமும் உருகும்
ஒண்மலர்ச் சேவடி காட்டாய்
அருமையாம் புகழார்க்(கு) அருள்செயும் பாச்சி
லாச்சிரா மத்தெந்தம் அடிகள்
பெருமைகள் பேசிச் சிறுமைகள் செய்யில்
இவரலா தில்லையோ பிரானார். 11

அருமை வாய்ந்த புகழுடையவர்க்கு அருள்புரிபவராகிய திருப்பாச்சிலாச்சிராமத்தில் கோயில் கொண்டுள்ள எந்தம் பெருமானுக்கு இந்த ஒரு பிறப்பில் மட்டுமன்றி எழுமைப் பிறப்பிலும் அடியவனேன். இவர்தம் அடியவர்க்கும் அடியவன் ஆனேன். உரிமையால் இவர்க்குயான் உரியவன். என் உள்ளமும் *(அன்பினால்)* உருகும். *(பெருமானே!)* ஒளிவீசும் செந்தாமரை மலர்போன்ற சிவந்த திருவடிகளைக் காட்டியருளாய். முன்பு பெருமைகள் தோன்ற உரைத்துப் பின்னர் *(மாறாக)* சிறுமைகள் புரிவாரெனின், *(நம்மைக் காக்கும்)* தலைவர் இவரலாது வேறொருவர் இலரோ?

orumaiyē allēṉ eḻumaiyum aṭiyēṉ
aṭiyavark(ku) aṭiyaṉum āṉēṉ
urimaiyāl uriyēṉ uḷḷamum urukum
oṇmalar-c- cēvaṭi kāṭṭāy
arumaiyām pukaḻārk(ku) aruḷceyum pācci
lāccirā mattentam aṭikaḷ
perumaikaḷ pēci-c- ciṟumaikaḷ ceyyil
ivaralā tillaiyō pirāṉār. 11

To our Lord of Pāccilāccirāmam,
Who showers grace on the people, famed and rare,
Not only in this birth but in sevenfold births
I remain to be His servant;
I have become the servant of His servants;
By right I belong to Him;
My heart melts, Oh Lord!
Pray show me Thy radiant lotus feet;
If in the beginning He boasted His greatness
And later performed acts of littleness,
Is there no Lord other than He?

1. In the first line *orumai* and *eḻumai* remind us of their frequent occurrence in *Tirukkuṟaḷ* [126, 398 etc.].

2. Ārūrar confirms more often his service to Lord as a continuous process in a chain of births. He has glorified the Lord's devotees in a unique decad, **Tiru-t-toṇṭa-t-tokai.** According to Cēkkiḻār, the advent of Ārūrar had two definite purposes viz., 1. The south should thrive and 2. The immaculate *Tiru-t-toṇṭa-t- tokai* should be delivered [Vide XII 1.1.25]. Hence, 'aṭiyavarkku aṭiyaṉ', a servent of all the Lord's servants occurring in the second half of the first line has full of meaning, repeated in almost every line in the hymns of *Tiru-t-toṇṭa-t-tokai.*

3. The second line has auto-biographical significance, as revealed from the Lord's claim in the form of an aged ascetic that Ārūraṉ and his forbears were His slaves [Ibid., 5.37-40; 59].

145

ஏசின அல்ல இகழ்ந்தன அல்ல
எம்பெரு மான்என்றெப் போதும்
பாயின புகழான் பாச்சிலாச் சிராமத்
தடிகளை அடிதொழப் பன்னாள்
வாயினாற் கூறி மனத்தினால் நினைவான்
வளவயல் நாவல்ஆ ரூரன்
பேசின பேச்சைப் பொறுத்தில ராகில்
இவரலா தில்லையோ பிரானார். 12

எப்போதும் '**எம்பெருமான்**' என்று உரிமையுடன் பரவியதால் விளைந்த புகழை உடையவனும், திருப்பாச்சிலாச்சிராமத்தில் கோயில் கொண்டுள்ள இறைவரைப் பணிந்து திருவடிகளைத் தொழும் பொருட்டுப் பல நாட்கள் வாயினாற் கூறி மனத்தினால் நினைப்பவனும், வளம் மிக்க வயல்கள் சூழ்ந்த திருநாவலூர் ஆரூரன் பேசிய பேச்சுக்கள் ஏச்சுக்களும் அல்ல; இகழ்ச்சி உரைகளும் அல்ல. இவற்றைப் பொறுத்திலரெனின் (நம்மைக் காக்கும்) தலைவர் இவரலாது வேறொருவர் இலரோ?

ēciṉa alla ikaḻntaṉa alla
emperu māṉeṉṟep pōtum
pāyiṉa pukaḻāṉ pāccilāc cirāmat
taṭikaḷai aṭitoḻa-p- paṉṉāḷ
vāyiṉāṟ kūṟi maṉattiṉāl niṉaivāṉ
vaḷavayal nāvalā rūraṉ
pēciṉa pēccai-p- poṟuttila rākil
ivaralā tillaiyō pirāṉār. 12

Never are these of disparagement,
Never are these of abuse or rebuke;
Ārūraṉ of Nāvalūr, encircled by fertile lands,
Possessor of expanded fame

Through invoking His name, as "My Lord";
Many a day has he spoken of Him,
And incessantly thought of Him,
To worship the sacred feet
Of the Lord of Păcciläccirämam;
If He does not bear with these speeches
Is there no Lord other than He?

1. In the first line, Ārūrar makes a compromise with regard to his words of reproach against the Lord. He exhorts that nobody should take his words to be disparaging and contemptuous, since he earned his reputation only through his invocation to the Lord.
2. The second line is again reminiscent of its counterpart in the tenth hymn of this decad.
3. The Lord tolerates, forgives and at times enjoys such words of abuse from the mouth of his devotees.
4. No hymnist other than Ārūrar had spoken in such a vein, plainly and frankly pouring out the intense feeling and devotion, clothed in apparently sulky and reproaching language with the undertone of praising the Lord.

The specific features of the Decad

1. The refrain of all the hymns of this decad remains to be, **ivaralātu illaiyō pirāṉār**, occurring in the last line.
2. Normally, the Patikam would consist of ten hymns, in conformity with the meaning of the word **pati-** i.e., ten and **-kam** is a suffix indicating the cluster of the ten songs. But in this decad, there are twelve hymns. So, it is understood that the **patikam** has been a general usage for cluster of poems, even if the number exceeds one or two, as the decads 2, 7, 9, 12, 13 and some other possess eleven hymns each.
3. All the hymns have a common tone, reproaching the Lord for not granting His devotee, Ārūrar, the requested wealth, immediately. This decad stands on a comparison with 95th decad on Tiru-v-ārūr, with the refrain, "vāḻntu pōtīrē".

4. Each metrical line of the hymn is constituted with seven metrical feet, of two syllables each. Rarely tri-syllabic foot is employed. This type of metre became very popular in *Tiruvācakam* and also in *Tiruvicaippā.*

5. The dedication of body, mind and tongue to the Lord's service is expressed more than once in this decad [1, 3, 8 & 10].

6. The phrase 'yātuconnālum' occurs in many hymns [3, 5 & 9].

7. All the hymns celebrated the Lord in an invective language at the apparent level only in the third person. However in hymn 11, Ārūrar addresses the Lord, **oṇmalar-c-cēvaṭi kāṭṭāy** i.e. "Please show me Thine radiant lotus feet".

8. In two hymns (4 & 9), he accosts his mind and praises the Lord in the third person.

9. The usage of ōr before consonant is continued in this decad also: ōr kōvaṇam 1.3; ōr naccu 1.4 and ōr poy 7.44.

10. It seems that Ārūrar has constructed the phrase "ivar alātu ilaiyo" in conformity with the prescription of *Tolkāppiyam* **allatu il** [vide *Tol.* Col. 35].

11. In the last hymn, the agreement in the second letter i.e., **etukai** is of two types i.e., the first and last line have similar sound agreement: ēcina and pēcina while the intermediary lines have a different sound agreement: pāyina and vāyināl. However, since the second letter in all the four is a palatal i.e., ca or ya with a tendency of interchanging, it may be presumed that all of them have sound agreement.

A note on the *talam*

15. Tirunāṭṭiyattāṉkuṭi

This sacred abode is one of 128 sthalas, situated on the southern side of the River Kāviri. It is in the northwest, 1½ k.m. away from the railway station of the same name, in the vicinity of Tiruvārūr. From Tiruvārūr, one can reach the sthala by bus.

Kōṭpuli, one of the 63 Nāyaṉmārs, celebrated in *Periyapurāṇam* [57:1-12; 29:33-42] was born in this sacred place. Ārūrar depicted the natural beauty of this holy shrine in one of his hymns (9). It seems to be an ancient famed city, as evidenced from his phrase "tolpukaḻ nāṭṭiyattāṉkuṭi" in the last hymn of this decad. The presiding Lord of this sacred city is known as Māṇikkavaṇṇar and His spouse, Malarmaṅkai nāyaki, named after the same epithets found in this patikam [2:3; 3:3; 5:1 etc].

According to *Periyapurāṇam*, when Ārūrar stayed at the residence of Paravaiyār, his beloved spouse, after celebrating the glory of Vaṉmīkar of Tiruvārūr shrine, Kōṭpuliyar fervently requested him to visit his birth place, Nāṭṭiyattāṉkuṭi. Ārūrar accepting the cordial invitation went there, greeted by all the devotees of that city. He was given a sumptuous feast by Kōṭpuli in his residence. Though the latter submitted his two daughters, Ciṅkaṭi and Vaṉappakai to Ārūrar to be his servants, he received them only as his own children, caressed and accorded them due recognition in suitable contexts in the last hymns of some of his patikams. It is said that Ārūrar entered the temple, only after leaving them at their residence. [XII 29.31-42].

It is essential to note that Nāṭṭiyattāṉkuṭi was immortalised only by the songs of Ārūrar.

15. திருநாட்டியத்தான்குடி பண்: தக்கராகம்

146

பூணாண் ஆவதொ ரரவம்கண்(டு) அஞ்சேன்
　　புறங்காட்(டு) ஆடல்கண்(டு) இகழேன்
பேணா யாகிலும் பெருமையை உணர்வேன்
　　பிறவே னாகிலும் மறவேன்
காணா யாகிலும் காண்பன்என் மனத்தால்
　　கருதா யாகிலும் கருதி
நானேல் உன்னடி பாடுதல் ஒழியேன்
　　நாட்டியத் தான்குடி நம்பீ. 1

திருநாட்டியத்தான் குடியில் கோயில் கொண்டுள்ள நம்பியே! உனது அணிகளும் அரைநாணும் அரவாக ஆவது கண்டு அஞ்சேன். புறங்காட்டில் நீ ஆடுதல் கண்டும் இகழமாட்டேன். என்னைப் பேணாது விடினும் உன் பெருமையை உணர்வேன். பிறவாமை பெறினும் உன்னை மறவேன். என்னைக் கடைக்கணித்து நோக்காயாயினும், நான் உன்னை உளக்கண்ணினால் காண்பேன். என்னைக் கருதாவிடினும், யானோ மனத்தால் உன்னடியை நினைத்துப் பாடுதலைத் தவிரேன்.

15. Tirunāṭṭiyattāṉkuṭi Paṇ: Takkarākam

pūṇāṇ āvato raravamkaṇ[ṭu] añcēṉ
　　puṟaṅkāṭṭ[u] āṭalkaṇ[ṭu] ikaḻēṉ
pēṇā yākilum perumaiyai uṇarvēṉ
　　piṟavē ṉākilum maṟavēṉ
kāṇā yākilum kāṇpaṉeṉ maṉattāl
　　karutā yākilum karuti
nāṉēl uṉṉaṭi pāṭutal oḻiyēṉ
　　nāṭṭiyat tāṉkuṭi nampī.

Oh, the Perfect Being of Nāṭṭiyattāṉkuṭi!
On seeing Thine ornaments
And waistcord of serpents,
I do not fear;
On seeing Thy dance on graveyard,
I do not reproach;
I am aware of Thy greatness,
Even if Thou dost not take care of me!
I shall not forget Thee,
Even if I am not born [again],
I shall see Thee through my inner eye,
Even if Thou dost not cast a benign glance at me
I shall think of Thee and never stop
To celebrate the glory of Thy feet,
Even if Thou dost not mind me!

1. The strength of Ārūrar's intense devotion is echoed in every line of this hymn and also the following hymns. He uses a negative language to drive home his immense piety to the Almighty.
2. The dreadful and terrible ornaments of the Lord do not cast fear in the mind of the devotee, since he pinned his consciousness at His feet.
3. In the second line, the word *ākilum* i.e. 'even if' denotes that the Lord never loses His devotee and condescends to his succour instantaneously. The particle 'um' in 'ākilum' denotes the negative sense.
4. The passage "piravēṉ ākilum maṟavēṉ" is reminiscent of similar occurrance in *Periyapurāṇam* [24.60].
5. The word *kāṇutal* in the third line does not mean seeing with the naked, physical eye. There is a process of envisioning the Supreme Reality as indicated in Tirunāvukkaracar's hymn: "avaṉ arulē kaṇṇāka-k-kāṇal" (VI 97.10) i.e. to see Him with the essential aid of His immense grace. This kind of intuitive vision is pointed out by Māṇickkavācakar as "kāṇumāṟu kāṇal" in *Tiruvācakam* [VIII 5.9.3]. These references in the *Tirumurais* should have enabled Meykaṇṭār to formulate the eleventh aphorism in his *Śivajñānabodham*, quoted here below:

   "kāṇum kaṇṇukku-k- kāṭṭum uḷampōl
   kāṇauḷ ḷattai-k- kaṇṭu kāṭṭaliṉ
   ayarā aṉpiṉ araṉkaḻal celumē."

In this aphorism, twofold help of the soul's consciousness - force to the eye and of the Lord's force of grace to the soul is beautifully portrayed. The eye is an instrument to see things. It is a product of inert matter. It has no power to see all by itself. If it could see, then the eye in the corpse also could see. Actually the ātman's cit-śakti i.e. consciousness - force pervades the realm of eye and shows the latter the external objects and also sees them along with it. When the eye is inseparably connected with the consciousness-force it can see. Thus, the ātman's cit-śakti helps the eye in two ways viz., 'kāṭṭum upakāram' and 'kāṇum upakāram'.

God is to the soul what the soul is to the eye. The Lord's cit-śakti also known as Divine Grace pervades the soul, illumines it and reveals the Lord which is delineated as the life of the soul in *Tirumurai* hymns. The inseparable connection of the soul and Lord enables the former to realise the Supreme Reality.

When Ārūrar said, "kāṇāy ākilum kāṇpaṉ" in the third line, it is to be understood that the negative expression exhibits the certainly of envisioning the Almighty due to the intensity of devotion.

6. The last line, 'pāṭutal oḻiyēṉ" recalls Tirunāvukkaracar's hymn, "tamiḻōṭicai pāṭal maṟantaṟiyēṉ" (IV 1.6).

147

கச்சேர் பாம்பொன்று கட்டிநின்(று) இடுகாட்(டு)
எல்லியில் ஆடலைக் கவர்வன்
துச்சேன் என்மனம் புகுந்திருக் கின்றமை
சொல்லாய் திப்பிய மூர்த்தீ
வைச்சே இடர்களைக் களைந்திட வல்ல
மணியே மாணிக்க வண்ணா!
நச்சேன் ஒருவரை நான்உனை யல்லால்
நாட்டியத் தான்குடி நம்பீ. 2

திருநாட்டியத்தான் குடியில் கோயில் கொண்டுள்ள நம்பியே! தெய்வத் திருமேனியை உடையவனே! மாணிக்கம்போல் சுடர்விடும் நிறம் கொண்டவனே! எழுகின்ற பாம்பினைக் கச்சாக இடையில் அணிந்து இடுகாட்டில் நின்று நள்ளிரவில் நீ பயிலும் ஆடலை உள்ளத்தில் விரும்புவன். மிகவும் இழிந்தவனாகிய (=துச்சேன்) என் மனத்தில் புகுந்து நிலைபெற்றிருக்கின்றமையினைச் சொல்லியருளுதல் வேண்டும். துன்பங்களை வைத்தும் பின்னர் அவற்றைக் களையவும் வல்ல விலைமதிப்பற்ற மணியை ஒப்பவனே! உன்னைத் தவிர ஒருவரையும் விரும்பேன்.

kaccēr pāmpoṉṟu kaṭṭiniṉ(ṟu) iṭukāṭ[ṭu]
elliyil āṭalai-k- kavarvaṉ
tuccēṉ eṉmaṉam pukuntiruk kiṉṟamai
collāy tippiya mūrttī
vaiccē iṭarkaḷai-k- kaḷaintiṭa valla
maṇiyē māṇikka vaṇṇā
naccēṉ oruvarai nāṉuṉṉai-y- allāl
nāṭṭiyat tāṉkuṭi nampī. 2

Oh, the Perfect Being of Nāṭṭiyattāṉkuṭi!
Oh, the One with Divine form!
Oh, the One with the brilliant hue of ruby!
Oh, the One who fastened the raising serpent
As a girdle in Thy waist and perform
The dance to my heart's content,
In the mid-night at the burning ghat;
I am the mean and worthless fellow,
Please, tell me of Thy entry and placement in my mind!
Oh the precious gem who puts one
In troubles and is capable of removing them!
Except Thyself, I would never like anybody.

1. In the first line, the Lord's frightful dance in the mid-night at the burning ghat is described. Ārūrar's interest in the dance is also noted.
2. The word *tuccēṉ* in the second line is made up of tuccu+ēṉ. 'Tuccu' means meanness, baseness, vileness etc. The pronominal suffix -ēṉ indicates the first person singular. Before the Lord, Ārūrar humiliates himself and hence the modest and unpretending expression. He wonders at the Lord's mercy to condescend to enter into the heart of such a humble devotee, as Ārūrar.
3. In the third line, it is stated that the Lord, as Moral Governor distributes the deserts of one's deeds to the concerned person. Hence, He administers pains and miseries, the result of the individual's past mis-deeds. Then, out of compassion He gradually redeems him from them.
4. In the last line, Ārūrar's unfailing and singular devotion to Śiva is noted. The statement recalls the sacred utterance in *Tiruvācakam* [VIII 5.2.].

148

அஞ்சா தேஉனக்(கு) ஆட்செய வல்லேன்
    யாதினுக்(கு) ஆசைப் படுகேன்
பஞ்சேர் மெல்லடி மாமலை மங்கை
    பங்கா! எம்பர மேட்டீ!
மஞ்சேர் வெண்மதி செஞ்சடை வைத்த
    மணியே! மாணிக்க வண்ணா!
நஞ்சேர் கண்டா! வெண்தலை ஏந்தீ!
    நாட்டியத் தான்குடி நம்பீ. 3

திருநாட்டியத்தான் குடியில் கோயில் கொண்டுள்ள நம்பியே! பஞ்சு ஊட்டிய அழகிய மெல்லிய அடிகளையுடைய இமவான் மங்கையினை இடப்பாகம் கொண்டவனே! எம் மேலான பரம்பொருளே! மேகத்தை ஊர்ந்து செல்லும் வெண்மதியைச் செஞ்சடையில் சூடிய மணியே! மாணிக்க வண்ணனே! நஞ்சுண்ட கண்டனே! வெள்ளிய கபாலத்தைக் (கையில்) ஏந்தியவனே! அஞ்சாதே உனக்குத் தொண்டு புரிய இயலுவேன். (அதுதவிர யாதனுக்கு ஆசைப்படுவேன்? (ஆசைப்படேன் என்பது குறிப்பு).

añcā tēuṉak(ku) āṭceya vallēṉ
    yātiṉuk(ku) ācai-p- paṭukēṉ
pañcēr mellaṭi māmalai maṅkai
    paṅkā empara mēṭṭī
mañcēr veṇmati ceñcaṭai vaitta
    maṇiyē māṇikka vaṇṇā
nañcēr kaṇṭā veṇtalai ēntī
    nāṭṭiyat tāṉkuṭi nampī. 3

Oh, the Perfect Being of Nāṭṭiyattāṉkuṭi!
Oh, Thou hast in Thy part (left) the mountain-daughter,
With soft feet, painted with lac dyed cotton,
Oh, our Supreme Being!
Oh, Thou hast adorned Thy red matted hair
With the white moon, moving through the clouds,
Oh, Thou with ruby hue,

Oh, Thou with poisoned throat,
Oh, Thou holdest the white skull!
Without fear, able I am to serve Thee
Whatelse shall I desire for?

1. Though some of the paraphernalia including the garments of the Lord are dreadful, Ārūrar's affection to Him emboldens him to love Him incessantly, as noted in the first line.
2. Since he aspired to achieve the Supreme Being, anything else seemed to him trivial, not deserving to be sought after. This noble ideal is underscored in the last half of the first line.
3. The description of soft feet of Pārvati in the second line recalls similar passage in *Tiruvācakam:* "pañciṉmel aṭiyāḷ paṅka" [VIII 28.6.].

   It is heartening to note that the influence of the *Tirumurai* hymns is enshrined in the following lines of *Kamparāmāyaṇa:* [kiṭkintai, 7.150.].

   "pañciṉmel aṭiyāḷ paṅkaṉ patayukam alātu yātum
   añcalittu aṟiyā-c- ceṅkai āṇaiyāy".

149

கல்லேன் அல்லேன் நின்புகழ் அடிமை
கல்லா தேபல கற்றேன்
நில்லேன் அல்லேன் நின்வழி நின்றார்
தம்முடை நீதியை நினைய
வல்லேன் அல்லேன் பொன்னடி பரவ
மாட்டேன் மறுமையை நினைய
நல்லேன் அல்லேன் நான்உனக்(கு) அல்லால்
நாட்டியத் தான்குடி நம்பீ. 4

திருநாட்டியத்தான் குடியில் கோயில் கொண்டுள்ள நம்பியே! யான் கல்லாதவன் அல்லன். உனது புகழ், உனக்குப் புரியவேண்டிய அடிமைத்திறம் என்பனவற்றைக் கல்லாதே, எஞ்சிய பலவற்றைக் கற்றேன். நின்னைச் சேரவேண்டிய வழியில் நின்றவர்களின் நீதியை நினைந்து நில்லாதவன் அல்லேன். உன் பொன்போலும் திருவடிகளைப் பரவுதற்கு வல்லவன் அல்லேன். மறுமையைக் குறித்து எண்ணமாட்டேன். உனக்கு அல்லால் பிறர்க்கு நான் நல்லவன் அல்லேன்

kallēn allēn ninpukal atimai
kallā tēpala karrēn
nillēn allēn ninvali ninrār
tammutai nītiyai ninaiya
vallēn allēn ponnati parava
māttēn marumaiyai ninaiya
nallēn allēn nānunak(ku) allāl
nāttiyat tānkuti nampī. 4

Oh, the Perfect Being of Nāttiyattānkuti!
I am not unlearned; Many glory;
I learnt of my servitude, intuitively;
Not am I one not follow what was learnt.
Not one I am, not to think of those
Who followed the virtuous means to reach you;
I cannot think of the other world
While I sing the glory of your golden feet;
Related I am not to anyone, but you!

1. In the first line, Ārūrar indicates the emptiness of empirical education, not helpful for spiritual pursuit.

2. The word *nīti* in the second line means not exactly the justice, but denotes the path or means, leading one to the Almighty. The path is shown by the forerunners, being adepts in the spiritual way of life.

3. The devotee is dear atleast to the Lord, if not to all. This view is seen in the last line.

150

மட்டார் பூங்குழல் மலைமகள் கணவனைக்
கருதா தார்தமைக் கருதேன்
ஒட்டா யாகிலும் ஒட்டுவன் அடியேன்
உன்னடி அடைந்தவர்க்(கு) அடிமைப்
பட்டேன் ஆகிலும் பாடுதல் ஒழியேன்
பாடியும் நாடியும் அறிய
நட்டேன் ஆதலால் நான்மறக் கில்லேன்
நாட்டியத் தான்குடி நம்பீ. 5

திருநாட்டியத்தான் குடியில் கோயில் கொண்டுள்ள நம்பியே! தேன் ததும்பும் மலர் சூடிய கூந்தலையுடைய இமவான் மகளுக்குக் கணவனே! உன்னைக் கருதாதவரை யான் கருதேன் நீ என்னோடு ஒட்டாவிடினும் அடியேன் உன்னைச் சார்ந்தே இருப்பேன். உன் திருவடிப் பேற்றினை அடைந்தவர்க்குத் தொண்டுபட்டேன் எனினும் உன்னைப் பாடுதலைத் தவிரேன். உன் புகழைப் பாடியும், உன்னை நாடியும் யாவரும் அறியத் தோழமை கொண்டேன். ஆதலால், உன்னை நான் மறவேன்.

maṭṭār pūṅkuḻal malaimakaḷ kaṇavaṉai-k-
karutā tārtamai-k- karutēṉ
oṭṭā yākilum oṭṭuvaṉ aṭiyēṉ
uṉṉaṭi aṭaintavark(ku) aṭimai-p-
paṭṭēṉ ākilum pāṭutal oḻiyēṉ
pāṭiyum nāṭiyum aṟiya
naṭṭēṉ ātalāl nāṉmaṟak killēṉ
nāṭṭiyat tāṉkuṭi nampī. 5

Oh, the Perfect Being of Nāṭṭiyattāṉkuṭi!
Oh the Spouse of mountain daughter,
Whose tresses, adorned with honey-dripping flowers,
Never I think of those, who never think of You;
Even if You don't advance towards me,

Ever shall I depend on You!
Never shall I cease to sing Your glory,
Though become I the slave of those
Who attained Your feet;
To realize You, befriended myself
Singing and thinking of You,
Hence, cannot I forget You.

1. The singular and undiverted devotion of Ārūrar is emphatically expressed in the first line. It has its counterpart in the *Tiruvācakam* [VIII 5.2.].
2. The particle (um) in *ākilum* in the second line gives the negative sense. Definitely, the Lord glues Himself with the devotee's heart. Ārūrar states that even if He does not attach Himself with him, he will come forward to cling to Him, indicating his immense and unassailable piety.
3. The Lord is to be realised both by singing and by thinking, as noted in the third line.

151

படப்பால் தன்மையில் நான்பட்ட தெல்லாம்
படுத்தாய் என்றல்லல் பறையேன்
குடப்பாச் சில்உறை கோக்குளிர் வானே
கோனே கூற்றுதைத் தானே
மடப்பால் தயிரொடு நெய்மகிழ்ந் தாடு
மறைஓ தீ, மங்கை பங்கா
நடப்பாய் ஆகிலும் நடப்பன்உன் அடிக்கே
நாட்டியத் தான்குடி நம்பீ. 6

திருநாட்டியத்தான் குடியில் கோயில் கொண்டுள்ள நம்பியே! மேல் திசையில் உள்ள திருப்பாச்சிலாச்சிராமத்தில் உறையும் கோவே! குளிர்ந்த மேகமே! எம் தலைவனே! கூற்றுவனை உதைத்தவனே! பால், தயிர், நெய் அபிடேகம் உகந்து ஆடும் மறையோதீ! மங்கை பங்கனே! ஊழ்வினை காரணமாக நான் துய்த்தற்குரிய துன்பங்களை நீ உண்பித்தாய் என்று முறையிட மாட்டேன். நீ என்னை விடுத்துப்போகினும், உன் திருவடியைப் பற்றுதற்கே அணுகுவேன்.

paṭa-p-pāl taṉmaiyil nāṉpaṭṭa tellām
paṭuttāy eṉṟ(u)allal paṟaiyēṉ
kuṭa-p-pāc ciluṟai kō-k-kuḷir vāṉē
kōṉē kūṟṟutai-t- tāṉē
maṭa-p-pāl tayiroṭu neymakiḻn tāṭu
maṟai-y-ō tī, maṅkai paṅkā
naṭappāy ākilum naṭappaṉuṉ aṭikkē
nāṭṭiyat tāṉkuṭi nampī. 6

Oh, the Perfect Being of Nāṭṭiyattāṉkuṭi!
Oh the King, abiding at Pāccil in the west,
Oh, the cool cloud, our Lord!
Oh, you who kicked the demon of death,
Oh, the Revealer of Scriptures,
Who cherishes the bath of milk, curd and ghee,
Oh, You shared Your body with damsel!
Never shall I complain that you made me suffer,
The miseries I had to undergo, due to my past deeds;
Though You may forsake me,
I shall walk to [reach] Your feet!

1. The word *pāl* has been used even in *Tolkāppiyam* to denote destiny, fate, providence, effect of past Karma etc. The Tamils believed in the divine dispensation. The Lord assumes the role of Moral Governor to apportion the deserts of the deeds of the individuals. Hence, Tolkāppiyar named Him, 'pālvarai teyvam' [col.57]. Deeds are inert and cannot cognize their agents. Therefore the Tamils postulated the necessary existence of all-intelligent Supreme Being to distribute the results to the concerned individuals. Therefore Tiruvaḷḷuvar called the Lord as "vakuttāṉ" (377). Following the age-old tradition, Ārūrar adduces all his sufferings and miseries to the past karmas, being administered by the Supreme Lord, as noted in the first line. It is one of the cardinal tenets of Śaiva Siddhānta, as indicated by Cēkkiḻār [XII 34.5] and Umāpaticivam [*Tiruvaruṭpayan*, 53].

2. The abbreviated word *pāccil* denotes Pāccilāccirāmam, immortalised by the hymns of Ārūrar in 14th decad.

3. The mode of worship, prevailed during the period of Ārūrar is discerned from the reference, available in the third line.

4. The last line deserves to be compared with similar expressions in the previous and also following hymns: "oṭṭāy ākilum ottuvaṉ" and "ukavāy ākilum ukappaṉ".

152

ஐவாய் அரவினை மதியுடன் வைத்த
அழகா! அமரர்கள் தலைவா!
எய்வான் வைத்ததோர் இலக்கினை அணைதர
நினைந்தேன் உள்ளம்உள் ளளவும்
உய்வான் எண்ணிவந் துன்னடி அடைந்தேன்
உகவாய் ஆகிலும் உகப்பன்
நைவான் அன்(று) உனக்(கு) ஆட்பட்ட தடியேன்
நாட்டியத் தான்குடி நம்பீ. 7

திருநாட்டியத்தான் குடியில் கோயில் கொண்டுள்ள நம்பியே! ஐந்தலைப் பாம்பினைத் திங்களுடன் முடியில் சூடிய அழகனே! தேவர்கள் தலைவனே! அடியேன் அன்று உனக்கு ஆட்பட்டது துன்பத்தால் நைதற்கு அன்று. உய்தலைக் கருதியே உன் திருவடிகளை அணுகிவந்து அடைந்தேன். என்னை நீ விரும்பாவிடினும் உன்னையே யான் விரும்புவேன் எய்தற்கு வைத்த ஒப்பற்ற இலக்கினை (உடம்பில்) உயிர்உள்ள அளவும் அடைதற்கு எண்ணினேன்.

aivāy aravinai matiyutaṉ vaitta
aḻakā amararkaḷ talaivā
eyvāṉ vaittatōr ilakkiṉai aṇaitara
niṉaintēṉ uḷḷamuḷ ḷaḷavum

uyvāṉ eṇṇivan(tu) uṉṉaṭi aṭaintēṉ
ukavāy ākilum ukappaṉ
naivāṉ aṉṟ(u) uṉak(ku) āṭpaṭṭa(tu) aṭiyēṉ
nāṭṭiyat tāṉkuṭi nampī. 7

Oh, the Perfect Being of Nāṭṭiyattāṉkuṭi!
Oh the Beautiful One, who put the five-hooded serpent
Along with the moon (in Your head)!
The Head of the celestials!
Not to languish, that I became that day Your servant,
Thinking of redemption,
I took refugue unto Your feet!
Even if You don't love me,
After You I shall hanker;
Resolved to attain the goal fixed
Till my soul abides [in this frame].

1. References to the fivehooded serpents in the *Purāṇas* are many. Though serpent and moon are antagonistic to each other according to mythology, the Lord's mercy provides them companionship and co-existence in His matted locks.

2. The word *ilakku* in the second line of this hymn corresponds to *kuṟikkōḷ* in the hymn of Tirunāvukkaracar [IV 67.9.]. It is understood that the Nāyaṉmārs upheld some lofty ideals and led their life to the attainment of their noble goal.

3. The word *uḷḷam,* is used in the sense of soul, as it is also found in the later *Meykaṇṭa Śāstras.*

4. The phrase 'aṭi aṭaital' indicates taking refuge unto the Lord's feet.

153

கலியேன் மானுட வாழ்க்கைஒன் றாகக்
கருதிடின் கண்கள்நீர் மல்கும்
பலிதேர்ந்(து) உண்பதோர் பண்புகண்(டு) இகழேன்
பசுவே ஏறினும் பழியேன்
வலியே ஆகிலும் வணங்குதல் ஒழியேன்
மாட்டேன் மறுமையை நினைய
நலியேன் ஒருவரை நான்உனை யல்லால்
நாட்டியத் தான்குடி நம்பீ. 8

திருநாட்டியத்தான் குடியில் கோயில் கொண்டுள்ள நம்பியே! இம்மானுட வாழ்க்கையை ஒருபொருளாகக் கருதி இறுமாப்புறேன். (இவ்வுலகின் நிலையாமை, துயரங்கள் இன்னபிறவற்றை) எண்ணிப் பார்க்கின் கண்களில் நீர் பெருகும். இல்லந்தோறும் பிச்சைதேர்ந்து உண்ணும் உன் பண்பைக் கண்டும் இகழ மாட்டேன். இடபத்தை ஊர்தியாகக் கொண்டு அதன்மேல் அமரினும், அதுகண்டு உன்னைப் பழிக்க மாட்டேன். எனக்கு வலிமை மிகுவதெனினும் அதுபற்றி உன்னை வணங்குதலைத் தவிரேன். மறுமையைப் பற்றியும் எண்ண மாட்டேன். உன்னைத்தவிர ஒருவரையும் நச்சரிக்க மாட்டேன்.

kaliyēn̲ mān̲uṭa vāl̲kkaion̲ r̲āka-k-
karutiṭin̲ kaṇkaḷnīr malkum
palitērn[tu] uṇpatōr paṇpukaṇṭ(u) ikal̲ēn̲
pacuvē ēr̲in̲um pal̲iyēn̲
valiyē ākilum vaṇaṅkutal ol̲iyēn̲
māṭṭēn̲ mar̲umaiyai nin̲aiya
naliyēn̲ oruvarai nān̲un̲ai-y- allāl
nāṭṭiyat tān̲kuṭi nampī. 8

Oh, the Perfect Being of Nāṭṭiyattān̲kuṭi!
Never did I exult over this human life,
Considering it of an object worth;
Tears flood the eyes when reflected on it!
Never would I deride Your habit
Of begging alms for Your food!
Never blamed Your mounting on the bull;

Even if my strength increases
Never shall I leave Your worship;
Never shall I think of other world,
Nor shall I ever pester anyone except You.

1. The routine life of the human beings without any lofty aim is really a mockery. One should not get elated, exulted and puffed up, being a member in the normal course of such life, however pompous and prosperous it might be. Ārūrar, after indulging in royal life with worldly pleasures felt their ephemeral and empty nature. Tears well up in his eyes when he reflects on the fleeting feature of empirical enjoyments. The first line reveals his philosophical bent of mind.
2. For a matured and evolved person, praise and blame carry no sense. As a good devotee, Ārūrar neither blames the Lord's begging for alms, nor His riding the bull.
3. The third line instructs a good lesson. Ārūrar openly declares that he would rather annoy the Lord, taking privilege of being his close devotee to fulfil his requirements, than approach others for the same purpose.

154

குண்டா டிச்சமண் சாக்கியப் பேய்கள்
கொண்டா ராகிலும் கொள்ளக்
கண்டா லும்கரு தேன்எரு(து) ஏறும்
கண்ணா! நின்னல(து) அறியேன்
தொண்டா டித்தொழு வார்தொழக் கண்டு
தொழுதேன் என்வினை போக
நண்டா டும்வயல் தண்டலை வேலி
நாட்டியத் தான்குடி நம்பீ. 9

நண்டுகள் விளையாடும் பழனங்களையும் குளிர்ந்த சோலைகளாகிய வேலிகளையும் உடைய திருநாட்டியத்தான் குடியில் கோயில் கொண்டுள்ள நம்பியே! விடையினை ஊர்ந்துவரும் கண் போன்றவனே!

குண்டர்களாகிய சமணர் சாக்கியர் ஆகிய பேயர்கள் தம் கொள்கையினை மூர்க்கத்தன்மையினை மேற்கொண்டு சாதிப்பாரேனும் (அப்படி அவர்கள் செய்ததாகக் கேட்டாலும் கண்டாலும்) அவர்களை ஒருபொருளாகக் கருத மாட்டேன். நின்னைத்தவிர ஒன்றையும் (-வேறுகடவுளை) அறிய மாட்டேன். உன் தொண்டினை மேற்கொண்டு உன்னைத் தொழுவார்கள் தொழுதலைநோக்கி என்வினைப்பயன் தொலையும்படி (உன் அடிகளைத்) தொழுதேன்.

kuṇṭā ṭi-c-camaṇ cākkiya-p- pēykaḷ
koṇṭār ākilum koḷḷa-k-
kaṇṭā lumkaru tēṉeru(tu) ēṟum
kaṇṇā niṉṉala(tu) aṟiyēṉ
toṇṭā ṭi-t-toḻu vārtoḻa-k- kaṇṭu
toḻutēṉ eṉviṉai pōka
naṇṭā ṭumvayal taṇṭalai vēli
nāṭṭiyat tāṉkuṭi nampī. 9

Oh, the Perfect Being of Nāṭṭiyattāṉkuṭi!
Fenced by cool groves and fields,
Where the crabs merrily play!
Oh You, who mount the bull, are our eye!
Never shall I regard the stout Jains and Buddhists,
Being devils, venturing through foul means
To establish their doctrines;
Never shall I know any (god), but You!
To exhaust my deserts, I worshipped You
On seeing the worship by Your devotees,
Who preferred the path of service!

1. The description of the heterodox Jains and Buddhists is found in the first line of this hymn. They were stout and strong. Ārūrar abused them as ghosts and devils "pēykaḷ". Such deriding and derogatory remarks are found in abundance in the hymns of Tiruñāṉa Campantar. The *Tēvāram* of Tirunāvukkaracar also contains sufficient descriptions of these heretics. Their astounding ability in establishing their view-points even through improper means is also indicated by Ārūrar and his predecessors, as a passing remark in their devotional lyrics. Tiruñāṉacampantar was an exception, since he planned his decad in such a way that every tenth hymn was an attack on the Jains and Buddhists.
2. The third line of this hymn recalls similar passage in Tirunāvukkaracar's *Tēvaram* [V 91.3].
3. The last line describes the natural beauty of the city.

155

கூடா மன்னரைக் கூட்டத்து வென்ற
கொடிறன் கோட்புலி சென்னி
நாடார் தொல்புகழ் நாட்டியத் தான்குடி
நம்பியை நாளும் மறவாச்
சேடார் பூங்குழல் சிங்கடி யப்பன்
திருவா ரூரன் உரைத்த
பாடீர் ஆகிலும் பாடுமின் தொண்டீர்
பாடநும் பாவம்பற் றறுமே. 10

தொண்டர்களே! பிறர் பாடல்களைப் பாடாவிடினும், பகையரசர்களைத் தொகுதியாக வென்ற கொடிறு போன்றவனாகிய கோட்புலி நாயனாரின் பிறப்பிடமும் சோழ நாட்டில் உள்ளதும் தொல்புகழ் வாய்ந்ததும் ஆகிய திருநாட்டியத்தான் குடியில் கோயில் கொண்டுள்ள நம்பியை, ஒரு நாளும் மறவாத, பூச்சூடிய திரண்ட கூந்தலையுடைய சிங்கடிக்குத் தந்தையாகிய நம்பி ஆருரன் (ஆகிய யான்) உரைத்த பாடல்களைப் பாடுங்கள். பாடுதலும் உங்கள் பாவங்களும் பற்றுக்களும் தொலையும்

kūṭā maṉṉarai-k- kūṭṭattu veṉṟa
koṭiṟaṉ kōṭpuli ceṉṉi
nāṭār tolpukaḻ nāṭṭiyat tāṉkuṭi
nampiyai nāḷum maṟavā-c-
cēṭār pūṅkuḻal ciṅkaṭi-y- appaṉ
tiruvā rūraṉ uraitta
pāṭīr ākilum pāṭumiṉ toṇṭīr
pāṭanum pāvampaṟṟ[u] aṟumē. 10

Oh the Devotees!
Even if you don't sing other's lyrics,
To exterminate your sin and desire
Please, do sing the poems of Tiru-v-ārūran,
The father of Ciṅkaṭi, with flowered tresses,
The one, who never forgets
The Perfect Being of Nāṭṭiyattāṉkuṭi,
With ancient glory, in the limits of Cola country,
The birth place of Kōṭpuli,
Who like the pincers caught hold of
The enemy kings and won a victory.

1. This poem is biographical in nature. Kōṭpulı, a native of Nāṭṭiyattāṉkuṭi was one of the commanders of the Cōḻa monarch and a contemporary of Ārūrar. His martial achievements and unusual victory of the enemy kings are eulogised ın the first part of this hymn.

2. Ciṅkaṭi is one of the two daughters of Kōṭpuli who requested Ārūrar to receive them as his servants. Nevertheless, he accepted them as his own children. Hence, be calls himself as the father of Ciṅkaṭi. Elsewhere, he mentioned Vaṉappakai to be his daughter. [vide VII 87.10].

3. Ūraṉ, Ārūraṉ and Nampi ārūraṉ are the usual alternant forms of his name. But, in this poem Tiruvārūraṉ is used to denote him.

4. The potency of the decad is noted ın the last line.

The specific features of the Decad

1. The burden of the hymns in this decad occurs invariably in the last line, with a direct address to the Lord of the sacred place: "Nāṭṭiyattāṉkuṭi nampī".
2. Each metrical line of the quadruplicate consists of seven metrical feet, each of which is made up of two metrical syllables with a few exceptions.
3. The intense devotion of Ārūrar to Lord Śiva is forcefully communicated in almost all the lines of the hymns.
4. Negative language is used to express his limitless and unquestionable love to God, though he is in a plight, sufferring from misery, agony, and torture.
5. The Lord, as Moral Governor is indicated in many contexts of this decad.
6. The word 'tippiyam' in the sense of divinity occurring in the second hymn has already been used in *Maṇimēkalai* in the sense of wonder [7.97; 15. 70; 19. 10-14] and also in the sense of celestial origin [17.37, 18.84 etc].
7. The conjunctive past participle 'vaittu' is palatalized into 'vaiccu' in the third line of this decad. Similar usage is also found in *Tiruvācakam* [VIII 5.96]. It is a colloquial form.
8. The phrase "maṇiyē māṇikka vaṇṇā" occurs twice in this decad, being address to the Almighty [2:3; 3:3].
9. Most of the expressions in this decad stand comparison with their counterparts in *Tiruvācakam*, as indicated in each of the hymns.
10. The usage 'maṇamakaḷ kaṇavaṉai' in the second person singular is reminiscent of similar usages in the Caṅkam anthology *Paripāṭal* [1.5-10; 3.16, 61; 4.8-9; 9.79, 80 etc.].
11. In this decad also, ōr occurs before a consonant: ōr paṇpu [8.2]. It also occurs before a vowel in conformity of the tradition: "ōrilakkinai" [15.7].
12. The reference to the Jains and Buddhists in abusing words, found in the ninth hymn throws some light on the position of the heterodox systems in Tamilnadu.

A note on the *sthala*

16. Tiru-k-kalayanallūr

This sacred place is situated 4½ k.m. away from Kumbakonam on the highway leading to Nidamangalam. It is one of the significant sthalas on the southern banks of the Ariver Aricil, a tributary of Kāviri. At present, it is known as Cākkōṭṭai.

According to the local legend, the pot (i.e. kalayam) containing the souls halted here at the time of deluge and hence the name Kalayanallūr. Leave alone the mythical explication, one could adduce enough references from this decad to propose that since the people of this habitat were well versed in different arts (kalai) including scriptures, the place was called Kalaiyanallūr which in people's language transformed into Kalayanallūr. In the word 'kalaiya', the root is kalai, meaning arts, -y- is a glide and -a, being a particle of implied relative participle indicates possession. In *Periyapurāṇam*, the form Kalaiyanallūr is uniformly found [vide 29.66, 67]. Hence this original form should have been used by Ārūrar in all the hymns of this decad. During the period of Nāyaṉmārs, many holy places got the suffix-nallūr which means good city or place as we see in Avaḷivaḷnallūr, Aṟaiyaṉinallūr, Pantaṇainallūr and Veṇṇeynallūr. One sthala is known as Tirunallūr, hymned by Tiruñāṉacampantar [I 86, II 57, III 83] and Tirunāvukkaracar (IV 97, VI 14). Nallūr-p-perumaṇam was the sacred sthala where Campantar attained liberation (III 125).

The presiding Lord of this shrine is called **Amirtakalānātar** and His consort, **Amirtavalli.**

As per the details in *Periyapurāṇam*, after paying homage to the Lord at Tiru-v-iṭaimarutūr, Tirunākēccuram, Civapuram etc., Ārūrar arrived at Kalayanallūr [vide XII 29.66, 67]. Cēkkiḻār has correctly comprehended the contents of this decad and noted that the hymnist has celebrated many of the real legends in musical songs: "meymmai-p-purāṇam palavumika-c-ciṟappittu icaiyiṉ viḷampiṉār" [XII 29.67]. It is essential to record that the aesthetical sense of Ārūrar has been artistically communicated in the last two lines of the decad through his splendid descriptions of nature. This shrine has been extolled only by Ārūrar.

16. திருக்கலயநல்லூர் பண் : தக்கராகம்

156

குரும்பைமுலை மலர்க்குழலி கொண்டதவம் கண்டும்
குறிப்பினொடும் சென்றவள்தன் குணத்தினைநன் கறிந்து
விரும்புவரம் கொடுத்தவளை வேட்டருளிச் செய்த
விண்ணவர்கோன் கண்ணுதலோன் மேவியஊர் வினவில்
அரும்பருகே சுரும்(பு)அருவ அறுபதம்பண் பாட
அணிமயில்கள் நடமாடும் அணிபொழில்சூழ் அயலின்
கரும்பருகே கருங்குவளை கண்வளரும் கழனிக்
கமலங்கள் முகமலரும் கலயநல்லூர் காணே. 1

தென்னங்குரும்பை ஒத்த நகிலையும் மலர்சூடிய கூந்தலையும் உடைய உமையம்மை மேற்கொண்ட தவத்தினை நோக்கி, அவளை மணக்கும் குறிப்புடன் சென்று, அவளுடைய பண்பினை நன்கு அறிந்து, அவள் விரும்பிய வரத்தினை வழங்கி மணம் செய்தருளிய விண்ணவர் வேந்தனாகிய கண்ணுதலோன் வீற்றிருக்கும் ஊர் யாது என்று கேட்பின்:

சுரும்புகள், அரும்புகளின் அருகில் சென்று இசைகூட்டவும், ஆறு கால்களை உடைய வண்டுகள் பண் பாடவும், அழகிய மயில்கள் நடனம் ஆடுகின்ற அழகிய பொழில்கள் சூழ்ந்திருக்கும் இடத்தின் மருங்கில் உள்ள கரும்புகளின் அருகே கருங்குவளை மலர்கள் கண்ணுறங்கும் வயல்களில் தாமரை மலர்கள் முகம் போல மலரும் திருக்கலயநல்லூரே ஆகும்.

16. Tiru-k-Kalayanallūr Paṇ: Takkarākam

kurumpaimulai malar-k-kuḻali koṇṭatavam kaṇṭu
kuṟippiṉoṭum ceṉṟavaḷtaṉ kuṇattiṉainaṉ(ku) aṟintu
virumpuvaram koṭuttavaḷai vēṭṭaruḷi-c- ceyta
viṇṇavarkōṉ kaṇṇutalōṉ mēviyaūr viṉavil
arumparukē curum(pu)aruva aṟupatampaṇ pāṭa
aṇimayilkaḷ naṭamāṭum aṇipoḻilcūḻ ayaliṉ
karumparukē karuṅkuvaḷai kaṇvaḷarum kaḻaṉi-k-
kamalaṅkaḷ mukamalarum kalayanallūr kāṇē. 1

The Lord of the eye in the forehead,
The king of celestials,
On noticing the penance of Pārvati,
Of breasts like young coconuts
And flower-adorned tresses,
Approached her, with the intention of wedding;
Appreciating her quality supreme,
The desired boon, He granted and wedded.
The place, where He abides
If you ask, it is Kalayanallūr,
Spotted with lovely groves,
Where hum the bees close to the buds,
Buzz the beetles melodious din
Dance the peacocks beautiful
In the proximity of fertile fields,
Nearby the sugarcanes,
Close the petals of blue lilies,
Blooms face-like flower lotus!

1. Since Dakṣa despised his own daughter, Dākṣāyaṇī and her husband Lord Śiva, she could not bear the insult to the effect that she cast off the coil and manifested as the daughter of Himavān and did severe penance to get united with her supreme spouse. The Lord condescended to her one-pointed tapas, approached her hermitage, tested her filial love and finally wedded her. This episode is narrated in *Kumārasambhava* and *Kandapurāṇam.*

2. The last two lines are wonderful description of the natural background of Kalayanallūr. The music and dance, respectively performed by the beetles and peacocks on the beautiful stage of array of groves provided aesthetic joy to the senses of ear and eye, the two primary gates of perception. It is pertinent to note that Tolkāppiyar has also given prominence to the sensory organs, eye and ear in the process of delight and also learning [poruḷ, 271].

3. In the last line, a contrasting picture is drawn: As a result of the performance, cited above, the blue lilies close their petals as a mark of sleep while the lotus blossoms as if it wakes up. Here, the poetical expression requires some elucidation. It is the poetical convention that the eyes are compared to blue lily and the face is compared to the lotus flower. As an inverted expression, lily is said to go to sleep while lotus is opening or waking.

157

செருமேவு சலந்தரனைப் பிளந்தசுடர் ஆழி
செங்கண்மலர் பங்கயமாச் சிறந்தானுக்(கு) அருளி
இருள்மேவும் அந்தகன்மேல் திரிசூலம் பாய்ச்சி
இந்திரனைத் தோள்முரித்த இறையவன்ஊர் வினவில்
பெருமேதை மறையொலியும் பேரிமுழ வொலியும்
பிள்ளையினம் துள்ளிவிளை யாட்டொலியும் பெருகக்
கருமேதி புனல்மண்டக் கயல்மண்டக் கமலம்
களிவண்டின் கணம்இரியும் கலயநல்லூர் காணே. 2

போரினை விரும்பிய சலந்தரன் என்னும் அசுரனை இருகூறாகப் பிளந்த சுடர்ச் சக்கரத்தை, தன் செங்கண்ணையே தாமரை மலராகப் பறித்து வழிபட்டுச் சிறந்தவனாகிய திருமாலுக்கு வழங்கியருளியவனும்; இருள் பொருந்திய அந்தாகசுரன்மேல் மூவிலைச் சூலத்தைச் செலுத்தி அழித்தவனும்; (தக்கன் வேள்வியில் பங்கு கொண்ட) இந்திரனின் தோளைத் துணித்தவனும் ஆகிய இறைவன் வீற்றிருக்கும் ஊர் யாது என்று கேட்பின்:

பெருமையினையும் அறிவினையும் அளிக்கும் மறைகளின் ஓசையும், முரசு, முழவு முதலிய இசைக் கருவிகளின் இனிய ஓசையும், இளம்பிள்ளைகள் கூட்டமாகத் துள்ளி விளையாடுதலி னால் எழும்பும் ஓசையும் பெருகுவதால், கரிய எருமைகள் நீர்நிலைகளில் திளைக்கவும், கயல் மீன்கள் தாமரை மலர்களின்மேல் நெருங்கவும், களிக்கும் வண்டின் கூட்டம் மலர்களை விட்டுப் பிரிந்து செல்லும் (வனப்புடைய) திருக்கலையநல்லூரே ஆகும்.

cerumēvu calantaraṉai-p- piḷantacuṭar āḻi
ceṅkaṇmalar paṅkayamā-c- ciṟantāṉuk(ku) aruḷi
iruḷmēvum antakaṉmēl tiricūlam pāycci
intiraṉai-t- tōḷmuritta iṟaiyavaṉūr viṉavil
perumētai maṟai-y-oliyum pērimuḻa voliyum
piḷḷai-y-iṉam tuḷḷiviḷai yāṭṭoliyum peruka-k-
karumēti puṉalmaṇṭa-k- kayalmaṇṭa-k- kamalam
kaḷivaṇṭiṉ kaṇamiriyum kalayanallūr kāṇē. 2

He, who blessed Tirumāl
With luminous disc weapon
That cut asunder the warring Jalandhara
When he offered his lotus eye
As a flower in worship,
He, who thrust His trident
Into Andhaka, the dark coloured,
He, who broke Indra's shoulder
Is the Supreme Lord.
The place, where He abides
If you ask, it is Kalayanallūr,
Filled with the chanting of Vedic scholars,
The melodious sound of musical drums,
The noise of children who jump and play
Into the water dashed the buffaloes dark
Frightening the carps to shelter in the lotus
In turn scaring the joyous beetles to flee.

1. In the beginning of the first line, the killing of Jalandharāsura is referred. The fire, discharged from Śiva's forehead after burning the triple castles, was let into the sea, resulted in the manifestation of a ferocious child, who came to be called Jalandharāsura. He grew up with vigour and valour and wedded Bṛndā. He turned against the Devas. When he attempted to take Pārvati, he was slain by Lord Śiva through the disc weapon (-Sudarśana) that He created by drawing up a circle with his toe on the ground.

   According to the Tamil tradition, this rare feat of Śiva was performed at Tiruvirkuṭi, near Tiruvārūr. Tirumūlar has included this episode in the enumeration of eightfold heroic feats of Śiva [*Tirumantiram*, II, 6].

2. This miraculous and mighty disc weapon was given to Tirumāl by Lord Śiva, accepting his worship with lotus flowers including his eye, looking like a lotus. This episode is also found in early hymns of Tiruñāṉacampantar [II 39.4] and Tirunāvukkaracar [V 59.1, 3]. According to one version, this episode occurred at Cakkara-p-paḷḷi in Thanjavur district: "Cakkaram māl, uṟaippāl aṭi pōṟṟa-k-koṭutta paḷḷi" (II 39.4). Another version placed the same at Tirumāṟpēṟu, near Kāñcipuram [V 59. 1, 3].

3. Andhaka was an aśura, son of Kāsyapa and Ditī, with 1,000 heads and arms, 2000 eyes and feet. He was the embodiment of evils and behaved like a blind man and hence the

name. According to one legend, when he attempted to lift the heavenly Pārijāta tree, he was cut off by Śiva. This story is noted in the first half of the second line. Tirumūlar has given a different version. The aśura obtained special boons, as a result of his austerities and severe penance. He utilised the rare powers in inflicting untold pains to all the beings in the universe. The celestials requested Śiva to put an end to their sufferings. The Lord discharged His trident and killed the titan [X 2.3].

4. The breaking of Indra's shoulder by Śiva or Virabhadra took place during Dakṣa's sacrifice.

5. The various sounds indicate the prosperous and pleasant position of the place.

6. The last line is a pen picture of ponds and groves of Kalayanallūr.

158

இண்டைமலர் கொண்டுமணல் இலிங்கமது இயற்றி
இனத்தாவின் பாலாட்ட இடறியதா தையைத்தாள்
துண்டமிடு சண்டியடி அண்டர்தொழு தேத்தத்
தொடர்ந்தவனைப் பணிகொண்ட விடங்கனதூர் வினவில்
மண்டபமும் கோபுரமும் மாளிகையும்சூ ளிகையும்
மறைஒலியும் விழவொலியும் மறுகுநிறை வெய்திக்
கண்டவர்கள் மனங்கவரும் புண்டரிகப் பொய்கைக்
காரிகையார் குடைந்தாடும் கலயநல்லூர் காணே. 3

இண்டையும் மலரும் கொண்டு (மண்ணியாற்றின் மருங்கில்) மணல் இலிங்கம் அமைத்து, பசுக்கூட்டத்தின் பால் கொண்டு அபிடேகம் செய்ய, (அதனைக் கண்டு சினந்து) இடறிய தாதையின் தாளினைத் துணித்த சண்டீசரின் திருவடிகளை வானவரும் வணங்கிப் போற்றும்படி, அவரைத் தொடர்ந்து பணிகொண்டருளிய சுயம்பு மூர்த்தி வீற்றிருக்கும் ஊர் யாது என்று கேட்பின்:

மண்டபங்கள், கோபுரங்கள், மாளிகைகள், சூளிகைகள் ஆகியவற்றில் மறைகளின் அத்தியயன ஓசையும் விழாக்களின் ஓசைகளும் வீதிகளில் நிறையவும், காண்போர் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்ளும் தாமரைப் பொய்கைகளில் இளமகளிர் திளைத்தாடி மகிழும் திருக்கலயநல்லூரே ஆகும்.

சூளிகை-மேல் மாடம்.

iṇṭaimalar koṇṭumaṇal iliṅkamatu iyaṟṟi
iṉattāviṉ pālāṭṭa iṭaṟiyatā taiyai-t-tāḷ
tuṇṭamiṭu caṇṭiyaṭi aṇṭartoḻu tĕtta-t-
toṭarntavaṉai-p- paṇikoṇṭa viṭaṅkaṉatūr viṉavil
maṇṭapamum kōpuramum māḷikaiyumcū ḷikaiyum
maṟaioliyum viḻavoliyum maṟukuniṟai veyti-k-
kaṇṭavarkaḷ maṉaṅkavarum puṇṭarika-p- poykaik
kārikaiyār kuṭaintāṭum kalayanallūr kāṇē. 3

He, the self-existing Being,
Received the service of Caṇḍi,
Who made a linga with sand and,
Bathed it in the milk of a herd of cow,
Prayed with the flowers of iṇṭai,
Cut even his father's foot
For that kicked off the milk-pot!
His laudable service earned the grace
That made the celestials worship him.
The place, where the Lord abides
If you ask, it is Kalayanallūr
Dotted with halls imposing, towers
Mansions and magnificent mounds
Filled the streets with sound of Vedas
And bustle of festivals, overflowing,
Fascinated the hearts of sight-seers
And with lotus ponds
Where immerse and sport the damsels.

1. The heroic worship of Caṇḍi, one of the 63 Nāyaṉmārs is noted in the first half of this hymn. He is celebrated also by Tiruñāṉacampantar [I 62.4], Tirunāvukkaracar [IV 65.6] and Māṇickavāsakar [VIII 15.7]. Following Ārūrar's *Tiru-t-toṇṭa-t-tokai, Nampi-y-āṇṭār Nampi* and *Cēkkiḻār* have elaborately narrated his biography. He was born at Cēyñalūr on the banks of River Maṇṇi, to the Brahmin parents Yajñadatta [-Eccatattaṉ] and Pavitrā. Even at his young age, he was compassionate towards cows, for they produced the five-fold objects [-pañcakavya] to the worship of Śiva. So, he could not tolerate the cowherd beating any cow. He led the herd to graze. The yield of milk increased. As a result, the milk was flowing involuntarily, even when the cows were grazing. The boy saint devotedly formed a sand linga by the side of Maṇṇi river and offered the cow-milk in worship. On getting the information, the father went to the spot and noticed his son, wasting the milk on the sand linga. Without sensing his intense devotion, the father beat him severely and kicked off the milk pot. Suddenly, the boy took a stick lying nearby and lashed against the father's legs to the effect that the stick itself turned as a battle-axe and cut them. The Lord was moved and appeared along with His consort Pārvati to bless the son with Caṇḍēsapadam, adorning his head with the laurel of koṉrai. The father also attained salvation. The idol of Caṇḍeśwara is installed in all Śiva temples mostly on the northern side of the shrine. The nirmālyas are offered to him. He is one of the five idols (pañcamūrti), taken in procession during festival occasions. Tirumūlar has also described this legend in one poem [X, 351]. Aruḷnanticivam quoted this episode to illustrate that even the sinful act would turn to be a virtue if it is directed to the devoted worship of Śiva [Vide *Civañāṉacittiyār*, Sutra 2, 29]. Further, in the same poem, it is stated that even a virtuous act would become a grave sin, if the motive is wicked and against the Lord, as in the case of Dakṣa's sacrifice.

2. The great halls, towers, mansions and terraces attract the passers-by. They indicate a developed civilization. The halls were meant both for feeding and for performance of music, dance and religious- cum-literary expositions. The prosperity of the people is understood from the existence of palacious buildings and open terraces which in ancient poems are meant for enjoying the moon shine.

3. The commingling of Vedic chanting sounds with the festival sound, filling all the streets of Kalayanallūr presents a pleasant picture of the people's life.

4. Iṇṭai-a laurel.

159

மலைமடந்தை விளையாடி வளையாடு கரத்தான்
　　மகிழ்ந்தவள்கண் புதைத்தலுமே வல்லிருளாய் எல்லா
உலகுடன்தான் மூடவிருள் ஓடும்வகை நெற்றி
　　ஒற்றைக்கண் படைத்துகந்த உத்தமன்ஊர் வினவில்
அலையடைந்த புனல்பெருகி யானைமருப்பு இடறி
　　அகிலொடுசந்(து) உந்திவரும் அரிசிலின்தென் கரைமேல்
கலையடைந்து கலிகடியந் தணர்ஓமப் புகையால்
　　கணமுகில்போன்(று) அணிகிளரும் கலயநல்லூர் காணே. 4

பார்வதி மகிழ்ந்தவளாகி விளையாட்டாகத் தன் வளைக்கரங்களினால் (இறைவனின்) கண்களைப் புதைத்தலும், கொடிய இருள் எல்லா உலகுகளையும் ஒருங்கே சூழ்ந்தமையால், அவ்விருள் அகலும்படி நெற்றியில் ஒற்றைக் கண்ணைப் படைத்து (ஒளிவழங்கி) மகிழ்ந்த உத்தமன் வீற்றிருக்கும் ஊர் யாது என்று கேட்பின்:

அலைசார்ந்த நீர் பெருக்கெடுத்து யானைகளின் தந்தங்களைப் புரட்டிக் கொண்டும், அகில், சந்தனம் ஆகிய மரங்களைத் தள்ளிக்கொண்டும் ஓடிவரும் அரிசிலாற்றின் தென்கரைமேல் திகழ்வதும், கலைகளைப் பயின்று துன்பத்தைப் போக்கும் அந்தணர்கள் வளர்க்கும் ஓமப் புகையால், முகில் கூட்டம்போல் அழகு விளங்குவதும் ஆகிய திருக்கலயநல்லூரே ஆகும்.

malaimaṭantai viḷaiyāṭi vaḷaiyāṭu karattāṉ
　　makiḻntavaḷkaṇ putaittalumē valliruḷāy ellā
ulakuṭaṉtāṉ mūṭa-v-iruḷ ōṭumvakai neṟṟi
　　oṟṟaikkaṇ paṭaittukanta uttamaṉūr viṉavil
alaiyaṭainta puṉalperuki yāṉaimarup(pu) iṭaṟi
　　akilotucan(tu) untivarum aricilinteṉ karaimēl
kalaiyaṭaintu kalikaṭi-y-an taṇarōma-p- pukaiyāl
　　kaṇamukilpōṉ[ṟu] aṇikiḷarum kalayanallūr kāṇē. 4

The Supreme created an eye in His forehead
To dispel the total darkness
The enveloped all the worlds, as the result of
The playful act of mountain damsel
Covering His eyes with her bangled hands,
The place where He abides
If you ask, it is Kalayanallūr
With full of beauty
On the southern bank of Aricil
Flooded with waves
Carrying the tusks of elephants
Pushing forth Akil and Sandal trees
And where the learned Antaṇar
Drive away their misery
By their learning and also lit the sacrificial fire,
The smoke of which appears as a group of clouds.

1. The sport of Pārvati, coming from the backside of Śiva and closing His eyes by her clenched fingers is described in the first part of this hymn. As a result, the whole world was enveloped in total darkness, indicating the source of universal light emerged from Lord Śiva. In order to dispel the darkness, the Lord out of immense compassion opened His eye in the forehead, radiating immeasurable brilliance. This legend is also narrated in many Talapurāṇas. The fourth section of *Aruṇācala purāṇam* with the title, "Tiru-k-kaṇputaitta carukkam" beautifully describes this episode.

2. The phrase, "kalai-y-aṭaintu..... antaṇar" denotes the proficiency of the Antaṇar not only in the scriptures, but also in the arts.

160

நிற்பானும் கமலத்தில் இருப்பானும் முதலா
நிறைந்(து)அமரர் குறைந்(து)இரப்ப நினைந்(து)அருளி யவர்க்காய்
வெற்பார்வில் அரவுநாண் எரிஅம்பால் விரவார்
புரமூன்றும் எரிவித்த விகிர்தன்ஊர் வினவில்
சொற்பால பொருட்பால சுருதிஒரு நான்கும்
தோத்திரமும் பலசொல்லித் துதித்திறைதன் திறத்தே
கற்பாரும் கேட்பாரு மாய்எங்கும் நன்கார்
கலைபயில்அந் தணர்வாழும் கலயநல்லூர் காணே. 5

நின்றகோலத்தில் திகழும் திருமாலும் தாமரை மலர் மிசையுள்ள நான்முகனும் உள்ளிட்ட அமரர் கூடிக் குறையிரப்ப, அவர் பொருட்டாக அருளுடன் நினைந்து மலையாகிய வில்லும், பாம்பாகிய நாணும், தீயாகிய அம்பும் கொண்டு பகைவரின் முப்புரங்களையும் எரியச் செய்த விகிர்தன் (-உலகியலுக்கு வேறுபட்டவன்) வீற்றிருக்கும் ஊர் யாது என்று கேட்பின்:

சொல்வகை பொருள்வகையுடைய நான்மறைகளையும் பல்வகைத் தோத்திரங்களையும் சொல்லிப் போற்றி, இறைவனின் இயல்புகளைக் கற்பாரும் கேட்பாருமாய் எங்கும் நன்கமைந்த கலைகள் பயிலும் அந்தணர்கள் வாழும் திருக்கலயநல்லூரே ஆகும்.

niṟpāṉum kamalattil iruppāṉum mutalā
niṟain[tu]amarar kuṟain[tu]irappa niṉain[tu]aruḷi-y- avarkkāy
veṟpārvil aravunāṇ eriampāl viravār
puramuṉṟum erivitta vikirtaṉūr viṉavil
coṟpāla poruṭpāla curutioru nāṉkum
tōttiramum palacolli-t- tutit[tu]iṟaitaṉ tiṟattē
kaṟpārum kēṭpāru māyeṅkum naṉkār
kalaipayilan taṇarvāḻum kalayanallūr kāṇē. 5

The Lord, who is different from world's way,
Fulfilled the request
Of Brahma, Viṣṇu and other celestials, by
Burning the triple castles of titans
With mountain bow, serpent string
And arrow fire.
The place, where He abides
If you ask, it is Kalayanallūr
Inhabited by learned Antaṇar
Chanting the Vedas four
Full of utterance meaningful
Reciting the hymns of praise
In their worship,
Indulged in learning and listening
The aspects of Almighty.

1. The Lord's manifestation as Tripurāntakamūrti is delineated in the first half of this hymn. The destruction of the triple castles of the aśuras who were disturbing the devas including Viṣṇu and Brahma reveals the measureless compassion and boundless supremacy of Lord Śiva.

2. The word *curuti* [Skt. Śruti] denotes the *Vedas*, handed down to posterity through oral transmission from one generation to another. The word 'tōttiram' means the Tamil hymns of the early Śaiva apostles like Tiruñāṉacampantar and Tirunāvukkaracar.

3. The last half of the hymn reveals the fact that both *Vedas* and Tamil hymns were recited in the daily worship of the temple.

4. As mentioned in the last line of the preceding hymn, the phrase, 'kalaipayil antaṇar' in the end of this hymn also discloses the expertise of the Antaṇar in arts. That is why the city is named "Kalaiyanallūr".

161

பெற்றிமைஒன்(று) அறியாத தக்கனது வேள்விப்
பெருந்தேவர் சிரம்தோள்பல் கரங்கண்பீ(டு) அழியச்
செற்றுமதிக் கலைசிதையத் திருவிரலால் தேய்வித்(து)
அருள்பெருகு சிவபெருமான் சேர்தரும்ஊர் வினவில்
தெற்றுகொடி முல்லையொடு மல்லிகைசெண் பகமும்
திரைபொருது வருபுனல்சேர் அரிசிலின்தென் கரைமேல்
கற்றினம்நல் கரும்பின்முளை கறிகற்கக் கறவை
கமழ்கழுநீர் கவர்கழனிக் கலயநல்லூர் காணே. 6

முறைமை சிறிதும் அறியாத தக்கன் செய்த வேள்வியில் (பங்குகொண்ட) பெரிய தேவர்களின் தலை, தோள், பல், கரம், கண் என்னும் உறுப்புக்கள் வலியற்று ஒழிய அழித்து, திங்களின் கலைகள் சிதையும்படி கால்விரலால் தேயச்செய்து, பின் அவர்கள் அனைவரிடத்தும் அருள்மிக வழங்கிய சிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் ஊர் யாது என்று கேட்பின்:

பின்னிய முல்லைக் கொடியொடு மல்லிகைக் கொடியும் சண்பக மரமும் அலைகளினால் தள்ளப்பட்டு வரும் புனல்மிக்க அரிசிலாற்றின் தென்கரைமேல் கன்றினம் நல்ல கரும்பின் முளையினைக் கறித்தலைக் கற்க, ஆக்கள் மணம்கமழும் செங்கழுநீரினை மேயும் திருக்கலயநல்லூர் என்னும் ஊரே ஆகும்.

perrimaion(ru) ariyāta takkanatu vēlvi-p-
peruntēvar ciramtōlpal karamkanpī[tu] aliya-c-
cerrumati-k- kalaicitaiya-t- tiruviralāl tēyvit[tu]
arulperuku civaperumān cērtarumūr vinavil
terrukoti mullaiyotu mallikaicen pakamum
tiraiporutu varupunalcēr aricilinten karaimēl
karrinamnal karumpinmulai karikarka-k- karavai
kamalkalunīr kavarkalani-k- kalayanallūr kānē. 6

He felled the limbs of celestials
Attended the sacrifice of Dakṣa
And also effaced the moon's phase
By His divine finger
And then resuscitated.
The place of all graceful Civaperumāṉ
If you ask, it is Kalayanallūr
On the southern bank of Aricil
Pushing forth the stumbling creepers
Of jasmine species and champak
Dashing with flooded waves;
Where the herd of calves
Learn to eat the sugarcane's shoots
While the cows seize lilies fragrant
In the paddy fields.

1. In the first line, the heroic feat of Lord Śiva in decimating the limbs of the prominent Devas, participated in the exhaustive sacrifice, performed by Dakṣa. The dismembered limbs are head, shoulder, teeth and hands, as referred in this hymn. According to Tirumūlar, the Lord removed Dakṣā's head and in its place He fixed the goat's head to suppress the arrogance of Dakṣa. [*Tirumantiram*, 340]. The shoulders of Indra were mutilated, [*Tirumuṟai* VII 16.2; 17.5]. The eyes of the Sun were plucked out [Ibid, 17.5]. He lost his teeth also (Ibid. 26.3). A detailed description of the loss of the celestials' limbs is found in *Tiruvācakam* [VIII 14.7-16]. Accordingly, the hands of Agni while attempting to collect the sacrificial offering to eat, were cut down. All these acts are attributed in some versions to Virabhadra, created by Śiva to destroy the wicked sacrifice of Dakṣa.

   Since the Moon also indulged in the sacrificial function, his digital phase was demolished. However, punishment was meant to make the Devas realise their mistake. Hence, after realisation, all of them were blessed with immense grace of Śiva.

2. The fertility, prosperity and beauty of Kalayanallūr are splendidly portrayed in the last two lines.

162

இலங்கையர்கோன் சிரம்பத்தோ(டு) இருபதுதிண் தோளும்
இற்றலற ஒற்றைவிரல் வெற்பதன்மேல் ஊன்றி
நிலங்கிளர்நீர் நெருப்பொடுகாற்(று) ஆகாசம் ஆகி
நிற்பனவும் நடப்பனவாம் நின்மலன்ஊர் வினவில்
பலங்கள்பல திரைஉந்திப் பருமணிபொன் கொழித்துப்
பாதிரிசந்(து) அகிலினொடு கேதகையும் பருகிக்
கலங்குபுனல் அலம்பிவரும் அரிசிலின்தென் கரைமேல்
கயல்உகளும் வயல்புடைசூழ் கலயநல்லூர் காணே. 7

இலங்கையர்க்கு வேந்தனாகிய இராவணனின் தலைகள் பத்தும் திண்தோள்கள் இருபதும் சிதைந்து அலறும்படி, கயிலைமலைமேல் தன்காலின் ஒரு விரலை ஊன்றியவனும், நிலம், மிக்கநீர், நெருப்பு, காற்று, வானம் என்னும் ஐம்பூதங்களாகியும், நிற்பன, நடப்பனவாகிய உயிர்களாகியும் விளங்கும் தூயவன் வீற்றிக்கும் ஊர் யாது என்று கேட்பின்:

திரைகளில் பல்வகைப் பழங்களையும் உந்திக்கொண்டும், பெரிய மணிகளையும் பொன்னையும் கொழித்துக் கொண்டும், பாதிரி, சந்தனம், அகில், தாழை முதலியவற்றைக் கவர்ந்து கொண்டும், கலங்கிய நீர் ஆரவாரித்து ஓடிவரும் அரிசிலாற்றின் தென்கரையில் திகழும் கயல்மீன்கள் புரளும் வயல் வளம் சூழ்ந்த திருக்கலயநல்லூரே ஆகும்

ilaṅkaiyarkōṉ cirampattō[ṭu] irupatutiṇ tōḷum
iṟṟalaṟa oṟṟaiviral veṟpataṉmēl ūṉṟi
nilaṅkiḷarnīr neruppoṭukāṟ[ṟu] ākācam āki
niṟpaṉavum naṭappaṉavām niṉmalaṉūr viṉavil
palaṅkaḷpala tiraiunti-p- parumaṇipoṉ koḻittu-p-
pātirican[tu] akiliṉoṭu kētakaiyum paruki-k-
kalaṅkupuṉal alampivarum ariciliṉteṉ karaimēl
kayalukaḷum vayalpuṭaicūḻ kalayanallūr kāṇē. 7

He, who crushed the heads tenfold
And strong shoulders twenty
Of the king of Srilanka
By pressing his single toe on the mount,
Is the Immaculate, immanent in earth,

Water, fire, air, space, movables and immovables.
The place, where He abides
If you ask, it is Kalayanallūr
On the southern bank of Aricil
Flowing with turbid water tinkling
Surrounded by paddy fields
Where gambol the carps.

1. The description of Rāvaṇānugrahamūrti is drawn in the first line of this hymn.
2. The Lord's immanence in all the five-fold gross elements [Mahābhūtas] and in all the organic and inorganic beings which are classified as *sthāvara* and *jangama* is expressed in the second line.
3. The Tamil word *paḻam* becomes palam in the third line to fulfil the symmetrical sound pattern, known as etukai in the first dy-syllabic structure of all the metrical lines.
4. The fertility and natural backdrop of Kalayanallūr is described in the last line.

163

மாலயனும் காண்(பு)அரிய மால்எரியாய் நிமிர்ந்தோன்
வன்னிமதி சென்னிமிசை வைத்தவன்மொய்த்(து) எழுந்த
வேலைவிடம் உண்டமணி கண்டன்விடை ஊரும்
விமலன்உமை யவளோடு மேவியஊர் வினவில்
சோலைமலி குயில்கூவக் கோலமயில் ஆலச்
சுரும்பொடுவண்(டு) இசைமுரலப் பசுங்கிளிசொல் துதிக்கக்
காலையிலும் மாலையிலும் கடவுள்அடி பணிந்து
கசிந்தமனத் தவர்பயிலும் கலயநல்லூர் காணே. 8

திருமாலும் பிரமனும் காணுதற்கு அரிய பெரிய அனல்வடிவாய் நிமிர்ந்து நின்றவனும், வன்னியும் திங்களும் தலைமிசை அணிந்தவனும், கடலில் திரண்டு எழுந்த நஞ்சினை உண்டு கறுத்த நீலமணி போன்ற கண்டத்தவனும், விடையினை ஊர்பவனும் ஆகிய மலமற்ற இறைவன் உமையம்மையுடன் விரும்பி வீற்றிருக்கும் ஊர் யாது என்று கேட்பின்:

பொழில்களில் நிறைந்துள்ள குயில்கள் கூவவும், கோலமயில்கள் ஆடவும், சுரும்பும் வண்டும் இசைபாடவும், பச்சைக் கிளிகள் (இறைவனின் புகழைச்) சொல்லித் துதிக்கவும் , காலையிலும் மாலையிலும் கடவுளின் திருவடியை வணங்கிக் கசிந்த மனத்தையுடைய அன்பர்கள் மிக்கிருக்கும் திருக்கலயநல்லூரே ஆகும்

mālayaṉum kāṇ[pu]ariya māleriyāy nimirntōṉ
vaṉṉimati ceṉṉimicai vaittavaṉmoyt[tu] eḻunta
vēlaiviṭam uṇṭamaṇi kaṇṭaṉviṭai ūrum
vimalaṉumai yavaḷōṭu mēviyaūr viṉavil
cōlaimali kuyilkūva-k- kōlamayil āla-c-
curumpoṭuvaṇ[ṭu] icaimurala-p- pacuṅkiḷicol tutikka-k-
kālaiyilum mālaiyilum kaṭavuḷaṭi paṇintu
kacintamaṉat tavarpayilum kaḷayanallūr kāṇē. 8

He, who became the stupendous column of fire
Stood upright,
Transcending the ken of Māl and Ayaṉ;
He, who adorned His head with vaṉṉi and crescent
Whose throat shines like sapphire hue
Since He consumed the ocean's poison,
Is the Immaculate, who rides the bull.
With His consort Umā
The place, where He abides
If you ask, it is Kaḷayanallūr
Studded with beautiful groves,
Where hallo the koel birds
Dance the picturesque peacocks
Hum the bees and beetles
The Lord's praise, utter the parrots
The devotees with melting hearts
Both in morn and eve
Pay homage to the Supreme.

1. The description of Lord's manifestation as a very big column of fire, projecting a magnificent and immeasurable linga to suppress the arrogance of Brahma and Viṣṇu is found in the opening line of this hymn.

2. Vanni is favourite with Śiva. Its botanical nomenclature is *prosopis spicigera* i.e. Indian mesquit. The leaves of this tree are sacred, since the Lord adorned His matted lock with them. They are offered in the worship.
3. Candrānugraha mūrta and Viṣāpaharaṇa mūrta are noted in the next lines.
4. The natural splendour and the filial piety of the devotees are delineated in the last two lines.

164

பொரும்பலம(து) உடைஅசுரன் தாரகனைப் பொருது
　　பொன்றுவித்த பொருளினைமுன் படைத்துகந்த புனிதன்
கரும்புவிலின் மலர்வாளிக் காமன்உடல் வேவக்
　　கனல்விழித்த கண்ணுதலோன் கருதும்ஊர் வினவில்
இரும்புனல்வெண் திரைபெருகி ஏலம்இல வங்கம்
　　இருகரையும் பொருதலைக்கும் அரிசிலின்தென் கரைமேல்
கரும்புனைவெண் முத்தரும்பிப் பொன்மலர்ந்து பவளக்
　　கவின்காட்டும் கடிபொழில்சூழ் கலயநல்லூர் காணே. 9

பொருகின்ற பலம் கொண்ட தாரக அசுரனைப் பொருது அழித்த முருகனை முன்பு அளித்து உகந்த புனிதனும், கரும்பு வில்லையும் மலர் அம்பினையும் கொண்ட காமனின் உடல் வெந்தழிய நோக்கிய நெற்றிக் கண்ணினை உடையவனும் ஆகிய சிவபெருமான் கருதி வீற்றிருக்கும் ஊர் யாது என்று கேட்பின்:

மிக்க வெள்ளத்தின் வெள்ளிய அலைகள் மிகுந்த ஏலம், இலவங்கம் என்பனவற்றால் இருகரைகளையும் மோதி அலைக்கும் அரிசிலாற்றின் தென்கரையில், பெரிய புன்னை மரங்கள் வெள்ளிய முத்துக்கள் போன்ற மொட்டுகளை அரும்பி, பொன் போன்ற பூக்களை மலர்ந்து பவளம் போன்ற பொகுட்டுடன் வனப்பினைக் காட்டும் மணம் கமழும் சோலைகள் சூழ்ந்திருக்கும் திருக்கலயநல்லூரே ஆகும்.

porumpalama[tu] uṭaiacuraṉ tārakaṉai-p- porutu
　　poṉṟuvitta poruḷiṉaimuṉ paṭaittukanta puṉitaṉ
karumpuviliṉ malarvāḷi-k kāmaṉuṭal vēva-k-
　　kaṉalviḻitta kaṇṇutalōṉ karutumūr viṉavil

irumpuṉalveṇ tiraiperuki ēlamila vaṅkam
irukaraiyum porutalaikkum aricilinteṉ karaimēl
karumpuṉaiveṇ muttarumpi-p- poṉmalarntu pavaḷa-k-
kaviṉkāṭṭum kaṭipoḻilcūḻ kalayanallūr kāṇē. 9

The Virtuous, issued forth His son,
Who demolished Tāraka, the mighty titan;
He, with forehead eye
Cast a firing look
To flame the body of Kāma,
Armed with sugarcane bow
And flower arrows;
The place, where He abides
If you ask, it is Kalayanallūr
On the southern bank of Aricil,
Inundated waters dark and waves white
Carrying cardamom and cloves,
Batter the banks and resound
Surrounded by fragrant groves
Of dark Puṉṉai trees
With pearl buds and gold blooms
Projecting the coral's beauty.

1. The genesis of *Kumārasambhava* is projected in the first line.
2. The word *poruḷ* here means 'son'. It means the same in *Pinkala nikaṇṭu.* The great Tamil Lexicon of the University of Madras has quoted this word with full reference to give the same sense [vide *Tamil lexicon*, p. 2936].
3. The description of Kāmāntaka mūrta is found in the next line.
4. The word *puṉṉai* is contracted as 'puṉai' to meet the prosodial exigence.
5. The transformation of the pearl-like buds of puṉṉai tree into gold-like blooms and finally coral-like flowers is beautifully painted in the last line as a piece of art. The flow of the poem is melodious and delightful. Similar descriptions are also drawn in the hymns of early *Tirumuṟai* anthologies [vide I 102.2, 4; 129.1 VI 73.3 etc.].

165

தண்கமலப் பொய்கைபுடை சூழ்ந்(து)அழகார் தலத்தில்
தடங்கொள்பெருங் கோயில்தனில் தக்கவகை யாலே
வண்கமலத்(து) அயன்முன்னாள் வழிபாடு செய்ய
மகிழ்ந்தருளி இருந்தபரன் மருவியஊர் வினவில்
வெண்கவரி கரும்பீலி வேங்கையொடு கோங்கின்
விரைமலரும் விரவுபுனல் அரிசிலின்தென் கரைமேல்
கண்கமுகின் பூம்பாளை மதுவாசம் கலந்த
கமழ்தென்றல் புகுந்துலவு கலயநல்லூர் காணே. 10

குளிர்ந்த தாமரைப் பொய்கைகள் நாற்புறத்தும் சூழ்ந்துள்ள அழகு பொருந்திய தலத்தில், தீர்த்தச் சிறப்புடைய பெருங்கோயிலில் முறைப்படி, வளவிய தாமரை மலரில் இருக்கும் நான்முகன் முற்காலத்தில் வழிபாடுபுரிய, அதற்கு மகிழ்ந்து அருள்செய்து விளங்கிய பரமன் வீற்றிருக்கும் ஊர் யாது என்று கேட்பின்:

கவரிமானின் வெண்முடியும் நீலமயிலின் இறகும் வேங்கை கோங்கம் ஆகியவற்றின் மணம்மிக்க மலர்களும் கலந்து அடித்துவரும் அரிசிலாற்றின் தென்கரையில் கணுக்களைக் கொண்ட பாக்கு மரங்களின் பூம்பாளையில் ஊறும் மதுவின் வாசத்தோடு கலந்த மணங்கமழும் தென்றல் புகுந்து உலவும் திருக்கலயநல்லூரே ஆகும்.

taṇkamala-p- poykaipuṭai cūḻn[tu]aḻakār talattil
taṭaṅkoḷperuṅ kōyiltaṉil takkavakai yālē
vaṇkamalat[tu] ayaṉmuṉṉāḷ vaḻipāṭu ceyya
makiḻntaruḷi iruntaparaṉ maruviyaūr viṉavil
veṇkavari karumpīli vēṅkaiyoṭu kōṅkiṉ
viraimalarum viravupuṉal aricilinteṉ karaimēl
kaṇkamukiṉ pūmpāḷai matuvācam kalanta
kamaḻteṉṟal pukuntulavu kalayanallūr kāṇē. 10

The Lord blessed Ayaṉ on fertile lotus
For he duly offered prayer yore
At this beauteous place of grand shrine,
Encircled by massive tank of cool lotus.

The place, where He sportly abides
If you ask, it is Kalayanallūr
On the southern bank of Aricil,
Flowing with yak tails and peacock feathers
Fragrant blooms of Veṅkai and Kōṅku
Where the breeze enters and strolls
Mingled with honey-scent
Of the spathes of areca palms with nodes.

1. The usage, 'Peruṅkōyil' denotes the majestic "Māṭa-k-kōyil" originally designed by Kōcceṅkaṭ Cōḻaṉ, the devoted Cola king of 200 A.D.
2. The legend that Brahma worshipped the presiding Lord of this temple gained currency during the times of Ārūrar. Such legends are meant to reveal the Supremacy of Śiva.
3. The last two lines, as usual, delineate the natural bounty and beauty of Kalayanallūr.
4. Ārūrar used the word *talam* in the first line to mean the sacred place.

166

தண்புனலும் வெண்மதியும் தாங்கியசெஞ் சடையன்
தாமரையோன் தலைகலனாக் காமரம்முன் பாடி
உண்பலிகொண்(டு) உழல்பரமன் உறையும்ஊர் நிறைநீர்
ஒழுகுபுனல் அரிசிலின்தென் கலயநல்லூர் அதனை
நண்புடைய நன்சடையன் இசைஞானி சிறுவன்
நாவலர்கோன் ஆரூரன் நாவின்நயந்(து) உரைசெய்
பண்பயிலும் பத்தும்இவை பத்திசெய்து பாட
வல்லவர்கள் அல்லலொடு பாவம்இலர் தாமே. 11

கங்கையினையும் திங்களையும் செஞ்சடையில் தாங்கியவனும், நான்முகனின் தலைஓட்டினையே பிச்சைப்பாத்திரமாக ஏந்தி முன்னர் இசைபாடிப் பின்னர்ப் பிச்சையேற்றுத் திரிபவனும் ஆகிய பரமன் வீற்றிருக்கும் ஊராகிய வெள்ளம் பெருக்கெடுத்து வரும் அரிசிலாற்றின் தென்கரையில் உள்ள திருக்கலய நல்லூரினை, நண்பாம் தன்மை உடைய நல்ல சடையன், இசைஞானி என்பாரின் புதல்வனும், திருநாவலூர்க்குத் தலைவனும் ஆகிய ஆரூரன் நயந்து பாடிய பண் சுமந்த இப்பத்துப் பாடல்களையும் பத்திபுடன் பாட வல்ல தொண்டர்கள் அல்லலும் பாவமும் அகன்றவர் ஆவர்.

tanpunalum venmatiyum tāṅkiyaceñ caṭaiyan
tāmaraiyōn talaikalanā-k- kāmarammun pāṭi
unpalikoṇ[ṭu] uḻalparaman uraiyumūr niṟainīr
oḻukupunal aricilinten kalayanallūr atanai
nanpuṭaiya nancaṭaiyan icaiñāni ciruvan
nāvalarkōn ārūran nāvinnayan[tu] uraicey
panpayilum pattumivai patticeytu pāṭa
vallavarkaḷ allaloṭu pāvamilar tāmē. 11

The Lord of matted red lock,
That sustained the waters cool and moon wh/ite,
The Supreme, who rambled for alms
With Brahma's skull as bowl
Rendering melody, abides at Kalayanallūr
On the southern bank of flooded Aricil,
Celebrated by Ārūran, the chief of Nāvalūr,
The son of friendly and benevolent Caṭaiyan and of Icaiñāni.
The masters who can sing these musical tens
With devotion will be relieved of sorrow and sin.

1. In the first two lines, Gangādhara mūrta, Candrānugraha mūrta, Brahmaśirascheda mūrta and Bhikśāṭana mūrta are indicated.

2. The parents of Ārūrar are noted in the third line. In the *Tiru-t-toṇṭa-t-tokai,* he has enumerated their names at the end of the last hymn:

   "ennavanām aranaṭiyē aṭaintiṭṭa caṭaiyan icaiñāni"

   Only Nampiyāṇṭār nampi and his successor Cēkkiḻār included Caṭaiyanār, Icaiñāniyār and Ārūrar in the list of 63 canonised Śaiva devotees.

3. The efficacy of the hymns is effected, only when they are rendered into the particular melody i.e. paṇ, as noted in the last line.

The specific features of the Decad

1. The hymns in this decad are not direct address to the Lord. Arūrar imagined a new technique by which the first two lines narrate some purāṇic legend, associated with the Supremacy of Śiva, while the last two lines are the description of the sacred place, Kalayanallūr.

2. The hymns are structured in such a way that the location and attributes of the place are asked in such phrases as "kaṇṇutalōṉ mēviya ūr viṉavil, and uniformly end with "kalayanallūr kāṇē".

3. The word *kāṇē* is an expletive, mostly occurring in the second person.

4. The genre of the hymn is eṇcirviruttam, a major type in which each half metrical line consists of triple three-syllabled metrical foot (-mūvacai-c-cir) and one two-syllabled foot (-īracai-c-cīr) of tēmā puḷimā pattern.

5. Normally kāyccir is found in such a creation. Occasionally, kaṉi-c-cīr is also noticed. e.g. aṉṭartoḻu (3.2). ōṭumvakai (4.2).

6. The rhythm and melody of all the hymns of this genre are splendid and delightful.

7. *āṉ* is the old form of instrumental case-sign. It is used as such in "karattāṉ" (4.1).

8. The usage "kaṟpārum kēṭpārum" (5.4) recalls its counterpart in the hymn of Tiruñānacampantar: "Kaṟṟal kēṭṭal uṭaiyār periyār" (I 1.2).

9. The third line of 5th poem reminds the passage in *Tiruvācakam*:

   "irukkoṭu tōttiram iyampiṉar orupāl" (20.4).

10. The concept that even the green parrots repeat the hymns in praise of Śiva, as found in the eighth poem is also found in other *Tirumuṟais* [I 131.1; VII 65.2; XII 1.3.8].

11. For the first time, the names of Ārūrar's parents are mentioned in the last hymn of this decad.

A note on the *talam*

17. Tirunāvalūr

This sacred place is one of the 22 sthalas, belonging to the region, known as Naṭunāṭu. It is named after the vegetation nāval, i.e. jaumoon-plum, which should have been found in abundance, long ago in this region. For the same reason, the whole Indian sub-continent was called "Jambū dvīpa, or Nāvalnāṭu" in the pre-historic period.

Tirunāvalūr is situated 15 k.m. away to the west of Panruti Railway station, on the Chennai-Rameswaram line. It has many special features. Ārūrar, the great Śaiva apostle and author of *Seventh Tirumurai* was born at this place. His foster-father Narasiṅga Muṉaiyaraiyaṉ, who reigned Naṭunāṭu otherwise known as Tirumuṉai-p-pāṭināṭu was an ardent devotee of the presiding Lord of Tirunāvalūr, who is named as Nāvalēsvarar and His spouse, Sundārambikai. The sthala vrikṣa is Nāval tree. In the vicinity of this sacred place, the River Keṭilam flows. This sthala is sung by Ārūrar only. The shrine of Ārūrar is located in the south-east of the outer prākāra (-compound) of this temple. Since the Lord is noted as "Vēyavaṉār", meaning 'He, who was inside the bamboo' occurring in one of the hymns of this decad, it is surmised that the original Linga of this temple existed beneath the bush of bamboos, subsequently perhaps Narasiṅga Muṉaiyaraiyaṉ or his predecessor should have taken the idol, placed it in a newly built shrine and duly consecrated the same.

In the walls of the temple, many inscriptions of the Cōla kings were found. Some of them indicate the temple by the name Tondīsvaram and others as Rājādityēswaram, after Rājāditya, the first son of Parāntaka I [907-953 A.D.], who held sway over a vast territory including Naṭunāṭu. From the epigraphs, it is understood that Rājāditya I and his mother Kōkkiḻāṉaṭikaḷ took the initiative to convert the original brick temple into a granite shrine. The feudal chiefs, merchants and officials did their best in the extension of the temple, by raising the mandapas (-halls) before the sanctum sanctorum. A separate sannidhi for Nataraja was also established and Mummuṭi Cōla Piramarāyar gifted a foot pedestal to the Lord [1006 A.D.].

From Parāntaka I onwards, many rulers of Cōla dynasty, their queens and administrative officers liberally donated lands, gold, sheep and cows to the temple for the burning of perpetual lamps, offerings and for feeding the poor. The inscriptions also disclose the fact that four persons for sweeping and two persons for preparing flower garlands were in the temple service.

In the inscriptions of Parāntaka I, the place was known as "Tirumunai-p-pāṭi tirunāvalūr" and those of Vijayarājēndra, as "Rājēndra vaḷanāṭṭu-t-Tirumunai-p-pāṭi mēlūr nāṭṭu-t- Tirunāvalūr". In the reign of Kulōthunga I [1070-1120 A.D.], it was called, "Kaṅkaikoṇṭa Cōḻa vaḷanāṭṭu or, Rājarāja vaḷanāṭṭu-t-Tirumunai-p-pāṭi mēlūr nāṭṭu-t- Tirunāvalūr." All the changes found in the preceding epithets of Tirunāvalūr indicate the political changes, resulting in the renaming just to maintain the royal supremacy of the particular king, noted by their special and specific names.

Since one of the epigraphs of Parāntaka I denotes the establishment of perpetual lamps not only to Toṇḍīsvara but also to Agathīsvara, the historians concluded that apart from the former temple, sung by Ārūrar, there was another one, perhaps built after the Śaiva apostle.

During his pilgrimage to the abodes in Toṇṭaināṭu, Ārūrar, on the way visited his birth place, Tirunāvalūr and hymned this decad, according to *Periyapurāṇam.*

17. திருநாவலூர் — பண் :நட்டராகம்

167

கோவலன் நான்முகன் வானவர் கோனும்குற் றேவல்செய்ய
மேவலர் முப்புரம் தீயெழு வித்தவர் ஓரம்பினால்
ஏவல னார்வெண்ணெய் நல்லூரில் வைத்தெனை ஆளும்கொண்ட
நாவல னார்க்(கு)இடம் ஆவது நம்திரு நாவலூரே. 1

திருமாலும், பிரமனும், இந்திரனும் பணிவிடை புரிய, ஒப்பற்ற அம்பினால் பகைவர்களின் மூன்று கோட்டைகளையும் தீப்பற்றச் செய்தவர்; அம்பு தொடுப்பதில் வல்லவர்; என்னைத் திருவெண்ணெய் நல்லூரில் வைத்து அடிமை கொண்ட நாவன்மை மிக்கவர்க்கு இடமாய் இருப்பது நமது திருநாவலூரே.

12. Tirunāvalūr Paṇ: Naṭṭarākam

kōvalaṉ nāṉmukaṉ vāṉavar kōṉumkuṟ ṟēvalceyya
mēvalar muppuram tī-y-eḻu vittavar ōrampiṉāl
ēvala ṉārveṇṇey nallūril vaitteṉai āḷumkoṇṭa
nāvala ṉārk(ku)iṭam āvatu namtiru nāvalūrē. 1

He inflamed the castles three
Of the enemies, with a single arrow;
He is served by Tirumāl, Brahma and Indra
He is skilled in the discharge of arrows
To the great debater,
Who enslaved me at Veṇṇeynallūr,
Placing myself [before the assembly]
The abode is our Tirunāvalūr.

1. The name 'Kōvalaṉ' indicating Tirumāl is actually an epithet to one of his incarnations as Kaṇṇaṉ [Kriṣṇa}. It means a cowherd. Since Kaṇṇaṉ was brought up by Nandagopāla in the hamlet of cowherds, he was so named. The word Kōvalaṉ to denote Tirumāl occurs for the first time in *Paripāṭal* [3:83].

2. The manifestation of Śiva, as Tripurāntaka being a recurring myth is depicted in the second line.

3. Because of the Lord's persistent and consistent argument before the learned assembly of Antaṇar, successfully claiming Ārūrār and his ancesters to be His slaves, He has been extolled as "Nāvalaṉār", a great debater or an eloquent orator.

168

தன்மையி னால்அடி யேனைத்தாம் ஆட்கொண்ட நாள்சபைமுன்
வன்மைகள் பேசிட வன்தொண்டன் என்பதோர் வாழ்வுதந்தார்
புன்மைகள் பேசவும் பொன்னைத்தந்(து) என்னைப்போ கம்புணர்த்த
நன்மையி னார்க்(கு)இடம் ஆவது நம்திரு நாவலூரே. 2

பெருந்தன்மையினால் அடியேனைத்தம் ஆளாக ஏற்றுக் கொண்ட நாளில் சபையோரின் முன்னிலையில் வன்சொற்கள் பலவற்றைப் பேசவும் (அவற்றைப் பொருட்படுத்தாது) **வன்தொண்டன்** என்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்பெறும் வாழ்வினை அளித்தவர். பின்னரும் புன்சொற்கள் (-வசைச் சொற்கள்) பலவற்றைப் பேசவும் (அவற்றைப் பொருட்படுத்தாது) பொன்னையும் வழங்கிப் போகத்தையும் அடையச் செய்த நன்மையே வடிவமான பெருமானார்க்கு இடமாய் இருப்பது நமது திருநாவலூரே.

tan̲maiyi n̲ālaṭi yēn̲ai-t-tām āṭkoṇṭa nāḷcapaimun̲
van̲maikaḷ pēciṭa van̲toṇṭan̲ en̲patōr vāḻvutantār
pun̲maikaḷ pēcavum pon̲n̲ai-t-tan[tu] en̲n̲ai-p-pō kampuṇartta
nan̲maiyi n̲ārk[ku]iṭam āvatu namtiru nāvalūrē. 2

The day, when He conceded me His servitor
Before the learned assembly
Due to His magnanimity,
While harsh words I talked,
The exalted status of Van̲toṇṭan̲
On me, He bestowed;
In sarcasms,when I indulged
Gold He gifted me,
In pleasure, He united me
To the Embodiment of Goodness.
His abode is our Tirunāvalūr.

1. The word *capai* in the first line is Sanskrit Sabhā, meaning the Assembly of the learned seniors. It was the custom in those days that any problem or case was examined in the light of evidences by the Assembly and justice was rendered to the satisfaction of both the parties. Ārūrar recalled his encounter with the Lord who in the form of an aged Antaṉar waged a word-war with him before the assembled Antaṉars of Tiruveṇṇeynallūr and won His case. Since, he exchanged harsh words against the Lord in his argument disowning His claim, He endowed him with the title "vaṉtoṇtaṉ", rude and harsh servitor. This autobiographical detail is reproduced in the following lines of *Periyapurāṇam:*

   "maṟṟunī vaṉmai pēci vaṉtoṇtaṉ eṉṉum nāmam peṟṟaṉai" [1.5.70].

2. The word *puṉmaikaḷ* connotes sarcastic and ironical abuses which the Lord enjoyed most and blessed Ārūrar.

169

வேகம்கொண்(டு) ஓடிய வெள்விடை ஏறிஓர் மெல்லியலை
ஆகம்கொண் டார்வெண்ணெய் நல்லூரில் வைத்தெனை ஆளும்கொண்டார்
போகம்கொண் டார்கடற் கோடியின் மோடியைப் பூண்பதாக
நாகம்கொண் டார்க்(கு)இடம் ஆவது நம்திரு நாவலூரே. 3

விரைவுடன் ஓடிய வெள்ளிய எருதினை ஊர்ந்தவர். மெல்லிய தன்மையுடைய ஒப்பற்ற உமையை இடப்பாகம் கொண்டவர். திருவெண்ணெய் நல்லூரில் *(சபைமுன்)* வைத்து என்னை ஆண்டுகொண்டவர். தென்கடற்கோடியில் உள்ள கொற்றவையைப் போகம் கொண்டவர் பூணும் ஆபரணமாக நாகத்தைக் கொண்டவர்க்கு இடமாய் இருப்பது நமது திருநாவலூரே.

vēkamkoṇ[ṭu] ōṭiya veḷviṭai ēṟiōr mel-l-iyalai
ākamkoṇ ṭārveṇṇey nallūril vaitteṉai āḷumkoṇṭār
pōkamkoṇ ṭārkaṭaṟ kōṭiyiṉ mōṭiyai-p- pūṇpatāka
nākamkoṇ ṭārk[ku]iṭam āvatu namtiru nāvalūrē. 3

On the bull, ferocious He mounted
The soft-natured Umā, He possessed
In His portion left;

At Veṇṇeynallūr, He enslaved me
Placing myself [before the assembly]
Union He had with Durgā
Of the ocean's tip,
Serpent as ornament, He adorned
His abode is our Tirunāvalūr.

1. The Lord's Ṛṣabhārūḍha form is noted in the first line. His vehicle is a white bull which is nothing but the soul. He rules it, controlling its ferocity and also taming it.
2. In the third line, the Durga at Cape Comerin is noted. Her shrine is very ancient, since it is referred in Cangam poem [Akam 370.12].
3. The rhymes in the initial words of all the lines of this hymn contribute to the excellent and exuberant harmony.

170

அஞ்சும்கொண்(டு) ஆடுவர் ஆவினிற் சேவினை ஆட்சிகொண்டார்
தஞ்சம்கொண் டார்அடிச் சண்டியைத் தாம்என வைத்துகந்தார்
நெஞ்சம்கொண் டார்வெண்ணெய் நல்லூரில் வைத்தெனை ஆளும்கொண்டு
நஞ்சம்கொண் டார்க்(கு)இடம் ஆவது நம்திரு நாவலூரே. 4

ஆவின் பொருள்கள் ஐந்தினாலும் நீராட்டப் பெறுபவர். காளையை ஆட்சி கொண்டவர். தம் அடி சார்ந்த சண்டியை அடைக்கலப் பொருளாகக் கொண்டு, தமக்கு ஒப்பாக வைத்து மகிழ்ந்தவர். என் நெஞ்சைக் கொள்ளை கொண்டவர். திருவெண்ணெய்நல்லூரில் (சபைமுன்) வைத்து என்னை ஆண்டு கொண்டவர் (உலகம் உய்ய) நஞ்சு உண்டவர்க்கு இடமாய் இருப்பது நமது திருநாவலூரே

añcumkoṇ[ṭu] āṭuvar āviṉiṟ cēviṉai āṭcikoṇṭār
tañcamkoṇ ṭāraṭi-c- caṇṭiyai-t- tāmeṉa vaittukantār
neñcamkoṇ ṭārveṇṇey nallūril vaitteṉai āḷumkoṇṭu
nañcamkoṇ ṭārk[ku]iṭam āvatu namtiru nāvalūrē. 4

With the cow's five, He is bathed.
The bull, He ruled,
He granted refuge to Caṇṭi,
Who surrendered unto His feet,
And bestowed an equal status;
My heart, He has stolen
At Veṇṇeynallūr, He enslaved me
Placing myself [before the assembly];
To Him, who consumed the venom
The abode is our Tirunāvalūr.

1. The word *añcu* is the spoken form of 'aintu' meaning the five. Here, it denotes the five products of cow, viz., milk, curd, ghee, urine and dung which are collectively called "āṉaintu" or *pañca kavya.* These are used in bathing the idol, before decorating it making ready for *dīpārādhana*, i.e. lamp worship. Hence, the cow is considered to be sacred.
2. The Lord's immense grace is illustrated through his act of accepting Caṇḍeśvara, who took refuge unto His feet.
3. The phrase, 'neñcamkoṇṭār' in the third line corresponds to "eṉ uḷḷam kavar kaḷvaṉ", occurring in the first hymn of Tiruñāṉacampantar.

171

உம்பரார் கோனைத்திண் தோள்முரித் தார்உரித் தார்களிற்றைச்
செம்பொனார் தீவண்ணர் தூவண்ண நீற்றர்ஓர் ஆவணத்தால்
எம்பிரா னார்வெண்ணெய் நல்லூரில் வைத்தெனை ஆளும்கொண்ட
நம்பிரா னார்க்(கு)இடம் ஆவது நம்திரு நாவலூரே. 5

வானவர்க்கு வேந்தனாகிய இந்திரனின் திண்ணிய தோளினை முரித்தவர். ஆண் யானையை உரித்தவர் சிவந்த (உருகிய) பொன்னைப் போன்றவர். அழல் நிறத்தவர். தூய வெள்ளிய நீற்றை அணிந்தவர். எம் தலைவர் திருவெண்ணெய்நல்லூரில் (சபைமுன்) வைத்து ஓர் ஆவணத்தினால் என்னை ஆண்டுகொண்ட நம் அனைவர்க்கும் தலைவராகிய பெருமானுக்கு இடமாய் இருப்பது நமது திருநாவலூரே.

umparār kōṉai-t-tiṉ tōḷmurit tārurit tārkaḷiṟṟai-c-
cempoṉār tīvaṇṇar tūvaṇṇa niṟṟarōr āvaṇattāl
empirā ṉārveṇṇey nallūril vaitteṉai āḷumkoṇṭa
nampirā nārk[ku]iṭam āvatu namtiru nāvalūrē. 5

Indra's shoulders, He broke
The elephant's skin, He flayed
The melting gold, He likens
The fire, resembles His hue,
With pure white ashes, He besmeared;
Our Master, who enslaved me
At Veṇṇeynallūr, by a document
Placing myself [before the assembly];
Our Supreme's abode is our Tirunāvalūr

1. The first act, noted in the first line was performed when the Lord destroyed the arrogant Dakṣā's sacrifice. Frequent reference to His manifestation, as Dakṣāri is found in the hymns.

2. In the devotional lyrics, Lord Śiva is depicted to shine in red colour. Hence, the epithets "cempoṉār" and "tīvaṇṇar". In Tamil, the root word for Civaṉ is Civa-, meaning to be reddish. In this context, it is appropriate to recall the passage, "Civaṉ eṉum nāmam taṉakkē uṭaiya cemmēṉi emmāṉ" [IV 112:9], "cemporcōti" [VI 38:1], cekkar pōlum tirumēṉi [VIII 27.8].

3. In the third line, the Lord's victory over His devotee with the help of the original document written in a palmyra leaf is celebrated.

172

கோட்டம்கொண் டார்குட முக்கிலும் கோவலும் கோத்திட்டையும்
வேட்டம்கொண் டார்வெண்ணெய் நல்லூரில் வைத்தெனை ஆளும்கொண்டார்
ஆட்டம்கொண் டார்தில்லைச் சிற்றம் பலத்தே அருக்கனைமுன்
நாட்டம்கொண் டார்க்(கு)இடம் ஆவது நம்திரு நாவலூரே. 6

திருக்குடமூக்கில் (குடந்தை), திருக்கோவலூர், திருக்கோத்திட்டை என்னும் தலங்களைக் கோயிலாகக் கொண்டவர். (அருச்சுனனுக்குப் பாசுபதம் வழங்கும் பொருட்டு) வேட்டை மேற்கொண்டவர். திருவெண்ணெய்நல்லூரில் (சபைமுன் வைத்து என்னை ஆண்டு கொண்டவர். தில்லைச் சிற்றம்பலத்தில் ஆடலைக் கொண்டவர். (தக்கன் வேள்வியில்) பகன் எனும் சூரியன் விழிகளைப் பறித்தவர்க்கு இடமாய் இருப்பது நமது திருநாவலூரே.

kōṭṭamkoṇ ṭārkuṭa mūkkilum kōvalum kōttiṭṭaiyum
vēṭṭamkoṇ ṭārveṇṇey nallūril vaitteṉai āḷumkoṇṭār
āṭṭamkoṇ ṭārtillai-c- ciṟṟam palattē arukkaṉaimuṉ
nāṭṭamkoṇ ṭārk[ku]iṭam āvatu namtiru nāvalūrē. 6

At Kuṭamūkkil, Kōval and Kōttiṭṭai
He is enshrined;
Hunting, He undertook,
Enslaved me at Veṇṇeynallūr
Placing myself [before the assembly];
At Tillai-c-ciṟṟampalam, danced He!
The sun's eyes, He plucked,
His abode is our Tirunāvalūr.

1. The word *kōṭṭam* means temple. In *Puranāṉūṟu*, it occurred in the same meaning [299:6].
2. The shrine at Kuṭamūkkil denotes the Kumbēsvaraṉ temple at Kumbakoṇam. The word *kuṭa* means west. Later on, the myth-makers translated 'kuṭam' as 'kumbha', since it also

had the sense of a pot and fabricated a legend. Accordingly, on the eve of the great deluge, at the command of Śiva, Brahma with a view to saving the different species of beings preserved and protected them in a pot. Hence, the name *Kuṭamūkku or mūkkil*, alias Kumbhakōṇam.

3. Kōval denotes Tirukkōvalūr, on the skirts of River Peṇṇai. It was once the capital of Malayamāns. It is one of the 22 sthalas of Naṭunāṭu, hymned by Tiruñāṉacampantar [II 100] and Tirunāvukkaracar [IV 69].

4. Kōṭṭiṭṭai is considered by many as a vaippu-t-talam i.e. a sthala not visited or sung by the Trio, but referred in a passing remark. Vide VII 2.1.

173

தாயவ ளாய்த்தந் தைஆகிச் சாதல் பிறத்தலின்றிப்
போயக லாமைத்தன் பொன்னடிக்(கு) என்னைப் பொருந்தவைத்த
வேயவ னார்வெண்ணெய் நல்லூரில் வைத்தெனை ஆளும்கொண்ட
நாயக னார்க்(கு)இடம் ஆவது நம்திரு நாவலூரே. 7

எனக்குத் தாயாகவும் தந்தையாகவும் இருப்பவர். இறப்பும் பிறப்பும் இன்றி, பொன் போன்ற திருவடியை விட்டுப் பிரியாதபடி என்னைப் பொருந்தவைத்தவர் மூங்கிலில் உறைபவர். திருவெண்ணெய்நல்லூரில் *(சபைமுன்)* வைத்து என்னை ஆண்டு கொண்ட தலைவர்க்கு இடமாய் இருப்பது நமது திருநாவலூரே.

tāyava ḷāy-t-tan taiāki-c- cātal piṟattaliṉṟi-p-
pōyaka lāmai-t-taṉ poṉṉaṭik[ku] eṉṉai-p- poruntavaitta
vēyava ṉārveṇṇey nallūril vaitteṉai āḷumkoṇṭa
nāyaka ṉārk[ku]iṭam āvatu namtiru nāvalūrē. 7

Mother and Father is He to me,
United me without leaving His feet,
Devoid of birth and death;
Resides He beneath the bamboo,
At Veṇṇeynallūr, enslaved me
Placing myself [before the assembly]
The abode of the Lord is our Tirunāvalūr.

1. The concept of God as Mother and Father is quite popular in the Tamil tradition, enshrined in the *Tirumurais* and established in the *Meykaṇṭasāstras*. Mother concept refers to the love aspect, while Father stands for law, as elucidated elsewhere in the foregone pages.

   Māṇikkavācakar also addresses the Almighty thus: "ammaiyē appā" [VIII 37.3]. However, Tirunāvukkaracar places Father first and Mother next, since he was first corrected by Him: "appaṉnī ammainī" [VI, 95.1]. Such references are many in the devotional poems.

2. The deathless and birthless condition, attained by Ārūrar due to the immense grace of Śiva is noted in the subsequent portion. That condition is actually the eternal release from the transmigration.

3. In the epithet "vēyavaṉār" some scholars read a local myth, according to which the original idol was hidden in the bush of bamboos, and taken by some royal devotees to be *installed in the newly built sanctum sanctorum* which was appended with hall and other accessories in course of time by the kings, queens and officials.

174

வாயாடி மாமறை ஓதிஓர் வேதியன் ஆகிவந்து
தீயாடி யார்சினக் கேழலின் பின்சென்(று)ஓர் வேடுவனாய்
வேயாடி யார்வெண்ணெய் நல்லூரில் வைத்தெனை ஆளும்கொண்ட
நாயாடி யார்க்(கு)இடம் ஆவது நம்திரு நாவலூரே. 8

சொல்லாடுவதில் வல்லவர். வேதிய வடிவம் கொண்டு பெருமைமிக்க நான்மறைகளை ஓதுபவர். எரியில் நின்று ஆடியவர் கோபம் கொண்ட பன்றியின் பின்னர் வேடனாய்த் துரத்திச் சென்றவர். திருவெண்ணெய் நல்லூரில் (சபைமுன்) வைத்து என்னை ஆண்டு கொண்ட பைரவ வேடம் கொண்ட நாயகர்க்கு இடமாய் இருப்பது நமது திருநாவலூரே.

vāyāṭi māmaṟai ōtiōr vētiyaṉ ākivantu
tīyāṭi yārciṉa-k- kēḻaliṉ piṉceṉṟ[u]ōr vēṭuvaṉāy
vēyaṭi yārveṇṇey nallūril vaitteṉai āḷumkoṇṭa
nāyāṭi yārk[ku]iṭam āvatu namtiru nāvalūrē. 8

The Eloquent Debater,
The reciter of Vedas great

Manifesting Himself a Vētiya
On the fire, dances He
Chased as a hunter
After a boar,
At Veṇṇeynallūr, enslaved me
Placing myself [before the assembly]
The abode of Bhairva is our Tirunāvalūr.

1. The word *vāyāṭi* is found also in the common speech of the Tamils even now. It normally denotes a person who debates till he succeeds. Here, it refers to Lord Śiva, who successfully argued His case before the learned Assembly, winning His claim.
2. In the second line, the Lord manifesting the form of a hunter chasing the hog, chased also by Arjuna and finally granted the latter the powerful *Pāśupata* weapon, is referred. Hence, the Lord came to be called Pārthānugraha mūrti. According to the Śaiva tradition, this rare feat was performed at Tiruvēṭkalam, near Chidambaram. This theme occupies the central place in Bharavi's *Kirātārjunīyam*, a great Sanskrit drama.
3. The word *Nāyāṭi* denotes the Bhairava form of Śiva.

175

படமாடு பாம்பணை யானுக்கும் பாவைநல் லாள்தனக்கும்
வடமாடு மால்விடை ஏற்றுக்கும் பாகனாய் வந்தொருநாள்
இடமாடி யார்வெண்ணெய் நல்லூரில் வைத்தெனை ஆளும்கொண்ட
நடமாடி யார்க்(கு)இடம் ஆவது நம்திரு நாவலூரே. 9

படம் ஆடுகின்ற பாம்பினைப் படுக்கையாகக் கொண்ட திருமாலுக்கும், பாவையினைப் போன்ற உமையம்மைக்கும், மணிவடம் ஆடுகின்ற திருமாலாகிய அல்லது பெரிய ஆனேற்றுக்கும் பாகன் எனப்படும் பரமன், என்பொருட்டு ஒருநாள் எளிவந்து தம் இடமாகக் கொண்டாடிய திருவெண்ணெய் நல்லூரில் (சபைமுன்) வைத்து, என்னை ஆண்டுகொண்ட நடராசர்க்கு இடமாய் இருப்பது நமது திருநாவலூரே.

paṭamāṭu pāmpaṇai yāṉukkum pāvainal lāḷtaṉakkum
vaṭamāṭu mālviṭai ēṟṟukkum pākaṉāy vantorunāḷ
iṭamāṭi yārveṇṇey nallūril vaitteṉai āḷumkoṇṭa
naṭamāṭi yārk[ku]iṭam āvatu namtiru nāvalūrē. 9

The 'pākaṉ' of Tirumāl,
Reclining on serpent couch,
Of doll-like Umā, the good
Also of the great bull,
With string of gems resounding;
One day, He condescended
To bestow grace on me,
At Veṇṇeynallūr, His place
Enslaved me,
Placing myself [before the assembly]
The abode of the Dancer is our Tirunāvalūr.

1. The word *pākaṉ* has many meanings. First, in the sense of a driver, he is mounted on the bull: "mālviṭai ēṟṟu-pākaṉ". The word *māl* means great, also Tirumāl. Tirumāl assumes the form of a bull to become Lord's mount. Elsewhere, Ārūrar addresses Him thus: "ceṅkaṇ mālviṭaiyāy" [VII 70.1].

2. The word 'pākaṉ' in the sense of 'partner' is applicable to the usage: "pāvainallāḷ taṉakkum. . . . . pākaṉāy"; in the sense of an "activator", Śiva the Supreme is the source of energy to Tirumāl.

3. Every Śivasthala generally possesses a separate sannidhi for Lord Nataraja, in the north east-portion of the temple. Ārūrar refers to this form in the last line.

176

மிடுக்(கு)உண்(டு)என்(று) ஓடியோர் வெற்பெடுத் தான்வலி யைநெரித்தார்
அடக்கம்கொண்(டு) ஆவணம் காட்டிநல் வெண்ணெயூர் ஆளும்கொண்டார்
தடுக்கஒண் ணாததோர் வேழத் தினைஉரித் திட்(டு)உமையை
நடுக்கம்கண் டார்க்(கு)இடம் ஆவது நம்திரு நாவலூரே. 10

தனக்கு வலிமை உண்டு என்ற ஆணவத்தால் ஓடிச்சென்று ஒப்பற்ற கயிலை மலையினைப் பெயர்க்க முயன்ற இராவணனின் வல்லமையினை விரலால் நெரித்து அழித்தவர். மூல ஆவணத்தை மறைவடக்கமாக வைத்திருந்து, திருவெண்ணெய்நல்லூரில் (சபையோர்முன்) காட்டி என்னை ஆண்டு கொண்டவர். பிறரால் தடுக்க முடியாத ஒப்பற்ற யானையின் தோலை உரித்து, உமையம்மையினை நடுக்கம் கண்டவர்க்கு இடமாய் இருப்பது நமது திருநாவலூரே.

miṭuk[ku]uṉ[ṭu]eṉ[ṟu] ōṭiyōr veṟpeṭut tāṉvali yaineṟittār
aṭakkamkoṇ[ṭu] āvaṇam kāṭṭinal veṇṇeyūr āḷumkoṇṭār
taṭukkaoṉ ṉātatōr vēḻat tiṉaiurit tiṭ[ṭu]umaiyai
naṭukkamkaṇ ṭārk[ku]iṭam āvatu namtiru nāvalūrē. 10

The prowess of Rāvaṇa, He crushed
While he rushed to lift His mountain,
Driven by his pride;
Concealing the document, at Veṇṇeynallūr and
Producing it [before the assembly]
Enslaved me!
Flayed the unique elephant's skin,
That none others could subdue
Umā's trembling He saw;
His abode is our Tirunāvalūr.

1. Rāvāṇānugraha mūrti is noted in the first line.
2. The word *aṭakkam* in the second line means concealment or secret possession.
3. It is a poetical usage to denote that the weaker sex trembles whenever an awful action takes place. In the mythical language, Umādevi is said to have trembled when the Lord flayed the skin of the elephant, produced out of Dakṣā's sacrifice and He crushed Ravana's head, when the latter attempted to lift the mountain Himalayas or Kailas.

177

நாதனுக்(கு) ஊர்நமக்(கு) ஊர்நர சிங்க முனையரையன்
ஆதரித்(து) ஈசனுக்(கு) ஆட்செயும் ஊர்அணி நாவலூர்என்(று)
ஓதநல் தக்கவன் தொண்டன்ஆ ரூரன் உரைத்ததமிழ்
காதலித் தும்கற்றும் கேட்பவர் தம்வினை கட்டறுமே. 11

(அனைவர்க்கும்) தலைவனாய் உள்ள இறைவனுக்குரிய ஊர், நமக்கு உரிய ஊர், நரசிங்க முனையரையன் விரும்பி ஈசனுக்குத் தொண்டு செய்யும் ஊர், அழகிய திருநாவலூரே என்று ஓதும்படி நல்ல தகுதி வாய்ந்த வன்தொண்டன் ஆகிய ஆரூரன் இசைத்த இத்தமிழ்ப் பாடல்களை விரும்பியும் கற்றும் கேட்டும் இருப்பவர்தம் வினைகளின் தொகுதி அற்றொழியும்.

nātaṉuk[ku] ūrnamak[ku] ūrnara ciṅka muṉaiyaraiyaṉ
ātarit[tu] īcaṉuk[ku] āṭceyum ūraṇi nāvalūreṉ[ṟu]
ōtanal takkavaṉ toṇṭaṉā rūraṉ uraittatamiḻ
kātalit tumkaṟṟum kēṭpavar tamviṉai kaṭṭaṟumē. 11

The beauteous Nāvalūr,
The abode of our Lord,
Our habitat, the city
Of Naraciṅka muṉaiyaraiyaṉ
Who fervently serves the Supreme;
Extirpated are the bonds of karma
Of those, who love, learn and listen to
The Tamil, on Nāvalūr uttered by Ārūran,
Harsh servitor, the worthy devotee.

1. Naraciṅka muṉaiyaraiyaṉ is considered by the historians to be a vassal to the Pallava monarch Narasimha II, alias Rājasimha Pallava (A.D. 710). He was the ruler of Naṭunāṭu or Muṉai-p-pāṭi nāṭu. Ārūrar was brought up by him. His devotion to the presiding Lord at Tirunāvalūr is noted in the first two lines.

2. The efficacy of the decad is effectively communicated at the end of this hymn.

The specific features of the Decad

1. The hymns of this decad are autobiographical in nature.
2. They are not directly addressed to the Lord, like the hymns of the previous decad.
3. The burden ". . . . iṭam āvatu nam tiru nāvalūrē" occurs in the end of every hymn, preceded by the description of the Lord who enslaved Ārūrar, producing the written document before the learned assembly of Antaṇars at Tiruveṇṇeynallūr. Hence the preceding burden in many hymns is as follows:

   "veṇṇeynallūril vaitteṉai āḷumkoṇṭa".
4. All the hymns are beautifully structured in the rare metre, known as Kaṭṭaḷai-k-kali-t-turai. In this form, if the first syllable is of nēr pattern i.e. open syllable then the letters of each metrical line are 16 in number. If it is of nirai pattern i.e. dysyllable, then the number of letters is 17. It is essential to note that Kāraikkāl ammaiyār is the known first author to introduce this wonderful metre in her prabandha *Tiruiraṭṭai maṇimālai.*
5. The occurrence of four-syllabled metrical foot such as "ēvalceyya" (1.1), "āḷumkoṇṭār" (10.2) is also found in the poems of other authors. Hence, such occurrence though not approved by the early prosodians, later accepted by Dandapaṇi swamikal in his *Aṟuvakai Ilakkaṇam.*
6. The myths of various manifestations of Śiva formed the substance of glorification of the hymns in this decad.
7. Ōr occurring before a vowel is found, as in "ōr ampiṉāl" [1.2], "ōr āvaṇattāl" [5.2]. As against this legislated usage, ōr also occurs before a consonant, as we have seen frequently in previous decads in the following phrases: ōr vāḻvu [2.2], ōr melliyal [3.1], ōrvētiyaṉ [8.1] ōr vēṭuvaṉ [8.2], and ōr veṟpu[10.1] ōr vēḻam [10.3] indicating the approval of the change.
8. The usage "veṇṇey nallūril vaittu", now peculiar in the Tirunelvēli dialect seems to be popular in the Tamil dialect of South Arcot district during the times of Ārūrar.
9. The reference to the Durga at Cape Comerin [3.3] is significant.
10. The usage "namtirunāvalūr" in the end of every hymn indicates Ārūrar's affection to his native place.

A note on the *talam*

18. Mūppatum illai

Cēkkiḻār, tracing the chronological sequence of Ārūrar's pilgrimage, recorded in *Periyapurāṇam* [XII 29:121] that this decad was hymned at Vēḷvi-k-kuṭi, also recalling the presiding Lord at Tiru-t-turutti. After visiting Tiruetirkoḷpāṭi, Ārūrar directly proceeded to Vēḷvi-k-kuṭi, literally meaning the village of sacrifice, also authenticated by the reference,

"tūya neyyāl,
vaṭṭa-k-kuṇ ṭattil erivaḷarttu ōmpi maṟaipayilvār
aṭṭa-k-koṇṭu uṇpatu aṟintōmēl" [18.2].

Hence, Cēkkiḻār depicted Ārūrar's devotion and the Lord's appearance thus:

"kāṭṭunal ***vēḷvi-k-kōlam*** karuttuṟa vaṇaṅki" [29.122].

i.e. The Lord appeared in the majestic married form adored by Ārūrar. Vēḷvi also means the divine wedding.

In the very first hymn of this decad, he refers first to Vēḷvi-k-kuṭi and then Tiru-t-turutti. In this context, it is pertinent to note that the 74th decad is named after "Tiru-t-turutti" and "Tiruvēḷvi-k-kuṭi". It is heartening to state that the 90th decad in the third Tirumuṟai of Tiruñāṉācampantar is named "Tiru-t-turuttiyum Tiruvēḷvi-k-kuṭiyum" which in all probability formed the model for Ārūrar's patikam with the title. Hence, it would have been better to name the 18th patikam after the sacred places, **Tiruvēlvi-k-kuṭi** and **Tiru-t-turutti**, though naming a poem after a significant phrase is not uncommon both in the secular and spiritual Tamil poems.

First of all, let us briefly present the particulars of Vēḷvi-k-kuṭi. According to the sthala purāṇa, it is so named because of the wedding of Śiva with Parvati was performed in this sthala. So, the Lord is known as Kalyanasundaresvarar and His consort, Parimalasugandha nāyaki. This sacred place is at a distance of

4 K.M. northeast to the Kurrālam railway station on the Mayilāṭuturai - Kumbakōṇam line. This sthala has been glorified both by Tiruñāṉacampantar [III 90] and Ārūrar [VII 18, 74]. According to the tradition, the Lord abides at Vēḷvi-k-kuṭi in the day time and at Tiru-t-turutti in the night [III 90: 1-10].

The epigraphical evidences endorse the view that the temple, which was initially built with burnt bricks, was rebuilt with granite stones during the period of Parāntaka Coḷā I [907-953 A.D.]. The names of those, who involved in the construction and extension work of the temple in one way or other, are also engraved in the inscriptions. Some of them are the following:

1. Nallūr nāṭṭu-t- Tirunāllūr Kaccuvaṉ Kāṭaṉ Keṭṭiyāṉa Tiruvaiyāṟu yōki.
2. His son, Srikarṇa Tiru-k-kaṟṟaḷi-p-piccar.
3. Kaṅkaikoṇṭacōḷa vicayapālaṉ
4. Camitaṉ Vēḷāṉ Cōḷi
5. Āvūr-k-kūṟṟattu Cūlapāṇıvēḷ Kiḻavan
6. Maṉavilkōṭṭattu arumpākkam uṭaiya Cīyakaṅkaṉ
7. Kuṇamalla Nāṉaṅkai, the spouse of Vīranārāyaṇa Pallavaraiyar
8. Oṟṟikaṇṭa Rāvaṇaṉ and three others of Gaṇḍarāditya Teriñca Kaikkōḷa-p-paṭai, and
9. Kokkaiyūr kiḻavaṉ amaranīti Aṇṇiyūr Nakkaṉ.

In the epigraphs, the Lord is known by the epithets, Tiruvēḷvi-k-kuṭi āḻvār, Maṅkalanākkar, Tiruvēḷvi-k-kuṭi uṭaiyār, Śrīkōyil tēvar and Maṉavāḷanampi. The goddess gets the appellatives Tirukkāma-k-kōṭṭamuṭaiya Periya Nācciyār and Nāṟucāntu iḷamulai nācciyār, which is adapted from the hymn of Tiruñāṉa Campantar [III 90.2]. The inscriptions also indicate various donations and endowments, instituted by the Cola Kings, officials and other devotees.

Next, let us briefly unfold the particulars of Tiru-t-turutti. The word **turutti** means an islet, surrounded by river. In *Tirumurukāṟṟu-p-paṭai* [223], it has been enlisted as one of the specific places where Lord Murukaṉ abides to bestow grace to His devotees. During the period of Tēvāram hymnologists, such places i.e. islets became the abode of Śiva. One of them, under reference existed in the midst of River Kāviri, as noted in the following hymn of Tirunāvukkaracar:

"poṉṉiyiṉ naṭuvu taṉṉuḷ pūmpuṉal polintu tōṉṟum
tuṉṉiya turutti yāṉai-t- toṇṭaṉēṉ kaṇṭavāṟē" [IV 42.3].

At present, the course of the river has significantly changed its route. During the period of Ārūrar, the temple was at the [southern] banks of Kāviri [VII 74.1.]. Tiru-t-turutti is situated at a distance of 1 K.M. away from Kuṟṟālam railway station on the Mayilāṭuturai-Kumbakonam line. The presiding Lord of the temple goes by the names **Coṉṉavāṟu aṟivār, Viṅkuṉir turutti uṭaiyār** and **Kaṟṟaḷi Makātēvar.** The goddess gets the name "Arumpaṉṉa vaṉamulai ammai", after the epithet, "Arumpaṉa vaṉamulai ammai", found in the hymn of Tiruñāṉa Campantar [III 90. 4]. In the collection of Tēvāram, two decads are fully devoted to this sthala [II 98; IV 42].

The temple was originally built with bricks. But, the celebrated Cola queen Cempiyaṉmātēvi, the wife of Śivañāna Gaṇḍarāditya, turned it a granite marvel in the seventh regnal year of her grand son Rajaraja I [A.D.992]. The temple inscriptions provide particulars to the grants and donations, made by royal and official people for its maintenance, festivals and special worship. They also throw much light on the temple administration.

Ārūrar, according to Lord's Command, took his dip in the holy tank, Vaṭakuḷam of this shrine and was absolved of all sins and skin disease. At least, some of the Śaiva devotees of our times have the faith of reciting the patika, **miṉṉumā mēkaṅkaḷ** (VII 74] in their daily worship to get rid of the skin disease. The efficacy of this decad is practically understood by the ardent followers.

18. மூப்பதும் இல்லை   பண் : நட்டராகம்

178

மூப்பதும் இல்லை பிறப்பதும் இல்லை இறப்பதில்லை
சேர்ப்பது காட்டகத்(து) ஊரினும் ஆகச்சிந் திக்கினல்லால்
காப்பது வேள்விக் குடிதண் துருத்திஎங் கோன்அரைமேல்
ஆர்ப்பது நாகம் அறிந்தோமேல் நாம் இவர்க்(கு) ஆட்படோமே. 1

சிந்தித்துநோக்கின், எம் தலைவர் (உலகியலார்போல்) பிறத்தலும் இல்லை. பின்னர் வளர்ந்து முதுமை உறுதலும் இல்லை முடிவில் இறத்தலும் இல்லை. அவர் இருக்கும் இடம் எரிகாட்டிலும் உள்ளது அவர் காப்பது திருவேள்விக்குடியும் குளிர்ந்த திருத்துருத்தியும் ஆகும். அவர்தம் இடையில் கட்டியிருப்பது பாம்பு. இவற்றை முன்னமே அறிந்திருப்போமாயின், இவருக்கு ஆட்பட்டிருக்கமாட்டோம்

18. Mūppatum illai

Paṇ: Naṭṭarākam

mūppatum illai pirappatum illai irappatillai
cērppatu kāṭṭakat[tu] ūriṉum āka-c-cin tikkiṉallāl
kāppatu vēḷvik kuṭitaṉ turuttieṅ kōṉaraimēl
ārppatu nākam arintōmēl nāmivark(ku) āṭpaṭōmē.

Never grows old the Lord,
Never is He born,
Never does He die
If one thinks of His nature;
Also abides He in burning ghat,
Guards Vēḷvi-k-kuṭi and Taṉturutti;
On His waist fastened the serpent,
All these had we known before,
Never would have come to serve Him!

1. In the first line, the nature of Supreme Reality is described in a negative language. The human beings are characterised by birth, death and senility. Unlike them, the Lord is immortal. In *Cilappatikāram*, Śiva is depicted as "piṟavā yākkaip periyōṉ" [V-169], i.e., The great who is not born in a body. It means that the source or beginning of His existence is devoid of any such origin. Hence, He is said to be *anāti* i.e. without origin, indicating His eternality.

2. At the surface level, the attributes and activities of the Lord may seem to be laughable and also ridiculous. But, at the deep level, they indicate His supreme and exalted nature.

3. God's residence on the grave yard may be awkward. But it is symbolic that he is transcending the principle of time and mortality.

4. Vēḷvikkuti and Taṉturutti at the out set may mean respectively intoxicating drink of sacrifice and the cool bellows, which are said to be protected by Him. But, they are actually the names of His abode. The garland of serpent indicates His heroic act of destroying Daksha's sacrifice.

5. Such surface connotations are held responsible for abstinence from His service. Nevertheless, the exalted and inner sense confirms Ārūrar's filial service.

179

கட்டக்காட் டின்நடம் ஆடுவர் யாவர்க்கும் காட்சிஒண்ணார்
சுட்டவெண் ணீறணிந்(து) ஆடுவர் பாடுவர் தூயநெய்யால்
வட்டக்குண் டத்தில் எரிவளர்த்(து) ஓம்பி மறைபயில்வார்
அட்டக்கொண்(டு) உண்ப(து) அறிந்தோமேல் நாம்இவர்க்(கு) ஆட்படோமே. 2

(எங்கோன்) துன்பம் ஆகிய காட்டில் நின்று நடனம் புரிபவர். யாவராலும் காண்பதற்கு அரியவர். சுடப்பட்ட வெள்ளிய நீறுபூசி ஆடுபவர், பாடுபவர். நான்மறைபயிலும் அந்தணர்கள் வட்டம் ஆகிய குழியில் தூயநெய்யினால் அழல் ஓம்பி, அதன்கண் பலியிட்ட அவியுணவை ஏற்று உண்பவர். இவற்றை முன்னமே அறிந்திருப்போமாயின், இவருக்கு ஆட்பட்டிருக்கமாட்டோம்.

kaṭṭa-k-kāṭ ṭiṉnaṭam āṭuvar yāvarkkum kāṭcioṇṇār
cuṭṭaveṇ ṇīṟaṇin[tu] āṭuvar pāṭuvar tūyaneyyāl
vaṭṭa-k-kuṇ ṭattil erivaḷart[tu] ōmpi maṟaipayilvār
aṭṭa-k-koṇ[ṭu] uṇpa[tu] ariṉtōmēl nāmivark[ku] āṭpaṭōmē. 2

On the jungle of sorrow
Dances the Lord!
Rare is He to be glimpsed!
Besmearing His body with burnt ashes white,
He does dance and sing!
Consumes He the offering of Vedic scholars
Prepared in the circular pit of sacrifice,
Raising the fire by pouring ghee pure;
All these had we known before,
Never would have come to serve Him!

1. In this hymn, the Lord's dance is noted in two places. In the first line, it is performed on the jungle of distress (i.e. kaṭṭa-k-kāṭu). Herein, the sorrow is personified as a forest. The Lord performs His dance to destroy the jungle of sorrow of the devotees. Every act of the Lord is characterised by a cosmic dance.
2. In the second line, His dance after demolishing the triple castles of the titans, besmearing His body with the dusts of burnt ashes is noted. Actually, He performs the dance after destroying the threefold malas i.e. impurities, enveloping the souls. This type of interpretation was already given in accordance with the elucidation, found in the *Tirumantiram* [343].
3. The sacrificial offerings are accepted by the Lord to satisfy the Vedic devotees.

180

பேரும்ஓர் ஆயிரம் பேருடை யார்பெண்ணோ டாணுமல்லர்
ஊரும(து) ஒற்றியூர் மற்றையூர் பெற்றவா நாம் அறியோம்
காரும் கருங்கடல் நஞ்சமு(து) உண்டுகண் டம்கறுத்தார்க்(கு)
ஆரம்பாம்(பு) ஆவ(து) அறிந்தோமேல் நாம்இவர்க்(கு) ஆட்படோமே. 3

(எங்கோன்) ஓராயிரம் திருப்பெயர்களை உடையவர் (சகஸ்ரநாமர்). இவர் பெண்ணும் அல்லர், ஆணும் அல்லர், இவருக்கு ஊர்கூட ஒற்றியூரே (-ஒற்றிவைக்கப்பட்ட ஊர்). (இவ்வூர் தவிர) மற்றைய ஊர்களை இவர் பெற்ற திறம் நாம் அறிந்திலோம். பெரிய கரிய கடலின் நஞ்சுண்டமையால் இவர் கண்டம் கறுத்தவர் இவருக்கு மாலையாவது பாம்பே. இவற்றை முன்னமே அறிந்திருப்போமாயின், இவருக்கு ஆட்பட்டிருக்கமாட்டோம்.

pērumōr āyiram pēruṭai yārpeṇṇō ṭāṇumallar
ūruma[tu] oṟṟiyūr maṟṟaiyūr peṟṟavā nāmaṟiyōm
kārum karuṅkaṭal nañcamu[tu] uṇṭukaṇ ṭamkaṟuttārk[ku]
ārampām[pu] āva[tu] aṟintōmēl nāmivark[ku] āṭpaṭōmē. 3

Thousand names has He possessed,
A male or female, neither is He;
Even His city is oṟṟiyūr!
Do not we know other cities

How He obtained!
Became His throat blue,
For there halted the swallowed poison,
Arisen out of the great darkened sea!
The serpent forms His garland!
All these had we known before;
Never would have come to serve Him!

1. In the routine life, a person is essentially identified by his singular name. Is it not hilarious that the Lord has as many as one thousand names! But, in the deep level, His auspicious qualities could not be adequately described even by one thousand names.
2. The name **oṟṟiyūr** is one of the sthalas of Toṇṭaināṭu. It has another meaning i.e. the city which has been mortgaged, thereby indicating even this place is not His own.
3. The consumption of poison and the spot in His neck, they indicate His boundless compassion towards all beings, since He saved them from the deathly poison, by consuming it Himself.

181

ஏனக்கொம் பும்இள ஆமையும் பூண்(டு)அங்(கு)ஓர் ஏறுமேறிக்
கானக்காட் டில்தொண்டர் கண்டன சொல்லியும் காமுறவே
மானைத்தோல் ஒன்றுடுத் துப்புலித் தோலல் பியற்குமிட்டு
யானைத்தோல் போர்ப்ப(து) அறிந்தோமேல் நாம்இவர்க்(கு) ஆட்படோமே. 4

(எங்கோன்) பன்றியின் கொம்பையும் இளைய ஆமையின் ஓட்டினையும் பூண்டு, ஒப்பற்ற காளையின்மேல் ஊர்கின்ற இவரைக் காட்டினில் அடியார்கள் கண்ட கோலங்களை எல்லாம் எடுத்துச் சொல்லியபின்னரும், விருப்புடன் மானின் அழகிய தோலினை அரையில் உடுத்தியும், புலித்தோலினைத் தோளில் அணிந்தும், யானைத்தோலினை (உடம்பில் போர்த்தியும்) இருப்பவர் என்பதை முன்னமே அறிந்திருப்போமாயின், இவருக்கு ஆட்பட்டிருக்கமாட்டோம்.

ēṉakkom pumiḷa āmaiyum pūṇṭ(u)aṅk(u)ōr ēṟumēṟi-k-
kāṉa-k-kāṭ ṭiltoṇṭar kaṇṭaṉa colliyum kāmuṟavē
māṉai-t-tōl oṉṟuṭut tu-p-puli-t- tōol piyaṟkumiṭṭu
yāṉai-t-tōl pōrppa(tu) aṟintōmēl nāmivark[ku] āṭpaṭōmē. 4

Hog's tusks and young tortoise shell
Wears He and rides on the unique bull!
Utter His devotees,
What all they experienced
In the jungle of a burning ghat;
Pleased is He to wear
The deer's skin [on His waist],
And tiger's skin on His shoulder
And covered His body with elephant's skin!
All these had we known before,
Never would have come to serve Him!

1. As a hunter of the hog to bestow Pāśupata weapon to Arjuna, the Lord has worn the hog's tusk.
2. The Lord, after subjugating Viṣṇu's incarnated form of tortoise, has worn its shell.
3. In order to meet the metrical exigency, the normal word *tōl* gets elongated as "tōol".
4. The attire of skins of deer, tiger and elephant, all products of Dakṣa's sacrifice indicates the Lord's supremacy.

182

ஊட்டிக்கொண்(டு) உண்பதோர் ஊணிலர் ஊரிடு பிச்சையல்லால்
பூட்டிக்கொண்(டு) ஏற்றினை ஏறுவர் ஏறிஓர் பூதம்தம்பால்
பாட்டிக்கொண்(டு) உண்பவர் பாழிதொ றும்பல பாம்புபற்றி
ஆட்டிக்கொண்(டு) உண்ப(து) அறிந்தோமேல் நாம்இவர்க்(கு) ஆட்படோமே. 5

(எங்கோன்) ஊரில் உள்ளவர் போடுகின்ற பிச்சையினையன்றி, (அருகில்இருந்து மனையாள்) ஊட்டி உண்பதற்கு உரிய சுவைபுணவு உடையவர் அல்லர். கயிற்றினால் பூட்டிக் காளையினை ஊர்வர் (-காளை தவிர வேறு ஊர்தி உடையவர் அல்லர்), பூதங்கள் தம்மைப் பாடிக் கொண்டிருத்தலைக் கேட்டு மகிழ்பவர். பாழிடங்களில் உள்ள பாம்புகளைப் பிடித்து ஆட்டிப் பிழைப்பவர். இவற்றை முன்னமே அறிந்திருப்போமாயின், இவருக்கு ஆட்பட்டிருக்கமாட்டோம்.

ūṭṭi-k-koṇṭ(u) uṇpatōr ūṇilar ūriṭu piccai-y-allāl
pūṭṭi-k-koṇṭ(u) ēṟṟiṉai ēṟuvar ēṟior pūtamtampāl
pāṭṭi-k-koṇṭ(u) uṇpavar pāḻito ṟumpala pāmpupaṟṟi
āṭṭi-k-koṇṭ(u) uṇpat(u) aṟintōmēl nāmivark[ku] āṭpaṭōmē. 5

Has He any food, delicious
To be fed, but for the alms
Offered by the city-dwellers!
[Has He any mount]
But for the bull, yoking He rides!
Rejoices He at the ghoul's melody!
Catches He the snakes in the deserted tracts,
Makes them dance for His livelihood!
All these had we known before,
Never would have come to serve Him!

1. The Bhikṣāṭana form of Śiva is described in the first line.
2. The word **pāṭi-k-koṇṭu**, in the third line, has become pāṭṭi-k-koṇṭu, just to effect complete assonance (i.e. etukai).
3. The word *pāḻi* has many meanings. But, here it denotes a deserted place.
4. This hymn is saturated with melody in each of its metrical foot.

183

குறவனார் தம்மகள் தம்மக னார்மண வாட்டிகொல்லை
மறவனா ராய்அங்கோர் பன்றிப்பின் போவது மாயங்கண்டீர்
இறைவனார் ஆதியார் சோதியா ராய்அங்கோர் சோர்வுபடா
அறவனார் ஆவ(து) அறிந்தோமேல் நாம்இவர்க்(கு) ஆட்படோமே. 6

தம் மகனார் ஆகிய முருகனுக்கு மனைவி குறவர் வளர்த்த மகள். மறம்மிக்கவேடராய், கொல்லையில் ஒரு பன்றிப்பின் சென்றமை மாயம் அன்றோ. இறைவரும் முன்னவரும் சோதிமயம் ஆனவரும் தளர்ச்சிபடாத ஒப்பற்ற அறவடிவமானவரும் ஆகிய இவர்தம் (மாயச் செயல்களை) முன்னமே அறிந்திருப்போமாயின், இவருக்கு ஆட்பட்டிருக்கமாட்டோம்.

kuravanār tammakal tamma kanārmana vāttikollai
maravanā rāyankōr panri-p-pin pōvatu māyankantir
iraivanār ātiyār cōtiyā rāyankōr cōrvupatā
aravanār āvat(u) arintōmēl nāmivark[ku] ātpatōmē. 6

To His exalted son [Murukan]
The spouse is the damsel,
Bred by the hilly tribe!
Wonder was His chasing
The unique boar, as a hunter!
Our Lord is all pervasive,
The source, Force and the Light
And the virtue, unfatigued.
All these had we known before,
Never would have come to serve Him!

1. The puranic legend that Murukan's consort Valli, born of a fawn and brought up by the hunter tribe, is referred to in the first line. In *Paripātal*, an earliest reference to this story is found [9:8}.
2. In the second line, the Lord's manifestation as Pārthānugraha mūrti is noted.
3. The intrinsic nature i.e. svarūpalaksana of the Lord is referred to in the last two lines.

184

பித்தரை ஒத்தொரு பெற்றியர் நற்றவை என்னைப்பெற்ற
முற்றவை தம்மனை தந்தைக்கும் தவ்வைக்கும் தம்பிரானார்
செத்தவர் தம்தலை யில்பலி கொள்வதே செல்வமாகி
அத்தவம் ஆவ(து) அறிந்தோமேல் நாம்இவர்க்(கு) ஆட்படோமே. 7

இவர் பித்தரை ஒத்த ஒரு தன்மையர். என்னை ஈன்ற நற்றாயும், வயது முற்றிய அவள் தாயும், இவ்விருவர்க்கும் தாய், தந்தை, தமக்கை என்ற உறவினர் யாவர்க்கும் தலைவர். இறந்தவரின் தலை ஓட்டில் பிச்சை ஏற்பதே செல்வமாக, அத்தகைய தவம் உடையராதலை முன்னமே அறிந்திருப்போமாயின், இவருக்கு ஆட்பட்டிருக்கமாட்டோம்.

pittarai ottoru peṟṟiyar naṟṟavai eṉṉai-p-peṟṟa
muṟṟavai tammaṉai tantaikkum tavvaikkum tampirāṉār
cettavar tamtalai yilpali koḷvatē celvamāki
attavam āva(tu) aṟintōmēl nāmivark[ku] āṭpaṭōmē. 7

Lunatic's behaviour likens His nature!
To my mother, begotten me
To my grandmother, her mother
Father, elder sister [and the forbears]
The Lord is He!
His austerity becomes the wealth
Of begging for alms with the dead's skull!
All these had we known before,
Never would have come to serve Him!

1. Even in the first line of the first hymn of the first decad, Ārūrar addressed the Lord as "Pitta". The activities of the Lord may seem at the outer level, to be mad. But, on a careful scrutiny, one will be convinced that all His acts are only out of His immense grace to all beings.
2. Those who are very close to a person are enlisted in a grade in the latter part of the first line and in the second line. All our relations - however old they may be, have their chief in Him.

185

உம்பரான் ஊழியான் ஆழியான் ஓங்கி மலர்உறைவான்
தம்பரம் அல்லவர் சிந்திப் பவர்தடு மாற்றறுப்பார்
எம்பரம் அல்லவர் என்நெஞ்சத் துள்ளும் இருப்பதாகி
அம்பரம் ஆவ(து) அறிந்தோமேல் நாம்இவர்க்(கு) ஆட்படோமே. 8

இந்திரன், உருத்திரன், சக்கரப்படையுடைய திருமால், தாமரைமலர்மிசை திகழும் நான்முகன் என்னும் இவர்தம் எல்லையைக் கடந்தவர். தம்மைத் தியானிப்பவர்களின் தடுமாற்றத்தைக் களைபவர். எம் எல்லை கடந்த இவர் என்நெஞ்சத்திலும் இருப்பவராய், அந்தரமாயிருப்பதையும் முன்னமே அறிந்திருப்போமாயின், இவருக்கு ஆட்பட்டிருக்கமாட்டோம்.

umparān ūliyān āliyān ōṅki malaruraivān
tamparam allavar cintip pavartatu māṟṟaruppār
emparam allavar enneñcat tuḷḷum iruppatāki
amparam āva[tu] arintōmēl nāmivark[ku] āṭpaṭōmē. 8

Transcends He the limits
Of Indra, Rudra, Viṣṇu and Brahma!
Extirpates the confusions of contemplaters,
In our limit, He is not;
Resides He in my heart and space too!
All these had we known before,
Never would have come to serve Him!

1. The word *umpar* denotes heaven. Hence, umparān becomes an epithet to denote Indra, the heavenly king.
2. The word *ūli* means deluge, which is caused by Rudra and hence He gets the name 'ūliyān'.
3. The word *āli* has two relevant meanings viz., 1. disc weapon and 2. ocean. Since Tirumāl, (Viṣṇu) possessed disc as his weapon and reclines on his serpent bed on the milky ocean, he is noted as "āliyān".
4. Brahma resides on the lotus flower and hence the name **'malaruraivān'**.
5. The Lord's transcendental and immanent nature is depicted in this hymn.

186

இந்திர னுக்கும் இராவண னுக்கும் அருள்புரிந்தார்
மந்திரம் ஓதுவர் மாமறை பாடுவர் மான்மறியர்
சிந்துரக் கண்ணனும் நான்முக னும்உட னாய்த்தனியே
அந்தரம் செல்வ(து) அறிந்தோமேல் நாம்இவர்க்(கு) ஆட்படோமே. 9

(தமக்குள் பகைவராகிய) இந்திரனுக்கும் இராவணனுக்கும் அருள் செய்தவர். (அந்தணரைப் போல) மந்திரங்களை ஓதுபவர்; நான்மறைகளைப் பாடுபவர் (வேடரைப் போலக்) கையில் மான் கன்றினைப் பிடித்தவர். திலகம் அணிந்த திருமாலும் நான்முகனும் உடனாய் இருப்பவர். எனின், அவரினின்றும் தனியேயும் வெளியாய் உயர்ந்து செல்வதும் முன்னமே அறிந்திருப்போமாயின், இவருக்கு ஆட்பட்டிருக்கமாட்டோம்.

intira ṉukkum irāvaṇa ṉukkum arulpurintār
mantiram ōtuvar māmaṟai pāṭuvar māṉmaṟiyar
cintura-k- kaṇṇaṉum nāṉmuka ṉumuṭa ṉāy-t-taṉiyē
antaram celva(tu) aṟintōmēl nāmivark[ku] āṭpaṭōmē. 9

Bestowed His grace on Indra and Rāvaṇa
(Though enemical they were, to each other)
The Mantras He recites,
The Vedas He sings,
(In His hand) the fawn He holds,
With Viṣṇu and Brahma, though He is,
Distinctly goes beyond them and space;
All these had we known before,
Never would have come to serve Him!

1. Indra is opposed to Rāvaṇa whose mighty and valorous son gets the epithet Indrajit. Thus, the king of Devas i.e. Indra and the king of titans i.e. Rāvaṇa are enemical to each other. Nevertheless, the Lord is neutral and impartial in the bestowal of grace on both of them.
2. Tolkāppiyar has enlisted Mantiram as one of literary genres in Tamil [Porul, 384; 408]. Its equivalent is vāymoḻi [Vide *Tol.* Poruḷ 384; *Paripāṭal* 1:65; 3. 11, 93; 13:44; 15.63]. It is not certain, whether Ārūrar has referred to Tamil Mantiram in the second line. In the following, the Vedas are noted. So, it is not improper to take Mantiram to denote the Tamil hymns.

187

கூடலர் மன்னன் குலநாவ லூர்க்கோன் நலத்தமிழைப்
பாடவல் ல,பர மன்அடி யார்க்(கு)அடி மைவழுவா
நாடவல் ல,தொண்டன் ஆரூரன் ஆட்படு மாறுசொல்லிப்
பாடவல் லர்பர லோகத்(து) இருப்பது பண்டமன்றே. 10

பகையரசர்களின் மன்னவன். மேன்மக்கள் வாழும் திருநாவலூர்க்குத் தலைவன். நலம்தரும் தமிழைப் பாடவல்ல பரமனின் அடியவர்க்கு வழுவாத பணி புரிவதால் (அப்பெருமானை) நாடவல்ல தொண்டன் ஆகிய ஆரூரன் (இறைவனுக்கு) ஆட்படுமாற்றினைச் சொல்லிய (இப்பதிகத்தினைப்) பாடவல்ல பத்தர்கள் மேலான வரைப்பில் (-விண்ணகத்தில்) சென்று தங்குதல் ஒருபொருளன்று (-எளிது).

kūṭalar maṉṉaṉ kulanāva lūr-k-kōṉ nala-t-tamiḻai-p-
pāṭaval la,para maṉaṭi yārk[ku]aṭi maivaḻuvā
nāṭaval la,toṇṭaṉ ārūraṉ āṭpaṭu māṟucolli-p-
pāṭaval lārpara lōkat[tu] iruppatu paṇṭamaṉṟē. 10

The king of enemical rulers,
The chief of Nāvalūr with the noble,
Ārūraṉ, the servant being able
To go in search of Lord's devotees,
To whom he never swerved
From rendering solemn service,
For efficient, they are
In singing his beneficient Tamil,
Telling the way of becoming
The Lord's bonds-men;
Capable are those who recite
Would be in the world supreme!

1. Ārūrar was brought up by the chieftain as a royal prince. Hence frequent reference to his association with political life is being made in his hymns.

2. Even then, he takes immense pleasure not because he has been a prince, but because a humble servant to the Lord and His devotees.

3. The word *Paralokam* denotes the Supreme world.

The specific features of the Decad

1. This decad is named after the initial phrase of the first hymn. In *Tiruvācagam*, the third poem gets the name, **Tiruanṭa-p-pakuti**, the first phrase of the poem. Such types of naming are common in the Sangam poem also. Even in Sanskrit, some Upaniṣads are so named Īśāvāsyam, Kēna etc.
2. The burden of every hymn of this decad ends with **arintōmēl nāmivark[ku] āṭpaṭōmē**. It recalls the refrain, "aṭikēḷ umak[ku] āṭceya añcutumē", occurring at the end of the hymns in the second decad.
3. Ārūrar employs in this decad one kind of rhetorical expression, known as nindāstuti or vañca-p-pukaḻcci aṇi in which a person or god is praised in an apparently abusive language.
4. The phrase, 'ivarkku āṭpaṭōmē' may mean at the surface level that "we would not have come to serve Him". But at the deep level, it connotes that "we would serve Him", even if we understood His uncouth and unconventional practices, since they ultimately describe His limitless compassion.
5. Like the hymns in the previous decad, those in the present decad also are structured in the specific Tamil metre, called **kaṭṭaḷai-k-kali-t-turai.**
6. The unusual usage of four syllabled metrical foot is conspicuously found in the hymns of this decad: **pūtamtampāl** (5.2), **māyamkaṇṭīr** (6.2) and **eṉṉai-p-peṟṟa.**
7. The usage **ōrāyiram** (3.1), ōrēṟu (4.1) and ōr ūṇilar (5.1), are in conformity with the tradition. However, ōr occurring before a consonant is also noticed: **ōrpūtam** (5.2), **ōrpaṉṟi** (6.2) and ōr cōrvu (6.3).
8. The phrase 'pērum ōr āyiram uṭaiyār' (3.1) indicates one thousand names of the Lord, corresponding to Sahasranāma in Sanskrit tradition. Even before Ārūrar, Tirunāvukkaracar has used it in the line, "pēr āyiram paravi vāṉōrēttum pemmāṉai" [VI 54-8]. It is interesting to note that Ilaṅko Aṭikal referred to the 1008 names of Arhat in *Cilappatikāram* [X 196-7].
9. Reference to Pārthānugraha mūrti is a special feature of this decad.
10. Praising Murukaṉ, at least in a referential way is also significant of this decad.
11. Association with 'Ārūrar's political career, side by side with his devotional service is worth mentioning.
12. The hymns are noted as **nala-t-tamil**, i.e. Tamil, generating all goodness, a tribute to the devotional language.

A note on the *talam*

19. Tiruninriyūr

This sacred place is reckoned one of the Śiva sthalas, on the northern banks of Kāviri. It is situated 10 K.M. away from Mayilāṭuturai on Mayilāṭuturai-Sīrkāḻi bus route. The Lord of this abode is known as Lakshmipurīsvarar or Mahālakshiminātar and the goddess, Ulakanāyaki. The prefix in Tiruninriyūr is Tiru which has many meanings. But, the myth making people has taken the sense Lakshmi and created a legend that the goddess of wealth worshipped the Lord and attained eternity. Hence, the sthala was so called. Ārūrar has noted this myth in one of his hymns on the sthala [VII 65.5].

This sthala has been glorified by all the three hymnists of *Tēvāram* [I 18; V 23; VII 19, 65). It is very near to Sīrkāli, the home town of Tiruñāṉacampantar. In one of his hymns, he has emphatically stated that he would think none-else except Tiruninryūran's heroic feet [I 18.6]. In another hymn, he has pronounced that the worshippers of **Tiruninriyūr Aṭikaḷ** become bereft of fear, sin and decay [I 18.2]. Tirunāvukkaracar has contributed one decad to celebrate this sacred place, which is encircled by enchanting flower gardens and also rows of strongly built, great compounds [V 23. 4, 6]. He has advised people to worship the Lord of this abode, either out of fear or love [V 23.9]. Ārūrar has created two decads on this sthala [VII 19, 65].

According to the tradition, found in one hymn of Ārūrar, it was the legendary Parasurāma who dedicated Ninriyūr to Lord Śiva along with a gift of 360 Vēlis of land and 300 Vedic pandits. In return, he was blessed [VII 65.3]. Ārūrar has also depicted the beauty of the sacred place with many a storied building and mansion where stood the damsels with crescent like forehead who resembled enchanting peahens, pretty fawns and young parrots respectively in their gait, look and talk [VII 65.7].

Cēkkiḻār has given details with regard to the composition of 65th decad of Ārūrar's *Tirumurai* on Tiruninriyūr [XII 29. 145-151]. No such particulars are made available to comprehend the context of the creation of 19th decad on the same sthala. Perhaps, that poem in *Periyapurāṇam,* meant for the details of this patikam was dwindled into oblivion due to some unknown reasons. However, it is probable, that Ārūrar, after visiting the shrines at Tirunanipaḷḷi, Tiru-c-cempon-paḷḷi etc., reached Tiruninriyūr and immortalised it by this decad [Ibid, 29.149-150].

19. திருநின்றியூர் பண்: நட்டராகம்

188

அற்றவ னார்அடி யார்தமக்(கு) ஆயிழை பங்கினராம்
பற்றவ னார்எம் பராபரர் என்று பலர்விரும்பும்
கொற்றவ னார்குறு காதவர் ஊர்நெடு வெஞ்சரத்தால்
செற்றவ னார்க்(கு)இடம் ஆவது நம்திரு நின்றியூரே. 1

அடியவர்களுக்கு (அருள் புரிதலைத்தவிர) வேறு பற்று அற்றவர். மாதொரு பாகத்தர். பற்றுக்கோடாக உள்ளவர். எம் மேலான தலைவர் என்று பலரும் விரும்பும் கொற்றவனார். தம்மைச் சரண் அடையாத பகைவரின் ஊரினை (முப்புரத்தினை) நீண்ட, கொடிய அம்பினால் அழித்தவர். இவருக்கு இடமாய் இருப்பது நம் திருநின்றியூர் ஆகும்

19. Tiruni̱ṉ̱riyūr — Paṇ: Naṭṭarākam

aṟṟava ṉāraṭi yārtamak(ku) āyiḻai paṅkiṉarām
paṟṟava ṉārem parāparar eṉṟu palarvirumpum
koṟṟava ṉārkuṟu kātavar ūrneṭu veñcarattāl
ceṟṟava ṉārk(ku)iṭam āvatu namtiru niṉṟiyūrē. 1

No desire has the Lord, except
Bestowing grace to His devotees;
Possesses in His part [left]
The damsel with precious jewels;
Prop is He, the Supreme of all,
The Sovereign, liked by many;
Demolished with long and glowing arrows
The residence [castles] of the titans,
Who never approached Him;
His abode is our Tiruniṉṟi-y-ūr.

1. In the first line, the word *arravan* literally means one who has given up all desires and clinging. Here, the Lord is noted by the same word, since by nature He is free from desires and attachment. In this context, it is proper to recall the phrase, "arravarkku arra civan" [XI 6.74] occurring in Cēramān Perumāl's prabandha. It explains that Lord Śiva is gracious to those who have abandoned the wordly ties viz., I-ness and my-ness. This phrase was originally found in Tiruñānacampantar's hymn [III 120.2].

2. The Lord is the prop [- parru + avan + ār] to the souls, like the one to the creepers.

3. The word *parā* means supreme, and parar also conveys the same sense. Hence, Śiva is described as the supreme of the supreme. He is the Ultimate Supreme Lord.

4. The hymn is not a direct address to Śiva. But it depicts His intrinsic and related nature in the third person and finally indicates the place of His residence i.e. Tiruninri-y-ūr.

189

வாசத்தி னார்மலர்க் கொன்றையுள் ளார்வடி வார்ந்தநீறு
பூசத்தி னார்புக லிந்நகர் போற்றும்எம் புண்ணியத்தார்
நேசத்தி னால்என்னை ஆளும்கொண் டார்நெடு மாகடல்சூழ்
தேசத்தி னார்க்(கு)இடம் ஆவது நம்திரு நின்றியூரே. 2

மணம் நிறைந்த கொன்றை மலர் மாலையினை (முடியிலும் மார்பிலும்) சூடியவர். வனப்பும் ஒளியும் பொருந்திய திருநீற்றினைப் பூசியவர். சீகாழிப்பதியைப் போற்றிக்கொண்ட புண்ணியத்தின் வடிவினர் அருள்மிகுதியால் என்னையும் ஆட்கொண்டவர். நெடிய, பெரிய கடல் சூழ்ந்த உலகெங்கும் வியாபித்துள்ளவர். இவருக்கு இடமாய் இருப்பது நம் திருநின்றியூர் ஆகும்

vācatti nārmalar-k- konraiyul̤ l̤ārvaṭi vārntanīru
pūcatti nārpuka li-n-nakar pōrrumem punniyattār
nēcatti nālennai āl̤umkoṇ ṭārneṭu mākaṭalcūl̤
tēcatti nārk(ku)iṭam āvatu namtiru ninriyūrē. 2

Adorned [His crown and chest]
With fragrant flowers of koṉṟai;
Besmeared His bewitching body
With beautiful and bright ashes;
Embodiment of virtues is He,
Willingly resides at Pukali city,
Enslaved me through His immense grace
Pervades the entire world,
Encircled by long and vast sea;
His abode is our Tiruniṉṟi-y-ūr.

1. Since the flower of koṉṟai [i.e. Indian laburnum] has the golden hue of the Lord, and also five petals indicating the five-syllabled mantra [- Namaśivāya], it is said that it becomes favourite with Him.
2. The word *vaṭivu* in the first line means both beauty and brightness.
3. The name *Pukali* in the second line denotes Sīrkāḻi. It is one of the 12 names of the sacred place.
4. The word *Puṇṇiyattār* of Pukali may also be interpreted to mean Tiruñāṉacampantar whose beautiful and graceful hymns inspired Ārūrar introducing him to the Path of Devotion. So, due to his love of Tiruñāṉacampantar, the Lord bestowed grace on him. (Ārūrar).

190

அங்கையின் மூவிலை வேலர் அமரர் அடிபரவச்
சங்கையை நீங்க அருளித் தடங்கடல் நஞ்சமுண்டார்
மங்கையொர் பாகர் மகிழ்ந்த இடம்வளம் மல்குபுனல்
செங்கயல் பாயும் வயல்பொலி யும்திரு நின்றியூரே. 3

மூவிலைவேலாகிய சூலத்தினை அகங்கையில் பிடித்தவர். வானவர்கள் தம் திருவடிகளைப் புகழ்ந்து வணங்க, அவர்களின் அச்சத்தையும் ஐயத்தையும் போக்கியருளியவர். பெரிய கடலில் திரண்டெழுந்த ஆலகாலவிடத்தை உண்டவர். உமையம்மையினை இடப்பாகம் கொண்டவர் மகிழ்ந்திருக்கும் இடம்: வளம் மிக்க நீர் நிரம்பிய வயல்களில் செங்கயல்மீன்கள் துள்ளி விளையாடும் அழகுபொலியும் நம் திருநின்றியூரே ஆகும்.

aṅkaiyin mūvilai vēlar amarar aṭiparava-c-
caṅkaiyai nīṅka aruḷi-t- taṭaṅkaṭal nañcamuṇṭār
maṅkai-y-or pākar makiḻnta iṭamvaḷam malkupunal
ceṅkayal pāyum vayalpoli yumtiru ninṟiyūrē. 3

In His palm the trident He holds,
Dispelled the fear and doubt
Of the Celestials,
Who worshipped His feet;
Consumed the poison of the vast sea
The place, where He happily stays
With the spouse in His part,
Is Tiruninṟi-y-ūr
With prospering fields of brimming water,
Where the red fishes frisk and play.

1. The compound word akam+kai becomes aṅkai, meaning the palm of the hand.
2. The word *caṅkai* has the meaning of fear and doubt, which are removed by Lord's grace.
3. The numeral 'ōr' occurs before a consonant in orpākar.
4. The fertility of Tiruninṟi-y-ūr is depicted in the last line.

191

ஆறுகந் தார்அங்கம் நான்மறை யார்எங்கு மாகிஅடல்
ஏறுகந் தார்இசை ஏழ்உகந் தார்முடிக் கங்கைதன்னை
வேறுகந் தார்விரி நூல்உகந் தார்பரி சாந்தமதா
நீறுகந் தார்உறை யும்இட மாம்திரு நின்றியூரே. 4

நான்மறை உடையவர் அவற்றின் ஆறு அங்கங்களையும் விரும்பினார். எவ்விடத்தும் நீக்கமற நிறைந்து வெற்றியுடைய காளையை ஊர்தியாக விரும்பினார். ஏழிசைகளை விரும்பிக் கேட்பவர். தம் சடைமுடியில் கங்கையைத் தனியே விரும்பி வைத்தவர். ஆகமங்களை அருளியவர். சாந்தம் என விரும்பித் தன் திருமேனியில் திருநீற்றினைச் சுமந்தவர். இவர் கோயில் கொண்டுள்ள இடம் திருநின்றியூரே ஆகும்.

aṟukan tāraṅkam nāṉmaṟai yāreṅku mākiaṭal
ērukan tāricai ēḻukan tārmuṭi-k- kaṅkaitaṉṉai
vēṟukan tārviri nūlukan tārpari cāntamatā
nīṟukan tāruṟai yumiṭa māmtiru miṉṟiyūrē. 4

The Possessor of fourfold vedas
Liked their sixfold Angas;
Immanent in every place,
Liked the bull [-His mount];
Listened with love
The sevenfold melodies;
Placed the Ganges on His crown
With special intention;
Agamas, He revealed;
Borne in His body
The ashes, as if sandal!
His abode is (our) Tiruninṟi-y-ūr.

1. Since the word *ukantār* occurs frequently in this hymn, corporuḷpiṉvaru nilai-y-aṇi is noticed.
2. Virinūl-Āgamas vide *Paripāṭal* ll.78, commentary by Parimēlaḻakar.

192

வஞ்சம்கொண் டார்மனம் சேரகில் லார்நறு நெய்தயிர்பால்
அஞ்சும்கொண்(டு) ஆடிய வேட்கைமி னார் அதி கைப்பதியே
தஞ்சம்கொண் டார்தமக்(கு) என்றும் இருக்கை சரண்அடைந்தார்
நெஞ்சம்கொண் டார்க்(கு)இடம் ஆவது நம்திரு நின்றியூரே. 5

வஞ்சம் படைத்தவரின் மனத்தில் புலப்பட்டுத் தோன்றாதவர். மணம் கமழும் நெய், தயிர், பால் உள்ளிட்ட ஆன்ஐந்தினால் (- பஞ்சகவ்வியத்தால்) முழுக்காடுவதில் விருப்பம் மிக்கவர். தமக்கு என்றும் இருப்பிடமாக அதிகைப் பதியினைத் தஞ்சமாகக் கொண்டவர். தம் திருவடியில் சரணாகதி அடைந்தவர்களின் நெஞ்சத்தை உரிமையாகக் கொண்டவர். இவருக்கு இடமாய் இருப்பது நமது திருநின்றியூரே ஆகும்

vañcamkoṉ ṭārmaṉam cērakil lārnaṟu neytayirpāl
añcumkoṉ[ṭu] āṭiya vēṭkaiyi ṉārati kai-p-patiyē
tañcamkoṉ ṭārtamak[ku] eṉṟum irukkai caraṇaṭaintār
neñcamkoṉ ṭārk[ku]iṭam āvatu namtiru niṉṟiyūrē.

To the fradulent and deceitful minds
Never He appears patently;
He favours very much
The bath with fragrant ghee,
Curd, milk and [other cow products] five;
Atikai-p-pati, the place
Always He entertained;
Possessed the hearts of those
Who took refuge in Him;
His abode is our Tiruniṉṟi-y-ūr.

1. If one's consciousness is clouded with deceitfulness, one could not realise the Lord's presence in him. This idea is conveyed in the first line.

2. In the worship of Śiva, offering the five products of cow, collectively called āṉaintu [pañcagavya] is very special. Ārūrar has mentioned by name only three viz., ghee, curd and milk. Cow-dung and urine are the other two. The former is not directly used, but its watery substance is added along with other yields of cow.

3. The classical word **aintu** became añcu in spoken Tamil. Ārūrar used this colloquial word in his hymn, perhaps to fulfil perfect harmony in the first words of all metrical lines.

4. Taking refuge unto the Lord's feet is noted in the third line. Māṇikkavācakar has written **Aṭaikkala-p-pattu** to emphasise the significance of attainment of eternal bliss through the path of self-surrender, an important means also in Buddhism and Vaiṣṇavism.

5. The inner sense of Lord's taking refuge at Atikai-p-pati indicates, though He exists everywhere, He abides there in a special way reminding association with Tirunāvukkaracar.

193

ஆர்த்தவர் ஆடர வம்அரை மேல்புலி ஈர்உரிவை
போர்த்தவர் ஆனையின் தோல்உடல் வெம்புலால் கையகலப்
பார்த்தவர் இன்னுயிர் பார்படைத் தான்சிரம் அஞ்சிலொன்றைச்
சேர்த்தவ ருக்(கு)உறை யும்இட மாம்திரு நின்றியூரே. 6

படம் ஆடும் பாம்பினையும் புலியின் ஈரத் தோலையும் தம் இடையில் கட்டியவர். தம் உடம்பில் யானையின் தோலினைப் போர்த்தியவர். (அவ்விரண்டாலும்) முடைநாற்றம் தம்மிடம் வீசாமல் பார்த்துக் கொண்டவர். இனிய உயிர்களின் பொருட்டு மண்ணைப் படைத்த பிரமனின் ஐந்து தலைகளில் ஒன்றினைக் (கொய்து) கையில் சேர்த்துள்ளவர். இவர் கோயில் கொண்டுள்ள இடம் நமது திருநின்றியூரே ஆகும்.

ārttavar āṭara vamarai mēlpuli īrurivai
pōrttavar āṉaiyiṉ tōluṭal vempulāl kai-y-akala-p-
pārttavar iṉṉuyir pārpaṭait tāṉciram añcilonṟai-c-
cērttava ruk[ku]uṟai yumiṭa māmtiru niṉṟiyūrē. 6

Fastened on His waist
The hooded serpent and tiger's wet skin;
Covered His body with elephant's skin;
Kept Himself from their stench;
Collected in His hand
One of the five heads of Brahma,
The creator of earth for souls sweet;
His abode is [our] Tiruniṉṟi-y-ūr.

1. The word *arai* denotes normally half. But it also refers to waist which is half of the body.
2. The Lord's manifestation as Dakṣāri is noted in the first two lines. The acts of destroying Dakṣa's malefic sacrifice are attributed to Vīrabhadra in some legends.
3. Brahmaśiraścheda form is described in the last two lines.
4. Like the previous hymn, this hymn is also significant for the melodious harmony of the first words in all the metrical lines. Such sound harmony is traditionally called, **talaiyāku etukai.**

194

தலையிடை யார்பலி சென்றகம் தோறும் திரிந்தசெல்வர்
மலையுடை யாளொரு பாகம்வைத் தார்கல் துதைந்தநன்னீர்
அலையுடை யார்சடை எட்டும் சுழல அருநடம்செய்
நிலையுடை யார்உறை யும்இட மாம்திரு நின்றியூரே. 7

மண்டையோட்டில் இல்லந்தோறும் பலி கொள்ளச் செல்லுதற்குத் திரியும் செல்வர். மலைமகள் ஆகிய பார்வதியை இடப்பாகம் வைத்தவர். மலையில் நிறைந்து வீழும் அலையுடைய கங்கையினைச் சூடிய சடை, எட்டுத் திசையிலும் சுழலும்படி அரிய நடனம் புரியும் நிலைமை உடையவர். இவர் கோயில் கொண்டுள்ள இடம் நமது திருநின்றியூரே ஆகும்.

talaiyiṭai yārpali ceṉṟakam tōṟum tirintacelvar
malaiyuṭai yāḷoru pākamvait tārkal tutaintanaṉṉīr
alaiyuṭai yārcaṭai eṭṭum cuḻala arunaṭamcey
nilaiyuṭai yāruṟai yumiṭa māmtiru niṉṟiyūrē. 7

The Lord rambled from house to house
For getting alms in the skull;
Placed the mountain-daughter
In one of His sides;
His matted locks possessing the Ganges
Whirled in [directions] eight,
The rare dance, when He performed;
His abode is [our] Tiruniṉṟi-y-ūr.

1. This hymn also is filled with *talaiyāku etukai*, as the previous hymns. Such constructions contribute to the musical excellence of the metre.
2. Bhikṣāṭaṇa form is depicted in the first line.
3. Umābhāga form is portrayed in the second line.
4. The phrase, **kal tutainta naṉṉīr alai** denotes the river Ganges, taking its origin in the mountain [-kal]. Gangādhara form is described in the second and third lines.
5. The cosmic dance of Śiva is described in the third and fourth lines, deserving comparison with the hymns of Kāraikkāl ammaiyār [XI 4.77].

195

எட்டுகந் தார்திசை ஏழ்உகந் தார்எழுத்(து) ஆறுமன்பர்
இட்டுகந் தார்மலர்ப் பூசைஇச் சிக்கும் இறைவர்முன்னாள்
பட்டுகும் பாரிடைக் காலனைக் காய்ந்து பலிஇரந்தூண்
சிட்டுகந் தார்க்(கு)இடம் ஆவது நம்திரு நின்றியூரே. 8

நம் இறைவர் திசைகள் எட்டினையும் விரும்பினார். ஏழ் எழுத்துக்களால் தோற்றுவிக்கப்படும் ஏழிசையினையும் விரும்பினார். அடங்கிய மனம்கொண்ட அன்பர்கள் மலர் வழிபாடு புரிதலை விரும்பினார். முன்னொரு காலத்தில் மண்ணில் வீழுமாறு காலனைக் காய்ந்தவர். (இல்லந்தொறும்) பிச்சை ஏற்று உண்பதைப் புனிதமாகக் கொண்டவர். இவருக்கு இடமாய் இருப்பது நமது திருநின்றியூரே ஆகும்.

eṭṭukan tārticai ēḻukan tāreḻut[tu] āṟumaṉpar
iṭṭukan tārmalar-p- pūcaiic cikkum iṟaivarmuṉṉāḷ
paṭṭukum pāriṭai-k- kālaṉai-k- kāyntu pali-y-irantūṇ
ciṭṭukan tārk[ku]iṭam āvatu namtiru niṉṟiyūrē. 8

Eight directions He liked,
Seven melodies He longed
The floral tribute, He wished
Offered by the lovers of self-control;
The Lord in the yore
Spurned Yama to fall on ground,
Preferred the way of begging alms
As sacred for His [daily] food!
His abode is our Tiruniṉṟi-y-ūr.

1. The word *ukantu* with the root *uka* meaning to like, to be pleased, to wish etc. Since the word occurs frequently the figure of speech is known as "çorporuḷ piṉvaru nilai-y-aṇi" which corresponds to Āvṛttiḥ in Daṇḍin's *Kāvyādarśa*. Such rhetorical expressions are found in abundance in the hymns of Ārūrar.

2. The Lord is pleased to listen to the sevenfold melodies collectively called *ēḻicai*. In *Kali-t-tokai*, it is noted as "ēḻpuṇar iṉṉicai" [9. 18]. Even Ārūrar in a different hymn stated that the Lord Himself assumed the form of ēḻicai [VII 51.10].

3. The flower worship is the most favourite mode of adoration to gladden the Lord.

4. The word *ciṭṭu* also occurred in *Tiruvācakam* [10. 7]. It means greatness and also sacred.

196

காலமும் ஞாயிறும் ஆகிநின் றார்கழல் பேணவல்லார்
சீலமும் செய்கையும் கண்டுகப் பார்அடி போற்றிசைப்ப
மாலொடு நான்முகன் இந்திரன் மந்திரத் தால்வணங்க
நீலநஞ்(சு) உண்டவ ருக்(கு)இட மாம்திரு நின்றியூரே. 9

காலமும் அதனை வரையறுக்கும் கதிரவனும் ஆகிநிற்பவர். தம் திருவடிகளை அன்புடன் பரவவல்ல பத்தர்களின் சீலத்தையும் செயல்களையும் பார்த்து விரும்புபவர். திருமாலும் நான்முகனும் இந்திரனும் திருவடிகளைப் போற்றிசைத்து மந்திரம்சொல்லி வணங்கப்படுபவர். நீலநிறம் பொருந்திய நஞ்சினை உண்டவர். இவருக்கு இடமாய் இருப்பது நமது திருநின்றியூரே ஆகும்

kālamum ñāyiṟum ākiniṉ ṟārkaḻal pēṇavallār
cīlamum ceykaiyum kaṇṭukap pāraṭi pōṟṟicaippa
mālōṭu nāṉmukaṉ intiraṉ mantirat tālvaṇaṅka
nīlanañ[cu] uṇṭava ruk[ku]iṭa māmtiru niṉṟiyūrē. 9

The forms of Time and Sun, He assumes;
He likes the virtues and deeds
Of those who could cherish His feet;
Chanting the spells, extol His feet
Viṣṇu, Brahma and Indra;
Drank He the poison of blue hue,
His abode is [our] Tiruniṉṟi-y-ūr.

1. The Lord transcends the principle of time. Even then, He is often glorified to be time [Kālasvarūpī] for the convenience of effecting activities and distributing the deserts to the concerned agents.

2. Since He also assumed Aṣṭamūrta, His immanence in the fivefold gross elements, sun, moon which mark the time and also the souls. Hence, He is said to be sun, one of the eight categories, collectively forming His Aṣṭamūrta.

3. Ethical preparation is stressed in the second line. The Lord favours the devotees who practise the virtuous deeds.

197

வாயார் மனத்தால் நினைக்கும் அவருக்(கு) அருந்தவத்தில்
தூயார் சுடுபொடி ஆடிய மேனியர் வானிலென்றும்
மேயார் விடையுகந்(து) ஏறிய வித்தகர் பேர்ந்தவர்க்குச்
சேயார் அடியார்க்(கு) அணியவர் ஊர்திரு நின்றியூரே. 10

மனத்தினால் தம்மை எப்பொழுதும் நினைப்பவர்க்கு வாய்மைப் பொருளாக இருப்பவர். அரிய தவக்கோலம் கொண்ட தூயவர். வெந்த சாம்பலில் முழுக்காடிய உடம்பினர். பரவெளியில் என்றும் மேவியவர். விடையினை விரும்பி ஏறிய சதுரப்பாட்டினர். தம்மை நீங்கியவர்க்குச் சேயவர். அடியவர்க்கு அணியவராக இருப்பவர். இவர் கோயில் கொண்டுள்ள இடம் நமது திருநின்றியூரே ஆகும்.

vāyār maṉattāl niṉaikkum avaruk[ku] aruntavattil
tūyār cuṭupoṭi āṭiya mēṉiyar vāṉileṉṟum
mēyār viṭai-y-ukan[tu] ēṟiya vittakar pērntavarkku-c-
cēyār aṭiyārk[ku] aṇiyavar ūrtiru niṉṟiyūrē. *10*

The Reality He remains
To those who meditate on Him;
In the rare ascetic order
He is the Pure;
Bathed His body in burnt ashes!

The Ever-Existent in the cosmic space,
The Expert in bull riding with pleasure,
To the separated, He is remote!
To the devotees, He is near!
His abode is [our] Tiruninri-y-ūr.

1. The intrinsic nature of the Absolute is Satya i.e. Ultimate Reality, noted in the first line as **vāyār** [< vāymai+ār>]. Meditation is stressed for the realisation of the Absolute.

2. God practises severe austerity to show that it purifies the practitioners to keep mind, word and deed immaculate and ethical, essential for the attainment of eternal bliss.

3. The portion, "pērntavarkku-c-cēyār" has its parallel in *Tiruvācakam*: "pērntavarkku-c-cēyōn" [VIII 1.8], and "Cēyāy naṇiyānē" [ibid, 44].

198

சேரும் புகழ்த்தொண்டர் செய்கை யறாத்திரு நின்றியூரில்
சீரும் சிவகதி யாய்இருந் தானைத் திருநாவல்ஆ
ரூரன் உரைத்த உறுதமிழ் பத்தும்வல் லார்வினைபோய்ப்
பாரும் விசும்பும் தொழப்பர மன்அடி கூடுவரே. 11

மிகுந்த புகழைஉடைய தொண்டர்களின் பணிகள் இடையறவுபடாத திருநின்றியூர் என்ற தலத்தில் சீர்த்த சிவப்பேறாக எழுந்தருளி விளங்கும் பெருமானைத் திருநாவலூரில் தோன்றிய ஆரூரன் பாடிய பொருத்தம் மிக்க தமிழ்ப் பாடல்கள் பத்தினையும் பாடவல்லவர்கள் இருவினையும் நீங்கி, நிலத்தில் உள்ளவரும் விண்ணவரும் தொழும்படி பரமனின் திருவடியைக் கூடுவர்.

cērum pukaḻ-t-toṇṭar ceykai-y- aṟā-t-tiru niṉṟiyūril
cīrum civakati yāyirun tāṉai-t- tirunāvalā
rūraṉ uraitta uṟutamiḻ pattumval lārviṉaipōy-p-
pārum vicumpum toḻa-p-para maṉaṭi kūṭuvarē. 11

With famed devotees,
Who never cease their service
In Tiruniṉṟi-y-ūr,
The Lord exists as glorified salvation;
Him eulogized
Ārūrarṉ of Tirunāval(ūr)
In Tamiḻ tens,
The experts of which become free
From the kārmic bonds and
Adored by the earth and heaven,
Attain the Supreme's feet.

1. Civakati is the Absolute bliss, adumberated in Śaivism. Originally, this word was found in *Cilappatikāram* to denote complete liberation from the transmigration [X 180]. The earliest use in *Tirumurai* literature is noticed in Kāraikkāl Ammaiyār's hymn:

   "ceppiya centamiḻ pattum vallār
   civakati cērntiṉpam eytuvāyē" [XI 2.11].

   Other apostles of Śaivism have also used the same word in the same sense.

2. The phrase, **tiruniṉṟiyūril, cīrum civakatiyāy iruntāṉ** denotes that the sacred place becomes a heaven on earth due to the association of the Lord's abode.

3. The split usage **tirunāvalā**, being the last foot in the third line and 'rūraṉ', the first in the fourth foot is identified as **vakai-y-uḷi**, i.e. scaning, without considering the speech-rhythm.

4. **Tamiḻ pattum** refers to the ten Tamil hymns.

The specific features of the Decad

1. The refrain of the hymn in this decad is **iṭamāvatu namtiru ninriyūrē**, preceded by an epithet of appellative denoting the Lord. In order to meet the poetical exigency, the refrain in some hymns is modified as 'iṭamām tiruninriyūrē' [4, 6, 7, 9]. In two hymns, the last word is invariably found without the aforesaid burden.
2. The refrain has its model in a previous decad, ending with **iṭamāvatu namtiru nāvalūrē** [vide VII 17.1-10].
3. The hymns of this decad like those in patikams 17 and 18 are composed in the letter conditioned metre, Kaṭṭaḷai-k-kali-t-turai.
4. Four syllabled foot is rarely found: iraivarmunnāḷ [8.2].
5. The numeral stem *or* occurring before a consonant is noticed in this decad also [3.3].
6. The loss of initial palatal is noted in one hymn: *ānai* [6.2].
7. The colloquial usage *añcu* to mean five is found [6.3].
8. The numerical figure of speech is seen in the 8th hymn [*eṭṭu, ēlu, āru*].
9. The prosperity and natural beauty of the sacred place are drawn in some hymns.
10. All the hymns are rhythmic, possessing **talaiyāku etukai** i.e. complete concatenation in which the second and some more subsequent letters of the first foot of all the metrical lines have the same assonance. This type of metrical structure contributes to the excellent melody of the hymns.
11. The significant manifestations of Lord Śiva are adequately described in this decad.

A note on the sacred place (*talam*)

20. Tiru-k-kōḷili

Tiru-k-kōḷili is one of the Śiva sthalas on the southern banks of Kāviri. It is at present known as **Tiru-k-kuvaḷai**, near Tiruvārūr. From the Triunelli-k-kā station, it is in the east at a distance of about 8 k.m. The legend goes that the ninefold planets [-kōḷ] worshipped the Lord of this shrine and hence, the name Tiru-k-kōḷili came to vogue. Another legend attributes that since Brahma adored the Lord and got the power of creation, it was also known as Brahmatapovanam. The Lord gets the name Brahmapurīsvara and also Kōḷilinātar while the Goddess is called **Vaṇṭamar kuḻalāḷ**, occurring in the hymn of this decad [20.2]. The sacred tree of this sthala is **strychnos potatorum** i.e. clearing-nut tree. Some of the significant sacred tanks [-tirttam] are: Cantiranati, Intira tīrttam, Akattiya tīrttam etc.

Tiruñāṉa campantar has composed one decad [I 62] Tirunāvukkaracar, two decads [V 56, 57] and Ārūrar one [VII 20]. The natural beauty of the sacred place has been delineated in the hymns of the last two saints. The beautiful groves and red paddy fields are painted in the following lines:

"kokk[u] amar poḻil cūḻtaru kōḷili" [V 56.1]
"kottalar poḻil cūḻtaru kōḷili" [V 56.2]
"koṇṭal am poḻil kōḷili" [V 56.3]
"kuḷirum poḻil kōḷili" [V 56.4, 6]
"kōlavār poḻil kōḷili" [V 56.8]
"cennel ārvayal cūḻtiru-k-koḷili" [V 57.1]
"kōti vaṇṭaṟaiyum tiru-k-kōḷili" [V 56.7, 8].

These are some of the graphic pictures of **kōḷili**, drawn by Tirunāvukkaracar. In one hymn, he has stated that kōḷili was a rendezvous for the specialists in music [V 57.2]. Ārūrar has glorified not only the natural scenes of the place, but also the magnificant mansions and the riches of the people. The following

hymn of Tiruñānacampantar pertaining to this sthala finds a place in the daily worship of the staunch Śaivites:

"nāḷāya pōkāmē nañcaniyum kaṇṭaṉukkē
āḷāya aṉpuceyvōm maṭaneñcē araṉnāmam
kēḷāynam kiḷaikiḷaikkum kēṭupaṭā-t- tiṟamaruḷi-k-
kōḷāya nīkkumavaṉ kōḷiliem perumāṉē" [I 62.1].

The substance of the stanza is given below:

"Oh young mind! Without wasting our time let us pray to the Lord with the neck, adorned by poison. Listen to the Hara's names so that our kith and kin may prosper. He would grant us the wisdom of immortality. Our Lord of Kōḷili would remove the evil effects of the planets".

Ārūrar, after having sung the **Tiru-t-toṇṭa-t-tokai**, stayed with Paravaiyār at Tiru-v-ārūr for many days. Kuṇṭaiyūrkiḻār, a notable śaivite of the nearby place had developed boundless affection to Ārūrar and supplied abundantly rice, grain, etc. Due to scarcity of rainfall and the resulted poverty, the land lord was unable to continue the supply, felt very much, and spent one night without eating. Due to divine grace, in the outskirts of Kuṇṭaiyūr, heaps of paddy were found like the range of mountain, at the dawn, to the wonder of kuṇṭaiyūr-k-kiḻār, who personally communicated the matter to Ārūrar.

Ārūrar overwhelmed with ecstasy and celebrated the Lord of Kōḷili to commission His own servants (Bhūtagaṇas) to transport the whole of the paddy to the residence of Paravai, evoking His grace through this hymn. His prayer was perfectly answered. Since Ārūrar followed **sahamārga** i.e. the path of friendship like Arjuna and Krishna, he never hesitated to take the privilege of asking the Lord to provide him all material facilities which He pleased to oblige.

As per the details of *Periyapurāṇam*, Paravaiyār, the better half of Ārūrar informed all the residents of Tiruvārūr, through the drummers to gather for themselves all the paddy, strewn in big heaps within the limits of the individual's house. Thus, the greatness and large heartedness of Paravaiyār to eradicate the poverty of the public due to famine revealed her service mentality and ideal household life with Ārūrar [vide XII 29:10-29].

20. திருக்கோளிலி பண் :நட்டராகம்

199

நீள நினைந்தடி யேன்உனை நித்தலும் கைதொழுவேன்
வாளன கண்மட வாளவள் வாடி வருந்தாமே
கோளிலி எம்பெரு மான்குண்டை யூர்ச்சில நெல்லுப்பெற்றேன்
ஆளிலை எம்பெரு மான்அவை அட்டித் தரப்பணியே. 1

திருக்கோளிலி என்னும் தலத்தில் கோயில்கொண்டுள்ள எம்பெருமானே! வாள்போன்ற ஒளிவீசும் விழிகளையுடைய என் மனைவி மெலிந்து வருந்தாமல் (இருக்கும் பொருட்டு) சில நெற்களைக் குண்டையூரில் பெற்றேன். எம்பெருமானே! அவற்றை அவளிடம் கொண்டு சேர்க்க எனக்கு ஆள் இல்லை. நாள்தோறும் உன்னையே ஆழ்ந்து நினைந்து கைதொழும் அடியவன் யான். அவற்றை அங்குக் கொண்டு சேர்ப்பிக்க (தக்க ஆள்களிடம்) கட்டளையிட்டருள வேண்டும்.

20. Tiru-k-kōḷili Paṇ: Naṭṭarākam

nīḷa niṉaintaṭi yēṉuṉai nittalum kaitoḻuvēṉ
vāḷaṉa kaṇmaṭa vāḷavaḷ vāṭi varuntāmē
kōḷili emperu māṉkuṇṭai yūr-c-cila nellu-p-peṟṟēṉ
āḷilai emperu māṉavai aṭṭi-t- tara-p-paṇiyē. 1

Oh our Lord, enshrined at Kōḷili!
To prevent my damsel with sword-like eyes
From fading and famishing,
Received I some paddy at Kuṇṭaiyūr;
Ever I contemplate on you
Deeply determinately and daily,
Raise my hands to worship Thee!
No labourers I have, our Lord!
To transport the paddy [to her place]
Be gracious to commission somebody.

1. The first line reveals Ārūrar's personal daily worship. Since he adopted yoga marga, he expressed it in the phrase **nīḻa niṉaintu** which means lengthy and deep contemplation. The following sentence, **nittalum kaitoḻuvēṉ** indicates his external worship in conformity with his yogic meditation.
2. In the second line, the desperate and lanquishing condition of Ārūrar's wife, Paravai is depicted. To remove it, he got the heaps of paddy at Kuṇṭaiyūr due to divine grace. The usage, **Cilanellu-p-peṟṟēṉ** literally means that he has got some paddy, a humble expression. If it actually meant a small quantity of paddy then he could not have prayed to the Lord to commission [His own servants] to transport the paddy to Paravai's residence.
3. The word **aṭṭi-t-tarutal** means transporting or lifting [to some place].

200

வண்டம ரும்குழ லாள்உமை நங்கைஓர் பங்குடையாய்
விண்டவர் தம்புரம் மூன்றெரி செய்தஎம் வேதியனே
தெண்டிரை நீர்வயல் சூழ்திருக் கோளிலி எம்பெருமான்
அண்டம தாயவ னேஅவை அட்டித் தரப்பணியே. 2

வண்டுகள் மொய்க்கும் கூந்தலையுடைய உமையம்மையினை ஒரு பாகத்தில் உடையவனே! பகைவரின் முப்புரங்களையும் எரித்த எம் அந்தணனே! தெளிந்த நீர்த்திரைகள் உடைய வயல்கள் சூழ்ந்த திருக்கோளிலி என்னும் தலத்தில் கோயில் கொண்டுள்ள எம்பெருமானே! உலகெலாம் நிறைந்தவனே! அவற்றை (அந்த நெற்பொதிகளை) அங்குக் கொண்டு சேர்ப்பிக்க (தக்க ஆள்களிடம்) கட்டளையிட்டருள வேண்டும்.

vaṇṭama rumkuḻa lāḷumai naṅkaiōr paṅkuṭaiyāy
viṇṭavar tampuram mūṉṟeri ceytaem vētiyaṉē
teṇṭirai nīrvayal cūḻtiru-k- kōḷili emperumāṉ
aṇṭama[tu] āyava ṉēavai aṭṭi-t- tara-p-paṇiyē. 2

Hast Thou in Thy part Umā,
The Damsel with tresses, hummed by bees!
Oh our Vētiyā, who inflamed
The triple castles of enemical titans
Oh our Lord of Kōḷili, beautiful

With encircled paddy fields
Of clear water with ripples wafting;
Oh the Pervader of the cosmos!
To transport the paddy [to her place]
Be gracious to commission somebody.

1. The first line describes the Lord's manifestation as **Umābhāgamūrti.**
2. The second line delineates His form as Tripurāntaka mūrti.
3. The third line describes the fertile paddy fields of the delta region, encircling Tiru-k-koḷili.
4. In Śaiva Siddhānta, God is depicted only as the efficient cause [- nimittakāraṇa] and not as the material cause [- pradhāna kāraṇa or primary cause], the phrase **aṉṯamatu āyavan** has been rendered as "The Pervader of the Universe". Aṉṯam denotes the cosmos. The Lord is immanent in all the objects that constitute the cosmos. He is the inner ruler and hence in this sense, He is noted that He has became the cosmos, or Universe.

201

பாதிஓர் பெண்ணைவைத் தாய்பட ரும்சடைக் கங்கைவைத்தாய்
மாதர்நல் லார்வருத் தம்அது நீயும் அறிதியன்றே
கோதில் பொழில்புடை சூழ்குண்டை யூர்ச்சில நெல்லுப்பெற்றேன்.
ஆதியே அற்புத னேஅவை அட்டித் தரப்பணியே. 3

உடம்பின் ஒரு பாதியில் உமையம்மையினை வைத்தவனே! (தலையில்) படர்ந்த சடையில் கங்கையினை வைத்தவனே! (ஆதலின்) பண்புடைய மகளிரின் வருத்தத்தை நீயும் நன்கு உணர்வாய் அன்றே! குற்றமற்ற பொழில்கள் நாற்புறமும் சூழ்ந்துள்ள குண்டையூரில் சில நெற்களைப் பெற்றேன். மூலப்பொருளே! வியக்கத்தக்க பெருமானே! அவற்றைக் கொண்டு சேர்ப்பிக்க (தக்க ஆள்களிடம்) கட்டளையிட்டருள வேண்டும்

pātiōr peṉṇaivait tāypaṭa rumcaṭai-k- kaṅkaivaittāy
mātarnal lārvarut tamatu nīyum aṟitiyaṉṟē
kōtil poḻilpuṭai cūḻkuṇṭai yūr-c-cila nellu-p-peṟṟēṉ
ātiyē aṟputa ṉēavai aṭṭi-t- tara-p-paṇiyē. 3

On one half (of Thy Body) placed Thy spouse
On matted locks, placed the Ganges,
Know You well the distress
Of women, with sterling character;
Received I some paddy at Kuṇṭaiyūr,
Surrounded by defectless groves;
Oh the source of beings!
Oh the wonderful and splendid Lord
To transport them [to her place]
Be gracious to commission somebody.

1. From the empirical point of view, Ārūrar approaches the Lord who has placed one of His damsels, Umā on His left and the other, Ganges on His head. Since, the Lord is very closely associated with these two, He should naturally know the psychology of women folk, as expressed in the second line: "mātar varuttamatu nī aṟiti-y-anṟē".

2. Paravai's distress was not personal. She wished that everybody should be free from hunger. Knowing fully well her liberal and compassionate outlook, the Lord was pleased to provide a very large quantity of paddy, to the use of all the inhabitants of Tiruvārūr, giving a chance to the people to directly witness her service-mindedness, assisted by her life-partner, Ārūrar.

202

சொல்லுவ தென்உனை நான்தொண்டை வாய்உமை நங்கையைநீ
புல்கி இடத்தில்வைத் தாய்க்கொரு பூசல்செய் தார்உளரோ
கொல்லை வளம்புற விற்குண்டை யூர்ச்சில நெல்லுப்பெற்றேன்
அல்லல் களைந்(து)அடி யேற்(கு)அவை அட்டித் தரப்பணியே. 4

உன்னிடம் சொல்லுதற்கு என்ன உள்ளது? நீ கொவ்வைக்கனி போன்ற வாயினையுடைய உமையம்மையினைத் தழுவி இடப்பாகத்தில் வைத்தாய்! உன்னைத் தூற்றுவார் ஒருவர் உண்டோ? கொல்லை வளம் கொண்ட முல்லை வயல்கள் சூழ்ந்துள்ள குண்டையூரில் சிலநெற்களைப் பெற்றேன். அடியேன் பொருட்டு அல்லலை நீக்கி, அவற்றைக் கொண்டு சேர்ப்பிக்க (தக்க ஆள்களிடம்) கட்டளையிட்டருள வேண்டும்.

colluva tenunai nāntontai vāyumai nankaiyainī
pulki itattilvait tāyk[ku]oru pūcalcey tāruḷarō
kollai vaḷampura virkuntai yūr-c-cila nellu-p-perrēn
allal kaḷain[tu]ati yēr[ku]avai atti-t- tara-p-paniyē. 4

What can I say of You!
In your left the Damsel Uma,
With tontai-like mouth, You placed
After embracing Her;
Is there anybody to abuse You?
Received I some paddy at Kuntaiyūr,
With fertile fields and pastoral tracts;
Stripping off the distress
Of me, your servant
To transport the paddy [to her place]
Be gracious to commission somebody.

1. In the first two lines, Ārūrar makes it clear that the Lord's Bhoga mūrta was not criticised by anyone, since through this form, He enables the souls to engage in household life to practise all kinds of virtues, as in the case of Ārūrar and Paravaiyār.
2. The second line describes the pastoral tracts of Kuntaiyūr, very near to Tiru-k-kōḷili.

203

முல்லை முறுவல் உமைஒரு பங்குடை முக்கணனே
பல்லயர் வெண்தலை யில்பலி கொண்டுழல் பாசுபதா
கொல்லை வளம்புற வில்திருக் கோளிலி எம்பெருமான்
அல்லல் களைந்(து)அடி யேற்(கு)அவை அட்டித் தரப்பணியே. 5

முல்லை அரும்புகளை ஒத்த பற்களுடைய உமையம்மையினை ஒரு பங்கில் உடைய முக்கட் பெருமானே! சிரிப்பது போன்ற வெண்தலையோட்டில் பிச்சை ஏற்றுத் திரியும் பாசுபதக்கோலம் கொண்டவனே! கொல்லைவளம் கொண்ட முல்லை வயல்கள் மிக்க திருக்கோளிலி என்னும் தலத்தில் கோயில் கொண்டுள்ள எம்பெருமானே! அடியேன் பொருட்டு அல்லலை நீக்கி, அவற்றைக் கொண்டு சேர்ப்பிக்க (தக்க ஆள்களிடம்) கட்டளையிட்டருள வேண்டும்.

mullai muruval umaioru pankutai mukkanane
pallayar ventalai yilpali kontulal pācupatā
kollai valampura viltiru-k- kōlili emperman
allal kalain[tu]ati yēr[ku]avai atti-t- tara-p-paniyē. 5

Oh the Lord with three eyes,
Having in one part Umā,
Whose teeth resemble the jasmine buds
Oh Pāśupata, wandering for alms
With white skull, seeming to smile!
Oh our Lord, enshrined at Kōlili,
With fertile fields and pastoral tracts
Stripping off the distress
Of me, your servant
To transport the paddy [to her]
Be gracious to commission somebody.

1. In the Tamil literary tradition, the teeth of young damsels are compared to the jasmine buds for the commonness, found in their shape, blotless nature and pure whiteness. Ārūrar creates the same metaphor, agreeable also to Umādēvi.
2. Since the Lord possessed Pāśupatāstra, He is named Pāśupata.
3. The attributes, **kollai valam puravil** governed in the previous hymn, "Kuntaiyūr". Here in this hymn, the same phrase goes with **Kōlili**.

204

குரவம ரும்குழ லாள்உமை நங்கைஓர் பங்குடையாய்
பரவை பசிவருத் தம்அது நீயும் அறிதியன்றே
குரவம ரும்பொழில் சூழ்குண்டை யூர்ச்சில நெல்லுப்பெற்றேன்
அரவம்அ சைத்தவ னேஅவை அட்டித் தரப்பணியே. 6

குராமலர்சூடிய கூந்தலையுடைய உமையினை ஒரு பாகம் உடையவனே! பரவை படும் பசித்துன்பத்தையும் நீ அறிவாய் அல்லவா? குராமரங்கள் மிக்க சோலைகள் சூழ்ந்துள்ள குண்டையூரில் சில நெற்களைப் பெற்றேன். அரவினை (ஆபரணமாக)க் கட்டியுள்ளவனே! அவற்றைக் கொண்டு சேர்ப்பிக்க (தக்க ஆள்களிடம்) கட்டளையிட்டருள வேண்டுகின்றேன்.

kuravama rumkuḻa lāḷumai naṅkaiōr paṅkuṭaiyāy
paravai pacivarut tamatu nīyum aṟiti-y-aṉṟē
kuravama rumpoḻil cūḻkuṉṭai yūr-c-cila neelu-p-peṟṟēṉ
aravama caittava ṉēavai aṭṭi-t- tara-p-paṇiyē. 6

Oh Lord, possessing in one part
The Damsel Uma with tresses,
Adorned by the blooms of Kuravam;
Know you well, the distressed Paravai's hunger!
Received I some paddy at Kuṉṭaiyūr,
Encircled by the groves of Kurā trees;
Oh the Lord, fastened the serpent,
To transport the paddy [to her place]
Be gracious to commission somebody.

1. The word *kuravu* means the common bottle flower. Its botanical name is **webera corymbosa.**

2. Though the hunger and the sorrow of Paravai were brought to the notice of the Lord in the second line, it has some deep sense. It was not a mere personal problem. Instead, it was a social calamity due to the failure of seasonal rains.

   According to *Periyapurāṇam*, the Bhūtagaṇas of Śiva brought the mountain-like paddy heaps from kuṉṭaiyūr which were found everywhere in large measure in and around each residence. Paravaiyār announced the people of Tiru-v-ārūr through drummers to own the paddy to the individual's capacity so that they would be relieved from the acute famine and chronic hunger. Though her act reveals her large-heartedness, it is the Lord who actually acts through Kuṉṭaiyūr-k-kiḻār, Ārūrar and Bhūtagaṇas and protects the people.

205

எம்பெரு மான்உனை யேநினைந்(து) ஏத்துவன் எப்பொழுதும்
வம்பம ரும்குழ லாள்ஒரு பாகம் அமர்ந்தவனே
செம்பொனின் மாளிகை சூழ்திருக் கோளிலி எம்பெருமான்
அன்பது வாய்அடி யேற்(கு)அவை அட்டித் தரப்பணியே. 7

எம்பெருமானே! எப்பொழுதும் உன்னையே எண்ணி வேண்டுவன். மணம் கமழும் கூந்தலையுடைய உமையை ஒருபாகம் விரும்பிவைத்தவனே! செம்பொன்னால் இயன்றவை போன்ற மாளிகைகள் சூழ்ந்துள்ள திருக்கோளிலி என்னும் தலத்தில் கோயில் கொண்டுள்ளவனே! (என்பால் கொண்ட) அன்பால் அவற்றைக் கொண்டு சேர்ப்பிக்க (தக்க ஆள்களிடம்) கட்டளையிட்டருள வேண்டுகின்றேன்.

emperu māṉuṉai yēniṉain[tu] ēttuvaṉ eppoḻutum
vampama rumkuḻa lāḷoru pākam amarntavaṉē
cemponiṉ māḷikai cūḻtiru-k-kōḷili emperumāṉ
aṉpatu vāyaṭi yēṟ[ku]avai aṭṭi-t- tara-p-paṇiyē. 7

Oh our Lord, ever I contemplate
Only on Thee and worship Thee;
Liked to place in Thy one part
The Damsel with fragrant tresses;
Oh our Lord of beautiful Kōḷili,
With mansions, looking those of gold!
On account of Thy love to me,
To transport the paddy [to her place]
Be gracious to commission somebody.

1. The first line describes Ārūrar's contemplative daily worship.
2. The second line is the depiction of Umābhāga mūrta. It recalls the same phrase, used in the second hymn of this decad.

3. The wealthy condition, as reflected from the palacious buildings resembling those in golden structures, is indicated in the third line.

4. The word *aṉpu* here denotes the immense love of the Lord, which is instrumental for Ārūrar's plea.

206

அரக்கன் முடிகரங் கள்அடர்த் திட்டஎம் ஆதிப்பிரான்
பரக்கும் அரவல்கு லாள்பர வையவள் வாடுகின்றாள்
குரக்கினங் கள்குதி கொள்குண்டை யூர்ச்சில நெல்லுப்பெற்றேன்
இரக்கம தாய்அடி யேற்(கு)அவை அட்டித் தரப்பணியே. 8

(இராவணன் ஆகிய) அரக்கனின் தலைகளையும் கைகளையும் நெரித்திட்ட எம் முதற்கடவுளே! அகன்ற அல்குலையுடைய பரவை மிகவும் வாடுகின்றாள். குரங்குகள் கூட்டமாகக் குதித்து விளையாடும் குண்டையூரில் சிலநெற்களைப் பெற்றேன். அடியேன் பொருட்டு இரக்கம் காரணமாக அவற்றைக் கொண்டு சேர்ப்பிக்க (தக்க ஆள்களிடம்) கட்டளையிட்டருள வேண்டுகின்றேன்.

குரக்கு=குரங்கு.

arakkaṉ muṭikaraṅ kaḷaṭart tiṭṭaem āti-p-pirāṉ
parakkum aravalku lāḷpara vai-y-avaḷ vāṭukiṉṟāḷ
kurakkiṉaṅ kaḷkuti koḷkuṇṭai yūr-c-cila nellu-p-peṟṟēṉ
irakkama tāyaṭi yēṟ[ku]avai aṭṭi-t- tara-p-paṇiyē. 8

Oh our Lord, the source of all
Who crushed the heads and hands of the titan
Paravai, with spreading genital,
Fades, fatigues and famishes;
Received I some paddy at Kuṇṭaiyūr,
Where the monkeys in group jump to play;
On account of your mercy to me,
To transport the paddy [to her place]
Be gracious to commission somebody.

1. The first line is a picture of Rāvaṇāṇugraha mūrti.
2. The second line depicts the plight of Paravai.
3. The rural atmosphere of Kuṇṭaiyūr is projected in the third line.
4. 'kuraṅku' becomes 'kurakku' in the third line just to effect complete assonance.
5. The word *irakkam*, unlike *anpu* in the previous hymn indicates the Lord's compassion.

207

பண்டைய மால்பிர மன்பறந் தும்இடந் தும் அயர்ந்தும்
கண்டில ராய்அவர் கள்கழல் காண்பரி தாயபிரான்
தெண்டிரை நீர்வயல் சூழ்திருக் கோளிலி எம்பெருமான்
அண்டம தாயவ னேஅவை அட்டித் தரப்பணியே. 9

முற்காலத்தில் திருமாலும் நான்முகனும் முறையே (பன்றியாய் மண்ணைக்) குடைந்து சென்றும், (அன்னப்பறவையாய் விண்ணில்) பறந்து சென்றும் சோர்ந்து உன் அடிகளைக் கண்டிலர். அவர்கள் காண்பதற்கு அரிய முதல்வனே! தெளிந்த நீர்த்திரைகள் உடைய வயல்கள் சூழ்ந்த திருக்கோளிலி என்னும் தலத்தில் கோயில் கொண்டுள்ள எம்பெருமானே! அண்டங்கள் எங்கும் நிறைந்துள்ளவனே அவற்றைக் கொண்டு சேர்ப்பிக்க (தக்க ஆள்களிடம்) கட்டளையிட்டருள வேண்டுகின்றேன்.

panṭaiya mālpira manparan tumiṭan tumayarntum
kaṇṭila rāyavar kalkaḻal kāṇpari tāyapirāṉ
teṇtirai nīrvayal cūḻtiru-k- kōḷili emperumāṉ
aṇṭama tāyava ṉēavai aṭṭi-t- tara-p-paṇiyē. 9

Viṣṇu and Brahma in the yore
Digging [the earth] and flying [through the space]
Fatigued without envisioning your feet;
Thou art rare to be seen!
Oh our Lord of the beautiful Kōḷili,
Encircled by fields of clear rippling waters;
Oh the Pervader of the cosmos!
To transport the paddy [to her place]
Be gracious to commission somebody.

1. The first two lines describe the Lingod bhava mūrtam. The Lord transcends the limits of egoistic and arrogant people, though they were celestials, like Viṣṇu and Brahma.
2. The third line is the depiction of the delta region of Kōḷili.
3. 'āṉtamatu āyavan', in the last line has also occurred in the second hymn. Such stock phrases are commonly found in Ārūrar's vocabulary.

208

கொல்லை வளம்புற வில்திருக் கோளிலி மேயவனை
நல்லவர் தாம்பர வும்திரு நாவல வூரனவன்
நெல்லிட ஆட்கள் வேண் டி,நினைந்(து) ஏத்திய பத்தும்வல்லார்
அல்லல் களைந்துல கில் அண்டர் வானுல(கு) ஆள்பவரே. 10

கொல்லை வளம்கொண்ட முல்லை வயல்கள் சூழ்ந்துள்ள திருக்கோளிலி என்னும் தலத்தில் கோயில் கொண்டுள்ள பெருமானை, நல்லவர்கள் பரவுகின்ற திருநாவலூரினனாகிய ஊரன், நெல்லினைக் கொண்டு சேர்ப்பிக்கப் பணியாட்களைத் தரும்படிவேண்டி, அவனை ஆழ நினைந்து ஏத்திய பாடல்கள் பத்தும் வல்லவர்கள் (இம்மையில்) உலகவாழ்வில் அல்லல் நீங்கி, (மறுமையில்) தேவர்க்கு மேலான உயர்உலகை ஆள்வார்கள்

kollai vaḷampuṟa viltiru-k- kōḷili mēyavaṉai
nallavar tāmpara vumtiru nāvala-v- ūraṉavaṉ
nelliṭa āṭkaḷvēṇ ṭi,niṉain[tu] ēttiya pattumvallār
allal kaḷaintula kil,aṇṭar vāṉula[ku] āḷpavarē. 10

The Lord, abiding at the beautiful Kōḷili
With fertile fields and pastoral tracts,
Was hymned by Ūraṉ of Tirunāvalūr,
Extolled by the good and noble,
Meditating and Praying the Lord
To commission somebody

For transporting the paddy;
The masters of these ten (hymns),
Will be relieved from the miseries of the world,
And would reign the Heavenly abode.

1. This hymn, like the preceding ones has the autobiographical note, projecting a rare miracle, wrought by the divine grace in the religious and social life of Ārūrar.

2. The fruits of chanting this decad are given at the end. With courage and faith, one should develop a sense of intense devotion to the Lord and sing the hymns with a thorough knowledge of the text and context of the decad. Such persons are assured liberation from empirical existence and attainment of celestial life.

The specific features of the Decad

1. The burden of the hymns in this decad remains to be:

   "avai aṭṭi-t-tara-p-paṇiyē" an earnest plea, entreating the Lord of Tiru-k-kōḷili to send some of His servants, the Bhūtagaṇas, to transport the paddy that he got by the Divine grace at Kuṇṭaiyūr, a nearby place.

2. The refrain is preceded by an address to the Almighty, describing His intrinsic and extrinsic nature, such as **emperumān** (1), aṇṭamatu āyavaṉē (2), ātiyē, aṟputaṉē (3) etc.

3. The rare gift that Ārūrar received in the form of paddy is also communicated in the refrain language: "Cila nellu-p- peṟṟēn", occurring at the end of third line of the hymns 1, 3, 4, 6 and 8. In others, this refrain does not occur perhaps due to the description of the sthala or Lord's manifestation, occupying the lines.

4. This decad is purely personal and autobiographical in nature.

5. Like the hymns in the preceding decads, the hymns in the present decad also are structured in the phonemically conditioned metre, kaṭṭaḷai-k-kali-t-tuṟai.

6. Four syllabled foot is also noticed in some hymns:

   nellu-p-peṟṟēṉ [20.1, 3, 4, 6 + 8], āti-p-pirāṉ [20.8] and pattumvallār [20.10].

7. Some lines are repeated in some hymns:

   (i) teṉtirai nīrvayalcūḻ tiru-k-kōḷili emperumāṉ 20.2, 9.

   (ii) kollai vaḷam puṟaviṟ kuṉṭaiyūr/tiru-k-kōḷili 20.4, 5, 10.

   (iii) allal kaḷaintu aṭiyērku avai aṭṭi-t-tara-p-paṇiyē 20.4, 5.

8. These recurring features are common in the hymns of other saints also, reflecting the folk motifs, generally noticed in the creation, meant especially for the people.

9. The descriptions of Kuṉṭaiyūr and Kōḷili reveal the imaginative faculty of Ārūrar.

10. The usages **orpaṅku** (2.1, 6.1) and **ōr peṇṇai** (3.1) are found in this decad also.

11. The second letter in the first three metrical feet of 7th hymn is m while in the last in its place ṉ is used. Such deviation is allowed in prosody, since the two sounds belong to the category of nasals. The technical term for such assonance is called **iṉa etukai.**

12. In the first metrical line of 9th hymn, one has to apply the technique of **etirniral niṟai** to arrive at the right sense. Thus, **māl iṭantum** and **piramaṉ paṟantum** are the proper sequence.

A note on the *talam*

21. Tiru-k-kaccimērrali

Kāñci was a reputed cultural and religious centre. During the days of Pallavas, it became a global city as Ārūrar praised it: **pārūr pallavanūr matilkāñci mānakar** [VII 21.10]. Even before him, Saint Tirunāvukkaracar extolled the same city, famous for scholars, having erudition in many branches of knowledge [IV 43.8]. In *Maṇimekalai* [XXVII 21], it has been portrayed as the glorious centre for Buddhist studies, inhabited by people speaking 18 languages. However, its greatness has also been associated with Śaivism, Vaiṣṇavism and Jainism.

In the city, many temples for Śiva were erected by various kings in different periods. Among them, five temples viz., kacciēkampam, kaccineri-k-kārai-k-kāṭu, kaccimērraḷi, ōṇakāntan taḷi and kacci anēkataṅkāvatam are celebrated by the *Tēvāram* hymnists.

Kaccimērraḷi has got two decads, one by Tirunāvukkaracar [IV 43] and the other, by Ārūrar [VII 21]. According to Cēkkiḷār, Ārūrar worshipped along with the devotees many shrines of Śiva during his stay at this ancient city:

"cūḻnta toṇṭa ruṭanmaruvum
nāḷil tollai-k- kaccinakar-t-
tāḻnta cataiyār ālayaṅkaḷ
palavum cārntu vaṇaṅkuvār" [XII 29.189].

First he visited Kāñci kāma-k-kōṭṭam and then came to Tirumērraḷi with unsatiated devotion and commenced to glorify the presiding Lord with the decad beginning with **nuntā oṇcuṭarām** which in the present form is found as **nontā oṇcuṭarē**. Then, he proceeded to offer worship at Tiruōṇakāntantaḷi [vide XII 29.190, 191]. However, the decad of this shrine is anthologised as the fifth *patikam* and that of Tirumērraḷi as the 21st *patikam*, suggesting the necessity of studying the hymns of Ārūrar in the light of the itinerary details, recorded in *Periyapurāṇam*.

As the title **Mēltaḷi** (mēṟṟaḷi) suggests, this temple is situated in the west of Kāñci. It is also known as Piḷḷaiyārpāḷayam, since Tiruñāṉa campanta-p-piḷḷaiyār stayed there during his spiritual sojourn to this city. The Lord of Mēṟṟaḷi [mēl+taḷi] is named **Tirumēṟṟaḷi nātar** and the goddess, as **Tirumēṟṟaḷināyaki**. The sacred tank gets the name "Viṣṇu Tīrttam". In the epigraphs of later rulers, Sambuvarāyars, the Lord is called **Tirumēṟṟaḷi uṭaiya nāyaṉār**. Some inscriptions recorded the land gifts of these rulers. One Mutharaiya chieftain performed some charities as per the inscription of Dandivikramavarman. The epigraph of Sadāśiva Deva mahārājā revealed the provision, executed by the Sengunthars of this region to pay 5½ paṇas per loom for the daily worship and burning lamps in the temple.

21. திருக்கச்சிமேற்றளி பண் :நட்டராகம்

209

நொந்தா ஒண்சுடரே நுனையே நினைந்திருந்தேன்
வந்தாய் போயறியாய் மனமே புகுந்துநின்ற
சிந்தாய் எந்தைபிரான் திருமேற் றளிஉறையும்
எந்தாய் உன்னையல்லால் இனிஏத்த மாட்டேனே. 1

தூண்டாமல் சுடர்விடும் ஒளி விளக்கே! உன்னையே தியானித்திருந்த என் உள்ளத்தில் வந்திருந்தாய், பின் நீங்கியறியாய். என் சித்தத்தில் இருப்பவனே! என் தந்தைக்குத் தலைவனே! (கச்சியில்) திருமேற்றளியில் கோயில்கொண்டுள்ள எந்தையே! இனி உன்னைத்தவிரப் பிறதெய்வங்களை ஏத்த மாட்டேன்.

21. Tiru-k-kaccimēṟṟaḷi Paṇ: Naṭṭarākam

nontā oṇcuṭarē nuṉaiyē niṉaintiruntēṉ
vantāy pōyaṟiyāy maṉamē pukuntuniṉṟa
cintāy entaipirāṉ tirumēṟ ṟaḷiuṟaiyum
entāy uṉṉai-y-allāl iṉiētta māṭṭēṉē. 1

Oh bright Light that never fades,
On You alone, meditating I have been;
In my heart You have placed Yourself
And never left me!
Oh You, who entered into my consciousness
Oh the Lord to my father,
My Father, abiding at Tirumērrali,
Hereafter, anyone I shall n't adore
Except You!

1. In *Periyapurāṇam*, instead of **nontā**, **nūntā** is found [XII 29.190]. In the epigraphs, the usage **nuntāviḷakku**, meaning 'everburning lamp' is noticed. **nuntā** becomes **nontā** i.e. the back labial vowel /u/ has changed as /o/ which is also labial back vowel. The alteration of /u/ into /o/ is commonly seen in the Tamil inscriptions, e. ụlakamātēvi→ ọlakamātēvi.
2. The rare usage 'nuṉ' the oblique form of second person singular is conspicuously found in the hymns [VII 21.1; 4:1, 4].
3. Since Ārūrar adopted Yogamārga, frequent references to the practice of meditation and concentration for God realisation are made in his hymns.

210

ஆட்டான் பட்டமையால் அடியார்க்குத் தொண்டுபட்டுக்
கேட்டேன் கேட்பதெல்லாம் பிறவாமை கேட்டொழிந்தேன்
சேட்டார் மாளிகைசூழ் திருமேற்றளியுறையும்
மாட்டே உன்னையல்லால் மகிழ்ந்தேத்த மாட்டேனே. 2

உனக்கு அடிமைப்பட்டமையால் உன் அடியவர்க்குத் தொண்டு புரியும் பேறு பெற்று, வேண்டிய எல்லாம் வேண்டினேன். பிறவா நிலையினையும் கேட்டேன். உயர்ந்த மாளிகைகள் சூழ்ந்துள்ள (கச்சியில்) திருமேற்றளியில் கோயில்கொண்டுள்ள செல்வமே! உன்னைத்தவிரப் பிறதெய்வங்களை மகிழ்ந்து ஏத்த மாட்டேன்.

āṭṭāṉ paṭṭamaiyāl aṭiyārkku-t- toṇṭupaṭṭu-k-
kēṭṭēṉ kēṭpatellām piṟavāmai kēṭṭoḻintēṉ
cēṭṭār māḷikaicūḻ tirumēṟ ṟaḷi-y-uṟaiyum
māṭṭē uṉṉai-y-allāl makiḻntētta māṭṭēṉē. 2

For I became Thy servitor,
I did my service to Thy devotees;
Solicited Thee what all I could,
Also the birthless state,
That I begged for;
Oh the Wealth,
That abides at Tirumēṟṟaḷi
Encircled by sky-high mansions,
Anyone I shall n't adore,
Except Thee!

1. The path of devotion includes the service to the servants to God. Ārūrar refers to this virtue in the first line. He has sung the glory of God, as well as the greatness of devotees, as seen in his decad with the caption **Tiru-t-toṇṭa-t-tokai.**

2. Among the requests, the entreaty for the attainment of birthlessness is held supreme, since it is the final goal of a spiritual aspirant.

3. The description of the area, now known as Piḷḷaiyārpāḷayam is found in the third line.

4. The word *māṭu* denotes wealth [*Tirukkuṟaḷ*, 400]. The Lord is addressed as **wealth** and in other contexts as "celvaṉ" [VII 69.11]. Tiruñāṉacampantar refers to "celvaṉ kaḻal ēttum celvam celvamē" [I 80.5]. Tirunāvukkaracar addresses the Lord thus: "Tiruvē eṉ celvamē". [VI 47.1]. Māṇikkavācakar also calls the Supreme as, "celvaṉ" [VIII 2.54; 5.5.7; 7.11 etc.]. The word denotes the immortal wealth to be obtained by the devotees.

211

**மோறாந்(து) ஓர்ஒருகால் நினையா திருந்தாலும்
வேறா வந்தென்உள்ளம் புகவல்ல மெய்ப்பொருளே
சேறார் தண்கழனித் திருமேற் றளியுறையும்
ஏறே உன்னையல்லால் இனிஏத்த மாட்டேனே.** 3

சோர்ந்திருந்து ஓர்ஒருபொழுது உன்னை நினையாமல் இருப்பினும் நீ தானே இரங்கிவந்து என் உள்ளத்தில் புகுந்து நினைப்பிக்க வல்ல மெய்ப்பொருளாய் விளங்குபவனே! சேறு நிறைந்த குளிர்ச்சிபொருந்திய கழனிவளம்மிக்க (கச்சியில்) திருமேற்றளியில் கோயில்கொண்டுள்ள ஆண் சிங்கமே! இனி உன்னைத்தவிரப் பிறதெய்வங்களை ஏத்த மாட்டேன்.

mōṟān[tu] ōrorukāl niṉaiyā tiruntālum
vēṟā vanteṉuḷḷam pukavalla mey-p-poruḷē
cēṟār taṉkaḻani-t- tirumēṟ ṟaḷi-y-uṟaiyum
ēṟē uṉṉai-y-allāl makiḻntētta māṭṭēṉē. 3

Oh the Reality,
Who entered into my consciousness,
Even when I didn't think of You
Now and then, having lazed away,
Oh the Lion,
That abides at Tirumēṟṟaḷi
With the muddy cool fields,
Hereafter, anyone I shall n't adore
Except You!

1. The word *mōṟāntu* means 'being lazy'. The Tamil Lexicon has quoted this usage of Ārūrar [vide, p.3388].
2. The phrase ōrorukāl' means "once in a while". In *Tiruvācakam* also, the same usage is found [VIII 7.15].
3. The Lord's concern and compassion to enslave the devotee even if He is half-forgotten, is noted in the first two lines.
4. The fertility of the fields encircling Tirumēṟṟaḷi is depicted in the third line.

212

உற்றார் சுற்றமெனும் அதுவிட்டு நுன்னடைந்தேன்
எற்றால் என்குறைவென் இடரைத் துறந்தொழிந்தேன்
செற்றாய் மும்மதிலும் திருமேற் றளியுறையும்
பற்றே நுன்னையல்லால் பணிந்தேத்த மாட்டேனே. 4

உற்றார் உறவினர் என்று சொல்லப்படும் தொடர்பினைத் துறந்து உன்னைச் சரண் அடைந்தேன். எத்தன்மைத்தாய பொருளினால் எனக்கு என்ன குறை உள்ளது? என் துயரங்களைத் துறந்து விட்டேன். மும்மதில்களையும் அழித்தவனே! (கச்சியில்) திருமேற்றளியில் கோயில் கொண்டு எனக்குப் பற்றுக்கோடாக விளங்குபவனே! உன்னைத்தவிரப் பிறதெய்வங்களைப் பணிந்து ஏத்த மாட்டேன்.

uṟṟār cuṟṟameṉum atuviṭṭu nuṉṉaṭaintēṉ
eṟṟāl eṉkuṟaiveṉ iṭarai-t- tuṟantoḻintēṉ
ceṟṟāy mummatilum tirumēṟ ṟaḷi-y-uṟaiyum
paṟṟē nuṉṉai-y-allāl paṇintētta māṭṭēṉē. 4

Leaving behind the kith and kin
Unto Thee I took refuge,
What is wanted of whatsoever a thing?
All the agonies I have abjured,
Oh Thou hast destroyed
All the triple castles,
Oh the prop, abiding at Tirumēṟṟaḷi
Anyone I shall n't adore
In humility, except Thee!

1. The fetters which bind Ārūrar are noted in the first line. Even the attachment to the relatives are held to be a hindrance on the pathway to liberation. Fully knowing the goal, Ārūrar stated that he renounced the bonds of kith and kin and took shelter only under the Lord's feet.
2. The manifestation of Tiripurāntaka mūrti is noted in the third line.
3. Though Ārūrar has left the family attachments, he has but one prop in the Lord, as stated in the last line.

213

எம்மான் எம்மனையென் றவர்இட் டிறந்தொழிந்தார்
மெய்ம்மா லாயினதீர்த்(து) அருள்செய்யும் மெய்ப்பொருளே
கைம்மா ஈர்உரியாய் கனமேற் றளியுறையும்
பெம்மான் உன்னையல்லால் பெரிதேத்தத்த மாட்டேனே. 5

என் தந்தை என்றும் என்தாய் என்றும் செல்லப்பட்டவர்கள் என்னை விட்டுவிட்டு இறந்து நீங்கினார்கள். உடம்பினை இடமாகக் கொண்டு தோன்றும் மயக்கங்களை எல்லாம் போக்கி அருள்புரியும் உண்மைப்பொருளே! கையுடைய விலங்காகிய யானையின் உரித்த தோலைப் போர்த்தியவனே! (கச்சியில்) மேன்மை பொருந்திய மேற்றளியில் கோயில் கொண்டுள்ள பெருமானே! உன்னைத்தவிரப் பிறதெய்வங்களைப் பெரிதாக எண்ணி ஏத்த மாட்டேன்.

emmāṉ em-m-aṉai-y-eṉ ṟavariṭ[ṭu] iṟantoḻintār
mey-m-māl āyiṉatīrt[tu] aruḷceyyum meypporuḷē
kaimmā īruriyāy kaṉamēṟ ṟaḷi-y-uṟaiyum
pemmāṉ uṉṉai-y-allāl perittētta māṭṭēṉē. 5

Left and departed me are those,
Who are said my father and mother;
Oh the Reality!
Thou hast dispelled the delusions,
Emerging out of this body,
And showered grace on me;
Oh Thou hast covered Thy body
With flayed elephant's skin;
Oh Lord, residing in the exalted Mēṟṟaḷi,
Anyone I shall n't adore greatly
Except Thee!

1. In the first line of the previous hymn, Ārūrar mentioned that he has renounced his kith and kin. Here in this hymn, he boldly stated that he has also abandoned the bonds of his parents who passed away.
2. The only Reality is the Supreme Lord who alone could dispel the delusions and illusions of mind, as noted in the second line.
3. The word *perumāṉ* has become "pemmāṉ" in the last line, meaning the great Lord.

214

நானேல் உன்னடியேன் நினைந்தேன் நினைதலுமே
ஊனேர் இவ்வுடலம் புகுந்தாய்என் ஒண்சுடரே
தேனே இன்னமுதே திருமேற் றளியுறையும்
கோனே உன்னையல்லால் குளிர்ந்தேத்த மாட்டேனே. 6

என் ஒளிபொருந்திய சுடரே! நானோஎனில் உன் அடியவன். உன்னையே தியானித்தேன்; தியானித்த அளவில் ஊன் பொதிந்த இவ்வுடம்பில் புகுந்துகொண்டாய். தேன்போல் இனிப்பவனே! இனிய அமுதம் போன்றவனே! (கச்சியில்) திருமேற்றளியில் கோயில் கொண்டுள்ள தலைவனே! உன்னைத்தவிரப் பிறதெய்வங்களை உள்ளங்குளிர்ந்து ஏத்த மாட்டேன்

nāṉēl uṉṉaṭiyēṉ niṉaintēṉ niṉaitalumē
ūṉēr i-vv-uṭalam pukuntāyeṉ oṇcuṭarē
tēṉē iṉṉamutē tirumēṟ ṟaḷi-y-uṟaiyum
kōṉē uṉṉai-y-allāl kuḷirntētta māṭṭēṉē. 6

Oh my Luminous Light!
As for me, Thy servant I am;
Contemplated consistently on Thee,
Thou hast entered into this fleshy body;
Oh Honey, pleasant Nectar!
Oh the Lord, abiding at Tirumēṟṟaḷi
Anyone I shall n't adore pleasantly
Except Thee!

1. Again, Ārūrar refers to his practice of Yoga for God realisation in the opening lines of this hymn.
2. The metaphors **brightlight**, **honey**, and **nectar** reveal Ārūrar's mystical experience of tasting the supreme Reality.
3. The word *kōṉ* literally means the king or chief. The Lord is addressed so, since He is the Moral Governor of the universe.

215

கையார் வெஞ்சிலைநாண் அதன்மேல். சரம்கோத்தே
எய்தாய் மும்மதிலும் எரியுண்ண எம்பெருமான்
செய்யார் பைங்கமலத் திருமேற் றளியுறையும்
ஐயா உன்னையல்லால் அறிந்தேத்த மாட்டேனே. 7

எம்பெருமானே! உன் கையில் பொருந்திய கொடிய வில்லினது நாணின்மேல் அம்பினைத் தொடுத்து மூன்று மதில்களும் எரியுண்ணும்படி எய்தவனே! வயல்களில் நிரம்பிய பசிய தாமரைகள் உடைய (கச்சியில்) திருமேற்றளியில் கோயில்கொண்டுள்ள தலைவனே! உன்னைத்தவிரப் பிறதெய்வங்களை எண்ணி ஏத்த மாட்டேன்.

kaiyār veñcilainān atanmēl caramkōttē
eytāy mu-m-matilum eriyunna emperumān
ceyyār painkamala-t- tirumēr rali-y-uraiyum
aiyā unnai-y-allāl arintētta māttēnē. 7

Oh our Lord!
The arrow, Thou hadst set
On the bow in Thy hand,
Discharged to inflame the castles three;
Oh the Chief, residing at Tirumērrali,
Encircled by fields,
Dotted with green lotus plants,
Anyone I shall n't knowingly adore
Except Thee!

1. The first two lines describe the manifestation of Tripurāntaka mūrti.
2. The second line depicts the fertile and beautiful landscape of Tirumērrali.
3. The word 'aiyā' denoting the Over Lord is also found in *Tiruvācakam* [VIII 1.35].

216

விரையார் கொன்றையினாய் விமலாஇனி உன்னையல்லால்
உரையேன் நாவதனால் உடலில்உயிர் உள்ளளவும்
திரையார் தண்கழனித் திருமேற் றளியுறையும்
அரையா உன்னையல்லால் அறிந்தேத்த மாட்டேனே. 8

மணம்கமழும் கொன்றைமலர்மாலை அணிந்தவனே! இயல்பாகவே மலங்களின் நீங்கியவனே! இனி உன்னைத்தவிரப் பிறரை என் உடம்பில் உயிர் உள்ளவரையும் என் நாவினால் சொல்ல மாட்டேன். அலைகள் நிறைந்த நீர் திகழும் குளிர்ந்த வயல்கள் சூழ்ந்த (கச்சியில்) திருமேற்றளியில் கோயில்கொண்டுள்ள அரசனே! உன்னைத்தவிரப் பிறதெய்வங்களை எண்ணி ஏத்த மாட்டேன்

viraiyār koṉṟaiyiṉāy vimalāiṉi uṉṉai-y-allāl
uraiyēṉ nāvataṉāl uṭaliluyir uḷḷaḷavum
tiraiyār taṇkaḻaṉi-t- tirumēṟ ṟaḷiy-uṟaiyum
araiyā uṉṉai-y-allāl aṟintētta māṭṭēṉē. 8

Oh the Immaculate,
Bedecked with fragrant koṉṟai!
Except Thee
Never utter with this tongue, hereafter
Till the soul lasts in this frame!
Oh the Sovereign,
Residing at Tirumēṟṟaḷi,
Surrounded by cool fields,
With full of water ripples;
Anyone I shall n't knowingly adore,
Except Thee!

1. The word *vimala* denotes the Lord who, by nature is bereft of any impurity. He, who is devoid of blemishes, could alone remove the impurities of His devotees.
2. The dichotomy of body and soul and the dependence of the former on the latter for its animation are to be understood from the second line.
3. As usual, the third line is devoted to the portrayal of Tirumēṟṟaḷi.

217

நிலையா நின்னடியே நினைந்தேன் நினைதலுமே
தலைவா நின்நினையப் பணித்தாய் சலம்ஒழிந்தேன்
சிலையார் மாமதில்சூழ் திருமேற் றளியுறையும்
மலையே உன்னையல்லால் மகிழ்ந்தேத்த மாட்டேனே. 9

தலைவனே! நின்திருவடிகளையே நிலைத்த பொருளாக எண்ணினேன் அங்ஙனம் எண்ணிய அளவில் உன்னையே என்றும் நினைக்கும்படி திருவருள் புரிந்தாய். அதனால் வஞ்சனை நீங்கினேன். வலிமைமிக்க கற்களினால் எழுப்பப்பெற்ற பெரிய மதில்களால் சூழப்பெற்ற (கச்சியில்) திருமேற்றளியில் கோயில்கொண்டுள்ள மலைபோன்றவனே! உன்னைத்தவிரப் பிறதெய்வங்களை மகிழ்ந்து ஏத்த மாட்டேன்.

nilaiyā ninnaṭiyē ninaintēn ninaitalumē
talaivā ninninaiya-p- paṇittāy calamolintēn
cilaiyār māmatilcūl tirumēr ṟaḷi-y- uṟaiyum
malaiyē unnai-y-allāl makilntētta māṭṭēnē. 9

Oh the chief,
Contemplated only on Thy feet
As the Eternal,
On my contemplation
Bestowed me to continue it,
Deceit and grief I have left;
Oh the Mountain,
Residing at Tirumēṟṟaḷi,
Encircled by great castles,
Built with strong granites
Anyone I shall n't adore joyously,
Except Thee!

1. The concept that the Supreme Being alone is the eternal entity is hinted in the opening line.
2. Again the practice of Yoga and its effect of removal of sorrow are noted in the following portion.
3. The Lord is described as "Mountain" to be envisioned by the perfected devotees as easily as an ordinary man seeing a huge mountain.

218

பாரூர் பல்லவனூர் மதில்காஞ்சி மாநகர்வாய்ச்
சீரூ ரும்புறவில் திருமேற் றளிச்சிவனை
ஆரூ ரன்அடியான் அடித்தொண்டன் ஆரூரன்சொன்ன
சீரூர் பாடல்வல்லார் சிவலோகம் சேர்வாரே. 10

உலகம் முழுதும் புகழ்பரவிய பல்லவனின் தலைநகராகிய மதில்சூழ்ந்த காஞ்சிமாநகரில் சீர் பொருந்திய முல்லை வயல்களை உடைய திருமேற்றளியில் கோயில்கொண்டுள்ள சிவபெருமானை, திருவாரூரனுக்கு அடியவனாகிய அணுக்கத் தொண்டன் ஆரூரன் பாடிய தாளக்கட்டுடைய இப்பாடல்களை இசைக்க வல்லவர்கள் சிவலோக இன்பம் பெறுவர்.

pārūr pallavaṉūr matilkāñci māṉākarvāy-c-
cīrū rumpuṟavil tirumēṟ ṟaḷi-c-civaṉai
ārū ṟaṉaṭiyāṉ aṭi-t-toṇṭaṉ ārūraṉcoṉṉa
cīrūr pāṭalvallār civalōkam cērvārē. 10

The global city, the Pallava's capital,
The fortified Kāñci, the grand city
There abides Lord Śiva
At Tirumēṟṟaḷi,
Surrounded by glorious pastoral fields,
Sung by Ārūraṉ, the servant and
The close servitor; of Ārūrar,
Those who could master
In singing his time-measured hymns
Would attain the supreme Beatitude!

1. The greatness of Kāñci is celebrated in the beginning of this hymn.

2. In earlier hymns, only the arable and fertile lands of Tirumēṟṟaḷi are depicted. Herein the sylvan tracts are also noted.

3. The phrase "ārūraṉ aṭiyāṉ" means the servant of Ārūraṉ, the presiding Lord of Tiruvārūr.

   The second **ārūran** in the third line denotes the hymnist **Ārūrar**, since he was named after the Lord of Tiruvārūr.

4. The word *civalōkam* refers to the eternal bliss.

The specific features of the Decad

1. The burden of every hymn in the decad is "uṉṉai-y-allāl . . . ēttamāṭṭēṉē" occurring in the last line preceded by an epithet in the vocative, addressing the Lord.

2. The last words "ēttamāṭṭēṉē" are preceded by *iṉi makiḻntu, paṇintu, peritu, kuḻirntu, aṟintu* as the context required.

3. The burden of the hymn reminds the refrain of 24th decad:

   "aṉṉē uṉṉai-y-allāl iṉiyārai niṉaikkēṉē".

4. His determinate resolve of worshipping none except Śiva is the keynote of the hymns in this decad. It recalls the firm stand of Māṇikkavācakar who proclaimed thus: "uḷḷēṉ piṟateyvam uṉai-y-allātu eṅkaḷ uttamaṉē" VIII 5.1.2.

5. Every hymn is conditioned by syllabic patterns. If it is commenced with nēracai [mono syllable], then each line consists of 14 letters while the last line possesses invariably only 13 letters. If the first one is nirai-y-acai [disyllable], the one letter is increased in each line. For then counting purpose, the consonants and shortened u or i are not taken into account.

6. In the third line of the last hymn, the second *ārūraṉ* should have been *ūraṉ* then only the number of letters tally to the general structural pattern of the hymns.

7. However, one letter is exceeded in the first and second lines. If authentic readings are made available, then this position would perhaps be clarified.

8. The third line of every hymn is a description of Tirumēṟṟaḷi.

9. Most of the passages of this decad indicate Ārūrar's choice the yoga marga, being the means for realisation.

10. Though he was associated with the empirical life, he was untouched by the thirst and worldy way, as he always spoke in a language of renunciation and abstinence, a pre-requisite for spiritual progress.

A note on the *talam*

22. Tiru-p-paḻamaṇṇi-p-paṭi-k-karai

This sacred sthala is situated 14 k.m. west to Vaideeswaran Koil on the Chennai-Rameswaram main (Railway) line. The word Paḻamaṇṇi denotes the old river Maṇṇi, branched off from the river Koḷḷiḍam (-Coleroon). It is inferred, that in olden days, the temple was very near to the Paḻamaṇṇi river, which, in modern times turned its course considerably. The present name of the place is Iluppai-p-paṭṭu. It is one of the 63 sthalas, existing on the northern side of the river Cauvery. The Lord is Nīlakaṇṭar, reminding the name, "Tirunīla miṭaṟṟu empiṟāṉ" occurring in the first hymn of this decad, and the Goddess is known as Amirtakaravalli.

The temple inscriptions of Vijayanagara rulers refer to the Lord as "Tirunīlakaṇṭam uṭaiyanāyaṉār". They also disclose the gift of tax-free lands for the perfect maintenance of daily worship and celebration of temple festivals. The sacred place is denoted as "Virutarāja payaṅkara vaḷanaṭṭu Rajaraja vaḷanāṭṭu Tiru-p-paṭikkarai." Therefore it is clear that **Paṭi-k-karai** is the place name which came to be known as **Paḻamaṇṇi-p-paṭikkarai**, since it was once on the banks of Old Maṇṇi river.

According to *Periyapuranam*, Ārūrar after paying homage to the presiding Lord of Tiru-k-karuppaṟiyalūr on his return journey from Chidambaram, worshipped Tirunilakaṇṭaṉ of Maṇṇi-p-paṭikkarai [vide XII 29.114-118].

This sacred place is hollowed only by the hymns of Ārūrar and not by the early hymnists, Tiruñāṉacampantar and Tirunāvukkaracar.

22. திருப்பழமண்ணிப்படிக்கரை பண்: நட்டராகம்

219

முன்னவன் எங்கள் பிரான்முதல் காண்பரி தாயபிரான்
சென்னியில் எங்கள் பிரான்திரு நீலமி டற்றெம்பிரான்
மன்னிய எங்கள் பிரான்மறை நான்கும்கல் லால்நிழற்கீழ்ப்
பன்னிய எங்கள் பிரான்பழ மண்ணிப் படிக்கரையே. 1

யாவர்க்கும் முன்னே இருப்பவன் எங்கள் தலைவன். தனக்குரிய மூலத்தைக் காண முடியாதவன் எங்கள் தலைவன். எங்கள் சென்னியில் வீற்றிருக்கும் பெருமான். திருநீலகண்டத்தை உடையவன் எங்கள் தலைவன். என்றும் அழியாது நிலைபெற்றவன் எங்கள் தலைவன். கல்லால மரத்தின் நிழலின்கீழ் நான்மறைகளை (அந்தணர் நால்வர்க்கு) அருளியவன் ஆகிய எங்கள் தலைவன் கோயில் கொண்டு விளங்குவது **திருப்பழமண்ணிப்படிக்கரை** என்னும் தலமே ஆகும்.

22. Tiru-p-paḻamaṇṇi-p-paṭi-k-karai Paṇ: Naṭṭarākam

munnavan eṅkaḷ pirāṉmutal kāṇpari tāyapirāṉ
ceṉṉiyil eṅkaḷ pirāṉtiru nīlami ṭaṟṟempirāṉ
maṉṉiya eṅkaḷ pirāṉmaṟai nāṉkumkal lālniḻaṟkīḻ-p-
paṉṉiya eṅkaḷ pirāṉpaḻa maṇṇi-p- paṭikkaraiyē. 1

Our Lord is pre-existing to all
Imperceptible is His root,
On our crown He is seated;
Our chief, the blue-throated god,
Ever eternal is our Lord;
Beneath the shade of Banyan tree
He revealed the scriptures four,
Our Supreme's abode is Paḻamaṇṇi-ppaṭikkarai.

1. In this hymn, the word *pirāṉ* occurs six times in the meaning of a master, lord, chief and the great. It seems to be a contraction of the word, perumāṉ.

2. Out of ecstacy, the hymnist uses the word pirāṉ in frequent sequence.

3. The revelation of the scriptures by Dakṣiṇāmūrti, one of the manifestations of Lord Śiva is noted in the last two lines. This divine form is known as Ālamar kaṭavuḷ or celvaṉ in the Sangam classics [*Muruku*.256; *Cirupāṇ*.97; *Kali*.9]. Ilaṅkō Aṭikaḷ clearly refers to this yoga mūrta in the line, "ālamar celvaṉ peyarkoṇṭu vaḷarntōṉ" [*Cilampu*. 23.91]. The ancient commentor writes thus: "ālamar celvaṉ peyar - *Takkiṇāmūrti*". The epic also used the word *takkiṇan* the Tamilised form of Dakṣiṇaṉ. [Ibid, 23.95]. The popularity of this Lord is very clear from the abundant references, available in the ancient Tamil poems.

220

அண்டக பாலம்சென் னிஅடி மேல்அலர் இட்டுநல்ல
தொண்டங்(கு) அடிபர வித்தொழு தேத்திநின் றாடுமிடம்
வெண்திங்கள் வெண்மழு வன்விரை யார்கதிர் மூவிலைய
பண்டங்கன் மேய விடம்பழ மண்ணிப் படிக்கரையே. 2

திரண்ட கபாலத்தை *(மாலையாகச்)* சூடிய முடியுடைய ஈசனின் திருவடிகளில் மலர்களை இட்டு நல்ல தொண்டர்கள் அடிபரவித் தொழுது ஏத்தி அன்புப் பெருக்கினால் ஆடுதற்கு இடமாவதும்; வெள்ளிய பிறைமதியை அணிந்தவனும் வெண்மையான மழுவினை ஏந்தியவனும், (பகைவர்மேல்) விரைந்து செல்லும் ஒளிபொருந்திய மூவிலைச் சூலம் தாங்கியவனும் பண்டரங்கம் என்னும் கூத்தினை நடத்தியவனும் ஆகிய பரமன் விரும்பி எழுந்தருளியுள்ள இடம் திருப்பழமண்ணிப் படிக்கரை என்னும் தலமே ஆகும்.

aṇṭaka pālamceṉ ṉiaṭi mēl alariṭṭunalla
toṇṭaṅ[ku] aṭipara vi-t-toḻu tēttiniṉ ṟāṭumiṭam
veṇtiṅkaḷ veṇmaḻu vaṉvirai yārkatir mūvilaiya
paṇṭaṅkaṉ mēya- v-iṭampaḻa maṇṇi-p- paṭikkaraiyē. 2

Skull garland adorns His head,
The place, where the devotees good
Offer flowers at His feet, adoring Him,

The place, where the dancer of paṇṭaraṅkam
Holding white axe and speedy trident
Stays willingly is Paḻamaṇṇi-ppaṭikkarai.

1. The word toṇṭu in the second line means service. Here, it stands for the servitors and devotees.
2. The mode of worship during the times of Ārūrar is graphically presented in the first two lines.
3. The word *Pāṇṭaraṅkaṉ* is shortened as Paṇṭaṅkaṉ in the last line due to metrical exigency. This name also occurs in the hymn of Tiruñāṉacampantar [789.2]. After destroying the triple castles of the Aśuras, Śiva performed the dance, besmearing His body with the burnt ashes. This dance is also mentioned in the invocatory poem of *Kalittokai* and *Cilappatikāram* [VI-45].

221

ஆடுமின் அன்புடை யீர்அடிக்(கு) ஆட்பட்ட தூளிகொண்டு
சூடுமின் தொண்டருள் ளீர்உம ரோடெமர் சூழவந்து
வாடுமிவ் வாழ்க்கைதன் னைவருந் தாமல் திருந்தச்சென்று
பாடுமின் பத்தருள் ளீர்பழ மண்ணிப் படிக்கரையே. 3

அன்புடையீர்! ஆடுங்கள். தொண்டராக உள்ளவர்களே! சிவபிரானின் திருவடிக்கு ஆட்பட்டவர்களின் அடிப்பொடியை எடுத்துத் தலையில் சூடுங்கள். பத்தராய் உள்ளவர்களே! உம்மவரோடு எம்மவரும் சூழ்ந்து கூடி, வாடுதற்குக் காரணமான இவ்வாழ்க்கையில் உழலாமல் மனம் திருந்திச் சென்று திருப்பழமண்ணிப்படிக்கரை என்னும் தலத்தைப் பாடுங்கள்.

āṭumiṉ aṉpuṭai yīraṭik-ku āṭpaṭṭa tūḷikoṇṭu
cūṭumiṉ toṇṭaruḷ ḷīruma rōṭemar cūḻavantu
vāṭumiv vāḻkkaitaṉ ṉaivarun tāmal tiruntaccenṟu
pāṭumiṉ pattaruḷ ḷīrpaḻa maṇṇi-p- paṭikkaraiyē. 3

Oh all the devotees! dance with joy,
Oh the divine servitors!
Besmear your head with the dust

Of the feet of the devotees of Śiva;
Oh the devoted! with your kin
Come forth to join with ours,
Get your mind purified,
Refrain from the turbulent life,
Sing the glory of Paḻamaṇṇi-ppaṭikkarai.

1. The ecstatic state of the devotees is depicted in this hymn.
2. In the Śaiva tradition, the ardent devotees are to be venerated on a pear with the Lord. The first two lines remind the Vaiṣṇavite mode of expressing devotion. They are to be compared with **Toṇṭar aṭi-p-poṭi**, an Āḻvār, who used to revere even the dust of the devotee's feet.
3. The various groups of Śaiva devotees are identified as aṉpuṭaiyar, toṇṭar and pattar.

222

அடுதலை யேபுரிந் தான்அவை அந்தர மூவெயிலும்
கெடுதலை யேபுரிந் தான்கிள ரும்சிலை நாணியிற்கோல்
நடுதலை யேபுரிந் தான்நரி கான்றிட்ட எச்சில் வெள்ளைப்
படுதலை யேபுரிந் தான்பழ மண்ணிப் படிக்கரையே. 4

அழித்தல் தொழிலை விரும்பியவன் அந்தரத்தில் திரிந்த முப்புரங்களையும் கெட்டொழிதலைக்கருதி ஒளிபொருந்திய வில்லின் கயிற்றில் அம்பினைப் பூட்டுதலைச் செய்தவன். நரி உமிழ்ந்த எச்சிலாகிய வெள்ளிய மண்டை ஓட்டை விரும்பியவன் இருக்கும் இடம் திருப்பழமண்ணிப்படிக்கரை என்னும் தலமே ஆகும்.

aṭutalai yēpurin tāṉavai antara mūveyilum
keṭutalai yēpurin tāṉkiḷa rumcilai nāṇiyiṟkōl
naṭutalai yēpurin tāṉnari kāṉṟiṭṭa eccilveḷḷai-p-
paṭutalai yēpurin tāṉpaḻa maṇṇi-p- paṭikkaraiyē. 4

The function of destruction, He liked;
In the string of His bright bow,
He fixed the arrow

To demolish the triple castles in the sky;
Liked He the white skull,
Left by the jackals [after eating its flesh],
His abode is Paḻamaṇṇi-p-paṭikkarai.

1. The Lord, as the author of Mahasaṅkāra (skt. Mahāsamhāra. The Final Absorption) is noted in the first part of the first line. He, who destroys the whole universe or causes the world to involve into the Primordial Matter, is held to be the Supreme Reality.
2. Tripurāntaka form and Bhikṣāṭana form are noted in the hymn.

223

உங்கை களால்கூப்பி உகந்தேத்தித் தொழுமின் தொண்டீர்
மங்கையொர் கூறுடை யான்வா னோர்முதல் ஆயபிரான்
அங்கையில் வெண்மழு வன்அலை யார்கதிர் மூவிலைய
பங்கய பாத னிடம்பழ மண்ணிப் படிக்கரையே. 5

தொண்டர்களே! உமது கைகளினால் கூப்பி, ஏத்தி உவந்து தொழுங்கள். உமையினை இடப்பாகம் கொண்டவன். வானவர்க்கு முதல்வன் ஆகிய தலைவன். அகங்கையில் வெண்மழு தாங்கியவன். அலைத்தல் தொழிலுடைய ஒளி பொருந்திய மூவிலைச் சூலத்தை ஏந்தியவன். தாமரை மலர் போன்ற தாளினன் கோயில் கொண்டுள்ள இடம் திருப்பழமண்ணிப் படிக்கரை என்னும் தலமே ஆகும்.

uṅkai kaḷālkūppi ukantētti-t- toḻumiṉ toṇṭīr
maṅkai-y-or kūṟuṭai yāṉvā ṉōrmutal āyapirāṉ
aṅkaiyil veṇmaḻu vaṉalai yārkatir mūvilaiya
paṅkaya pātaṉ iṭampaḻa maṇṇi- p-paṭikkarayē. 5

Oh the devoted servitors!
With joining hands, raised above
Worship the Lord, having Umā in His part;

He is the chief of the celestials,
He is the possessor of white axe,
In his palms, also the bright trident
That kills [the wicked];
His feet are lotus
His abode is Palamaṇṇi-p-paṭikkarai.

1. The mode of worship, by lifting the joined palms i.e. in the anjali posture is frequently mentioned in the devotional lyrics of *Tirumurai* collections.
2. The weapons denote the Lord's supreme power and authority.

224

செடிபடத் தீவிளைத் தான்சிலை யார்மதில்; செம்புனம்சேர்
கொடிபடு மூரிவெள் ளைஎரு தேற்றையும் ஏறக்கொண்டான்
கடியவன் காலன்தன் னைக்கறுத் தான்கழல்; செம்பவளப்
படியவன் பாசுப தன்பழ மண்ணிப் படிக்கரையே. 6

ஒளியுடைய திரிபுரம் அழியும்படி தீயை எழுவித்தவன். நல்ல வயல்களில் மேய்வதும், தன்கொடியில் உள்ளதும் ஆகிய மூரிய காளையை வாகனமாகக் கொண்டவன். கொடிய வலிய காலனைத் தன் கழலடியால் வெகுண்டவன் செம்பவளம் போன்ற திருமேனியுடையவன். பாசுபதன் கோயில் கொண்டுள்ள இடம் திருப்பழமண்ணிப்படிக்கரை என்னும் தலமே ஆகும்.

ceṭipaṭa-t- tīviḷait tāṉcilai yārmatil; cempuṉamcēr
koṭipaṭu mūriveḷ ḷaieru tēṟṟaiyum ēṟa-k-koṇṭāṉ
kaṭiyavaṉ kālaṉtaṉ ṉai-k-kaṟut tāṉkaḻal; cempavaḷa-p-
paṭiyavaṉ pācupa taṉpaḻa maṇṇi-p- paṭikkaraiyē. 6

He inflamed [from His arrows]
To destroy the bright castles [three];
He accepted His mount, the bull

That is strong and white,
Grazing in the sylvan tract,
And the ensign of His flag;
By His anklet-adorned foot
Kicked off Yama, cruel and strong;
His body resembles the red coral,
The possessor of the missile, pāśupata
His abode is Paḻamaṇṇi-p-paṭikkarai.

1. The Bull is the personification of Dharma i.e. virtue. The Lord has it as his mount and also his flag.
2. The Lord is Śiva which some scholars derived from "Civa" meaning to be red. The phrase **Cempavaḷa-p-paṭiyavaṉ** confirms this connotation.

225

கடுத்தவன் தேர்கொண்டோ டிக்கயி லாயநன் மாமலையை
எடுத்தவன் ஈரைந்து வாய்அரக் கன்முடி பத்தலற
விடுத்தவன் கைநரம் பால்வேத கீதங்கள் பாடலுறப்
படுத்தவன் பால்வெண்ணீற் றன்பழ மண்ணிப் படிக்கரையே. 7

விரைந்த வலிய தேரைச் செலுத்திச் சென்று கயிலாயம் ஆகிய நல்ல பெரிய மலையை எடுத்த அரக்கனாகிய இராவணனின் வாய்கள் பத்தும், முடிகள் பத்தும் அலறும்படி செய்தவனும்; பின்னர் அவன் கையின் நரம்பினை எடுத்து யாழ்மீட்டி வேத இசைகளைப்பாடக் கேட்டு அவனுக்கு அனுக்கிரகம் செய்தவனும் ஆகிய பால்போலும் நீறுபூசிய ஈசன் கோயில் கொண்டுள்ள இடம் திருப்பழமண்ணிப்படிக்கரை என்னும் தலமே ஆகும்

kaṭuttavaṉ tērkoṇṭō ṭi-k-kayi lāyanaṉ māmalaiyai
eṭuttavaṉ īraintu vāyarak kaṉmuṭi pattalaṟa
viṭuttavaṉ kainaram pālvēta kītaṅkaḷ pāṭaluṟa-p-
paṭuttavaṉ pālveṇṇīṟ ṟaṉpaḻa maṇṇi-p- paṭikkaraiyē. 7

Crushed He the ten crowns
And ten mouths of the titan shrieking,
While he lifted the Mount Kailas
(That stood on the way of his) aerial chariot
Which was strong and swift moving;
Bestowed on him the bounteous grace
When he recited the Vedic songs
Making his nerves, as strings in harp;
Milk-white ashes cover the body of Śiva, and
His abode is Palamaṇṇi-p-paṭikkarai.

1: Rāvaṇa, realising his folly devised a veena, by plucking out some of his nerves and played on it the Vedic songs to win the grace of Śiva. This legend is noted not only in this hymn, but also in the hymns of Tiruñāṉa campantar [II 95.8] and Tirunāvukkaracar [IV 28,6; 34-1; 49.11]. In the Malay version of Rāmāyaṇa, this Tamil legend of Rāvaṇa is astonishingly enshrined [vide Kandaswamy, S.N. *Tirumurai Ilakkiyam*, p.33].

226

திரிவன மும்மதி லும்எரித் தான்இமை யோர்பெருமான்
அரியவன் அட்டபுட் பம்மவை கொண்டடி போற்றிநல்ல
கரியவன் நான்முக னும்அடி யும்முடி காண்பரிய
பரியவன் பாசு பதன்பழ மண்ணிப் படிக்கரையே. 8

விண்ணில் திரிந்த முப்புரங்களையும் எரித்தவன். தேவர்கட்குத்தலைவன். அருமைப்பாடு உடையவன் எண்வகை மலர்களால் அவன் திருவடியைப் போற்றுவாயாக. திருமாலும் நான்முகனும் தேட முற்பட்டு அடியையும் முடியையும் காண முடியாதபடி நிமிர்ந்து ஓங்கிய பெரியவன். பாசுபதத்தை உடைய பரமன்வீற்றிருக்கும் இடம் திருப்பழமண்ணிப்படிக்கரை என்னும் தலமே ஆகும்.

tirivaṉa mummati lumerit tāṉimai yōrperumāṉ
ariyavaṉ aṭṭapuṭ pam-m-avai koṇṭaṭi pōṟṟinalla
kariyavaṉ nāṉmuka ṉumaṭi yummuṭi kāṇpariya
pariyavaṉ pācu pataṉpaḻa maṇṇi-p- paṭikkaraiyē. *8*

Burnt He the wandering castles three,
The Lord of the celestials, the rare principle,
Worship Him with flowers eight;
He transcended the reach of Viṣṇu and Brahma,
Who vainly tried to find His foot and head;
He is the great, pāśupata and
His abode is Paḻamaṇṇi-p-paṭikkarai.

1. In the external worship, the offering of eight kinds of flower is significant. They are: Punnai, Veḷḷerukku, Caṇpakam, Nantiyāvarttanam, Pātiri, Kuvaḷai, Alari and Centāmarai. These flowere are favurite with the Lord, as understood from the hymns of Tirunāvukkaracar: "eṭṭu-k-kolām avar cūṭum iṉamalar" [IV 9-8]. The whole patikam in the fifth Tirumurai [54. 1-10] deals with the efficacy of worshipping the Lord with these eight kinds of flowers. The usage **aṭṭa puṭpam** [V 54.10] deserves our attention.

2. However, in the internal worship i.e. **antaryāga pūjā**, the symbolic flowers of eight types are enumerated by Śivajñānaswāmigal, while commenting on the third atikaraṇa of Ninth aphorism in *Śivajnāna bodham* and *Śivajñānasiddhiyār*. They are the following: 1. non-violence 2. sense control 3. forbearance 4. compassion 5. knowledge 6. truth 7. austerity and 8. love.

3. The epithet Pācupataṉ also means the chief of the Pāsupata sect of Śaivism, i.e. Śiva Himself.

227

வெற்றரைக் கற்றம ணும்விரை யாதுவிண்(டு) ஆலமுண்ணும்
துற்றரைத் துற்றறுப் பான்துன்ன ஆடைத் தொழில் உடையீர்
பெற்றரைப் பித்தரென் று,கரு தேன்மின் படிக்கரையுள்
பற்றரைப் பற்றிநின் று,பழி பாவங்கள் தீர்மின்களே. 9

கிழிந்த ஆடையினைக் கோவணமாக உடுத்திய தொழில் உடைய தொண்டர்களே! பற்றறுக்கும் பொருட்டு வெறும் அரையில் (கோவணம்கூட) உடுத்தாமையினைக் கற்றவராகிய சமணரின் வேடத்தில் மனம் செலுத்தாது, நஞ்சத்தை உணவாக விழுங்கியவரும் பெற்றம் ஊர்ந்தவரும் ஆகிய பெருமானைப் பித்தர் என்று இகழ்வாக எண்ணாதீர்கள். திருப்பழமண்ணிப்படிக்கரையுள் கோயில்கொண்டு அன்பர்க்குப் பற்றுக்கோடாக இருக்கும் பரமனைப் பற்றிநின்று பழி பாவங்களினின்றும் விலகுங்கள்.

veṟṟarai-k- kaṟṟama ṇumvirai yātuviṉ(tu) ālamuṇṇum
tuṟṟarai-t- tuṟṟaṟup pāṉtuṉṉa āṭai-t- toḻiluṭaiyīr
peṟṟarai-p- pittareṉ ṟu,karu tēṉmiṉ paṭikkaraiyuḷ
paṟṟarai-p- paṟṟiniṉ ṟu, paḻi pāvaṅkaḷ tīrmiṉkaḷē. 9

Oh the servitors, wearing torn clothes in the loin,
Don't focus on the outward appearance
Of the Jains, who learnt to go naked
With a view to extirpating their desire;
Don't despise the Lord, as a lunatic,
For He swallowed the poison [to save the world],
Mounted on the bull [of dharma];
Hold Him as your prop,
His abode is Paḻamaṇṇi-p-paṭikkarai.

1. Ārūrar describes the Digambara Jains in the first line.
2. The word *kaṟṟamaṉ* also denotes the Jains with deep and wide learning. Ārūrar and the early hymnists have recognised the erudition of the Jains [and also the Buddhists].
3. The last line reminds the couplet in *Tirukkuṟaḷ* [350].

228

பல்லுயிர் வாழும்தெண் ணீர்ப்பழ மண்ணிப் படிக்கரையை
அல்லிடம் தாமரைத்தார் ஆரூர(ன்)ன உரைத்ததமிழ்
சொல்லுதல் கேட்டல்வல் லார்அவர்க் கும்தமர்க் கும்கிளைக்கும்
எல்லியும் நன்பக லும்இடர் கூருதல் இல்லையன்றே. 10

பல்வகை உயிரினங்களும் வாழ்கின்ற தெளிந்த நீரையுடைய திருப்பழ மண்ணிப்படிக்கரை என்னும் தலத்தினை, அகஇதழ் பொருந்திய தாமரைமலர்களினால் தொடுக்கப்பட்ட மாலையினை அணியும் ஆரூரன்பாடிய தமிழ்ப்பாடல்களை இரவிலும் பகலிலும் அன்புடன் சொல்லவும் கேட்கவும் வல்லவர்களுக்கும், அவருடைய உறவினர்க்கும், அவருடைய சுற்றத்தார்க்கும் இடர் மிகுதல் இல்லை அன்றோ!

palluyir vāḻumteṉ ṇīr-p-paḻa maṇṇip paṭikkaraiyai
alliyam tāmarai-t-tār ārūra(ṉ)ṉa uraittatamiḻ
collutal kēṭṭalval lāravark kumtamark kumkiḷaikkum
elliyum naṉpaka lumiṭar kūrutal illai-y-aṉṟē. 10

Ārūraṉ, adorned with the lotus garland
Celebrated the Paḻamaṇṇi-p-paṭikkarai,
With crystal waters, inhabited by many lives;
Those, capable of reciting the Tamil [hymns]
Both in the day and night,
And also listening to them
Along with their kith and kin
Become free from pain and sorrow.

1. The sacred place, Paḻamaṇṇi-p-paṭikkarai is surrounded by clear waters, essential for the life of different kinds of beings, as noted in the first line.
2. Ārūrar's grand personality, associated with his political life as a prince and fosterson of Narasiṅka Muṇaiyarayaṉ is depicted in his own words in the second line.
3. The importance and efficacy of the hymns in effecting redemption to the reciters, listeners and their kith and kin is communicated in the last two lines.

The specific features of the Decad

1. The burden of the hymns is **Paḻamaṇṇi-p-paṭikkaraiyē**, except in the last two hymns.
2. The whole decad glorifies the sthala, Paḻamaṇṇi-p-paṭikkarai, instead of a direct prayer to the Lord.
3. In some hymns, Ārūrar exhorts the different levels of devotees to pay homage to the sthala where the Lord abides.

4. The modes of worship, as prevalent in the period of Ārūrar are noted in this decad.

5. All the hymns are structured in Kaṭṭaḷai-k-kalittuṟai metre, syllabically conditioned.

6. However in the fifth hymn, the first two metrical lines possess 15 syllables each, while the last two 16 syllables each. Such disparity leads to the hypothesis that during the period of devotional literature, proper legislation was not made for the formation. Hymn(5) may be classified under the category of ardhasamavritta, (cf. *Yapparuṅkala virutti.*) as one comes across in Appar *Tevāram* and also in *Cīvakacintāmaṇi.*

7. In the last hymn, the phrase, "ārūraṉ uraittatamiḻ" should have been "āruraṉ uraitta tamiḻ" to complete the syllabic requirement of Kaṭṭaḷaikkalittuṟai, for in the original palm-leaf manuscript, no discrimination between ஆரூரன and ஆரூரன் is found.

8. References to the yogic form of Lord Śiva (1), His dance Pāṇṭaraṅkam (2) and Rāvaṇa's recital of Vedic songs, playing on the nerves-instrument deserve special mention.

9. The word, pōṟṟi in the second line of eighth hymn is used in optative mood and not in the conjunctive mood.

10. Reference to Digambara sect of Jains (9) throws some light on the position of the heterodox religion. The word "kaṟṟamaṇ" is the contracted form of "kaṟṟa + amaṇ", the learned Jains, an epithet also found in the hymns of early Śaiva Apostles, openly acknowledging the scholarship of the Jains.

11. The last line of the ninth hymn reminds one the couplet in *Tirukkuṟaḷ* (350).

12. The phrase, **collutal kēṭṭal vallār** (10) recalls "kaṟṟal kēṭṭal uṭaiyār periyār" of Tiruñāṉa campantar's hymn [I 1.2].

A note on the *talam*

23. Tiru-k-kaḻi-p-pālai

Tiru-k-kaḻi-p-pālai is reckoned the fourth sthala, on the northern banks of the river Cauvery. Originally, it was at the estuary [-kaḻi] of Koḷḷiṭam, the tributary of Cauvery, in a place now known as Kāraimēdu. Due to the heavy floods of the river, the temple structure was very much affected. In the early part of this century, Thiru. Palaniyappa Mudaliar of the reputed Śaivite family of Padukai constructed a new shrine, with the remnants of the original temple, ½ k.m. south to the present Śivapuri, another sthala of *Tēvāram* renown and housed the idols in appropriate locations according to Āgama and Śilpa śāstras. It is 3 k.m. in the south-east direction to Chidambaram railway station.

This temple was also hallowed by the hymns of Tirujñāṉacampantar [II 21; III 44] and Tirunāvukkaracar [IV 6, l. V 40; VI 12]. In the decad commencing with **vaṉapavaḷa vāytiṟantu** of Tirunāvukkaracar, the bridal mysticism is beautifully portrayed. The lyrics of this decad are the utterances of the step-mother who exposes in an expressive language the intense love of the god intoxicated daughter, longing for union with the Lord. In a different decad [IV 30:1-10], Lord is uniformly known as **Cērppaṉār of Kaḻi-p-pālai**, in conformity of the Sangam Akam tradition, naming the hero of the littoral region as **Cērppaṉ**.

The Lord of Kaḻippālai is also called Pālvaṇṇanātar, perhaps from the epithet **pālniṟṟaṉ** of another hymn [IV 6.5] and the goddess, as Vedanayaki. Some inscriptions of the Imperial Colas are found in the temple. They reveal the various endowments, instituted during the reign of Rājarāja I [985-1014 A.D.], his illustrious son Rājēndra I [1012-1044 A.D.] and his great grandson Vikrama Cōla [1118-1136 A.D.], for burning the perpetual lamp, offering daily worship, providing Tumpai flowers etc.

According to *Periyapuraṇam*, Ārūrar, after visiting Tiru-k-kurukāvūr and other sacred places proceeded to this temple and celebrated the Lord through the hymn of this decad [XII 29.166].

23. திருக்கழிப்பாலை பண்: நட்டராகம்

229

செடியேன் தீவினையில் தடுமாறக் கண்டாலும்
அடியான் ஆவஎனா(து) ஒழிதல் தகவாமே
முடிமேல் மாமதியும் அரவும் உடன்துயிலும்
வடிவே தாம்உடையார் மகிழும்கழிப் பாலையதே. 1

தனது முடியின்மேல் பெருமைக்குரிய பிறைமதியும் பாம்பும் இகலின்றி உடன் உறையும் வடிவத்தை உடையவர். குற்றமுடைய யான் தீவினையின் காரணமாகத் தடுமாறுவதைக் கண்டிருந்தும், **இவன் நம் அடியவன், அந்தோ** என்று இரங்காது, தாம் மகிழ்ந்து கோயில் கொண்டுள்ள திருக்கழிப்பாலை என்னும் தலத்தில் சும்மா இருத்தல் தக்கதா!

23. Tirukkaḻi-p-pālai Paṇ: Naṭṭarākam

ceṭiyēṉ tīviṉaiyil taṭumāṟa-k- kaṇṭālum
aṭiyāṉ āvaeṉā[tu] oḻital takavāmē
muṭimēl māmatiyum aravum uṭaṉtuyilum
vaṭivē tāmuṭaiyār makiḻumkaḻi-p- pālaiyatē. 1

Sinner I am, bewildering due to vicious deeds;
Even on seeing my despondency
Is it proper for the Lord
To leave me alone,
Without uttering any sympathetic word,
Such as "Alas my servant";
He possesses the form
In whose crown sleep together
The great crescent and the serpent!
He rejoices at Kaḻippālai.

1. The word *ceṭi* in the sense of sin also occurs in *Tiruvācakam*, 25.9.
2. The exclamatory expression, "āva" in the second line to denote pity and sympathy occurs in the same sense in *Tiruvācakam* also [vide VIII 3.165; 5.74].
3. The opposed objects viz., crescent and serpent exist harmoniously in the Lord's crown, indicating the immense grace that brings the antagonistic beings in close quarters amiably.

230

எங்கேனும் இருந்துன் அடியேன் உனைநினைந்தால்
அங்கேவந் தென்னொடும் உடனாகி நின்றருளி
இங்கேஎன் வினையை அறுத்திட்(டு) எனையாளும்
கங்கா நாயகனே கழிப்பாலை மேயானே. 2

திருக்கழிப்பாலை என்னும் தலத்தில் விரும்பியிருப்பவனே! உன் அடியவனாகிய யான் எவ்விடத்திலிருந்தேனும் உன்னை நினைந்தாலும் அவ்விடத்தில் எழுந்தருளி என்னோடு உடனாகிக் கூடிநின்று என் தொல்வினைப் பயனைக் களைந்து என்னை ஆண்டருளுகின்ற கங்கைக்கு நாயகன் ஆகிய பெருமானே!

eṅkēṉum iruntuṉ aṭiyēṉ uṉainiṉaintāl
aṅkēvant(u) eṉṉoṭum uṭaṉāki niṉṟaruḷi
iṅkēeṉ viṉaiyai aṟuttiṭṭ[u] eṉai-y-āḷum
kaṅkā nāyakaṉē kaḻippālai mēyāṉē. 2

Anywhere I may be,
When I, your servant think of you
You come there, co-exist with me
For showering your immense grace!
The karmic bonds, you cut asunder
You rule me, oh Lord of Ganges!
You abide at Kaḻi-p-pālai joyfully.

1. The first two lines are reminiscent of the following passage in the hymn of Tiruñāṉacampanter:

"eṅkēṉum yātāki-p- piṟantitiṉum taṉṉaṭiyārk[ku]

iṅkēeṉ[ṟu] aruḷpuriyum emperumāṉ" [II 40: 1-2].

2. The Lord is ever present with the souls in guiding them in accordance with their deserts.

3. However, the only supreme power to eradicate the karmic bonds rests with the Lord. Though Śaiva Siddhānta emphasised like other systems of Indian philosophy that the agent should experience totally the results of one's own deeds, the religion of *Tirumurai* gave relief, stating that the Lord could wipe out all karmic effects to enable the soul to get liberated from the transmigration and enjoy eternal bliss.

231

ஒறுத்தாய் நின்னருளில் அடியேன் பிழைத்தனகள்
பொறுத்தாய் எத்தனையும் நாயேனைப் பொருட்படுத்துச்
செறுத்தாய் வேலைவிடம் மறியாமல் உண்டுகண்டம்
கறுத்தாய் தண்கழனிக் கழிப்பாலை மேயானே. 3

குளிர்ந்த வயல்களைஉடைய திருக்கழிப்பாலை என்னும் தலத்தில் விரும்பி இருப்பவனே! அடியேன் செய்த பிழைகளின் பொருட்டு நின் திருவருளினால் என்னைத் தண்டித்தாய். நாய் அனையேன் புரிந்த பிழைகள் எத்துணையாயினும் அவற்றையும் நின்திருவருளினாலே எளியேனையும் ஒரு பொருளாக எண்ணிப் பொறுத்துக் கொண்டாய். அமரர் இறவாமல் இருத்தற்காகக் கடல் நஞ்சினை உண்டு கண்டம் கரிதானாய்.

oṟuttāy niṉṉaruḷil aṭiyēṉ piḻaittaṉakaḷ
poṟuttāy ettaṉaiyum nāyēṉai-p- poruṭpaṭuttu-c-
Ceṟuttāy vēlaiviṭam maṟiyāmal uṇṭukaṇṭam
kaṟuttāy taṇkaḻaṉi-k- kaḻippālai mēyāṉē. 3

Out of grace,
Punished me for my faults;
Endured my excesses and forgave me, the cur!

To save the celestials,
You consumed the poison of the sea
Blackened your throat, oh Lord!
Joyfully residing at Kaḻi-p-pālai,
Encircled by cool fields.

1. This hymn has its parallel in the following hymn of saint Tirunāvukkaracar:

"ōtuvit tāymuṉ aṟavurai kāṭṭi amaṇaroṭē
kātuvit tāykaṭṭa nōypiṇi tīrttāy kalantaruḷi-p-
pōtuvit tāyniṉ paṇipiḻaik kilpuḷi yamvaḷārāl
mōtuvip pāyukap pāymuṉi vāykacci ekampaṉē" [IV 99.1].

Just like the physician administers bitter medicine to cure the disease, so also the Lord punishes the erring souls with a view to purifying them. Aruḷnandiśivam has compared the Lord's act to the parents' thrashing their sons for disobedience and misconduct in order to correct them. Such acts are to be treated as acts of grace. [vide *Civañāṉacittiyār*, Sutra 2, Adhikarana 2, 14-16].

2. The word *ceṟuttāy* denotes that the Lord brought Ārūrar, however erratic he was, under His control.

3. His boundlless grace is illustrated in the legend of consuming the deadly poison.

232

சுரும்பார் விண்டமலர் அவைதூவித் தூங்குகண்ணீர்
அரும்பா நிற்கும்மனத் தடியாரொடும் அன்புசெய்வன்
விரும்பேன் உன்னையல்லால் ஒருதெய்வம் என்மனத்தால்
கரும்பாரும் கழனிக் கழிப்பாலை மேயானே. 4

கரும்புகள் நிறைந்துள்ள மருதவயல்களைக் கொண்ட திருக்கழிப்பாலை என்னும் தலத்தில் விரும்பி இருப்பவனே! வண்டுகள் ஒலிக்கும் அப்பொழுது அலர்ந்த பூக்களைச் சொரிந்து, வடிதற்குரிய கண்ணீர் அரும்பி நிற்கும் உள்ளங் கொண்ட நின் தொண்டர்களுடனும் கூடி உனக்குப் பத்தியைப் புரிவேன் உன்னைத்தவிர வேறொரு தெய்வத்தை என் மனத்தாலும் விரும்பமாட்டேன்

curumpār viṇṭamalar avaitūvi-t- tūṅkukaṇṇīr
arumpā niṟkummaṉatt[u] aṭiyāroṭum aṉpuceyvaṉ

virumpēṉ uṉṉai-y-allāl oruteyvam eṉmaṉattāl
karumpārum kaḻaṉi-k- kaḻippālai mēyāṉē. 4

The fresh flowers, hummed by bees
Are showered by Thy devotees,
Whose heart is filled with piety
Whose eyes shed tears, dripping,
With them I practise love to Thee.
Any other God I don't think of
My heart, loves, none but Thee!
Oh Lord,
Joyfully abiding at Kaḻi-p-pālai,
Encircled by fields, full of sugarcane.

1. The Tirumurai concept of worship is clearly indicated in the first line of this hymn and also in many hymns. It is mainly the offering of fresh flowers to the Almighty. The flower is fragrant, beautiful and charming. So, it is considered to be the ideal object to be offered to the Lord. Like the flower, one's heart should also blossom, brimming with fragrance and honey of love towards god and fellow-beings.
2. As a token of intense devotion, tears well up in the eyes of pious people, as indicated in the first two lines.
3. The third line deserves comparison with its counterpart in *Tiruvācakam*: "uḷḷēṉ pira teyvam uṉṉai-y-allātu eṅkaḷ uttamaṉē" [vide VIII 5.2].

233

ஒழிப்பாய் வல்வினையை உகப்பாய் முனிந்தருளித்
தெழிப்பாய் மோதுவிப்பாய் விலைஆவ ணம்உடையாய்
கழிப்பால் கண்டடங்கச் சுழியேந்து மாமறுகில்
கழிப்பாலை மருவும் கனலேந்து கையானே. 5

உப்பங்கழியினிடத்தில் அடங்கும் நீர்ச்சுழிகளைத் தாங்கும் பெரிய வீதிகளை உடைய திருக்கழிப்பாலை என்னும் தலத்தில் கோயில் கொண்டிருக்கும் அனலேந்தும் கையுடையவனே! என்னை உனக்கு அடிமையாக்கிக் கொண்ட விலைப்பத்திரத்தையும் பெற்றிருப்பதால், என்னை விரும்பவும் செல்வாய்; என் வினைப்பயனை ஒழிக்கவும் செய்வாய்; அருள்காரணத்தால் என்னை முனிந்து உரத்த கடுஞ்சொற்களினால் என்னை இகழினும் இகழ்வாய்; தண்டிக்கவும் செய்வாய்.

oḻippāy valviṉaiyai ukappāy muṉintaruḷi-t-
teḻippāy mōtuvippāy vilaiāva ṇamuṭaiyāy
kaḻippāl kaṇṭaṭaṅka-c- cuḻiēntu māmaṟukil
kaḻippālai maruvum kaṉalēntu kaiyāṉē. 5

Extirpate my hard deeds! love me,
Hate me even out of grace,
Bluster me, cause to batter me!
Possess the bond of my servitude,
Oh Lord, with fire bearing hand
Abide at Kaḻi-p-pālai
With great streets,
Which sustain the eddies of estuary.

1. This hymn is semantically and thematically connected with the 3rd hymn of this decad.
2. The autobiographical note is found in the second line.
3. The Lord's corrective acts are stated effectively in this hymn also.

234

ஆர்த்தாய் ஆடரவை அரையார் புலியதள்மேல்
போர்த்தாய் யானையின்தோல் உரிவை புலால்நாறக்
காத்தாய் தொண்டுசெய்வார் வினைகள் அவைபோகப்
பார்த்தாய் நுற்(கு)இடமாம் பழியில்கழிப் பாலையதே. 6

இடுப்பில் கட்டியிருக்கும் புலித்தோலின்மேல் ஆடும் பாம்பினைக் கட்டியுள்ளாய். யானையின் தோலைப் புலால் நாறப் போர்த்துக் கொண்டாய். உனக்குத் தொண்டு புரியும் பத்தர்களைக் காத்தாய். அவர்களின் வினைப்பயன் அகலும்படி பார்த்தாய். உனக்கு இடமாவது பழியில்லாத திருக்கழிப்பாலை என்னும் தலமே.

ārttāy āṭaravai araiyār puli-y-ataḷmēl
pōrttāy yāṉaiyiṉtōl urivai pulālnāṟa-k-
kāttāy toṇṭuceyvār viṉaikaḷ avaipōka-p-
pārttāy nuṟk[u]iṭamām paḻiyilkaḻi-p-pālaiyatē. 6

On Thy waist,
Fastened the tiger's skin
Along with the dancing serpent;
Covered your frame
With elephant's skin,
Despite its odour foul!
Saved the devotees
Casting graceful glance
Dispelling their deeds!
Your abode is faultless Kaḻi-p-pālai.

1. The Lord is merciful to His devotees. He takes all steps to remove the karmic effects of those who render service to the Lord and humanity.
2. The word *nuṟku* [nuṉ+ku] is a rare usage. It assumed the form 'nuṉakku' and subsequently 'uṉakku' in later Tamil literary works.

235

பருத்தாள் வன்பகட்டைப் படமாகமுன் பற்றியதள்
உரித்தாய் யானையின்தோல் உலகம்தொழும் உத்தமனே
எரித்தாய் முப்புரமும் இமையோர்கள் இடர்கடியும்
கருத்தா தண்கழனிக் கழிப்பாலை மேயானே. 7

பருத்த அடியுடைய கொடிய யானையின் தோலைப் போர்வையாக அணிய அதனைப் பற்றி உரித்தாய். உலகம் போற்றும் உத்தமனே! வானவர்களின் துன்பத்தைப் போக்கும் கருத்தால் திரிபுரங்களையும் எரித்தாய். குளிர்ந்த வயல்களைக் கொண்ட திருக்கழிப்பாலை என்னும் தலத்தில் விரும்பி இருப்பவனே!

paru-t-tāḷ vaṉpakaṭṭai-p- paṭamākamuṉ paṟṟi-y-ataḷ
urittāy yāṉai-y-iṉtōl ulakamtoḻum uttamaṉē
erittāy muppuramum imaiyōrkaḷ iṭarkaṭiyum
karuttā taṉkaḻaṉi-k- kaḻippālai mēyāṉē. 7

You have flayed the skin
Of strong elephant with bulky legs,
To become your dress;
Oh the supreme, adored by the world,
With a view to removing
The miseries of the celestials
Inflamed the castles three!
Lovingly reside at Kaḻi-p-pālai,
With cool fields.

1. The words pakaṭu (1) and yāṉai (2) are synonymously used to denote elephant. Similarly ataḷ (1) and tōl (2) are invariably used to mean skin. Perhaps to meet the metrical exegency, such redundancy is found.
2. Removal of obstacles is the main aim of Lord's heroic acts, as noted in the last lines.

236

படைத்தாய் ஞாலமெல்லாம் படர்புன்சடை எம்பரமா
உடைத்தாய் வேள்விதனை உமையாளையோர் கூறுடையாய்
அடர்த்தாய் வல்லரக்கன் தலைபத்தொடு தோள்நெரியக்
கடற்சாரும் கழனிக் கழிப்பாலை மேயானே. 8

கடலைச்சாரவுள்ள வயல்களையுடைய திருக்கழிப்பாலை என்னும் தலத்தில் விரும்பி இருப்பவனே! உலகம்எல்லாம் படைத்தருளினாய்! விரிந்த மெல்லிய சடையுடைய எம் பரமனே! வேள்வியை அழித்தாய்! உமையினை ஒரு மருங்கில் உடையாய்! வலிய இராவணனின் பத்துத்தலைகளையும் (இருபது) தோள்களையும் நெரியும்படி நெருக்கினாய்!

paṭaittāy ñālamellām paṭarpuṉcaṭai emparamā
uṭaittāy vēḷvitaṉai umaiyāḷaior kūṟuṭaiyāy
aṭarttāy vallarakkaṉ talaipattoṭu tōḷneriya-k-
kaṭaṟcārum kaḻaṉi-k- kaḻippālai mēyāṉē. 8

All the worlds, you created!
Our Supreme, with matted locks
Destroyed the sacrifice [of Dakṣa];
Have in your part, Umaiyāḷ
Crushed the ten heads and shoulders
Of the mighty titan;
Lovingly reside at Kaḻi-p-pālai
With fields, adjacent to sea.

1. The theory of creation is hinted in the first line.
2. The word *paramaṉ* denotes the exalted Supreme Lord.
3. Rāvaṇānugraha mūrti is depicted in the third line.

237

பொய்யா நாவதனால் புகழ்வார்கள் மனத்தினுள்ளே
மெய்யேநின் றெரியும்விளக் கேஒத்த தேவர்பிரான்
செய்யானும் கரிய நிறத்தானும் தெரிவரியான்
மையார் கண்ணியொடும் மகிழ்வான்கழிப் பாலையதே. 9

பொய்யறியாத நாவினால் தோத்திரம் சொல்பவர்களின் மனத்தின் உள்ளே உண்மையின் வடிவமாய் நிலைபெற்றுச் சுடரும் விளக்கினை ஒத்தவனும் தேவர்க்குத் தலைவனும் ஆகியவனே! சிவந்த மேனியனாகிய நான்முகனும் கருநிறத்தவன் ஆகிய திருமாலும் அறிதற்கு அரியானே! திருக்கழிப்பாலை என்னும் தலமே அப்பெருமான் மை எழுதிய கண்ணியாகிய உமாதேவியுடன் மகிழ்ந்திருக்கும் இடமாகும்.

poyyā nāvataṉāl pukaḻvārkaḷ maṉattiṉuḷḷē
meyyēniṉṟ[u] eriyumviḷak kēotta tēvarpirāṉ
ceyyāṉum kariya niṟattāṉum terivariyāṉ
maiyār kaṇṇiyoṭum makiḻvāṉkaḻi-p- pālaiyatē. 9

As a bright light, He shines
In the minds of devotees,
Who praise Him with unlying tongue;
He is the Lord of the celestials,
Unknown to the red hued Brahma
And black coloured Tirumāl;
With the damsel of collyrium-fed eye
He happily resides at Kaḻi-p-pālai.

1. The Lord reveals Himself in the form of effulgence inside one's consciousness, as noted in the first two lines.

2. Truthfulness is often emphasised in the hymns. The lovers who celebrate the Lord must be truthful and faithful. Only in their hearts, the Lord manifests Himself in the form of bright light.

3. The Lord transcends the ken of thought of the egoistic and arrogant people, as indicated in the third line.

238

பழிசேரில் புகழான் பரமன் பரமேட்டி
கழியார் செல்வமல்கும் கழிப்பாலை மேயானைத்
தொழுவான் நாவலர்கோன் ஆரூரன் உரைத்ததமிழ்
வழுவா மாலைவல்லார் வானோர்உல காள்பவரே. 10

பழிசேர்தல் இல்லாத புகழை உடையவனும் பரமனும் பரமேட்டியும் உப்பங்கழியுடைய செல்வம்மிக்க திருக்கழிப்பாலை என்னும் தலத்தினில் விரும்பி இருப்பவனும் ஆகிய பெருமானைத் தொழுபவனும் திருநாவலூர்க்குத் தலைவனும் ஆகிய ஆரூரன் பாடிய தமிழ்ப்பாடல்களை வழுவாதபடி பாடுதல் வல்லவர்கள் வானவர் உலகினை ஆள்பவர் ஆவர்.

paḻicēril pukaḻāṉ paramaṉ paramēṭṭi
kaḻiyār celvamalkum kaḻi-p-pālai mēyāṉai-t-
toḻuvāṉ nāvalarkōṉ ārūraṉ uraittatamiḻ
vaḻuvā mālaivallār vāṉōrula kāḷpavarē. 10

The Lord supreme,
The Possessor of blotless fame,
Resides joyfully at Kaḻi-p-pālai,
Prosperous of estuary wealth;
Ārūraṉ, the Chief of Nāvalūr
Uttered the defectless Tamil garland
To worship Him;
Those who master the hymns
Will reign the region of the celestials.

1. The word *paramēṭṭi* in the sense of Supreme Lord is also found in Jain Tamil Classics, but to mean Arhat.
2. The word *nāvalarkōn* is supposed to be the alternant form of 'nāvalūrkōn', the chief of Nāvalūr, the birth place of Ārūrar.
3. Ārūrar rightly claims that his garland of Tamil is immaculate, efficacious to win salvation to the believers of the faith.

The specific features of the Decad

1. The burden of three hymns is similar ending with "**kalippālaiyatē**" [1, 6, 9]. The refrain of the remaining hymns is "kali-p-pālai mēyāṉē [2, 3, 4, 7, 8]. The fifth hymn ends with "kali-p-pālai maruvum kaṉalēntu kaiyāṉē."
2. As usual, the last hymn bears the author's stamp and efficacy of chanting the decad.
3. The boundless grace of Lord Śiva is communicated through the myths and legends which embody the major portions of the hymns.
4. Ārūrar's association with the hymns of his mentors Tiruñāṉacampantar and Tirunāvukkaracar is clearly underscored in many hymns of this decad.
5. The fertility and prosperity of Tiru-k-kali-p-pālai are delineated in the last line of the hymns.
6. The despicable cur metaphor, normally and frequently found in *Tiruvācakam* to denote the humble and subservient devotee, is also noticed in Ārūrar's hymns [23.3; also 1.2].
7. The rare usage "pilaittaṉakaḷ" [3.1] i.e. the additional and redundant plural suffix/kaḷ/ is peculiar also in the language of *Tēvāram* and *Cīvakacintāmaṇi*.
8. The rare morpheme "āniṉṟu" to denote present tense is conspicuously found in one hymn [4.2].
9. The sacred place, Kali-p-pālai, dotted by littoral and arable fields, as depicted in this decad, continues to be so even now.
10. The characteristic feature of creating devotional lyrics is hinted in the first line of ninth hymn.
11. The usage "palicēril pukalāṉ" (10) corresponds to "paliyilāṉ pukaluṭaiyāṉ pālniṟṟaṉ" in IV *Tirumurai* (6.5) on the same sthala.

A note on the *talam*

24. Tirumaḻapāṭi

This sacred place is situate on the northern banks of River Koḷḷiḍam, 5 k.m. north west to Tiruvaiyāṟu, another great sthala of Lord Śiva, in Thanjavur District. It has been consecrated by the hymns of Tiruñāṉacampantar (II 9; III 28, 48), Tirunāvukkaracar (VI 39, 40) and Ārūrar (VII 24). The Lord of this shrine is glorified as Maḻapāṭi Vaḷḷal (II 9.3, 8) the philanthropist of Maḻapāṭi, Maḻapāṭi maruntu (II 9.4) - the Medicine of Maḻapāṭi, Maḻapāṭi vayira-t-tūṇ (VI 40: 1-7)-the Diamond pillar of Maḻapāṭi and Maḻapāṭi Māṇikkam (VII 24:1-9) - the Ruby of Maḻapāṭi. The natural surroundings of the shrine are beautifully portrayed in many of the hymns of the Tēvāram Trio. In the epigraphs of the temple, the Lord is known as Tirumaḻapāṭi uṭaiyār, Tirumaḻapāṭi perumāṉaṭikaḷ and Tirumaḻuvāṭi mātēvar. However, the popular name of the Lord in this shrine becomes Vayirattūṇ nātar, after the epithet found in the hymns of Tirunāvukkaracar. The goddess gets the name Aḻakammai. The palmyra tree is sacred to this shrine. The river Koḷḷiḍam forms the sacred Tīrttam.

Ārūrar after visiting many shrines came to Tiru-v-ālampoḻil where he worshipped the Lord and had a sound sleep. In his dream, the Lord appeared and reminded him to visit Tirumaḻapāṭi, as per the accounts in *Periyapurāṇam* [XII 29:71-74]. Thus, he came to this shrine and celebrated it with his soul-stirring hymns.

The religious services and rich endowments of Parāntaka Cola I [907-953A.D.], Rājarāja I [985-1014A.D.], Rājāthirāja I [1018-1054A.D.], Vijayarājēndra Kulotthunga I and his successors are engraved in their inscriptions of this shrine. One of the officers of Rajendra Cola I, known as Tāma-p-piccan and his wife installed the idols of Tiruñāṉacampantar, Tirunāvukkaracar and Nampi Ārūrar at the temple in 1032A.D. One army chief, Kadāramkoṇḍa Colan Rājarāja Aṇimuri Nāḍāḻvāṉ installed the copper icon of the presiding Lord of the shrine in the year 1020A.D. Some of the Pandya Kings, Hoysala rulers and Vijayanagara kings have also donated much, as noticed in their epigraphs.

24. திருமழபாடி பண் : நட்டராகம்

239

பொன்னார் மேனியனே புலித்தோலை அரைக்(கு)அசைத்து
மின்னார் செஞ்சடைமேல் மிளிர்கொன்றை அணிந்தவனே
மன்னே மாமணியே மழபாடியுள் மாணிக்கமே
அன்னே உன்னையல்லால் இனியாரை நினைக்கேனே. 1

பொன்னை ஒத்த பொலிவுற்ற திருமேனியுடையவனே! அரையில் புலித்தோலை இழுத்துக்கட்டி, மின்னல் போன்ற சிவந்த சடையில் மிளிரும் கொன்றை மாலையினைச் சூடியவனே! மன்னனே! பெருமைபொருந்திய அரதனமே! திருமழபாடியில் கோயில் கொண்டுள்ள மாணிக்கமே! தாயே! உன்னைத்தவிர இனிமேல் யான் யாரை எண்ணுவேன்?

24. Tirumalapāṭi Paṇ: Naṭṭarākam

ponnār mēniyanē puli-t-tōlai araik[ku]acaittu
minnār ceñcaṭaimēl milirkonrai aṇintavanē
mannē māmaṇiyē malapāṭiyuḷ māṇikkamē
annē unnai-y-allāl iniyārai ninaikkēnē. *1*

Oh Lord of the body, shining like gold
Oh Lord, adorned with bright konrai
On the matted locks, sparkling like lightning,
Having fastened the tiger's skin on the waist;
Oh king, great gem, the Ruby of Malapāṭi!
Oh mother! Whomelse shall I think of?
Henceforth, except Thee?

1. Lord Śiva is depicted in the hymns of *Tirumurai* to have a body of golden hue or red colour. The epithets '**cemporcōti**' [VI 38.1-II], **ponmēni** [VIII 8.8], **ponnē** [VIII 21.8] etc., are to be compared with "**ponnār mēniyanē**". The same epithet occurs as "ponceyta mēniyinīr" in the next decad [VII 25.1].

2. The Lord is often said as a sovereign, since He is the moral governor.
3. He is the Universal Mother, as noted in the last line of this hymn.

240

கீளார் கோவணமும் திருநீறுமெய் பூசியுன்றன்
தாளே வந்தடைந்தேன் தலைவாஎனை ஏன்றுகொள்நீ
வாளார் கண்ணிபங்கா மழபாடியுள் மாணிக்கமே
கேளா நின்னையல்லால் இனியாரை நினைக்கேனே. 2

அரையில் கட்டும் துணியுடன் கோவணத்தையும் உடுத்து, மெய் முழுதும் திருநீறு பூசியவனே! யாவர்க்கும் தலைவ! உன் திருவடியைச் சரண் புகுந்தேன். என்னை நீ ஏற்றருள்தல் வேண்டும். ஒளிபொருந்திய கண்களை உடைய உமைபங்கா! திருமழபாடியில் கோயில் கொண்டுள்ள மாணிக்கமே! உறவாக நின்னைத்தவிர இனிமேல் யாரை எண்ணுவேன்?

kīḷār kōvaṇamum tirunīṟumey pūci-y-uṉṟaṉ
tāḷē vantaṭaintēṉ talaivāeṉai ēṉṟukoḷnī
vāḷār kaṇṇipaṅkā maḻapāṭiyuḷ māṇikkamē
kēḷā niṉṉai-y-allāl iṉiyārai niṉaikkēṉē. 2

Oh the Lord, wearing a strip of cloth
As a waist-band and loin-cloth,
Besmearing the body with sacred dust
Unto Thy feet, I took refuge;
Oh my chief! kindly accept me,
Oh partner of the lady with luminous eyes!
Oh the Ruby of Maḻapāṭi! Henceforth
Except Thee, as my kin
Whomelse shall I think of?

1. The initial portion of the first line stands comparison with "araiyār kīḷoṭu kōvaṇamum" [VII 27.6] "tuṇivār kīḷum kōvaṇamum tutaintu cuṭalai-p-poṭi aṇintu" [VII 53.6] etc.

2. Taking refuge unto the Lord's feet is often mentioned in the hymns of Ārūrar. The concept of **śaraṇāgati** is common in theistic schools, though it is emphasised in Śrī Vaiṣṇavism.

241

எம்மான் எம்மனையென் றனக்(கு)எட்டனைச் சார்வாகார்
இம்மா யப்பிறவி பிறந்தேஇறந்(து) எய்த்தொழிந்தேன்
மைம்மாம் பூம்பொழில்சூழ் மழபாடியுள் மாணிக்கமே
அம்மான் நின்னையல்லால் இனியாரை நினைக்கேனே. 3

என்தந்தை என்தாய் என்ற இவர் போல்வார் எனக்கு எள்ளளவும் பற்றுக்கோடாக மாட்டார். இந்த மாயமிக்க பிறப்பினை எடுத்துப்பின் இறந்து இளைத்துவிட்டேன். கரிய, பெரிய மாஞ்சோலையும் பூஞ்சோலையும் சூழ்ந்துள்ள திருமழபாடியில் கோயில் கொண்டுள்ள மாணிக்கமே! தலைவ! நின்னைத்தவிர இனிமேல் யாரை எண்ணுவேன்?

emmāṉ emmaṉai-y-eṉ ṟaṉak[ku]eṭṭaṉai-c- cārvākār
immā ya-p-piṟavi piṟantēiṟan[tu] eyttoḻintēṉ
maimmām pūmpoḻilcūḻ maḻapāṭiyuḷ māṇikkamē
ammāṉ niṉṉai-y-allāl iṉiyārai niṉaikkēṉē. *3*

My father, my mother and the like
To me can not be a prop,
Even to the extent of seasame seed!
Fatigued and worsted, I am
Having born and died many a time,
In this illusion of birth;
Oh the Ruby of Maḻapāṭi, surrounded
By grove of flowers and mango trees,
Which are dense, dark and great;
My Lord! except Thee, henceforth,
Whomelse shall I think of?

1. Even the close relatives like one's father and mother cannot be a support for one's liberation, which is to be worked out by one's own exertion and divine grace.

Vide "tantaiyārum tavvaiyārum eṭṭaṉai-c-cārvākār" [VII 7.9]. The first line deserves to be compared with the following passage in Tirunāvukkaracar's hymn:

"ettāyar ettantai eccuṟṟattār
emmāṭu cummāṭām ēvar nallār
cettālvantu utavuvār oruvar illai" [VI 62.1.].

2. Birth as an illusion is also found in the passage of *Tiruvācakam:*

"māya-p-piṟappaṟukkum maṉṉaṉ aṭipōṟṟi" [VIII 1.14.].

242

பண்டே நின்னடியேன் அடியாரடி யார்கட்(கு)எல்லாம்
தொண்டே பூண்டொழிந்தேன் தொடராமைத் துரிசறுத்தேன்
வண்டார் பூம்பொழில்சூழ் மழபாடியுள் மாணிக்கமே
அண்டா நின்னையல்லால் இனியாரை நினைக்கேனே. 4

பண்டுமுதலே நினக்கு அடியவன் யான். உன் அடியவர், அவர்தம் அடியவர் யாவர்க்கும் தொண்டு புரிதலை மேற்கொண்டிருந்தேன். குற்றங்கள் என்னைத் தொடராமல் அவற்றைக் களைந்தேன். வண்டுகள் ஒலிக்கும் பூஞ்சோலைகள் சூழ்ந்துள்ள திருமழபாடியில் கோயில் கொண்டுள்ள மாணிக்கமே! அண்டநாயகனே! நின்னைத்தவிர இனிமேல் யாரை எண்ணுவேன்?

paṇṭē niṉṉaṭiyēṉ aṭiyāraṭi yārkaṭ[ku] ellām
toṇṭē pūṇṭoḻintēṉ toṭarāmai-t- turicaṟuttēṉ
vaṇṭār pūmpoḻilcūḻ maḻapāṭiyuḷ māṇikkamē
aṇṭā niṉṉai-y-allāl iṉiyārai niṉaikkēṉē. 4

Since long, I have been Thy servant,
Undertook service to all the devotees
And their devotees;
The defects, I have cut out
That they can't pursue me;
Oh the Ruby of Maḻapāṭi,

Surrounded by the groves of flowers,
Hummed by the swarm of bees;
Oh Lord of the Universe!
Except Thee, henceforth,
Whomelse shall I think of?

1. Ārūrar reminisces in the first line, his past relationship as a close devotee to Lord Śiva, before taking his birth on earth to the parents Caṭaiyaṉār and Icaiñāṉiyār.
2. Service to the devotees and their devotees is often glorified in the hymns. Vide: "toṇṭarkku-t-toṇṭarām puṇṇiyamē" [IV 101:1-10].
3. Lord Śiva, as the sovereign of the Universe as noted in the last line is also noted in the epithet "aṇṭavāṇam" occurring in Kāraikkālammaiyār's poem [XI 3.13]. Also, *Civañāṉapōtam*, 9.3.1.

243

கண்ணாய் ஏழுலகும் கருத்தாய அருத்தமுமாய்ப்
பண்ணார் இன்தமிழாய்ப் பரமாய பரஞ்சுடரே
மண்ணார் பூம்பொழில்சூழ் மழபாடியுள் மாணிக்கமே
அண்ணா நின்னையல்லால் இனியாரை நினைக்கேனே. 5

ஏழுலகிற்கும் கண்ணாயும் கருத்தாயும் அருத்தமாயும் உள்ளவனே! பண் அமைந்த இனிய தமிழ்ப்பாடலாய் இருப்பவனே! மிகவும் மேம்பட்ட பரஞ்சுடரே! மணம் நிறைந்த பூஞ்சோலைகள் சூழ்ந்துள்ள திருமழபாடியில் கோயில் கொண்டுள்ள மாணிக்கமே! அண்ணா, நின்னைத் தவிர இனிமேல் யாரை எண்ணுவேன்?

kaṇṇāy ēḻulakum karuttāya aruttamumāy-p-
paṇṇār iṉtamiḻāy-p- paramāya parañcuṭarē
maṇṇār pūmpoḻilcūḻ maḻapāṭiyuḷ māṇikkamē
aṇṇā niṉṉai-y-allāl iṉiyārai niṉaikkēṉē. 5

Thou art the eye of the seven worlds,
And also the thought and sense;
Thou art the melodious sweet Tamil!

Thou art the Supreme, Exalted effulgence!
Oh the Ruby of Malapāṭi,
Surrounded by fragrant flower groves,
Oh Elder Brother,
Except Thee, henceforth,
Whomelse shall I think of?

1. The Lord's divine grace pervades the intelligence of the souls to have a glimpse of the world. Hence, He is figuratively praised as 'kaṇ' i.e. eye to the world.
2. The second line stands comparison with:

   "paṇṇiṭai-t- tamil oppāy" [VII 29.6].

3. The word *maṇ* in the third line also means fragrance, maṇam.

244

நாளார் வந்தணுகி நலியாமுனம் நின்றனக்கே
ஆளா வந்தடைந்தேன் அடியேனையும் ஏன்றுகொள்நீ
மாளா நாள்அருளும் மழபாடியுள் மாணிக்கமே
ஆளாய் நின்னையல்லால் இனியாரை நினைக்கேனே. 6

கடைசி நாள் வந்து என்னை நெருங்கித் துன்புறுத்துமுன் உனக்கு ஆளாக வந்து சரண்புகுந்தேன். நீ அடியேனையும் ஏற்றருள்வாய். மாளாத வாழ்நாளை வழங்கியருளும், திருமழபாடியில் கோயில் கொண்டுள்ள மாணிக்கமே! நினக்கு ஆளாயினபின் நின்னைத்தவிர இனிமேல் யாரை எண்ணுவேன்?

nāḷār vantaṇuki naliyāmuṉam niṉraṉakkē
āḷā vantaṭaintēṉ aṭiyēṉaiyum ēṉrukoḷnī
māḷā nāḷaruḷum maḻapāṭiyuḷ māṇikkamē
āḷāy niṉṉai-y-allāl iṉiyārai niṉaikkēṉē. 6

Ere the last day approaching me to distress,
As Your man, unto You alone
I came and took refuge,

Be gracious to accept
Even me, Your servant;
Oh the Ruby of Maḻapāṭi
Blessing the deathless day
Having become Your slave,
Except You, henceforth,
Whomelse shall I think of?

1. The word *nāḷār* denotes the God of death, Yama. He is very punctual and seizes the due person on the appointed day without fail. That is why the name 'nāḷār' to indicate Yama.
2. Only the Lord who is beyond the principle of time can offer deathless nature to the devotees, as noted in the third line.

245

சந்தா ரும்குழையாய் சடைமேற்பிறை தாங்கிநல்ல
வெந்தார் வெண்பொடியாய் விடையேறிய வித்தகனே
மைந்தார் சோலைகள்சூழ் மழபாடியுள் மாணிக்கமே
எந்தாய் நின்னையல்லால் இனியாரை நினைக்கேனே. 7

அழகு பொருந்திய குழை பூண்டவனே! சடையின்மேல் பிறைமதியைத் தாங்கியவனே! நன்கு வெந்த வெள்ளிய திருநீற்றைப் பூசியவனே! எருதினை ஊர்ந்துவரும் அறிவு மயமானவனே! வனப்புடைய சோலைகள் சூழ்ந்துள்ள திருமழபாடியில் கோயில் கொண்டுள்ள மாணிக்கமே! என் தந்தையே! நின்னைத்தவிர இனிமேல் யாரை எண்ணுவேன்?

cantā rumkuḻaiyāy caṭaimēlpiṟai tāṅkinalla
ventār veṇpoṭiyāy viṭai-y-ēṟiya vittakaṉē
maintār cōlaikaḷcūḻ maḻapāṭiyuḷ māṇikkamē
entāy niṉṉai-y-allāl iṉiyārai niṉaikkēṉē. 7

Oh the One, adorned with fine ear-stud
Oh the Bearer of crescent on Thy locks,
Oh the Besmearer of well-burnt white ashes,
Oh the Embodiment of wisdom
Riding the bull,

Oh the Ruby of Maḻapāṭi
Surrounded by strong, pretty groves,
My Father! except Thee, henceforth,
Whomelse shall I think of?

1. The initial portion of the first line is to be compared with "caṅkaveṇkuḻai-y-ōr kātiṟ kōmāṉ" [VI 98.1] and "kuḻaiyum curuḷ tōṭum" [VIII 11.18]. From the reference in *Tiruvācakam*, it may be presumed that kuḻai is worn by the Lord in His right ear, and tōṭu in His left ear, indicating respectively the father and mother principles of the Lord.
2. The epithet vittakaṉ is also found in the hymns of Tirunāvukkaracar to denote Śiva [vide VI 52.8; 67.3].

246

வெய்ய விரிசுடரோன் மிகுதேவர்க ணங்களெல்லாம்
செய்ய மலர்களிட(ம்) மிகுசெம்மையுள் நின்றவனே
மையார் பூம்பொழில்சூழ் மழபாடியுள் மாணிக்கமே
ஐயா நின்னையல்லால் இனியாரை நினைக்கேனே. 8

வெப்பம்மிக்க கதிர்களை விரிக்கும் சூரியன் உள்ளிட்ட மிக்க தேவர்களின் கூட்டங்கள் எல்லாம் சிவந்த மலர்களினால் வழிபாடு புரிய, அவர்கட்கு நடுநின்று அருள் வழங்குபவனே! இருண்ட பூஞ்சோலைகள் சூழ்ந்துள்ள திருமழபாடியில் கோயில் கொண்டுள்ள மாணிக்கமே! நின்னைத்தவிர இனிமேல் யாரை எண்ணுவேன்?

veyya viricuṭarōṉ mikutēvarka ṇaṅkaḷellām
ceyya malarkaḷiṭa[m] mikucemmaiyuḷ niṉṟavaṉē
maiyār pūmpoḻilcūḻ maḻapāṭiyuḷ māṇikkamē
aiyā niṉṉai-y-allāl iṉiyārai niṉaikkēṉē. 8

The celestials, along with the sun
Who expands the rays hot
Offer red flowers to Thee,
Who stands in excessive rectitude;
Oh the Ruby of Maḻapāṭi,
Surrounded by dense flower groves

Oh my Chief! except Thee, henceforth.
Whomelse shall I think of?

1. 'Cemmaiyuḷ niṟṟal', as shown by Śiva is also to be practised by His devotees. [vide "cemmaiyuḷ niṟpārākil civakati viḷaiyum aṉṟē". [IV 76.2].
2. Flower offering is frequently mentioned as the best expression of devotion to Śiva, as noted in the first two lines.

247

நெறியே நின்மலனே நெடுமாலயன் போற்றிசெயும்
குறியே நீர்மையனே கொடியேரிடை யாள்தலைவா
மறிசேர் அங்கையனே மழபாடியுள் மாணிக்கமே
அறிவே நின்னையல்லால் இனியாரை நினைக்கேனே. 9

நன்னெறியாய் விளங்குபவனே! இயல்பாகவே மாசற்றவனே! நீண்ட திருமாலும் பிரமனும் போற்றிவணங்கும் சிவக்கொழுந்தே! குளிர்ச்சி பொருந்திய அருளாளனே! கொடி போன்ற இடையுடைய உமையாளின் கணவனே! மான் கன்றினை ஏந்திய அகங்கையுடையவனே! திருமழபாடியில் கோயில் கொண்டுள்ள மாணிக்கமே! அறிவுமயமானவனே! நின்னைத்தவிர இனிமேல் யாரை எண்ணுவேன்?

neṟiyē niṉmalaṉē neṭumālayaṉ pōṟṟiceyum
kuṟiyē nīrmaiyaṉē koṭiyēriṭai yāḷtalaivā
maṟicēr aṅkaiyaṉē maḻapāṭiyuḷ māṇikkamē
aṟivē niṉṉai-y-allāl iṉiyārai niṉaikkēṉē. 9

Oh the Path! the Immaculate (by nature)
Oh the Linga, being adored
By the tall Viṣṇu and Brahma,
Oh the Beautiful and cool grace!
Oh the Lord of the lady
Whose waist resembles the creeper,
Oh the bearer of young deer in Thy palm!
Oh the Ruby of Maḻapāṭi!
Oh the Intelligence!

Except Thee, henceforth,
Whomelse shall I think of?

1. The Lord is both the means and destination. That is why He is depicted as neṟi, i.e.path: Vide *Tiruvācakam*: "neṟiyē pōṟṟi" [VIII 4.115].
2. The first two lines deserve to be compared with "kuṟikaḷum aṭaiyāḷamum kōyilum neṟikaḷum avar niṉṟatōr nērmaiyum" [V 90.6.].

   The word *neṟi* denotes marga and kuṟi, the various manifestations of God including Linga form to enable the sādhaka to improve his spiritual progress.
3. The Lord is the embodiment of complete knowledge and hence the epithet "aṟivu" in the fourth line. In *Tirukkuṟal* He is known as "vālaṟivaṉ" [2], i.e. He who is Pure Intelligence.

248

ஏரார் முப்புரமும் எரியச்சிலை தொட்டவனை
வாரார் கொங்கையுடன் மழபாடியுள் மேயவனைச்
சீரார் நாவலர்கோன் ஆரூரன் உரைத்ததமிழ்
பாரோர் ஏத்தவல்லார் பரலோகத்(து) இருப்பாரே. 10

எழுச்சி பெற்ற மூன்று கோட்டைகளையும் எரியும்படி வில்லை வளைத்தவனும், கச்சுக்கட்டிய தனங்களையுடைய உமையுடன் திருமழபாடியில் கோயில் கொண்டுள்ளவனும் ஆகிய இறைவனைச் சீர் நிறைந்த திருநாவலூர்த் தலைவனாகிய நம்பிஆரூரன் பாடிய இத்தமிழ்ப் பாக்களைப் பாடிப் பரவவல்ல நிலவுலகின் மாந்தர் பரஉலகில் இன்புற்று விளங்குவர்.

ērār muppuramum eriya-c-cilai toṭṭavaṉai
vārār koṅkaiyuṭaṉ maḻapāṭiyul mēyavaṉai-c-
cīrār nāvalarkōṉ ārūraṉ uraittatamiḻ
pārōr ēttavallār paralōkat[tu] iruppārē. 10

He, who has bent the bow
To inflame the floating castles three,
He, who is enshrined in Maḻapāṭi
With His consort of breast
Fastened with corset,
Has been adored in Tamil hymns

By Āruraṉ, the chief of Nāvalūr
With full of reputation;
The terrestrials, able to master them
Would ever be in the world supreme!

1. Nāvalūr, the birth place of Nampi Ārūrar is often mentioned as "nāvalar" in his hymns. **Nāvalarkōn** may also mean the chief of the orators, since he exhibited his talent of eloquence when he argued with the aged Antaṇaṉ, disowning himself as a servant to him in the very beginning.
2. The word *paralokam* means "Śivalokam".

The specific features of the Decad

1. The first refrain of the decad remains to be "maḻapāṭiyuḷ māṇikkamē" occurring in the last portion of the third line of each hymn, except the last one.
2. The second refrain, "niṉaiyallāl iṉi yārainiṉaikkēṉē" occurs in the last line of the first nine hymns, preceded by an address to the Lord, indicating some sort of relationship with Him.
3. Since in the hymns 2 to 9 the form is **niṉṉai-y-allāl**, it should have been so also in the first hymn which at present as per the Dharmapuram edition possesses the form "uṉṉai-y-allāl".
4. The relationship of Ārūrar to the Lord is variously defined as aṉṉai (1), kēḷ (2), ammāṉ (3), aṇṭaṉ (4), aṇṇaṉ (5), āḷ (6), entai (7), aiyaṉ (8), aṟivu (9). Similar depiction is already found in the decads 1 and 13 of this *Tirumuṟai*.
5. The last line of this decad has more or less similar pattern of construction, noticed in 21st decad: "eṉtāy uṉṉai-y-allāl iṉi ēttamāṭṭēṉē" etc.
6. The particle /ē/ "iṉi niṉaikkēṉē" in all the hymns indicates negative sense.
7. The concept of self-surrender unto the Lord's feet is frequently mentioned in this decad.
8. Service to the society of devotees has been noted in many hymns.
9. The natural beauty of Maḻapāṭi is depicted in hymns 3, 4, 5, 7, and 8 providing aesthetic joy and devotional ferver to the readers.
10. The adoration of the Lord to assume the pleasant form of melodious and sweet Tamil is a special theme (5) in *Tēvāram* and other *Tirumuṟai* collections, attaching divinity to the people's language.
11. The first hymn of this decad has gained popularity among the Saivites since it finds a place in the daily recitation during the prayer time.

A note on the *talam*

25. Tirumutukuṉṟam

In the opinion of the Śaivites, Tirumutukuṉṟam is greater than Vāraṇāsi in regard to its sanctity, sublimity and assuring easy salvation to the votaries. It is also known as Paḻamalai, a semantical equivalant of Mutukuṉṟam. According to the legend, it was created first by the Lord when He engaged Himself in the process of world creation and hence the name. It virtually means the old mountain, inspite of the fact that there is no such hilly tract at present. Even during the times of Tiruñāṉacampantar, Tirumutukuṉṟam was mainly a delta region, irrigated by the river Muttāṟu, currently called Maṇimuthānadi.

In the medieval period, the original Tamil name Mutukuṉṟam has been translated into Sanskrit as Vriddhāchalam which became established upto this day. This sacred place is one of the renowned Śivasthalas of Naṭunāṭu. It is situated on the Chennai-Tiruchirappalli Railway line, 215 k.m. south of Chennai. The presiding Lord of the temple is named Mutukuṉṟanātar alias Paḻamalainātar and His consort as Periyanāyaki. In Sanskrit these names were rendered respectively as Vriddhagirīśar and Vriddhāmbikā. The sacred tīrttam is the river Maṇimuthāṟu and sthala vriksha is Vaṉṉi i.e. prosopis spicigera. Tiruñāṉacampantar [I 12, 53, 93, 131; II 64; III 34, 99], Tirunāvukkaracar [VI 68] and Ārūrar [VII 25, 43, 63] have consecrated this temple by their god-intoxicated hymns.

In this temple, there are about 75 inscriptions, belonging to the Colas, Pandyas and the later Vijayanagara rulers. In the inscriptions, the Lord is known as Mutukuṉṟuṭaiya Nāyaṉār and Mutukuṉṟattuṭaiyār. The expansion of the temple, the endowments of lands, donation of gold, cattle etc., by the kings officials and also ardent devotees are noted in the epigraphs. It is heartening to note that the celebrated queen of Kaṇḍarāditya, Cempiyaṉmātevi renovated the temple in the tenth century A.D. There is a Vīraśaiva Mutt, founded by Kumāradeva of Karnataka in 17th century A.D. Śivaprakāśar of Vīraśaiva faith has written many prabandhas on the Lord and His consort.

In this sthala, Ārūrar adored the lord and was awarded 12,000 gold coins to meet his domestic and public expenditure. According to *Periyapurāṇam*, he put all the gold in the river Maṇimuttāṟu with the expectation of collecting the same at the north-east end of the Lotus Tank of Tiruvārūr. He took his spouse Paravaiyār to the spot and standing on its banks, addressed the Lord of Mutukuṉṟam to felicitate him in getting the gold to dispel the distress of his wife [XII 29: 127-135].

25. திருமுதுகுன்றம் பண் : நட்டராகம்

249

பொன்செய்த மேனியினீர் புலித்தோலை அரைக்கசைத்தீர்
முன்செய்த மூவெயிலும் எரித்தீர்முது குன்றமர்ந்தீர்
மின்செய்த நுண்ணிடையாள் பரவைஇவள் தன்முகப்பே
என்செய்த வாறடிகேள் அடியேன்இட் டளம்கெடவே. 1

பொன் போன்ற திருமேனியை உடையீர்! புலியின் தோலை இடுப்பில் கட்டியவரே! நன்கு இழைக்கப்பட்ட முப்புரங்களையும் முன்பு எரித்தீர்! திருமுதுகுன்றத்தில் விரும்பி உறைபவரே! அடிகளே! மின்னற் கொடி போன்ற நுட்பமான இடையுடையளாகிய பரவையாகிய இவள் முன்னர் அடியேனின் துன்பம் கெடுதற்குத் தாங்கள் செய்தவாறு யாதோ?

25. Tirumutukuṉṟam — Paṇ: Naṭṭarākam

poṉceyta mēṉiyiṉīr puli-t-tōlai araikkacaittīr
muṉceyta mūveyilum erittīrmutu kuṉṟamarntīr
miṉceyta nuṇṇiṭaiyāḷ parava-y-ivaḷ taṉmukappē
eṉceyta vāṟ(u)aṭikēḷ aṭiyēṉiṭ ṭaḷamkeṭavē. 1

Oh Lord of the body radiant like gold,
Tiger's skin Thou hast fastened on Thy waist,
Inflamed ere long the well-built triple castles,
Abideth willingly at Mutukuṉṟu;

In the presence of this Paravai,
Whose subtle waist resembles the lightning
Oh Master!
To alleviate this servant's agony and distress
What measures hast Thou taken?

1. The first line of this hymn seems to be a restatement of its counterpart in the preceding decad, given herebelow:

   "*poṉṉār meṉiyaṉē puli-t-tōlai araikkacaittu*" [24:1].

   Though the present decad was composed in a different occasion at a different sthala, Ārūrar has recalled the same passage in creating the first line of this hymn. It may also be thought that the phraseology was imbedded in his consciousness and hence it has manifested in a slightly changed form in this hymn.

2. According to the Tamil Lexicon of the University Madras the word "iṭṭaḷam" is derived from Kannada language, originally meant concourse and subsequently affliction, pain etc. It is pertinent to record that in the *Tiruvācakam* also some Kannada words are found. All these indicate the cultural, religious and also political contact between Tamiḻakam and Karnataka during 8th and 9th centuries A.D.

250

உம்பரும் வானவரும் உடனேநிற்க வேஎனக்குச்
செம்பொனைத் தந்தருளித் திகழும்முது குன்றமர்ந்தீர்
வம்பமரும் குழலாள் பரவைஇவள் வாடுகின்றாள்
எம்பெருமான் அருளீர் அடியேன்இட் டளம்கெடவே. 2

மேலுலகில் உள்ள தேவர்களும் அயன், அரி, இந்திரன் முதலிய வானவர்களும் ஒருங்கு நிற்க, எனக்கு மாற்றுயர்ந்த பொன்னை வழங்கியருளி, விளங்கும் திருமுதுகுன்றத்தை விரும்பியுறைந்தீர். புது மணம் கமழும் கூந்தலையுடைய பரவையாகிய இவள் (பொருள் இன்மையால்) தளர்கின்றாள். எம்பெருமானே! அடியேன் துன்பம் கெடும்படி அருளுதல் வேண்டும்.

umparum vāṉavarum uṭaṉēniṟka vēeṉakku-c-
cempoṉai-t- tantaruḷi-t- tikaḻummutu kuṉṟamarntīr
vampamarum kuḻalāḷ paravaiival vāṭukiṉṟāḷ
emperumāṉ aruḷīr aṭiyēṉiṭ ṭaḷamkeṭavē. 2

Oh Lord,
Abideth willingly at the glorious Mutukunru-
Where You have granted me qualitaty gold,
Witnessed by the celestials and demi-gods;
This damsel, Paravai of tresses of fresh fragrance
Is fading and pining [for want of wealth],
Our Lord!
To alleviate this servant's agony and distress
Bless me [with the gold given earlier].

1. Normally the words *umpar* and *vānavar* meant the heavenly beings in general. Here, they indicate two distinct classes of celestials.
2. The auto-biographical anectode is found in the second line. The Lord never minds the selfish and egoistic celestials, but condescends to bless the ardent devotee and answer his prayer. In another hymn, Ārūrar has noted:

   "*ponnum mey-p-porulum taruvāṇai*" [VII 59.1].

   Ārūrar is firm in his faith that the Lord provides not only material wealth but also spiritual knowledge to the aspirants.
3. The flight of his spouse Paravai, the embodiment of beauty and good quality is depicted in the third line of this and all the other hymns of this decad.

251

பத்தா பத்தர்களுக்(கு) அருள்செய்யும் பரம்பரனே
முத்தா முக்கணனே முதுகுன்றம் அமர்ந்தவனே
மைத்தா ரும்தடங்கண் பரவைஇவள் வாடாமே
அத்தா தந்தருளாய் அடியேன்இட் டளம்கெடவே. 3

பத்தனே! பத்தர்களுக்கு அருள்பாலிக்கும் மேம்பட்ட பரனே! இயல்பின் பாசநீக்கம் உடையவனே! முக்கண்ணனே! திருமுதுகுன்றத்தில் விரும்பி உறைபவனே! தந்தையே! மையூட்டிய அகன்ற கண்களையுடைய பரவையாகிய இவள் (பொருள் இன்மையால்) தளராமல் இருக்கும் பொருட்டு, அடியேனின் துன்பம் கெடும்படி, (செம்பொன்னைத்) தந்து அருள் புரிவாய்.

pattā pattarkaḷuk[ku] aruḷceyyum paramparaṉē
muttā mukkaṇaṉē mutukuṉṟam amarntavaṉē
maittā rumtaṭaṅkaṇ paravaiival vāṭāmē
attā tantaruḷāy aṭiyēṉiṭ ṭaḷamkeṭavē. 3

Oh Bhakta,
The exalted Supreme,
Bestowing grace to the devotees;
Oh the Liberated! Three-eyed!
Abideth willingly at Mutukuṉṟam;
To prevent this damsel Paravai,
With collyrium-fed broad eyes
From fading and pining
Oh Father!
And to alleviate this servant's agony and distress
Bless me [with the gold given earlier].

1. The Lord is bound by devotion. Hence He is addressed as Bhakta.
2. The Lord is liberated by nature from the very beginning from the triple bonds hence He is extolled as "Mukta" [muttaṉ - The Liberated].
3. Ārūrar accosts the Lord as **Attā** - my father even in the very first hymn of the first decad. He is the universal father.

252

மங்கையொர் கூறமர்ந்தீர் மறைநான்கும் விரித்துகந்தீர்
திங்கள் சடைக் கணிந்தீர் திகழும்முது குன்றமர்ந்தீர்
கொங்கைநல் லாள்பரவை குணங்கொண்டிருந் தாள்முகப்பே
அங்கண னேஅருளாய் அடியேன்இட் டளம்கெடவே. 4

உமை மங்கையை ஒரு கூற்றில் விரும்பி வைத்தீர். நான்மறைகளையும் வெளியிட்டு விரும்பினீர். சடையில் திங்களைச் சூடியவரே. விளங்குகின்ற திருமுகுதுன்றத்தில் விரும்பி உறைபவரே! கொங்கை வனப்புடைய பரவை வாட்டம் கொண்டிருக்கின்றாள். கண்ணோட்டம் உடையவரே! இவள் முன்பாக, என் துன்பம் கெடும்படி அருள்பாலித்தல் வேண்டும்.

maṅkai-y-or kūṟamarntīr maṟaināṉkum virittukantīr
tiṅkaḷ caṭaik[ku]aṇintīr tikaḻummutu kuṉṟamarntīr
koṇkainal lāḷparavai kuṇamkoṇṭirun tāḷmukappē
aṅkaṇa ṉēaruḷāy aṭiyēṉiṭ ṭaḷamkeṭavē. 4

Thou hast the lady in Thy one half,
Thou hast revealed the four Vedas,
On thy matted locks, adorned the moon,
Abideth willingly at the glorious Mutukuṉṟu;
This damsel Paravai with beautiful breasts
Drooping and drowning [for want of wealth]
Before her very presence
Oh the all-merciful Lord!
To alleviate this servant's agony and distress
Bless me [with the gold given earlier].

1. The scriptures are the revelations of the Lord. The collective name 'Maṟaināṉku' refers the Four Vedas.
2. The word *kuṇam* in the third line does not mean in this context 'quality' but drooping, casting downward look, indicating the depressed position of Paravai.

253

மையா ரும்மிடற்றாய் மருவார்புரம் மூன்றெரித்த
செய்யார் மேனியனே திகழும்முது குன்றமர்ந்தாய்
பையா ரும்அரவேர் அல்குலாள்இவள் வாடுகின்றாள்
ஐயா தந்தருளாய் அடியேன்இட் டளம்கெடவே. 5

கருமை பொருந்திய கண்டனே! பொருந்தாதவரின் முப்புரங்களையும் எரித்த சிவந்த மேனியனே! விளங்குகின்ற திருமுதுகுன்றத்தில் விரும்பி உறைபவனே! அரவின் படம் போலும் எழுச்சியையுடைய அல்குலையுடைய இவள் (-பரவை) தளர்கின்றாள் (பொருள் இன்மையால்). தலைவ! அடியேன் துன்பம் கெடும்படி (செம்பொன்னைத்) தந்து அருள்பாலித்தல் வேண்டும்.

maiyā rummitaṟṟāy maruvārpuram mūṉṟeritta
ceyyār mēṉiyaṉē tikaḻummutu kuṉṟamarntāy
paiyā rumaravēr alkulāḷivaḷ vāṭukiṉṟāḷ
aiyā tantaruḷāy aṭiyēṉiṭ ṭaḷamkeṭavē. 5

Oh the black-throated Lord!
Oh the God of crimson body,
Who burnt the triple castles
Of those who were disagreeable,
Abideth willingly at the glorious Mutukuṉṟu;
This damsel with pudendum muliebre,
Likening the hood of the serpent
Is fading and pining
Oh my Chief!
To alleviate this servant's agony and distress
Bless me [with the gold given earlier].

1. The Lord's body is often depicted as red or gold in colour. The whole body is red while His throat is black, shining by contrast.
2. Even when Ārūrar implores the Lord to grant some material wealth, he never forgets to glorify the beauty of his spouse. From such descriptions, it becomes clear that Śaivism is not at all opposed to household life as held in the heterodox systems, Jainism and Buddhism.

254

நெடியான் நான்முகனும் இரவியொடும் இந்திரனும்
முடியால் வந்திறைஞ்ச முதுகுன்றம் அமர்ந்தவனே
படியா ரும்இயலாள் பரவைஇவள் தன்முகப்பே
அடிகேள் தந்தருளீர் அடியேன்இட் டளம்கெடவே. 6

திருமாலும் அயனும் சூரியனும் இந்திரனும் வந்து தலைதாழ்த்து வணங்கும்படி திருமுதுகுன்றத்தில் விரும்பி உறைபவனே! அடிகளே! பெண்மைக்குரிய பண்புகள் யாவும் பொருந்திய இயல்பினளாகிய பரவையாகிய இவளின் முன்னே அடியவனாகிய என் துன்பம் கெடும்படி *(செம்பொன்னை)* வழங்கி அருள்பாலிப்பீர்.

netiyān nānmukanum iraviyoṭum intiranum
muṭiyāl vantiraiñca mutukunram amarntavanē
paṭiyā rumiyalāḷ paravaiival tanmukappē
aṭikēḷ tantaruḷīr aṭiyēniṭ ṭaḷamkeṭavē. 6

You Abide willingly at Mutukunram,
Bowed and worshipped by Viṣṇu,
The four faced Brahma, Sun and Indra,
In the very presence of
This damsel, Paravai with good qualities,
Oh my Preceptor!
To alleviate this servant's agony and distress
Bless me [with the gold given earlier].

1. The Over-Lordship and spiritual supremacy of Śiva is spoken in the first two lines.

2. The word *atikaḷ* denotes here the Lord, as preceptor. Vide **Aṭikēḷunakku āḷāyini allēnenalāmē** [VII 1.4].

255

கொந்தண வும்பொழில்சூழ் குளிர்மாமதில் மாளிகைமேல்
வந்தண வும்மதிசேர் சடைமாமுது குன்றுடையாய்
பந்தண வும்விரலாள் பரவைஇவள் தன்முகப்பே
அந்தண னேஅருளாய் அடியேன்இட் டளம்கெடவே. 7

பூங்கொத்துக்கள் நெருங்கியுள்ள சோலைகள் சூழ்ந்திருக்கும் குளிர்ந்த பெரிய மதில்களை உடைய மாளிகைகளின் மேலே வந்து தவழும் திங்களைச் சடையில் சேர்த்துப் பெருமை சான்ற திருமுது குன்றத்தைத் கோயிலாகக் கொண்டவனே! அந்தணனே! பந்துபொருந்தும் விரல்களையுடைய பரவையாகிய இவள் முன்பாக, அடியேனின் துன்பம் கெடும்படி (செம்பொன்னைத்) தந்து அருள்புரிவாய்.

kontaṉa vumpoḻilcūḻ kuḷirmāmatil māḷikaimēl
vantaṉa vummaticēr caṭaimāmutu kuṉṟuṭaiyāy
pantaṉa vumviralāḷ paravaiival taṉmukappē
antaṉa ṉēaruḷāy aṭiyēṉiṭ ṭaḷamkeṭavē. 7

Thou hast the great Mutukuṉṟu,
Girt by the groves
With dense bunches of blooms,
And great and cool fortified mansions
Over which the moon, on Thy locks, howevers;
In the very presence of this damsel,
Paravai with fingers
Embracing the playing ball,
Oh the cool graceful!
To alleviate this servant's agony and distress
Bless me [with the gold given earlier].

1. The natural grace of the groves and the artificial beauty of the palacious mansions increase the greatness of Mutukuṉṟam, as depicted in the first two lines.
2. The ball-play has been a unique pastime with the Tamil girls as noted not only in this hymn but also in the Sangam classics, epics like *Cilappatikāram*, *Peruṅkatai* and *Civakacintāmaṇi*. Even the goddess is extolled as **pantaṉavu melviralāḷ** [VI 46.10].

256

பரசா ரும்கரவா பதினெண்கண மும்சூழ
முரசார் வந்ததிர முதுகுன்றம் அமர்ந்தவனே
விரைசே ரும்குழலாள் பரவைஇவள் தன்முகப்பே
அரசே தந்தருளாய் அடியேன்இட் டளம்கெடவே. 8

பரசுப் படைக்கலம் தாங்கிய கையனே! பதினெண் கணமும் புடைசூழவும் முரசு முழங்கவும் திருமுதுகுன்றத்தில் விரும்பி உறைபவனே! அரசனே! மணம் சேரும் கூந்தலையுடைய பரவையாகிய இவள் முன்பே, அடியேனின் துன்பம்கெடும்படி (செம்பொன்னைத்) தந்து அருள் செய்தல்வேண்டும்.

paracā rumkaravā patinenkaṇa mumcūla
muracār vantatira mutukunram amarntavanē
viraicē rumkulalāḷ paravai ivaḷ tanmukappē
aracē tantaruḷāy aṭiyēniṭ ṭaḷamkeṭavē. 8

Oh Lord bearing an axe in one hand!
Surrounded by the eighteen groups of celestials,
Roaring and resounding with drums,
Abideth Thou willingly at Mutukunram;
In the very presence of this damsel,
Paravai of tresses with fragrance,
Oh King!
To alleviate this servant's agony and distress
Bless me [with the gold given earlier].

1. The first line deserves to be compared with "patinen kaṇanum ēttavum paṭumē" [Invocatory song to *Puranānūru*].
2. The eighteen groups of celestials are classifed in the commentary of Naccinārkkiniyar as follows:

   Devas, Asuras, Daityas, Garudas, Kinnaras, Kimpuruṣas, Yakshas, Vidyādharas, Rākshasas, Gandharvas, Siddhas, Śaranas, Bhutas, Paiśacas, Tārāgaṇas, Nāgas, Akāshavāsins and Bhogabhūmins [Vide, *Tirumurukārru-p-paṭai*, 168]. In this Sangam devotional literature, all these classes of supernatural beings are said to have periodically worshipped the Tamil God Murukan at Āvinankuṭi.

   In the enumeration of these celestials, some minor change is found in the *Pinkalanighaṇṭu* and the commentary of *Puranānūru*.

257

ஏத்தா(து) இருந்தறியேன் இமையோர்தனி நாயகனே
மூத்தாய் உலகுக்கெலாம் முதுகுன்றம் அமர்ந்தவனே
பூத்தா ரும்குழலாள் பரவைஇவள் தன்முகப்பே
கூத்தா தந்தருளாய் கொடியேன்இட் டளம்கெடவே. 9

இமையவர்களின் ஒப்பற்ற தலைவனே! உன்னைப் பாடாமல் இருந்தறியேன். உலகின் உயிர்கட்கு எல்லாம் மூத்தவனே! திருமுதுகுன்றத்தில் விரும்பி உறைபவனே! கூத்தனே! மலர்கள் நிறைந்த கூந்தலையுடைய பரவையாகிய இவளின் முன்பே, கொடியேனாகிய என் துன்பம் கெடும்படி (செம்பொன்னைத்) தந்து அருள்பாலித்தல் வேண்டும்

ēttā[tu] iruntaṟiyēṉ imaiyōrtaṉi nāyakaṉē
mūttāy ulakukkelām mutukuṉṟam amarntavaṉē
pūttā rumkuḻalāḷ paravaiival taṉmukappē
kūttā tantaruḷāy koṭiyēṉiṭ ṭaḷamkeṭavē. 9

Unaware I am of the moment
I did not adore Thee!
Oh the unique chief of the celestials!
Eldest art Thou to all the worlds,
Abideth willingly at Mutukuṉṟam;
In the very presence of this damsel,
Paravai of flower adorned tresses,
Oh the Dancer!
To alleviate this cruel's agony and distress
Bless me [with the gold given earlier].

1. Even if Ārūrar engaged in empirical activities, he never forgot his attachment to the Lord and praising Him, as noted in the first line.
2. The Lord is the source and support of all the sentient and insentient beings of the world. He exists even before the creation of the world. See, *Tiruvācakam*:
   "muṉṉai-p-paḻamporuṭku muṉṉai-p- paḻamporuḷē" [VIII 7.9].
3. Among the various forms of the Lord, the Dancer form i.e. Nataraja is the most favourite manifestation, confering all bliss to the devotees. Hence, this image or icon is usually installed in a separate shrine of all temples of Śiva.

258

பிறையா ரும்சடைஎம் பெருமான்அரு ளாய்என்று
முறையால் வந்தமரர் வணங்கும்முது குன்றர்தம்மை
மறையார் தம்குரிசில் வயல்நாவல் ஆரூரன்சொன்ன
இறையார் பாடல்வல்லார்க்(கு) எளிதாம்சிவ லோகமதே. 10

அமரர்கள் முறையாக வந்து வணங்கும் திருமுதுகுன்றரை அந்தணர்க்குத் தலைவனும் வயல் வளம்மிக்க திருநாவலூர்க்கு உரியவனும் ஆகிய நம்பி ஆரூரன், "பிறை சூடிய எம்பெருமானே (செம்பொன்னைத் தந்து) அருள் புரிதல் வேண்டும்" என்று பாடிய தெய்வத்தன்மை நிறைந்த இப்பாடல்களை ஓத வல்லார்க்குச் சிவலோகம் எளிதாகக் கிடைக்கும்

piṟaiyā rumcaṭaiem perumāṉaru ḷāyeṉṟu
muṟaiyāl vantamarar vaṇaṅkummutu kuṉṟartammai
maṟaiyār tamkuricil vayalnāval ārūraṉcoṉṉa
iṟaiyār pāṭalvaḷḷārk[ku] eḷitāmciva lōkamatē. 10

Mutukuṉṟar, bowed by the celestials
In conformity with the procedure
Addressing thus: "Our Lord!
Adorning Thy locks with crescent
Be gracious to bless us";
And Him, praised
The chief of the learned Antaṇar,
Ārūraṉ of Nāvalūr with fertile fields,
In divine hymns,
To those who masters the hymns
Becomes Sivaloka easy to attain.

1. The message, that the celestials usually descend down from their heavenly abodes to offer worship periodically to Lord Śiva, is frequently conveyed in the devotional lyrics. According to Śaivism, due to the accumulated virtues and merits, the souls undertake a higher birth as celestials. They want to sustain their position before the expiry of their virtues, by worshipping Lord Śiva and renewing their status.

2. Ārūrar, by birth was an Ādiśaiva and by bread a prince. Here, he prefers to mention himself as the chief of Ādiśaivas. The passage "iṟaiyār pāṭal" denotes the divinity, associated with his hymns, and hence they are efficacious in producing the expected results.

The specific features of the Decad

1. The refrain of the hymns of this decad "aṭiyēṉ iṭṭaḷam keṭavē" occurs in the end of the last line. It is preceded by a phrase, imploring the Lord to bless Ārūrar with the given gold.

2. The first two lines, being a direct address to the presiding God of Mutukuṉṟam, glorify the sacred place and also the Lord.

3. The second refrain with a slight variation such as Mutukuṉṟu amarntīr [1, 2, 4,], Mutukuṉṟam amarntavaṉē [3, 6, 8, 9], Mutukuṉṟu amarntāy [5], and Murkuṉṟu uṭaiyāy [7] occurs in the end of the second line uniformly.

4. Ārūrar feels delight in describing not only the Lord in the first two lines, but also his spouse Paravai. The third line in every hymn is devoted to the delineation of her personality.

5. Ārūrar takes special care in the alleviation of not only his own distress, but the agony of Paravai, revealing an ideal household life.

6. This decad stands vital comparison with the 20th decad wherein Ārūrar entreats the Lord of Tiru-k-kōḷili to arrange porters to lift the huge load of paddy to the residence of Paravaiyār.

7. Gold and paddy were considered to be the two main forms of wealth in the *Tirumurai* hymns [II 85.11; VI.1 Aiṅkuṟunūru, 1]. In this 25th decad, Ārūrar requests the Lord to locate the deposit of gold in the Lotus tank of Tiruvārūr, that he got from the Lord of Tirumutukuṉṟam and put in the river Muttāṟu.

8. Autobiographical anecdotes are embedded in many hymns of this decad.

9. The terms of relationship with the Lord, *aṭikaḷ* [1, 6], *emperumāṉ* [2], *attaṉ* [3], *aṅkaṇaṉ* [4], *aiyaṉ* [5], *antaṇaṉ* [7], *aracu* [8] etc. are to be compared with similar epithets occurring in the decads I, 13, 21, 24 etc.

10. Nāvalūr in the last hymn is noted as **Nāval**, due to the particular tree, Eugenia jambolana, as its sthala vriksha, just like Tillai got its name after the sthala tree, excoecaria crenulata.

A note on the *talam*

26. Tiru-k-kāḷatti

Tiru-k-kāḷatti has been reckoned one of the 33 Śiva sthalas of Toṇṭaināṭu, the northern region of ancient Tamiḻakam. At present, it is in the Andhra Pradesh and has been known as Śrī Kāḷahasti. From Śrī Kāḷahasti railway station on the Renigunta and Gūdūr sub-way, the temple is situate at a distance of 3 km. The presiding Lord of this temple gets the name Kāḷattinātar and also Kuṭumi-t-tēvar and His consort; Ñāṉappūṅkōtai, occurring in the hymn of *Tēvāram* [VI 8.9]. Ficus dalhouseae [kallālam] is the sthala vriksha and River Poṉmukali, the sacred Tīrttam of this shrine. In the Śaiva tradition, Tiru-k-kāḷatti is regarded one of the Pañca bhūta sthalas. Herein, the Lord manifests Himself in the form of Vāyu i.e. wind and hence the Liṅga is known as Vāyulinga.

Tiruñāṉacampantar [III 36, 69], Tirunāvukkaracar [VI 8] and Ārūrar [VII 26] celebrated the Lord of this shrine in their hymns. Nakkīratēvar has glorified this temple in his prabandha, **Kailaipāti kāḷattipāti antāti** which has been included *in the Eleventh Tirumuṟai collection. Tiru-k-kaṇṇappatēvar Tirumaṟam, written* by the same saint and also by Kallāṭatēvar with the same title found a place in the same *Tirumuṟai.* The hunter-saint Kaṇṇappar ardently and fervently worshipped Kuṭumi-t-tēvar and attained beautitude within six days. The life-sketches of Nakkīratēvar and Kaṇṇappar, associated with this sthala are exquisitely drawn in Kalāhastīśvara Mahātmya, a Telugu Prabandha composed by Dhūrjaṭi, one of the court poets of Krishnadevaraya in the 15th century A.D.

In the temple inscriptions, the endowments and establishments, made by the Cola monarchs Rajaraja I, Rajendra I, Rajatiraja I, Virarajendra, Kulothunga I and Vikramacola are clearly mentioned. The Vijayanagara kings also contributed much to the temple administration. The epigraphs also reveal the celebration of perisdical festivals, the maintenance of flower gardens, the existence of Śaiva mutts in and around Tiru-k-kāḷatti. In them, the Lord is known as Tiru-k-kāḷatti uṭaiya nāyaṉār, Āḷuṭaiyār Teṉkayilāyam Uṭaiyar and Viṭaṅkar cōti viṭaṅkar.

After paying homage to the Lord at Tirumāṟpeṟu, Tiruvallam and other sthalas, Ārūrar approached Tiru-k-kālatti and adored the Lord, **Malaimēl Maruntu** in this decad. [XII 29. 155-157].

26. திருக்காளத்தி பண் : நட்டராகம்

259

செண்டா ரும்விடையாய் சிவனேஎன் செழும்சுடரே
வண்டா ரும்குழலாள் உமைபாகம் மகிழ்ந்தவனே
கண்டார் காதலிக்கும் கணநாதன்எம் காளத்தியாய்
அண்டா உன்னையல்லால் அறிந்தேத்த மாட்டேனே. 1

பகைவரை நிலைகுலைக்கும் எருதினை ஊர்தியாக உடையவனே! சிவனே! என்னுடைய செழுமை மிக்க சுடர் வடிவே! வண்டு ஒலிக்கும் கூந்தலையுடைய உமையினை இடப்பாகம் கொண்டு மகிழ்ந்தபெருமானே! உன்னைக் கண்டவர் விரும்பும் கணநாதனே! எம் காளத்தி அப்பனே! அண்டங்களின் அதிபனே! உன்னைத்தவிர மற்றொரு தெய்வத்தை அறிந்து வணங்க மாட்டேன்.

26. Tiru-k-kāḷatti Paṇ: Naṭṭarākam

ceṉṭā ṭumviṭaiyāy civaṉēeṉ ceḻumcuṭarē
vaṇṭā rumkuḻalāḷ umaipākam makiḻntavaṉē
kaṇṭār kātalikkum kaṇanātaṉem kāḷattiyāy
aṇṭā uṉṉai-y-allāl aṟintētta māṭṭēṉē. *1*

You have the mount bull,
That demolishes the foes;
Oh Śiva! the Bright Effulgence!
You rejoiced in Uma being Your part
Whose tresses are swarmed by bees;
Oh Gaṇanāta, loved by the percipients
Our Lord of Kāḷatti, the Sovereign of universe!
Except You, I adore not;
For I know not any!

1. The initial word is to be compared with "takkantan vēḷviyai-c-centatu āṭiya" [V 7.7]. Normally, the word 'centāṭutal' means 'pantāṭutal' literally meaning to play ball. But, it is an idiom denoting the ruining of the enemies [e.g. Pakaivarai-p-pantāṭinan]. The metrical line of this hymn is syllabically conditioned. In each line, there are 15 letters, omitting the consonants. The last line alone has 13 letters only.

2. The Lord is named as Kaṇanātan i.e. Gaṇanātha, the Head of the Śivabhūta groups. Tirunāvukkaracar in his decad on Tiru-k-kāḷatti has also given similar epithet to glorify Śiva:

"....... kāḷatti kāṇa-p-paṭṭa
kaṇanātan kāṇavanen kaṇṇuḷāṉē" [VI 8. 1, 3, 4]

3. In the 24th Decad also, Ārūrar has addressed the Lord as "aṇṭā" (24.4), the chief of the whole cosmos.

260

இமையோர் நாயகனே இறைவாஎன் இடர்த்துணையே
கமையார் கருணையினாய் கருமாமுகில் போல்மிடற்றாய்
உமைஓர் கூறுடையாய் உருவேதிருக் காளத்தியுள்
அமைவே உன்னையல்லால் அறிந்தேத்த மாட்டேனே. 2

வானவர்க்குத் தலைவனே! இறைவனே! என் துன்பம் துடைப்பதில் துணையாய் இருப்பவனே! பொறுமையும் கருணையும் உடையவனே! கரியபெரிய மேகத்தைப்போலும் கண்டம் உடையவனே! உமையினை ஒரு கூற்றில் உடையவனே! உருவாக உள்ளவனே! திருக் காளத்தி என்னும் தலத்தில் அமைந்துள்ளவனே! உன்னைத்தவிர மற்றொரு தெய்வத்தை அறிந்து வணங்க மாட்டேன்.

imaiyōr nāyakaṉē iṟaivāeṉ iṭar-t-tuṇaiyē
kamaiyār karuṇaiyiṉāy karumāmukil pōlmiṭaṟṟāy
umaiōr kūṟuṭaiyāy uruvētiru-k- kāḷattiyuḷ
amaivē uṉṉai-y-allāl aṟintētta māṭṭēṉē. 2

Oh the Lord of the celestials! the Immanent!
The helpmate in the alleviation of my agony,!
The Embodiment of endurance and compassion!

Like the black, great cloud, You have the throat,
In one part, You possess Umā,
Oh the Form, enshrined in Kāḷatti
Except You, I adore not;
For I know not any!

1. The Lord alone could come to the devotee's help, when he steadfastly caught hold of Him, as indicated in the first line.
2. The Lord shows utmost patience and endures the wrongs of the devotee. He is merciful and compassionate, as evidenced by his black throat, reminding the consumption of the deadly poison to save the entire world.
3. He is addressed as "uruvē", the corporeal Lord. According to Śaiva Siddhanta, the Lord assumes anyone of the three forms, viz., rūpa, arūpa and rūpārūpa. Here, the first one, which is easily perceptible to the votaries is addressed.

261

படையார் வெண்மழுவா பகலோன்பல் உகுத்தவனே
விடையார் வேதியனே விளங்கும்குழைக் காதுடையாய்
கடையார் மாளிகைசூழ் கணநாதன்எம் காளத்தியாய்
உடையாய் உன்னையல்லால் உகந்தேத்த மாட்டேனே. 3

வெண்மழுவைப் படைக்கலமாகக் கொண்டவனே! கதிரவனின் பற்களை உதிர்த்தவனே! எருதேறும் மறையோனே! ஒளிவீசும் குழையணிந்த காது உடையவனே! வாயில்கள் பொருந்திய மாளிகைகள் சூழ்ந்த காளத்தியில் கோயில் கொண்டவனே! எம் கணநாதனே! உடையவனே! உன்னைத்தவிர மற்றொரு தெய்வத்தை அறிந்து வணங்க மாட்டேன்.

paṭaiyār veṉmaḻuvā pakalōṉpal ukuttavaṉē
viṭaiyār vētiyaṉē viḷaṅkumkuḻai-k- kātuṭaiyāy
kaṭaiyār māḷikaicūḻ kaṇanātaṉem Kāḷattiyāy
uṭaiyāy uṉṉai-y-allāl ukantētta māṭṭēṉē. 3

White axe as weapon Thou hast,
Thou did exuviate Sun's teeth;

Bull is the mount and Thou the author of the Vedas;
Thou hast the ear, shining with stud
Oh Gaṇanāta, enshrined at our Kāḷatti,
Girt by mansions with gates;
Oh the Possessor!
Except Thee I adore not joyously,
For I know not any!

1. In each of the first three metrical lines there are 16 syllabic letters, while in the last line, 14 letters are found.
2. Vīrabhadra, sent by Śiva to destroy the heinous sacrifice, organised by Ḍaksha, demolished the devas who came to participate in the yagña. It was he who actually caused the teeth of sun to fall. But, this act is figuratively attributed in the first line to Lord Śiva Himself.
3. The great buildings of Tiru-k-kāḷatti, depicted in the third line indicate the prosperity and richness of the people.
4. The word **uṭaiyār** is semantically equivalent to the Sanskrit **svāmin**, derived from svāmya meaning ownership, right of property etc. Since all beings are the possessions of God, He is addressed as **Uṭaiyār**, the possessor. Vide, *Tiruvācakam*: **uṭaiyāṉ** 5.3, 56, 57; 19.4; 51.5.

262

மறிசேர் கையினனே மதமாவுரி போர்த்தவனே
குறியே என்னுடைய குருவேஉன்குற் றேவல்செய்வேன்
நெறியே நின்னடியார் நினைக்கும்திருக் காளத்தியுள்
அறிவே உன்னையல்லால் அறிந்தேத்த மாட்டேனே. 4

மான் கன்றினைத் தாங்கிய கையனே! மத யானையின் தோலைப் போர்த்தியவனே! சிவக்கொழுந்தே! எனக்குக் குருவாய் அமைந்தவனே! உனக்குக் குற்றேவல் புரிவேன் நெறியாய் இருப்பவனே! நின் தொண்டர்கள் எண்ணி ஏத்துதற்குரிய திருக்காளத்தியில் கோயில் கொண்டுள்ள அறிவு வடிவானவனே! உன்னைத்தவிர மற்றொரு தெய்வத்தை அறிந்து வணங்க மாட்டேன்.

maṟicēr kaiyiṉaṉē matamā-v-ūri pōrttavaṉē
kuṟiyē eṉṉuṭaiya kuruvēuṉkuṟ ṟēvalceyvēṉ
neṟiyē niṉ-n-aṭiyār niṉaikkumtiru-k- kāḷattiyuḷ
aṟivē uṉṉai-y-allāl aṟintētta māṭṭēṉē. 4

Thou hast a young deer in hand!
Covering Thyself the skin
Of a rutting elephant
Thou art the symbol of the Cosmos!
Oh my preceptor! I shall serve Thee.
Thou art the Path!
Oh the Embodiment of knowledge
Residing at Kāḷatti, ever contemplated
By the devotees,
Except Thee, I adore not,
For I know not any!

1. The word *kuṟi* denotes in general a symbol of Lord and the cosmos to be worshipped. Normally it indicates the Śivalinga form. Vide VII 24.9 and its notes.
2. The word *neṟi* means mārga, implying that the Lord Himself forms the path as well as the end or destination. Vide VII 24.9.
3. The best form of the Lord is that of the preceptor who opens the eye of the aspirant and leads him to immortality. Ārūrar claims the Lord to be his guru in the second line. There is a poem in *Tirumantiram* [139] celebrating the significance and role of divine preceptors.

263

செஞ்சேல் அன்னகண்ணார் திறத்தேகிடந் துற்றலறி
நஞ்சேன் நான்அடியேன் நலம்ஒன்(று)அறி யாமையினால்
துஞ்சேன் நான்ஒருகால் தொழுதேன்திருக் காளத்தியாய்
அஞ்சா(து) உன்னையல்லால் அறிந்தேத்த மாட்டேனே. 5

நலம்பயக்கும் ஒன்றினை அறியாத காரணத்தினால், சிவந்த சேல்மீன் போன்ற கண்களை உடைய மங்கையரிடம் அடியேன் கிடந்து சிற்றின்பத்தில் பொருந்திப்பின் கதறி நைந்து விட்டேன். நான் ஒருகாலும் துஞ்சேனாய் உன்னைப் பணிந்து வணங்கினேன். திருக்காளத்தியில் கோயில் கொண்டுள்ள பெருமானே! அச்சம் இன்றி உன்னைத்தவிர மற்றொரு தெய்வத்தை அறிந்து வணங்க மாட்டேன்.

ceñcēl annakannār tiṟattēkiṭan(tu) uṟṟ[u]alaṟi
nañcēṉ nāṉaṭiyēṉ nalamoṉ[ṟu]aṟi yāmaiyiṉāl
tuñcēṉ nāṉorukāl toḻutēṉtiru-k- kāḷattiyāy
añcā[tu] uṉṉai-y-allāl aṟintētta māṭṭēṉē. 5

Disgusted I am in the company of belles
Whose eyes resemble the red carps,
Because of my ignorance of what is good;
I am your servitor,
Without being idle even for a while,
The Lord of beautiful Kāḷatti!
I worshipped You;
Without fear, except You, I adore not,
For I know not any!

1. In each of the first three metrical lines 15 syllabic letters are found. In the last line, 13 letters are noticed.
2. The hedonistic life is a hindrance to spiritual progress, as inferred from the first two lines.
3. The classical word 'naintēn' is palatalized into **nañcēn**, in the second line, being the spoken form of the people. Such colloquialisms are found in some other hymns also.

264

பொய்யவன் நாய்அடியேன் புகவேநெறி ஒன்(று)அறியேன்
செய்யவன் ஆகிவந்திங்(கு) இடரானவை தீர்த்தவனே
மெய்யவ னே,திருவே விளங்கும்திருக் காளத்திஎன்
ஐயநுன் தன்னையல்லால் அறிந்தேத்த மாட்டேனே. 6

செம்மையுடையவனாக வந்து, பொய்யனாகிய நாய்போன்ற அடியேன் நடப்பதற்கு ஒரு வழி அறியாத என்னுடைய துன்பங்களைத் துடைத்த சிவந்த பெருமானே! உண்மையே உருவமாய் அமைந்தவனே! செல்வமே! புகழ்விளங்கும் திருக்காளத்தியில் கோயில் கொண்டுள்ள என் தலைவனே! உன்னைத்தவிர மற்றொரு தெய்வத்தை அறிந்து வணங்க மாட்டேன்.

poyyavan̲ nāyaṭiyēn̲ pukavēneṟi on̲[ṟu]aṟiyēn̲
ceyyavan̲ ākivantin̲[ku] iṭarān̲avai tīrttavan̲ē
meyyava n̲ē, tiruvē viḷaṅkumtiru-k- kāḷattien̲
aiyanun̲ tan̲n̲ai-y-allāl aṟintētta māṭṭēn̲ē. 6

Liar I am, a dog-servitor,
I don't know the path to tread,
Oh the Truth, who removed my grief
Assuming the crimson form;
Oh the wealth, enshrined in Tiru-k-kāḷatti
My Lord, except Thee
I adore not,
For I know not any!

1. In this hymn, each line contains 16 syllabic letters, while the last line only has 14 letters.
2. Humility is the starting point for elevation in spiritual pursuit. References of Ārūrar, comparing himself to a despicable cur recall the readers to such frequent usages in *Tiruvācakam.* Similarly, calling himself a liar is also to be thought of. Māṇikkavācakar's utterances reveal similar remarks.
   1. "poyyava n̲ēn̲ai-p-poruḷen̲a āṇṭon̲ṟu potti-k-koṇṭa meyyavan̲ē" [VIII 6.7].
   2. "poyyan̲ēn akamneka-p-pukuntu amutūṟum" [VIII 23.1].
   3. "yān̲ē poyen̲ neñcumpoyen̲ an̲pumpoy
   ān̲āl vin̲aiyēn̲ aḻutāl un̲n̲ai-p-peṟalāmē" [VIII 5.90].

265

கடியேன் காதன்மையாற் கழற்போ(து)அறி யாதஎன்னுள்
குடியாக் கோயில்கொண்ட குளிர்வார்சடை எம்குழகா
முடியால் வானவர்கள் முயங்கும்திருக் காளத்தியாய்
அடியேன் உன்னையல்லால் அறியேன்மற்(று) ஒருவரையே. 7

கொடியவனும் பத்தியினால் திருவடி மலர்களை உணராதவனும் ஆகிய என் உள்ளத்தில் உறைவிடமாகக் கோயில் கொண்ட குளிர்ந்த நெடுஞ்சடையுடைய எங்கள் அழகனே! தேவர்கள் தம் தலையினால் வணங்கும் திருக்காளத்தியில் கோயில் கொண்டவனே! உன்னைத்தவிர மற்றொரு தெய்வத்தை அறிந்து வணங்க மாட்டேன்.

katiyēn kātanmaiyār kalalpō[tu]ari yātaennul
kutiyāk kōyilkonta kulirvārcatai emkulakā
mutiyāl vānavarkal muyankumtiru-k- kālattiyāy
atiyēn unnai-y-allāl ariyenmar[ru] oruvaraiyē. 7

The cruel I am,
You have on Your own accord
Enshrined in my heart, as Your abode;
Oh the Beautiful, with cool long matted locks
The Lord of Tiru-k-kālatti,
Bowed by the celestials with devotion
Your servant I am;
Except You I adore not,
For I know not any!

1. The word *kātanmai* is also found in Nakkīratēvar's *Tiruinkōymalai elupatu* [35] of 11th *Tirumurai.* It means love, devotion to the Lord.
2. This hymn also has a pattern of syllabic structure with a slight change from the previous hymns. Each line has invariably 16 syllabic letters.

266

நீறார் மேனியனே நிமலாநினை யன்றிமற்றுக்
கூறேன் நாவதனால் கொழுந்தேஎன் குணக்கடலே
பாறார் வெண்தலையில் பலிகொண்டுழல் காளத்தியாய்
ஏறே உன்னையல்லால் இனிஏத்த மாட்டேனே. 8

திருநீறுபூசிய திருமேனியனே! இயல்பாகவே மலம் நீங்கியவனே! என் நாவினால் உன்னைத்தவிர மற்றொருவரைப் புகழ மாட்டேன். சிவக் கொழுந்தே! எண் குணங்களின் கடலாக விளங்குபவனே! பருந்து தொடரும் வெள்ளிய மண்டையில் பலி ஏற்று உழலும் திருக் காளத்தியுடையாய்! ஆற்றல் மிக்கமையால் ஏறு போன்றவனே! உன்னைத்தவிர மற்றொரு தெய்வத்தை இனி வணங்க மாட்டேன்

nīrār mēṉiyaṉē nimalāṉiṉai-y- aṉṟimaṟṟu-k-
kūṟēṉ nāvataṉāl koḷuntēeṉ kuṇa-k-kaṭalē
pāṟār veṇtalaiyil palikoṇṭuḻal kāḷattiyāy
ēṟē uṉṉai-y-allāl iṉiētta māṭṭēṉē. 8

Oh the Lord of divine body,
Besmeared with sacred ashes,
Oh the Immaculate!
With my tongue I don't praise
Except Thee;
My ocean of auspicious qualities!
Oh Lord of Kāḷatti, begging alms
In the bowl of white skull,
Followed by kites,
Oh the mighty Bull!
Except Thee, henceforth,
I adore not,
For I know not any!

1. Each of the first three lines has 15 syllabic letters, while in the last line only 13 letters are found.
2. It may be suggested that in the second line the original form of the phrase should have been **eṉkuṇak kaṭalē**, instead of eṉ kuṇakkaṭalē, as seen in the Dharmapuram edition. *Tirukkuṟal* [9] and the early hymns of Tirunavukkaracar bear valid evidence to such epithets denoting the Supreme Lord. [vide *Tirukkuṟal* kūṟum uṟuti-p-poruḷ p.27].

267

தளிர்போல் மெல்லடியாள் தனைஆகத்(து) அமர்ந்தருளி
எளிவாய் வந்தெனுள்ளம் புகுதவல்ல எம்பெருமான்
களியார் வண்டறையும் திருக்காளத்தி யுள்ளிருந்த
ஒளியே உன்னையல்லால் இனிஒன்றும் உணரேனே. 9

தளிரைப்போன்ற மெல்லிய அடியுடைய உமையினை உடம்பினில் அமர்த்தியருளி, எளிமை தோன்ற எளியேன் உள்ளத்தில் புகவல்ல எம்தலைவனே! தேன் உண்ட களிப்பினால் வண்டுகள் ஒலிக்கும் திருக்காளத்தியில் கோயில் கொண்டிருந்த ஒளிமயமானவனே! உன்னைத்தவிர வேறொரு பொருளை உணர்தல் இலன்.

taḷirpōl mel-l-aṭiyāḷ taṉaiākat[tu] amarntaruḷi
eḷivāy vanteṉuḷḷam pukutavalla emperumāṉ
kaḷiyār vaṇṭaṟaiyum tiru-k-kāḷatti-y- uḷḷirunta
oḷiyē uṉṉai-y-allāl iṉioṉṟum uṇarēṉē. 9

With Umā abiding in Thy body,
Whose tenderfeet liken the sprout,
Our Lord, You did enter
Into my heart easily;
Oh the Light of Tirukkāḷatti,
Resounded by the revelling bees,
Except You, henceforth
I adore not,
For I know not any!

1. Since the first syllable commences in nirai acai, each line except the last contains 16 letters. The last line has 15 letters only.
2. The word *ākam* in the sense of body is used in the *Sixth Tirumuṟai* [VI 60.5] and also in Nammāḻvār's *Tiruvāymoḻi*:

   "ākam cērnara ciṅkama tāki" [9.3.7].

3. The saulabhya, easy accessibility and affability adduced normally to Tirumāl in Vaiṣṇavism, is very well agreeable to the condescending nature of all compassionate Śiva, as noted in the second line.

268

காரு ரும்பொழில்சூழ் கணநாதன்எம் காளத்தியுள்
ஆரா இன்னமுதை அணிநாவல்ஆ ரூரன்சொன்ன
சீரூர் செந்தமிழ்கள் செப்புவார்வினை யாயினபோய்ப்
பேரா விண்ணுலகம் பெறுவார்பிழைப்(பு) ஒன்றிலரே. 10

முகில்தவழும் பூஞ்சோலைகள் சூழ்ந்துள்ள எம்முடைய காளத்தியில் கோயில் கொண்டுள்ள கணநாதன் ஆகிய தெவிட்டாத இனிய அமிழ்தம் போல்வானை, அழகிய திருநாவலூர் ஆரூரன் பாடிய சீர்நிரம்பிய செந்தமிழ்ப் பாக்களைச் செப்புகின்றவர் வினைகள் நீங்கி, குற்றம் இலராய் மாறாத மேலுலக வாழ்வினைப் பெறுவார்கள்.

kārū rumpoḻilcūḻ kaṇanātaṉem Kāḷattiyuḷ
ārā iṉṉamutai aṇināvalā rūraṉcoṉṉa
cīrūr centamiḻkaḷ ceppuvārviṉai-y- āyiṉapōy-p-
pērā viṇṇulakam peṟuvārpiḻaip[pu] oṉṟilarē. 10

Gaṇanātaṉ of our Kāḷatti,
Encircled by the groves,
With the black clouds hovering above,
He is the insatiable ambrosia!
Ārūraṉ of the beautiful Nāvalūr
Sang Him in glorious perfect Tamil;
The reciters of the hymns
Leaving their karmic effects and defects
Would attain the immutable Beatitude.

1. Each line of this hymn invariably contains 15 syllabic letters.

2. The natural beauty of Tiru-k-kāḷatti is depicted in the first line.

3. The phrase "cīrūr centamiḻkaḷ" indicates the greatness of the classical Tamil hymns, composed by Ārūrar. The word Tamiḻ here denotes the Tamil hymn. The efficacy of Tamil is emphatically communicated in the end of most of the decads of the *Seventh Tirumuṟai*. Such expressions are frequently found in the hymns of the earlier Śaiva apostle, Tiruñāṉacampantar, also.

The specific features of the Decad

1. The structure and pattern of the hymns of this decad are in complete agreement of the 21st decad on Tiru-k-kacci mērrali. Since Ārūrar proceeded his sojourn from Kāñci enroute to Kāḷatti, the same thought should have incessantly continued in his consciousness, when he celebrated the Lord of Kāḷatti in this 26th decad.

2. The refrain **arintētta māṭṭēnē"** is commonly seen in both the patikams under reference.

3. The epithets denoting the presiding Lord of Kāḷatti, aṇṭā (1), *uruvē* (2), *uṭaiyāy* (3), *arivē* (4), *aiya* (6), *ērē* (8), *oḷiyē* (9) deserve to be compared with similar appellatives, found in decads 1, 13, 21, 24 etc., of the *Seventh Tirumurai.*

4. It seems that Ārūrar has been inspired by the Tāṇṭaka hymns on Tir-k-kāḷatti by Tirunāvukkaracar, since some parallels between his poems and those of the latter are noticed.

5. **kaṇanātaṉ eṅkāḷattiyāy** occurs as a refrain in the third line of two hymns in this decad (1,3) and the phrase is replaced by **tiru-k-kāḷattiyāy** in some hymns (5, 7, 8). In some hymns, in its place, 'tirukkāḷattiyuḷ amaivē' (2), 'arivē' (4), 'tirukkāḷattieṉ aiya' (6) and 'tirukkāḷatti-y-uḷḷirunta oḷiyē" (9) are found, perhaps to meet the requirements of metrical exegencies.

6. Though the word **kaṇanātaṉ** (1, 3) refers to Lord Śiva in this decad, elsewhere it denotes Vināyaka, the chief of Śivagaṇas and dispeller of distress.

7. /ōr/ occurring before a consonant as against the approved grammatical rule is found in the usage "umai-y-ōr kūruṭaiyāy" (2).

8. The description of Tiru-k-kāḷatti is noticed in some hymns [3, 6, 7, 9, 10].

9. Most of the hymns are conditioned by the number of syllabic letters.

10. The rare word *nuṉ* is used in one hymn(6). Its alternant form *uṉ* occurs in custom.

11. The rare usage "centamiḻkaḷ" denotes the perfect hymns of the decad.

A note on the *talam*

27. Tiru-k-karkuṭi

Tiru-k-karkuṭi is situate 4 k.m. to the southwest of Tiruchirappalli Railway junction. The current name of this sacred place is Uyyakkoṇṭāṉmalai. In the hymns of Tiruñāṉacampantar, the Lord of this temple has been glorified as **karkuṭimāmalaiyār** [I 43:1-11]. Tirunāvukkaracar extolled the Lord as "karkuṭiyil viḻumiyāṉ" [VI 60:1-10] and Karpakam [VI 60:1-10]. Ārūrar also praised Him as karpakam [VII 27.8], the Divine tree fulfilling the demands of its votaries. One of the epithets, **malaimēl maruntu** [VII 27.3] indicates the rare herb in the hill, denoting the Lord's role of a physician, doctoring both the soul and body. However, in his times, hardly six or seven decades after the earlier two hymnists, Karkuṭi became arable land, as evidenced by the descriptions, given below:

"karaiyārum vayalcūḻ tiru-k-karkuṭi" [VII 27.6]

"karumpārum vayalcūḻ tiru-k-karkuṭi" [VII 27.9].

In the temple inscriptions of the imperial Colas, the Lord of this shrine is known as Āḻvār viḻumiyār, **Uccinātar**, Uyyakkoṇṭanāyaṉār, Karpakanātar etc. The goddess is called Añcaṉāṭci, the translated form of the epithet, **Maiyārkaṇṇi**, found in Ārūrar's hymn [VII 27.4]. The sacred Tīrttams are the Poṉṉoḷiōṭai, Kuṭamuruṭṭi river etc.

Those who have made endowments and donations to the temple are the Cola monarchs Parāntaka I, Rājarāja I, Rājēndra I, Vīrarājēndra, Kulottuṅka I and others. The queen of Kaṇḍarāditya Cola, Cempiyaṉ Mātēviyar has also instituted endowments for the perpertual lamps to the temple.

During the reign of Rājarāja I, the sacred place Karkuṭi belonged to the Pāṇḍyakulāsanivaḷanāṭṭu rajāśraya caturvedi mangalam, and in the period of Rājēndra I, it came under Kēraḷāntaka vaḷanāṭṭu uraiyūr-k-kūrram.

According to *Periyapuraṇam*, Ārūrar proceeded to worship the Lord of Karkuṭi after visiting Tiruveñcamākkūṭal [vide XII 29.92-93].

27. திருக்கற்குடி பண் : நட்டராகம்

269

விடையா ரும்கொடியாய் வெறியார்மலர்க் கொன்றையினாய்
படையார் வெண்மழுவா பரமாய பரம்பரனே
கடியார் பூம்பொழில்சூழ் திருக்கற்குடி மன்னிநின்ற
அடிகேள் எம்பெருமான் அடியேனையும் அஞ்சலென்னே. 1

ஏற்றுக் கொடியை உடையவனே! மணம் கமழும் கொன்றைமலர் மாலையினைச் சூடியவனே! வெள்ளிய மழுவினைப் படைக்கருவியாகக் கொண்டவனே! மேலான பொருள்கட்கெல்லாம் மேலான பரம் பொருளே! காவல்பொருந்திய மணம் நிறைந்த பூஞ்சோலைகள் சூழ்ந்திருக்கும் திருக்கற்குடி என்னும் தலத்தில் நிலைபெற்று விளங்கும் அடிகளே! எங்கள் தலைவனே! அடியேனையும் **அஞ்சற்க** என்று கூறி அபயம் அளித்தருள வேண்டும்

27. Tiru-k-kaṟkuṭi Paṇ: Naṭṭarākam

viṭaiyā rumkoṭiyāy veṟiyārmalar-k- koṉṟaiyiṉāy
paṭaiyār veṇmaḻuvā paramāya paramparaṉē
kaṭiyār pūmpoḻilcūḻ tiru-k-kaṟkuṭi maṉṉiniṉṟa.
aṭikēḷ emperumāṉ aṭiyēṉaiyum añcaleṉṉē. 1

Thou hast the bull flag,
Thou hast adorned with fragrant koṉṟai garland,
Oh the possessor of the weapon, white axe
Oh the Exalted Supreme among the supreme objects,
Oh the Preceptor, enshrined at Tiru-k-kaṟkuṭi,
Encircled by well-guarded, fragrant flower groves;
Our Lord! console me, too Thy servitor
By declaring "Do not fear!".

1. The epithet **paṭaiyār veṇmaḻuvā**, occurring in the second line is also found in the third hymn of 26th decad.
2. The supreme excellence and spiritual sovereignity of Lord Śiva is conveyed through the appellative, "paramāya paramparaṉē" in the end of the second line.
3. The natural beauty of Tiru-k-kaṟkuṭi is depicted in the third line.
4. The Lord through His abhaya hasta dispels the dread of the devotee. Ārūrar entreats the Lord in the last line of this and the following hymns to free him from fear.

270

மறையோர் வானவரும் தொழுதேத்தி வணங்கநின்ற
இறைவா எம்பெருமான் எனக்(கு)இன்னமு(து) ஆயவனே
கறையார் சோலைகள்சூழ் திருக்கற்குடி மன்னிநின்ற
அறவா அங்கணனே அடியேனையும் அஞ்சலென்னே. 2

மறையவரும் தேவரும் கையினால் தொழுது நாவினால் வாழ்த்தி வணங்க நிற்கும் இறைவனே! எம் பெருமானே! எனக்கு இனிய அமிழ்தமாய் இருப்பவனே! இருள்பட்ட சோலைகள் சூழ்ந்திருக்கும் திருக்கற்குடி என்னும் தலத்தில் நிலைபெற்று விளங்கும் அறமே வடிவமானவனே! அருள் உருவினனே! அடியேனையும் **அஞ்சற்க** என்று கூறி அபயம் அளித்தருள வேண்டும்.

maṟaiyōr vāṉavarum toḻutētti vaṇaṅkaniṉṟa
iṟaivā emperumāṉ eṉak[ku]iṉṉamu[tu] āyavaṉē
kaṟaiyār cōlaikaḷcūḻ tiru-k-kaṟkuṭi maṉṉiniṉṟa
aṟavā aṅkaṇaṉē aṭiyēṉaiyum añcaleṉṉē. 2

Oh God, adored and worshipped
By the Vedic scholars and celestials;
Oh our Lord, the pleasant Nectar to me!
Oh the Moral Governor, All compassionate
Established at Tiru-k-kaṟkuṭi
Encircled by dense and dark groves,
Console me, too, Your servitor
Declaring "Don't fear!".

1. The Lord, as the sweet ambrosia is depicted in other hymns also [26.10; 27.7 etc.]. He confers immortality and beatitude to the perfected and evolved souls.
2. The indwelling and immanent nature of God is inferred from the epithet **iraivan**, in the second line.
3. The Lord is the embodiment of all virtues and hence the Moral Governor of the Universe. Tiruvalluvar praises Him as **aravāḻi antaṇaṇ** [*Tirukkural*, 8].

271

சிலையால் முப்புரங்கள் பொடியாகச் சிதைத்தவனே
மலைமேல் மாமருந்தே மடமா(து)இடம் கொண்டவனே
கலைசேர் கையினனே திருக்கற்குடி மன்னிநின்ற
அலைசேர் செஞ்சடையாய் அடியேனையும் அஞ்சலென்னே. 3

முப்புரங்களும் பொடிபடும்படி வில்லினால் சிதைத்தவனே! மலையின் மேலுள்ள (–திருக்கற்குடி மலையின்மேல்) அருமருந்து ஒப்பானே! மடப்பம் பொருந்திய மங்கையை (–உமையினை) இடப்பாகம் கொண்டவனே! மான் சேர்ந்த கையுடையவனே! திருக்கற்குடி என்னும் தலத்தில் நிலை பெற்று விளங்கும் கங்கை தங்கிய செஞ்சடை யப்பனே! அடியேனையும் **அஞ்சற்க** என்று கூறி அபயம் அளித்தருள வேண்டும்

cilaiyāl mu-p-puraṅkaḷ poṭiyāka-c- citaittavaṉē
malaimēl māmaruntē maṭamā[tu]iṭam koṇṭavaṉē
kalaicēr kaiyiṉaṉē tiru-k-kaṟkuṭi maṉṉiniṉṟa
alaicēr ceñcaṭaiyāy aṭiyēṉaiyum añcaleṉṉē. 3

Oh, the Destroyer of triple castles,
Fallen into dust, by your bow;
The Great Medicine on the hill!
Oh, the possessor of the young lady in Thy left half!
Oh, the bearer of tender deer in Thy hand!
Oh, the Holder of waving waters [Ganges]
In your red matted locks,
Established at Tiru-k-kaṟkuṭi,
Console me, too, Thy servitor
Declaring "Don't fear!".

1. The Lord as the medicinal herb is a favourite description with the hymnists. E.g. "malaimēl maruntu" [XII 29.196], maruntaṉ [I 134.2], "valañcuḻi maruviya maruntu" [II 106.11], "maruntum ākuvar" [V 60.4], maṇañcēri maruntiṉai [V 87.2], āruyirkku ellām maruntu aṉāṉ [VII 57.10], etc.

2. Frequent references to the celestials, descending down to offer worship to Lord Śiva are found in the hymns. vide VII 25.2.

272

செய்யார் மேனியனே திருநீல மிடற்றினனே
மையார் கண்ணிபங்கா மதயானை உரித்தவனே
கையார் சூலத்தினாய் திருக்கற்குடி மன்னிநின்ற
ஐயா எம்பெருமான் அடியேனையும் அஞ்சலென்னே. 4

சிவந்த திருமேனியுடையவனே! திருநீலகண்டனே! மைதீட்டிய கண்களை உடைய உமையினைப் பங்கில் உடையவனே! மதயானையின் தோலை உரித்தவனே! சூலப்படையினைக் கையில் ஏந்தியவனே! திருக்கற்குடி என்னும் தலத்தில் நிலைபெற்று விளங்கும் ஐயனே! எம்பெருமானே! அடியேனையும் **அஞ்சற்க** என்று கூறி அபயம் அளித்தருள வேண்டும்.

ceyyār mēṉiyaṉē tirunīla miṭaṟṟiṉaṉē
maiyār kaṇṇipaṅkā matayāṉai urittavanē
kaiyār cūlattiṉāy tiru-k-kaṟkuṭi maṉṉiniṉṟa
aiyā emperumāṉ aṭiyēṉaiyum añcaleṉṉē. 4

Oh, the possessor of ruddy body!
Oh, the beautiful blue-throated!
You have in Your part [left]
The lady with collyrium-fed eyes;
You have flayed the skin of rutting elephant,
The trident, You bear in the hand,
Oh the chief, our Lord
Established at Tiru-k-kaṟkuṭi
Console me, too, Your servitor
Declaring "Don't fear!".

1. It seems that **ceyyār meṉiyaṉē** is a favourite epithet in Arūrar's hymns. Vide VII 26.5.

2. The description of Umā, 'maiyār kaṇṇi' in the second line is also found in *Tiruvācakam* **maiyār taṭaṅkaṇ maṭantai**" [VIII 7.11].

273

சந்தார் வெண்குழையாய் சரிகோவண ஆடையனே
பந்தா ரும்விரலாள் ஒருபாகம் அமர்ந்தவனே
கந்தார் சோலைகள்சூழ் திருக்கற்குடி மன்னிநின்ற
எந்தாய் எம்பெருமான் அடியேனையும் அஞ்சலென்னே. 5

அழகுநிறைந்த வெள்ளிய குழையைச் சூடியவனே! சரிந்த கோவணமாக உடுத்திய ஆடையனே! பந்தினைப் பிடித்த விரலினளை (-உமையினை) இடப்பாகம் விரும்பிக் கொண்டவனே! நறுமணம் நிறைந்த பொழில்கள் சூழ்ந்திருக்கும் திருக்கற்குடி என்னும் தலத்தில் நிலைபெற்று விளங்கும் எம் தந்தையே! எம்பெருமானே! அடியேனையும் **அஞ்சற்க** என்று கூறி அபயம் அளித்தருள வேண்டும்.

cantār veṉkuḻaiyāy carikōvaṇa āṭaiyaṉē
pantā rumviralāḷ orupākam amarntavaṉē
kantār cōlaikaḷcūḻ tiru-k-kaṟkuṭi maṉṉiniṉṟa
entāy emperumāṉ aṭiyēṉaiyum añcaleṉṉē. 5

You have adorned the beautiful white ear-stud,
Attired with the slippery loin cloth;
Your happy
To have the lady, grasping the ball;
In one half [of your body];
Our Father, our Lord, established at Tiru-k-kaṟkuṭi
Encircled by groves, emitting fragrance full,
Console me, too, your servitor
Declaring "Don't fear!".

1. Since the ear-ring, worn by the Lord is made of conch, it is often depicted **veṇkuḻai** i.e. white ear-stud. Also see Tirunāvukkaracar's hymn [VI 98.1.].

2. The poets used to depict both the divine and secular damsels to grasp the ball in their fingers, since ball play was a pastime, associated with them. The phrase **pantārum viralāḷ** in the second line is the alternant form of **pantaṇavum viralāḷ** [VII 25.7]. See Tiruñāṉacampantar's hymn: "pantaṇai viralāḷ pāṇṭimātēvi" [III 120.3.].

274

அரையார் கீளொடுகோ வணமும்அர வும்அசைத்து
விரையார் கொன்றையுடன் விளங்கும்பிறை மேல்உடையாய்
கரையா ரும்வயல்சூழ் திருக்கற்குடி மன்னிநின்ற
அரையா எம்பெருமான் அடியேனையும் அஞ்சலென்னே. 6

அரையில் கீளையும் கோவணத்தையும் அரவுடன் வீக்கிக்கட்டி, நறுமணம் கமழும் கொன்றை மாலையுடன் ஒளிவிடும் பிறை மதியைச் சடையில் உடையவனே! வரப்புகள் உடைய வயல்கள் சூழ்ந்திருக்கும் திருக்கற்குடி என்னும் தலத்தில் நிலைபெற்று விளங்கும் அரசனே! எம்பெருமானே! அடியேனையும் **அஞ்சற்க** என்று கூறி அபயம் அளித்தருள வேண்டும்.

araiyār kiḻoṭukō vaṇamumara vumacaittu
viraiyār koṉṟaiyuṭaṉ viḷaṅkumpiṟai mēluṭaiyāy
karaiyā rumvayalcūḻ tiru-k-kaṟkuṭi maṉṉiniṉṟa
araiyā emperumāṉ aṭiyēṉaiyum añcaleṉṉē. 6

Fastened on Thy waist a strip of cloth,
And loin-dress, along with serpent;
On Thy mat locks,
Are the fragrant koṉṟai and bright crescent;
Oh King, our Lord,
Established at Tiru-k-kaṟkuṭi,
Encircled by ridged fields,
Console me, too, Thy servitor
Declaring "Don't fear!".

1. The first line recalls the phrase **kīḻār kōvaṇamum** of the second hymn in 24th decad.
2. The word aracaṉ has become araiyaṉ in the people's language, also occurring in many inscriptions of the Imperial Colas.

275

பாரார் விண்ணவரும் பரவிப்பணிந்(து) ஏத்தநின்ற
சீரார் மேனியனே திகழ்நீல மிடற்றினனே
காரார் பூம்பொழில்சூழ் திருக்கற்குடி மன்னிநின்ற
ஆரா இன்னமுதே அடியேனையும் அஞ்சலென்னே. 7

மண்ணவரும் விண்ணவரும் பரவியும் பணிந்தும் வழிபடநின்ற சீர் பொருந்திய திருமேனியை உடையவனே! விளங்குகின்ற திருநீலகண்டனே! முகில் தவழும் பூஞ்சோலைகள் சூழ்ந்திருக்கும் திருக்கற்குடி என்னும் தலத்தில் நிலைபெற்று விளங்கும் தெவிட்டாத இனிய அமுதம் ஒப்பவனே! அடியேனையும் **அஞ்சற்க** என்று கூறி அபயம் அளித்தருள வேண்டும்.

pārār viṇṇavarum paravi-p-paṇin[tu] ēttaniṉṟa
cīrār mēṉiyaṉē tikaḻnīla miṭaṟṟiṉaṉē
kārār pūmpoḻilcūḻ tiru-k-kaṟkuṭi maṉṉiniṉṟa
ārā iṉṉamutē aṭiyēṉaiyum añcaleṉṉē. 7

Oh Lord of glorified frame,
Being adored and paid obeisance
By the terrestrials and celestials;
Oh the beautiful blue-throated!
Oh the insatiable Nectar,
Established at Tiru-k-kaṟkuṭi,
Encircled by flower groves, dark and dense
Console me, too, Your servitor
Declaring "Don't fear!".

1. The first line communicates the same matter, found in its counterpart in the second hymn of this decad.
2. The epithet Nīlamiṭaṟṟiṉaṉ occurred twice in this decad (4, 7), signifying the boundless compassion of Lord Śiva.
3. The description of god as **ārā iṉṉamutu** is very favourite with the Ālvārs also.

276

நிலனே நீர்வளிதீ நெடுவானகம் ஆகிநின்ற
புலனே புண்டரிகத்(து) அயன்மாலவன் போற்றிசெய்யும்
கனலே கற்பகமே திருக்கற்குடி மன்னிநின்ற
அனல்சேர் கையினனே அடியேனையும் அஞ்சலென்னே. 8

நிலம், நீர், தீ, காற்று, வான் ஆகிய ஐம்பெரும் பூதமாகத் தோன்றியும் காட்சிக்குப் புலப்பட்டும் விளங்கும் பொருளே! தாமரைமலரில் விளங்கும் நான்முகனும் திருமாலும் போற்றி வணங்கும் கனல் உருவாய் நின்றவனே! கற்பக நாதரே! திருக்கற்குடி என்னும் தலத்தில் நிலைபெற்று விளங்கும் அனல் ஏந்திய கையினை உடையவனே! அடியேனையும் **அஞ்சற்க** என்று கூறி அபயம் அளித்தருள வேண்டும்.

nilaṉē nīrvaḷitī neṭuvāṉakam ākiniṉṟa
pulaṉē puṇṭarikat[tu] ayaṉmālavaṉ pōṟṟiceyyum
kaṉalē kaṟpakamē tiru-k-kaṟkuṭi maṉṉiniṉṟa
aṉalcēr kaiyiṉaṉē aṭiyēṉaiyum añcaleṉṉē. 8

Oh the Perceptible! assuming the form
Of earth, water, air, fire and expanded space;
Oh the fire, praised by the lotus-seated Brahma and Viṣṇu;
Kaṟpakanāta, enshrined at Tiru-k-kaṟkuṭi
Oh the bearer of fire in Thy hand,
Console me, too, Thy servitor
Declaring "Don't fear!".

1. The order of enumeration of the fivefold gross elements is slightly changed, perhaps due to the metrical requirement. The usual order is: earth, water, fire, air and space. The change in this order is already found in *Tolkāppiyam*, Poruḷ, aphorism 635, wherein earth, fire, water, air and space are enumerated. In **Maturai-kāñci**, [453-4] water, earth, fire, air and space are the order. In *Puranāṉūṟu* [2:1-6], the order is changed: earth, space, air, fire and water. In *Paripāṭal*, space, air, fire, dew and water, and earth are properly stated [II 5-12]. Ārūrar in a different hymn has given a still different enumeration: earth, water, fire, space and air [28.6.].
2. Kaṟpakanātar [8.3] is one of the names of the Lord of this sthala.

277

வருங்கா லன்உயிரை மடியத்திரு மெல்விரலால்
பெரும்பா லன்தனக்காய்ப் பிரிவித்த பெருந்தகையே
கரும்பா ரும்வயல்சூழ் திருக்கற்குடி மன்னிநின்ற
விரும்பா எம்பெருமான் அடியேனையும் வேண்டுதியே. 9

பெருமை பொருந்திய பாலனாகிய மார்க்கண்டன் பொருட்டாக அவன்மேல் வருங்காலனின் உயிரினைத் திருவடி மெல்விரலால் நீங்கச் செய்த பெரும்பண்பனே! கரும்புகள் நிறைந்த வயல்கள் சூழ்ந்திருக்கும் திருக்கற்குடி என்னும் தலத்தில் நிலைபெற்று விளங்கும் விரும்பனே! எம்பெருமானே! அடியேனையும் **அஞ்சற்க** என்று கூறி அபயம் அளித்தருள வேண்டும்

varuṅkā laṉuyirai maṭiya-t-tiru melviralāl
perumpā laṉtaṉakkāy-p- pirivitta peruntakaiyē
karumpā rumvayalcūḻ tiru-k-kaṟkuṭi maṉṉiniṉṟa
virumpā emperumāṉ aṭiyēṉaiyum añcaleṉṉē. 9

On account of saving the youth (Mārkaṇṭa),
Kicked Kāla to death,
By Your soft toe,
When he approached the youth, Oh the Magnanimous!

Oh the Lovable One, our Lord
Established at Tiru-k-kaṟkuṭi
Encircled by sugarcane fields,
Console me, too, your servitor
Declaring "Don't fear!".

1. The Lord's manifestation Kālasamhāramūrti is referred in the first two lines. According to the legend the sage Mṛkaṇḍu did penance and was blessed by Śiva with a son, only with a life-span of 16 years. When the time came, Yama, the God of death approached the boy, who like his father was an ardent devotee of Śiva and steadfastly caught hold of His feet. The Lord saved the boy-devotee by kicking Yama to death and bestowed eternal beatitude. Then, He revived Yama to continue his duty. This episode gained currency even in the Sangam period [vide *Kalittokai*, 38:1-5]. According to *Tirumantiram*, this heroic feat of the Lord took place at Tiru-k-kaṭavur [X 345].

2. The root word *virumpu* means to love, like, etc. Since the Lord is loved and liked by the devotees, He is addressed as 'virumpā'.

278

அலையார் தண்புனல்சூழ்ந்(து) அழகாகி விழவமரும்
கலையார் மாதவர்சேர் திருக்கற்குடிக் கற்பகத்தைச்
சிலையார் வாணுதலாள் நல்லசிங்கடி யப்பன்உரை
விலையார் மாலைவல்லார் வியன்மூவுல(கு) ஆள்பவரே. 10

அலைகள் நிறைந்த குளிர்ந்த நீர் நிலைகளினால் சூழப் பெற்று அழகுடையதாகி விழாக்கள் கொண்டாடப்பெறும், கலை ஞானம் மிக்க பெருந்தவத்தோர் வாழும் திருக்கற்குடி என்னும் தலத்தில் கோயில் கொண்டுள்ள கற்பகநாதரை, வில்லைப்போன்ற ஒளிபொருந்திய நெற்றியுடையளாகிய நல்ல சிங்கடிக்குத் தந்தையாகிய ஆரூரன் பாடிய விலையுடைத் தமிழ்ப்பாமாலையினைப் பாட வல்லவர்கள் வியக்கத்தக்க மூன்று உலகங்களையும் ஆட்சி புரிவர்

alaiyār taṇpuṉalcūḻn[tu] aḻakāki viḻavamarum
kalaiyār mātavarcēr tiru-k-kaṟkuṭi-k- kaṟpakattai-c-
cilaiyār vāṇutalāḷ nallaciṅkaṭi-y- appaṉ urai
vilaiyār mālaivallār viyaṉmūvula[ku] āḷpavarē. 10

The Kaṟpakam of Tiru-k-kaṟkuṭi,
Surrounded by cool water flow
With celebrations of beautiful festivals,
Is inhabited by great ascetics, erudite in arts;
Him, had sung the father of good Ciṅkaṭi,
With bow-like brightful forehead;
The masters of his valuable garland (of hymns)
Would reign the splendid triple world.

1. The greatness of Tiru-k-kaṟkuṭi is attributed to the greatness of the ascetics who were adepts in different branches of knowledge.

2. Temple festivals, noted in the first line provided the people with sufficient opportunities to express their artistic talents and cultural consummation.

3. The valuable hymns are hailed as **vilaiyār mālai**, being an adaptation of "vilai-y-uṭai aruntamiḻ mālai" [III 4.11].

4. Kōṭpuli Nāyaṉār, a native of Nāṭṭiyattāṉkuṭi was a vellala and commander to the then Cola king. He had two daughters with the names Ciṅkaṭi and Vaṉappakai. He brought them up with a view to getting them married to Ārūrar, who refused the proposal and accepted them as his own daughters. Hence, he calls himself in this hymn as "Ciṅkaṭi-y-appaṉ". Vaṉappakai-y-appaṉ occurs elsewhere [VII 57.12, 87.10].

The specific features of the Decad

1. This decad may be titled **añcal pattu**, as against the eighth decad which deserves to be named **acca-p-pattu**.
2. There is beauty in the structural pattern of this decad. Every third line relates the grandeur of the sacred place, Tiru-k-karkuṭi, while the first two lines formed the direct address to the presiding Lord.
3. The refrain of the hymns remains to be **aṭiyēṉaiyum añcaleṉṉē**, occurring in the end of every last line, preceded by an epithet of the Lord in the vocative case.
4. The names of the Lord, indicating some sort of relationship between the author and the Almighty, such as aṭikaḷ (1), aravaṉ, aṅkaṇaṉ (2), maruntu (3), aiyaṉ (4), entai (5), araiyaṉ (6), iṉṉamutu (7), karpakam (8), virumpan (9) etc., deserve to be compared with similar epithets, used in the preceding and also some of the following decads. They reveal the mystical experience of Ārūrar.
5. All the hymns of this decad are conditioned wonderfully by the unique patterns of syllabled letters. If the initial syllable occurs as a nēr acai the letters, enshrined in each line become 15 in number and if it is a nirai acai, one letter is added.
6. In the eighth hymn, the first two lines possess one type of etukai i.e. assonance, while the last two get a different pattern. This kind of native metre stands on a par with the Sanskrit 'ardha sama vritta'. Vide *Yapparuṅkala virutti.*
7. The evolution of the universe, as noted in the eighth hymn seems to be a different kind, not mentioned either in Sāṅkhya system or in Śaiva Siddhanta. It is in close conformity with the concept of evolution, as found in the Sangam classics, quoted under the notes of the same hymn.
8. It seems that kīḷ and kōvaṇam (6) denote respectively the piece of cloth used as a waist band and a loin cloth. This difference is found in their usage in other decads also.
9. The anecdote indicating Ārūrar as the father of Kōṭpuli's daughter Cinkaṭi stands adequate comparison with Tiruñāṉacampantar's acceptance of Śivanesar's daughter, Pūmpāvai as his own daughter.
10. The references to the descending of heavenly beings to worship the Lord in this hymn and others denote the Śaiva concept that the earth is the proper place to prepare for one's spiritual merits and eternal beatitude.

A note on the sacred place (*talam*)

28. Tiru-k-kaṭavūr vīraṭṭam

Tiru-k-kāṭavūr is on the subway between Mayilāṭuturai and Taraṅkampāṭi. One can reach this sthala from Mayilāduturai by bus. According to the legend, when the celestials, after churning the milk ocean, placed the pot of nector at this spot which manifested itself as Śivalinga to be known as Amirtalinga and Amirtaghateśa and His consort, Abhirami. In the Śaiva mythology Lord Śiva is said to have performed eight significant feats at different places, being called Vīraṭṭāṉam, derived from Vīra+sthāna, just like mūlasthāna becoming mūlaṭṭāṉam [sanctum sanctorum]. They are as follows:

	Place	Heroic act
1.	Tiru-k-kaṇṭiyur	One of the heads of Brahma was cut off to quell his arrogance.
2.	Tiru-k-kkōvaḷūr	Andhakāsura was killed.
3.	Tiru-v-atikai	The triple castles of Asuras were burnt to ashes.
4.	Tiru-p-pariyalūr	Dakṣā's head was plucked out.
5.	Tiruviṟkuṭi	Jalandharāsura was killed.
6.	Vaḻuvūr	The flaying of elephant's skin.
7.	Tiru-k-kuṟukkai	Kāma was burnt.
8.	Tiru-k-kaṭavūr	Yama was kicked to death, for prolonging the life of Markaṇḍa, to eternity.

These rare acts of Śiva occurred in the aforesaid spots which all belonged to Tamilnadu. Hence, the makers of the mythology should have been in the South. The concept of Vīraṭṭāṉam is very ancient, since most of the feats are referred in Sangam classics and early Tamil epics. *Tirumantiram* has devoted a section on this topic [X 339-346]. In the perennial tradition of the Tamils those, who have attained 60 years, used to celebrate their 61st birth day at this kshetra (Tirukkaṭavūr) for being blessed with a long lease of life, since the Lord favoured

his devotee Markaṇḍa of 16 years old to remain always 16. There is a separate shrine for Kālasamhāra mūrti and His consort is called Bālāmbikā. Tiruñāṉacampantar [III 8], Tirunāvukkaracar [IV 31, 107; V 37] and Ārūrar [VII 28] consecrated this temple by their soul-mellowing sweet hymns.

The temple inscriptions of Rājarāja I, Rājēndra I, Rājātirāja I, Vīrarājēndra, Kulōttuṅka I and his successors and some of the Pāṇḍyas and Vijayanagara chiefs provide sufficient materials to understand the details of the performance of festivals, establishment of Śaiva mutts, provisions for food offering, construction of halls for the transactions of the village Assembly etc. Both the kings and the laymen devoted to this temple donated many lands, cattle and enormous wealth for its maintanance and special pujas. In the epigraphs the Lord is known as Tiruvīraṭṭāṉattu-p-perumāṉaṭikaḷ, Tiruvīraṭṭāṉam uṭaiya Paramasvāmin and Kālakāla tēvar. Vīraṭṭāṉattu araṉ [III 8.1-10], Vīraṭṭāṉar [IV 31. 1-10] Uttamaṉ [IV 107.1-10] and Kaṭavūrar [V 37.1-11] are the names of the Lord in the *Tēvāram* hymns.

According to *Periyapurāṇam* Ārūrar, after worshipping the presiding god of Tirunaḷḷāru, proceeded to this holy place and invoked the blessings of Vīraṭṭāṉar through this decad [XII 29:143-146]. There is another temple at Tirukkaṭavūr with the name **Kaṭavūr mayāṉam** whcih was first visited by Ārūrar and then only came to **Vīraṭṭāṉam** to adore the Lord, as per the account in *Periyapurāṇam*. However, the decad on Kaṭavur mayāṉam is included in the *Tirumurai* as the 53rd decad, perhaps on the basis of Paṇ, identified as **Paḻampañcuram**, while the 28th decad comes under **Naṭṭarākam.**

28. திருக்கடவூர்வீரட்டம் பண் : நட்டராகம்

279

பொடியார் மேனியனே புரிநூல்ஒரு பால்பொருந்த
வடியார் மூவிலைவேல் வளர்அங்கையின் மங்கையொடும்
கடியார் கொன்றையனே கடவூர்தனுள் வீரட்டத்தெம்
அடிகேள் என்அமுதே எனக்(கு)ஆர்துணை நீயலதே. 1

திருநீறு பூசிய உடம்பினனே! முப்புரிநூலினை ஒருபால் சூடி, கூர்மை பொருந்திய சூலத்தினை அகங்கையில் ஏந்தி, உமையொடும் மணம்கமழும் கொன்றை மாலை அணிந்தவனே! திருக்கடவூரில் வீரட்டம் என்னும் திருக்கோயிலில் விளங்கும் எம் அடிகளே! எனக்கு வாய்த்த அமுதமே! நீயன்றி வேறு துணை எனக்கு யாவர் உளர்?

28. Tiru-k-kaṭavūr vīraṭṭam Paṇ: Naṭṭarākam

poṭiyār mēṉiyaṉē purinūloru pālporunta
vaṭiyār mūvilaivēl vaḷaraṅkaiyiṉ maṅkaiyoṭum
kaṭiyār koṉṟaiyaṉē kaṭavūrtaṉuḷ vīraṭṭattem
aṭikēḷ eṉamutē eṉak[ku]ārtuṇai nī-y-alatē. 1

Oh Lord of the frame, besmeared with dust
The sacred thread adorns Thy part,
Where abides Thy consort;
In Thy palm is the sharp trident,
Thou hast worn the garland of koṉṟai,
Oh Preceptor, enshrined at Kaṭavūr vīraṭṭam
My ambrosia!
Whoelse is my companion, but Thee?

1. The epithet "poṭiyār mēṉiyaṉ" seems to be a modified statement of "poṉṉārmēṉiyaṉ" (24.1).
2. The noun aṭikaḷ is transformed into aṭikāḷ, like makkaḷ becoming makkāḷ in the vocative case. [vide *Tol.* Col. 144]. It seems that during the period of Ārūrar **aṭikēḷ** became the standard vocative form as noticed in the fourth line of this hymn and other hymns, already seen [25.1;27.1 etc.].

280

பிறையா ரும்சடையாய் பிரமன்தலை யில்பலிகொள்
மறையார் வானவனே மறையின்பொருள் ஆனவனே
கறையா ரும்மிடற்றாய் கடவூர்தனுள் வீரட்டத்தெம்
இறைவா என்அமுதே எனக்(கு)ஆர்துணை நீயலதே. 2

பிறையணிந்த சடையனே! பிரமகபாலத்தில் பலிகொள்ளும் மறைபோற்றும் தேவனே! மறைகளின் சாரமாய் இருப்பவனே! கறைபொருந்திய கண்டத்தவனே! திருக்கடவூரில் வீரட்டம் என்னும் திருக்கோயிலில் விளங்கும் எம் இறைவனே! எனக்கு வாய்த்த அமுதமே! நீயன்றி வேறு துணை எனக்கு யாவர் உளர்?

piṟaiyā rumcaṭaiyāy piramaṉtalai yilpalikoḷ
maṟaiyār vāṉavaṉē maṟaiyiṉporuḷ āṉavaṉē
kaṟaiyā rummiṭaṟṟāy kaṭavūrtaṉuḷ vīraṭṭattem
iṟaivā eṉamutē eṉak[ku]ārtuṇai nī-y-alatē. 2

Oh the Lord of matted locks with crescent!
Begging alms in Brahma's skull,
Oh the essence of scriptures, Dēva,
Adored by the Vedas,
Oh the God of spotted throat! And my nectar!
The Immanent, enshrined at Kaṭavūr vīraṭṭam
Whoelse is my companion but Thee?

1. The verbal root ār in maṟai-y-ār in the second line indicates sounding in its primary sense and adoring in its extended usage.
2. The word *iṟaivan* normally means the king. Since the Lord rules the whole universe, He is called iṟaivaṉ. The root iṟu means to reside inside and hence the word iṟaivaṉ denotes god as the immanent principle, inner ruler of all beings.
3. The devotional poets of Śaivism and also Vaiṣṇavism preferred to glorify god as nectar which gives pleasure and immortality. Vide *Tiruvācakam*, I-67, 4.198; *Tiruvāymoḻi* 6.8.1 etc.

281

அன்(று)ஆ லின்நிழற்கீழ் அறம்நால்வர்க்(கு) அருள்புரிந்து
கொன்றாய் காலன்; உயிர் கொடுத்தாய்மறை யோனுக்குமான்
கன்(று)ஆ ரும்கரவா கடவூர்த்திரு வீரட்டத்துள்
என்தா தைபெருமான் எனக்(கு)ஆர்துணை நீயலதே. 3

மான் கன்றினைத் தாங்கிய கையனே! அன்று ஆலின் நிழலின்கீழ் சனகாதி முனிவர் நால்வர்க்கு அறம் உபதேசித்தாய். காலனைக் கொன்றாய். மறையவனாகிய மார்க்கண்டனுக்கு உயிர் வழங்கினாய். திருக்கடவூரில் வீரட்டம் என்னும் திருக்கோயிலில் விளங்கும் என் தந்தையே! பெருமானே! நீயன்றி வேறு துணை எனக்கு யாவர் உளர்?.

a_n[_ru]ā li_n_ni_la_rki_l a_ramnālvark[ku] aru_lpurintu
ko_n_rāy kāla_n;uyir koṭuttāy ma_raiyō_nukkumā_n
ka_n[_ru]ā rumkaravā kaṭavūr-t-tiru vīraṭṭattu_l
e_ntā tai emperumā_n e_nak[ku]ārtuṇai nīyalatē. 3

Beneath the banyan tree, long ago
Revealed the Truth to the four ascetics;
Killed Yama: to the ma_raiyō_n
You offered his life;
Young deer Thou beareth in Thy palm!
My Father and Lord,
Enshrined at Kaṭavūr vīraṭṭam
Whoelse is my companion but Thee?

1. The Lord manifested Himself in the form of Preceptor, known as Dakṣiṇāmūrti, seated under the banyan tree and revealed the scriptures to the four ascetics, normally called Sanaka, Sanātana, Sanatkumāra and Sanandana.

   According to *Tiruvācakam* the revelations comprised the fourfold sections dealing with the objectives of life viz., a_ram (dharma), poru_l (wealth), i_npam (pleasure) and vīṭu (liberation) [vide VIII 12.20].

   In Sangam classics also, this ancient form of the Lord is noted [*Tirumuruku* 256, *Ci_rupā_n* 1.97, *Pu_ram* 198.9].

2. *Ma_raiyō_n* in the second line denotes Mārkaṇḍan, the Brahmin boy.

282

போரா ரும்கரியின் உரிபோர்த்துப்பொன் மேனியின்மேல்
வாரா ரும்முலையாள் ஒருபாகம் மகிழ்ந்தவனே
காரா ரும்மிடற்றாய் கடவூர்தனுள் வீரட்டானத்(து)
ஆரா என்அமுதே எனக்(கு)ஆர்துணை நீயலதே. 4

போர் புரியும் யானையின் தோலைப் பொன் மேனியின் மேல் போர்த்தி, கச்சணிந்த மார்பகத்தையுடைய உமையினை ஒரு பாதியில் மகிழ்ந்து கொண்டவனே! கருமை பொருந்திய கண்டனே! திருக்கடவூரில் வீரட்டானம் என்னும் திருக்கோயிலில் விளங்கும் என் தெவிட்டாத தெள்ளமுதமே! நீயன்றி வேறுதுணை எனக்கு யாவர் உளர்?

pōrā rumkariyiṉ uripōrttu-p-poṉ mēṉiyiṉmēl
vārā rummulaiyāḷ orupākam makiḻntavaṉē
kārā rummiṭaṟṟāy kaṭavūrtaṉuḷ vīraṭṭāṉat[tu]
ārā eṉamutē eṉak[ku]ārtuṇai nīyalatē. 4

You covered Your self with the skin
Of the warring elephant;
In one part of Your gold like body
Joyfully possess Uma of breasts with bodice;
The black-throated!
The insatiable ambrosia,
Enshrined at Kaṭavūr vīraṭṭam
Whoelse is my companion, but Thee?

1. *Poṉmēṉi*, a favourite epithet of Ārūrar's hymn is also found in *Tiruvācakam*: 8.8.
2. The spotted throat of the Lord is frequently praised, since it reminds His boundless compassion to all beings.

283

மையார் கண்டத்தினாய் மதமாவுரி போர்த்தவனே
பொய்யா(து) என்உயிருள் புகுந்தாய்இன்னம் போந்தறியாய்
கையார் ஆடரவா கடவூர்தனுள் வீரட்டத்தெம்
ஐயா என்அமுதே எனக்(கு)ஆர்துணை நீயலதே. 5

நீலகண்டனே! மதயானையின் தோலைப் போர்த்தியவனே! தப்பாது என் உயிர்க்குள் புகுந்தாய்; இதுகாறும் வெளிப்பெயர்தல் அறியாய்! கையில் படநாகம் உடையவனே! திருக்கடவூரில் வீரட்டம் என்னும் திருக்கோயிலில் விளங்கும் தலைவனே! எனக்கு வாய்த்த அமுதமே! நீயன்றி வேறுதுணை எனக்கு யாவர் உளர்?

maiyār kaṇṭattiṉāy matamā-v-uri pōrttavaṉē
poyyā[tu] eṉuyiruḷ pukuntāyiṉṉam pōntaṟiyāy
kaiyār āṭaravā kaṭavūrtaṉuḷ vīraṭṭattem
aiyā eṉamutē eṉak[ku]ārtuṇai nī-y-alatē. 5

The blue-throated Lord, attired
The skin of rutted elephant,
Without fail entered into my soul!
Still You don't know to depart;
You possess the hooded serpent in the hand,
My chief and ambrosia,
Enshrined at Kaṭavūr vīraṭṭam
Whoelse is my companion, but You?

1. Maiyār kaṇṭattiṉāy (l) is a modified statement of kārārum miṭaṟṟāy of the precedeing hymn (4.3).
2. The Lord is always along with every soul and hence the question with regard to His entry into one's soul does not arise. However, when Ārūrar has made such a statement, it is meant that the existence of Lord in the sphere of his soul-consciousness has been felt due to the onset of divine grace. Hence, Arurar mentioned that He has entered into his soul.

284

மண்நீர் தீவெளிகால் வருபூதங்க ளாகிமற்றும்
பெண்ணோ(டு) ஆண்அலியாய்ப் பிறவாஉரு வானவனே
கண்ணார் உண்மணியே கடவூர்தனுள் வீரட்டத்தெம்
அண்ணா என்அமுதே எனக்(கு)ஆர்துணை நீயலதே. 6

நிலம், நீர், தீ, ஆகாயம், காற்று எனவரும் ஐம்பூதங்களாகவும், மற்றும் பெண், ஆண், அலியாகவும் வேறற நின்றாலும் பிறவாத உடம்புடையவனே! கண்ணினுள் பொருந்திய கருமணியே! திருக்கடவூரில் வீரட்டம் என்னும் திருக்கோயிலில் விளங்கும் எம் அண்ணலே! எனக்கு வாய்த்த அமுதமே! நீயன்றி வேறுதுணை எனக்கு யாவர் உளர்?

mannīr tīvelikāl varupūtaṅka ḷākimarrum
pennō[tu] āṇaliyāy-p- piravāuru-v- āṉavaṉē.
kaṇṇār uṇmaṇiyē kaṭavūrtaṉuḷ vīraṭṭattem
aṇṇā eṉamutē eṉak[ku]ārtuṇai nī-y-alatē. 6

Assumed Thyself the form of earth,
Water, fire, space and air the gross elements
In addition to the female, male, hermaphrodite
And other objects [in the universe];
And yet Thy body is unborn!
Oh the apple of my eyes!
My Elder and ambrosia,
Enshrined at Kaṭavūr vīraṭṭam
Whoelse is my companion, but Thee?

1. In the enumeration of the fivefold gross elements, only after air space must be mentioned. The change in the order has already been pointed out under notes to the 8th hymn of 27th decad.
2. The Lord is not the matter. He is all consciousness and intellegence. So, when it is said that He assumed the forms of matter, as noted in the first two lines, it should be taken as a courteous or figurative usage. Since, He is immanent in all objects both sentient and insentient, organic and inorganic, such expressions are being made indicating His all pervasive nature.

285

எரியார் புன்சடைமேல் இளநாகம் அணிந்தவனே
நரியா ரும்சுடலை நகுவெண்தலை கொண்டவனே
கரியார் ஈர்உரியாய் கடவூர்தனுள் வீரட்டத்தெம்
அரியாய் என்அமுதே எனக்(கு)ஆர்துணை நீயலதே. 7

எரிபோல் சுடர்விடும் மெல்லிய சடையின்மேல் இளம் பாம்பினைச் சூடியவனே! நரிகள் பொருந்திய சுடுகாட்டில் மண்டையோட்டைக் கையில் கொண்டவனே! யானையின் உரிக்கப்பட்ட தோலை யுடையவனே! திருக்கடவூரில் வீரட்டம் என்னும் திருக்கோயிலில் விளங்கும் அரிய பொருளே! எனக்கு வாய்த்த அமுதமே! நீயன்றி வேறுதுணை எனக்கு யாவர் உளர்?

eriyār puṉcaṭaimēl iḷanākam aṇintavaṉē
nariyā rumcuṭalai nakuveṇtalai koṇṭavaṉē
kariyār īruriyāy kaṭavūrtaṉuḷ vīraṭṭattem
ariyāy eṉamutē eṉak[ku]ārtuṇai nī-y-alatē. 7

On the shining soft locks
The tender serpent, You adorned!
Possessed the laughing white skull
On the crematory, visited by jackals;
Attired in the flayed elephant's skin;
The Rare and my ambrosia,
Enshrined at Kaṭavūr vīraṭṭam
Whoelse is my companion, but You?

1. The ferocious form of Kāpāli or Bhikshāṭana is depicted in the second line.
2. The Lord is hailed as *ariyāṉ* in the fourth line. Tirunāvukkaracar referred Him, "ariyāṉ" in the first hymn of 6th *Tirumurai.* The Lord is the rarest among all objects and hence the name.

286

வேறா உன்அடியேன் விளங்கும்குழைக் காதுடையாய்
தேறேன் உன்னையல்லால் சிவனேஎன் செழும்சுடரே
காறார் வெண்மருப்பா கடவூர்த்திரு வீரட்டத்துள்
ஆறார் செஞ்சடையாய் எனக்(கு)ஆர்துணை நீயலதே. 8

ஒளிவிளங்கும் குழையணிந்த காதுடையவனே! உன்னைத்தவிர வேறாக ஒருவரைக் கடவுளாக நம்ப மாட்டேன். சிவனே! என் செழுமைமிக்க விளக்கே! வெண்மருப்பினால் செய்யப்பட்ட காறை என்னும் கழுத்தணி பூண்டவனே! திருக்கடவூரில் திரு வீரட்டம் என்னும் திருக்கோயிலில் விளங்கும் ஆறணிந்த செஞ்சடையனே! நீயன்றி வேறுதுணை எனக்கு யாவர் உளர்?

vēṟā uṉaṭiyēṉ viḷaṅkumkuḻai-k- kātuṭaiyāy
tēṟēṉ uṉṉai-y-allāl civaṉēeṉ ceḻumcuṭarē
kāṟār veṇmaruppā kaṭavūr-t-tiru vīraṭṭattuḷ
āṟār ceñcaṭaiyāy eṉak[ku]ārtuṇai nī-y-alatē. 8

Oh Lord of bright ear-ring!
I am Thy servitor
Except Thee,
I can't accept anybody [as god];
Oh Śiva! my prosperous Light!
Adorned Thy neck with kāṟai,
An ornament, chiselled out of white tusk;
Oh the Lord of locks with the river,
Enshrined at Kaṭavūr vīraṭṭam
Whoelse is my companion, but Thee?

1. The steadfastness in holding the Lord as the only prop, company and help is the hallmark of this and other hymns of this decad. Such a stubborn and unbreakable attitude is also expressed in many other decads [vide 15, 21, 24, 26 etc.].
2. The word *kāṟai*, a neck ornament occurred in the third line as 'kāṟu' without the suffix *ai* to meet the metrical exigency.

287

அயனோா(டு) அன்(று)அரியும் அடியும்முடி காண்பரிய
பயனே எம்பரனே பரமாய பரஞ்சுடரே!
கயமா ரும்சடையாய் கடவூர்த்திரு வீரட்டத்துள்
அயனே என்அமுதே எனக்(கு)ஆர்துணை நீயலதே. 9

அன்று அயனும் அரியும் முறையே முடியும் அடியும் தேடிக் காண மாட்டாத பொருளே! எம் இறைவனே! மேலான சுடருக்கும் மிகவும் மேலான சுடரே! நீர் நிறைந்த சடையனே! திருக்கடவூரில் திருவீரட்டம் என்னும் திருக்கோயிலில் விளங்கும் பிறவாப் பெரியோனே! எனக்கு வாய்த்த அமுதமே! நீயன்றி வேறுதுணை எனக்கு யாவர் உளர்?

ayanō[ṭu] an[ṟu]ariyum aṭiyummuṭi kāṇpariya
payanē emparanē paramāya parañcuṭarē
kayamā rumcaṭaiyāy kaṭavūr-t-tiru vīraṭṭattuḷ
ayanē enamutē enak[ku]ārtuṇai nī-y-alatē. 9

In the yore Brahma and Viṣṇu,
Attempted to see Thy crown and feet
Butfailed, Thou art That!
Our Supreme! the Exalted supreme effulgence!
Oh the Lord of locks with reservoir of water,
Oh the Unborn, enshrined at Kaṭavūr Vīrattam
Whoelse is my companion, but Thee?

1. The first word *ayan* (1) denotes Brahma. The same word in the last line means Śiva, the Unborn, aja.
2. Śiva remained the Thing, the top and the bottom of which Brahma and Viṣṇu tried to locate. The supremacy of Śiva is thus explained.
3. The word *kayam* means a pond, or reservoir. Here it stands for the Ganges.

288

காரா ரும்பொழில்சூழ் கடவூர்த்திரு வீரட்டத்துள்
ஏரா ரும்இறையைத் துணையாஎழில் நாவலர்கோன்
ஆரூ ரன்அடியான் அடித்தொண்டன் உரைத்ததமிழ்
பாரோர் ஏத்தவல்லார் பரலோகத்(து) இருப்பாரே. 10

முகில்கள் தவழும் பொழில்கள் சூழ்ந்துள்ள திருக்கடவூரில் திருவீரட்டம் என்னும் திருக்கோயிலில் விளங்கும் அழகு பொருந்திய இறைவனைத் துணையாகக் கொண்டு திருநாவலூர்கோன் ஆகிய ஆரூரன், அடியவன், அடித்தொண்டன் பாடிய தமிழைப் பாரில் உள்ளவர் பாடிப் பரவ வல்லவராயின் பரலோகத்தில் இருப்பார்கள்

kārā rumpoḻilcūḻ kaṭavūr-t-tiru vīraṭṭattuḷ
ērā rumiṟaiyai-t- tuṇaiyāeḻil nāvalarkōṉ
ārū raṉaṭiyāṉ aṭi-t-toṇṭaṉ uraittatamiḻ
pārōr ēttavallār paralōkat[tu] iruppārē. 10

The Sovereign with full of beauty
Of Kaṭavūr Vīraṭṭam,
Encircled by groves, hovered by the clouds
Has been sought as companion,
By the handsome chief of Nāvalūr,
Ārūraṉ, the servant and basic servitor,
Uttered the Tamil [hymns];
Whoever of this world, can master them
Will find themselves placed
In the celestial world.

1. The beauty of the holy place is briefly depicted in the first line.

2. Aṭiyāṉ and aṭi-t-toṇṭaṉ may be taken respectively to mean the servitor to God and the servant to His devotees.

3. The state of beatitude is often noted as Śivalōkam (21,10; 25.10) and Paralōka [12.11; 24.10, 28.10 etc]. Tiruñāṉacampantar has also referred to the attainment of Paralōkam (III 69.1). One cannot locate the region of bliss, since it transcends all limits and indicates the supreme status of eternal bliss.

4. The last line seems to be a stock sentence in the language of Ārūrar, since it occurred without any change in the last hymn of 24th decad.

The specific features of the Decad

1. The refrain of every hymn, "enak[ku] ār tuṇai nī-y-alatē" occurs in the end of the last line, preceded by an address to the Lord.
2. The recurrent phrase **kaṭavūr tanuḷ vīraṭṭattem** [1, 2, 4, 5, 6, 7] occurring in the end of every third line and also in the first line of the last hymn has a slightly changed form, **kaṭavūr-t-tiru vīraṭṭattuḷ** in some hymns [3, 8, 9, 10]. It is followed by an address-word, as mentioned above.
3. The structure and substance of this decad recall their counterparts in decads 21, 24, 26, 27 etc.
4. The metre of the hymns in this decad is a continuation of the previous decad, since the number of syllabic letters and melody are the same in both of them.
5. The word yār has lost its initial palatal and stood as ār, meaning **who** [28.1-10, last line]. This kind of philogenetic change has already been noticed in the language of Sangam poetry [*Kuruntokai*, 174.7], *Cilappatikāram* [7.38.4] and *Maṇimēkalai* [IV 95, VI 146 etc.].
6. The usage **nīyalatu** the last word in the final line seems to be the alternant form of **unnai-y-allāl** (21:1-10, 26:1-10) and **ninnai-y-allāl** (allāl (24:1-10) occurring in the last line of the hymns. Such usages indicate the continuity of thought and conviction of faith.
7. *Aṭikaḷ* (1), *iraivan* (2), *entātai perumān* (3), *enamutu* (4), *aiyān* (5), *aṇṇan* (6), *ariyan* (7), *celumcuṭar* (8), and *irai* (10) are the significant epithets denoting Śiva, also occurred in some of the preceding decads (vide 1, 13, 19, 20, 21, 24, 25, 27).
8. **Ārā amutu** (4), an appellative of Śiva occupies an important place in the Vaiṣṇava theology, indicating also Tirumāl.
9. In the first line of 9th hymn **etirniralnirai**, the reversed sequence of syntactical structure is found. In rhetorics, it is reckoned a figure of speech.
10. The word Tamil in the penultimate line of the last hymn denotes the Tamil hymns, of Ārūrar.
11. The last line of the last hymn is the same found in 24.10, as noted already.

A note on the *talam*

29. Tiru-k-kurukāvūr veḷḷaṭai

This holy place is situated 6 k.m. to the south east of Sīrkāḻi Railway station on the way to Tirumullaivāyil, another Śivasthala. In the course of time Tiru-k-kurukāvūr has become Tiru-k-kaṭāvūr in the people's language, established in current usage. Some sthalas have two names, the first one denoting the sacred place and the following one the shrine, such as **Veṇṇainallūr Aruḷturai** and **Nelvāyil Aratturai.** So also, Tiru-k-kurukāvur is the name of the sthala and Veḷḷaṭai, the name of the shrine. The word Veḷḷaṭai should have been an alternant form of veḷḷiṭai, meaning the great cosmic space. In one of the hymns of *Tēvāram*, **neṭu veḷḷiṭai-y-āki nilaṉum āki** (879.10) occurs. The Lord assumes the form of **the expanded space** and also the earth. In an earlier reference, noticed in the Buddhist epic *Maṇimēkalai*, the word veḷḷiṭai meant open space: "uḷḷuru eḻutā **veḷḷiṭai vāyilum** (6.44). However in the *Tirumantiram* the usage veḷḷaṭai in the sense of cosmic space and also the Lord is found:

"cōtinal lāḷai-t- tuṇai-p-peyya vallirēl
vētaṉai tīrtarum **veḷḷaṭai**-yāmē [1157]

In the following poem, Tirumūlar refers to the Lord by the epithet **veḷḷaṭaiyāṉ** [1158:1]. It becomes clear that both the words veḷḷaṭai and veḷḷaṭai occurred in the earlier classics in the same sense denoting the expanded space. So, the shrine at Tiru-k-kurukāvur gets the name Veḷḷiṭai, signifying that Śiva has manifested Himself in this sacred place in the form of space, as in Tillai. The Lord is known as Veḷḷaṭai nātar and His consort, Kāviyam kaṇṇi, referred as **Kāviyam kaṉ maṭavāḷ** in one hymn of Tiruñāṉacampantar [III 124.6] who has consecrated the shrine by his melodious decad. However, only six hymns of this decad are presently available, all depicting only the surroundings of the shrine and not the place.

"viṇṇavar paimpoḻil veḷḷaṭai" [III 124.1]
"viraikamaḻ taṉpoḻil veḷḷaṭai [III 124.2]
"viḷaṅkiya taṉpoḻil veḷḷaṭai [III 124.4]
"viritaru paimpoḻil veḷḷaṭai [III 124.5]
"mēviya taṉpoḻil veḷḷaṭai [III 124.6].

It is essential to note that there is no reference to Tiru-k-kurukāvur in the decad under reference.

In the temple inscriptions of the Imperial Cōḻas Rājēndra I, Rājātirāja I, Kulottuṅga I and Vikrama Cōḻa, the Lord of the shrine gets the epithets Tiru-k-kurukāvūr Tiruveḷḷaṭai makātēvar, Tiru-k-kurukāvūr Tiruveḷḷaṭai Āṇṭār and Tiru-k-kurukāvūr veḷḷaṭai-y-appar. The epigraphs refer to the existence of an establishment **Tiru-c-ciṟṟampalam uṭaiyāṉ maṭam** and endowments were made to feed the Maheśvara and the Brahmin pilgrims, well versed in Vedas. (-apūrvins). The idols of the Tēvāram Trio were installed in the prahāra of the temple. In the later Cōḻa period, Kurukāvūr came under the division of Rājātirāja Vaḷanādu and Tiruvālinādu.

As per the details available in *Periyapurāṇam*, Ārūrar after visiting the temple at Tiru-k-kōla-k-kā and Cīkāḻi, proceeded to Kurukāvūr, with the group of devotees. He was wearied and fatigued due to the journey. To appease his hunger and thirst and also the atmospheric heat, Lord Śiva in the form of a Vaidika established a shade giving shamiana on the way and waited for his arrival. He offered both the food pack and delicious cool water to Ārūrar, also shared by all his followers. After meals, they took rest and slept well. When they woke up, to their dismay, there was neither the **shamiana** nor the Vedic Brahmin who extended hospitality. Ārūrar realising the greatness of Śiva, extolled Him in this decad, wondering His immense grace and condescending nature in an unusual way [vide XII 29.154-164].

29. திருக்குருகாவூர் வெள்ளடை — பண்: நட்டராகம்

289

இத்தனை யாம்ஆற்றை அறிந்திலேன் எம்பெருமான்
பித்தனே என்றுன்னைப் பேசுவார் பிறர்எல்லாம்
முத்தினை மணிதன்னை மாணிக்கம் முளைத்தெழுந்த
வித்தனே குருகாவூர் வெள்ளடை நீயன்றே. 1

எம்பெருமானே! இத்துணை எளியையாய் இருக்கும் உன் இயல்பினை இதுகாறும் அறியாதவன் ஆயினேன். (உன் திருவருள் இயல்பினை அறியாத) பிறர் எல்லாம் உன்னைப் பித்தன் என்று பேசித் திரிவார். முத்தாக விளங்குபவன் நீ! மணியாக ஒளிவிடுபவன் நீ! சுயம்புவாகத் தோன்றிய மாணிக்கம் நீ! நம் இருப்புக்கு மூலமாய் (-வித்தாய்) விளங்குபவனே, திருக்குருகாவூர் என்னும் தலத்தில் வெள்ளடை என்னும் திருக்கோயிலில் எழுந்தருளியிருப்பவன் நீ அல்லவா!

29. Tiru-k-kurukāvūr Veḷḷaṭai

Paṇ: Naṭṭarākam

ittaṉai yāmāṟṟai aṟintilēṉ emperumāṉ
pittaṉē eṉṟuṉṉai-p- pēcuvār piṟarellām
muttiṉai maṇitaṉṉai māṇikkam muḷaitteḻunta
vittaṉē kurukāvūr veḷḷaṭai nī-y-aṉṟē. 1

Oh our Master!
This nature of [Your] condescension
I didn't know [so far]!
All others [who are unaware of You]
Would speak of You, a lunatic!
You are the pearl, the precious gem,
The self-manifested ruby
Oh the source of our existence!
Are You not of Veḷḷaṭai at Kurukāvūr?

1. Ārūrar wonders at the miraculous sport of Śiva who in the disguise of a Vedic Brahmin played the role of host and disappeared. The initial phrase "ittaṉaiyāmāṟṟai" of the Dharmapuram edition is found as "ittaṉaiyāmāṟṟam" in the *Periyapurāṇam* of Kāsi mutt edition [XII 29.163].
2. The suffix-ai in muttiṉai and maṇitaṉṉai indicates the second person sigular, a rare usage found in the language of *Paripāṭal*:
   "niṉṉokkum pukaḻniḻalavai
   poṉṉokkum uṭaiyavai . . . . . " [I 55-60].

290

ஆவியைப் போகாமே தவிர்த்தென்னை ஆட்கொண்டாய்
வாவியில் கயல்பாயக் குளத்திடை மடைதோறும்
காவியும் குவளையும் கமலம்செங் கழுநீரும்
மேவிய குருகாவூர் வெள்ளடை நீயன்றே. 2

என் ஆவி பிரிந்துபோகாமல் நிறுத்தி என்னை ஆண்டு கொண்டாய். நீர்நிலைகளில் கயல்மீன்கள் பாய்ந்து விளையாட, குளத்திலும் (தண்ணீர் செல்லும்) மடைகளிலும் நீலமலர்களும் குவளை மலர்களும் தாமரை மலர்களும் செங்கழுநீர் மலர்களும் விரவி விளங்கும் திருக்குருகாவூர் என்னும் தலத்தில் வெள்ளடை என்னும் திருக்கோயிலில் எழுந்தருளியிருப்பவன் நீ அல்லவா!

āviyai-p- pōkāmē tavirtt[u]ennai āṭkoṇṭāy
vāviyil kayalpāya-k- kuḷattiṭai maṭaitōṟum
kāviyum kuvaḷaiyum kamalamceṅ kaḻunīrum
mēviya kurukāvūr veḷḷaṭai nī-y-aṉṟē. 2

You have enslaved me,
Preventing my self from departing;
Carps frisk in the ponds
And in every sluice of the tanks,
Where blue and purple blooms
Lotus and red lilies prosper,
Are You not of Veḷḷaṭai at such Kurukāvūr?

1. The Lord is the Saviour, protecting the devotees from the onslaught of agony, misery and ailments, as noted in the first line.
2. The natural beauty of the fertile reigon of Kurukāvūr is poetically portrayed in the next two lines.
3. Kuvaḷai - Blue nelumbo.

291

பாடுவார் பசிதீர்ப்பாய் பரவுவார் பிணிகளைவாய்
ஓடுதன் கலனாக உண்பலிக்(கு) உழல்வானே
காடுநல் இடமாகக் கடுவிருள் நடமாடும்
வேடனே குருகாவூர் வெள்ளடை நீயன்றே. 3

உன்னைப் புகழ்ந்து இசைப்பவர்களின் பசியைப் போக்குவாய். உன்னைப் போற்றிப் பரவுபவர்களின் பிணிகளை நீக்குவாய். மண்டை ஓட்டினை உண்கலமாக ஏந்திப் பிச்சைக்குத் திரிபவனே! சுடுகாடே நல்ல அரங்கமாக நள்ளிருளில் நடனம் ஆடுகின்ற வேடத்தைத் தாங்கியவனே! திருக்குருகாவூர் என்னும் தலத்தில் வெள்ளடை என்னும் திருக்கோயிலில் எழுந்தருளியிருப்பவன் நீ அல்லவா!

pāṭuvār pacitīrppāy paravuvār piṇikaḷaivāy
ōṭutaṉ kalaṉāka uṇpalik[ku] uḻalvāṉē
kāṭunal iṭamāka-k- kaṭu-v-iruḷ naṭamāṭum
vēṭaṉē kurukāvūr veḷḷaṭai nī-y-aṉṟē. 3

You appease the hunger
Of the singers of Your praise;
You extirpate the ailment
Of Your adorers;
Having skull as Your bowl
You roam for alms!
Transforming the burning ghat
As proper hall in midnight
You assume the form of a dancer!
Are You not of Veḷḷaṭai at Kurukāvūr?

1. The pronominalised nouns pāṭuvār and paravuvār in the first line meant the ardent devotees, engaging themselves in singing the Lord's glory and paying obeisance to Him. The Lord's commitment in alleviating their distress is frequently mentioned.
2. The Lord's Bhikṣāṭana form is depicted in the second line of this hymn.
3. The word *vēṭaṉ* does not mean in this context a hunter. It denotes the Lord in the guise of a dancer.
4. Midnight stands for the time of Absorption.

292

வெப்பொடு பிணிஎல்லாம் தவிர்த்(து)என்னை ஆட்கொண்டாய்
ஒப்புடை ஒளிநீலம் ஓங்கிய மலர்ப்பொய்கை
அப்படி அழகாய அணிநடை மடவன்னம்
மெய்ப்படு குருகாவூர் வெள்ளடை நீயன்றே. 4

வெப்புநோயுடன் பிணிகள் அனைத்தையும் போக்கி என்னை உய்யக்கொண்டவனே! ஒன்றோடு ஒன்று ஒப்புமை யுடைய ஒளிவீசும் நீலமலர்கள் உயர்ந்து காட்சிதரும் தாமரை மலர்ப் பொய்கைகளில், மிகவும் வனப்புடைய அழகிய நடையுடைய இள அன்னங்கள் பொருந்தியிருக்கும் திருக்குருகாவூர் என்னும் தலத்தில் வெள்ளடை என்னும் திருக்கோயிலில் எழுந்தருளியிருப்பவன் நீ அல்லவா!

veppoṭu piṇi-y-ellām tavirt[tu]eṉṉai āṭkoṇṭāy
oppoṭu oḷinīlam ōṅkiya malar-p-poykai
appaṭi aḻakāya aṇinaṭai maṭa-v-aṉṉam
mey-p-paṭu kurukāvūr veḷḷaṭai nī-y-aṉṟē. 4

Admitted me into your grace,
Eliminating all my ills and fever;
Bright blue blooms, resembling each other
Rise high in the lotus tanks,
Swarmed by young Annam birds,
Enticing with beautiful gait;
Are You not of Veḷḷaṭai at such Kurukāvūr?

1. The first line contains some personal note of Ārūrar. He thanfully acknowledges the great mercy of Lord in preventing and curing all kinds of diseases, both physical and psychical.
2. The natural beauty of Kurukāvūr is again delineated in the second and third lines.
3. Aṉṉam is understood not as swan but a beautiful aquatic bird, often described in the ancient Tamil classics and its gait is frequently compared to that of a damsel. It became extinct long ago.

293

வரும்பழி வாராமே தவிர்த்தென்னை ஆட்கொண்டாய்
சுரும்புடை மலர்க்கொன்றைச் சுண்ணவெண் நீற்றானே
அரும்புடை மலர்ப்பொய்கை அல்லியும் மல்லிகையும்
விரும்பிய குருகாவூர் வெள்ளடை நீயன்றே. 5

என்மேல் வருதற்குரியபழி வாராதபடி நீக்கி என்னை ஆண்டுகொண்டவனே! வண்டுகளையுடைய கொன்றைப்பூ மாலையினையும் மகரந்தத் தூளையும் வெண்ணீற்றுப் பொடியையும் அணிந்தவனே! அரும்புடைய தாமரை மலர்த் தடாகத்தில் உள்ள அல்லி மலர்களையும் (பொழில்களில் உள்ள) மல்லிகை மலர்களையும் விரும்பிய திருக்குருகாவூர் என்னும் தலத்தில் வெள்ளடை என்னும் திருக்கோயிலில் எழுந்தருளியிருப்பவன் நீ அல்லவா!

varumpaḻi vārāmē tavirtt[u]eṉṉai āṭkoṇṭay
curumpuṭai malar-k-koṉṟai-c- cuṇṇaveṇ nīṟṟāṉē
arumpuṭai malar-p-poykai alliyum mallikaiyum
virumpiya kurukāvūr veḷḷaṭai nī-y-aṉṟē. 5

Admitted me into Your grace,
Avoiding the blame that portends on me
Oh the Lord, adorned Your body with
Bee-humming koṉṟai flowers
And pollen dust and white ashes!
The tanks are full of lotus
And lily buds and flowers,
Beside the jasmine creepers,
Are You not of Veḷḷaṭai of such Kurukāvūr?

1. The expected censure or scandal, associated with Ārūrar has been quashed by the Lord from its very origin. What was the actual blame, anticipated by him and nipped by the Lord is beyond the comprehension of all. It is purely subjective.
2. The word *malar* though generally means any flower, particularly it denotes lotus bloom, just like 'paḻam' meaning any fruit specially denoting only the plantain fruit.
3. Though 'mallikai' i.e. jasmine is enumerated along with water flowers, it is differentiated as a creeper, prospering beside the tanks.

294

பண்ணிடைத் தமிழ்ஒப்பாய் பழத்தினில் சுவைஒப்பாய்
கண்ணிடை அணிஒப்பாய் கடுவிருள் சுடர்ஒப்பாய்
மண்ணிடை அடியார்கள் மனத்திடர் வாராமே
விண்ணிடைக் குருகாவூர் வெள்ளடை நீயன்றே. 6

பண்ணில் அதன் இனிமையினை ஒத்துள்ளாய்! பழத்தினில் சுவையினை ஒத்துள்ளாய்! கண்ணினில் கருமணி போன்றுள்ளாய்! கடிய இருளின்கண் சுடரைப் போன்றுள்ளாய்! நிலவுலகில் நின் அன்பர்கள் உள்ளத்தில் துன்பம் தோன்றாதபடி விண்ணகமாக விளங்கும் திருக்குருகாவூர் என்னும் தலத்தில் வெள்ளடை என்னும் திருக்கோயிலில் எழுந்தருளியிருப்பவன் நீ அல்லவா!

paṇ-ṇ-iṭai-t tamiḻoppāy paḻattiṉil cuvaioppāy
kaṇ-ṇ-iṭai maṇioppāy kaṭu-v-iruḷ cuṭaroppāy
maṇ-ṇ-iṭai aṭiyārkaḷ manat[tu]iṭar vārāmē
viṇ-ṇ-iṭai-k kurukāvūr veḷḷaṭai nī-y-aṉṟē. 6

You liken the sweetness in melody,
You liken the relish of fruit,
You liken the apple in the eye,
You liken the light in darkness dense;
Prevent the agony in the psyche
Of Your devotees on earth;
Are You not of Veḷḷaṭai
At Kurukāvūr, the visible heaven?

1. The first phrase may also mean that "you are like Tamiḻ in various musical compositions". But, the word **Tamiḻ** also means coolness and sweetness, this meaning is preferred here. The *Tēvāram* hymnists often praised the Lord and also their sweet language Tamiḻ.
2. The immanence and effective nature of God is elegantly expressed in the first two lines.
3. The attribute **viṉṉiṭai** may also go with **veḷḷaṭai** indicating the Cosmic form of Śiva, pervading the whole universe. If it governs Kurukāvūr, then it denotes the latter, as a heaven or paradise on earth.

295

போந்தனை தரியாமே நமன்தமர் புகுந்(து)என்னை
நோந்தனை செய்தாலும் நுன்அல(து) அறியேன்யான்
சாந்தனை வருமேலும் தவிர்த்தெனை ஆட்கொண்ட
வேந்தனே குருகாவூர் வெள்ளடை நீயன்றே. 7

என் துன்பத்தைக் காணத்தரியாமல் (என்முன்) வெளிப்பட்டாய்! யமனின் சுற்றத்தார் ஆகிய ஏவலர் என்னைத் துன்புறுத்தினாலும் உன்னைத் தவிர வேறொருவரை (உற்ற துணையாக) அறிய மாட்டேன் சாகும்நிலை வரும் எனினும் அதனைத் தவிர்த்து என்னை உய்யக்கொண்ட அரசனே! திருக்குருகாவூர் என்னும் தலத்தில் வெள்ளடை என்னும் திருக்கோயிலில் எழுந்தருளியிருப்பவன் நீ அல்லவா!

pōntaṉai tariyāmē namaṉtamar pukuṉ[tu]eṉṉai
nōntaṉai ceytālum nuṉala[tu] aṟiyēṉyāṉ
cāntaṉai varumēlum tavirtteṉai āṭkoṇṭa
vēntaṉē kurukāvūr veḷḷaṭai nī-y-aṉṟē. 7

Appeared [before me]
Unbearable to see my plight;
I don't know anyone, but You
Even if the messengers of Death
Afflicted pain on me;
Oh the king, who enslaved me
Avoiding the critical condition of death;
Are You not of Veḷḷaṭai of Kurukāvūr?

1. The Lord could not tolerate the plight and distress of His faithful devotee. He would rush to their succour.
2. The word *yama*, the god of death becomes ñamaṉ [vide *Paripāṭal* 3.21; 5.61] which is changed to namaṉ. His messengers are his relatives. They would visit the due persons at the appropriate time to carry them to the different worlds for experiencing the fruits of their deeds. In that juncture, only the Lord could protect. The following portion of a different decad of Ārūrar deserves to be compared:

"entai nī-y-eṉai namaṉtamar naliyil
ivaṉmaṟṟu eṉ-ṉ-aṭiyāṉ eṉa vilakkum
"cintaiyāl vantuṉ tiruvaṭi aṭaintēṉ
ceḻumpoḻil tiruppuṉkūr uḷāṉē [VII 55.1].

296

மலக்கில்நின் அடியார்கள் மனத்திடை மால்தீர்ப்பாய்
சலச்சல மிடுக்குடைய தருமனார் தமர்என்னைக்
கலக்குவான் வந்தாலும் கடுந்துயர் வாராமே
விலக்குவாய் குருகாவூர் வெள்ளடை நீயன்றே. 8

கலக்கம் இல்லாத உன் தொண்டர்களின் உள்ளத்தில் உள்ள மயக்கத்தைப் போக்குவாய். மிக்க வஞ்சனையும் மிடுக்கும் கொண்ட யமன் ஏவலர் என்னைக் கலக்கும்பொருட்டு வந்தாலும் அவர்களால் உண்டாகும் மிக்கதுன்பம் வாராதபடி போக்கி அருள்வாய். திருக்குருகாவூர் என்னும் தலத்தில் வெள்ளடை என்னும் திருக்கோயிலில் எழுந்தருளியிருப்பவன் நீ அல்லவா!

malakkilnin aṭiyārkaḷ manattiṭai māltīrppāy
cala-c-cala miṭukkuṭaiya tarumanār tamarennai-k-
kalakkuvān vantālum kaṭuntuyar vārāmē
vilakkuvāy kurukāvūr veḷḷaṭai nī-y-anrē. 8

In the minds of Your unagitated devotees
The delusion, You dispel;
Even if the agents of Death
Who are deceptive, noisy and strong
Approached me to bewilder,
Pray, prevent them
From inflicting cruel grief on me;
Are you not of Veḷḷaṭai at Kurukāvūr?

1. The onomatopoeic word *calaccala* in the second line means the rustling and noisy nature of the messengers of Death. The word *calam* also means deception [vide *Paripāṭal* 6.57].

2. The word *tarumanār* is derived from the Sanskrit word dharma. The concept that the god of Death is righteous in discharging his duties without any favour or fear is strongly established in the Hindu faith. So, he is called **tarumanār.** This word is also found in *Paripāṭal* in the same sense and his servents get the name **maṭaṅkal** [3.8]. Dharmaputra is called **aravōn makan** in *Purananūru* [366.6]. In the Sangam poems, kūrru [puram 4.12, 5.1], kūrram [Puram 75.11, 98.17], kālan [Puram 41.1], maṭaṅkal [Puram 363.9] erumai [*Kali.* 101.25; 103.45] are also found to denote Yama. In all the hymns of 90th decad, Ārūrar recorded the deep rooted belief of the Tamils that the commands of Yama would put the vicious and wicked after death into the oil-press and torture them. The only escape is taking shelter unto the Lord's feet.

297

படுவிப்பாய் உனக்கேஆட் பலரையும் பணியாமே
தொடுவிப்பாய் துகிலொடுபொன் தோல்உடுத்(து) உழல்வானே
கெடுவிப்பாய் அல்லாதார்க் கேடிலாப் பொன்னடிக்கே
விடுவிப்பாய் குருகாவூர் வெள்ளடை நீயன்றே. 9

ஏனையோர் பலரையும் பணியாமல் உனக்கே என்போல்வாரை ஆட்படச் செய்வாய்; நல்லாடையினையும் பொன் அணிகளையும் பூணச் செய்வாய்; தோலினை அணிந்து திரிபவனே! நல்லோர் அல்லோரைக் கெடும்படி செய்வாய். (நல்லோரை) அழிவிலாப் பேரின்பமாகிய உன் பொன்னார் திருவடியில் புகச்செய்வாய். திருக்குருகாவூர் என்னும் தலத்தில் வெள்ளடை என்னும் திருக்கோயிலில் எழுந்தருளியிருப்பவன் நீ அல்லவா!

paṭuvippāy uṉakkēāṭ palaraiyum paṇiyāmē
toṭuvippāy tukiloṭupoṉ tōluṭutt[u] uḻalvāṉē
keṭuvippāy allātār-k- kēṭilā-p- poṉṉaṭikkē
viṭuvippāy kurukāvūr veḷḷaṭai nī-y-aṉṟē. 9

Pray take us Your servitors,
Without serving many others;
Though You ramble in skin dress
Make us wear cloth and gold!
Make the non-good ruin themselves,
Cause [the good] release [from bonds]
And take them
Unto Your immortal golden feet;
Are You not of Veḷḷaṭai at Kurukāvūr?

1. The efficient cause is the Lord. He actuates everything in accordance with the deserts of one's deeds. So, it is believed that even becoming His servant is the result of one's meritorious deed. All experiences are effected by the Lord to the doer. The results of one's deeds are inexhorable. Even then, through the Bhaktimārga one could sail against the karmic effect and win the Divine grace, as inferred from this hymn.
2. The causal expressions of this hymn recall similar passage in *Tiruvācakam* [VIII 1.43] and in Tirunāvukkaracar's hymn [IV 99.1].
3. The immortal golden feet, referred in the third line is the symbol for eternal and everlasting bliss. In his commentary on *Tirumurukāṟṟuppaṭai* [62.3] Nacciṉākkiṉiyar

elucidated that the sacred feet would be the Vīṭu, the eternal bliss and beatitude, and quoted the *Tiruvācakam* "teṉṉaṉ peruntuṟaiyāṉ..... **tāḷtāmarai kāṭṭi**-t-taṉkaruṇai-t-tēṉ kāṭṭi" [VIII 8.2-4], besides referring to similar passages.

298

வளம்கனி பொழில்மல்கு வயல்அணிந்(து) அழகாய
விளங்கொளி குருகாவூர் வெள்ளடை உறைவானை
இளம்கிளை ஆரூரன் வனப்பகை யவள்அப்பன்
உளம்குளிர் தமிழ்மாலை பத்தர்கட்(கு) உரையாமே. 10

வளம் கனிந்த சோலைகள் நிறைந்து வயல்கள் சூழ்ந்து அழகிய, புகழ் விளங்கும் திருக்குருகாவூர் என்னும் தலத்தில் வெள்ளடை என்னும் திருக்கோயிலில் உறையும் பெருமானை, இறைவனுக்குக் கடைசிச் சுற்றமாகவுள்ள ஆரூரன் ஆகிய வனப்பகையப்பன் உள்ளம் குளிர்ந்து பாடிய தமிழ்ப்பாமாலை அன்பர்களுக்குப் புகழ்மாலையாகப் போற்றத்தகும்.

vaḷamkaṉi poḻilmalku vayalaṇin[tu] aḻakāya
viḷaṅkoḷi kurukāvūr veḷḷaṭai uṟaivāṉai
iḷamkiḷai ārūraṉ vaṉappakai-y- avaḷappaṉ
uḷamkuḷir tamiḻmālai pattarkaṭ[ku] uraiyāmē. 10

He, who abides in Veḷḷaṭai
At Kurukāvūr, shining bright
Girt by the ornament of fields
And fertile groves increasing,
Is sung by Ārūrarn,
The youngest of Śiva's devotees
And father of Vaṉappakai;
His garland of Tamil,
[Germinated from the depth] of his cool heart
Becomes the famed [hymns] to the pietists.

1. Iḷam means junior. Kiḷai denotes relative, here devotee. In all humility Ārūrar submits that he is the junior most among all the Lord's servitors and devotees.

2. Vaṉappakai is the second daughter of Kōṭpuli nāyaṉār, the commander of a Cōḷa King and native of Tirunāṭṭiyattāṉkuṭi. He requested Ārūrar to accept both Cinkaṭi, his first daughter and Vanappakai whom Ārūrar received as his own daughters, as noted under the 10th hymn of 27th decad.

3. The last phrase **uḷamkuḷir tamiḻ mālai** recalls the passage, "uḷaṅkuḷirntapōtelām ukantu ukantu uraippaṉē" in Tiruñāṉacampantar's hymn [II 98.9].

4. The word *urai* means famc [*Cilampu, Patikam*, 56]. Here, it denotes the famed hymns of Ārūrar.

The specific features of the Decad

1. The refrain of the decad remains to be, "kurukāvūr veḷḷaṭai nī-y-aṉṟē" occurring in the last line of the first nine hymns, preceded either by an epithet addressed to the Lord, or an attribute governing the sacred place, Kurukāvūr.

2. The expression, "tavirttu eṉṉai āṭkoṇṭāy" is another refrain, occurring in the last part of the first lines of hymns 2, 4 and 5.

3. This decad is unique, depicting essentially the natural beauty of Kurukāvūr.

4. The mythological expressions are very rarely found in this decad. In one hymn, the Bhikṣāṭana form and the Lord's dance on the cremation ground are delineated [3].

5. The expression, "nuṉ-ṉ-alatu aṟiyēṉnāṉ" (7.2) is a recurring theme in many of his previous hymns [vide 24:1-9; 26:1-9; 28.1-9] indicating Ārūrar's unassailable faith in the Divine dispensation. Such proclaimed and singular devotion is reminiscent of the following passage in *Tiruvācakam*.

   "uḷḷēṉ piṟa teyvam uṉṉaiallātu eṅkaḷ uttamaṉē" [VIII 5.2].

6. Ārūrar indicated **pāṭutal** and **paravutal** as the best forms of worship to redress one's grievances [3.1].

7. The usage **appaṭi aḷakāya** (4) reminds one the passage, **appaṭi nalla nalla**, occurring in the hymn of Tiruñāṉacampantar [II 85.7].

8. The word **cāntuṇai** of *Tirukkuraḷ* [397] has become **cāntaṉai** in the language of Ārūrar [7.3].

9. In the third line of 8th hymn and of 9th hymn, muraṇ aṇi, also known as Virodhālaṅkāra is found. In the European rhetorical tradition, it is called oxymoron.

10. The passages of describing the natural beauty are the best illustrations for Taṉmai naviṟciaṇi or Svabhāvokti alaṅkāra.

11. The suffix-ai in the second person singular one of the ancient features of Sangam Tamil is found in the first hymn of this decad.

12. Ārūrar's aesthetical experience is coupled with his mystical experience, as noted in the descriptive portions, especially in the first two lines of the last hymn.

A note on the *talam*

30. Tiru-k-karuppaṟiyalūr

This holy place is situated 8 k.m. northwest to Vaidyeesvaran kōyil, another Śivasthala on the Chennai-Tiruchirappalli main line. Karu-p-paṟiyalūr and Kokuṭi-k-kōyil respectively denote the city and the shrine. Kokuṭi is one kind of jasmine creeper which has been sacred to this temple. Tirunāvukkaracar refers to this temple in the following portion of his Tāṇṭakam:

"karuppaṟiyal poruppaṉaiya kokuṭi-k-kōyil" [VI 71.5].

From this reference the massive structure of the temple resembling a hill becomes evident. On the basis of structural similarity of this temple and that of Sīkāḻi, and the western direction where it exists to the latter, it has also been called **Mēlai-kāḻi** i.e. Kāḻi in the west.

In the people's speech and official records, Karuppaṟiyal is noted as Talaiñāyiṟu, the mutilated form of Taṉiṉāyaka-c-caturvēti maṅkalam, mentioned in the epigraph of Kulottunga III [A.D.1192]. The Lord of this temple gets the epithet **Kuṟṟam poṟuttanātar**, a derivation of the phrase 'kuṟṟam aṟiyāta perumaṉ' [II 31.10]. His consort, **Kōlvaḷai naṅkai**, assumes the name from the adapted form of **kōlvaḷaiyāḷ**, occurring in the hymns of this sthala by Ārūrar [VII 30.2, 4, 7]. Tiruñāṉacampantar has composed one decad on this Kshetra [II 31]. In the opening poem of this patikam, he has admitted the Lord to be a specialist in elevating the immaculate devotees to the highest abode of heavenly paradise. The following section of the 10th hymn celebrates the Lord of the temple at Karuppaṟiyal:

"kuṟṟam aṟiyāta perumāṉ **kokuṭi-k-kōyil**

kaṟṟeṉa iruppatu **karuppaṟiyalūrē**." [II 31.10:3-4].

In many hymns of Ārūrar, the holy place is said to be a habitat of the Antaṇar who followed the Vedic rituals [VII 30.3, 6, 8].

In the temple inscriptions of Kulōtuṅga III, Rājarāja III and others, the various developments, extensions and constructions of halls etc., are noted.

Special endowments for the temple festivals especially on the days associated with Ārudra asterism and provisions for feeding the devotees were also made. Some epigraphs throw light on the functioning of local administration.

As per the details found in the *Periyapurāṇam*, Ārūrar, after fervently worshipping Nataraja at Tillai, proceeded directly to Tiru-k-karuppaṟiyalūr and adored the Lord with immense love [XII 29.115-118].

30. திருக்கருப்பறியலூர் பண்: நட்டராகம்

299

சிம்மாந்து சிம்புளித்துச் சிந்தையினில்
வைத்துகந்து திறம்பா வண்ணம்
கைம்மாவின் உரிவைபோர்த்(து) உமைவெருவக்
கண்டானைக் கருப்ப றியலூர்க்
கொய்ம்மாவின் மலர்ச்சோலைக் குயில்பாட
மயிலாடும் கொகுடிக் கோயில்
எம்மானை மனத்தினால் நினைந்தபோ(து)
அவர்நமக்(கு) இனிய வாறே. 1

கையினையுடைய விலங்காகிய யானையின் தோலைத் தன் உடலில் போர்த்தும் பொழுது உமையம்மை அஞ்சுதலைக் கண்டவனும், தளிர் கொய்வதற்குரிய மா மரங்களின் தோப்பிலிருந்து குயில்கள் பாட, மயில்கள் ஆடும் பூஞ்சோலைகளையுடைய திருக்கருப்பறியலூர் என்னும் தலத்தில் கொகுடிக் கோயிலில் விளங்கும் எம்பெருமானும் ஆகிய முதல்வனை, நம் உடலினை நேராக நிறுத்திக் கண்கள் இரண்டும் (புருவமத்தியைக் காணும் வகையில்) சிறிது மூடிநோக்கி உள்ளத்தில் உகந்து இருத்தி, மனத்தினால் இடைவிடாது தியானித்தபொழுதில், அப்பெருமான் நமக்கு இனியவராகின்றார்

30. Tiru-k-karuppaṟiyalūr Paṇ: Naṭṭarākam

cimmāntu cimpuḷittu-c- cintaiyiṉil
vaitt[u]ukantu tiṟampā vaṇṇam
kaimmāviṉ urivaipōrt[tu] umaiveruva-k-
kaṇṭāṉai-k- karuppa ṟiyalūr-k-

koymmāvin malar-c-cōlai-k- kuyilpāṭa
mayilāṭum kokuṭi-k- kōyil
emmānai manattinal ninaintapō[tu]
avarnamak[ku] iniya vārē. 1

The Lord, who saw Umā startled
When He flayed the elephant's skin to cover Himself,
Resides at Kokuṭi shrine in Karuppariyalūr,
Where in the mango groves sing the cuckoos
While in the flower gardens dance the peacocks;
With majestic pride, half shutting the eyes
Placing the Lord in the heart with joy
If we meditate on Him without swerving
From one-pointed mind,
Ah! He becomes so sweet to us!

1. The word *cemmāntu* has changed into 'cimmāntu' in the first line. It means being majestic, straightening. The postures of meditation are sufficiently indicated in this passage and other hymns.
2. The word *cimpuḷittu* indicates closing the eyes in such a way as to concentrate on the centre of forehead, ājñā between the eye brows.
3. The third line is definitely adapted by Ārūrar from the following hymn of Tirunāvukkaracar:

"koy-y-ulām malar-c-cōlai-k- kuyilkūva mayilālum ārūrarai" [IV 5.1,3].

The same line without any change occurs in the third line of the sixth hymn of this decad.

4. The subjective experience and ecstatic joy, arising out of meditation, concentration and absorption has been touchingly expressed in the end of every hymn of this decad.

300

நீற்றாரும் மேனியராய் நினைவார்தம்
உள்ளத்தே நிறைந்து தோன்றும்
காற்றானைத் தீயானைக் கதிரானை
மதியானைக் கருப்ப றியலூர்க்
கூற்றானைக் கூற்றுதைத்துக் கோல்வளையாள்
அவளோடும் கொகுடிக் கோயில்
ஏற்றானை மனத்தினால் நினைந்தபோ(து)
அவர்நமக்(கு) இனிய வாறே. 2

திருநீறு நிறைந்த திருமேனியுடையவராய்த் தியானிப்பவரின் உள்ளத்தில் நிறைந்து தோன்றுபவனும்; காற்று, தீ, கதிரவன், திங்கள் என்பனவாய்க் கலந்து நிற்பவனும்; அழித்தல் தொழில் உடையவனும், யமனை (அன்பனுக்காக) உதைத்தவனும், வளையணிந்த உமையோடும் திருக்கருப்பறியலூர் என்னும் தலத்தில் கொகுடிக் கோயிலில் விளங்கும் இடப வாகனனும் ஆகிய இறைவனை மனத்தினால் இடைவிடாது தியானித்தபொழுதில், அப்பெருமான் நமக்கு இனியவராகின்றார்.

ni̱rrārum mēniyarāy ninaivārtam
uḷḷattē niraintu tōnrum
kārrānai-t- tīyānai-k- katirānai
matiyānai-k- karuppa riyalūr-k-
kūrrānai-k- kūrrutaittu-k- kōlvaḷaiyāḷ
avaḷōṭum kokuṭi-k- kōyil
ērrānai manattināl ninaintapo[tu]
avarnamak[ku] iniya vārē. *2*

The Lord, besmearing his body with ashes
Fills the heart of those who think of Him!
He is the air, the fire, sun and moon,
Destruction is His profession;

He kicked the god of death!
With his spouse of beautiful bangles
He enshrines in Kokuṭi shrine at Karuppaṟiyalūr,
He is the rider of the bull!
If we meditate on Him with single mind
Ah! He becomes so sweet to us!

1. Contemplation is emphasised in the first and last line for the realisation of god.
2. The Lord as the immanent principle is exaggerated to be the material objects, both gross and subtle in the second line.
3. The word *kōlvaḷaiyāḷ* denoting Umā also occurs in the hymns 4 and 7.

301

முட்டாமே நாள்தோறும் நீர்மூழ்கிப்
பூப்பறித்து மூன்று போதும்
கட்டார்ந்த இண்டைகொண்(டு) அடிசேர்த்தும்
அந்தணர்தம் கருப்ப றியலூர்க்
கொட்(டு)ஆட்டுப் பாட்டாகி நின்றானைக்
குழகனைக் கொகுடிக் கோயில்
எட்டான மூர்த்தியை நினைந்தபோ(து)
அவர்நமக்(கு) இனிய வாறே. 3

ஒவ்வொரு நாளும் தடையின்றி நீராடி, பூக்களைப் பறித்து, காலை, உச்சி, மாலை என்ற மூன்று காலங்களிலும் கட்டப்பெற்ற இண்டை மாலையினைத் திருவடியில் சேர்ப்பித்து வழிபாடு புரியும் அந்தணர்களின் திருக்கருப்பறியலூர் என்னும் தலத்தில் கொகுடிக் கோயிலில் விளங்கும், வாத்திய முழக்கமும் ஆடலும் பாடலுமாகி நின்ற பெருமானும் குழகனும் ஆகிய எட்டுருவாய்த் திகழும் இறைவனை மனத்தினால் இடைவிடாது தியானித்தபொழுதில், அப்பெருமான் நமக்கு இனியவராகின்றார்.

muṭṭāmē nāḷtōṟum nīrmūḻki-p-
pū-p-paṟittu mūṉṟu pōtum
kaṭṭārnta iṇṭaikoṇ[ṭu] aṭicērttum
antaṇartam karupp ṟiyalūr-k-
koṭ[ṭu]āṭṭu-p- pāṭṭāki niṉṟāṉai-k-
kuḷakaṉai-k- kokuṭi-k- kōyil
eṭṭāṉa mūrttiyai niṉaintapō[tu]
avarnamak[ku] iṉiya vāṟē. 3

The Antaṇars of Karuppaṟiyalūr
Who dip in the water daily
Pluck the flowers to offer obeisance
In the morn, noon and eve
Place the bunch of Iṇṭai blooms
At Lord's feet, without hindrance;
The Embodiment of Beauty,
Manifested Himself as time measure,
Dance, music and poetry;
In Kokuṭi shrine abides Aṣṭamūrti;
If we meditate on Him,
Ah! He becomes so sweet to us!

1. The word *muṭṭāmē* means without any deficiency or break.
2. The modes of worship are graphically drawn in the first two lines.
3. The *iṇṭai* flowers are favourite with Śiva.
4. The word *koṭṭu* in the third line may mean the measure of time i.e. tāḷa or drumming.
5. Eight aspects of the Lord's form include the five gross elements, sun, moon and the soul. In all the *Tirumuṟais*, this form is celebrated. In *Paripāṭal* also, there is a reference to this manifestation [*Pari.* 3:4-5].

302

விருந்தாய சொல்மாலை கொண்(டு)ஏத்தி
வினைபோக வேலி தோறும்
கருந்தாள வாழைமேல் செங்கனிகள்
தேன்சொரியும் கருப்ப றியலூர்க்
குருந்தாய முள்ளெயிற்றுக் கோல்வளையாள்
அவளோடும் கொகுடிக் கோயில்
இருந்தானை மனத்தினால் நினைந்தபோ(து)
அவர்நமக்(கு) இனிய வாறே. 4

புதுப்புது யாப்புக்களில் புனையப்பெற்ற பாமாலைகளைக் கொண்டு அன்பர்கள் தம் வினை நீங்க ஏத்தும்படி, வயல்கள் தோறும் வலிய அடியுடைய செவ்வாழைகளின்மேல் சிவந்த பழங்கள்தம் சாற்றினைச் சொரியும் வளம் மிக்க திருக்கருப்பறியலூர் என்னும் தலத்தில் கொகுடிக் கோயிலில் இளைய கூரிய பற்களையும் அழகிய வளையலையும் கொண்ட உமையுடன் எழுந்தருளியிருக்கும் இறைவனை இடைவிடாது மனத்தினால் தியானித்தபொழுதில், அப்பெருமான் நமக்கு இனியவராகின்றார்.

viruntāya colmālai koṇ[ṭ]ētti
viṉaipōka vēli tōṟum
karuntāḷa vāḻaimēl ceṅkaṉikaḷ
tēṉcoriyum karuppa ṟiyalūr-k-
kuruntāya muḷeyiṟṟu-k- kōlvaḷaiyāḷ
avaḷōṭum kokuṭi-k- kōyil
iruntāṉai maṉattiṉāl niṉaintapō[tu]
avarnamak[ku] iṉiya vāṟē. 4

With fresh and new garland of words
The pietists adore the Lord,
To wipe out their karmic bonds,
At Karuppaṟiyalūr, girt by lands
Where shower the red fruits

The honey on strong footed plantains,
In Kokuṭi shrine,
The Lord abides with His consort of beautiful bangles,
And with teeth tender and sharp,
If we meditate on Him with single mind
Ah! He becomes so sweet to us!

1. The poems of the patikams are fresh and new, unknown to ancient Tamil. The diction, language, metre, theme, and purpose are new in these original creations. They are rightly identified as "viruntu āya colmālai", fully in consonance with the concept of the genre *viruntu*, as defined in the Poruḷatikāram of *Tolkāppiyam* [Sutra, 540].
2. The path of *patikam* [-patikaneṟi] or pāṭalneṟi is devised by the *Tēvāram* trio to be the best means of winning the Lord's grace and salvation, as noted in the first line.
3. The fertility and beauty of the rural city is depicted in the second line.

303

பொடியேறு திருமேனிப் பெருமானைப்
பொங்(கு)அரவக் கச்சை யானைக்
கடிநாறும் பூம்பொய்கைக் கயல்வாளை
குதிகொள்ளும் கருப்ப றியலூர்க்
கொடியேறி வண்டினமும் தண்தேனும்
பண்செய்யும் கொகுடிக் கோயில்
அடியேறு கழலானை நினைந்தபோ(து)
அவர்நமக்(கு) இனிய வாறே. 5

திருநீறு பூசிய அழகிய வடிவுடைய பெருமானும் சீறும் பாம்பினைக் கச்சையாக அரையில் உடையவனும்; மணம் கமழும் மலர்த்தடாகங்களில் கயலும் வாளையும் குதித்து விளையாடும் பொலிவு மிக்க திருக்கருப்பறியலூரில், கொடிப்பூக்களில் வண்டு, தேன் என்னும் இவற்றின் கூட்டங்கள் மொய்த்துப் பண்பாடுதற்கு இடமாகிய கொகுடிக் கோயிலில் எழுந்தருளியிருப்பவனும் திருவடியில் கழலை அணிந்தவனும் ஆகிய இறைவனை இடைவிடாது தியானித்தபொழுதில் அப்பெருமான் நமக்கு இனியவராகின்றார்.

poṭi-y-ēṟu tirumēṉi-p- perumāṉai-p-
poṅ[ku]arava-k- kaccai yāṉai-k-
kaṭināṟum pūmpoykai-k- kayalvāḷai
kutikoḷḷum karuppa ṟiyalūr-k-
koṭi-y-ēṟi vaṇṭiṉamum taṉṭēṉum
paṇceyyum kokuṭi-k- kōyil
aṭi-y-ēṟu kaḻalāṉai niṉaintapō[tu]
avarnamak[ku] iṉiya vāṟē. 5

The Master in His divine body
Besmeared the dusts (of ashes);
Hissing serpent becomes His waist-band;
At Karuppaṟiyalūr,
Where in the ponds of fragrant flowers
Frisk the carps;
The swarm of bees and beatles
Perform music on creeper blooms,
In Kokuṭi shrine abides the Lord
Whose foot [right] bears heroic anklet,
If we meditate on Him
Ah! He becomes so sweet to us!

1. The natural description in the second line adds lustre to the poetry.

2. The humming of the bees and beetles is often exaggerated as melody and music. It is the opinion of the specialists that mankind learnt the arts of music and dance only from nature.

304

பொய்யாத வாய்மையினால் பொடிபூசிப்
போற்றிசைத்துப் பூசை செய்து
கையினால் எரியோம்பி மறைவளர்க்கும்
அந்தணர்தம் கருப்ப றியலூர்க்
கொய்யுலாம் மலர்ச்சோலைக் குயில்கூவ
மயில்ஆலும் கொகுடிக் கோயில்
ஐயனைஎன் மனத்தினால் நினைந்தபோ(து)
அவர்நமக்(கு) இனிய வாறே. 6

மறந்தும் பொய்பேசாத வாய்மையுடன் திருநீறுபூசி இறைவனைப் 'போற்றி' பாடி வழிபாடு செய்து தம் கையினால் எரி வளர்த்து மறை நெறியை ஓம்பும் அந்தணர்களின் திருக்கருப்பறியலூர் என்னும் தலத்தில், கொய்தல் பொருந்தும் பூம்பொழில்களில் குயில்கள் கூவ மயில்கள் ஆடுகின்ற கொகுடிக்கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கும் தலைவனை இடைவிடாது மனத்தினால் தியானித்தபொழுதில் அப்பெருமான் நமக்கு இனியவராகின்றார்.

poyyāta vāymaiyiṉāl poṭipūci-p-
pōṟṟicaittu-p- pūcai ceytu
kaiyiṉāl eri-y-ōmpi maṟaivaḷarkkum
antaṇartam karuppa ṟiyalūr-k-
koy-y-ulām malar-c-cōlai-k- kuyilkūva
mayilālum kokuṭi-k- kōyil
aiyaṉaieṉ maṉattiṉāl niṉaintapō[tu]
avarnamak[ku] iṉiya vāṟē. *6*

The Antaṇars of Karuppaṟiyalūr
Eschewing falsehood truthfully worship;
Besmeared with ash, they sing and offer
Presents in the sacrificial fire
And follow Vedic path.
In that city, in the flower groves
Dance the peacocks to the cuckoos' tune.

The Chief abides in Kokuṭi shrine
Single-minded. I meditate on Him,
Ah! so sweet He becomes to all of us!

1. Chracter is the hallmark of Antaṇar. Tiruvaḷḷuvar openly declared that even if a Brahmin has forgotten the Vedic songs, he could learn them subsequently. But if he lost character, he has ruined himself [134]. Ārūrar, in the footsteps of the moral philosopher, has presented the Antaṇars of his own times to have possessed immaculate character, marked by absense of falsehood and practice of truthfulness, hailed by Tiruvalluvar to be the paramount virtue [297].
2. As noted already, the third line seems to be an unconscious reproduction of Tirunāvukkaracar's hymn which has made an indelible influence on his mind.
3. In the last line the usage **aiyaṉai eṉmanattiṉāl . . . avar namakku** is an instance for orumai-p-paṉmai mayakkam i.e. the confusion of singular and plural in the first person. In the next hymn also such usage is recurred. However, such exceptional usages gained currency even in Sangam classics. Vide *Malaipaṭukaṭām* 50, 157, *Kali-t-tokai* 9.4, 8, 11. In them, the same type of confused usage is found in second person.

305

செடிகொள்நோய் உள்ளளவும் தீவினையும்
தீர்ந்தொழியச் சிந்தை செய்ம்மின்
கடிகொள்பூந் தடம்மண்டிக் கருமேதி
கண்படுக்கும் கருப்ப றியலூர்க்
கொடிகொள்பூ நுண்ணிடையாள் கோல்வளையாள்
அவளோடும் கொகுடிக் கோயில்
அடிகளைஎன் மனத்தினால் நினைந்தபோ(து)
அவர்நமக்(கு) இனிய வாறே. 7

துன்பம் தரும் நோய்கள் உள்ளவரையும் கொடிய வினைகள் அகன்றொழியும் பொருட்டு இறைவனைச் சிந்தனை செய்வீர்களாக! நறுமணப் பூக்கள் விளங்கும் பொய்கைகளில் மூழ்கிக் கரிய எருமைகள் கண் துயிலும் திருக்கருப்பறியலூர் என்னும் தலத்தில் கொகுடிக் கோயிலில் பூங்கொடி போன்ற நுண்ணிய இடையினையும் அழகிய வளையினையும் கொண்ட உமையுடன் எழுந்தருளியிருக்கும் ஞானகுரவனை இடைவிடாது மனத்தினால் தியானித்தபொழுதில், அப்பெருமான் நமக்கு இனியவராகின்றார்.

ceṭikoḷnōy uḷḷaḷavum tīviṉaiyum
tīrntoḻiya-c- cintai cey-m-miṉ
kaṭikoḷpū-n- taṭammaṇṭi-k- karumēti
kaṉpaṭukkum karuppa ṟiyalūr-k-
koṭikoḷpū nuṇ-ṇ-iṭaiyāḷ kōlvaḷaiyāḷ
avaḷōṭum kokuṭi-k- kōyil
aṭikaḷaieṉ maṉattiṉāl niṉaintapō[tu]
avarnamak[ku] iṉiya vāṟē. 7

Pray [oh devotees!] concentrate on Him
To annul the karmic bonds,
Till the pain-giving ailments exist;
At Karuppaṟiyalūr,
Where in the fragrant flower tanks
Immerse the dark buffaloes and sleep;
In Kokuṭi shrine,
The Preceptor abides with His consort of beautiful bangles
Whose waist looks like the flower-creeper;
If I meditate on Him with single mind
Ah! He becomes so sweet to us!

1. The Śaiva apostles like Ārūrar always emphassied meditation to exterminate the psychical and physical ailments.

2. The word *aṭikaḷ* in the sense of Guru (preceptor) is significant here, since his guidance is essential for the practitioner to embark on yoga mārga.

306

பறையாத வல்வினைகள் பறைந்(து)ஒழியப்
பன்னாளும் பாடி யாடிக்
கறையார்ந்த கண்டத்தன் எண்தோளன்
முக்கண்ணன் கருப்பறியலூர்க்
குறையாத மறைநாவர் குற்றேவல்
ஒழியாத கொகுடிக் கோயில்
உறைவானை மனத்தினால் நினைந்தபோ(து)
அவர்நமக்(கு) இனிய வாறே. 8

அகலாத கொடிய வினைகள் அகன்றொழியும் பொருட்டுப் பலநாள்களும் கறைபடிந்த கண்டத்தினன் என்றும் எட்டுத் தோள்களும் முக்கண்களும் உடையவன் என்றும் பாடியும் ஆடியும்; திருக்கருப்பறியலூர் என்னும் தலத்தில் மறைகளை ஓதுவதில் குறையாத நாவினராகிய அந்தணர்கள் புரியும் திருத்தொண்டுகள் நீங்காத கொகுடிக் கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கும் இறைவனை இடைவிடாது மனத்தினால் தியானித்தபொழுதில், அப்பெருமான் நமக்கு இனியவராகின்றார்

paraiyāta valvinaikal parain[tu]oliya-p-
pannāḷum pāṭi -y-āṭi-k-
karai-y-ārnta kaṇṭattan eṇtōḷan
mu-k-kaṇṇan karuppa riyalūr-k-
kuraiyāta marainávar kurrēval
oliyāta kokuṭi-k- kōyil
uraivānai manattināl ninaintapō[tu]
avarnamak[ku] iniya vārē. 8

To annul the interminable cruel deeds,
Antaṇars never diminish the recital of Vedas
And performance of menial service,
For days together dancing and singing
The glory of Lord with spotted throat,

Eight shoulders and three eyes;
Residing in Kokuṭi shrine at Karuppaṟiyalūr;
If we meditate on Him with single mind,
Ah! He becomes so sweet to us!

1. The removal of karmic bonds is often stressed for the attainment of salvation. Singing and dancing in ecstacy are the preliminaries, offering the devotee a calm and firm mind, fit for concentration and absorption.

2. *Kuṟṟēval* is a compound, made up of kuṟu(mai) + ēval, meaning small services.

307

சங்(கு)ஏந்து கையானும் தாமரையின்
மேலானும் தன்மை காணாக்
கங்(கு)ஆர்ந்த வார்சடைகள் உடையானை
விடையானைக் கருப்ப றியலூர்க்
கொங்(கு)ஆர்ந்த பொழிற்சோலை சூழ்கனிகள்
பலஉதிர்க்கும் கொகுடிக் கோயில்
எங்கோனை மனத்தினால் நினைந்தபோ(து)
அவர்நமக்(கு) இனிய வாறே. 9

சங்கினைக் கையில் ஏந்திபுள்ள திருமாலும் தாமரை மலர்மேல் இருக்கும் நான்முகனும் தன் தன்மை காண இயலாதவனும் கங்கையினைத் தாங்கிய நீண்ட சடையனும் இடபவாகனத்தை உடையவனும்; திருக்கருப்பறியலூர் என்னும் தலத்தில் தேன் ததும்பும் பொழிற்சோலைகள் சுற்றிலும் பழங்கள் பலவற்றை உதிர்த்தற்கு இடமாகிய கொகுடிக் கோயிலில் எழுந்தருளியிருப்பவனும் ஆகிய எம் அரசனை மனத்தினால் இடைவிடாது தியானித்தபொழுதில், அப்பெருமான் நமக்கு இனியவராகின்றார்.

caṅ[ku]ēntu kaiyāṉum tāmaraiyiṉ
mēlāṉum taṉmai kāṇā-k-
kaṅ[ku]ārnta vārcaṭaikaḷ uṭaiyāṉai
viṭaiyāṉai-k- karuppa ṟiyalūr-k-
koṅ[ku]ārnta poḻilcōlai cūḻkaṉikaḷ
palautirkkum kokuṭi-k- kōyil
eṅkōṉai maṉattiṉāl niṉaintapō[tu]
avarnamak[ku] iṉiya vāṟē. 9

He, who bears conch in his hand
And he, who is seated on the lotus
Could not cognize the nature of our Lord,
Who bears the Ganges on His mat-locks
And rides on the bull.
At Karuppaṟiyalūr,
Encircled by the groves and gardens
Spilling honey drops and casting off fruits,
Our Lord abides in Kokuṭi shrine.
If we meditate on Him with single mind
Ah! He becomes so sweet to us!

1. The transcendant nature of the supreme Lord is noted in the first line.

2. The word *kaṅkai* has been contracted as 'kaṅku', [meaning Ganges] due to metrical exegency.

3. The natural background of the temple site is depicted in the third line.

308

பண்டாழின் இசைமுரலப் பன்னாளும்
பாவித்துப் பாடி ஆடிக்
கண்டார்தம் கண்குளிரும் களிக்கமுகம்
பூஞ்சோலைக் கருப்ப றியலூர்க்
குண்டாடும் சமணரும் சாக்கியரும்
புறம்கூறும் கொகுடிக் கோயில்
எண்தோளெம் பெருமானை நினைந்தபோ(து)
அவர்நமக்(கு) இனிய வாறே. 10

யாழின் இசை ஒலிக்கவும் பலநாளும் மனத்தினால் பாவித்துப் பாடியும் ஆடியும் பார்த்தவர்களின் விழிகளைக் குளிர்விக்கும் களிப்புடைய கமுகம் தோட்டங்களும் பூம்பொழில்களும் பொருந்திய திருக்கருப்பறியலூர் என்னும் தலத்தில், குண்டராகிய சமணர்களும் பௌத்தர்களும் புறம்பேசும் கொகுடிக் கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கும் எண்தோள் ஈசனாகிய எம் இறைவனை இடைவிடாது தியானித்தபொழுதில், அப்பெருமான் நமக்கு இனியவராகின்றார்.

paṇṭāḻiṉ icaimurala-p- paṉṉāḷum
pāvittu-p- pāṭi āṭi-k-
kaṇṭārtam kaṇkuḷirum kaḷi-k-kamukam
pūñcōlai-k- karuppa ṟiyalūr
kuṇṭāṭum camaṇarum cākkiyarum
puṟamkūṟum kokuṭi-k- kōyil
eṇtōḷem perumāṉai niṉaintapō[tu]
avarnamak[ku] iṉiya vāṟē. 10

The eyes of those,
Who for days together dance and sing
To the harmony of harp music,
Become cool, viewing the arecanut palms
And flower groves of Karuppaṟiyalūr;

The stout Jains and Sākyas slander
Our Lord of eight shoulders,
Who abides in Kokuṭi shrine,
If we meditate on Him
Ah! He becomes so sweet to us!

1. The word *yāḻ*, the peculiar musical instrument of the Tamils, sometimes compared to the western harp, is changed to 'āḻ' in the first line. The loss of initial palatal y-is a special feature in Tamil and other South Dravidian languages. Eg. Yāmai > āmai, yāṟu > āṟu, yār > ār etc.
2. In this hymn also, the efficacy of fine arts such as music and dance is noted. These arts have been nurtured by the spiritual and secular forces.
3. A picture of the heterodox Jains and Buddhists is drawn in the third line.

309

கலைமலிந்த தென்புலவர் கற்றோர்தம்
இடர்தீர்க்கும் கருப்ப றியலூர்க்
குலைமலிந்த கோள்தெங்கு மட்(டு)ஒழுகும்
பூஞ்சோலைக் கொகுடிக் கோயில்
இலைமலிந்த மழுவானை மனத்தினால்
அன்புசெய்(து) இன்பம் எய்தி
மலைமலிந்த தோள்ஊரன் வனப்பகையப்
பன்உரைத்த வண்த மிழ்களே. 11

திருக்கருப்பறியலூர் என்னும் தலத்தில், குலைகள் நிறைந்துள்ள தென்னைகளையும் தேன் சிந்தும் பூம்பொழில்களையும் கொண்ட கொகுடிக் கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கும் இலை வடிவம் கொண்ட மழுப்படை ஏந்திய இறைவனை மனத்தினால் தியானித்துப் பத்தி செய்து அதனால் இன்பம் உற்று, மலை போன்ற தோள்களைக் கொண்ட ஆரூரன் ஆகிய வனப்பகையப்பன் பாடிய வளம் மிக்க தமிழ்ப்பாடல்கள் கலைச்செல்வம் மிக்க தமிழ்க் கவிஞர்கள், கல்வியாளர்கள் ஆகியோரின் இடரைப் போக்கும்.

kalaimalinta teṉpulavar kaṟṟōrtam
iṭartīrkkum karuppa ṟiyalūr-k-
kulaimalinta kōḷteṅku maṭṭ[u] oḻukum
pū-ñcōlai-k- kokuṭi-k- kōyil
ilaimalinta maḻuvāṉai maṉattiṉāl
aṉpucey[tu] iṉpam eyti
malaimalinta tōḷūraṉ vaṉappakaiyap
paṉuraitta vanṭamiḻ kaḷē. 10

At Karuppaṟiyalūr;
Abundant with affluent and yielding coconuts
And honey dripping flower groves,
The Lord with axe of leaf like shape
Abides in Kokuṭi shrine;
Ārūraṉ with broad and strong shoulders,
Father of Vaṉappakai,
Loving Him deeply
And attaining His bliss
Uttered the rich Tamil [hymns]
Which would demolish the distress of the learned
And Tamil poets, erudite in arts.

1. The Tamil poets are depicted as "teṉpulavar". The attribute 'teṉ' always goes with the southern sweet Tamil. They were well versed in many arts. The usage **kalaimalinta** is favourite with Ārūrar. Vide VII 39.2:2.

2. The word 'kaṟṟōr' denotes all other erudite scholars. Ārūrar firmly believed that the poets and the learned should not praise the mortals, but adore the Almighty who alone could bestow all benefits on the devotees. [vide VII 34.1-10].

3. The phrase 'maṉattiṉāl aṉpuceytal' in the third line refers to the internal and deep-rooted devotion, resulting in boundless joy and eternal bliss.

4. Ārūraṉ was brought up as a prince by his foster father Narasinga Munaiyaraiyar, excelling in all martial arts. So, he had a robust body and hence, the self-appraisal of his gigantic and majestic personality, in the last line.

5. Ārūraṉ has become ūraṉ. It has been a practice all along that, the name is shortened for convenience and also due to endearment.

The specific features of the Decad

1. This decad comprises eleven hymns, like some of the previous decads [2, 7, 12, 13 etc.].
2. The burden of the hymn [1-10] is "kokuṭi-kōyil [emmāṉai] manattiṉāl niṉaintapōtu avarnamak[ku] iṉiyavāṟē", being the last phrase of the penultimate line, followed by the last line, with some minor variations.
3. In hymns 3, 5 and 10, the word 'maṉattiṉāl is omitted to meet the metrical exigency. In some hymns 'maṉattiṉāl is preceded by "eṉ" (6,7).
4. As in the previous decads [1, 21, 24, 27, 28], at the beginning of the fourth line, immediately followed by the phrase **kokuṭi-k-kōyil**, Ārūrar used some epithets indicating the relationship between him and the Lord.
5. In most of the hymns, the holy city Karuppaṟiyalūr occurs in the end of every second line either with the association of the Lord or the Vedic Antaṉars. In some hymns, the natural beauty of the city is depicted [4, 5, 6, 7 and 10].
6. Similarly, the shrine **kokuṭi-k-kōyil** is associated with the description of the Lord in many hymns [2, 3, 4, 7, 9] and with the Antaṉars in hymn 8. In other hymns the natural surroundings of the temple are wonderfully depicted.
7. Divinity has been attached to music, dance and drumming (3).
8. The modes of worship, prevalent during Ārūrar's period are revealed in some hymns [3, 4, 6, 7, 8 & 10]
9. According to the Śaiva tradition, Ārūrar followed the path of meditation [yoga mārga] for realisation. This view becomes valid from the references in the beginning of the hymn and the last line of all hymns.
10. Ārūrar recorded in the 10th hymn the existence of the stout Jains and Buddhists who talked ill of Śaivism. Such references are very rarely found in the *7th Tirumuṟai.*
11. The Tamil poets are described thus: **kalai malinta teṉpulavar**. The usage **vaṉtamiḻkaḷ** a fine appellative to denote the hymns is found in the end of the last hymn.
12. The majestic personality of Ārūrar is expressed by himself in the same hymn.
13. As in the previous decad, here too he calls himself Vaṉappakai-y-appaṉ.
14. The metre of this decad has its model in the previous *Tirumuṟais* [I 129-132; IV 5-6].

A note on the *talam*

31. Tiru-v-iṭaiyāṟu

Periyapurāṇam does not provide details with regard to the situation when Ārūrar composed this decad. However, scholars are of the opinion that after visiting Tirunāvalūr, he proceeded to Tiru-v-iṭaiyāru, on the banks of river Peṇṇai. It exists 5 k.m. northwest to Tiruveṇṇainallūr. Ārūrar celebrated this sacred place, simultaneously recalling similar sthalas, which are either consecrated by the hymns or referred in them. The last phrase **Iṭaiyāṟu iṭaimarutu** is interpreted by some scholars that the first name denotes the city and the next one, the shrine. In the epigraphs of later Colas and Pandyas, the presiding Lord of the temple is called **Tirumarutam tuṟai uṭaiya nāyaṉār**, perhaps because the people of the later period understood by the name **iṭaimarutu** the shrine of Iṭaiyāṟu. However, in the *Tiruvācakam* **Iṭaimarutu** denotes a sacred sthala: "Iṭaimarutu uṟaiyum entāy pōṟṟi" [VIII 4.145]. It may also mean Tiruviṭaimarutūr. So, originally Iṭaiyāṟu and Iṭaimarutu denoted two different holy places. The Lord of Iṭaiyāṟu is known as Iṭaiyāṟṟunātar and His consort, Ciṟṟiṭaināyaki. The sacred Tīrttam is the River Peṇṇai.

From the inscriptions of the temple, it is understood that the temple was periodically renovated and endowments were established for the maintenance of daily worship.

This decad is also called **Tiru-v-iṭaiyāṟṟu-t-tokai.** Glorification of the holy place was considered by the hymnists as sacred as adoration of the presiding Lord. This decad should be studied alongwith Tirunāṭṭu-t-tokai [VII 12] and Ūr-t-tokai [VII 47]. In this decad, Ārūrar has referred to 31 sthalas which are hollowed by individual patikams and eight Vaippu sthalas, viz., Kaccaiyūr, Kāri-k-karai, Kāvam, Tiruvātiraiyāṉ paṭṭiṉam, Nālūr, Paḻaiyāṟu, Perumūr and Vaṭapēṟūr. For further details, please see the introductory portion to the 12th decad.

31. திருஇடையாறு பண்: கொல்லி

310

முந்தை யூர்முது குன்றம் குரங்கணின் முட்டம்
சிந்தை யூர்நன்று சென்றடை வான்திரு வாரூர்
பந்தை யூர்பழை யாறு பழனம்பைஞ் ஞீலி
எந்தை யூர்எய்த மான்இடை யா(று)இடை மருதே. 1

அடியார்களின் உள்ளத்தை ஊராக விரும்பிச் சென்று அடைபவனும், எம் தந்தையும் அன்பரால் எய்தப்பெறும் பெருமானும் ஆகிய இறைவன் கோயில் கொண்ட ஊர்கள்: பழமைமிக்க ஊராகிய திருமுதுகுன்றம், குரங்கணின் முட்டம், திருவாரூர், (மகளிர் விளையாடும்) பந்துகள் ஊரும் பழையாறு, பழனம், பைஞ்ஞீலி, இடையாறு, இடைமருது என்பனவாம்

31. Tiru-v-iṭaiyāṟu Paṇ: Kolli

muntai-y-ūrmutu kuṉṟam kuraṅkaṇiṉ muṭṭam
cintai-y-ūrnaṉṟu ceṉṟaṭai vāṉtiru-v- ārūr
pantai-y- ūrpaḻai yāṟu paḻaṉampaiñ ññli
entai-y- ūreyta māṉiṭai yā[ṟu]iṭai marutē. 1

Into the hearts of devotees
Moves the Lord and resides;
He, who is attainable [by His lovers]
Our Father-the Almighty abides at
The ancient Mutukuṉṟam,
Kuraṅkaṇil muṭṭam, Tiruvārūr,
The balls rolling Paḻaiyāṟu,
Paḻaṉam, Paiññīli, Iṭaiyāṟu and Iṭaimarutu.

1. The word muntai-y-ūr in the first line denotes the ancient city, being an attribute to Mutukuṉṟam.

2. The second line deserves to be compared with the following passage in the *Tiruvācakam*:

"Cīrār peruntuṟaiyāṉ eṉṉuṭaiya cintaiyē
ūrāka-k-koṇṭāṉ uvantu" [VIII 47.11].

If Arūrar's reference denoted Maṇikkavācakar, then he should have lived after the later.

3. eytu+ammāṉ shortened as eytamāṉ It is an instance of haplology. Ammān and Pemmāṉ are synonyms, denoting the Lord.

4. Some suggested that Muntaiyūr and Pantaiyūr are Vaippu-t-talams. A Vaippu-t-talam is one which has no separate decad but indicated in the course of the hymns of another shrine.

311

சுற்றும் ஊர்சுழி. யல்திருச் சோபுரம் தொண்டர்
ஒற்றும் ஊர்ஒற்றி யூர்திரு வூறல் ஒழியாப்
பெற்றம் ஏறிபெண் பாதி யிடம்பெண்ணைத் தெண்ணீர்
எற்றம் ஊர்எய்த மான்இடை யா(று)இடை மருதே. 2

எருதினை விடாது ஊர்பவனும், உமையினை உடம்பின் பகுதியில் கொண்டவனும் அன்பரால் எய்தப்பெறும் பெருமானும் ஆகிய இறைவன் கோயில் கொண்ட ஊர்கள்: தொண்டர் வலம்வரும் ஊராகிய சுழியல், அழகிய சோபுரம், அவர்கள் ஒற்றிக்கொள்ளும் ஊராகிய ஒற்றியூர், அழகிய ஊறல், பெண்ணையாற்றின் தெளிந்த நீர் எற்றும் ஊராகிய இடையாறு, இடைமருது என்பனவாம்.

cuṟṟum ūrcuḻi yaltiru-c- cōpuram toṇṭar
oṟṟum ūroṟṟi-y- ūrtiru-v- ūṟal oḻiyā-p-
peṟṟam ēṟipeṇ pāti-y- iṭampeṇṇai-t- teṇṇīr
eṟṟam ūreyta māṉiṭai yā[ṟu]iṭai marutē. *2*

He, who mounts the bull
Without any break,
He, who has woman in His half
He, who is attainable [by His lovers]
Abides at Cuḻiyal,

Where the devotees circumambulate
The beautiful Cōpuram, Orriyūr,
Where the servitors shelter,
The fair Ūral, Itaiyāru,
Dashed by the clear waters of Pennai
And Itaimarutu.

1. The word *orrum* here means sheltering.
2. The relative participle of ceyyum pattern has been slightly changed into "erram", to keep the neatness of sound pattern of the assonance, especially in the third line.
3. From the description of the third line, it becomes clear that Itaiyāru, referred in this decad is irrigated by the flow of River Pennai, since there are many places bearing the same name in different locations.

312

கடங்கள் ஊர்திருக் காரி கரைகயி லாயம்
விடங்கள் ஊர்திரு வெண்ணிஅண் ணாமலை வெய்ய
படங்கள் ஊர்கின்ற பாம்பரை யான்பரஞ் சோதி
இடங்கொள் ஊர்எய்த மான்இடை யா(று)இடை மருதே. 3

கொடிய படங்களுடன் ஊர்ந்து செல்லும் பாம்புகளை அரையில் கட்டியவனும் பரஞ்சோதியாய் இருப்பவனும் அன்பரால் எய்தப்பெறும் பெருமானும் ஆகிய இறைவன் கோயில் கொண்ட ஊர்கள்: நேர்த்திக் கடன்கள் நடைபெறும் காரிகரை, கயிலாயம், தேன்பெருகும் அழகிய வெண்ணி, அண்ணாமலை, இடையாறு, இடைமருது என்பனவாம்.

kaṭaṅkaḷ ūrtiru-k- kāri karaikayi lāyam
viṭaṅkaḷ ūrtiru veṇṇian ṇāmalai veyya
paṭaṅkaḷ ūrkinra pāmparai yāṉparañ cōti
iṭaṅkoḷ ūreyta māniṭai yā(ṟu)iṭai marutē. 3

He, who fastened in His waist
The crawling hooded serpents,
He, who is supreme Effulgence

He, who is attainable [by His lovers]
Abides at Kārikarai,
Where offerings are given
In fulfilment of many a vow,
And at Kayilāyam, lovely Veṇṇi,
Drenched with flow of honey,
Aṇṇāmalai, Iṭaiyāṟu and Iṭaimarutu.

1. The primary kind of full assonance is found in the initial feet of this hymn.
2. Some upheld that Kaṭaṅkaḷ ūr and Viṭaṅkalūr are Vaippu-sthala. Actually Kārikarai is such a holy place, in Toṇṭaināṭu. According to *Periyapurāṇam*, Tiruñāṉacampantar and Tirunāvukkaracar visited this sthala on their way to Triu-k-kāḷatti. In the inscriptions, the Lord of this sacred shrine is called Tiru-k-kārikkarai uṭaiya Nāyaṉār and Tiru-k-kārippiḷḷaiyār.
3. Instead of **iṭaṅkoḷūr**, iṭaṅkalūr is also found in some editions, as an alternant form.

313

கச்சை யூர்கா வம்கழுக் குன்றம்கா ரோணம்
பிச்சை யூர்திரி வான்கட வூர்வட பேறூர்
கச்சி யூர்கச்சி சிக்கல்நெய்த் தானம் மிழலை
இச்சை யூரஎய்த மான்இடை யா(று)இடை மருதே. 4

பிச்சையின் பொருட்டு ஊர்தொறும் திரிபவனும் அன்பரால் எய்தப்பெறும் பெருமானும் ஆகிய இறைவன் கோயில் கொண்ட ஊர்கள்: கச்சையூர், காவம், கழுக்குன்றம், காரோணம், கடவூர், வடபேறூர், கச்சணிந்த காமக்கோட்டியின் ஊராகிய கச்சி, சிக்கல், நெய்த்தானம் வீழிமிழலை, இடையாறு, இடைமருது என்பனவாம்.

kaccai yūrkā-v- amkaḻuk kuṉṟamkā rōṇam
piccai-y-ūrtiri vāṉkaṭa vūrvaṭa pēṟūr
kacci-y- ūrkacci cikkalneyt tāṉam miḻalai
iccai-y- ūreyta māṉiṭai yā[ṟu]iṭai marutē. 4

He, who roams every city for alms
He, who is attainable [by His lovers]

Abides at Kaccaiyūr, Kāvam,
Kaḻukkuṉṟam, Kārōṇam, Kaṭavūr,
Vaṭapēṟūr, Kacci, the city of Pārvati,
Wearing a corslet,
Cikkal, Neyttāṉam, Miḻalai,
Iṭaiyāṟu and Iṭaimarutu.

1. Aruṇai vadivelu Mudaliar has meant by the word *kā* the holy places with the suffix kā and illustrated Āṉaikkā, Kōlakkā etc. It is better to take *kāvam* as one word denoting the vaippu sthala, adjacent to Maturai.
2. Kārōṇam may denote Kuṭantai-k-karōṇam or Nākai-k-kārōṇam, or both.
3. Kaccaiyūr and Vaṭapēṟūr are treated as Vaippu sthalas. Their locations have not been identified so far.

314

நிறையன் ஊர்நின்றி யூர்கொடுங் குன்றம் அமர்ந்த
பிறையன் ஊர்பெரு மூர்பெரும் பற்றப் புலியூர்
மறையன் ஊர்மறைக் காடு வலஞ்சுழி வாய்த்த
இறையன் ஊர்எய்த மான்இடை யா(று)இடை மருதே. 5

எவ்விடத்தும் நிறைந்துள்ளவனும், விரும்பிய இளம்பிறை சூடியவனும், மறையை வழங்கியவனும், அன்பரால் எய்தப்பெறும் பெருமானும் ஆகிய இறைவன் கோயில்கொண்ட ஊர்கள்: நின்றியூர், கொடுங்குன்றம், பெருமூர், பெரும்பற்றப்புலியூர், மறைக்காடு, வலஞ்சுழி, இடையாறு, இடைமருது என்பனவாம்

niṟaiyaṉ ūrniṉṟi yūrkoṭuṅ kuṉṟam amarnta
piṟaiyaṉ ūrperu mūrperum paṟṟap puliyūr
maṟaiyaṉ ūrmaṟaik kāṭu valañcuḻi vāytta
iṟaiyaṉ ūreyta māṉiṭai yā[ṟu]iṭai marutē. 5

He, who is omnipresent
He, who adorns [on His crest] the cresent

He, who revealed the Vedas
He, who is attainable [by His lovers]
Abides at Ninriyūr, Koṭuṅkuṉṟam,
Perumūr, Perumparrappuliyūr, Maraikkāṭu,
Valañculi, Iṭaiyāṟu and Iṭaimarutē.

1. This hymn also is in full assonance in the first foot of all the four metrical lines.
2. Niraiyanūr, Piraiyanūr and Maraiyanūr are held as Vaippusthalas. Some read **iraiyanūr** as iraivanūr and include in the list of vaippusthalas. It seems that such epithets as niraiyan, piraiyan etc., denote the intrinsic and attributive nature of Śiva. They should not be taken as part of place names which are not identified so far.
3. Perumpparrappuliyūr denotes Chidambaram, as adored by Vyāgrapāda, the tiger-legged sage.

315

திங்க ளூர்திரு வாதிரை யான்பட் டினம்ஊர்
நங்க ளூர்நறை யூர்நனி நாலிசை நாலூர்
தங்க ளூர்தமி ழான்என்று பாவிக்க வல்ல
எங்க ளூர்எய்த மான்இடை யா(று)இடை மருதே. 6

தமிழினால் பாவனை புரிதற்குரியவனும், அன்பரால் எய்தப்பெறும் பெருமானும் ஆகிய எங்கள் இறைவன் கோயில் கொண்டுள்ள ஊர்கள்: திங்களூர், திருவாதிரையான் பட்டினம் என்னும் ஊர், நறையூர், நால்வகைக் கருவியிசைகள் மிக்க நாலூர், இடையாறு, இடைமருது என்பனவாம் ('நங்கள்' என்ற சொல் கேட்பாரை உளப்படுத்தும்; 'எங்கள்' என்பது தன்மைப்பன்மையினரை மட்டும் சுட்டும்; தங்கள் என்பது இறைவரின் என்று கொள்ளுதற்குரிய சொல்),

tiṅka ḷūrtiru vātirai yāṉpaṭ ṭiṉamūr
naṅka ḷūrnaṟai yūrnaṉi nālicai nālūr
taṅka ḷūrtami ḻāṉeṉṟu pāvikka valla
eṅka ḷūreyta māṉiṭai yā[ṟu]iṭai marutē. 6

He, who is contemplated through Tamil
He, who is attainable [by His lovers]

Abides at Tiṅkaḷūr, Tiruvātiraiyāṉ paṭṭiṉam,
Our city-Naṟaiyūr, Nālūr,
Famed for fourfold music,
Iṭaiyāṟu and Iṭaimarutu.

1. Naṅkaḷūr, Taṅkaḷūr and Eṅkaḷūr are taken by some to indicate the Vaippusthalas. These words are formed from the personal plural pronouns nām [I person, inclusive], tām [III person] and yām [I person, exclusive]. They have nothing to do with place names.

2. K. Vellaivaranar is of the opinion that Tiruvātiraiyāṉ paṭṭiṉam should have been a part of Kāviri-p-pūmpaṭṭiṉam. Ātiraiyāṉ denotes Śiva, named after his favourite asterism, Ārudra.

3. Nālicai denotes the music, produced through the instruments made up of skin, reed, string and metal.

4. The word *pāvittal* means thinking and meditating. Ārūrar gives importance to Tamil through which the bhāvana (meditation) is initiated.

316

கருக்க நஞ்சமு(து) உண்டகல் லாலன்கொல் ஏற்றன்
தருக்(கு)அருக் கனைச் செற்றுகந் தான்தன் முடிமேல்
எருக்க நாண்மலர் இண்டையும் மத்தமும் சூடி
இருக்கும் ஊர்எய்த மான்இடை யா(று)இடை மருதே. 7

(கண்டம்) கருக்கும்படியாக விடம்உண்டவனும், கல்லால மரத்தின் நிழலில் இருப்பவனும், கொல்லும் எருதினை ஊர்பவனும், செருக்கிய கதிரவனைத் தண்டித்துப்பின் அருள்பாலித்தவனும், தன் தலைமிசை புதிய எருக்கமலர், இண்டை, ஊமத்தம்பூ முதலியவற்றைச் சூடியவனும், அன்பரால் எய்தப்பெறும் பெருமானும் ஆகிய இறைவன் கோயில் கொண்ட ஊர்கள்: இடையாறு, இடைமருது என்பனவாம்.

karukka nañcamu[tu uṇṭakal lālaṉkol ēṟṟaṉ
taruk[ku]arukkaṉai-c- ceṟṟukan tāntaṉ muṭimēl
erukka nāṇmalar iṇṭaiyum mattamum cūṭi
irukkum ūreyta māṉiṭai yā[ṟu]iṭai marutē. 7

He, who consumed poison,
Blackening [His throat],
He, who is seated beneath kallāl,
He, who mounts the ferocious bull
He, who punished the haughty sun
Later bestowed grace on him,
He who adorned His crest
With fresh erukku, intai and mattam
He, who is attainable [by His lovers]
Abides at Itaiyāru and Itaimarutu.

1. Kallāl denotes banyan tree, which has no aerial roots, i.e. Ficus dalhouseae.
2. Unmattam has become mattam, white-flowered thorn-apple,
3. Intai denotes eight-pinnate soap-pad i.e. acacia intsiacaesia. It also means lotus and smooth jasmine.

317

தேசன் ஊர்வினை தேயநின் றான்திரு வாக்கூர்
பாசன் ஊர்பர மேட்டி பவித்திர பாவ
நாசன் ஊர்நனி பள்ளிநள் ளாற்றை அமர்ந்த
ஈசன் ஊர்எய்த மான்இடை யா(று)இடை மருதே. 8

ஒளிமயமானவனும், (வழிபடுவோரின்) வினைகள் தேயும்படி நிற்பவனும், ஆன்மாக்களிடம் பாசம் (-அன்பு) உடையவனும், பரமேட்டியாய் இருப்பவனும், புனிதனும், பாவத்தை அழிப்பவனும், ஈசனும் அன்பினால் எய்தப்பெறும் பெருமானும் ஆகிய இறைவன் கோயில் கொண்ட ஊர்கள்: ஆக்கூர், நனிபள்ளி, நள்ளாறு, இடையாறு, இடைமருது என்பனவாம்.

tēcan ūrvinai tēyanin rāntiru-v- ākkūr
pācan ūrpara mētti pavittira pāva
nācan ūrnani pallinal lārrai amarnta
īcan ūreyta mānitai yā[ru]itai marutē. 8

He, who is the Embodiment of effulgence
He, who smashes the karmic bonds
He who showers love on His devotees
He who is Parameshtin, the Sacred
He who demolishes the sins [of His servitors]
He who is the Ruler and the wealthy
He who is attainable [by His lovers]
Abides at the beautiful Ākkūr,
Naṉipaḷḷi, Naḷḷāṟu, Iṭaiyāṟu and Iṭaimarutu.

1. Tēcaṉūr, Pācaṉūr, Nācanūr and Īcaṉūr are considered to be vaippu sthalas. It seems that such a view has been held, since the suffix is ūr meaning a city. Since, no place in Tamilnadu is named so, the first component tēcaṉ, pācaṉ, nācaṉ and icaṉ are to be taken epithets, denoting the Lord. "His ūr is the following". Thus, one has to connote the lines.

2. The word *īcaṉ* is derived from the Sanskrit root "īś", which means to rule. Its Tamil equivalent is "āṇṭavaṉ", the Ruler. If it is from aiśvarya, then it means celvaṉ.

318

பேறன் ஊர்பிறைச் சென்னியி னான்பெரு வேளூர்
தேறன் ஊர்திரு மாமகள் கோன்திரு மால்ஓர்
கூறன் ஊர்குரங் காடு துறைதிருக் கோவல்
ஏறன் ஊர்எய்த மான்இடை யா(று)இடை மருதே. 9

பேறு அளிப்பவனும், பிறை முடியினனும், தெளியப் பெறுபவனும், திருமகளின் தலைவனாகிய திருமாலை ஒரு பாகத்தில் கொண்டவனும், இடபவாகனனும், அன்பரால் எய்தப்பெறும் பெருமானும் ஆகிய இறைவன் கோயில் கொண்ட ஊர்கள்: பெருவேளூர், குரங்காடுதுறை, திருக்கோவலூர், இடையாறு, இடைமருது என்பனவாம்.

pēṟaṉ ūrpiṟai-c- ceṉṉiyi ṉāṉperu vēḷūr
tēṟaṉ ūrtiru māmakaḷ kōṉtiru mālōr
kūṟaṉ ūrkuraṅ kāṭu tuṟaitiruk kōval
ēṟaṉ ūreyta māṉiṭai yā[ṟu]iṭai marutē. 9

He, who bestows blessings
He, who adorns His crest with crescent
He, who is the ultimate
He, in whose part is found
Tirumāl, the consort of Lakshmi
He, who has bull-mount
He, who is attainable [by His lovers]
Abides at Peruvēḷūr, Kuraṅkāṭutuṟai,
Tirukkōvalūr, Iṭaiyāṟu and Iṭaimarutu.

1. Some hastened to name Pēṟaṉūr, Tēṟaṉūr, Kūṟaṉūr and Ēranūr as vaippusthalás. It is not proper. Such places are not found. As noted in the previous hymns, the first component pēṟaṉ, tēṟaṉ etc., are to be taken as appellatives of the Lord. "His "ūr" is the following". Thus, the meaning of the hymn is to be understood.

2. In some hymns, Tirumāl instead of Pārvati is said to be the consort of Śiva. Vide Tirunāvukkaracar hymn [IV 40.5].

319

ஊறு வாயினன் நாடிய வன்தொண்டன் ஊரன்
தேறு வார்சிந்தை தேறும் இடம்செங்கண் வெள்ளே(று)
ஏறு வார்எய்த மானிடை யாறிடை மருதைக்
கூறு வார்வினை எவ்விட மெய்குளிர் வாரே. 10

சிவந்த கண்களை உடைய வெள்ளை எருதினை ஊர்பவரும், அன்பரால் எய்தப்பெறுபவரும் ஆகிய பெருமானின் இடையாறு, இடைமருது முதலிய தலங்களைப் பாச்சுவை சுரக்கும் வாயினனும், இறைவனை நாடியவனும் ஆகிய வன்தொண்டன் ஆகிய நம்பி ஆரூரன் தெளிந்தவராகிய பத்தர்களின் சிந்தனைகளில் தெளிவுதரும் வண்ணம் தலங்களைப் (பாடிய இப்பாக்களைக்) கூறுபவர்கள் வினைத்துன்பம் அகல உடல் குளிர்வர்.

ūr̲u vāyin̲an̲ nāṭiya van̲toṇṭan̲ ūran̲
tēr̲u vārcintai tēr̲um iṭamceṅkaṅ veḷ-ḷ-ēr̲[u]
ēr̲u vāreyta mān̲iṭai yār̲(u)iṭai marutai-k-
kūr̲u vārvin̲ai evviṭa meykuḷir vārē. 10

He, who rides the white bull
With red eyes,
He, who is attainable [by His lovers]
Has Iṭaiyār̲u, Iṭaimarutu and such abodes,
Are praised by the seeker of Lord,
Van̲toṇṭan̲ alias Ūran̲,
From whose tongue
Springs forth the sweet hymns
To clarify the limpid devotees' hearts;
From karmic pain relieved are
The reciters, whose body cooled.

1. The word *ūr̲u* connotes tasting, springing etc.
2. Since Ārūran̲ before the learned Assembly, used harsh words, addressing the beguiled Lord without knowing Him, he was given the name van̲toṇṭan̲-'harsh servitor' by the Lord Himself.
3. Ārūran̲ becomes Ūran̲.
4. Evvam+iṭa becomes evviṭa, meaning dismantling of distress.
5. Since the cooling of body is stated, that of mind and soul is understood. Elsewhere in the hymns, the experience of "uḷḷam kuḷirtal" is evidently expressed.

The specific features of the Decad

1. "eytamāṉiṭai yāṟu iṭaimarutē" is the refrain of the hymns of the decad.

2. The metrical lines of the hymns are phonetically conditioned. If the beginning is a nēracai, then the syllabic letters are 13. If it is a nirai acai, the total letters are 14.

3. In some lines (e.g.. 4.1) one letter is reduced. If correct readings are available, then in all probability it would keep symmetry with other lines.

4. The same structural excellence is noticed in the **Tirunāṭṭu-t-tokai**, the twelfth decad, which also unfolded a list of sacred places which either Ārūrar visited, or came to know of.

5. The full assonance, technically known as **talaiyāku etukai** is the hallmark of the hymns in this decad.

6. The enumeration of the names of holy places is musical and spontaneous. Hence, no uniformity with regard to the geographical proximity of the places is found.

7. Ārūrar has attached much importance to Tamil, which according to him formed the media of spiritual exercise.

8. In some hymns, instead of continuous enumeration of sthalas, the greatness of Śiva is glorified.

9. Unlike the 12th decad in which **iṭam** occured to indicate the sacred place, in this decad **ūr** is used to denote the same.

10. The signature hymn (10) refers to Ārūrar as Vaṉtoṇṭaṉ, a name given by Śiva according to *Periyapurāṇam* (XII 1.5.70). This name occurs in other decads also. [vide, 17.11; 31.10; 42.10; 64.10 etc.].

A note on the *talam*

32. Tiru-k-kōṭi-k-kuḻakar

Kōṭi, one of the sthalas on the southern banks of River Cauvery is near Tirumaṟaikkāṭu, another famous holy place in the eastern coastal region. Since the place is at the cape, it is so named. At present it is called Kōṭi-k-karai. The Lord of the shrine is known as Amirtakaṭesar and His consort, Maiyārtaṭaṅkaṇṇi-y-ammai, respectively after the epithets **āṭum amutu** (7.2) and **maiyār taṭaṅkaṇṇi** (5.1) occurring in this decad. It seems that **kuḻakar** was the well known name to the Lord, since it occurred in almost all hymns.

As per the details available in *Periyapurāṇam*, Ārūrar in the company of Cēramāṉ perumāḷ after worshipping the Lord at Tirumaṟaikkāṭu and Akattiyāṉpaḷḷi proceeded to Kōṭi, the end of the place and composed this decad (XII 37.87-89). The following poem explains the tone and texture of the decad.

"kōṭi-k- kuḻakar kōyilayal kuṭikaḷ oṉṟum puṟatteṅkum
nāṭi-k- kāṇātu uḷpukku nampar pātam toḻutuḷḷam
vāṭi-k-**kaṭitāyk kaṭaṟkāṟṟu** eṉṟueṭuttu malarkkaṇ nīrvāra-p-
pāṭi-k- kāṭukāḷ puṇarnta paricum patikatt[u]iṭai vaittār" (XII 37.89).

It seems that the shrine in the lonely place of Kōṭi was not visited either by Tiruñāṉa campantar or Tirunāvukkaracar. Perhaps, it came into prominence only during the times of Ārūrar.

32. திருக்கோடிக்குழகர் — பண்: கொல்லி

320

கடிதாய்க்கடற் காற்றுவந்(து) எற்றக் கரைமேல்
குடிதான்அய லேஇருந் தால்குற்றம் ஆமோ
கொடியேன்கண்கள் கண்டன கோடிக் குழகீர்
அடிகேள் உமக்(கு) ஆர்துணை யாய்இருந்தீரே. 1

கோடிக்கரையில் வீற்றிருக்கும் குழகரே! அடிகளே! கடற்காற்று விரைந்துவீசஇக்கடலின் கரைமேல் யார் துணையாக இருந்தீர்? தனித்து உறைதலைக் கொடியேனின், கண்கள் கண்டன. அயற்புறத்தில் (பாதுகாப்புடன்) குடிதான் இருந்தால் குறைவு உண்டோ? (கூறுவீர்).

32. Tiru-k-kōṭi-k-kuḻakar **Paṇ: Kolli**

kaṭitāy-k-kaṭar kāṟṟuvan[tu] eṟṟa-k- karaimēl
kuṭitāṉaya lēirun tālkuṟṟam āmō?
koṭiyēṉkaṇkaḷ kaṇṭaṉa kōṭi-k- kuḻakīr
aṭikēḷumak[ku] ārtuṇai yāyirun tīrē. 1

Oh the Beautiful Lord of Kōṭi-k-karai,
My Preceptor!
With whom as Your support
Here, You have stayed
On the shore,
Dashed fiercely by the sea-breeze?
Ah! saw the eyes of this cruel fellow;
Would it be a fault
If Your residence be
At an adjacent place (of safety)?

1. Ārūrar calls himself "koṭiyēṉ", I, the cruel fellow, since he happens to witness the Lord's stay at Pt. Calimere, the present name of Kōṭi-k-karai, without any company, or help.
2. The word kuḻakaṉ means a beautiful person. One of the intrinsic natures of the Lord is sundaram, i.e. beauty. He is the very source and embodiment of eternal beauty. Māṇikkavācakar also used the word in the same sense to denote Śiva:

"koṭka-p- peyarkkum **kuḻakaṉ** kāṇka" [VIII 3.12].

321

முன்தான்கடல் நஞ்சம்உண் டவ்வத னாலோ
பின்தான்பர வைக்(கு)உப காரம்செய் தாயோ
குன்றாப்பொழில் சூழ்தரு கோடிக் குழகா
என்தான்தனி யேஇருந் தாய்எம்பி ரானே. 2

குறையாத பொழில்கள் சூழ்ந்திருக்கும் கோடிக்கரையில் வீற்றிருக்கும் குழகனே! எம்புரவலனே! முற்காலத்தில் கடலில் எழுந்த விடத்தினை உண்ட செயல் கருதியோ? அன்றி, (மீண்டும் அங்ஙனம் விடம் தோன்றின்) அதனை உண்டு கடலுக்கு உபகாரம் செய்யும் பொருட்டோ? எதன் பொருட்டுத் தனித்துறைதலை மேற்கொண்டாய்? (கூறுக).

குறிப்பு: பரவை என்ற பெயர் கடலையும் பரவை நாச்சியாரையும் குறிக்கும். ஆதலின், பெயர் ஒப்புமையினால் பரவைக்கு ஆரூரர் பொருட்டுத் தூது சென்று உபகாரம் செய்ததைச் சுட்டியதாகப் பொருள் உரைத்தலும் கூடும்.

mun̲tān̲kaṭal nañcamuṇ ṭa-vv-ata n̲ālō
pin̲tān̲para vaik(ku)upa kāramcey tāyō
kun̲r̲ā-p-pol̲il cūl̲taru kōṭi-k- kul̲akā
en̲tān̲tan̲i yēirun tāyempi rān̲ē. 2

Oh the Beautiful Lord of Kōṭi-k-karai,
Surrounded by groves rich and full
Our Patron!
What for You stayed here alone?
Is it because that long ago
You swallowed the sea-poison?
Or is it for helping the sea again,
If it ejected the venom? [Pray tell me].

1. The second line may also mean:
The reason for helping **Paravai** [-the consort of Ārūrar] is perhaps because, the Lord helped **Paravai** i.e. sea long ago, by consuming the cruel poison, materialised in it when the celestials and titans engaged in churning it.
2. The lonliness of the Lord in the distant cape of sea disturbs the mind of Ārūrar, and hence he enquires Him in a friendly manner, since he adopted the Sahamarga.

322

மத்தம்மலி சூழ்மறைக் காடதன் தென்பால்
பத்தர்பல பாட இருந்த பரமா
கொத்தார்பொழில் சூழ்தரு கோடிக் குழகா
எத்தால்தனி யேஇருந் தாய்எம் பிரானே. 3

ஊமத்தம் மலிந்துள்ள காடு சூழ்ந்திருக்கும் திருமறைக் காட்டின் தென்பால் பத்தர்கள் பல துதிகளைப் பாட எழுந்தருளியிருக்கும் பரமனே! பூங்கொத்துக்கள் பொருந்திய பொழில்கள் சூழ்ந்துள்ள கோடிக்கரையில் வீற்றிருக்கும் குழகனே! எம்புரவலனே! எதன் காரணத்தினால் தனித்து உறைதலை மேற்கொண்டாய்? *(கூறுக).*

mattammali cūlmaraik kāṭataṉ teṉpāl
pattarpala pāṭa irunta paramā
kottārpolil cūltaru kōṭi-k- kulakā
ettāltaṉi yēirun tāyem pirāṉē. 3

Oh the Supreme!
Oh the Beautiful Lord of Kōṭi-k-karai,
Encircled by groves of flower clusters,
To the south of Maraikkāṭu,
Girt by abundant thorn-apple,
What for You stayed here alone?

1. From the vivid description of this hymn, it becomes clear that Kōṭi-k-karai exists very near to the south of Marai-k-kāṭu, i.e. Vēdāraṇyam.
2. Though the Lord was in isolation, the Bhaktas used to assemble there to sing His glory, as indicated in the second line.
3. The word *ettāl* means 'what for' or 'on what account'!

323

காடேல்மிக வாலிது காரிகை அஞ்சக்
கூடிப்பொந்தில் ஆந்தைகள் கூகை குழறல்
வேடித்தொண்டர் சாலவும் தீயர் சழக்கர்
கோடிக்குழ காஇடம் கோயில்கொண் டாயே. 4

கோடிக்கரையில் வீற்றிருக்கும் குழகனே! (இங்குள்ள) காடென்றாலோ மிகவும் வன்மையானது. உன் தேவி அஞ்சும்படி மரப்பொந்தில் கூடிய ஆந்தைகளும் கூகைகளும் குழறும். வேட்டைத் தொழில் புரிந்து இங்கு வாழும் மாந்தரோ தீயவர், குற்றம் புரிபவர். இவ்விடம் கோயில் கொண்டாயே, (எதன் பொருட்டு? கூறுக).

kāṭēlmika vālitu kārikai añca-k-
kūṭi-p-pontil āntaikaḷ kūkai kularal
vēṭi-t-toṇṭar cālavum tiyar calakkar
kōṭi-k-kula kāiṭam kōyilkoṇ ṭāyē. 4

Oh the Beautiful Lord of Kōṭi-k-karai,
Fearsome is the forest here,
The hunters are wicked and criminal;
The owls and similar birds in unison
Hoot in the recess of trees,
To the dismay of Your spouse!
As such, enshrined this place,
As your abode!

1. The word *vālitu* seems to be the elongated form of valitu, strong.
2. The first sentence may also mean, kāṭu i.e. grave-yard is better than this lonely place, since there the Lord is surrounded by Bhūtagaṇas.
3. The second line recalls the following passage of the hymn of Kāraikkālammaiyār:

   "kūkaiyoṭu āṇṭalai pāṭa āntai kōṭatanmēl kutittu ōṭa" [XI 2.3].

   In *Cīvakacintāmaṇi,* the hooting of owls, residing in the recess of trees was taken as a good omen [vide 1395].
4. The word *vēṭi* is derived from vēṭu, meaning hunting people. The word 'toṇṭu' in toṇṭar denotes avocation.

324

மையார்தடங் கண்ணிபங் காகங்கை யாளும்
மெய்யாகத்(து)இருந்தனள் வேறிடம் இல்லை
கையார்வளைக் காடுகா ளோடும் உடனாய்க்
கொய்யார்பொழில் கோடியே கோயில் கொண் டாயே. 5

அஞ்சனம் தீட்டிய அகன்ற விழிகளையுடைய உமையினை இடப்பாகம் கொண்டவனே! கங்காதேவியும் உன் திருமேனியில் இருந்தனளே யன்றி வேறிடம் இல்லை. வளையல் அணிந்த கையினள் ஆகிய காளியுடன் பூக்கொய்தல் பொருந்திய பொழில்கள் கொண்ட கோடிக்கரையினையே கோயிலாகக் கொண்டாயே (எதன் பொருட்டு? கூறுக).

maiyārtaṭam kaṇṇipaṅ kākaṅkai yāḷum
mey-y-ākat(tu) iruntaṉaḷ vēṟiṭam illai
kaiyārvaḷai-k- kāṭukā ḷōṭum uṭaṉāy-k-
koyyārpoḻil kōṭiyē kōyilkoṉ ṭāyē. 5

Oh the Lord, in Your part
You have the damsel,
With collyrium-fed eyes;
No place even for the Ganges,
Abiding in Your body;
Ah, You enshrined with Kāṭukāḷ,
Bedecked with bangles in her hand
At Kōṭi-k-karai,
Girt with groves of plucked flowers.

1. The first line deserves to be compared with the following passage in *Tiruvācakam*:

   "maiyār taṭaṅkaṇ maṭantai maṇavāḷā" [VIII 7.11].

2. The words *mey* and *ākam* mean body. 'mey' also means eternal. So, the two words collectively mean the eternal body.

3. *Kāṭukāḷ*, the alternant form of Kāṭukiḻāḷ denotes Koṟṟavai, as resident of desert land. There was one whole poem in the Sangam anthology *Paripāṭal*, dedicated to this goddess. But, it is not available.

325

அரவேர்அல்கு லாளையொர் பாகம் அமர்ந்து
மரவம்கமழ் மாமறைக் காடதன் தென்பால்
குரவம்பொழில் சூழ்தரு கோடிக் குழகா
இரவேதுணை யாய்இருந் தாய்எம்பி ரானே. 6

குங்கும மரத்தின் மலர்கள் மணம் கமழும் திருமறைக் காட்டின் தென்பால் குராமரச் சோலை சூழ்ந்த கோடிக்கரையில் வீற்றிருக்கும் குழகனே! எம்பெருமானே! பாம்பின் படம் ஒத்த அல்குலை யுடைய தேவியை ஒருபாகத்தில் விரும்பி வைத்து, இவ்விடத்தில் இரவே துணையாக இருந்தாயே (எதன் பொருட்டு? கூறுக).

aravēralku lāḷai-y-or pākam amarntu
maravamkamaḻ māmaṟaik kāṭataṉ teṉpāl
kuravampoḻil cūḻtaru kōṭi-k- kuḻakā
iravētuṇai yāyirun tāyem pirāṉē. 6

Oh the Beautiful Lord of Kōṭi-k-karai,
Encircled by kuravam groves,
To the south of great Maṟaikkāṭu,
Fragrant with the flowers of maravam,
Our Lord! Having placed in Your part
Devi, whose pudendum resembling the serpent's hood
Here, you stayed
With night as Your solitary companion!

1. The word *maravam* means the saffron tree, and also seaside Indian oak.
2. The word *kuravam* denotes the bottle flower, i.e. Webera corymbosa.

326

பறையுங்குழ லும்ஒலி பாடல் இயம்ப
அறையுங்கழல் ஆர்க்கநின்(று) ஆடும் அமுதே
குறையாப்பொழில் சூழ்தரு கோடிக் குழகா
இறைவாதனி யேஇருந் தாய்எம் பிரானே. 7

முழவும் குழலும் ஒலிக்கும் பாடலுக்குப் பொருந்த இசைப்ப, ஆர்க்கும் வீரக்கழல் ஒலிக்க நின்று ஆடல்புரியும் அமுதம் ஒப்பவனே! குறையாத சோலைகள் சூழ்ந்திருக்கும் கோடிக்கரையில் வீற்றிருக்கும் குழகனே! இறைவனே! எம் தலைவனே! (இவ்விடத்தில்) தனித்து உறைதலை மேற்கொண்டாயே (எதன்பொருட்டு? கூறுக).

paṟaiyumkuḻa lumoli pāṭal iyampa
aṟaiyumkaḻal ārkkaniṉ(ṟu) āṭum amutē
kuṟaiyā-p-poḻil cūḻtaru kōṭi-k- kuḻakā
iṟaivātaṉi yēirun tāyem pirāṉē. 7

Oh the Nectar! ever dancing
With your resounding anklet,
To the accompaniment
Of drum, flute and melodious song,
Oh the beautiful Lord of Kōṭi-k-karai,
Girt by ever growing groves,
Oh the Immanent! our Chief!
Here, You stayed alone!

1. The divine and aesthetical atmosphere is delineated in the first two lines.
2. The natural beauty of Kōṭi-k-karai is depicted in the thrid line.
3. Lord Naṭarāja is described as **āṭum amutu** i.e. the Dancing Nectar.

327

ஒற்றியூர்என்ற ஊனத்தி னாலது தானோ
அற்றப்பட ஆரூர(து) என்(று)அகன் றாயோ
முற்றாமதி சூடிய கோடிக் குழகா
எற்றால்தனி யேஇருந் தாய்எம்பி ரானே. 8

இளம்பிறை அணிந்த, கோடிக்கரையில் வீற்றிருக்கும் குழகனே! எம்பெருமானே! ஒற்றி என்ற குறையினால் ஒற்றியூரையும் ஆரூர் (=ஆருடைய ஊர்) என்ற காரணத்தினால் ஆரூரையும் அறுதியாக விட்டு விலகினாயா? எக்காரணத்தினால் இங்குத் தனியாக உறைதலை மேற்கொண்டாய்? (கூறுக).

o<u>rr</u>iyūre<u>nr</u>a ū<u>n</u>atti <u>n</u>ālatu tā<u>n</u>ō
a<u>rr</u>appaṭa ārūra[tu] e<u>n</u>[<u>r</u>u]aka<u>n</u> <u>r</u>āyō
mu<u>rr</u>āmati cūṭiya kōṭi-k ku<u>l</u>akā
e<u>rr</u>āltа<u>n</u>i yēirun tāyempi rā<u>n</u>ē. 8

Oh the Beautiful Lord of Kōṭi-k-karai,
Adorned [on Thy crest] the cresent,
Our Chief!
What for did You leave Orriyūr,
Was it because it meant a city pledged?
And Arūr, for it meant anybody's city?
What for, here you stayed alone?

1. The word *oṟṟi* denotes not only the particular city, but also mortgage. Also, ārūr gives a double meaning, i.e. the place name and the question 'whose city?' Ārūrar delights us on punning. Such a figure of speech is found in his other hymn also [VII 5.9.].

2. In last line of the third hymn, he used the word 'ettāl". Here, in its place he used the word "eṟṟāl", giving the same meaning **what for.** Just to keep the neatness of assonance in the hymns under reference, these words are employed in such forms.

328

நெடியானொடு நான்முக னும்அறி வொண்ணாப்
படியான்பலி கொள்ளும் இடம்குடி இல்லை
கொடியார்பலர் வேடர்கள் வாழும் குடிமேல்
அடிகேள்அன்ப தாய்இடம் கோயில்கொண் டாயே. 9

திருமாலும் பிரமனும் அறிய முடியாத இயல்பினனே! நீ பிச்சை கொள்ளுதற்குரிய உறைவிடமோ நற்குடிமக்களோ இங்கு இல்லை. *(மாறாக)* கொடியவராகிய வேடர்கள் பலர் குடிவாழ்வர். *(இத்தகைய கடற்கரையின்மேல்)* அடிகளே! அன்பு கொண்டு இவ்விடத்தைக் கோயிலாகக் கொண்டாயே *(எக்காரணத்தினால்? கூறுக).*

neṭiyāṉoṭu nāṉmuka ṉumaṟi-v- oṇṇā-p-
paṭiyāṉpali koḷḷum iṭamkuṭi illai
koṭiyārpalar vēṭarkaḷ vāḻum kuṭimēl
aṭikēḷaṉpa tāyiṭam kōyilkoṇ ṭāyē. 9

Your nature, unknown
Even to Viṣṇu and Brahma,
Neither this a habitat nor the citizens
Are here for providing alms;
The cruel hunters only are the inhabitants;
My Preceptor! with abundant love,
Enshrined in this place, as Your abode.

1. The phrase 'aṟivu oṇṇā' in the first line should be taken as "aṟiya oṇṇā", impossible to know.
2. Kōṭi-k-karai was infested in those days by the wild hunters, as noted in the third line of this hymn and of fourth hymn.
3. It is to be understood that the Lord never preferred or demanded a better place for His abode. He is omnipresent. He is immanent in the good and bad. Even then, out of intimacy, Ārūrar puts some questions, which disclose his sincere concern for the friend's safety.

329

பாரூர்மலி சூழ்மறைக் காடதன் தென்பால்
ஏரார்பொழில் சூழ்தரு கோடிக் குழகை
ஆரூரன் உரைத்தன பத்திவை வல்லார்
சீரூர்சிவ லோகத்(து) இருப்பவர் தாமே. 10

உலக மக்கள் மிகுதியாக மகிழ்ந்துறையும் திருமறைக் காட்டின் தென்பால் அழகுபொருந்திய சோலைகள் சூழ்ந்த கோடிக்கரையில் வீற்றிருக்கும் குழகனை ஆரூரன் உரைத்தனவாகிய இப்பத்துப் பாடல்களையும் பாட வல்லவர் சீர் பொருந்திய சிவலோகத்தில் இருப்பவர் ஆவர்.

pārūrmali cū<u>l</u>ma<u>r</u>aik kāṭata<u>n</u> te<u>n</u>pāl
ērārpo<u>l</u>il cū<u>l</u>taru kōṭi-k- ku<u>l</u>akai
ārūra<u>n</u> uraitta<u>n</u>a pattivai vallār
cirūrciva lōkat(tu) iruppavar tāmē. 10

The Beautiful Lord of Kōṭi-k-karai,
Encircled by lovely groves
To the south of Ma<u>r</u>aikkāṭu,
Where reside the multilinguals
In increasing numbers,
Is praised by Ārūra<u>n</u> in Tens;
Those, capable of singing them
Would be in graceful Śivaloka.

1. Ma<u>r</u>aikkāṭu, being a coastal city was a trade centre of international reputation. Hence Ārūrar has stated that the world people were living there in large numbers. His predecessor, Tiruñānacampantar in the same vein glorified the same city in the following passage:

   "*ū<u>r</u>u poruḷi<u>n</u>tamiḷ iya<u>r</u>kiḷavi tērumaṭa mātaruṭa<u>n</u>ār*
   vē<u>r</u>uticai āṭavarkaḷ kū<u>r</u>aicai tērume<u>l</u>il vētava<u>n</u>amē" [III 76.4].

People from different directions of the word, living in Vēedava<u>n</u>am [-the Sanskritised form of Ma<u>r</u>aikkāṭu] sang the glory of the Lord in their own languages. These passage throw much light on the cultural and religious condition of the early Tirumurai period.

2. The word --, *ku<u>l</u>aku* means beauty like the words cokku and muruku. Here, it denotes the Lord Himself. [Also, see *Tēvāram* 468.1].

The specific features of the Decad

1. The refrain **iruntāy empirāṉē** occurs in the last line of the hymns 2, 3, 6, 7 and 8, while **kōyil koṇṭāyē** is found in 4, 5 and 9. The first hymn has the vocative in epicene plural: 'iruntīrē'.
2. The third line in many hymns addresses the Lord of Kōṭi (1, 2, 3, 6, 7 and 8). In the first hymn, the honorific plural form Kōṭi-k-kuḻakīr" is noticed while in others "kōṭi-k-kuḻakē", the neutral singular form is used.
3. All the hymns are the emotional expressions of a faithful companion, i.e. Ārūraṉ on seeing the plight of loneliness of his intimate friend, the Lord.
4. The hymns are phonemically conditioned. If the first syllable of a metrical line begins in nēr acai, then the number of letters are 12, and in nirai acai the total number is 13. However, the first line of 8th hymn has one letter more, If good readings are available, it should also consist of 12 letters to keep the neatness of sound patterṉ.
5. In three hymns, the holy place 'Kōṭi' is located to the south of Maṟaikkāṭu in the eastern coastal region (1, 3, 10).
6. The usage **karaimēl** (1, 9) reminds one **kaṭaliṉ karaimēl** (VII 4. 1-10) referring to the existence of Añcai-k-kalam.
7. The significance of vocal and instrumental music and divine dance is noted in hymn 7.
8. The natural description of Maṟaikkāṭu and Kōṭi provides aesthetic value to the hymns.
9. Since the hunters in the coastal area of Kōti are noted, their deity **kāṭukāl** i.e. Durga, the ferocious form of Śakti, is also referred in association with Śiva of the shrine at Kōṭi.
10. The usage **kōyil koḷḷutal** in three hymns (4, 5, 9) throws some light on the temple cult.

A note on the talam

33. Tiruvārūr (Namakku aṭikaḷākiya aṭikaḷ)

Cēkkiḻār has recorded in *Periyapurāṇam* that Ārūrar, after retrieving the gold treasure from the lotus tank of Tiruvārūr, that he was given by the Lord of Tirumutukuṉṟam, which he put into the river Maṇimuttāru, and spending his time joyfully in the pleasant company of Paravaiyār, indulged in the glofification of Śiva, through the fresh literary technique of addressing the devotees in the form of interrogations. [vide XII 29.140-141]. But, there is no direct reference to Tiruvārūr in any of the hymns of the decad.

Unlike the decads, named after the sacred place this decad has a different type of title, deriving from the usage of the last phrase, occurring at the end of the hymns. Such kind of naming the patikams has already gained currency, as noticed in the *Fifth Tirumuṟai* [vide V 93, 94, 98]. Even in the *Tiruvācakam*, such literary convention is found [vide VIII 7, 8, 10, 11, 12, 13, 14, 15 etc.].

With regard to the details of the sacred place, the readers may refer the introductory portion of the eighth decad.

33. திருவாரூர் *(நமக்கு அடிகளாகிய அடிகள்)* பண்*:* கொல்லி

330

பாறு தாங்கிய காட ரோபடு
தலைய ரோமலைப் பாவை யோர்
கூறு தாங்கிய குழக ரோகுழைக்
காத ரோகுறுங் கோட்டிள
ஏறு தாங்கிய கொடிய ரோசுடு
பொடிய ரோஇலங் கும்பிறை
ஆறு தாங்கிய சடைய ரோநமக்(கு)
அடிகள் ஆகிய அடிகளே. 1

(தொண்டர்களே!) நமக்குத் தலைவராகவுள்ள பெருமான் பருந்துகளைத் தாங்கிய சுடுகாட்டில் இருப்பவரோ*?* இறந்த மண்டை ஓட்டினை ஏந்துபவரோ*?* பார்வதியை ஒரு பாகத்தில் தாங்கும் அழகரோ*?* குழையணிந்த காதினரோ*?* சிறிய கொம்புடைய இளம் இடபம் பொறித்த கொடியுடையரோ*?* சுட்ட பொடியைப் பூசியவரோ*?* விளங்கும் பிறையுடன் கங்கையினைச் சுமந்த சடையினரோ*?* *(கூறுங்கள்)*

33. Tiruvārūr (Namakku aṭikaḷākiya aṭikaḷ) Paṇ: Kolli

pāṟu tāṅkiya kāṭa rōpaṭu
talaiya rōmalai-p- pāvai- y-ōr
kūṟu tāṅkiya kuḻaka rōkuḻai-k-
kāta rōkuṟuṅ kōṭṭiḷa
ēṟu tāṅkiya koṭiya rōcuṭu
poṭiya rōilaṅ kumpiṟai
āṟū tāṅkiya caṭaiya rōnamak(ku)
aṭikaḷ ākiya aṭikaḷē. 1

[Oh, devotees!]
Is our Master, the great Lord
A resident of the grave-yard
Infested with falcon and hawk?
Is He the bearer of the dead skull?
Is He the possessor of Pārvati in his part?
Has His ear, bedecked with ring?
Has His flag the insignia of young bull with short horns?
Has His body daubed in burnt ashes?
Has His mat-lock the crescent and river?
[Pray, tell me].

1. The word *pāṟu* means kite, falcon and hawk.
2. Malai-p-pāvai denotes the daughter of the Mountain king i.e. Pārvati.
3. The mount as well as the flag of the Lord is the Bull, His royal emblem.
4. Aṭikaḷ in the last line denotes the Master and Supreme Lord.

331

இட்டி தாகவந்(து) உரைமி னோநுமக்(கு)
　　இசையு மாநினைந்(து) ஏத்துவீர்
கட்டி வாழ்வது நாக மோசடை
　　மேலும் நாறுக ரந்தையோ
பட்டி ஏறுகந்(து) ஏற ரோபடு
　　வெண்த லைப்பலி கொண்டுவந்(து)
அட்டி ஆளவும் கிற்ப ரோநமக்(கு)
　　அடிகள் ஆகிய அடிகளே. 2

உங்களுக்கு இசைந்த வண்ணம் இறைவரை எண்ணி ஏத்தும் பத்தர்களே! அணுக்கமாக வந்து சொல்லுங்கள். நமக்குத் தலைவராகிய பெருமான் தலை, கழுத்து, கை, அரை முதலிய உறுப்புக்களில் கட்டி வாழ்வது பாம்போ? சடைமேல் அணிவது மணம் கமழும் கரந்தையோ? தொழுவத்தில் கட்டப்பட்ட காளையினையே உகந்து ஏறுவாரோ? வெள்ளிய மண்டை ஓட்டில் பிச்சை ஏற்றுவந்து வழங்கியும் ஆள வல்லரோ? (கூறுங்கள்).

iṭṭi tākavan(tu) uraimi ṉōnumak(ku)
　　icaiyu māniṉain[tu] ēttuvīr
kaṭṭi vāḻvatu nāka mōcaṭai
　　mēlum nāṟuka rantaiyō
paṭṭi ēṟukan(tu) ēṟa rōpaṭu
　　veṇta lai-p-pali koṇṭuvan(tu)
aṭṭi āḷavum kiṟpa rōnamak(ku)
　　aṭikaḷ ākiya aṭikaḷē. 2

Please come near, pray tell me,
Oh devotees! worshipping the Lord
In your own manner,
Is it serpent, that the great Master, our Lord
Fastened [on His head, neck, hand and waist]?
Is it karantai, emitting fragrance

On His matted locks?
Is He the rider of the bull in the cowshed?
Could He admit us into His grace,
Offering the alms, collected
In the dead white skull?
[Pray, tell me].

1. The word *ittitu* means proximity. The Tamil Lexicon of the University of Madras quotes this passage in connoting the word.
2. The word *kil* is an itai-c-col, occurring in the sense of capability. In *Triuvācakam*, it occurs in many hymns in the same sense. [VIII 4.167; 5.41, 65 etc.].

332

ஒன்றி னீர்கள்வந்(து) உரைமி னோநமக்(கு)
இசையு மாநினைந்(து) ஏத்துவீர்
குன்றி போல்வதோர் உருவ ரோகுறிப்(பு)
ஆகி நீறுகொண்(டு) அணிவரோ
இன்றி யேஇலர் ஆவரோ அன்றி
உடைய ராய்இலர் ஆவரோ
அன்றி யேமிக அறவ ரோநமக்(கு)
அடிகள் ஆகிய அடிகளே. 3

உங்களுக்கு ஒத்த வகையில் இறைவரை எண்ணி ஏத்தும் அன்பர்களே*!* ஒன்றுபட்டு நெருங்கி வந்து என்னிடம் சொல்லுங்கள். நமக்குத் தலைவராய் உள்ள பெருமான் குன்றி மணி போன்ற நிறம் உடையவரோ*?* திருநீற்றைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டு பூசுபவரோ*?* ஒன்றும் இல்லாமை கருதி இரப்பவர் ஆயினரோ*?* அன்றி, எல்லாம் உடையவராய் இருந்தும் இரப்பவர் ஆயினரோ*?* இவையே யன்றி, மிக்க துறவறத்தை உடையரோ*?* *(*கூறுங்கள்*).*

onri nirkaḷvan(tu) uraimi nōnumak(ku)
icaiyu māninain(tu) ēttuvīr
kunri pōlvatōr uruva rōkurip(pu)
āki nīrukoṇ(ṭu) aṇivarō
inri yēilar āvarō anri
uṭaiya rāyılar āvarō
anri yēmika arava rōnamak(ku)
aṭikaḷ ākiya aṭikaḷē. 3

Please come in unison, pray tell me,
Oh devotees! worshipping the Lord
In your own capable manner,
Is our Master, the great Lord
Of complexion, resembling the seed of crab's eye?
Does He daub the dust with some intention?
Has He become a begger due to penury,
Is He so, though being rich?
Is He the great anchorite?
[Pray, tell me].

1. The word *onrinirkaḷ* in the first line indicates the yogic devotees who forged their mind on the Lord's feet. 'onrutal' corresponds to union, oneness, semantically similar to the Sanskrit **yuj**.

2. In the devotional lyrics, the crimson light, red horizon, red lotus etc are made comparison to Lord's body. But, in the second line, *kunri* i.e. the red seed of the plant crab's eye becomes a comparison to the body of Śiva. Though one school of grammarians may call it 'uvama ānanda' (-defective simile) it is appropriate since it contains not only the red but also the black in its tip, suggesting also the colour of the inseparable Śakti.

333

தேனை யாடுமுக் கண்ண ரோமிகச்
செய்ய ரோவெள்ளை நீற்றரோ
பால்நெய் ஆடலும் பயில்வ ரோதமைப்
பற்றி னார்கட்கு நல்லரோ
மானை மேவிய கண்ணி னாள்மலை
மங்கை நங்கையை அஞ்சவோர்
ஆனை ஈர்உரி போர்ப்ப ரோநமக்(கு)
அடிகள் ஆகிய அடிகளே. 4

(தொண்டர்களே!) நமக்குத் தலைவராக விளங்கும் பெருமான் தேனில் ஆடும் முக்கண்ணரோ? மிகவும் சிவந்த நிறத்தவரோ? வெண்ணீறு அணிந்தவரோ? பால், நெய் ஆகியவற்றில் பலகாலும் ஆடுபவரோ? தம்மைப் பற்றுக் கோடாகக் கொண்டவர்க்கு நலம் புரிபவரோ? மான் விழி போன்ற கண்ணளாகிய பார்வதி அஞ்சும் பொருட்டு ஒரு யானையின் உரித்த தோலைப் போர்த்தியவரோ? (சொல்லுங்கள்)

tēṉai-y- āṭumuk kaṇṇa rōmika-c-
ceyya rōveḷḷai nīṟṟarō
pālney āṭalum payilva rōtamai-p-
paṟṟi ṉārkaṭku nallarō
māṉai mēviya kaṇṇi ṉāḷmalai
maṅkai naṅkaiyai añca-v-ōr
āṉai īruri pōrppa rōnamak(ku)
aṭikaḷ ākiya aṭikaḷē. 4

[Oh, devotees!]
Is our Master, the great Lord
The Three-Eyed, bathing in honey?
Is He the one with crimson complexion?
Is He daubed with white dust?
Is He the one, bathing in milk and ghee

Many a time [in a day]?
Is He the one, benevolent to those
Take Him as their prop?
Is it to frieghten the damsel of the mountain
Whose eyes are like the fawn's eye,
That he covered His body with elephant's hide?
[Pray, tell me].

1. In the daily pūja, the idol of Śiva is bathed in honey, milk and ghee as noted in this hymn. Also two more objects, urine and dung constituting the five products of cow are sacred in bathing the idol. They are collectively called pañcagavya.
2. *Yānai*, the classical word has become āṉai in the last line, due to the loss of initial palatal.

334

கோணல் மாமதி சூட ரோகொடு
கொட்டி கால்ஒர் கழலரோ
வீணை தான்அவர் கருவி யோவிடை
ஏறு வேதமு தல்வரோ
நாண தாகஒர் நாகம் கொண்(டு) அரைக்(கு)
ஆர்ப்ப ரோநலம் ஆர்தர
ஆணை யாகநம் அடிக ளோநமக்(கு)
அடிகள் ஆகிய அடிகளே. 5

(பத்தர்களே!) நமக்குத் தலைவர் ஆகிய பெருமான் வளைந்த பிறைமதியைச் சூடுபவரோ? **கொடுகொட்டி** என்னும் ஆடல் புரிபவரோ? ஒரு காலில் வீரக் கழல் அணிந்தவரோ? வீணைதான் அவரது இசைக்கருவியோ? விடை ஏறும் அவர் வேதங்களுக்குத் தலைவரோ? பாம்பினை அரை நாணாகக் கட்டியவரோ? நலம் பொருந்த நம்மேல் உறுதியாக *(-ஆணையாக)* நம்மை ஆள்பவரோ? *(கூறுங்கள்).*

kōṉal māmati cūṭa rōkoṭu
koṭṭi kālor kaḻalarō
vīṇai tāṉavar karuvi yōviṭai
ēṟu vētamu talvarō
nāṉa tākaōr nākam koṇ(ṭu) araik(ku)
ārppa rōnalam ārtara
āṇai yākanam aṭika ḷōnamak(ku)
aṭikaḷ ākiya aṭikaḷē. 5

Oh, devotees!
Is our Master, the great Lord
The same who adorned on His crown
The bent crescent moon?
Is He the one, who performs "koṭukoṭṭi"?
Is He the one, who bedecked
On one leg, the heroic anklet?
Is viṇā His instrument of music?
Is the Bull-rider, the Head of Vedas?
Is He the one, who wears serpent as waist-band?
Would He surely admit us into His grace?
[Pray, tell me].

1. *Koṭukoṭṭi*, one of the dances, performed by Śiva is referred in this hymn. It is also mentioned in *Kalittokai* and *Cilappatikāram*.
2. *Viṇā*, a stringed instrument is the favourite musical instrument to Śiva. One of His manifestations is known as Vīṇādhara Dakṣiṇāmūrti.
3. The usage *āṇai* for certitude is already used in four hymns of Tiruñāṉa campantar.

335

வந்து சொல்லுமின் மூட னேனுக்கு
வல்ல வாநினைந்(து) ஏத்துவீர்
வந்த சாயினை அறிவ ரோதம்மை
வாழ்த்தி னார்கட்கு நல்லரோ
புந்தி யால்உரை கொள்வ ரோஅன்றிப்
பொய்யில் மெய்உரைத்(து) ஆள்வரோ
அன்றி யேமிக அறிவ ரோநமக்(கு)
அடிகள் ஆகிய அடிகளே. 6

இறைவரை முடிந்தமட்டில் நினைந்து போற்றும் பத்தர்களே! மூடன் ஆகிய எனக்கு அருகில் வந்து பேசுங்கள் நமக்குத் தலைவராய் உள்ள பெருமான் நம்மேல் வரும் மெலிவினை அறிபவரோ? தம்மைப் பரவுபவர்க்கு நலம் புரிபவரோ? புத்தியொடு பொருந்தி உரைப்பதை ஏற்பவரோ? அன்றி, பொய்யில்லாத மெய்பேசி நம்மை ஆட்கொள்பவரோ? மற்றும் அவர் பெருந்துறவியோ? (சொல்லுங்கள்)

vantu collumin̲ mūṭa n̲ēn̲ukku
valla vānin̲ain(tu) ēttuvīr
vanta cāyin̲ai ar̲iva rōtammai
vāl̲tti n̲ārkaṭku nallarō
punti yālurai koḷva rōan̲r̲i-p-
poyyil meyurait[tu] āḷvarō
an̲r̲i yēmika ar̲iva rōnamak(ku)
aṭikaḷ ākiya aṭikaḷē. 6

Oh, devotees, worshipping the Lord
In the best of your capacity,
Please come near and tell me, the imbecile.
Is our Master, the great Lord
Cognizant of our fatigue?
Is He the one, who is benevolent,

To those who adore Him?
Is He the one, who concedes our word
Springing forth from our intellect?
Would He admit into His grace
Uttering 'lieless' (unadulterated) truth?
Or else, is He the great ascetic?

1. The usage *mūṭaṉēṉ* indicates the humbleness of Ārūrar.
2. The word *cāy* (-cāyvu) means fatigue, declining in one's faculty etc.
3. The phrase **poyyil mey** (literally meaning 'the Truth without any trace of falsehood') gives stress on valid facts.

336

மெய்யென் சொல்லுமின் நமரங் காள்நுமக்(கு)
இசையு மாநினைந்(து) ஏத்துவீர்
கையில் சூலம(து) உடைய ரோகரி
காட ரோகறைக் கண்டரோ
வெய்ய பாம்(பு)அரை ஆர்ப்ப ரோவிடை
ஏற ரோகடை தொறும்சென்(று)
ஐயம் கொள்ளும்அவ் அடிக ளோநமக்(கு)
அடிகள் ஆகிய அடிகளே. 7

நம்மவரே! உமக்குப் பொருந்தும் பாங்கில் இறைவரை நினைந்து பரவுகின்றவர்களே! நீவிர் அறிந்த மெய் (-உண்மை) யாது? சொல்லுங்கள். நமக்குத் தலைவராய் உள்ள பெருமான் கையில் சூலம் உடையவரோ? கரிந்த காட்டில் இருப்பவரோ? கறை பொருந்திய கழுத்தினரோ? கொடிய பாம்பினை அரையில் கட்டியவரோ? விடையை ஏறுபவரோ? வாயில்தொறும் சென்று பிச்சை கொள்ளும் துறவியோ? (சொல்லுமின்).

mey-y-en collumin namaran kālnumak(ku)
icaiyu māninain(tu) ēttuvīr
kaiyil cūlama(tu) uṭaiya rōkari
kāṭa rōkarai-k- kaṇṭarō
veyya pām(pu)arai ārppa rōviṭai
ēra rōkaṭai torumcen(ru)
aiyam kolluma-v- aṭika ḷōnamak(ku)
aṭikaḷ ākiya aṭikaḷē. 7

Oh, our kith and kin,
Worshipping the Lord in the best of your ability
What truth you learnt, pray tell me:
Is He the one, who upholds a trident in His hand?
Is He a resident in the burnt wood?
Has He the blotted neck?
Has He fastened the cruel serpent on His waist?
Is He the rider of the bull?
Is He an ascetic, moving for alms?
[Pray, tell me].

1. The rare usage **namaraṅkāḷ** [namar+an+kaḷ], addressing the like-minded devotees, is already found in the hymns of Tiruñānacampantar [I 99. 1, 3, 4, 8]. **Kumarakuruparar pirapanta-t-tiraṭṭu**, 489, 506, 563].

2. 'The burnt wood' stands for the cremation ground.

3. The word *kaṭaitorum* means every entrance of a house.

4. The word *aiyam* here in the last line means alms and not doubt.

337

நீடு வாழ்பதி உடைய ரோஅயன்
நெடிய மாலுக்கும் நெடியரோ
பாடு வாரையும் உடைய ரோதமைப்
பற்றி னார்கட்கு நல்லரோ
காடு தான்அரங் காக வேகைகள்
எட்டி னோ(டு)இல யம்பட
ஆடு வார்எனப் படுவ ரோநமக்(கு)
அடிகள் ஆகிய அடிகளே. 8

(அன்பர்களே!) நமக்குத் தலைவர் ஆகிய பெருமான் நிலைத்து வாழ்தற்குரிய பதியை உடையவரோ? நான்முகனும் திருமாலுக்கும் எட்டாமல் நீண்டவரோ? தம்மைப் பரவிப் பாடுபவர்களையும் உடையவரோ? தம்மைப் பற்றுக் கோடாக உடையவர்க்கு நல்லவரோ? சுடுகாடே ஆடரங்கமாக எட்டுக் கைகளினாலும் இலயம் பொருந்த வீசி ஆடுகின்றவர் எனக் கூறப்படுபவரோ? *(கூறுங்கள்)*

nīṭu vālpati uṭaiya rōayaṉ
neṭiya mālukkum neṭiyarō
pāṭu vāraiyum uṭaiya rōtamai-p-
paṟṟi ṉārkaṭku nallarō
kāṭu tāṉaraṅ kāka vēkaikaḷ
eṭṭi nō(ṭu)ila yampaṭa
āṭu vāreṉa-p- paṭuva rōnamak(ku)
aṭikaḷ ākiya aṭikaḷē. *8*

[Oh, devotees!]
Has our Master, the great Lord
Any permanent abode?
Has He extended beyond Viṣṇu and Brahma?
Has He the singers of His glory?

Is He benevolent to those
Who take Him as their prop?
Is He the one, who dances on the grave-yard,
Spreading His eight arms
Keeping time unfaltered?
[Pray, tell me].

1. The reference to *pāṭuvār* in the second line indicates the tradition of group singing at the temple during worship.
2. The word *ilayam* denotes the harmony of song, dance and instrumental music. Vide *Civakacintāmaṇi*, 727.

338

நமண நந்தியும் கரும வீரனும்
தரும சேனனும் என்றிவர்
குமணன் மாமலைக் குன்று போல்நின்று
தங்கள் கூறையொன்(று) இன்றியே
ஞமண ஞாஞண ஞாண ஞோணம்என்(று)
ஓதி யாரையும் நாணிலா
அமண ரால்பழிப் புடைய ரோநமக்(கு)
அடிகள் ஆகிய அடிகளே. 9

(அன்பர்களே!) நமக்குத் தலைவராய் உள்ள பெருமான், குமணனின் பெரிய மலையில் உள்ள சிறு குன்றுபோல ஆடை இலராய் நின்று கொண்டு, 'ஞமணம், ஞாஞணம், ஞாணம், ஞோணம் என்று தம் மந்திரங்களை ஓதிக் கொண்டு, நமணநந்தி, கருமவீரன், தருமசேனன் என்றின்னோரன்ன பெயர்களையுடைய வெட்கம் இல்லாத, சமணர்களால் பழிக்கப்படுதலை உடையவரோ? *(கூறுங்கள்).*

namaṇa nantiyum karuma vīraṉum
taruma cēṉaṉum eṉṟivar
kumaṇaṉ māmalai-k- kuṉṟu pōlniṉṟu
taṅkaḷ kūṟai-y-oṉ[ṟu] iṉṟiyē
ñamaṇa ñāñaṇa ñāṇa ñōṇameṉ[ṟu]
ōti yāraiyum nāṇilā
amaṇa rālpaḷip(pu) uṭaiya rōnamak[ku]
aṭikaḷ ākiya aṭikaḷē. 9

[Oh devotees!]
Is our Lord, the great Master
Reviled by the unclad Jains
Namaṇananti, Karmavīra, Dharmasena and the like
Standing, shameless, like the boulders of
Kumaṇa's big rock, muttering mantras like
Ñamaṇa ñāñaṇa ñāṇa ñōṇam.
[Pray, tell me].

1. In Jainism, there are four prominent groups of ascetics, viz., Nandigaṇa, Senagaṇa, Simha gaṇa and Devagaṇa. Except the third, the ascetics of the remaining three gaṇas are noted in this hymn. Tiruñāṉacampantar mentioned Cantucēṉaṉ, Intucēṉaṉ, Tarumacēṉaṉ, Kantucēṉāṉan and Kaṉakacēṉaṉ and ridiculed their language and also personality [vide III 39.4]. In a subsequent hymn, he referred to Kanakananti, Puṭpananti, Pavaṇa nanti, Kumaṇamā cuṉaka nanti, Kuṉaka nanti, Tivaṉa nanti and others [III 39.6].

2. Ārūrar ridicules the hypocricy of the Jain monks who professed starvation but looked like hillocks, indicating their eating habit in the night time.

3. Kumaṇa, the last philanthropist and chieftain of Sangam period is noted. His hill is known as *Mutiram.*

4. The third line is a subtle attack on the Jain mantras, with full of nasal sounds. Also see *Tirumurais* III 39.7 and V 58.2.

339

படிசெய் நீர்மையிற் பத்தர் காள்பணிந்(து)
ஏத்தி னேன்பணி யீர்அருள்
வடியி லான்திரு நாவ லூரன்
வனப்பகை யப்பன் வன்தொண்டன்
செடியன் ஆகிலும் தீயன் ஆகிலும்
தம்மை யேமனம் சிந்திக்கும்
அடியன் ஊரனை ஆள்வ ரோநமக்(கு)
அடிகள் ஆகிய அடிகளே. 10

தொண்டு புரிவதில் பிறர்க்கு எடுத்துக்காட்டாகக் கூறத்தக்க பண்புடைய பத்தர்களே! செம்மை இலன்; திருநாவலூரன், வனப்பகையப்பன், வன்தொண்டன் ஆகிய யான் உங்களைப் பணிந்து வணங்கினேன். குற்றம் உடையவனாயினும், கொடியவன் ஆயினும் தம்மையே மனத்தில் தியானிக்கும் அடியவன் ஆகிய நம்பி ஆரூரன் என்றும் இவ் எளியேனை நமக்குத் தலைவராய் விளங்கும் பெருமான் ஆட் கொள்வாரோ? சொல்லியருளுங்கள்.

paṭicey nīrmaiyil pattar kāḷpaṇin[tu]
ētti ṉēṉpaṇi yīraruḷ
vaṭiyi lāṉtiru nāval ūraṉ
vaṉappakai-y- appaṉ vaṉtoṇṭaṉ
ceṭiyaṉ ākilum tīyaṉ ākilum
tammai yēmaṉam cintikkum
aṭiyaṉ ūraṉai āḷva rōnamak(ku)
aṭikaḷ ākiya aṭikaḷē. *10*

Oh devotees, exemplary
To other servitors,

Imperfect I am, The resident of Tirunāvalūr,
Vaṉappakai appaṉ alias Vaṉtoṇṭaṉ,
Though I am faulty and wicked,
My mind thinks only of Him
I am the poor Ūraṉ, the servant.
Would our Master, the great Lord
Admit me into His grace?
[Pray, tell me].

1. The word *paṭi* in the first line means comparison. Vide "paṭi uraittu eṭuttukkāṭṭupu paṭi-y-aṉṟu paṭivam" *Kambarāmāyana*, V 4.38.

2. *Vaṭi* means perfection. Vaṭiyilān - the imperfect. In humility, Ārūrar submits himself to such a humble language.

3. Vaṉappakai appaṉ - Father of Vaṉappakai. Kōtpuli Nāyanār of Tirunāṭṭiyattāṉkuṭi had two daughters. He offered them to Ārūrar, who accepted them as his daughters, and recorded so in his hymns. Ciṅkatiappaṉ occurs in stanza 155 and Vaṉappakai appaṉ in this.

4. This last hymn conspicously is absent of the declaration of good effects accruing if this decad is read with devotion, though it has the signature of Ārūrar. The Dharmapuram edition (1964) interprets that, since the word 'āḷvarō' indicates the 'acceptance by the Lord', this is in line with the last stanzas of other decads and speaks of the 'good' available to the readers. Indirectly Ārūrar declares that others too will be accepted by the Lord, as himself.

The specific features of the Decad

1. "Namakku aṭikaḷ ākiya aṭikaḷē" is the refrain of the hymns occurring in the end of the last line.
2. **numakku icaiyumā niṉaintu ēttuvīr** recurs in the first line of the hymns 3 and 7. It seems that Tirumāḷi-k-tēvar has been inspired by such expressions which he adapted in the *Tiruvicai-pā* [vide *Tirumuṟai* IX 1.1-11].
3. The phrase "tamai-p-paṟṟiṉārkaṭku nallarō" occurs in two hymns (4, 8) and its modified form **tammai vāḻttiṉārkaṭku nallarō** in one hymn (6). They echo similar expressions, **aṭiyārkku nallarē** and **naccuvārkku iṉiyar** (IV 66.1).
4. In these hymns Ārūrar addresses not the Lord, but the devotees, putting some interrogations eliciting reply from them. Thus he has devised a new literary technique to adore and glorify the Lord.
5. The word *kuḻakar* of the preceding decad continues to find a place in the first hymn of this patikam. It seems that Ārūrar had this epithet from Tirunāvukkaracar [V 52.8; 57.4].
6. The interrogative particle /ō/ dominates almost every sentence of the hymns, ultimately effecting an affirmative sense.
7. The reference to the patron of letters, Kumaṇan (9) indicates Ārūrar's acquaintance with Sangam classics, being confirmed by such anecdotes, made in the course of other decads.
8. This decad is one among the few patikams, throwing a detailed description of the Jains, whose popularity had not fully disappeared in Tamilnadu, during the times of Ārūrar.
9. The mode of worship, group singing and bathing the idol in pañcagavya are projected in this decad.
10. Ārūrar has not mentioned overtly the fruits of reciting the hymns, in the end of the decad.

A note on the *talam*

34. Tiru-p-pukalūr

Tiru-p-pukalūr is one of the Śiva sthalas, situated on the southern banks of Cauvery. It is at a distance of 6 k.m. to the east of Naṉṉilam Railway station on Mayilāduturai-Peralam line. It is the birth place of Muruka Nāyaṉār. Tirunāvukkaracar has attained beautitude at the shrine of Tiru-p-pukalūr. The Lord of the temple is Agnipuriswarar and His consort, Karuntāḻ kuḻali, named after the epithet, occurring in the hymn of Tirunāvukkaracar [IV 16.3]. In another hymn, the same saint calls the Lord, **kōṉa-p-pirāṉ** [IV 105.4]. Puṉṉākanātar and Śaraṇyapurīcar are His other epithets. Śaraṇyapurī is a direct translation of the Tamil word Pukalūr. Puṉṉai is the sthala vriksha and the sacred Agni tīrttam formed the moat around the temple.

The temple was celebrated by the hymns of early Śaiva apostles, Tiruñāṉacampantar [I 2; II 115] and Tirunāvukkaracar [IV 16, 54, 105; V 46; VI 99]. Though the latter belonged to Tiruvāmūr in Naṭunāṭu, this sacred place in Cōḻadēśa attracted him very much and he spent his last days in rendering service by his small hoe, weeding out the grass and other shrubs thus maintaining the temple campus perfectly clean and pure. The hymns of his last decad are very much touching, since they proclaim his entry into the sacred feet of the Lord:

"puṇṇiyā uṉ-ṉ-aṭikkē pōtukiṉṟēṉ" [VI 99.1]
"cāvā mūvā-c- ciṅkamē,
uṉ-ṉ-aṭikkē pōtukiṉṟēn" [Ibid. 2] etc.

According to *Periyapuranam*, Ārūrar visited this temple with a view to getting wealth for Paravaiyār's expenditure on the occasion of Paṅkuṉi Uttiram festival. He slept, after offering worship, in front of it, having the burnt bricks for his pillow. When he awoke in the dawn, he wondered to witness the bricks, transformed into gold. In ecstasy, he composed this decad, admonishing the fellow-poets to eulogize the sanctity and solemnity of Pukalūr and not to indulge in adoring the human mortals. He was of the firm faith that the ardent worshipper of this shrine would be blessed adequately both in this and the next order of existence [XII 29.46-52].

There are many inscriptions of the Imperial Colas, right from the period of Rājarāja I and down to the days of Kulōttuṅga III. **Tiru-p-pukalūr** was under **Kshatriyasikāmaṇi vaḷanādu** and **Mummuṭiccoḻa vaḷanādu** during the reign of

Rājarāja I and under 'Kulōttuṅga Cōḻa vaḷanādu' during that king's times. It is pertinent to note that the Saint Tirunāvukkaracar was known as 'kuḷiccu eḻunta nāyaṉār' and Rājarāja I made endowments for the daily worship of this great Śaiva apostle. Further, the epigraphs reveal that the choultry of Muruka Nāyaṉār was called 'Nampināyaṉār Tirumaṭam' and Tirunīlakaṇṭa yāḻ-p-pāṇar got the appellatives 'Tarumapurattu nāyaṉār' and 'Yāḻmūri nāyaṉār', and 'Tirunīlanakka nāyaṉār', as 'Nakkanāyaṉār'.

The prakāras and maṇṭapas were extended and also freshly constructed by some devoted officials of the Cōḻa monarchs. Scholars are of the opinion that the temple was originally built with burnt bricks and only during the period of Rājarāja I was converted into the granite structure. The southern entrance is named after this great emperor. The great poet Neṟkuṉṟavāṇar [1150 A.D.] composed the prabandha, **Tiruppukalūr antāti** and was endowed with tax free lands for his literary creation.

To the north of this temple in the same premises another shrine, **varttamāṉēccaram** exists. The idol of Muruka Nāyaṉār is also installed there. This shrine is consecrated by the hymns of Tiruñāṉacampantar [II 92]. The Catayam festival in the month of Chittirai to mark the attainment of Tirunāvukkaracar's eternal beautitude is annually celebrated by the Veḷākuṟicci Adheenam.

34. திருப்புகலூர் பண்: கொல்லி

340

தம்மை யேபுகழ்ந்(து) இச்சை பேசினும்
சார்கி னும்தொண்டர் தருகிலாப்
பொய்ம்மை யாளரைப் பாடா தேஎந்தை
புகலூர் பாடுமின் புலவீர்காள்
இம்மை யேதரும் சோறும் கூறையும்
ஏத்த லாம்இடர் கெடலுமாம்
அம்மை யேசிவ லோகம் ஆள்வதற்(கு)
யாதும் ஐயுற வில்லையே. 1

புலவர்களே! தமக்குத் தொண்டராய் நின்று புகழ்ந்துரைத்துத் தாம் விரும்பியவற்றைச் சொல்லினும் அவர்களைச் சார்ந்து நிற்பினும் ஒன்றும் கொடாத உலோபியராகிய பொய்யான செல்வர்களைப் பாடாமல், இறைவன் எழுந்தருளியிருக்கும் திருப்புகலூரைப் புகழ்ந்து பாடுங்கள். இம்மையில் உணவும் உடையும் வழங்குவான். துன்பம் அகலும். மறுமையில் சிவலோகப் பேறு அடைவதில் சிறிதும் ஐயம் இல்லை.

34. Tiru-p-pukalūr Paṇ: Kolli

tammai yēpukaḻn[tu] iccai pēciṉum
cārki ṉumtoṇṭar tarukilā-p-
poymmai yāḷarai-p- pāṭā tēentai
pukalūr pāṭumiṉ pulavīrkāḷ
immai yētarum cōṟum kūṟaiyum
ētta lāmiṭar keṭalumām
ammai yēciva lōkam āḷvataṟ(ku)
yātum aiyuṟa villaiyē. 1

Oh, my fellow-poets!
Don't panegyrize the deceitful rich,
Who will not give,
Even if you become their dependants
And flatter them;
Come forth and sing our Father's Pukalūr,
Who will bestow in this life food and cloth
And make you rule Śivalōka hereafter,
Of this there is not even a little doubt.

1. Glorification of human beings, the kings, chiefains and the like has been technically labelled "Paaṭāṇ" in *Tolkāppiyam*. In the same text, the adoration of gods and celestials is named **tēva-p-paaṭāṇ**. Ārūrar admonishes his fellow-poets not to sing the human mortals who are deceitful and deprived of humanism and hence to extol the glory of Lord Śiva's Pukalūr, fulfilling the requirements of man's life in this birth and hereafter.
2. Since the early Pallavas patronised only the Jain and Buddhist scholars, Ārūrar's advice to the creative poets was meaningful. Even if there were genuine patrons, it seems that he was not for panegyrizing the earthly beings, *for he wished that the supreme and the* most exalted Being alone should be praised in poems. Similar thought is also found in the following hymns of Nammāḻvār.
   1. coṉṉāl virōtamitu ākilum colluvaṉ kēṇmiṉō
      eṉṉāvil iṉkavi yāṉoruvarkkum koṭukkilēṉ

tennā tenā-v- enru vantu mural tiruvēṅkaṭattu
ennānai ennappan emperumān ulanākavē.

2. ennāvatu ettanai nāḷaikku-p- pōtum pulavīrkāḷ
mannā manicarai-p- pāṭi-p-paṭaikkum perumporuḷ

3. vammin pulavīrum meyvarutti-k- kaiceyt[u] uymminō
imman ulakil celvar ippōtilai nōkkinōm
nummin kavikoṇṭu num iṭṭā teyvam ēttināl
cemmin cuṭar muṭi entiru mālu-kku-c-cērumē.

4. vāykoṇṭu māniṭam pāṭavanta kaviyēn allēn - *Tiruvāymoḻi.* 3.9. 1, 4, 6, 9.

341

மிடுக்கி லாதானை வீம னேவிறல்
விசய னேவில்லுக்(கு) இவனென்று
கொடுக்கிலாதானைப் பாரி யேஎன்று
கூறி னும்கொடுப் பார்இலை
பொடிக்கொள் மேனிஎம் புண்ணி யன்புக
லூரைப் பாடுமின் புலவீர்காள்
அடுக்கு மேல்அம ருலகம் ஆள்வதற்(கு)
யாதும் ஐயுற வில்லையே. 2

புலவர்களே! வலிமையும் வீரமும் இல்லாதவனை மற்போரில் வீமனையே ஒப்பவன் என்றும் விற்போரில் அருச்சுனனை ஒப்பவன் என்றும், கொடுக்காத ஒருவனைப் பாரியைப் போன்ற வள்ளல் என்றும் இல்லது சொல்லிப் புனைந்து பாடினும் கொடுப்பவர் ஒருவரும் இலர். எனவே, திருநீறு பூசிய மேனியராகிய எம் புண்ணியன் ஆகிய சிவபிரானின் திருப்புகலூரைப் புகழ்ந்து பாடுங்கள் அதன்பயனாய், பல அடுக்குகளுக்கு மேல் உள்ள அமரர் உலகை ஆட்சி பெறுதற்குச் சிறிதும் ஐயம் இல்லை.

miṭukki lātānai vīma nēviral
vicaya nēvilluk(ku) ivanenru
koṭukki lātānai-p- pāri yēenru
kūri numkoṭup pārilai

poṭikkoḷ mēṉiem puṇṇi yaṉpuka
lūrai-p- pāṭumiṉ pulavīrkāḷ
aṭukku mēlama rulakam āḷvataṟ(ku)
yātum aiyuṟa villaiyē. 2

Oh, my fellow-poets!
Even if you praise a weakling
To be the prowess Bhima,
And in archery, he is the strong Vijaya,
Even if you adore a miser
As one excels in gift like Pāri,
There is none to give.
Come forth and sing Pukalūr of the virtuous Lord,
Daubed His body with dusts,
Who will make you rule the Heaven
Above the tiers of many a world.
Of this there is not even a little doubt.

1. The great epic heroes Bhima and Arjuna (-Vijaya) are made comparison to the unworthy and meak persons, just because they were rich, expecting to get some financial help from them. That was the state of affairs during the times of Ārūrar.

2. Pāri was the famed philanthropist of Sangam period and his unbelievable gift of his royal chariot to the crawling jasmine creeper, as its prop to prosper was well-known [ciṟupāṇ. 87-91]. Kapilar has eulogized his liberality in *Puṟanāṉūṟu*. Aruṇagirinathar echoed the same sentiment but included Kāri also:

"vañcaka lopa mūṭar tamporuḷ ūrkaḷ tēṭi
mañcari kōvai tūtu palapāviṉ
vaṇpukaḻ pāri kāri eṉṟicai vātu kūri
vantiyar pōla viṇil aḻiyātē" - *Tiruppukaḻ*, 1236.

342

காணி யேற்பெரிது உடைய னேகற்று
நல்ல னேசுற்றம் நன்கிளை
பேணி யேவிருந்(து) ஓம்பு மேஎன்று
பேசி னும்கொடுப் பார்இலை
பூணி பூண்(டு)உழப் புள்சி லம்புந்தண்
புகலூர் பாடுமின் புலவீர்காள்
ஆணி யாய்அம ருலகம் ஆள்வதற்(கு)
யாதும் ஐயுற வில்லையே. 3

புலவர்களே! நிலம் இல்லாதவனைப் பார்த்து, காணி மிகவும் உடையவனே என்றும்; கல்லாதவனைக் கற்று நற்குணம் வாய்ந்தவனே என்றும்; ஒருவரோடும் உறவு இல்லாதவனைச் சுற்றத்தாரையும் நண்பர்களையும் பேணுபவனே என்றும்; தானே உண்டு களிப்பவனை விருந்தினரைப் பேணுபவனே என்றும் புகழ்ந்து புனைந்து பேசினாலும் கொடுப்பவர் யாரும் இலர். எருதுகளைப் பூட்டி (உழவர்கள்) நிலத்தை உழப் பறவைகள் ஒலிக்கும் குளிர்ந்த திருப்புகலூரைப் பாடுங்கள். (பாடின்) விண்ணவர் உலகிற்கு அச்சாணியாய் விளங்கி ஆளும் பேற்றினை அடைதற்குச் சிறிதும் ஐயம் இல்லை.

kāṇi yēṟperi(tu) uṭaiya ṉēkaṟṟu
nalla ṉēcuṟṟam naṉkiḷai
pēṇi yēvirun(tu) ōmpu mēeṉṟu
pēci ṉumkoṭup pārilai
pūṇi pūṇṭ(u)ḻa-p- puḷci lampumtaṇ
pukalūr pāṭumiṉ pulavīrkāḷ
āṇi yāyama rulakam āḷvataṟ(ku)
yātum aiyuṟa villaiyē. 3

Oh, my fellow-poets!
Even if you flatter the landless rich
As one possessing a vast farm,
And the illiterate, as the most learned
Endowed with all excellent virtues,

And the desolate, as the patron of kith and kin
There is none to give;
Come forth and sing the cool Pukalūr,
Where the scampering birds resound,
While the oxen are yoked to plough,
For you will become the linch-pin
Of the celestial world and rule.
Of this there is not even a little doubt.

1. *Kāṇi* normally denotes a land, measuring 1.33 acres. But, here it means landed property. Toṇṭaraṭi-p-poṭi Āḻvār has used the word in the same sense:

   "ūrileṉ **kāṇi illai** uṟavumaṟṟu oruvar illai" - *Tirumālai*, 29.

2. The word *pēṇi* is a derivative of pēṇu, to foster and protect. Here, it means a protector or patron, extending hospitality to all.
3. The word *pūṇi* is derived from pūṇ, to yoke, indicated the ploughing oxen. Periyāḻvār used the same word to mean cattle:

   "pūṇi mēykkum iḷaṅkōvalar" - *Periyāḻvār Tirumoḻi*, 3.6.7.

343

நரைகள் போந்துமெய் தளர்ந்து மூத்(து)உடல்
நடுங்கி நிற்கும்இக் கிழவனை
வரைகள் போல்திரள் தோள னேஎன்று
வாழ்த்தி னும்கொடுப் பார்இலை
புரைவெள் ஏறுடைப் புண்ணி யன்புக
லூரைப் பாடுமின் புலவீர்காள்
அரைய னாய்அம ருலகம் ஆள்வதற்(கு)
யாதும் ஐயுற வில்லையே. 4

புலவர்களே! உடல் முழுதும் நரைகள் தோன்றி, தளர்ச்சியுற்று, முதிர்ந்து மெய் நடுங்கி நிற்கும் இத்தகைய கிழவனை, "மலைகள் போலத் திரண்ட தோள்களையுடையவனே" என்று பொய்யாக வாழ்த்தினும் கொடுப்பவர் யாரும்இலர். உயர்ந்த வெள்ளிய எருதினையுடைய அறவடிவினன் ஆகிய சிவபிரானின் திருப்புகலூரைப் புகழ்ந்து பாடுங்கள். பாடின், தேவர் உலகிற்கு அரசனாய் ஆட்சி பெறுதற்குச் சிறிதும் ஐயம் இல்லை.

naraikaḷ pōntumey taḷarntu
naṭuṅki niṟkumi-k- kiḻavaṉai
varaikaḷ pōltiraḷ tōḷa ṉēeṉṟu
vāḻtti ṉumkoṭup pārilai
puraiveḷ ēṟuṭai-p- puṇṇi yaṉpuka
lūrai-p- pāṭumiṉ pulavīrkāḷ
araiya ṉāyama rulakam āḷvataṟ(ku)
yātum aiyuṟa villaiyē. 4

Oh, my fellow-poets!
Even if you praise the aged man,
In whose body appears the grey hair,
Drooping and trembling on the ground
As one, whose shoulders are like boulders
There is none to give;
Come forth and sing Pukalūr of virtuous Lord,
Possessing the supreme white bull,
You will become the king to rule the Heaven.
Of this there is not even a little doubt.

1. There is a limit for imagination and poetic fancy. But in such descriptions, there is not even an iota of truth. As far as some patrons are concerned, such hallelujas were turned down, without creating the desired effect.

2. Ramachandra Kavirāyar who lived in the pre-modern period has drawn a caricature of the plight of the poets in his poem "kallāta oruvaṉai yāṉ kaṟṟāy eṉṟēṉ" etc., reminding the hymns of this decad.

344

வஞ்ச நெஞ்சனை மாச ழக்கனைப்
பாவி யைவழக்(கு) இல்லியைப்
பஞ்ச துட்டனைச் சாது வேஎன்று
பாடி னும்கொடுப் பார்இலை
பொன்செய் செஞ்சடைப் புண்ணி யன்புக
லூரைப் பாடுமின் புலவீர்காள
நெஞ்சில் நோய்அறுத்(து) உஞ்சு போவதற்(கு)
யாதும் ஐயுற வில்லையே. 5

புலவர்களே! வஞ்சனை கொண்ட நெஞ்சுடையவனையும், பெரும் பொய்யனையும், பாவத்தைச் செய்பவனையும் ஒழுங்கு இல்லாதவனையும் பஞ்சமா பாதகனையும் "சாதுவே" என்று உயர்வாகப் புனைந்து பாடினாலும் கொடுப்பவர் யாரும் இலர் பொன் போன்ற சிவந்த சடையினையுடைய அறவடிவினன் ஆகிய சிவபிரானின் திருப்புகலூரைப் புகழ்ந்து பாடுங்கள். நெஞ்சத்தில் உள்ள துன்பங்களை எல்லாம் களைந்து உய்தி பெறுவதற்குச் சிறிதும் ஐயம் இல்லை.

vañca neñcaṉai māca ḻakkaṉai-p-
pāvi yaivaḻak(ku) illiyai-p-
pañca tuṭṭaṉai-c- cātu vēeṉṟu
pāṭi ṉumkoṭup pārilai
poṉcey ceñcaṭai-p- puṇṇi yaṉpuka
lūrai-p- pāṭumiṉ pulavīrkāḷ
neñcil nōyaṟutt(u) uñcu pōvataṟ(ku)
yātum aiyuṟa villaiyē. *5*

Oh, my fellow-poets!
Even if you extol the cheat, the cunning,
The wicked, the sinner, the unconventional rogue
And one who is guilty of fivefold heinous sins
As the most virtuous man,
There is none to give;
Come forth and sing Pukalūr of the virtuous Lord
Whose mat-locks shine like gold

Cut asunder the psychic pains
And escape [from the mundane existence].
Of this, there is not even a little doubt.

1. The word *calakkan* in the sense of a wicked man also occurred in the *Tiruvācakam* [vide VIII 30.2].
2. Pañca tuṭṭan is a man who has committed fivefold heinous sins, viz., killing, lying, stealing, drinking and abusing one's guru.
3. The word *uyntu* has been palatalized into *uñcu* in the people's language, like *aintu* becoming añcu, meaning five.

345

நலம்இ லாதானை நல்ல னேஎன்று
நரைத்த மாந்தனை இளையனே
குலம்இ லாதனைக் குலவ னேஎன்று
கூறி னும்கொடுப் பார்இலை
புலம்எ லாம்வெறி கமழும் பூம்புக
லூரைப் பாடுமின் புலவீர்காள்
அலம ரா(து)அம ருலகம் ஆள்வதற்(கு)
யாதும் ஐயுற வில்லையே. 6

புலவர்களே! அழகற்றவனை, 'அழகனே' என்றும்; நரைத்த கிழவனை, 'இளையனே' என்றும்; குலம் இல்லாதவனை 'உயர் குலத்தவனே' என்றும் புனைந்து பேசினாலும் கொடுப்பவர் யாரும் இலர். ஆதலின், நிலம் எங்கும் மலர்களின் மணம் கமழும் திருப்புகலூரைப் புகழ்ந்து பாடுங்கள். கலக்கமின்றி விண்ணவர் உலகத்தை ஆட்சி செய்வதற்குச் சிறிதும் ஐயம் இல்லை

nalami lātānai nalla neēnru
naraitta māntanai iḷayanē
kulami lātānai-k- kulava neēnru
kūri numkoṭu-p pārilai
pulame lāmveri kamaḻum pūmpuka
lūrai-p- pāṭumin pulavīrkāḷ
alama rā(tu)ama rulakam āḷvatar(ku)
yātum aiyura villaiyē. 6

Oh, my fellow-poets!
Even if you praise the wicked as good
And the grey man, as youth
And one, devoid of good pedigree
As the scion of noble birth
There is none to give;
Come forth and sing Pukalūr
Where in the lands the blooms emit fragrance,
And you shall rule the Heaven without care.
Of this, there is not even a little doubt.

1. Ignoring the weakness and deficiency of a rich man and adoring him in the most decorative language was the habit of the creative poets in order to get some money. Ārūrar wonderfully portrayed the plight of such poets.
2. The natural beauty of Pukalūr is depicted in the third line.

346

நோய னைத்தடந் தோள னேஎன்று
நொய்ய மாந்தனை விழுமிய
தாயன் றோபுல வோர்க்(கு)எலாம் என்று
சாற்றி னும்கொடுப் பார்இலை
போய்உ ழன்றுகண் குழியா தேஎந்தை
புகலூர் பாடுமின் புலவீர்காள்
ஆயம் இன்றிப்போய் அண்டம் ஆள்வதற்(கு)
யாதும் ஐயுற வில்லையே. 7

புலவர்களே! நோயினால் பிணிக்கப்பட்டவனைத் 'தடந்தோள்களை உடையவனே! என்றும்; சிறுமைக் குணம் வாய்ந்தவனைப் 'புலவர்கட்கு எல்லாம் புரப்பதில் சிறந்த தாய் போன்றவன் அன்றோ' என்றும் புனைந்து புகழினும் கொடுப்பவர் யாரும் இலர். இவர்களைப் பாடித் துன்புற்று வறுமையினால் கண்கள் குருங்குதல் வேண்டாது, எம் தந்தையாகிய சிவபிரானின் திருப்புகலூரைப் புகழ்ந்து பாடுங்கள். பாடின், வருத்தம் இன்றி விண்ணகம் போய் ஆட்சி புரிதற்குச் சிறிதும் ஐயம் இல்லை.

nōya nai-t-taṭan tōḷa nēenṟu
noyya māntaṉai viḻumiya
tāyaṉ ṟōpula vōrk(ku)elām eṉṟu
cāṟṟi numkoṭup pārilai
pōyu laṉṟukaṇ kuḻiyā tēentai
pukalūr pāṭumiṉ pulavīrkāḷ
āyam iṉṟi-p-pōy aṇṭam āḷvataṟ(ku)
yātum aiyuṟa villaiyē. 7

Oh, my fellow-poets!
Even if you flatter the sick,
As one of mighty shoulders
And the mean, as excellent mother
To all the poets and scholars
There is none to give;
Without getting your eyes sunk hallow
After wandering in vain,
Come forth and sing our Father's Pukalūr,
To rule the Heaven, devoid of pain.
There is not even a little doubt.

1. **Noyyamāntaṉ** denotes the vile and mean persons.

2. The second line indicates that the patrons should be tender enough to the poets like the mother to her children.

3. The word *āyam* in the last line means pain or agony.

347

எள்வி ழுந்(து)இடம் பார்க்கும் ஆகிலும்
　　ஈக்கும் ஈகிலன் ஆகிலும்
வள்ள லேஎங்கள் மைந்த னேஎன்று
　　வாழ்த்தி னும்கொடுப் பார்இலை
புள்ள லாம்சென்று சேரும் பூம்புக
　　லூரைப் பாடுமின் புலவீர்காள்
அள்ளற் பட்(டு)அழுந் தாது போவதற்(கு)
　　யாதும் ஐயுற வில்லையே. 8

புலவர்களே! எள் கீழே வீழினும் அதனைத் தேடி எடுக்கப் பார்ப்பவன் ஆகவும், சிறு ஈக்குக் கூட ஈயாது சிதறியவற்றைச் சேர்ப்பவன் ஆகவும் உள்ள உலோபியை, 'எங்கள் வள்ளலே' என்றும், 'வலியவனே' என்றும் புனைந்து போற்றினும் கொடுப்பவர் யாரும் இலர். ஆதலின், பறவைகள் எல்லாம் சென்று தங்கும் அழகிய திருப்புகலூரைப் புகழ்ந்து பாடுங்கள். உலக வாழ்க்கை எனப்படும் சேற்றில் பட்டு அமிழ்ந்து போகாமல் உய்ந்து போவதற்குச் சிறிதும் ஐயம் இல்லை.

eḷvi ḻun(tu) iṭam pārkkum ākilum
　　īkkum īkilaṉ ākilum
vaḷḷa lēeṅkaḷ mainta ṉēeṉṟu
　　vāḻtti ṉumkoṭup pārilai
puḷe lāmceṉṟu cērum pūmpuka
　　lūrai-p- pāṭumiṉ pulavīrkāḷ
aḷḷaṟ paṭ[ṭu] aḻun tātu pōvataṟ(ku)
　　yātum aiyuṟa villaiyē. 8

Oh, my fellow-poets!
Even if you praise the miser,
Who searches for the sesame seed fallen on earth

And who doesn't feed even a fly,
As "our liberal donor and strong support"
There is none to give;
Come forth and sing Pukalūr,
Where all the birds go to roost;
You shall not drown in the mire of mundane life
But find shelter in the Lord's world.
Of this, there is not even a little doubt.

1. The extreme level of a miser is beautifully depicted in the first line.
2. The word *aḷḷal* generally means mire and in its extension of meaning the mundane life. It also denotes the hell.

348

கற்றி லாதானைக் கற்று நல்லனே
காம தேவனை ஒக்குமே
முற்றி லாதானை முற்ற னேஎன்று
மொழியி னும்கொடுப் பார்இலை
பொத்தில் ஆந்தைகள் பாட்ட றாப்புக
லூரைப் பாடுமின் புலவீர்காள்
அத்த னாய்அம ருலகம் ஆள்வதற்(கு)
யாதும் ஐயுற வில்லையே. 9

புலவர்களே! கல்வியறிவு இல்லாதவனை, அஃதுடைய நல்லவனே என்றும், குரூபியைக் காமனைப் போன்றவனே என்றும், பூரணத்துவம் பெறாதவனைப் பூரணத்துவம் உடையவனே என்றும் புனைந்து புகழினும் கொடுப்பவர் யாரும் இலர். ஆதலின், மரப்பொந்துகளில் இருந்து ஆந்தைகளின் பாட்டோசை நீங்காத திருப்புகலூரைப் புகழ்ந்து பாடுங்கள். விண்ணவர் உலகின் தந்தையாய் ஆட்சி பெறுதற்குச் சிறிதும் ஐயம் இல்லை.

kaṟṟi lātāṉai-k- kaṟṟu nallaṉē
kāma tēvaṉai okkumē
muṟṟi lātāṉai muṟṟa ṉēeṉṟu
moḻiyi ṉumkoṭup pārilai
pottil āntaikaḷ pāṭ[ṭu]a ṟā-p-puka
lūrai-p- pāṭumiṉ pulavīrkāḷ
atta ṉāyama rulakam āḷvataṟ(ku)
yātum aiyuṟa villaiyē. 9

Oh, my fellow-poets!
Even if you flatter the illiterate,
As learned and benevolant
And the loathsome man as cupid
And the imperfect as the most perfect,
There is none to give;
Come forth and sing Pukalūr
Where in the recess of trees
Never cease the songs of owls;
And you shall rule the Heaven as its father.
Of this, there is not even a little doubt.

1. Education, beauty and perfection were held as high values, as inferred from the first two lines.
2. The word *muṟṟutal* denotes perfection, fullness.
3. The hoot of owls is noted as their songs. [vide VII 32.4].

349

தைய லாருக்(கு)ஓர் காம னேசால
நலவ ழகுடை ஐயனே
கையு லாவிய வேல னேஎன்று
கழறி னும்கொடுப் பார்இலை
பொய்கை வாவியின் மேதி பாய்புக
லூரைப் பாடுமின் புலவீர்காள்
ஐய னாய்அம ருலகம் ஆள்வதற்(கு)
யாதும் ஐயுற வில்லையே.

புலவர்களே! அருவருக்கத்தக்க தோற்றம் உடையவனை, 'மகளிர் உள்ளத்திற்குக் காமனாய்க் காட்சி தருபவனே' என்றும், பேரழகும் நலமும் வாய்த்த தலைவனே என்றும், கையில் வேலேந்திய முருகனை ஒப்பவனே என்றும் புனைந்து புகழினும் கொடுப்பவர் யாரும் இலர். பெரிய நீர் நிலைகளிலும், குளங்களிலும் எருமைகள் பாய்ந்து மகிழும் திருப்புகலூரைப் புகழ்ந்து பாடுங்கள். தேவர் உலகின் தலைவனாய் ஆட்சி பெறுதற்குச் சிறிதும் ஐயம் இல்லை.

taiya lāruk(ku)or kāma nēcāla
nalava lakuṭai aiyanē
kai-y-u lāviya vēla nēenru
kalari numkoṭup pārilai
poykai vāviyin mēti pāypuka
lūrai-p- pāṭumin pulavīrkāḷ
aiya nāyama rulakam āḷvatar(ku)
yātum aiyura villaiyē.

Oh, my fellow-poets!
Even if you praise a loathsome man
As cupid to the damsels,

The chief with great beatuy,
And as Lord of javeline in His hand
There is none to give;
Come forth and sing Pukalūr,
Where in the tanks and ponds
Immerse the buffaloes,
And rule the Heaven as its chief.
Of this, there is not even a little doubt.

1. Kāma, the Indian Cupid is made a comparison to the enchanting and youthful person in the Indian literary tradition.

2. Vēlan̲, Lord Murukan is the upper limit of prowess, beauty, youthfulness, wisdom and heroism.

350

செறுவி னிற்செழுங் கமலம் ஓங்குதென்
புகலூர் மேவிய செல்வனை
நறவம் பூம்பொழில் நாவ லூரன்
வனப்பகை யப்பன் சடையன்தன்
சிறுவன் வன்தொண்டன் ஊரன் பாடிய
பாடல் பத்திவை வல்லவர்
அறவ னார்அடி சென்று சேர்வதற்(கு)
யாதும் ஐயுற வில்லையே. 11

பழனங்களில் செந்தாமரைகள் ஓங்கியுள்ள தென் திசையில் உள்ள திருப்புகலூரில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஈசனை, தேன் பிலிற்றும் பூஞ்சோலைகளையுடைய திருநாவலூரினனும், வனப்பகைக்குத் தந்தையும், சடையனார்க்கு மகனும், வன்தொண்டனும் ஆகிய ஆரூரன் பாடிய இப்பத்துப் பாடல்களையும் பாட வல்லவர்கள் அறமே உருவான இறைவனின் திருவடிப் பேற்றினை அடைதற்குச் சிறிதும் ஐயம் இல்லை.

cepuvi nirceluṅ kamalam ōṅkuten
pukalūr mēviya celvanai
naravam pūmpolil nāval ūran
vanappakai-y- appan cataiyantan
ciruvan vantontan ūran pātiya
pātal pattivai vallavar
arava nārati cenru cērvatar(ku)
yātum aiyura villaiyē. 11

The Lord of south Pukalūr,
With lush fields full of rich lotus,
Is sung by the resident of Nāvalūr,
With honey dripping flower groves,
The father of Vanappakai, the offspring of Cataiyan
Vantontan, Ārūran;
Those who master these tens
Would undoubtedly attain the feet of Lord,
Who is the embodiment of all virtues.
And of this there is no doubt.

1. Ārūrar identifies himself first with his birth place, Tirunāvalūr and then calls himself the father of Vanappakai, but the son of Cataiyan, and also Vantontan. Every epithet has its own significance.

2. The Lord is depicted as **Aravanār**, an equivalent to **aravāli antanan** of *Tirukkural* [8].

The specific features of the Decad

1. The burden of the hymns in the decad is **yātum aiyuravillaiyē**, occurring at the end of the last line.
2. Another burden, **pukalūr/pukalūrai-p-pāṭumiṉ pulavirkaḷ** occurs at the end of the third metrical line of all hymns except the first one where it comes in the second line.
3. Unlike the other decads which are generally addressed to the presiding Lord of a specific sacred place, the hymns in this decad are unique for they direct the contemporary poets of Ārūrar not to eulogize the misers and mortals, but to extol Tiru-p-pukalūr, the sanctified abode of Lord Śiva.
4. This decad stands on a vital comparison with Nammāḻvār's *Tiruvāymoḻi* 3.9:1-10, for both communicate the same message of avoiding human glorification and encouraging divine adoration.
5. The deplorable condition of patronage of letters and the plight of poets are artistically portrayed in the first half of all the hymns in this decad.
6. In the preceding decad Ārūrar referred to the Mutirai mountain of the patron and chieftain Kumaṇaṉ of Sangam period [VII 33.9]. In this decad he noted the munificence of the great philanthropist Pāri [34.2] and also the legendary heroes Bhima and Arjuna of the epic *Mahabharata*. It is essential to note that though Karṇa was famous for his liberality, he was not quoted. In his place, the Tamil patron became a comparison.
7. The words pēṇi and pūṇi (3) seem to be new creations of Ārūrar's times.
8. Singing the glory of a sthala was considered as sacred as adoring the Lord Himself.
9. The natural beauty of Tiru-p-pukalūr has been depicted in many hymns (3, 6, 8, 9, 10, 11), while its association with the Lord is noted in hymns 1, 2, 4, 5, 7.
10. The ninth hymn is an instance for ardha sama viruttam of native origin.
11. In the last hymn, the various names and epithets of Ārūrar are mentioned in a beautiful sequence.

A note on the *talam*

35. Tiru-p-puṟampayam

This sthala is situate 8 k.m. to the north west of Kumbakonam railway station, on the northern banks of River Maṇṇi. The Lord of this temple is known as Puṟampayanātar and His consort, Karumpaṭu colli, an adapted form of the epithet, occurring in the hymn of Tiruñāṉa campantar [II 30.5]. According to the local legend, the Lord of this temple went to Madurai to serve as a witness to establish the innocence of the girl, married to his maternal uncle, after he was restored to life from the snake-bite at this place by the Lord's grace. So, He got the name Cāṭcinātar. Puṉṉai is the sacred tree of this sthala.

The temple was eulogized by Tiruñāṉa campantar [II-30], Tirunāvukkaracar [IV-13] and Ārūrar [VII.35]. In the *Tiruvācakam*, Māṇikkavācakar refers to this kshetra thus:

"puṟampayam ataṉil aṟampala aruḷiyum" [VIII 2.90].

According to this reference, the Lord revealed many ethical texts at this sthala. This has also been stated earliest in the passage in the hymn of Tiruñāṉa campantar:

"tiṟampayaṉ uṟumporuḷ terintuṇarum **nālvarkku**
aṟampayaṉ uraittaṉai puṟampayam amarntōy" [II 30.1].

The four disciples, referred in this hymn who received the knowledge of ethical texts are the legendary sages, being the mind-born (mānasa putras) sons of Brahma, viz., Caṉakaṉ, Canantaṉaṉ, Caṉātaṉaṉ, and Caṉaṟkumāraṉ.

There are many inscriptions in the temple, belonging to the Imperial Colas, Parāntaka I, Āditya II, Rājarāja I, Kulōthuṅga I and his successors. The inscription of Pārantaka I refers this temple as Ādityeśvaram, perhaps because it was renovated and converted into a granite shrine by Āditya I. The celebrated Cempiyan Mādēvi, the queen of Kaṇḍarāditya donated a silver vessel to bathe the idol of Śiva in this temple, during the daily worship. Most of the inscriptions

indicate the establishment of various endowments, donations of gold jewels, ornaments, silver vessels, tax-free lands, sheep etc., for the maintenance of flower gardens (-Nantavaṉam), decoration of the Lord, daily worship, perennial lamps, food offerings etc. Improvements of the temple campus, extensions, installation of deities in the prahāras, institution of Maṭhs, etc., are also noted in the epigraphs.

According to Cēkkiḻār, after visiting Tiruvāṟai Mēṟṟaḷi and Iṉṉampar, Ārūrar with ever-increasing love composed this decad, exhorting his heart to follow him to offer worship at Puṟampayam of Śaṅkara. He was warmly received by the local Śiva bhaktas and the congregational worship in the temple was performed fervently. [XII 29.94-99].

35. திருப்புறம்பயம் பண்: கொல்லி

351

அங்கம் ஓதியோர் ஆறை மேற்றளி
நின்றும் போந்துவந்(து) இன்னம்பர்த்
தங்கி னோமையும் இன்னது என்றிலர்
ஈச னார்எழு நெஞ்சமே
கங்குல் ஏமங்கள் கொண்டு தேவர்கள்
ஏத்தி வானவர் தாம்தொழும்
பொங்கு மால்விடை ஏறி செல்வப்
புறம்ப யம்தொழப் போதுமே. 1

நெஞ்சமே! மறை அங்கங்கள் ஆறினையும் ஓதிய அந்தணர்களின் திருவாறை மேற்றளியினின்றும் புறம்போந்து வந்து திருவின்னம்பரில் தங்கியுள்ள நம்மையும் இங்குக் கோயில் கொண்டுள்ள ஈசனார் 'இன்னது செயற்பாலது' எனக் குறித்தார் இலர். வானவர்கள் (மேலும் உயர் பதவி பெறும் பொருட்டு) இரவு முழுதும் காத்து நின்று விடியலில் ஏத்தி வணங்கும் அழகு பொங்கும் பெரிய எருதினை ஊர்தியாகக் கொண்ட பெருமானின் செல்வம் மிக்க திருப்புறம்பயத்தை வணங்கும் பொருட்டுப் போவோம். உடன் எழுக.

35. Tiru-p-purampayam

Paṇ: Kolli

aṅkam ōtiyōr ārai mēṟṟaḷi
niṉṟum pōntuvan[tu] iṉṉampar-t-
taṅki nōmaiyum iṉṉa[tu] eṉṟilar
īca ṉāreḻu neñcamē
kaṅkul ēmaṅkaḷ koṇṭu tēvarkaḷ
ētti vāṉavar tāmtoḻum
poṅku mālviṭai ēṟi celva-p-
puṟampa yamtoḻa-p- pōtumē. 1

Oh my heart! start with me!
After coming back from Āraimēṟṟaḷi
Of those wellversed in the Aṅgas
We halted at Iṉṉampar,
The Lord didn't assign us any work;
Let us proceed to worship the rich Puṟampayam
Of the Lord of Bull mount,
Adored by the celestials at dawn,
Having waited for His darshan, the whole night.

1. The sixfold Aṅgas, being auxiliary sciences to the four fold Vedas are: 1. Śikṣa (Vedic phonology). 2. Vyākaraṇa - grammar. 3. Chandas-prosody. 4. Nirukta-etymology 5. Jyotisha-astronomy and 6. Kalpa-rituals. These Aṅgas are studied by the Vedic scholars, as mentioned in the first line of the invocatory song of *Kalittokai.*

   Also, vide *Maṇimēkalai*, XXVII 100-105. *Tirumuṟai* IV 11.5

2. The reference to celestials descending from their heavenly abode to the earth to worship Śiva finds frequent mention in the devotional lyrics.

352

பதியும் சுற்றமும் பெற்ற மக்களும்
பண்டை யார்அலர் பெண்டிரும்
நிதியில் இம்மனை வாழும் வாழ்க்கையும்
நினைப்பு ஒழிம்மட நெஞ்சமே
மதியம் சேர்சடைக் கங்கை யானிடம்
மகிழும் மல்லிகை செண்பகம்
புதிய பூமலர்ந்(து) எல்லி நாறும்
புறம்ப யம்தொழப் போதுமே. 2

மடநெஞ்சமே! ஊர், உறவு, மனைவியர், பிள்ளைகள் எல்லாம் முன்பு போன்றவர் அல்லர். செல்வத்துடன் இம்மனையிருந்து வாழும் இல்வாழ்க்கையில் கொண்ட எண்ணத்தை விடுவாய். திங்கள் அணிந்த சடையில் கங்கையினைக் கொண்ட பெருமான் தன் இடமாக மகிழ்வதும், மல்லிகை செண்பகம் என்பன புது மலர்களைப் பூத்து இரவு முழுதும் மணம் கமழ்வதும் ஆகிய திருப்புறம்பயத்தை வணங்கும் பொருட்டுப் போவோம்.

patiyum curramum perra makkalum
pantai yāralar pentirum
nitiyil i-m-manai vālum vālkkaiyum
ninaip[pu] oli-m-mata neñcamē
matiyam cērcatai-k- kaṅkai yānitam
makilum mallikai cenpakam
putiya pūmalarn[tu] elli nārum
purampa yamtola-p- pōtumē. 2

Oh, my foolish heart!
The city, kith and kin and wives
Are not as of yore;
Cast away the thoughts of wealth
And the life in this hut;
Let us proceed to worship Purampayam

Of the Lord, borne in His mat-locks
The moon and the Ganges,
And there emit pleasant smell
The fresh blooms of jasmine and champak.

1. The first two lines echo the following passage in Tirunāvukkaracar's hymn:
   "e-t-tāyar e-t-tantai e-c-cur̲ rattār
   e-m-māṭu cummāṭām ēvar nallār
   cettāl vant[u]utavuvār oruvar illai" [VI 62.1].
2. Also, vide *Triumur̲ai* VII 15.8.
3. Body is compared to a hut.

353

புறம்தி ரைந்து நரம்(பு)எ ழுந்து
நரைத்து நீஉரை யால் தளர்ந்(து)
அறம்பு ரிந்துநி னைப்ப(து) ஆண்மை
அரிது காண்இஃ(து) அறிதியேல்
திறம்பி யா(து)எழு நெஞ்ச மேசிறு
காலை நாம்உறு வாணியம்
புறம்ப யத்(து)உறை பூத நாதன்
புறம்ப யம்தொழப் போதுமே. 3

நெஞ்சமே! உடம்பு நரைத்துத் திரைத்து, நரம்புகள் வெளியில் தோன்றி, பேச்சில் குழறும் நிலை வந்த பின்னர் அறம்புரிய நினைப்பது இயலாதது. இதனை நீ அறிவாயேல், இளமைக் காலத்தே ஊதியம் பெறுதற்குரிய வாணிகமாவது, புறத்தே பயத்தோடு வாழும் உயிர்க் கூட்டத்திற்குத் தலைவன் ஆகிய பசுபதியின் திருப்புறம்பயத்தை வணங்குவதாம். அதன் பொருட்டுப் போவோம். மாறுபடாது எழுக.

pur̲amti raintu naram(pu)e l̲untu
naraittu nīurai yāltaḷarn[tu]
ar̲ampu rintuni n̲aippa[tu] āṇmai
aritu kāṇik̲(tu) ar̲itiyēl

tiṟampi yā[tu]eḻu neñca mēciṟu
kālai nāmuṟu vāṇiyam
puṟampa yat[tu]uṟai pūta nātaṉ
puṟampa yamtoḻa-p- pōtume. 3

Oh my heart, start with me
Without being confused;
Impossible it is to think of dharma
After our body grows grey and wrinkled
The nerves become visible and words babbling.
If you know this, the profitable trade
At our youthful days is to adore Puṟampayam
Of the Lord of souls, which exist in fear.

1. Wrinkle, grey and senility are the messengers of death. So, Ārūrar advises not to wait till one's old age to perform virtuous acts. We find a similar exhortation in *Tirukkuṟaḷ* also (36).
2. The Dharmapuram Edition takes the word 'pūtam' to mean the Bhūtagaṇas.

354

குற்(று)ஒ ருவ்வரைக் கூறை கொண்டு
கொலைகள் சூழ்ந்த களவெலாம்
செற்(று)ஒ ருவ்வரைச் செய்த தீமைகள்
இம்மை யேவரும் திண்ணமே
மற்(று)ஒ ருவ்வரைப் பற்றி லேன்மற
வா(து) எழும்மட நெஞ்சமே
புற்(று)அ ரவ்வுடைப் பெற்றம் ஏறி
புறம்ப யம்தொழப் போதுமே. 4

மட நெஞ்சமே! ஒருவரைக் கருவியால் குத்தி அவர்தம் ஆடை, உடைமைகளை எல்லாம் பறித்துக் கொண்டு கொலை புரியத் துணிந்த களவுச் செயல்களாலும், ஒருவரை(க்காரணமின்றி)ச் சினந்து செய்த தீவினைகளாலும் விளையும் பாவங்கள் (மறுமை வரையும் காத்திராது) இப்பிறப்பிலேயே பயன் கொடுக்க வரும். இது திண்ணம். (இறைவனைத் தவிர) வேறு ஒருவரையும் பற்றுக் கோடாகக் கொண்டிலன். புற்றில் வாழும் அரவினை அணியாக உடையவனும் எருதினை ஊர்பவனும் ஆகிய ஈசனின் திருப்புறம்பயத்தை வணங்கும் பொருட்டுப் போவோம். மறவாமல் உடன் எழுவாயாக.

kur(ru)o ru-v-varai-k- kūrai kontu
kolaikaḷ cūḻnta kaḷavelām
cer(ru)o ru-v-varai-c- ceyta tīmaikaḷ
immai yēvarum tinnamē
mar(ru)o ru-v-varai-p- parri lēnmara
vā(tu) eḻu-m-maṭa neñcamē
pur(ru)a ra-vu-uṭai-p- perram ēri
purampa yamtoḻa-p- pōtume. 4

Oh, my foolish heart! start with me,
Without any forgetfulness,
For I have no prop except Him;
The evil effects of hitting one
To rob his clothes,
Killing, stealing and the sins,
Accruing due to unreasonable anger
Would certainly fructify in this very birth;
Proceed to worship Purampayam
Of the Lord of bull mount,
Adorned with serpents living in the ant hill.

1. The doctrine of karma is adopted and advocated by all systems of Indian philosophy except Lokāyata. The theistic schools like Śaivism and Vaiṣṇavism also accepted the doctrine, but emphasised on the efficacy of intense devotion to wipe out karmic effects, thus extending hope to the desolate and depressed section.
2. The first two lines echo the ethical thoughts enshrined in the *Tirukkuraḷ* [319] and *Cilappatikāram*, XXI 3-4.
3. The third line deserves comparison with "parrunān marrilēn kaṇṭāy" [*Tiruvācakam*, VIII 28.1].

355

கள்ளி நீசெய்த தீமை யுள்ளன
பாவ மும்பறை யும்படி
தெள்ளி தாஎழு நெஞ்ச மேசெங்கண்
சேவுடைச் சிவ லோகனூர்
துள்ளி வெள்ளிள வாளை பாய்வயல்
தோன்று தாமரைப் பூக்கள்மேல்
புள்ளி நள்ளிகள் பள்ளி கொள்ளும்
புறம்ப யம்தொழப் போதுமே. 5

நெஞ்சமே! கள்ளத்தனத்தால் நீ புரிந்த தீச்செயல்களால் விளைந்த பாவங்கள் அழியும்படி, சிவந்த கண்களையுடைய எருதினை ஊரும் சிவலோகனின் ஊர் ஆகிய, வெள்ளிய இளைய வாளை மீன்கள் துள்ளிப்பாயும் வயல்களில் மலரும் தாமரைப் பூக்களின்மேல் புள்ளியுடைய நண்டுகள் துயிலுதற்கு இடமான திருப்புறம்பயத்தை வணங்கும் பொருட்டுப் போவோம். தெளிவுடன் எழுவாயாக.

kaḷḷi nīceyta tīmai-y- uḷḷaṉa
pāva mumpaṟai yumpaṭi
teḷḷi tāeḻu neñca mēceṅkaṇ
cēvuṭai-c- civa lōkaṉūr
tuḷḷi veḷ-ḷ-iḷa vāḷai pāyvayal
tōṉṟu tāmarai-p- pūkkaḷmēl
puḷḷi naḷḷikaḷ paḷḷi koḷḷum
puṟampa yamtoḻa-p- pōtumē. *5*

Oh, my heart! start with me,
With a clear mind and faith,
To annul the sins of evil deeds,
Deceitfully done by you;
Proceed to worship Puṟampayam,
The city of Śivalokaṉ, possessing
Red-eyed bull, [as his mount],

Where the white and young starks
Jump and play in the watery fields
And on the blooms of lotus sleep
The crabs with dots in body.

1. The epithet *civalōkan* (line, 2) is also found in the *Tiruvācakam*, 5.9.3.
2. The word *palli kollutal* means sleep.

356

படையெ லாம்பக(டு) ஆரஆளிலும்
பௌவம் சூழ்ந்(து)அர(சு) ஆளிலும்
கடையெ லாம்பிணைத் தேரை வால்கவ
லா(து)எ ழும்மட நெஞ்சமே
மடையெ லாம்கழு நீர்ம லர்ந்து
மருங்கெலாம் கரும்(பு) ஆடத்தேன்
புடையெ லாம்மணம் நாறு சோலைப்
புறம்ப யம்தொழப் போதுமே. 6

மடநெஞ்சமே! படைகள் யாவும் யானைகள் திரண்டிருக்க ஆட்சி புரியினும், கடல் சூழ்ந்த உலகையே ஆட்சி புரியினும் இறுதியில் யாவும், தேரையின் பின்னே ஒட்டியிருந்தவால் அது வளர வளர மறைந்து விடுதல்போல் நீங்கி ஒழியும். ஆதலின், நீர்மடைகளில் எல்லாம் கழுநீர்ப் பூக்கள் மலர்தலாலும், அயலே பல இடங்களில் கரும்பினை ஆலையில் இட்டுப் பிழிதலாலும் எல்லாப் பக்கங்களிலும் தேன் மணம் வீசும் பொழில்களையுடைய திருப்புறம்பயத்தை வணங்கும் பொருட்டுப் போவோம். கவலைப்படாது உடன் எழுக.

paṭai-y-e lāmpaka(ṭu) āra āḷilum
pauvam cūḻn(tu) ara(cu) āḷilum
kaṭai-y-e lāmpiṇai-t- tērai vālkava
lā(tu)e ḻu-m-maṭa neñcamē
maṭai-y-e lāmkaḻu nīrma larntu
maruṅ(ku)e lāmkarum[pu] āṭa-t-tēṉ
puṭai-y-e lāmmaṇam nāṟu cōlai-p-
puṟampa yamtoḻa-p- pōtumē. 6

Oh, my foolish heart! start with me,
Even if one has an army with elephants
To rule the world, encircled by sea,
In the end vanishes everything
Like the tail of the toad!
Proceed to worship Purampayam
With groves emitting fragrance everywhere
And also the water lilies in the sluices
And the sugar-cane press on all sides.

1. The word pakatu means elephant.
2. The tail of the toad becomes extinct, as it grows fully. It becomes a comparison to the transient nature of royal life.
3. The natural beauty of Purampayam is depicted in the last two lines.

357

முன்னைச் செய்வினை இம்மை யில்வந்து
 சூடும் ஆதலின் முன்னமே
என்னை நீதியக் கா(து)எ ழும்மட
 நெஞ்ச மேஎந்தை தந்தையூர்
அன்னச் சேவலோ(டு) ஊடிப் பேடைகள்
 கூடிச் சேரும் அணிபொழில்
புன்னைக் கன்னி கழிக்கண் நாறும்
 புறம்ப யம்தொழப் போதுமே. 7

மடநெஞ்சமே! முற்பிறப்பில் செய்த வினையின்பயன் இப்பிறப்பில் வந்து சூழும் ஆதலின், (அங்ஙனம் சூழ்வதற்கு) முன்பாகவே எமக்கும் பிறர்க்கும் தந்தையாகிய சிவபிரானின் ஊர் ஆகிய, பெடை அன்னங்கள் அவற்றின் சேவல்களோடு ஊடிப் பின்னர்க் கூடி வாழும் அழகிய பொழில்களில் உள்ள இளைய புன்னை மரங்கள் வாய்க்கால்களின் கரையில் நின்று மலர்ந்து மணம் வீசும் திருப்புறம்பயத்தை வணங்கும் பொருட்டுப் போவோம். என்னை நீ தயங்கச் செய்யாது உடன் எழுக.

muṉṉai-c- ceyviṉai immai yilvantu
mūṭum ātaliṉ muṉṉamē
eṉṉai nītiyak kā(tu)e ḻu-m-maṭa
neñca mēentai tantai-y-ūr
aṉṉa-c- cēvalōṭ(u) ūṭi-p- pēṭaikaḷ
kūṭi-c- cērum aṇipoḻil
puṉṉai-k- kaṉṉi kaḻi-k-kaṇ nāṟum
puṟampa yamtoḻa-p- pōtumē. 7

Oh, my foolish heart! start with me,
Without making myself to droop
Ere the effects of past deeds
Enclose me in this birth; let us
Proceed to worship Puṟampayam,
The city of my father and father of others,
Where the hamsa hens were sulky
With their cocks and joined merrily in the groves,
Where the young puṉṉai on the banks
Emit fragrance blossoming blooms!

1. The first line deals with the doctrine of karma, echoing the *Tirukkuṟaḷ* 319.
2. The conjugal joy of the kingdom of birds is symbolic to the eternal bliss of the union of soul with the supreme Lord.
3. Aṉṉam (Hamsa) is a legendary bird, which is capable of separating water mixed with milk.
4. The word *nāṟum* (line 4) means 'emitting fragrance'.

358

மலம்எ லாம்அறும் இம்மை யேமறு
மைக்கும் வல்வினை சார்கிலா
சலம்எ லாம்ஒழி நெஞ்ச மேஎங்கள்
சங்க ரன்வந்து தங்குமூர்
கலம்எ லாம்கடல் மண்டு காவிரி
நங்கை ஆடிய கங்கைநீர்
புலம்எ லாமண்டிப் பொன்வி ளைக்கும்
புறம்ப யம்தொழப் போதுமே. 8

நெஞ்சமே! இப்பிறப்பிலேயே மலங்கள் எல்லாம் அகலும். மறு பிறப்பிற்குரிய கொடிய வினைகள் தொடரா. ஆதலின், வஞ்சனை துன்பங்களை எல்லாம் விட்டொழிப்பாய். எங்கள் சங்கரன் வந்து கோயில் கொண்டிருக்கும் ஊராகிய, மரக்கலங்கள் இயங்கும் கடலில் கலக்கும் தன்மை வாய்ந்த காவிரி ஆகிய நங்கை கங்கையைப் போன்ற தன் புனிதநீர் வயல்களில் எங்கும் பாய்ந்து பொன் போன்ற செந்நெல்லை விளைவிக்கும் திருப்புறம் பயத்தை வணங்கும் பொருட்டுப் போவோம்.

malame lāmaṟum immai yēmaṟu
maikkum valviṉai cārkilā
calame lāmoḻi neñca mēeṅkaḷ
caṅka raṉvantu taṅkum ūr
kalame lāmkaṭal maṇṭu kāviri
naṅkai āṭiya kaṅkainīr
pulame lāmaṇṭi-p- poṉvi ḷaikkum
puṟampa yamtoḻa-p- pōtumē. 8

Oh, my heart!
Leave off all agony and deceit,
All the bonds become perished
In this very birth; the cruel deed
In the re-birth will not pursue;
Proceed to worship Puṟampayam,

The city where our Śaṅkaran dwells,
Where in all the fields rushes
The Ganges like Cauvery
Producing paddy of gold hue
And finally merging with sea full of boats.

1. Malam (line l) denotes the triple impurities āṇava, karma and māyā, associated with the soul. Āṇava is the root evil. In order to destroy its effect, the Lord endows the souls with body, limbs, habitat, objects of enjoyment, all created from the Primordial Matter called Māyā and induces them to indulge in activities so that through experience, realisation is made possible and the potency of the root evil is exhausted.
2. *Poṉviḷaital* (line 4) is an idiom in Tamil to denote good harvest of paddy.

359

பண்(டு)அ ரியன செய்த தீமையும்
பாவ மும்பறை யும்படி
கண்(டு)அ ரியன கேட்டி யேல்கவ
லா(து)எழும் மட நெஞ்சமே
தொண்(டு)அ ரியன பாடித் துள்ளிநின்(று)
ஆடி வானவர் தாம்தொழும்
புண்ட ரீகம் மலரும் பொய்கைப்
புறம்ப யம்தொழப் போதுமே. 9

மடநெஞ்சமே! முன்பு நீக்குதற்கு அரியனவாகச் செய்த தீய செயல்களும் அவற்றால் விளையும் பாவமும் ஒழியும்படி, நான் கண்ட அரியனவாகிய நெறிமுறைகளை நீ கேட்டு நடப்பாய் எனின், வானவர்கள் அரிய பல பணிகளைச் செய்து பாடியும் குதித்து நின்று ஆடியும் தொழுகின்ற தாமரைப்பூக்கள் மலரும் பொய்கைகள் விளங்கும் திருப்புறம் பயத்தை வணங்கும் பொருட்டுப் போவோம். கவலைப்படாது உடன் எழுக.

paṇ[ṭu]a riyaṉa ceyta tīmaiyum
pāva mumpaṟai yumpaṭi
kaṇ[ṭu]a riyaṉa kēṭṭi yēlkava
lā[tu]eḻu-m- maṭa neñcamē
toṇ[ṭu]a riyaṉa pāṭi-t- tuḷḷiniṉ[ṟu]
āṭi vāṉavar tāmtoḻum

puṇṭa rīkam malarum poykai-p-
puṟampa yamtoḻa-p- pōtumē. 9

Oh, my foolish heart! start with me,
Without least worry,
If you are prepared to follow my ways
Which are rare and evolved by me
To annul the sins of past deeds,
Not easily can be absolved: let us
Proceed to worship Puṟampayam,
Where the celestials perform service rare
Sing, dance and adore the Lord
And there in the tanks bloom the lotus.

1. Aruṇai Vadivelu Mudaliyar mentioned in the foot notes of his edition that the elongated forms of **ariyaṉa** in the first three metrical lines are created by him in consonance with **puṇṭarīkam** occurring in the last line.
2. The third line is a restatement of its counterpart in the first hymn.

360

துஞ்சி யும்பிறந் தும்சி றந்தும்
துயக்(கு)அ றாத மயக்(கு)இவை
அஞ்சி ஊரன் திருப்பு றம்பயத்(து)
அப்ப னைத்தமிழ்ச் சீரினால்
நெஞ்சி னாலே புறம்ப யம்தொழு(து)
உய்தும் என்று நினைத்தன
வஞ்சி யா(து)உரை செய்ய வல்லவர்
வல்ல வான்உல(கு) ஆள்வரே. 10

இறந்தும் பின்பு பிறந்தும் அதன் பின்னர் வளர்ந்தும் சுழற்சி நீங்காத மயக்கம் தரும் இவற்றை அஞ்சி, நம்பி ஆரூரன் 'திருப்புறம்பயத்தைத் தொழுது உய்வோம்' என்று நெஞ்சினாலே நினைந்து, அங்குக் கோயில் கொண்டுள்ள தந்தையைத் தமிழ்ச் சீர்களினால் பாடிய இப்பாடல்களை வஞ்சனையின்றிப் பாட வல்லவராகிய பத்தர்கள் உயர்ந்த விண்ணகத்தை ஆள்வார்கள்.

tuñci yumpiran tumci rantum
tuyak[ku]a rāta mayak(ku)ivai
añci ūran tiru-p-pu rampayat(tu)
appan nai-t-tamilc cīrināl
neñci nālē purampa yamtolu(tu)
uytum enru ninaittana
vañci yā[tu]urai ceyya vallavar
valla vānula(ku) āḷvarē. 10

In the whirling of birth, growth and death
Creating irremovable delusion,
Dreaded by Ūran who hymned
The Father of Tiru-p-purampayam
In Tamil metre, having felt
And worshipped [the Lord of] Purampayam
To get liberated [from the cycle of birth],
Those who excel in reciting the hymns
Without any deceit, shall
Become the rulers of Heaven.

1. The first line is to be compared with the *Tirukkuraḷ*, 339.

2. The transmigration of souls is beautifully described in this line.

3. Tamil-c-cīr denotes the hymns composed in the native metre, by Ārūrar.

The specific features of the Decad

1. The main refrain of the hymn is **purampayam tola-p-pōtumē**, occurring at the end of the last line.
2. Another recurring phrase, **elu neñcamē** [l, 3, 5,], **mataneñcamē** [2, 4, 6, 7, 9] and neñcamē [8] occurred in the middle of the hymns.
3. All the hymns of this decad are addressed not directly to the Lord but to the heart, advising it to follow with Ārūrar to pay homage to Purampayam, the favourite abode of Śiva.
4. The description of the natural atmosphere of Purampayam is found in hymns 2, 5, 6, 7, 8 and 9. These hymns also reveal the beauty and prosperity of the sacred place.
5. The ephemeral nature of earthly existence is graphically drawn in many hymns [2, 3, 6, 10].
6. The doctrine of karma and the concept of transmigration of souls constituted the ethical content of many hymns [4, 5, 7, 8, 9].
7. Reference to the threefold malas and their extirpation due to the divine grace is found in the eighth hymn.
8. The unassailable faith of annihilating the karmic effects and winning salvation through the means of intense devotion has been recorded as a message to the votaries, encouraging them to have an optimistic outlook [5, 7, 8, 9, 10].
9. Ārūrar's association with political life as the prince and adopted son of the chieftain Narasiṅga Munaiyaraiyan, a vassal under the Pallava monarch Narasimha II alias Rajasimha Pallava, is inferred in one hymn [6].
10. Some portions of the hymns reveal the aesthetic sense and creative genius of Ārūrar [Eg. 5:3-4; 6:3-4; 7:3-4].

A note on the *talam*

36. Tiru-p-paiññīli

This Śiva sthala gets its name after the lush vegetation of green bananas. It is one of the sacred places on the northern side of River Cauvery. One has to get down at Pitchandar koil on the Vilupuram-Tiruchirappalli railway line and to go to this spot by bus. The presiding Lord of the temple is known as Nīlakaṇṭar and His consor Nīlneṭuṅkaṇṇi, an epithet occurring in one of the hymns of *Tēvāram* [VII 36.5]. This name becomes Viśālākshi in Sanskrit. All the three hymnists of *Tēvāram* celebrated this shrine [III 14; V 41; VII 36].

The temple has many inscriptions and prasasthis of Imperial Cōḻas Rajēndrā I, Rājāthirājā I and Rājarāja III. In them, the Lord is variously called as Tiru-p-paiññīli mahātēvar, Tiru-p-paiññīli uṭaiyār and Tiru-p-paiññīli uṭaiya nāyaṉār. Many endowments, tax-free lands, gold coins etc. were given by the royal members and citizen devotees to repair the halls of the temple and to build seven tier gopuras. The temple administration was entrusted with the Village Assembly.

According to *Periyapurāṇam,* when the Saint Tirunāvukkaracar was fatigued due to his journey towards this kshetra, the Lord in the guise of an old antaṇar appeared before him and appeased his thirst and hunger, offering food and drink. [XII 21, 303-310].

The natural beauty of this holy place is depicted in the following passages of the hymns of Tiruñāṉacampantar and Tirunāvukkaracar:

1. "amcurum(pu) aṇimalar amutam mānti-t-tēṉ
   pañcuram payiṟṟupaiññīli" [III 14.3].

2. "kōṭalkaḷ puṟavaṇi kollai mullaimēl
pāṭalvaṇṭ(u) icaimural payil paiñ ñiliyār [III 14.4].

3. tāḻai-t- taṉpoḻil cūḻnta paiññīliyār
yāḻiṉ pāṭṭai ukanta aṭikaḷē [V 41.5].

4. "kaṇṭam kārvayal cūḻnta paiññīli" [V 41.6].

5. "kōṭal kōṅkam puṟavaṇi mullaimēl
pāṭal vaṇṭicai kēṭkum paiñ ñiliyār" [V 41.8].

6. "tērulām poḻil cūḻnta paiññīli" [V 41.9].

The natural descriptions in the hymns of Ārūrar will be underscored in the course of their rendition into English.

Ārūrar, after visiting the Lord's shrine at Tiru-p-pāccilāccirāmam and other sthalas, reached Tiru-p-paiññīli and consecrated it with this decad, which Cēkkiḻār extols as **Aruntamiḻ** [XII 29.78-84], i.e. rare Tamil hymns.

It is essential to note that Ārūrar uniformly named the Lord of Paiññīli, as Viṭaṅkar. The word *viṭaṅku* means beauty and hence, *viṭaṅkar* may be taken to mean the beautiful Lord. The basic word *ṭaṅka* connotes the sculptor's chisel. The upasarga *vi* gives the negative sense. Hence, the whole word "Viṭaṅka" indicates the Svayam-bhū, the uncreated self-existent being i.e. the Linga, not chiselled by the sculptor. The Lord is addressed as "Viṭaṅkan" in the hymns of Tirunāvukkaracar [VI 57.3] and Māṇikkavācakar [VIII 4.160;6.19]. The hymnists used to glorify Him as **Pollāmaṇi**, an alternant form of **Poḷḷāmaṇi** the gem, unchiselled by the sculptor, meaning **viṭaṅka**. Similarly the svayambhu mūrta of Vināyaka is called Pollā-p-piḷḷaiyār of Tirunāraiyūr, hallowed by the hymns of Nampi-y-āṇṭār nampi.

So, it becomes clear that the Lord of Paññīli was a Svayambhu linga i.e. Tāṉtōṉṟi-y-appar.

36. திருப்பைஞ்ஞீலி பண்: கொல்லி

361

காரு லாவிய நஞ்சை உண்(டு)இருள்
கண்டர் வெண்தலை யோடுகொண்(டு)
ஊரெ லாம்திரிந்(து) என்செய் வீர்பலி
ஒரி டத்திலே கொள்ளும்நீர்
பாரெ லாம்பணிந்(து) உம்மை யேபர
விப்ப ணியும்பைஞ் ஞீலியீர்
ஆரம் ஆவது நாக மோசொலும்
ஆர ணீய விடங்கரே. 1

கருமை பொருந்திய நஞ்சினை உண்டு இருண்ட கண்டத்தை உடையவரே! வெள்ளை மண்டையோட்டினை ஏந்தி ஊர் எங்கும் திரிந்து என்ன செய்யப் போகின்றீர்? தேவையுள்ள பிச்சையினை ஒரு வீட்டிலேயே (இவ்விடத்திலேயே) கொள்ளுவீர். உலகம் எல்லாம் உம்மையே போற்றிப் பணிந்து வணங்கும் திருப்பைஞ்ஞீலியில் கோயில் கொண்டுள்ள பெருமானே! காட்டில் வாழும் அழகிய சுயம்பு மூர்த்தியே! உமக்குக் கழுத்தணியாக அமைவது அரவுதானோ? சொல்லுவீர்.

ஐயம் ஏற்கச் செல்லும் சிவபிரான் திருவடிவைக் கண்டு மையல் கொண்ட மகளிர் கூறியனவாக இத்திருப்பதிகம் அமைந்துள்ளது.

36. Tiru-p-paiññīli Paṇ: Kolli

kāru lāviya nañcai uṇṭ(u)iruḷ
kaṇṭar veṇtalai-y- ōṭukoṇṭ(u)
ūre lāmtirint(u) eṉcey vīrpali
ōri ṭattilē koḷḷumnīr
pāre lāmpaṇint[u] ummai yēpara
vi-p-pa ṇiyumpaiñ ñīliyīr
āram āvatu nāka mōcolum
āra ṇīya viṭaṅkarē. 1

Oh Lord, whose throat is dark
On consumption of black poison,
Bearing the bowl of white skull,
Wandering every hamlet,
What would You do?
Get your alms in one habitat [-here]!
Oh the Resident of Paiññīli,
Bowed and worshipped by the whole world,
Oh the Self-existent of forest dwelling!
Pray tell us,
Whether the serpent becomes your necklace?

1. This decad is set in the form of interrogations and statements of the young ladies, who fell in love with the manifestation of the Lord as one begging for alms.
2. In the first line, Ārūrar employed the figure of speech, oxymoron when he contrasted his **dark throat**, due to the consumption of poison, with the **white skull**, being the alms-bowl in His hand.
3. The word *āraṇiyam* (a forest) has been elongated as **āraṇīyam** in the last line.

362

சிலைத்து நோக்கும்வெள் ளேறு செந்தழல்
வாய பாம்பது மூ(சு)எனும்
பலிக்கு நீர்வரும் போது நும்கையில்
பாம்பு வேண்டா பிரானிரே
மலைத்த சந்தொடு வேங்கை கோங்கமும்
மன்னு காரகில் சண்பகம்
அலைக்கும் பைம்புனல் சூழ்பைஞ் ஞீலியில்
ஆர ணீய விடங்கரே. 2

மலையில் தோன்றிய சந்தனம், வேங்கை, கோங்கம், கரிய அகில், சண்பகம் ஆகிய மரங்களை அலைகளில் அடித்து வரும் குளிர்ந்த நீர் சூழ்ந்த திருப்பைஞ்ஞீலியில் எழுந்தருளும், காட்டில் வாழும் அழகிய சுயம்பு மூர்த்தியே! உமது வெள்ளை எருது முழக்கமிட்டுச் சினந்து நோக்குகின்றது. (நீர் ஆரமாக அணிந்திருக்கும்) சிவந்த நெருப்பினைப் போலும் நாக்கினை உடைய பாம்பு **மூசு** என்னும் ஓசையை எழுப்பும். ஆதலின், பெருமானே! நீர் பிச்சைக்கு எழுந்தருளும்பொழுது பாம்பினை அணிய வேண்டா.

cilaittu nōkkumveḷ ḷēṟu centaḻal
vāya pāmpatu mūc(u)eṉum
palikku nīrvarum pōtu numkaiyil
pāmpu vēṇṭā pirāṉirē
malaitta cantoṭu vēṅkai kōṅkamum
maṉṉu kārakil caṇpakam
alaikkum paimpuṉal cūḻpaiñ ñīliyil
āra ṇīya viṭaṅkarē. 2

Oh the Self-Existent of forest dwelling,
Abiding at Paiññīli,
Surrounded by fresh waters
Dashed with sandal, vēṅkai, kōṅkam
The sturdy black akil and champak trees
Uprooted from the far off hills;
Your white bull bellows and looks [furiously]
The serpent with red firy-tongue
Makes hissing sound;
Oh the Exalted Lord!
Don't have the serpent in Your hand
While You go forth for alms.

1. The hissing sound of the serpent in the Lord's hand is noted by the partial onomatopoeic word "(mūcu) mūcu", occurring in the first line.
2. The last line indicates that the sacred place Paiññīli is surrounded by fresh waters with full of waves, perhaps indicating the River Cauvery.

363

தூய வர்கண்ணும் வாயும் மேனியும்
துன்ன ஆடை சுடலையில்
பேயொ டாடலைத் தவிரும் நீர்ஒரு
பித்த ரோஎம் பிரானிரே
பாயும் நீர்க்கிடங்(கு) ஆர் கமலமும்
பைந்தண் மாதவி புன்னையும்
ஆய பைம்பொழில் சூழ்பைஞ் ஞீலியில்
ஆர ணீய விடங்கரே. 3

எம் தலைவரே! அலை பாயும் நீர் நிரம்பிய அகழியில் நிறைந்துள்ள தாமரையும் (அதன் மருங்கில் உள்ள) பசிய குளிர்ந்த குருக்கத்தியும் புன்னையும் ஆகிய தாவர விசேடம் நிறைந்த தண்ணிய சோலைகள் சூழ்ந்துள்ள திருப்பைஞ்ஞீலியில் எழுந்தருளும், காட்டில் வாழும் அழகிய சுயம்பு மூர்த்தியே! உமது கண்ணும் வாயும் மேனியும் தூயவராய் உள்ளீர். எனினும் தைத்த கோவணத்தை உடுத்துச் சுடலையில் பேயோடு ஆடல் புரிதலைத் தவிர்ப்பதில்லை. நீர் ஒரு பித்தரோ? (அதனைத் தவிர்ப்பீராக!).

tūya varkaṇṇum vāyum mēṉiyum
tuṉṉa āṭai cuṭalaiyil
pēyo ṭāṭalai-t- tavirum nīroru
pitta rōem pirāṉirē
pāyum nīr-k- kiṭaṅk[u] ārkamalamum
paintaṇ mātavi puṉṉaiyum
āya paimpoḻil cūḻpaiñ ñīliyil
āra ṇīya viṭaṅkarē. 3

Oh the Self - Existent of forest dwelling,
Abiding at Paiññīli,
Girt by the fertile groves
With full of lotus in the moat,

And common delight of the woods and mast wood;
Pure are your eyes, mouth and frame,
Pray avoid your dance with the ghouls
On the graveyard, wearing the stitched loins,
Oh the Exalted Lord!
Are you a Lunatic?

1. Ārūrar contrasts the solemnity and purity of the Lord's personality with the ground of crematory where He performs the customary dance.
2. The damsels fear the Lord's wearing serpents as if ornaments and dancing with the ghouls and hence entreat Him to be rid of them.

364

செந்த மிழ்த்திறம் வல்லி ரோசெங்கண்
அரவம் முன்கையில் ஆடவே
வந்து நிற்கும்இ (து)என்கொ லோபலி
மாற்ற மாட்டோம் இடகிலோம்
பைந்தண் மாமலர் உந்து சோலைகள்
கந்தம் நாறுபைஞ் ஞீலியீர்
அந்தி வானமும் மேனி யோசொலும்
ஆர ணீய விடங்கரே. 4

பசுமை பொருந்திய குளிர்ந்த சிறந்த மலர்களை உதிர்க்கும் சோலைகள் நறுமணம் கமழும் திருப்பைஞ்ஞீலியில் கோயில் கொண்டுள்ள பெருமானே! செந்தமிழின் கூறுபாடுகளாகிய இயல், இசை, நாடகம் என்னும் முத்துறையிலும் நீவிர் வல்லமை மிக்கீரோ? சிவந்த கண்களையுடைய பாம்பு உமது முன் கையில் நின்று படம் எடுத்து ஆடும்படி (எங்கள் இல்லத்தின் முன்னர்) இப்படி வந்து நிற்பது யாது காரணம் பற்றியோ? உமக்குக் கொண்டுவந்த பிச்சையைப் போடாது போக மாட்டோம், (அச்சத்தால்) இடவும் மாட்டோம். காட்டில் வாழும் அழகிய சுயம்பு மூர்த்தியே! உமது மேனியும் அந்தி வானத்தைப் போன்றதோ? சொல்லுவீர்.

centa miḻ-t-tiṟam valli rōceṅkaṇ
aravam muṉkaiyil āṭavē
vantu niṟkumi [tu]eṉko lōpali
māṟṟa māṭṭōm iṭakilōm
paintaṇ māmalar untu cōlaikaḷ
kantam nāṟupaiñ ñīliyīr
anti vāṉamum mēṉi yōcolum
āra ṉīya viṭaṅkarē. 4

Oh the Resident of Paiññīli,
Girt by the fragrant and green groves
Dropping cool, fresh and great blooms!
Are You an adept
In the three-fold genres of classical Tamil?
What for You stand forth,
While the red-eyed serpent
In Your fore-hand dances?
The alms, we will not take back
Also cannot place iṭ [in Your bowl]!
Oh the Self-Existent of forest dwelling
Is Your body the red-glow firmament?
Pray tell us!

1. The word 'tiṟam' in Centamiḻ-t-tiṟam means the divisions i.e. genres, iyal, icai and kūttu, characteristic of the classical Tamil, for which the Lord is said to be the first teacher. Thus divinity is attached to Tamil language.
2. Though the perplexed damsels, on seeing Bhikshāṭāna with the dancing serpents on His fore-hand, are willing to offer alms, withdraw themselves due to fear, a dramatic presentation. made in the first two lines.
3. The natural beauty is delightfully depicted in the last two lines.
4. The last line stands comparison with "**cekkar pōlum tirumēṉi**" (VIII 27.8).

365

நீறு நும்திரு மேனி நித்திலம்
நீல்நெ டுங்கண்ணி னாளொடும்
கூற ராய்வந்து நிற்றி ரால், கொணர்ந்(து)
இடகி லோம்பலி நடமினோ
பாறு வெண்தலை கையில் ஏந்திப்பைஞ்
ஞீலி யேன்என்றீர் அடிகள்நீர்
ஆறு தாங்கிய சடைய ரோசொலும்
ஆர ணீய விடங்கரே. 5

காட்டில் வாழும் அழகிய சுயம்பு மூர்த்தியே! அடிகளே! உடைந்த மண்டையோட்டினை உம் கையில் ஏந்த "யான் பைஞ்ஞீலியில் இருப்பவன்" என்று கூறினீர். உம் அழகிய உடம்பில் பூசியுள்ள திருநீறு முத்துப்போல் உள்ளது. கரிய நெடிய கண்ணையுடைய பெண்ணை ஒரு பாகத்தில் உடையவராய் (எம் இல்லத்தின்முன்) வந்து நிற்கின்றீர். மேலும், நீவிர் கங்கையைத் தாங்கிய சடையரோ? சொல்லுவீர். இச்சூழலில், உமக்குப் பிச்சையைக் கொண்டுவந்தும் இடமுடியாத நிலையில் உள்ளோம். அகல்வீர்!

nīṟu numtiru mēṉi nittilam
nīlne ṭuṅkaṇṇi ṉāḷoṭum
kūṟa rāyvantu niṟṟi rāl, koṇarn[tu]
iṭaki lōmpali naṭamiṉō
pāṟu veṇtalai kaiyil ēnti-p-paiñ
ñīli yēṉeṉṟīr aṭikaḷnīr
āṟu tāṅkiya caṭaiya rōcolum
āra ṇīya viṭaṅkarē. 5

Oh the Self-Existent of forest dwelling!
Oh the Preceptor!
Bearing the broken white skull in your hand,
Proclaimed yourself as a resident of Paiññīli.
The ashes, daubed on the beautiful body
Liken the pearl supreme!

You stand forth with a damsel
Of blue broad eyes, sharing Your body!
Are You the One, having the Ganges [-another damsel]
In Your matted locks?
[In such a circumstance]
We could not offer the alms,
Which we brought for You,
Pray leave this place.

1. The epithet in the first line, **nīlneṭuṅkaṇṇiṉāḷ** is taken by the devotees to be the name of the goddess. In the first hymn, the Lord is described as **Nilakaṇṭa** which becomes the name of the god of this shrine.
2. Even the Bhikshāṭana comes in the form of Umābhāga mūrti, as understood from the first two lines.

366

குரவம் நாறிய குழலி னார்வளை
　　கொள்வ தேதொழி லாகிநீர்
இரவும் இம்மனை அறிதி ரேஇங்கே
　　நடந்து போகவும் வல்லிரே
பரவி நாள்தொறும் பாடு வார்வினை
　　பற்ற றுக்கும்பைஞ் ஞீலியீர்
அரவம் ஆட்டவும் வல்லி ரோசொலும்
　　ஆர ணீய விடங்கரே. 6

நாள்தொறும் பரவிப்பாடுவாரின் வினைகளைப் பற்றறச் செய்யும் திருப்பைஞ்ஞீலியில் கோயில் கொண்டுள்ள பெருமானே! காட்டில் வாழும் அழகிய சுயம்பு மூர்த்தியே! குராமலரின் மணம் வீசும் கூந்தலையுடைய நங்கையரின் வளைகளைக் கவர்வதே தொழிலாய் இரவுக் காலத்தும் கூட இங்குள்ள மனைகளை நீவிர் அறிந்திருக்கின்றீரே! (இவ்வீதியில்) நடந்து செல்லவும் வல்லீரோ! அரவத்தை ஆடச் செய்யவும் வல்லீரோ? சொல்லுவீர்.

kuravam nāriya kuḻali ṉārvaḷai
koḷva tētoḻi lākinīr
iravum i-m-maṉai ariti rēiṅkē
natantu pōkavum vallirē
paravi nāḷtorum pāṭu vārviṉai
parra rukkumpaiñ ñīliyīr
aravam āṭṭavum valli rōcolum
āra ṇīya viṭaṅkarē. 6

Oh the Lord of Paiññīli, Thou
Exterminate the effects of karma
Of those who daily pray Thee, singing;
Oh the Self-Existent of forest dwelling!
These habitats, you know even in night
With a view to seizing the bangles
Of the damsels, whose tresses of hair
Emit fragrance of kurā blooms;
Are you able to cross this street?
Are you able to make the cobra dance?
Pray, tell us.

1. Seizing the bangles of a belle is an indication for the immeasurable love of the hero towards her. She becomes emaciated due to separation after union, and hence her bangles are automatically sloughed off. This stripping is technically called "vaḷaikavartal" and "vaḷaikaḷ nillāmai" [VII 37.2].
2. The efficacy of music in offering worship is indicated in the third line.

367

ஏடு லாமலர்க் கொன்றை சூடுதிர்
        என்பெ லாம் அணிந்(து) என்செய்வீர்
காடு நும்பதி ஓடு கையது
        காதல் செய்பவர் பெறுவ(து)என்
பாடல் வண்டிசை ஆலும் சோலைப்பைஞ்
        ஞீலி யேன்என்று நிற்றிரால்
ஆடல் பாடலும் வல்லி ரோசொலும்
        ஆர ணீய விடங்கரே. 7

காட்டில் வாழும் அழகிய சுயம்பு மூர்த்தியே! இசை பாடும் வண்டுகள் மொய்க்கும் சோலைகள் சூழ்ந்த பைஞ்ஞீலியில் இருப்பவன் யான் என்று சொல்லிப் பிச்சை கேட்டு நிற்கின்றீர் இதழ்கள் செறிந்துள்ள கொன்றை மலர்களைச் சூடுகின்றீர். எலும்புகளை எல்லாம் மாலையாக அணிந்து என்ன செய்யப் போகின்றீர்? நும் இருப்பிடமோ சுடுகாடு; நும் கையில் உள்ளதோ மண்டை ஓடு உம்மைக் காதலிப்பவர் பெறப் போவது யாது? ஆடலிலும் பாடலிலும் வல்லீரோ? சொல்லுவீர்.

ēṭu lāmalar-k- koṉṟai cūṭutir
*   eṉpe lāmaṇint[u] eṉceyvīr*
kāṭu numpati ōṭu kaiyatu
*   kātal ceypavar peṟuvat[u]eṉ*
pāṭal vaṇṭicai ālum cōlai-p-paiñ
*   ñīli yēṉeṉṟu niṟṟirāl*
āṭal pāṭalum valli rōcolum
*   āra ṇīya viṭaṅkarē.* 7

Oh the Self-Existent of forest dwelling!
You beg for alms, standing forth
Declaring Yourself as a resident of Paiññīli,
Encircled by bee-humming gardens
The koṉṟai flowers with thick petals,

You adorn [on Your chest and crown]!
What would You do of the garland of bones
Wearing on Your body?
Graveyard is Your residence; skull in Your hand!
What could be that Your lovers would get?
Can You sing and dance?
Pray, tell us.

1. Nindāsthuti or vañca-p-pukaḻcci is found in the second line. The Lord's residence is crematory, and his bowl is the skull. What the lover could get from such a person? Indirectly, such statements reveal the Lord's over all greatness. All beings finally go to grave yard where the Lord stands supreme, dancing and singing. All the beings become dead at a point of time and the only principle i.e. the Supreme Lord who transcends death is Śiva who upholds the skull of the dead, denoting His spiritual supremacy and over lordship.
2. The natural beauty is depicted in the third line.

368

மத்த மாமலர்க் கொன்றை வன்னியும்
கங்கை யாளொடு திங்களும்
மொய்த்த வெண்தலை கொக்கி றகொடு
வெள்ளெ ருக்கமும் சடையதாம்
பத்தர் சித்தர்கள் பாடி ஆடும்பைஞ்
ஞீலி யேன்என்று நிற்றிரால்
அத்தி யீருரி போர்த்தி ரோசொலும்
ஆர ணீய விடங்கரே. 8

காட்டில் வாழும் அழகிய சுயம்புமூர்த்தியே. பத்தர்களும் சித்தர்களும் பாடியாடும் திருப்பைஞ்ஞீலியில் இருப்பவன் யான் என்று சொல்லிக் கொண்டு (எம் இல்லத்தின்முன்) நிற்கின்றீர். ஊமத்தை, கொன்றை ஆகியவற்றின் சிறந்த மலர்கள் வன்னி இலை, கங்கையாள், பிறைமதி, மண்டையோடு, கொக்கின் இறகு, வெள்ளெருக்கு என்பன உம் சடையில் உள்ளவையாம். யானையின் உரித்த தோலையும் உடம்பின்மேல் போர்த்துவீரோ? சொல்லுவீர்

matta māmalar-k- koṉṟai vaṉṉiyum
kaṅkai yāḷoṭu tiṅkaḷum
moytta veṇtalai kokki ṟakkoṭu
veḷḷe rukkamum caṭaiyatām
pattar cittarkaḷ pāṭi āṭumpaiñ
ñili yēṉeṉṟu niṟṟirāl
atti yīruri pōrtti rōcolum
āra ṇīya viṭaṅkarē. 8

Oh the Self-Existent of forest dwelling!
Stand forth, proclaiming Yourself
As a resident of Paiññīli,
Where the Bhaktas and Siddhas sing and dance;
On Your matted locks
Are thorn-apple, koṉṟai flower, vaṉṉi leaves
The Ganges, crescent, white skull,
Crane's wing and white erukku;
Would You cover Your frame
With the flayed elephant's skin?
Pray, tell us.

1. Ūmattam becomes mattam which means thorn-apple.
2. The crane's pinion, worn by Lord is noted in Kandapurāṇam. The ascetics of Dārukāvana discharged from their fatal sacrifice an asura in the form of a crane against the Lord who killed it and wore its wings in His matted locks.
3. The reading 'இறைகொரு' seems to be created by the commentator, Thiru. S. Aruṇaivadivelu Mudaliar. It is better to avoid such forced readings in the absence of an authentic palmyra manuscript of the original text.

369

தக்கை தண்ணுமை தாளம் வீணை
தகுணிச் சம்கிணை சல்லரி
கொக்க ரைகுட முழவி னோடிசை
கூடிப் பாடிநின்(று) ஆடுவீர்
பக்க மேகுயில் பாடும் சோலைப்பைஞ்
ஞீலி யேன்என்று நிற்றிரால்
அக்கும் ஆமையும் பூண்டி ரோசொலும்
ஆர ணீய விடங்கரே. 9

காட்டில் வாழும் அழகிய சுயம்பு மூர்த்தியே! 'எப்பக்கமும் குயில்கள் கூவும் சோலைகளையுடைய பைஞ்ஞீலியில் இருப்பவன் யான்' என்று (எம் இல்லத்தின்முன் பிச்சைக்கு) வந்து நிற்கின்றீர். நீவிர் தக்கை, தண்ணுமை, தாளம், வீணை, தகுணிச்சம், கிணை, சல்லரி, கொக்கரை (-சங்கு), குடமுழா ஆகிய வாத்தியங்களின் இசையோடு பொருந்திப்பாடி முன்னின்று ஆடுவீர்! (ஆயினும் அதற்குத்தக நல்ல அணிகளைச் சூடாது) எலும்பு மாலையும் ஆமையோடும் சூடினீரோ? சொல்லுவீர்.

takkai taṇṇumai tāḷam vīṇai
takuṇic camkiṇai callari
kokka raikuṭa muḻavi ṉōṭicai
kūṭi-p- pāṭiniṉṟ(u) āṭuvīr
pakka mēkuyil pāṭum cōlai-p-paiñ
ñīli yēṉeṉṟu niṟṟirāl
akkum āmaiyum pūṇṭi rōcolum
āra ṇīya viṭaṅkarē. 9

Oh, the Self-Existent of forest dwelling!
You stand forth [for alms]
Proclaiming Yourself to be a resident of Paiññīli,
Where cuckoos sing on all sides of groves!
You will sing and dance
To the accompaniment of takkai, taṇṇumai, cymbals,

Viṇā, takumiccam, kiṇai, callari, kokkarai and kuṭamuḻā;
What for you adorned with the skull-garland
And tortoise's shell? Pray tell us.

1. The various instruments of music, noted in the first two lines remind as the enumeration of them in the hymn of Kāraikkāl ammaiyar, presented herebelow:

"tuttam kaikkiḷai viḷari tāram
ulaiiḷi ōcaipaṇ keḻuma-p-pāṭi-c-
caccari kokkarai takkai yōṭu
takuṇitam tuntupi tāḷam viṇai
mattaḷam karaṭikai vaṉkai meṉtōl
tamarukam kuṭamuḻā montai vācittu
attaṉai viravinōṭu āṭum eṅkaḷ
appaṉ iṭamtiru ālaṅkāṭē" [XI 2.9].

2. The natural beauty of Paiññīli is delineated in the third line.

370

கையொர் பாம்(பு)அரை ஆர்த்(து)ஓர் பாம்பு
கழுத்(து)ஓர் பாம்(பு)அவை பின்புதாழ்
மெய்எ லாம்பொடிக் கொண்டு பூசுதிர்
வேதம் ஓதுதிர் கீதமும்
பைய வேவிடங் காக நின்றுபைஞ்
ஞீலி யேன்என்றீர் அடிகள்நீர்
ஐயம் ஏற்கும்இ(து) என்கோ லோசொலும்
ஆர ணீய விடங்கரே. 10

காட்டில் வாழும் அழகிய சுயம்பு மூர்த்தியே! அடிகளே! உமது கையிலும் ஒரு பாம்பு; அரையில் கட்டியதும் ஒரு பாம்பு; கழுத்திலும் ஒரு பாம்பு; அவை பின்புறமும் தவழும் உடம்பு எல்லாம் திருநீற்றுப் பொடியினால் பூசியுள்ளீர்! வேதம் ஓதுகின்றீர்! கீதமும் ஓதுகின்றீர். மெல்ல அழகாக வந்து (எம் இல்லத்தின் முன்னர்) நின்று 'பைஞ்ஞீலியில் இருப்பவன் யான்' என்கின்றீர். நீவிர் பிச்சை ஏற்கும் இது எதன் பொருட்டோ? சொல்லுவீர்.

kai-y-or pāmp[u]arai ārtt[u]or pāmpu
kaḻutt[u]or pāmp[u]avai piṉputāḷ
meye lāmpoṭi-k- koṇṭu pūcutir
vētam ōtutir kītamum
paiya vēviṭaṅ kāka niṉṟupaiñ
ñīli yēṉeṉṟīr aṭikaḷnīr
aiyam ērkumit[u] eṉko lōcolum
āra ṇīya viṭaṅkarē. 10

Oh, the Self-Existent of forest dwelling!
On Your hand a serpent,
On Your waist a fastened serpent,
On Your neck a serpent;
The whole body, on which they crawl,
Is daubed with the dust of sacred ash;
The Vedas and music, You sing!
You standforth gently and cheerfully,
Proclaiming yourself as a resident of Paiññīli;
Oh Preceptor!
What for You beg for alms?
Pray, tell us.

1. The Lord, as Sarpābharaṇar is portrayed in the first line, which deserves to be compared with the following passage in *Paripāṭal* [4:43-8]:

"avaṉ, maṭimēl valantatu pāmpu
pāmputoṭi pāmpu muṭimēlaṉa
pāmpupūṇ pāmpu talai mēlatu
pāmpu ciṟai talaiyaṉa
pāmpu; paṭimatam cāyttōy! pacumpūṇavai
koṭimēl iruntavaṉ tākkiraiyatu pāmpu".

In this portion, Tirumal, whose mount is Garuḍa which is generally opposed to serpent, wears it in His various limbs, indicating that the enemy is nullified in His presence.

2. The word *viṭaṅku* in the third line means beauty.

371

அன்னம் சேர்வயல் சூழ்பைஞ் ஞீலியில்
ஆர ணீய விடங்கரை
மின்னு நுண்ணிடை மங்கை மார்பலர்
வேண்டிக் காதல் மொழிந்தசொல்
மன்னு தொல்புகழ் நாவ லூரன்வன்
தொண்டன் வாய்மொழி பாடல்பத்(து)
உன்னி இன்னிசை பாடு வார்உமை
கேள்வன் சேவடி சேர்வரே. 11

அன்னப் பறவைகள் சேர்ந்திருக்கும் வயல்களால் சூழப் பெற்ற திருப்பைஞ்ஞீலியில் கோயில் கொண்டுள்ள காட்டில் வாழும் அழகிய சுயம்பு மூர்த்தியை மின்னல் போன்ற நுண்ணிடையுடைய மங்கையர் பலரும் விரும்பிக் காதலைப் புலப்படுத்திய சொற்களை, நிலைத்த பழைய புகழ் கொண்ட திருநாவலூரனாகிய வன் தொண்டன் வாய்மொழியாகக் கொண்டு பாடிய பத்துப் பாடல்களையும் எண்ணி இனிய இசையினால் பாடுபவர் உமையம்மையின் கேள்வன் ஆகிய சிவபிரானின் சிவந்த திருவடிகளைச் சேர்வர்.

aṉṉam cērvayal cūḻpaiñ ñīliyil
āra ṇīya viṭaṅkarai
miṉṉu nuṇ-ṇ-iṭai maṅkai mārpalar
vēṇṭi-k- kātal moḻintacol
maṉṉu tolpukaḻ nāval ūraṉvaṉ
toṇṭaṉ vāymoḻi pāṭalpatt[u]

uṉṉi iṉ-ṉ-icai pāṭu vārumai
kēlvaṉ cēvaṭi cērvārē. 10

The damsels are many,
With the lightning like soft waist,
Fallen in love with the Lord,
The Self-Existent of forest dwelling!
The Resident of Paiññīli,
Girt by fields, associated with Annam birds,
Uttered their love-laden words,
Conveyed through the truthful utterance
Of ten songs,
By Vaṉtoṇṭaṉ, the resident of Nāvalūr,
Well established and of ancient fame;
Those who sing them in heartfelt sweet melody
Will attain the lotus feet of Uma's consort!

1. In this imaginative decad, the souls are the damsels. The Lord Bhikshāṭana is the Hero who seeks alms i.e. true devotion from the beings, personified as damsels. In a sense, the hymns are the best specimens of Bridal mysticism, as indicated in the first two lines.

2. Vaṉtoṇṭaṉ, an epithet denoting Ārūrar occurred in some of his previous decads.

3. Vāymoḻi in the third line may be taken as a typical example for one of the literary genres of the same name, mentioned in *Tolkāppiyam*. It is also equated with **mantiram**.

4. The hymns have specific melody i.e. paṇ. The efficacy of singing them in conformity with the paṇ is believed to effect the desired results, as noted in the last line.

The specific features of the Decad

1. **Araṉīya viṭaṅkarē** is the refrain of the hymns, occurring in the end.
2. **paiññīliyēṉ eṉṟīr aṭikaḷ nīr** (5, 10) and its modified form **paiññīliyēṉ eṉṟu niṟṟirāl** (7, 8, 9) may also be treated additional refrain in the decad.
3. The usage "colum"-'Please tell us' also occurs frequently [1, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10].
4. All the hymns are structured in such a way as to express the intense emotions of the damsels, bewitched by the beauty of Bhikshāṭaṇa, going for alms in their residence.
5. The dramatic aspects of the hymns deserve special mention.
6. Each line of the hymn commencing with **nēr acai** has 18 syllabic letters and **nirai acai,** 19 syllabic letters. Some exceptions in some lines of the hymns (3, 5, 6 etc.) may be due to copyist's error or the recitor's mistake. They may be rectified if reliable palmyra manuscripts were avaible.
7. The natural beauty of Paiññīli is depicted in many hymns [2, 3, 4, 7, 9, 11], which may be studied along with similar descriptions by the earlier saints, given in the introductory portion of this decad, to get a clear picture of the aesthetic feature of the devotional poems.
8. The association of Pattar (Bhaktas) and Cittar (Siddhas) with this sthala is noted in a hymn (8). From this reference, it becomes clear that the Tamil Siddhas during the times of Ārūrar followed Śaivism. It is worthy to note that Tirumūlar, one of the 63 Nāyanmars is considered to be the founder of Tamil Siddha system.
9. The reference to **centamiḻ-t-tiṟam** (4) indicates the Tamil culture embodied by the three-fold Tamil (iyal, icai and kūttu).
10. Adbhuta and hāsya rasas are noticed in many hymns (1, 2, 3, 4, 5, 6 etc).
11. The rhetorical technique of censuring the Lord at the surface level in order to praise Him at the deep level is artfully made in some hymns [3, 7 etc].
12. The references to many a musical instrument and the art of the dance and music in many hymns [3, 4, 7, 8, 9] bear evidence to the prosperous condition of fine arts during the times of Ārūrar.

A note on the *talam*

37. Tiruvārūr

Particulars of this unique Śiva sthala have already been presented, while we dealt with the eighth and thirtythird patikams. The context of composing the present decad is vividly portrayed in the *Periyapurāṇam*. After visiting Tiru-t-turutti and many other sacred places, Ārūrar came to Tiru-v-ārūr. At the commencement of the mid-night worship [-arthajāma pūja] at the shrine of Tirumūlaṭṭāṉar, he witnessed the devotees coming in front of him and composed this decad, which Cēkkiḻār named **kaikkiḷai** patikam. [XII 29.299-305].

The word **kaikkiḷai** denotes in the Akam tradition the one-sided and unreciprocal love of either the hero or the heroine. Herein, the devoted soul i.e. Ārūrar becomes the heroine, pining for the love and union with the Lord of Tirumūlaṭṭāṉam. The lady love sends various birds such as herons, parrots, bush mynas, cranes, cakra birds, beetles, hamsa (-aṉṉam) and cuckoo (-kuyil) clouds, as messengers to communicate her pangs of separation and pitiable plight to the Lord and thus attempts to get united with Him. In the Sangam classics and epics, the messenger poems are commonly found at the human level of love. Nevertheless, the devotional poets extended the same technique to the divine level. Earlier to Ārūrar, Tiruñāṉacampantar [I 60:1-10] and Tirunāvukkaracar [IV 12:1-10] had composed hymns of this type of love, properly identified as "Bridal mysticism". **Kuyilpattu** in the *Tiruvācakam* belongs to the same genre [VIII 18:1-10].

In the Vaiṣṇava tradition also, Nammāḻvār has written many messenger poems to express his intense love to Lord Tirumāl. In such context, he gets the name **parāṅkucanāyaki**. [*Tiruvāymoḻi* 1.4:1-10]. It was natural and innate with Āṇṭāḷ to develop such a rare love to get union with the Supreme since she did not need, as in the case of male devotees to imagine herself as a heroine. It was spontaneous and overflowing, as revealed from her poems in **Kuyilpattu** and megha dūta poem of the Nācciyār Tirumoḻi.

These messengers are interpreted by the Vaiṣṇava commentators to be the preceptors, who take the role of unification of the individual soul with the Absolute soul. This interpretation holds good to the messenger poems of Śaiva Saints also.

37. திருவாரூர் பண்: கொல்லி

372

குருகு பாயக்கொழும் கரும்புகள் நெரிந்தசா(று)
அருகுபா யும்வயல் அந்தணா ரூரரைப்
பருகுமா றும்பணிந்(து) ஏத்துமா றும்நினைந்(து)
உருகுமா றும்இவை உணர்த்தவல் லீர்களே. 1

நாரைகளே! நீங்கள் ஊடே பறத்தலால், கொழுவிய கரும்புகள் நெருக்குண்டு அவற்றின் சாறு அருகில் உள்ள வயல்களில் பாயும் வளம்மிக்க அழகிய குளிர்ந்த அருள் வாய்ந்த திருவாரூர்ப் பெருமானை உள்ளத்தால் அள்ளிப் பருகுமாறும், வணங்கி வாழ்த்துமாறும், எண்ணி உருகுமாறும் ஆகிய இவற்றை என் பொருட்டு அத்தலைவரிடம் புலப்படுத்த வல்லீர்களோ?

37. Tiruvārūr Paṇ: Kolli

kuruku pāya-k-koḻum karumpukaḷ nerintacāṟ[u]
arukupā yumvayal antaṇā rūrarai-p-
parukumā ṟumpaṇint[u] ēttumā ṟumniṉaint[u]
urukumā ṟumivai uṇarttaval līrkaḷē. 1

Oh herons!
The Lord of pleasant and beautiful Ārūr
Of fields where the sap of sugarcane
Flows for they were jostled and pressed
Due to your flight through them!
Could you please convey to Him
My thirst to drink Him [by heart],
To praise Him thoughtfully,
And [my condition of] melting
[Due to His separation]?

1. Since the herons are very near to the lady love, they are addressed in "aṇmaiviḷi" i.e. vocative denoting the nearness of the object or person.
2. The words *parukutal* [-drinking] and *urukutal* [melting] indicate the different moods of the lover.
3. The second person plural verb, *vallīrkaḷē* means (1) "could you express" and also (2) "you could express". The latter meaning is more appropriate.
4. Tolkāppiyar termed such discourses, as *Pālkiḷavi* [Poruḷ.194].

373

பறக்கும்எம் கிள்ளைகாள் பாடும்எம் பூவைகாள்
அறக்கண்என் னத்தகும் அடிகள்ஆ ரூரரை
மறக்ககில் லாமையும் வளைகள்நில் லாமையும்
உறக்கம்இல் லாமையும் உணர்த்தவல் லீர்களே. 2

பறக்கின்ற எம்முடைய கிளிகளே! பாடுகின்ற எம் நாகணவாய்ப் பறவைகளே! அறத்திற்குக் கண்ணாக விளங்கும் அடிகளாகிய திருவாரூர்ப் பெருமானை மறக்க மாட்டாமையினையும், வளைகள் கைகளில் (கழலுவதால்) நில்லாமையினையும் தூக்கம் இல்லாமையினையும் என் பொருட்டு அத்தலைவரிடம் புலப்படுத்த வல்லீர்களோ?

paṟakkumem kiḷḷaikāḷ pāṭumem pūvaikāḷ
aṟakkaṉeṉ ṉa-t-takum aṭikaḷā rūrarai
maṟakkakil lāmaiyum vaḷaikaḷnil lāmaiyum
uṟakkamil lāmaiyum uṇarttaval līrkaḷē. 2

Oh the flying parrots! the singing mynas!
Could you please convey to Ārūrar,
The Eye of Ethics and my Lord,
My inability to forget Him,
The loosening of my bangles
And the absence of sleep [in me]?

1. The root 'Kiḷa' in **kiḷḷai** means to speak. Since the bird has the capacity to speak, it is named kiḷi and kiḷḷai. It will repeat what the lover expressed. It will not add or omit anything and hence it is preferred.

2. The diction and cadence in the last two lines are superb.

374

சூழும்ஓ டிச்சுழன்(று) உழலும்வெண் நாரைகாள்
ஆளும்அம் பொற்கழல் அடிகள்ஆ ரூரர்க்கு
வாழுமா றும்வளை கழலுமா றும்எனக்(கு)
ஊழுமா றும்இவை உணர்த்தவல் லீர்களே. 3

எங்கும் சூழ்ந்து சுழன்று ஓடித் திரியும் வெண் நாரைகளே! அன்பர்களை ஆளும் அழகிய பொன் போன்ற அடிகளையுடைய திருவாரூர்ப் பெருமான் பொருட்டு வாழ்ந்து கொண்டிருக்குமாறும், கைவளைகள் சுழலுமாறும், விதியின் நிலையினையும் ஆகிய இவற்றை (என் பொருட்டு) அத்தலைவரிடம் புலப்படுத்த வல்லீர்களோ?

cūḻumō ṭi-c-cuḻaṉr[u] uḻalumveṇ nāraikāḷ
āḷumam poṟkaḻal aṭikaḷā rūrarkku
vāḻumā ṟumvaḷai kaḻalumā ṟumeṉakk[u]
ūḻumā ṟumivai uṇarttaval līrkaḷē. 3

Oh the white cranes,
Whirling and swinging everywhere
Could you please convey to Ārūrar,
My Lord, adorning gold anklet
Who admits the devotees in His grace,
My living for Him, the loosening of bangles
And the condition of my fate?

1. The medial-ḷ- has **etukai** [uniformity of second letter] with ḷ in the first words, since both of them are retroflex sounds.

2. The enumeration of the pathetic feelings in the last two lines of this hymn and also others is really interesteing.

375

சக்கிரவா கத்திளம் பேடைகாள் சேவல்காள்
அக்கிரமங் கள் செயும் அடிகள்ஆ ரூரர்க்கு
வக்கிரம்இல் லாமையும் வளைகள்நில் லாமையும்
உக்கிரம்இல் லாமையும் உணர்த்தவல் லீர்களே. 4

இளைய சக்கிரவாகத்துப் பேடைகளே! சேவல்களே! கிரமங்கள் அல்லாதவற்றைச் செய்யும் தலைவராகிய திருவாரூர்ப் பெருமானுக்கு, என் மனம் மாறுபடாமையினையும் (கையில் அணிந்துள்ள) வளையல்கள் நில்லாது கழலுதலையும் முனிவு இல்லாமையினையும் (என் பொருட்டு) அவரிடம் புலப்படுத்த வல்லீர்களோ?

cakkiravā kattiḷam pēṭaikāḷ cēvalkāḷ
akkiramaṅ kaḷceyum aṭikaḷā rūrarkku
vakkiramil lāmaiyum vaḷaikaḷnil lāmaiyum
ukkiramil lāmaiyum uṇarttaval līrkaḷē. 4

Oh, couples of cakra birds!
Could you please convey to the Lord of Ārūr,
Who is doing all mischiefs,
My status that there is no change
In my love and I am not angry
And the bangles do not grip
My wrists any more?

1. The Cakravāka birds both male and female are commissioned to be the emissaries for the reason that they could not bear the separation and also *noted for conjugal fidelity.*
2. The word *pēṭai* denotes the female of the birds, while cēval denotes their male member.
3. It seems that the lady love used by convention to send the birds couple as messengers to communicate her plight to the Lord, as also witnessed by the hymn of Nammāḻvār [*Tiruvāymoḻi*, 1.4.1], perhaps to remind Him to be inseparably united with the heroine, like themselves.

4. The Sanskrit word 'akrama' has been Tamilised as akkiramam, meaning that which is not krama i.e. irregularity, injustice and mischief.

5. The Sanskrit words vakra and ugra became respectively vakkiram and ukkiram, meaning cruelty and wrath.

376

இலைகொள்சோ லைத்தலை இருக்கும்வெண் நாரைகாள்
அலைகொள்சூ லப்படை அடிகள்ஆ ரூரர்க்குக்
கலைகள்சோர் கின்றதும் கனவளை கழன்றதும்
முலைகள்பீர் கொண்டதும் மொழியவல் லீர்களே. 5

இலைகள் தழைத்துள்ள பொழில்களின்மேல் வீற்றிருக்கும் வெள்ளிய நாரைகளே! அழித்தலைக் கொண்ட சூலப்படை ஏந்திய தலைவராகிய திருவாரூர்ப் பெருமான் பொருட்டு என் ஆடை அவிழ்வதும் பொன் வளையல்கள் கழல்வதும் நகில்கள் பசலை பாய்ந்ததையும் (என் பொருட்டு) அவரிடம் புலப்படுத்த வல்லீர்களோ?

ilaikoḷcō lai-t-talai irukkumveṇ nāraikāḷ
alaikoḷcū la-p-paṭai aṭikaḷā rūrarkku-k-
kalaikaḷcōr kiṉṟatum kaṉavaḷai kaḻaṉṟatum
mulaikaḷpīr koṇṭatum moḻiyaval līrkaḷē. 5

Oh white cranes,
Perching on the crown of groves with leaves,
Could you please convey to the Lord of Ārūr,
Upholding trident, performing destruction -
My plight of loosening the dress and bangles
Besides the paleness of my breasts!

1. The word **narai** to become white and grey is the root for the word **nārai**, meaning the white bird i.e. white stork or common crane, in the first line.
2. The words kalaikaḷ means dress or garments in the third line.
3. Kanakavalai has become kanavaḷai, i.e. gold bangles.
4. Pīrkoḷḷutal indicates pale colour of a love-sick woman. The Tamil Lexicon quotes this usage in the fourth line to illustrate the sense.

377

வண்டுகாள்! கொண்டல்காள்! வார்மணற் குருகுகாள்!
அண்டவா ணர்தொழும் அடிகள்ஆ ரூரரைக்
கண்டவா றும்காமத் தீக்கனன்(று) எரிந்துமெய்
உண்டவா றும்இவை உணர்த்தவல் லீர்களே. 6

வண்டுகளே! மேகங்களே! நீண்ட மணல்மேல் (கடற்கரை) இருக்கும் கொக்குகளே! தேவர்கள் வணங்கும் தலைவராகிய திருவாரூர்ப் பெருமானை (முதல் நாளில்) சந்தித்த முறைமையும், அதனால் காம அனல் கொழுந்து விட்டு எரிந்து என் உடலை உண்ட முறைமையும் ஆகிய இவற்றை அவரிடம் புலப்படுத்த வல்லீர்களோ?

vaṇṭukāḷ koṇṭalkāḷ vārmaṇal kurukukāḷ
aṇṭavā ṉartoḻum aṭikaḷā rūrarai-k-
kaṇṭavā ṟumkāma-t- tī-k-kaṉaṉṟ[u] erintumey
uṇṭavā ṟumivai uṇarttaval līrkaḷē. 6

Oh the beetles! the clouds! the coastal herons!
Could you please convey to the Lord of Ārūr,
Celebrated by the celestials -
My position after meeting Him
That the whole body is consumed
By the flamed fire of lust?

1. Koṇṭalkaḷ means clouds in the first line. Sending the cloud as a messenger is common, as it is also found in Kalidasa's **Meghadūta**.
2. Aṇṭavāṇar are the celestials, always offering worship to the Supreme Lord of Tiruvārūr.
3. Kāma is a fire, burning like flames, affecting the psyche and physique of the affected, as noted in the last two lines.

378

தேன்நலம் கொண்டதேன் வண்டுகாள் கொண்டல்காள்
ஆன்நலம் கொண்டஎம் அடிகள்ஆ ரூரர்க்குப்
பால்நலம் கொண்டஎம் பணைமுலை பயந்துபொன்
ஊன்நலம் கொண்டதும் உணர்த்தவல் லீர்களே. 7

தேன் நலத்தைப் பருகிய தேன்களே! (- ஒரு வகை வண்டுகள்) வண்டுகளே! மேகங்களே! ஆன் ஐந்தும் (பஞ்சகவ்வியம்) கொண்ட எம் தலைவராகிய திருவாரூர்ப் பெருமானுக்கு, பால் நலம் பொருந்திய எம் பணைத்த நகில்கள் பசலையுற்றதையும் உடல் நலத்தைப் பசலை கொண்டதையும் புலப்படுத்த வல்லீர்களோ?

tēṉnalam koṇṭatēṉ vaṇṭukāḷ koṇṭalkāḷ
āṉnalam koṇṭaem aṭikaḷā rūrarkku-p-
pālnalam koṇṭaem paṇaimulai payantupoṉ
ūṉnalam koṇṭatum uṇarttaval līrkaḷē. 7

Oh the bees, tasted the sweetness of honey,
Oh the beetles, oh the clouds!
Could you convey to the Lord of Ārūr,
Who is bathed in the products of cow
My plight that my rich milky breasts
Become pale and also my physique?

1. The first usage tēṉ means honey and the second one denotes a type of beetle or bee.
2. Āṉnalam in the second line denotes **pañcagavya**, used in bathing the idol of Śiva in the daily worship.
3. The hymn is saturated with the exalted cadence due to the recurrence of same words in the first half of every metrical line.

379

சுற்றுமுற் றும்சுழன்(று) உழலும்வெண் நாரைகாள்
அற்றம்முற் றப்பகர்ந்(து) அடிகள்ஆ ரூரர்க்குப்
பற்றுமற்(று) இன்மையும் பாடுமற்(று) இன்மையும்
உற்றுமற்(று) இன்மையும் உணர்த்தவல் லீர்களே. 8

அங்கும் இங்கும் சுழன்று திரியும் வெள்ளிய நாரைகளே! தலைவராகிய திருவாரூப் பெருமானுக்கு என் வேதனையினை முழுமையாகச் சொல்லி, அவரைத் தவிர வேறு பற்றுக்கோடு இல்லாமையினையும், வேறு சார்பு இல்லாமையினையும் உற்றார் பிறர் இன்மையினையும் புலப்படுத்த வல்லீர்களே!

cuṟṟumuṟ ṟumcuḻanṟ[u] uḻalumveṇ nāraikāḷ
aṟṟammuṟ ṟa-p-pakarnt[u] aṭikaḷā rūrarkku-p-
paṟṟumaṟṟ[u] iṉmaiyum pāṭumaṟṟ[u] iṉmaiyum
uṟṟumaṟṟ[u] iṉmaiyum uṇarttaval līrkaḷē. 8

Oh the white cranes,
Whirling here and there,
Could you please convey to the Lord of Ārūr
My distress and my plight
Of having no prop, support and kin
But Him?

1. The birds veṇ nārai and kuruku belong to the category of water birds, normally found on the banks of a river or coastal area.
2. The word aṟṟam in the second line means distress, agony and pain.
3. Pāṭu means prop and support.
4. The word uṟṟār occurs as uṟṟu to meet the neatness of sound pattern. It means relatives. It is pertinent to note that vēntar and naṇpar occur as vēntu and naṇpu conveying respectively the same sense of kings and friends.

380

குரவம்நா றக்குயில் வண்டினம் பாடநின்(று)
அரவம்ஆ டும்பொழில் அந்தண்ஆ ரூரரைப்
பரவிநா டும்மதும் பாடிநா டும்மதும்
உருகிநா டும்மதும் உணர்த்தவல் லீர்களே. 9

(வெள்ளிய நாரைகளே!) குராமரங்கள் பூத்து மணம் பரப்பவும் குயில்களும் வண்டின் குழாமும் பாடவும், படமெடுத்து நின்று பாம்புகள் ஆடும் பொழில்களையுடைய அழகிய, குளிர்ந்த திருவாரூர்ப் பெருமானை நான் பரவித் தேடும் பாங்கினையும் பாடித்தேடும் பாங்கினையும், உள்ளம் உருகித் தேடும் திறத்தினையும் புலப்படுத்த வல்லீர்களோ?

kuravamnā ṟa-k-kuyil vaṇṭiṉam pāṭaniṉṟ[u]
aravamā ṭumpoḻil antaṇā rūrarai-p-
paravinā ṭum-m-atum pāṭinā ṭum-m-atum
urukinā ṭum-m-atum uṇarttaval līrkaḷē. 9

[Oh, white cranes]
Could you convey to the Lord of Ārūr,
Girt by cool and pleasant groves
With fragrant kuravam blooms,
Where the swarm of bees hum
While the [hooded] serpents dance -
My condition of searching Him
Through prayer and singing
Besides melting for Him?

1. Kuravam means bottle-flower i.e. webera corymbosa.
2. The word **nāṟa** in the classical Tamil connotes fragrance. But, in the modern usage, the meaning is degraded, since it denotes emitting ill odour.
3. Though there is no direct reference to the addressee, the literary tradition permits us to suggest that the same white cranes, mentioned in the previous hymn again are invoked to carry the message to the Lord in this hymn also.

381

கூடும்அன் னப்பெடை காள்குயில் வண்டுகாள்
ஆடும்அம் பொற்கழல் அடிகள்ஆ ரூரரைப்
பாடுமா றும்பணிந்(து) ஏத்துமா றும்கூடி
ஊடுமா றும்இவை உணர்த்தவல் லீர்களே. 10

(சேவலோடு) கூடி வாழும் அன்னப் பெடைகளே! குயில்களே! வண்டுகளே! ஆடல் புரியும் அழகிய பொன் போன்ற திருவடிகளையுடைய திருவாரூர்ப் பெருமானைப் பாடும் பாங்கினையும், பணிந்து வாழ்த்தும் திறத்தினையும் அவருடன் கூடியும் ஊடியும் இருக்கும் தன்மையினையும் ஆகிய இவற்றை அவருக்குப் புலப்படுத்த வல்லீர்களோ?

kūṭuman̲ n̲a-p-peṭai kāḷkuyil vaṇṭukāḷ
āṭumam por̲kal̲al aṭikaḷā rūrarai-p-
pāṭumā r̲umpaṇint[u] ēttumā r̲umkūṭi
ūṭumā r̲umivai uṇarttaval līrkaḷē. 10

Oh, the united annam birds!
Oh, the cuckoos oh, the beetles!
Could you convey to the Lord of Ārūr,
Who performs dance with His anklet foot -
My singing [His glory], obeisance
And joining and sulking [with Him]?

1. An̲n̲am is a legendary bird. It is said to possess the ability to remove water from the milk and consume only the latter. It is often made a comparison to emulate the good and eschew the rest.

1. Anklet is normally worn only on the right foot, while cilampu on the left.

2. **kūṭi ūṭutal** indicates union and becoming sulky to correct the hero. Tiruvaḷḷuvar has stated that ūṭal i.e. sulking should be moderate, nothing more and nothing less, just like the use of salt in food. Then only it would bear fruit of happiness *Tirukkur̲aḷ*, 1302].

382

நித்தம்ஆ க,நினைந்(து) உள்ளம்ஏத் தித்தொழும்
அத்தன்அம் பொற்கழல் அடிகள்ஆ ரூரரைச்
சித்தம்வைத் தபுகழ்ச் சிங்கடி யப்பன்மெய்ப்
பத்தன்ஊ ரன்சொன்ன பாடுமின் பத்தரே. 11

பத்தர்களே! (அடியவர்கள்) உள்ளத்தில் நிலையாக எண்ணி வாழ்த்தி வணங்கும் அப்பனும் அழகிய பொன் போன்ற கழலடிகள் உடையவனும் ஆகிய திருவாரூர்ப் பெருமானைச் சித்தத்தில் வைத்ததால் வந்த புகழ் படைத்த சிங்கடிக்குத் தந்தையும் உண்மைத் தொண்டனும் ஆகிய ஊரன் பாடிய இப் பாசுரங்களைப் பாடுங்கள்.

nittamā ka,ninaint[u] uḷḷamēt ti-t-toḻum
attanam poṟkaḻal aṭikaḷā rūrarai-c-
cittamvait tapukaḻ-c- ciṅkaṭi-y- appaṉmey-p-
pattaṉū raṉcoṉṉa pāṭumiṉ pattarē. 11

Devotees meditate on and worship all the time
The Lord of Ārūr with golden anklet,
And the Father of the bhaktas,
The true servitor Ūraṉ, the father of
Ciṅkaṭi thinks of the Lord always
And thus earned fame and sand His glory
Oh devotees! Sing those hymns (of Ūraṉ).

1. The mode of meditative worship is depicted in the first line.
2. The word kaḻal means heroic-anklet. Poṟkaḻal is the gold anklet, adorning the Lord's right leg that kicked Yama, the god of death in order to protect His devotee Mārkaṇḍa.
3. Ārūrar refers himself as "mey-p-pattaṉ", the faithful bhakta.
4. The participial noun **coṉṉa** (-colliya) here denotes the hymns, uttered by him.
5. **Pāṭutal** i.e. singing is often recommended as a reliable means to get rid of misery and attain divine grace.

The specific features of the decad

1. The hymns in this decad belong to Akam tradition and they reveal the Bridal mysticism of Ārūrar.
2. They are wonderful lyrics, addressing the birds and clouds to function as emissaries, expressing the pathetic condition of the lady love.
3. Among the messengers, kurukus (herons) are addressed in two hymns (1,6), while parrots, mynas, cakra, annam and kuyil (Indian cuckoos) and tēn [-bee] in one hymn each. The white cranes occur in three hymns [3, 5, 8], and also beetles [6, 7, 10]. The clouds are addressed in two hymns [6, 7].
4. The different mey-p-pāṭus [-feelings and emotions] of the love-striken heroine are deliciously drawn in the last two lines of the hymns.
5. The phrase, **uṇartta vallirkaḷē** occurring at the end of the hymns is the refrain of the decad.
6. The Supreme Lord i.e. the hero is described invariably in the second line of each hymn.
7. The loosening of bangles, as a result of emaciation of the lady's physique, due to pangs of separation is noted in many poems [2, 3, 4, 5].
8. Sallowness of complexion due to love-sickness, technically termed as **pacalai** is noted in hymns 5 and 7.
9. The fertility of Tiruvārūr is depicted in the first and ninth hymns.
10. The Lord is extolled as **antaṇārūrar** [1, 9] and **aṭikal ārūrar** [2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 10, 11]. In one hymn, he is depicted as the eye of ethics (2).
11. One of the specific aspects of this decad is the absence of purānic myths.
12. Ārūrar calls himself as the father of Ciṅkaṭi and simply requests the devotees to sing the hymns, without deliberately mentioning any of the beneficial effects, normally noted in the last hymn of his decads.

A note on the *talam*

38. Tiruvatikai-t-tiruvīraṭṭāṉam

This sacred place is located 2 k.m. south-west to the Panruti railway station on the Tiruchirappalli - Chennai line. The Lord of this temple is known as Tiruvatikai Vīraṭṭāṉēccuvarar and His consort, Tirupurasundari. This kshetra is one of the eightfold Vīraṭṭāṉams of Śiva. Herein, the Lord performed the sport of burning the triple castles of Asuras. In this sthala, Saint Tirunāvukkaracar was relieved of his acute colic pain due to the divine mercy, when he poured out the first of his decads, commencing with **kūṟṟāyiṉavāṟu vilakkakilīr**. The Lord revealed His divine dance to Tiruñāṉacampantar in this sacred place. At the Siddhavaṭamaṭam, a mutt in the vicinity of Tiru-v-aṭikai, Nampi Ārūrar was blessed by the Lord who in the form of an aged Antaṇar performed Tiru-v-ati Tīṭchai [Dīksha], i.e. placing His feet on his head while he was asleep. The temple is known as Vīraṭṭāṉam and Tiru-v-atikai is the name of the city.

All the three saints of Tēvāram consectrated this shrine by their soul-stirring hymns [I 46; IV 1, 2, 10, 24-28, 104; V 53, 54; VI 3, 4-7; VII 38].

In the temple inscriptions of Nirupatuṅgavarma Pallava, Paramēśvara varma Pallava, Nandivarma III, Uttama cōḻā, Rājarāja I, Rājēndra I, Kulōttuṅga I and his successors, Vikramapāṇḍiya, Sundarapāṇḍiya and others, the temple city is variously called **Atiyaraiyamaṅkalam**, **Atirājamaṅkalam** and **Atirājamaṅkaliyapuram**. They dcnote the Lord by the names, **Tiruvīraṭṭāṉamahādēvar**, **Tiruvīraṭṭāṉamuṭaiyār**, **Tiruvīraṭṭāṉam uṭaiyanāyaṉār** and **Atikainātyaṉār**, and His consort as **Peṇṇiṉ nallāḷ**. Maṇaviṟ kūttaṉ Kāliṅkarāyaṉ, the army-chief of Kulōttuṅga I and his son Vikramacōḻā constructed the shrine, Tiru-k-kāma-k-kōṭṭam for the goddess. The roof of the shrine was goldplated by him. He built the hundred pillar hall, the great prahāra [compound] and some mandapas. From the epigraphs, it is learnt that there was a separate shrine for Tirunāvukkaracar, constructed by the same army-chief. There were many Śaiva Mutts in the name of Tirunāvukkaracar, rendering religious and social services. They also reveal the establishment of many endowments by royal people for the daily offerings during worship, maintenance of flower gardens, burning incessant lamps, poor feeding etc.

The circumstances, which led Ārūrar to compose the present decad are given in detail in *Periyapuraṇam.* After visiting Tirunāvalūr and Tiru-t-tuṟaiyūr, with a view to worshipping Lord Nataraja at Chidambaram he continued his sojourn. On his way, he approached Tiru-v-atikai and halted at the outskirts of the city in the Siddhavaṭa Mutt, fearing to step on the sacred sthala, where his predecessor and the great apostle of Śaivism, Saint Tirunāvukkaracar performed manual service in the temple. As noted above, when he was sleeping, the Lord in the guise of an old Antaṇar placed his feet on Ārūrar's head. He was provoked. But he was pacified by the old man who said that due to his old age, he happened to place his feet on his crest. However, the old man now and then repeatedly pressed Ārūrar's head with his feet. Ārūrar woke up and addressed the beguiled person thus: "you kicked my head again and again. Who are you?" The old man simply asked: "Don't you know me?" and disappeared. Ārūrar experienced a thrilling and exciting mood and believed that it was the Lord who condescended in a strange way to bless him with His sacred feet. Spontaneously, he sang the hymns of this decad, with a sense of despair for his harsh words, uttered against the old person, none other than the Lord Himself. [vide XII Taṭuttāṭkoṇṭapurāṇam 78-89].

38. திருவதிகைத்திருவீரட்டானம் பண்: கொல்லிக்கௌவாணம்

383

தம்மானை அறியாத சாதியார் உளரே
சடைமேல்கொள் பிறையானை விடைமேல்கொள் விகிர்தன்
கைம்மாவின் உரியானைக் கரிகாட்டில் ஆடல்
உடையானை விடையானைக் கறைகொண்ட கண்டத்(து)
அம்மான்தன் அடிக்கொண்(டு)என் முடிமேல்வைத் திடுமென்னும்
ஆசையால் வாழ்கின்ற அறிவில்லா நாயேன்
எம்மானை எறிகெடில வடவீரட் டானத்(து)
உறைவானை இறைபோதும் இகழ்வன்போல் யானே. 1

தம் தலைவனின் தன்மை அறியாத இயல்பினரும் உலகில் உள்ளனரோ? (இல்லை) சடையின்மேல் பிறை யணிந்தவனும் விடைமேல் வீற்றிருக்கும் வேறுபாட்டினனும் யானைத் தோலைப் போர்த்தியவனும் சுடுகாட்டில் ஆடல் புரிபவனும் இடபக்கொடி உடையவனும் கறை விளங்கும் கண்டத்தவனும் ஆகிய அப்பெருமான் தன் திருவடியை எடுத்து என் முடிமேல் வைத்து விடுவான் (-திருவடிதீட்சை புரிவான்) என்னும் விருப்பத்தினால் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் மூடனாகிய நாயினேன், எம் தலைவனும் அலை எறியும் கெடில நதியின் வடபால் உள்ள திருவீரட்டானத்தில் உறைபவனும் ஆகிய பெருமானை, ஒரு சிறுபொழுதும் (அறியாமையால்) யான் இகழ்வேனோ? (இகழேன்).

(இகழ்தல்-புறக்கணித்தல் என்னும் பொருளில் வந்தது).

38. Tiruvatikai-t-tiruvīraṭṭāṉam Paṇ: Kolli-k-kauvāṇam

tammāṉai aṟiyāta cātiyār uḷarē
caṭaimēlkoḷ piṟaiyāṉai viṭaimēlkoḷ vikirtaṉ
kaimmāviṉ uriyāṉai-k- karikāṭṭil āṭal
uṭaiyāṉai viṭaiyāṉai-k- kaṟaikoṇṭa kaṇṭatt[u]
ammāṉtaṉ aṭi-k-koṇṭ[u]eṉ muṭimēlvait tiṭumeṉṉum
ācaiyāl vāḻkiṉṟa aṟivillā nāyēṉ
emmāṉai eṟikeṭila vaṭavīraṭ ṭāṉatt[u]
uṟaivāṉai iṟaipōtum ikaḻvaṉpōl yāṉē. 1

Is there anybody, not knowing his own Lord?
I, the imbecile cur
Live with the longing
That the Father will place His feet
On my crest!
He, on His mat-locks possessing crescent,
Seated on the bull-mount,
Covered His frame with tusker's skin,
Dancing on the grave-yard,
Upholding the banner of bull,
His neck has a taint;
Shall I neglect, even for a while Him,
My Lord, abiding at Vīraṭṭāṉam
On the north of surging Keṭilam?

1. The word *cāti*[Skt. Jāti] here means the group of people [who does not know the nature of their Lord].
2. Viṭai in the first line denotes bull-mount and in the second line the banner with the insignia of the bull, the royal emblem of the Lord.
3. The cur-analogy which has the highest frequency in the *Tiruvācakam* is also found in the third line of this hymn and in the second hymn of the first decad.

384

முன்னேஎம் பெருமானை மறந்தென்கொல் மறவா(து)
ஒழிந்தென்கொல் மறவாத சிந்தையால் வாழ்வேன்
பொன்னேநன் மணியேவெண் முத்தேசெம் பவளக்
குன்றமே ஈசன்என்(று) உன்னியே புகழ்வேன்
அன்னேஎன் அத்தாஎன்(று) அமரரால் அமரப்
படுவானை அதிகைமா நகருள்வாழ் பவனை
என்னேஎன் எறிகெடில வடவீரட் டானத்(து)
உறைவானை இறைபோதும் இகழ்வன்போல் யானே. 2

(என்னை ஆட்கொள்ளுவதற்கு முன்பு) கடந்த காலத்தில் எம்பெருமானை மறந்தேனோ? மறவாது ஒழிந்தேனோ? (நிகழ்காலத்தில்) மறவாத உள்ளத்தோடு வாழ்கிறேன். பொன்னே! நல்ல மணியே! வெள்ளியமுத்தே! செம்பவளக் குன்றமே! ஈசனே! என்று எண்ணிப் புகழ்வேன். தேவர்களால் அன்னையே! எம் தந்தையே என்று விரும்பப்படுபவனும், திருவதிகை மாநகரில் வாழ்பவனும், அலை எறியும் கெடில நதியின் வடபால் வீரட்டத்தானத்தில் உறைபவனும் ஆகிய என் இறைவனை ஒரு சிறு பொழுதும் இகழ்வேனோ?

munṉēem perumāṉai maṟanteṉkol maṟavāt[u]
oḻinteṉkol maṟavāta cintaiyāl vāḻvēṉ
poṉṉēnaṉ maṇiyēveṇ muttēcem pavaḷa-k-
kuṉṟamē īcaṉeṉṟ[u] uṉṉiyē pukaḻvēṉ
aṉṉēeṉ attāeṉṟ[u] amararāl amara-p-
paṭuvāṉai atikaimā nakaruḷvāḻ pavaṉai
eṉṉēeṉ eṟikeṭila vaṭavīraṭ ṭāṉatt[u]
uṟaivāṉai iṟaipōtum ikaḻvaṉpōl yāṉē. 2

Did I forget our Lord in the past,
Or, rememberd Him then?
At present, with an unfailing heart
I live and adore;
I extol Him thoughtfully:
"Oh my gold! great Ruby!
White pearl! red coral mountain!"

He is eulogised by the celestials
As their Mother and Father;
He resides in the centre
Of the great city Atikai;
Shall I neglect even for a while, Ah!
[My Lord] abiding at Vīraṭṭāṉam
On the north of surging Keṭilam?

1. Incessant thinking of the Lord is the essential feature of a true devotee. Even then, the entanglement of empirical matters may cause temporary forgetfulness which the dedicated devotee never favours. He can not bear even for a moment forgetting his favourite Lord. Ārurar's inability of forgetting the Lord becomes the refrain in 59th decad: "ārūrāṉai maṟakkalum āmē". In a different hymn, he admonishes his mind not to forget: **maṟavalnīmaṉam** [50.6].
2. Addressing Lord Śiva as gold, ruby etc., is already seen in the hymns of Tirunāvukkaracar:
   "i-p-poṉṉī i-m-maṇi nī i-m-muttunī" [VI 95.1].

385

விரும்பினேற்(கு) எனதுள்ளம் விடகிலா விதியே
விண்ணவர்தம் பெருமானே மண்ணவர்நின்(று) ஏத்தும்
கரும்பேஎன் கட்டிஎன்(று) உள்ளத்தால் உள்கிக்
காதல்சேர் மாதராள் கங்கையாள் நங்கை
வரும்புனலும் சடைக்(கு)அணிந்து வளராத பிறையும்
வரியரவும் உடன்துயில வைத்தருளும் எந்தை
இரும்புனல்வந்(து) எறிகெடில வடவீரட் டானத்(து)
உறைவானை இறைபோதும் இகழ்வன்போல் யானே. 3

உன்னை விரும்புகின்றவனாகிய என் நெஞ்சத்தை விட்டு நீங்காத நல்வினைப் பயனே! தேவர்களின் தலைவனே! கரும்பு என்றும் கட்டி என்றும் உள்ளத்தால் எண்ணி மண்ணகத்தார் நின்று ஏத்துவர். (உன்பால்) காதல்மிக்க அழகிய நங்கையாகிய கங்கையாள் என்னும் பெருக்காற்றினையும் சடையில் சூடி, (தமக்குள் பகையாகிய) இளம்பிறையினையும் வரிப்பாம்பினையும் ஒருங்கே துயிலும்படி வைத்தருளும் எந்தை மிக்க வெள்ளம் பெருகி அலை எறியும் கெடில நதியின் வடபால் வீரட்டானத்து உறையும் பெருமானை ஒருசிறு பொழுதும் இகழ்வேனோ?

virumpiṉēṟk[u] eṉatuḷḷam viṭakilā vitiyē
viṇṇavartam perumāṉē maṇṇavarniṉṟ[u] ēttum
karumpēeṉ kaṭṭieṉṟ[u] uḷḷattāl uḷki-k-
kātalcēr mātarāḷkaṅkaiyāḷ naṅkai
varumpuṉalum caṭaikk[u]aṇintu vaḷarāta piṟaiyum
vari-y-aravum uṭaṉtuyila vaittaruḷum entai
irumpuṉalvant[u] eṟikeṭila vaṭavīraṭ ṭāṉatt[u]
uṟaivāṉai iṟaipōtum ikaḻvaṉpōl yāṉe. 3

Oh, my good Fortune!
You never depart from the heart of mine
Who longed for You!
Oh the Lord of the Heavenly Beings!
The terrestrials, thinking deep in their heart
Address You as their sugarcane and candy;
Our Father, who placed on His mat-locks
The flowing flood, His spouse,
The beautiful Ganges with intense love,
And bestowed the crescent and striped serpent
To sleep together [on the same locks];
Shall I neglect even for a while
[My Lord] abiding at Vīraṭṭāṉam
On the north of surging Keṭilam
With great floods inundating?

1. The word **viti** in the first line denotes good fortune.
2. The Lord is adored both by the celestials and the terrestrials, as noted in the second line.
3. In the presence of the Supreme Lord, the enmity between the crescent and serpent disappears and they live in harmony, indicating that the Lord nullifies all defects and felicitates all beings to have a peaceful and happy co-existence, if they approached Him in all sincerity and piety.

386

நாற்றானத்(து) ஒருவனை நானாய பரனை
    நள்ளாற்று நம்பியை வெள்ளாற்று விதியைக்
காற்றானைத் தீயானைக் கடலானை மலையின்
    தலையானைக் கடுங்கலுழிக் கங்கைநீர் வெள்ள
ஆற்றானைப் பிறையானை அம்மானை எம்மான்
    தம்மானை யாவர்க்கும் அறிவரிய செங்கண்
ஏற்றானை எறிகெடில வடவீரட் டானத்(து)
    உறைவானை இறைபோதும் இகழ்வன்போல் யானே. 4

நான்கு திசைகளிலும் பரவியுள்ள ஒப்பற்றவனும், என்னில் விரவி விளங்கும் பரமனும், திருநள்ளாற்றுக் கோயில் கொண்ட நம்பியும், வெள்ளாற்றில் உறையும் நெறியாளனும், காற்று, தீ, கடல் ஆகிய பொருள்களில் விரவி விளங்குபவனும் கயிலை மலையின் உச்சியில் உள்ளவனும், வேகமாக வரும் கங்கைப் பெருக்கினைச் *(சடையில்)* தாங்கியவனும், பிறையணிந்தவனும், என் தந்தையும், எந்தைக்குத் தந்தையும், யாவராலும் அறிதற்கு அரிய சிவந்த கண்களை உடைய எருது வாகனனும், அலை எறியும் கெடிலநதியின் வடபால் திருவீரட்டானத்தில் உறைபவனும் ஆகிய பெருமானை ஒரு சிறு பொழுதும் இகழ்வேனோ?

nāṟṟāṉatt[u] oruvaṉai nāṉāya paraṉai
*   naḷḷāṟṟu nampiyai veḷḷāṟṟu vitiyai-k-*
kāṟṟāṉai-t- tīyāṉai-k- kaṭalāṉai malaiyiṉ
*   talaiyāṉai-k- kaṭuṅkaluḻi-k- kaṅkainīr veḷḷa*
āṟṟāṉai-p- piṟaiyāṉai ammāṉai emmāṉ
*   tammāṉai yāvarkkum aṟivariya ceṅkaṇ*
ēṟṟāṉai eṟikeṭila vaṭavīraṭ ṭāṉatt[u]
*   uṟaivāṉai iṟaipōtum ikaḻvaṉpōl yāṉe.* 4

The unique Pervader of the four quarters,
The Supreme inseparably spread in me,
The Excellence of Naḷḷāṟu.
The Path of Veḷḷāṟu.
The Pervader of air, fire and sea,
Seated on the crest of Kailash
The Bearer [in His mat-locks]

Of the ferocious flood of the Ganges
And the crescent moon,
My Father and my father's Father,
The unknowable,
The Rider of red-eyed bull;
Shall I neglect even for a while
[My Lord] abiding at Vīraṭṭāṉam,
On the north of surging Keṭilam?

1. The word *nāṟṟāṉam* may mean four places or quarters and also connote the fourth place, i.e. **caturtham, turiya** of the Upaniṣadic significance. It denotes turiya state, the absence of all objective and material experience. In this rare state, the soul experiences entire quiescence and feels oneness with the Absolute, as revealed in "nāṉ [aham] āya [asmi] paraṉ" [Brahman]. It is wonderful that the experience of Ārūrar is very similar to that of the ancient Upaniṣadic seer, as noted in the Mahāvākya.

2. Elsewhere it has been pointed out that the Lord is not the material cause, though He is figuratively described in the hymns that He is the five-fold gross elements. He is the indweller and hence such descriptions, as noted in the second line.

387

சேந்தர்தாய் மலைமங்கை திருநிறமும் பரிவும்
உடையானை அதிகைமா நகருள்வாழ் பவனைக்
கூந்தல்தாழ் புனல்மங்கை குயிலன்ன மொழியாள்
சடையிடையில் கயல்இனங்கள் குதிகொள்ளக் குலாவி
வாய்ந்தநீர் வரஉந்தி மராமரங்கள் வணக்கி
மறிகடலை இடம்கொள்வான் மலைஆரம் வாரி
ஏந்துநீர் எறிகெடில வடவீரட் டானத்(து)
உறைவானை இறைபோதும் இகழ்வன்போல் யானே. 5

முருகப்பெருமான் அவர்தம் தாயாகிய பார்வதி இவர்களின் பொலிவுடைய நிறமும் அருளும் முறையே உடையவனும், திருவதிகை மாநகரில் வாழ்பவனும், தொங்கும் கூந்தலும் குயில் போன்ற குரலும் வாய்ந்த கங்கையாகிய மங்கையினைச் சடையில் கொண்டவனும்; மீன் வகைகள் துள்ளுவதால் குலாவி வரும் நீர் பெருகி அலைத்தலால் மராமரங்களை முரித்துத் தள்ளியும், அலை மறியும் கடலினை இடமாகக் கொள்ளும் வகையில் மலையின் சந்தன மரங்களை வாரிக் கொண்டும் மோதுகின்ற கெடில நதியின் வடபால் திருவீரட்டத்தானத்தில் உறையும் பெருமானை ஒரு சிறுபொழுதும் இகழ்வேனோ?

cēntartāy malaimaṅkai tiruniṟamum parivum
uṭaiyāṉai atikaimā nakaruḷvāḷ pavaṉai-k-
kūntaltāḷ puṉalmaṅkai kuyilaṉṉa moḻiyāḷ
caṭai-y-iṭaiyil kayaliṉaṅkaḷ kuṭikoḷḷa-k-kulāvi
vāyntanīr varaunti marāmaraṅkaḷ vaṇakki
maṟikaṭalai iṭamkoḷvāṉ malaiāram vāri
ēntunīr eṟikeṭila vaṭavīraṭ ṭāṉatt[u]
uṟaivāṉai iṟaipōtum ikaḻvaṉpōl yāṉe. 5

The divine colour of the Red god [Muruguṉ]
The gracefulness of His mother Pārvati
Are possessed by Him;
Resides He at the centre
Of the great city Atikai;
Amidst His matted locks
Dwells the damsels of tresses
Whose words are sweet as kuyil's song;
Shall I neglect even for a while
[The Lord] abiding at Vīraṭṭāṉam
On the north of surging Keṭilam
Where the species of fish leap and play,
Dashing the **maras** and scooping the sandals
From the hilltop, rushing to the spurting sea?

1. Lord Murugaṉ is Cēṉtaṉ, the **Red God**, also known as Cevvēḷ in *Paripāṭal*.
2. In a sense, the first line may be taken to denote the Somāskanda form of Śivamūrta.
3. The sudden march of the ferocious flood of the River Keṭilam is depicted in the third line.

388

மைம்மான மணிநீல கண்டத்(து)எம் பெருமான்
வல்லேனக் கொம்(பு)அணிந்த மாதவனை வானோர்
தம்மானைத் தலைமகனைத் தண்மதியும் பாம்பும்
தடுமாறும் சடையானைத் தாழ்வரைக்கை வென்ற
வெம்மான மதகரியின் உரியானை வேத
விதியானை வெண்ணீறு சண்ணித்த மேனி
எம்மானை எறிகெடில வடவீரட் டானத்(து)
உறைவானை இறைபோதும் இகழ்வன்போல் யானே. 6

மேகம் போன்ற அழகிய நீலகண்டம் உடைய எம்பெருமானும், வலிய பன்றியின் கொம்பினை அணிந்த பெருந்தவக் கோலத்தினனும், வானவர்க்குத் தலைவனும், யாவர்க்கும் முதல்வனும், குளிர் திங்களும் பாம்பும் தடுமாற்றம் அடைதற்கு இடமாகிய சடையனும், தாழ்ந்த மலைபோன்ற கொடிய மதயானையின் தோலைப் போர்த்தியவனும், வேத நெறியினனும், திருநீறு பூசிய அழகிய மேனியுடைய எம் தலைவனும், அலை எறியும் கெடில நதியின் வடபால் திருவீரட்டானத்தில் உறைபவனும் ஆகிய பெருமானை ஒரு சிறு பொழுதும் இகழ்வேனோ?

mai-m-māṉa maṇinīla kaṇṭatt[u]em perumāṉ
val-l-ēṉa-k- komp[u]aṇinta mātavaṉai vāṉōr
tammāṉai-t- talaimakaṉai-t- taṇmatiyum pāmpum
taṭumāṟum caṭaiyāṉai-t- tāḻvaraikkai veṉṟa
vemmāṉa matakariyiṉ uriyāṉai vēta
vitiyāṉai veṇṇīṟu caṇṇitta mēṉi
emmāṉai eṟikeṭila vaṭavīraṭ ṭāṉatt[u]
uṟaivāṉai iṟaipōtum ikaḻvaṉpōl yāṉē. 6

Our Lord with the throat,
Brilliant like the dark cloud,
The great ascetic wearing the hog's teeth,
The Chief of the celestials,
The source of Beings;

The possessor of mat-locks
Where the cool moon and serpent preplex;
His body, wrapped with the skin of the elephant
Resembling the lowered hill;
The Path of Vedic wisdom,
His whole frame, daubed with white dust;
Shall I neglect even for a while
Our Lord, abiding at Vīraṭṭāṉam
On the north of surging Keṭilam?

1. The word *māṉa* in the first and third lines is a sign of comparison, peculiar in the classical Tamil [*Tolkappiyam* poruḷ.282].
2. The story of wearing the hog's teeth is associated with the Lord, as Hunter when He engaged in aduel with Arjuna, finally to bestow pasupata weapon to him.
3. The Lord Himself assumes the form of Path, as noted in the third line, to guide the devotees.

389

வெய்தாய வினைக்கடலில் தடுமாறும் உயிர்க்கு
மிகஇரங்கி அருள்புரிந்து வீடுபே(று) ஆக்கம்
பெய்தானைப் பிஞ்ஞகனை மைஞ்ஞவிலும் கண்டத்(து)
எண்தோள்எம் பெருமானைப் பெண்பாகம் ஒருபால்
செய்தானைச் செக்கர்வான் ஒளியானைத் தீவாய்
அரவாடு சடையானைத் திரிபுரங்கள் வேவ
எய்தானை எறிகெடில வடவீரட் டானத்(து)
உறைவானை இறைபோதும் இகழ்வன்போல் யானே. 7

கொடுமையான வினைக்கடலில் அகப்பட்டுக் குழம்பும் உயிர்களுக்கு மிகவும் இரங்கி அருள் வழங்கி வீடுபேறாகிய செல்வத்தை அளித்தவனும், அழித்தல் தொழிலை உடையவனும், மைபோன்ற கண்டத்தையும் எட்டுத் தோள்களையும் உடைய எம் பெருமானும், (தன் மேனியில்) ஒரு பகுதியைப் பெண் பாகமாக அமைத்தவனும், செவ்வானத்தின் ஒளிபோல் சுடர் விடுபவனும், அனற் கொழுந்து போன்ற வாயினையுடைய பாம்பு படமாடும் சடையனும், முப்புரங்கள் எரியும்படி அம்பினை எய்தவனும், அலை எறியும் கெடில நதியின் வடபால் திருவீரட்டானத்தில் உறைபவனும் ஆகிய பெருமானை ஒரு சிறுபொழுதும் இகழ்வேனோ?

veytāya vinai-k-kaṭalil taṭumārum uyirkku
mikairaṅki aruḷpurintu viṭupēr[u] ākkam
peytānai-p- piññakanai maiññavilum kaṇṭatt[u]
entōḷem perumānai-p- peṇpākam orupāl
ceytānai-c- cekkarvān oḷiyānai-t- tīvāy
arav[u]āṭu caṭaiyānai-t- tiripuraṅkaḷ vēva
eytānai erikeṭila vaṭavīraṭ ṭānatt[u]
uraivānai iraipōtum ikaḻvanpōl yāne. 7

He, who granted beautitude
With boundless compassion
On the wearied souls,
Tottering in whirl of the cruel sea of karma,
The Destroyer,
Our Lord with eight shoulders
And dark throat
He, who has the female form
As one part [of His body],
His brilliance, radiant like the crimson sky,
Amd in whose matted locks,
Dances the fire-tongued serpent;
Is the one, who discharged [the arrow]
To inflame the triple castles;
Shall I neglect even for a while
[My Lord] abiding at Vīraṭṭānam
On the north of surging Keṭilam?

1. Normally the series of endless birth are personified as an ocean. Here, the karmas are personified as a sea, since they are instrumental for the incessant transmigration of the souls.
2. The final aim of life is to get liberation, delivered by the Lord's grace, as noted in the first line.
3. The word *piññakan* in the second line is derived from piñjaka, meaning destroyer. The Lord destroys the material features and not the souls, which are as eternal as He. Destruction is meant to give rest to the wearied souls to enable them for taking fresh birth so that their accumulated karmas may be exhausted and realisation, attained.

390

பொன்னானை மயில்ஊர்தி முருகவேள் தாதை
பொடியாடு திருமேனி நெடுமாறன் முடிமேல்
தென்னானைக் குடபாலின் வடபாலின் குணபால்
சேராத சிந்தையான் செக்கர்வான் அந்தி
அன்னானை அமரர்கள்தம் பெருமானைக் கருமான்
உரியானை அதிகைமா நகருள்வாழ் பவனை
என்னானை எறிகெடில வடவீரட் டானத்(து)
உறைவானை இறைபோதும் இகழ்வன்போல் யானே. 8

பொலிவுடைய யானையாகிய விநாயகர், மயிலை ஊர்தியாகவுடைய முருகவேள்-இவர்க்குத் தந்தையும், திருநீறு பூசிய திருமேனியன் ஆகிய நெடுமாறனின் முடியின்மேல் அருள் பொழிந்த தென்னாட்டவனும் (பாண்டியனும்), தென்னாட்டின் மீதுகொண்ட கருணையால் மேற்கு, வடக்கு, கிழக்கு ஆகிய திசைகளில் மனம் செலுத்தாதவனும் சிவந்த அந்திச் செவ்வானைப் போன்ற ஒளியுடையவனும், அமரர்களுக்குத் தலைவனும், யானையின் தோலைப் போர்த்தியவனும், திருவதிகை மாநகரில் வாழ்பவனும், எனக்கு உரியவனும், அலை எறியும் கெடில நதியின் வடபால் திருவீரட்டானத்தில் உறைபவனும் ஆகிய இறைவனை ஒரு சிறு பொழுதும் இகழ்வேனோ?

குறிப்பு: "தென்னாடுடைய சிவனே போற்றி; எந்நாட்டவர்க்கும்
இறைவா போற்றி" - என்று மாணிக்கவாசகரும் கூறுகிறார்.

(திருவாசகம், போற்றித் திருஅகவல், அடிகள், 164-5;) சிவபெருமான் சுந்தரபாண்டியனாக இருந்து மதுரையை ஆண்டமையால் இறைவனையே பாண்டியன் (தென்னான்) என்று சுந்தரர் குறிப்பிடுகிறார்.

குறிப்பு: *1.* சுந்தரர் தமது தேவாரத்தில் 'கணபதிப்யேல் வயிறுதாரி' *(5.2)* என்றும், 'எண்ணிலி உண் பெருவயிறன் கணபதிஒன் றறியான் *(46,9)* என்றும் குறிப்பிட்டிருப்பதால், இந்தப் பாசுரத்தில் வரும் பொன்னானை' என்னும் தொடர் விநாயகரையே குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம்.

யானை, மயில் ஆகிய இரண்டுமே முருகனின் ஊர்திகள் என்பதாகப் பழைய தமிழிலக்கியம் கூறும் எனவே இத்தொடர் யானை ஊர்தியைக் குறிப்பிடுகிறது என்று அறிஞர் சிலர் கருதுகின்றனர்.

2. திருத்தொண்டத்தொகையில், சுந்தரர், 'நிறைக்கொண்ட சிந்தையான் நெல்வேலி வென்ற நின்றசீர் நெடுமாறன் அடியார்க்கும் அடியேன்' *(39,9)* என்று கூறியிருப்பதால், சிவனடியாரான பாண்டியன் நெடுமாறன் பல்வேறு போர்களில் ஈடுபட்டு வெற்றி பெற்றார் என்பதை அறிகிறோம். இவரே முதலில் சமணராயிருந்து பின்பு திருஞானசம்பந்தரால் ஆட்கொள்ளப்பட்டு, சைவ சமயத்தைத் தழுவியவர்.

ponnāṉai mayilūrti murukavēḷ tātai
poṭiyāṭu tirumēṉi neṭumāṟaṉ muṭimēl
teṉṉāṉai-k- kuṭapāliṉ vaṭapāliṉ kuṇapāl
cērāta cintaiyāṉ cekkarvāṉ anti
aṉṉāṉai amararkaḷtam perumāṉai-k- karumāṉ
uriyāṉai atikaimā nakaruḷvāḷ pavaṉai
eṉṉāṉai eṟikeṭila vaṭavīraṭ ṭāṉatt[u]
uṟaivāṉai iṟaipōtum ikaḷvaṉpōl yāṉe. 8

He, the Father of Vināyaka and Murukavēḷ.
With peacock as the mount,
He, the southerner who showered Grace
On the crest of Neṭumāraṉ with ash-smeared body;
He, who is unmindful of the lands
In the west, north and east
Because of His compassion on the South;
He, who resembles the crimson sky of the eve,
He, the chief of the celestials
Covered His frame with tusker's skin;
Residing at the centre
Of Atikai, the great city;
He is mine!
Shall I neglect even for a while
[My Lord] abiding at Vīraṭṭāṉam
On the north of surging Keṭilam?

1. Ārūrar speaks of Lord Vināyaka elsewhere also. (VII 46.9;5.2).
In the Sangam classics, both elephant and peacock, being the peculiar fawna of mountaneous region are attributed to be the mounts of Lord Muruga, the presiding deity of the hills. Hence, Ārūrar retains the ancient tradition in the first line.
2. The Pāṇḍiya Nedumāraṉ, originally was a Jain, and was converted into Śaivism by Tiruñāṉacampantar due to the earnest efforts of his queen and Cola princess, Maṅkaiyarkkarasi. In **Tiru-t-toṇṭa-t-tokai**, the king is reckoned as one of the significant devotees of the Lord, and also having won a battle at Nelvēli. (Nelvēli veṉṟa niṉṟacīr Neṭumāraṉ - VII 39.9).

3. The four quarters are referred to in the second line. According to the legend Lord Śiva married Princess Taṭātakai (Mīnākṣi) of the Pāṇḍiya dynasty and ruled the southern part of the land, assuming the name Sundara Paṇḍiyaṉ. So, Ārūrar calls Him Teṉṉāṉ (Teṉṉaṉ = Paṇḍiyaṉ). A king loves naturally the country he rules. Hence, there is no wonder that Lord Śiva likes the southern land more than the territories in the North, East or West. It is rhetorically expressed that His mind does not think of North, East or West. This does not discredit His impartiality. So, Māṇikkavācakar says: 'teṉṉaṭuṭaiya civaṉē pōṟṟi, ennāṭṭavarkkum iṟaivā pōṟṟi'. (*Tiruvācakam*, Pōṟṟit tiru akaval, lines 164-5).

391

திருந்தாத வாள்அவுணர் புரமூன்றும் வேவச்
சிலைவளைவித்(து) ஒருகணையால் தொழில்பூண்ட சிவனைக்
கருந்தாள மதக்களிற்றின் உரியானைப் பெரிய
கண்மூன்றும் உடையானைக் கருதாத அரக்கன்
பெருந்தோள்கள் நாலைந்தும் ஈரைந்து முடியும்
உடையானைப் பேவுருவம் ஊன்றுமுற மலைமேல்
இருந்தானை எறிகெடில வடவீரட் டானத்(து)
உறைவானை இறைபோதும் இகழ்வன்போல் யானே. 9

திருத்தம் உறாத கொடிய அவுணர்களின் முப்புரமும் எரியும்படி வில்லை வளைத்து ஓர் அம்பினால் போர் மேற்கொண்ட சிவனும், வலிய அடிகளையுடைய மதயானையின் தோலைப் போர்த்தியவனும், பெரிய முக்கண்ணனும், இருபது தடந்தோள்களையும் பத்து முடிகளையும் கொண்ட மதியாத அரக்கனின் அச்சந்தரும் உருவத்தை ஊன்றிய கயிலை மலையில் இருந்தவனும், அலை எறியும் கெடில நதியின் வடபால் திருவீரட்டானத்தில் உறைபவனும் ஆகிய பெருமானை ஒரு சிறு பொழுதும் இகழ்வேனோ?

tiruntāta vāḷavuṇar puramūṉṟum vēva-c-
cilaivaḷaivitt[u] orukaṇaiyāl toḻilpūṇṭa civaṉai-k-
karuntāḷa mata-k-kaḷiṟṟiṉ uriyāṉai-p- periya
kaṇmuṉṟum uṭaiyāṉai-k- karutāta arakkaṉ
peruntōḷkaḷ nālaintum īraintu muṭiyum
uṭaiyāṉai-p- pē-v-uruvam ūṉṟumuṟa malaimēl
iruntāṉai eṟikeṭila vaṭavīraṭ ṭāṉatt[u]
uṟaivāṉai iṟaipōtum ikaḻvaṉpōl yāṉe. 9

Lord Śiva, bending His bow
Discharged single arrow to inflame
Triple castles of untutored cruel titans;

Dressed His body with skin of rutting tusker,
Whose legs are strong and sturdy;
The Possessor of three eyes big,
Crushed the dreadful Ravana,
With ten heads and twenty shoulders,
When he propelled the Mount,
Where the Lord was seated;
Shall I neglect even for a while
[My Lord] abiding at Viraṭṭāṉam,
On the north of surging Keṭilam?

1. The reason for the complete destruction of the threefold fortress of the titans is implied in the first word of the first line, **tiruntāta** - not rectified and not reformed. Since the evil forces never realised their folly and treated the celestials respectfully, the Lord on request involved in the destruction of the flying castles, frequently noted in the hymns.
2. The Lord is said to have three eyes to perceive the entire universe. The sun and moon form respectively the His right and left eyes, while the eye in the centre of His forehead is the wisdom eye.
3. A graphic description of Rāvaṇa is seen in the third line.

392

என்பினையே கலனாக அணிந்தானை எங்கள்
எரு(து)ஏறும் பெருமானை இசைஞானி சிறுவன்
வன்பனைய வளர்பொழில்சூழ் வயல்நாவ லூர்க்கோன்
வன்தொண்டன் ஆரூரன் மதியாது சொன்ன
அன்பனை யாவர்க்கும் அறிவரிய அத்தர்
பெருமானை அதிகைமா நகருள்வாழ் பவனை
என்பொன்னை எறிகெடில வடவீரட் டானத்(து)
உறைவானை இறைபோதும் இகழ்வன்போல் யானே. 10

எலும்பினையே ஆபரணமாகப் பூண்டவனும், எருது ஊர்ந்துவரும் எங்கள் பெருமானும்; இசைஞானிக்கு மகனும் வய பனைகள் கொண்ட வளர்ந்த சோலைகளினால் சூழப்பட்ட வயல்களையுடைய திருநாவலூர்க்குத் தலைவனும் ஆகிய வன்தொண்டனும் ஆரூரனும் ஆகிய என்னால் மதியாது சொல்லப்பெற்ற அன்பனும், யாவராலும் அறிதற்கு அரியவனும், ஆப்தர்களின் தலைவனும் திருவதிகை மாநகரில் வாழ்பவனும், என் பொன் போன்றவனும், அலை வீசும் கெடில நதியின் வடபால் திருவீரட்டானத்தில் உறைபவனும் ஆகிய பெருமானை ஒரு சிறுபொழுதும் இகழ்வேனோ?

eṉpiṉaiyē kalaṉāka aṇintāṉai eṅkaḷ
eṟut[u]ēṟum perumāṉai icaiñāṉi ciṟuvaṉ
vaṉpaṉaiya vaḷarpoḻilcūḻ vayalnāva lūr-k-kōṉ
vaṉtoṇṭaṉ ārūraṉ matiyātu coṉṉa
aṉpaṉai yāvarkkum aṟiv[u]ariya attar
perumāṉai atikaimā nakaruḷvāḻ pavaṉai
eṉpoṉṉai eṟikeṭila vaṭavīraṭ ṭāṉatt[u]
uṟaivāṉai iṟaipōtum ikaḻvaṉpōl yāṉē. 10

He, who adorned His self
With ornaments of bones,
Our Lord, riding on the bull,
Is sung by Icaiñāṉi's son,
The chief of Nāvalūr,
Girt by fields, growing groves
And sturdy palmyras,
Vaṉtoṇṭaṉ alias Ārūraṉ
Uttered [the hymns]
In a vein of slight and despair
On the trustworthy Lord and Lover,
Rarely known,
Who is residing at the centre
Of Atikai, the great city;
He is my Gold!
Shall I neglect even for a while
[My Lord] abiding at Vīraṭṭāṉam,
On the north of surging Keṭilam?

1. Some attributes, such as bone-ornaments, elephant-skin dress, besmearing with ashes, courting with cobras etc., seem at the overt level to be uncouth and despicable, but at the esoteric and covert level, they speak volumes to the unique position and absolute nature of the Lord.
2. The word *āpta*, [-a trustworthy person] has become *attar* in the third line.
3. For the first time, the name of Ārūrar's mother is noted in this hymn.
4. The beauty and fertility of his native city is delineated in the second line.

The specific features of the Decad

1. The lengthy sentence, "eriketila vataviraṭṭāṉattu, uraivāṉai iraipōtum ikalvaṉpōl yāṉē" occurring at the end of each hymn is the burden of the decad.
2. Another refrain, **atikaimā nakarulvālpavaṉai** occurs in the hymns 2, 5, 8 and 10.
3. From the aforesaid refrains, it becomes clear that **Atikai** is the name of the city and **Vīraṭṭāṉam** is the name of the shrine.
4. Internal evidence to the mode of religious initiation, known as **Tiruvaṭitīṭcai** [-Dikshā] is found in the very first hymn itself.
5. Ārūrar's repentance and despair, due to his innocence of not knowing the old Antaṇar who placed His feet on his head more than once when he was asleep, to be the Lord Himself echoed in every utterance of the hymns.
6. Ārūrar is acquainted with the hymns of Tirunāvukkaracar, when he has used the phrases "veṇṇīṟu caṇṇitta mēṉi" [6] and maiññavilum kaṇṭattu" [7] which are found respectively in the Fourth [5.1] and the Sixth [31.5] *Tirumurais.* The last usage with a slightly modified form, "maiññavil kaṇṭaṉ" occurs in IV 60.4
7. References to Lord Murugaṉ are found in this decad [5, 8].
8. Bestowal of grace on the Pāṇḍiya king Neṭumāraṉ is noted in one hymn [8].
9. The Upaniṣadic statements, **Śivam Śāntam Caturtham** and **aham brahmāsmi** stand vital comparison respectively with Ārūrar's statements "nāṟṟāṉattu **oruvaṉai** and **nāṉāya paraṉai** [9].
10. In the signature hymn, the mother of Ārūrar is noted as **Icaiñāṉi.**
11. Conspicuous absence of declaring the fruits [phalaśruti] accruing as a result of the recital is a special feature of this decad.

A note on the *talam*

39. Tiru-t-toṇṭa-t-tokai [Tiruvārūr]

Due to predestination and providence, Ārūrar and Paravaiyār happily married and indulged in conjugal life, which Cēkkiḻār described as yogic practice [- payilyōkam]. One day Ārūrar with excessive love to worship the Lord went to the temple [known as pūṅkōyil], accompanied by Vedic ascetics. He witnessed in the Dēvāciriyan hall the gathering of many famed devotees and aspired for the day to become their servitor. Then he moved to the shrine, bowed before the Lord with folded hands and heartily prayed. His prayer was answered and he was blessed by the Lord who revealed the greatness and rare achievements of the devotees and inspired him to sing their glory, by initiating the first sentence, **tillaivāḻ antaṇartam aṭiyārkkum aṭiyēṉ**. Thus, he composed this decad, declaring himself as a servitor to each individual and group devotees. [Vide *Periyapurāṇam* 1.5.178-201].

The main purpose of Ārūrar's birth was two-fold:

1. for prospering the south which wrought great penance and

2. for delivering the immaculate **Tiru-t-toṇṭa-t-tokai** [vide Ibid, 1.25]. It is essential to note that this decad became the primary source for Nampiāṇṭārnampi and Cēkkiḻār for elaborating the hagiology of the Śaiva saints respectively in the *Triu-t-toṇṭar Tiruvantāti* and the *Tiru-t-toṇṭar pūrāṇam*, also known as *Periyapurāṇam.*

Tokai is a literary genre, employed by Ārūrar to enlist the sacred places in two patikams viz., *Iṭaiyāṟṟu-t-tokai and Ūr-t-tokai*, and also to enumerate the celebrated Śaiva devotees in this compilation, i.e. *Tiru-t-toṇṭa-t-tokai*, which according to Cēkkiḻār is the fruit of sweet Tamil [- teṉtamiḻ-p-payaṉ 2.1.9].

39. திருத்தொண்டத் தொகை (திருவாரூர்) பண்: கொல்லிக்கௌவாணம்

393

தில்லைவாழ் அந்தணர்தம் அடியார்க்கும் அடியேன்
திருநீல கண்டத்துக் குயவனார்க்(கு) அடியேன்
இல்லையே என்னாத இயற்பகைக்கும் அடியேன்
இளையான்தன் குடிமாறன் அடியார்க்கும் அடியேன்
வெல்லுமா மிகவல்ல மெய்ப்பொருளுக்(கு) அடியேன்
விரிபொழில்சூழ் குன்றையார் விறல்மிண்டற்(கு) அடியேன்
அல்லிமென் முல்லையந்தார் அமர்நீதிக்(கு) அடியேன்
ஆரூரன் ஆரூரில் அம்மானுக்(கு) ஆளே. 1

திருவாரூரில் கோயில் கொண்டுள்ள பெருமானுக்கு ஆளாய் அமைந்த ஆரூரனாகிய யான், தில்லையில் வாழும் அந்தணர்களுக்கும், அவர்தம் அடியவர்களுக்கும் அடியேன்; திருநீலகண்டராகிய குயவர்க்கும் அடியேன்; இல்லை என்று சொல்லாது வழங்கும் இயற்பகையார்க்கும் அடியேன்; இளையான்குடி மாறனுக்கும் அவர்தம் அடியவர்க்கும் அடியேன்; வெல்லும் வகையில் மிகவும் வல்லவராகிய மெய்ப்பொருளுக்கு அடியேன்; விரிந்தபொழில்கள் சூழ்ந்துள்ள செங்குன்றூரில் தோன்றிய விறல் மிண்டற்கு அடியவன்; அகவிதழையுடைய முல்லை மலர்மாலை சூடிய அமர்நீதிக்கு அடியவன்.

39. Tiru-t-tonṭa-t-tokai [Tiruvārūr] Paṇ: Kolli-k-kauvāṇam

tillaivāḻ antaṇartam aṭiyārkkum aṭiyeṉ
tirunīla kaṇṭattu-k- kuyavaṉārkk[u] aṭiyēṉ
illaiyē eṉṉāta iyaṟpakaikkum aṭiyēṉ
iḷaiyāṉtaṉ kuṭimāṟaṉ aṭiyārkkum aṭiyēṉ
vellumā mikavalla meypporuḷukk[u] aṭiyēṉ
viripoḻicūḻ kuṉṟaiyār viṟalmiṇṭarkk[u] aṭiyēṉ
allimeṉ mullaiyantār amarnītikk[u] aṭiyēṉ
ārūraṉ ārūril ammāṉukk[u] āḷē. 1

I, Ārūraṉ, the devotee of the Lord at Ārūr,
Am a servitor to Antaṇar of Tillai and their devotees;
I am a servitor to Tirunīlakaṇṭar, the potter [- devotee];
I am a servitor to Iyaṟpakai, who never said 'no';

I am a servitor to Māṟaṉ of Ilaiyāṉkuṭi and also his devotees;
I am a servitor to Meypporuḷ, capable of conquering [enemies];
I am a servitor to Viṟalmiṇṭar of Kuṉṟai, girt with growing groves,
I am a servitor to Amarnīti with garland of soft-petalled water-lily.

1. The privileged archakas of Naṭarāja are first mentioned in this hymn. They are collectively called "Tillaivāḻ Antaṇar" who were according to Cēkkiḻār three thousand in number. According to *Nālāyira Divya prabandha*, they also performed worship to Govindaraja of Tillai. Some scholars are of the opinion that they belonged originally to Kerala and migrated to Chidambaram during the times of early Nāyaṉmārs.
2. Tirunīlakaṇṭar was a native of Tillai, belonging to potter community.
3. Iyaṟpakai was a merchant, a native of Pūmpukār.
4. Māṟaṉ was a veḷḷāla, a cultivator a native of Iḷaiyāṉkuṭi.
5. Mey-p-poruḷ was the chieftain of Cētināṭu.
6. Kuṉṟai is the abbreviated form of Ceṅkuṉṟur, the birth place of Viṟalmiṇṭar, in the Cēranāṭu.
7. Amarnīti was a merchant, a native of Paḻaiyāṟai.

394

இலைமலிந்த வேல்நம்பி எறிபத்தற்(கு) அடியேன்
ஏனாதி நாதன்தன் அடியார்க்கும் அடியேன்
கலைமலிந்த சீர்நம்பி கண்ணப்பற்(கு) அடியேன்
கடவூரில் கலயன்தன் அடியார்க்கும் அடியேன்
மலைமலிந்த தோள்வள்ளல் மானக்கஞ் சாறன்
எஞ்சாத வாள்தாயன் அடியார்க்கும் அடியேன்
அலைமலிந்த புனல்மங்கை ஆனாயற்(கு) அடியேன்
ஆரூரன் ஆரூரில் அம்மானுக்(கு) ஆளே. 2

திருவாரூரில் கோயில் கொண்டுள்ள பெருமானுக்கு ஆளாய் அமைந்த ஆரூரனாகிய யான், கூரிய மழுவினைத் தாங்கிய நம்பியாகிய எறிபத்தனுக்கு அடியேன்; ஏனாதி நாதனுக்கும் அவர்தம் அடியவர்க்கும் அடியேன்; நூல்களில் மிகுதியாகப் புகழப்படும் நம்பி கண்ணப்பனுக்கு அடியேன்; திருக்கடவூரில் தோன்றிய கலயனார்க்கும் அவர்தம் அடியவர்க்கும் அடியேன்; மலைபோன்ற திரண்ட தோள்களையுடைய வள்ளலாகிய மானக்கஞ்சாறனுக்கும், குறையாத வாளினையுடைய தாயனுக்கும், அவர்தம் அடியவர்க்கும் அடியேன்; அலைகள் மிக்க புனலால் சூழப்பட்ட திருமங்கலம் என்னும் ஊரில் தோன்றிய ஆனாயற்கும் அடியேன்.

ilaimalinta vēlnampi eripattar[ku] atiyen
ēnāti nātantan atiyārkkum atiyēn
kalaimalinta cīrnampi kannappark[u] atiyēn
katavūril kalayantan atiyārkkum atiyen
malaimalinta tōlvallal mānakkañ cāran
eñcāta vāltāyan atiyārkkum atiyen
alaimalinta punalmaṅkai ānāyark[u] atiyen
ārūran ārūril ammānukk[u] ālē. 2

I, Ārūran, the devotee of the Lord at Ārūr,
Am a servitor to Eripattar, wielding the sharp axe;
I am a servitor to Ēnātinātan and his devotees;
I am a servitor to Kannappan with hallowed fame;
I am a servitor to Kalayan of Katavūr and his devotees;
I am a servitor to the philanthropist, Mānakkañcāran with hill like shoulders
And to never decreasing Vāltāyan and his devotees;
I am a servitor to Ānāyan of Maṅkai,
On the banks of the river with increasing waves.

1. Eripattar was a native of Karuvūr.
2. Ēnātinātar belonged to the cānrār [toddy trapper] tribe, a native of Eyinanūr in Coladeśa.
3. Kannappar was the son of the hunters' chief, Nāgan who ruled the Pottappinātu, having his head quarters at Utuppūr, now in Andhra Pradesh.
4. Kalayar was an Antanar of Tiru-k-katavūr.
5. Mānan should have been the original name, since **kañcārūr** is said to be the place of his birth. He was a vellāla by birth.
6. Tāyanār is the original name of the Nāyánār, belonging to vellāla community. Kanamaṅkalam was his native place.
7. Ānāyar, a native of Maṅkalam in Mēlmalanātu, was a cowherd and an expert flutist.

395

மும்மையால் உலகாண்ட மூர்த்திக்கும் அடியேன்
முருகனுக்கும் உருத்திர பசுபதிக்கும் அடியேன்
செம்மையே திருநாளைப் போவாற்கும் அடியேன்
திருக்குறிப்புத் தொண்டர்தம் அடியார்க்கும் அடியேன்
மெய்ம்மையே திருமேனி வழிபடா நிற்க
வெகுண்டெழுந்த தாதைதாள் மழுவினால் எறிந்த
அம்மையான் அடிச்சண்டிப் பெருமானுக்(கு) அடியேன்
ஆரூரன் ஆரூரில் அம்மானுக்(கு) ஆளே. 3

திருவாரூரில் கோயில் கொண்டுள்ள பெருமானுக்கு ஆளாய் அமைந்த ஆரூரனாகிய யான், திருநீறு பூசுதல், அக்கமணி அணிதல், சடைமுடி தரித்தல் என்ற மூன்றினாலும் அரசாண்ட மூர்த்திக்கு அடியேன்; முருகனுக்கும் உருத்திர பசுபதிக்கும் அடியேன். செம்மை உள்ளத்துடன் விளங்கிய திருநாளைப் போவாற்கும் அடியவன்; திருக்குறிப்புத் தொண்டர்க்கும், அவர்தம் அடியவர்க்கும் அடியேன். உண்மையாகவே (-பிள்ளைமைப் பருவப் பண்பினாலன்றி) இலிங்கத் திருமேனியை வழிபடும்பொழுது, (அறியாமையால்) வெகுண்டு வந்த தந்தையின் தாளினை மழுவினால் வெட்டியவனும், வீட்டின்பத்தை வழங்குபவனின் திருவடியைச் சரண்புகுந்தவனும் ஆகிய சண்டிப் பெருமானுக்கு அடியேன்.

mummaiyāl ulakāṇṭa mūrttikkum aṭiyēṉ
murukaṉukkum uruttira pacupatikkum aṭiyēṉ
cemmaiyē tirunāḷai-p- pōvāṟkum aṭiyēṉ
tirukkuṟippu-t- toṇṭartam aṭiyārkkum aṭiyēṉ
meymmaiyē tirumēṉi vaḻipaṭā niṟka
vekuṇṭeḻunta tātaitāḷ maḻuviṉāl eṟinta
ammaiyāṉ aṭi-c-caṇṭi-p- perumāṉukk[u] aṭiyēṉ
ārūraṉ ārūril ammāṉukk[u] āḷē. 3

I, Ārūraṉ, the devotee of the Lord at Ārūr,
Am a servitor to Mūrti who reigned the world with triad;
I am a servitor to Murukaṉ and Uruttira pacupati;
I am a servitor to Tirunāḷai-p-pōvār, the perfect devotee;
I am a servitor to Tiru-k-kuṟippu-t-toṇṭar and his devotees;
I am a servitor to Caṇṭi-p-perumāṉ

Who cut off his father's feet with an axe
When the latter was uncontrollably angry,
On seeing his son, offering worship to Linga [-sand];

1. The triad [- mummai] denotes divine insignia of Lord Śiva, viz., 1. Sacred ash [- Tirunīru], 2. Neklace of rudrākṣa beads and 3. matted hair, coiled into a crown.
2. Murukanār, a native of Pūmpukalūr was a contemporary and close friend to Tiruñānacampantar. He was an antaṇar.
3. Pacupati was the original name. Her was born at Tiru-t-talaiyūr in Cōḻanāṭu. He was a Vedic Brahmin and practised Rudrajapa for the attainment of salvation. Hence, he came to be known as Uruttira [- Rudra] Pacupati.
4. Tirunāḷai-p-pōvar was a native of Ātanūr, near Cīkāḻi. He belonged to the most suppressed class. His another name was Nantaṉār.
5. *Tiru-k-kurippu-t-tontar, a native of Kāñci was by birth a washerman.*
6. Canṭi, a Śaiva Bramin, was born at Cēyñalūr, near Tiru-p-paṉantāl. He lived long before the Tēvāram trio.

396

திருநின்ற செம்மையே செம்மையாக் கொண்ட
திருநாவுக் கரையன்தன் அடியார்க்கும் அடியேன்
பெருநம்பி குலச்சிறைதன் அடியார்க்கும் அடியேன்
பெருமிழலைக் குறும்பற்கும், பேயார்க்கும் அடியேன்
ஒருநம்பி அப்பூதி அடியார்க்கும் அடியேன்
ஒலிபுனல்சூழ் சாத்தமங்கை நீலநக்கற்(கு) அடியேன்
அருநம்பி நமிநந்தி அடியார்க்கும் அடியேன்
ஆரூரன் ஆரூரில் அம்மானுக்(கு) ஆளே. 4

திருவாரூரில் கோயில் கொண்டுள்ள பெருமானுக்கு ஆளாய் அமைந்த ஆரூரனாகிய யான், பேரின்பத்திரு நிலைபெற்ற செம்பொருளாகிய சிவனைச் செம்மையாகக் கொண்ட திருநாவுக்கரையற்கும் அவர்தம் அடியவர்க்கும் அடியேன்; பெருமைமிக்க நம்பியாகிய குலச்சிறைக்கும் அவர்தம் அடியவர்க்கும் அடியேன்; பெருமிழலைக் குறும்பற்கும் பேயார் ஆகிய காரைக்காலம்மையார்க்கும் அடியேன்; ஒப்பற்ற நம்பியாகிய அப்பூதிக்கும் அவர்தம் அடியார்க்கும் அடியேன்; ஒலிக்கும் புனல் வளம் சூழ்ந்துள்ள சாத்தமங்கையில் தோன்றிய நீலநக்கற்கு அடியேன்; அருஞ்செயலாற்றிய நம்பி ஆகிய நமிநந்திக்கும் அவர்தம் அடியவர்க்கும் அடியேன்.

tiruniṉṟa cemmaiyē cemmaiyā-k-koṇṭa
tiurnāvuk karaiyaṉtaṉ aṭiyārkkum aṭiyēṉ
perunampi kulacciṟaitaṉ aṭiyārkkum aṭiyēṉ
perumiḻalai-k- kuṟumpaṟkum pēyārkkum aṭiyēṉ
orunampi appūti aṭiyārkkum aṭiyēṉ
olipuṉalcūḻ cāttamaṅkai nīlanakkaṟ[ku] aṭiyēṉ
arunampi naminanti aṭiyārkkum aṭiyēṉ
ārūraṉ ārūril ammāṉukk[u] āḷē. 4

I, Ārūraṉ, the devotee of the Lord at Ārūr,
Am a servitor to Tirunāvukkaraiyaṉ,
Who adopted the perfect path of salvation, and his devotees;
I am a servitor to Kula-c-ciṟai, the great elite
And also to his devotees;
I am a servitor to Perumiḻalai-k-kuṟumpar and Pēyār;
I am a servitor to the unique elite Appūti and his devotees;
I am a servitor to Nīlanakkar of Cāttamaṅkai,
Encircled by resounding waters;
I am a servitor to the rare elite Naminanti
And also to his devotees.

1. 'Tiruniṉṟa cemmai', a rare phrase first introduced by Tirunāvukkaracar [IV 8.1] and Ārūrar aptly used it while referring to the same Śaiva apostle, as an attribute explaining his way of life.

2. Tirunāvukkaracar was a Veḷḷāḷa and native of Tiruvāmūr, near Panruṭi in the South Arcot District. He was a contemporary of Tiruñāṉa campantar and both were hailed as the two luminaries of Śaivism [XII 21.185].

3. Kula-c-ciṟai, the chief minister to the Pandya king Neṭumāṟaṉ, was born at Maṇamērkuṭi. He was instrumental for the conversion of the king into Śaivism. Along with the queen, Maṅkaiyarkkaraciyār, he worked for the extermination of Jainism and dissemination of Śaivism in the Pandyan kingdom.

4. Perumiḻalai is the place name and kuṟumpar seems to be the title of a chieftain. He was a great yogi and contemporary of Ārūrar. He treated Ārūrar as his preceptor and attained beatitude.

5. Pēyār is the celebrated Kāraikkāl ammaiyār.

6. Appūti was an antaṇar and native of Tiṅkalūr, near Tiruvaiyāṟu. He was a contemporary of Tirunāvukkaracar whom he revered as his preceptor and attained salvation.

7. Nīlanakkar was a Śaiva Brahmin.

8. Ēma-p-pērūr was the birth place of Naminanti, an antaṇar saint.

397

வம்பறா வரிவண்டு மணம்நாற மலரும்
மதுமலர்நற் கொன்றையான் அடியலால் பேணா
எம்பிரான் சம்பந்தன் அடியார்க்கும் அடியேன்
ஏயர்கோன் கலிக்காமன் அடியார்க்கும் அடியேன்
நம்பிரான் திருமூலன் அடியார்க்கும் அடியேன்
நாட்டமிகு தண்டிக்கும் மூர்க்கற்கும் அடியேன்
அம்பரான் சோமாசி மாறனுக்கும் அடியேன்
ஆரூரன் ஆரூரில் அம்மானுக்(கு) ஆளே. 5

திருவாரூரில் கோயில் கொண்டுள்ள பெருமானுக்கு ஆளாய் அமைந்த ஆரூரனாகிய யான், நறுமணத்தை விடுத்துப்போகாத வரிவண்டுகளுக்கு மணம் கமழுமாறு மலரும் தேன் பிலிற்றும் நல்ல கொன்றை மலர் மாலை அணிந்த சிவபிரானின் திருவடியைத் தவிர வேறொன்றையும் பொருளாகக் கருதாத எம் தலைவன் ஆகிய சம்பந்தனுக்கும், அவர்தம் அடியார்க்கும் அடியேன். ஏயர்கோன் கலிக்காமனுக்கும் அவர்தம் அடியவர்க்கும் அடியேன்; நம் தலைவன் ஆகிய திருமூலனுக்கும் அவர்தம் அடியவர்க்கும் அடியேன். அகக்கண் விளங்கப்பெற்ற தண்டிக்கும் மூர்க்கற்கும் அடியேன்; அம்பர் என்ற ஊரில் தோன்றிய சோமாசி மாறனுக்கும் அடியேன்.

vamp[u]aṟā varivaṇṭu maṇamnāṟa malarum
matumalarnaṟ koṉṟaiyāṉ aṭiyalāl pēṇā

empirāṉ campantaṉ aṭiyārkkum aṭiyēṉ
ēyarkōṉ kalikkāmaṉ aṭiyārkkum aṭiyēṉ
nampirāṉ tirumūlaṉ aṭiyārkkum aṭiyēṉ
nāṭṭamiku taṇṭikkum mūrkkaṟkum aṭiyēṉ
amparāṉ cōmāci māṟaṉukkum aṭiyēṉ
āṟūraṉ āṟūril ammāṉukk[u] āḷē. 5

I, Ārūraṉ, the devotee of the Lord at Ārūr,
Am a servitor to our chief Campantaṉ
Who worshipped nothing but the feet of the Lord,
Adorned with good garland of koṉṟai flowers,
Blossomed with fragrance and honey, buzzed by bees,
And also to his devotees;
I am a servitor to Kali-k-kāmaṉ, the king of Ēyar
And also to his devotees;
I am a servitor to our master, Tirumūlar and his devotees
I am a servitor to Taṇṭi with wisdom eye and Mūrkkar.
I am a servitor to Cōmāci Māṟan of Ampar.

1. Campantaṉ is the celebrated Tiruñāṉa campantar of Cīkāḻi, the reputed vanguard who travelled to the nook and corner of South India to establish Śaivism.

2. Kali-k-kāmaṉ is the surname while Ēyarkōn is the title, for he was the chief for the Ēyar tribe [kuṭi].

   He was a native of Perumaṅkalam in Cōḻanāṭu. He was a contemporary of Ārūrar.

3. Tirumūlar was a Śivayogi, hailing from Kailas in the north. He spent many years in absorption at Tiruvāvaṭuṟai and delivered the *Tirumantiram*, the first Tamil Āgama which is reckoned as the *Tenth Tirumuṟai*.

4. Taṇṭi was a brahmin, blind by birth but got his sight due to divine grace. He lived at Tiruvārūr for long.

5. Mūrkkar, a veḷḷāḷa was born at Vēṟkāṭu in Toṇṭai nāṭu. He was a gambler, but utilised the income in the service of the Śaiva devotees.

6. Māṟan, a Saiva Brahmin of Ambar got the title Somayājiṉ, perhaps because he performed the Somayāga.

398

வார்கொண்ட வனமுலையாள் உமைபங்கன் கழலே
மறவாது கல்லெறிந்த சாக்கியற்கும் அடியேன்
சீர்கொண்ட புகழ்வள்ளல் சிறப்புலிக்கும் அடியேன்
செங்காட்டங் குடிமேய சிறுத்தொண்டற்(கு) அடியேன்
கார்கொண்ட கொடைக்கழறிற் றறிவாற்கும் அடியேன்
கடல்காழிக் கணநாதன் அடியார்க்கும் அடியேன்
ஆர்கொண்ட வேல்கூற்றன் களந்தைக்கோன் அடியேன்
ஆரூரன் ஆரூரில் அம்மானுக்(கு) ஆளே. 6

திருவாரூரில் கோயில் கொண்டுள்ள பெருமானுக்கு ஆளாய் அமைந்த ஆரூரனாகிய யான், கச்சுக்கட்டிய வனப்புடைய தனங்களைக் கொண்ட உமையினை இடப்பாகத்தில் கொண்ட ஈசனின் திருவடிகளையே மறவாது கல்லால் அருச்சித்த சாக்கியனுக்கும் அடியேன்; சிறப்புமிக்க மாட்சிபுடைய வள்ளல் ஆகிய சிறப்புலிக்கும் அடியேன்; செங்காட்டங்குடியில் வாழ்ந்த சிறுத்தொண்டற்கு அடியேன்; மேகம்போல் பொழியவல்ல கொடைத்திறம் கொண்ட கழறிற்றறிவாற்கும் அடியேன்; கடல் சூழ்ந்த சீகாழியில் தோன்றிய கணநாதனுக்கும் அவர்தம் அடியவர்க்கும் அடியேன்; களந்தைக்குத் தலைவனாகிய கூரிய வேலேந்திய கூற்றனுக்கும் (-கூற்றுவன்) அடியேன்.

vārkoṇṭa vaṉamulaiyāḷ umaipaṅkaṉ kaḻalē
maṟavātu kal-l-eṟinta cākkiyaṟkum aṭiyēṉ
cīrkoṇṭa pukaḻvaḷḷal ciṟappulikkum aṭiyēṉ
ceṅkāṭṭaṅ kuṭimēya ciṟuttoṇṭaṟk[u] aṭiyēṉ

kārkoṇṭa koṭai-k-kaḻaṟiṟ ṟaṟivāṟkum aṭiyēṉ
kaṭalkāḻi-k- kaṇanātaṉ atiyārkkum aṭiyēṉ
ārkoṇṭa vēlkūṟṟaṉ kaḷantai-k-kōṉ aṭiyēṉ
ārūraṉ ārūril ammāṉukk[u] āḷē. 6

I, Ārūraṉ, the devotee of the Lord at Ārūr,
Am a servitor to Cākkiyar who, without forgetting
Threw the stone at the anklet-feet of Śiva
In whose part is Umā of beautiful breasts,
Covered by corslet;
I am a servitor to Ciṟappuli, the famed philanthropist;
I am a servitor to Ciṟu-t-toṇṭar of Ceṅkāṭṭaṅkuṭi;
I am a servitor to Kaḻiṟṟaṟivār
Whose liberality resembles that of rain of clouds;
I am a servitor to Kaṇanātaṉ of Kāḻi, girt by sea
And also to his devotees;
I am a servitor to Kūṟṟaṉ, the chief of Kaḷantai
Wielding the sharp-edged javelin.

1. Cākkiyar, a veḷḷāḷa was a native of Tiru-c-caṅkamaṅkai in Toṇṭaināṭu. He was originally a Buddhist. Later, he realised the greatness of Śaivism and worshipped the Śivalinga, throwing stones, just to please the Buddhists, but actually the Lord received them as flowers, because of the pure devotion of Cākkiyar.

2. Ciṟappuli was an antaṇar of Ākkūr in Cōḻanāṭu.

3. Parañcōti was the original name of Ciṟu-t-toṇṭar.

4. Kaḻaṟiṟṟaṟivār, who knew the language of all beings, was none other than the king of Cēradeśa, Cēramāṉ Perumāl, a contemporary and bosom friend of Ārūrar.

5. *Kūṟṟaṉ is also known as Kūṟṟuvaṉ in Periyapurāṇam.*

399

பொய்யடிமை இல்லாத புலவர்க்கும் அடியேன்
பொழில்கருவூர்த் துஞ்சிய புகழ்ச்சோழற்(கு) அடியேன்
மெய்யடியான் நரசிங்க முனையரையற்(கு) அடியேன்
விரிதிரைசூழ் கடல்நாகை அதிபத்தற்(கு) அடியேன்
கைதடிந்த வரிசிலையான் கலிக்கம்பன் கலியன்
கழல்சத்தி வரிஞ்சையர்கோன் அடியார்க்கும் அடியேன்
ஐயடிகள் காடவர்கோன் அடியார்க்கும் அடியேன்
ஆரூரன் ஆரூரில் அம்மானுக்(கு) ஆளே. 7

திருவாரூரில் கோயில் கொண்டுள்ள பெருமானுக்கு ஆளாய் அமைந்த ஆரூரனாகிய யான், பொய் அடிமை இல்லாத புலவர்க்கு அடியேன்; சோலைகள் சூழ்ந்துள்ள கருவூரில் இறைவன் திருவடி சேர்ந்த புகழ்ச்சோழற்கு அடியேன்; மெய்யடியவன் ஆகிய நரசிங்க முனையரையனுக்கு அடியேன்; விரிந்த அலைகள் சூழ்ந்த கடற்கரையில் உள்ள நாகப்பட்டினத்தில் வாழ்ந்த அதிபத்தற்கு அடியேன்; (மனைவியின்) கையினைத் தடிந்தவனும் கட்டிய வில்லேந்தியவனும் ஆகிய கலிக்கம்பனுக்கும் கலியனுக்கும், வரிஞ்சைப்பதிக்குத் தலைவனும் வீரக்கழலணிந்தவனும் ஆகிய சத்திக்கும், அவர்தம் அடியவர்க்கும் அடியேன். ஐயடிகள் காடவர் கோனுக்கும் அவர்தம் அடியவர்க்கும் அடியேன்

poyyaṭimai illāta pulavarkkum aṭiyēṉ
poḻilkaruvūr-t- tuñciya pukaḻccōḻaṟk[u] aṭiyēṉ
meyyaṭiyāṉ naraciṅka muṉaiyaraiyaṟk[u] aṭiyēṉ
viritiraicūḻ kaṭalnākai atipattaṟk[u] aṭiyēṉ
kaitaṭinta varicilaiyāṉ kalikkampaṉ kaliyaṉ
kaḻalcatti variñcaiyarkōṉ aṭiyārkkum aṭiyēṉ
aiyaṭikaḷ kāṭavarkōṉ aṭiyārkkum aṭiyēṉ
ārūraṉ ārūril ammāṉukk[u] āḷē. 7

I, Ārūraṉ, the devotee of the Lord at Ārūr,
Am a servitor to the Pulavars, with unfalsifying devotion
I am a servitor to Pukaḻ-c-cōḻaṉ,
Who attained beatitude at Karuvūr with groves;
I am a servitor to Naraciṅka Muṉaiyaraiyaṉ the true devotee;
I am a servitor to Atipattar of Nākai,
Encircled by the sea of ever expanding waves;
I am a servitor to Kalik-k-kampaṉ, the bearer of fastened bow,
Who cut the hands [of his wife for hesitation in serving devotees];
And to Kaḻiyaṉ and Catti with heroic anklet,
The chief of Variñcaiyur and their devotees.
I am a servitor to Aiyaṭikaḷ Kāṭavarkōṉ and his devotees.

1. According to Nampiāṇṭār nampi, the group devotees, "Poy-y-aṭimai illāta pulavar" denoted the Sangam poets Kapilar, Paraṇar, Nakkīrar and others numbering 49 who were great devotees of Śiva [Tiru-t-toṇṭar Tiruvantāti, 49]. Perhaps because the devotional works of these poets are included in the *Eleventh Tirumuṟai*, he has given this interpretation. However, modern research reveals the fact that the Sangam poets and the Śaiva poets bearing the same names were different and separated by many centuries. However, Cēkkiḻār did not give such an interpretation. He generally mentioned them as truthful and faithful Pulavars (poets) being the devotees of Śiva.

2. Narasiṅka Muṉaiyaraiyaṉ, the ruler of Muṉaippāṭināṭu, is the foster-father of Ārūraṉ (XII 5.5).

3. Kali-k-kampar, a native of Peṇṇākaṭam was a merchant.

4. Kaliyaṉ hailed from Tiru-v-oṟṟyūr. He was an oil-monger. Aiyaṭikaḷ was a Pallava king and his *Cēttira-t-tiruveṇpā*, a prabandha celebrating the Śiva sthalas, is included in the *Eleventh Tirumuṟai*.

400

கறைக்கண்டன் கழலடியே காப்புக்கொண்(டு) இருந்த
கணம்புல்ல நம்பிக்கும் காரிக்கும் அடியேன்
நிறைக்கொண்ட சிந்தையான் நெல்வேலி வென்ற
நின்றசீர் நெடுமாறன் அடியார்க்கும் அடியேன்
துறைக்கொண்ட செம்பவளம் இருள்அகற்றும் சோதித்
தொன்மயிலை வாயிலான் அடியார்க்கும் அடியேன்
அறைக்கொண்ட வேல்நம்பி முனையடுவாற்(கு) அடியேன்
ஆரூரன் ஆரூரில் அம்மானுக்(கு) ஆளே. 8

திருவாரூரில் கோயில் கொண்டுள்ள பெருமானுக்கு ஆளாய் அமைந்த ஆரூரனாகிய யான், நீலகண்டனின் கழலடியினையே பாதுகாப்பாகக் கொண்டு வாழ்ந்த கணம்புல்ல நம்பிக்கும், காரிக்கும் அடியேன்; நிறையுள்ளம் கொண்டவனும் நெல்வேலியில் பகை வேந்தரை வென்றவனும் நிலைபெற்ற புகழ் வாய்ந்தவனும் ஆகிய நெடுமாறனுக்கும் அவன்தன் அடியவர்க்கும் அடியேன்; கடலின்துறையில் உள்ள சிவந்த பவளங்கள் இருட்டினைப்போக்கிப் பேரொளி தரும் தொன்மை மிக்க மயிலாப்பூரில் வாழ்ந்த வாயிலானுக்கும், அவன்தன் அடியவர்க்கும் அடியேன். பகைவரை அழிக்கும் வேல் தாங்கிய நம்பியாகிய முனையடுவாற்கு அடியேன்.

kar̲ai-k-kaṇṭaṉ kaḻalaṭiyē kāppu-k-koṇṭ[u] irunta
kaṇampulla nampikkum kārikkum aṭiyēṉ
nir̲ai-k-koṇṭa cintaiyāṉ nelvēli veṉr̲a
niṉr̲acīr neṭumār̲aṉ aṭiyārkkum aṭiyēṉ
tur̲ai-k-koṇṭa cempavaḷam iruḷakar̲r̲um cōti-t-
toṉmayilai vāyilāṉ aṭiyārkkum aṭiyēṉ
ar̲ai-k-koṇṭa vēlnampi muṉaiyaṭuvār̲k[u] aṭiyēṉ
ārūraṉ ārūril ammāṉukk[u] āḷē. 8

I, Ārūraṉ, the devotee of the Lord at Ārūr,
Am a servitor to Kaṇampulla nampi and Kāri
Who held protection at the anklet-feet of Kar̲ai-k-kaṇṭaṉ;
I am a servitor to Neṭumār̲aṉ,
Who with his fortitude conquered [his enemies]

At Nelvēli and of established fame
And also to his devotees;
I am a servitor to Vāyilāṉ of ancient Mayilai,
Where the darkness is dispelled
By the radiant red corals of the sea-port;
I am a servitor to Muṉaiyaṭuvār, the great hero
Who wielded his javelin againt the foes.

1. Kaṟai-k-kaṇṭaṉ in the first line denotes Lord Śiva, since His neck had a blot due to the stoppage of poison by His consort, Umā.
2. Kaṇampullaṉ was a native of Irukkuvēḷūr in Naṭunāṭu.
3. Kāri was a poet and native of Tiru-k-kaṭavūr.
4. Neṭumāṟaṉ, the Paṇḍya king was the husband of Maṅkaiyarkkaraci, the Cōḻa princess.
5. Vāyilār was a merchant of Mylapore. He was a contemporary of Tiruñāṉacampantar.
6. Muṉai-y-aṭuvār, a veḷḷāḷa was a native of Nīṭūr, in Cōḻanāṭu.

401

கடல்சூழ்ந்த உலகெலாம் காக்கின்ற பெருமான்
காடவர்கோன் கழற்சிங்கன் அடியார்க்கும் அடியேன்
மடல்சூழ்ந்த தார்நம்பி இடங்கழிக்கும் தஞ்சை
மன்னவனாம் செருத்துணைதன் அடியார்க்கும் அடியேன்
புடைசூழ்ந்த புலியதள்மேல் அரவாட ஆடி
பொன்னடிக்கே மனம்வைத்த புகழ்த்துணைக்கும் அடியேன்
அடல்சூழ்ந்த வேல்நம்பி கோட்புலிக்கும் அடியேன்
ஆரூரன் ஆரூரில் அம்மானுக்(கு) ஆளே. 9

திருவாரூரில் கோயில் கொண்டுள்ள பெருமானுக்கு ஆளாய் அமைந்த ஆரூரனாகிய யான், கடலால் சூழப்பெற்ற பெருநிலப் பரப்பைப்புரக்கும் பெருவேந்தனாகிய காடவர்கோன்கழற்சிங்கனுக்கும் அவன் அடியவர்க்கும் அடியேன். இதழ் மலிந்த மலர் மாலை சூடிய நம்பி இடங்கழிக்கும், தஞ்சை மன்னவன் ஆகிய செருத்துணைக்கும் அவன்தன் அடியவர்க்கும் அடியேன்; அணிந்த புலித்தோலின்மேல் பாம்பு படம் எடுத்து ஆட ஆடியருளும் பெருமானின் திருவடிக்கு மட்டுமே உள்ளத்தை ஈடுபடுத்திய புகழ்த்துணைக்கும் அடியேன்; வெற்றிமிக்க வேல் ஏந்திய நம்பி கோட்புலிக்கும் அடியேன்.

katalcūlnta ulakelām kākkinra perumān
kātavarkōn kalarcinkan atiyārkkum atiyēn
matalcūlnta tārnampi itankalikkum tancai
mannavanām ceruttunaitan atiyārkkum atiyēn
putaicūlnta puli-y-atalmēl aravāta āti
ponnatikkē manamvaitta pukalttunaikkum atiyēn
atalcūlnta vēlnampi kōtpulikkum atiyēn
ārūran ārūril ammānukk[u] ālē. 9

I, Ārūran, the devotee of the Lord at Ārūr,
Am a servitor to Kalarcinkan, the king of Kādavas,
Protecting the entire world, girt by sea
And also to his devotees;
I am a servitor to the hero Itankali,
Adorned with petalled flower garland,
And Ceru-t-tunai, the king of Tancai
And also to their devotees;
I am a servitor to Pukal-t-tunai,
Who focussed his mind only at the feet of Lord,
The great Dancer with serpent, gesticulating,
On the tiger's skin, covering His frame;
I am a servitor to Kōtpuli, the hero
Who held [in his hand] the victorious lance.

1. Kalarcinkan is considered to be Rajasimha Pallava, the builder of Kailasanatha temple. He was a contemporary of Ārūrar.
2. Itankaliyār hailed from Kotumpālūr. He was a chieftain.
3. Tancai does not denote the Cōla capital, but a different place near Karaikkāl.
4. Pukal-t-tunai, a native of Ceruviliputtūr was an Ādisaiva.
5. Kōtpuli, a vellāla chief hailed from Nāttiyattānkuti, in Cōla country.

402

பத்தராய்ப் பணிவார்கள் எல்லார்க்கும் அடியேன்
　　பரமனையே பாடுவார் அடியார்க்கும் அடியேன்
சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தார்க்கும் அடியேன்
　　திருவாரூர்ப் பிறந்தார்கள் எல்லார்க்கும் அடியேன்
முப்போதும் திருமேனி தீண்டுவார்க்(கு) அடியேன்
　　முழுநீறு பூசிய முனிவர்க்கும் அடியேன்
அப்பாலும் அடிச்சார்ந்தார் அடியார்க்கும் அடியேன்
　　ஆரூரன் ஆரூரில் அம்மானுக்(கு) ஆளே. 10

திருவாரூரில் கோயில் கொண்டுள்ள பெருமானுக்கு ஆளாய் அமைந்த ஆரூரனாகிய யான், பத்தராய்ப் பணிபவர் எல்லாருக்கும் அடியவன்; பரமனையே பாடுவார் அடியவர்க்கும் அடியேன்; சித்தத்தைச் சிவன்பால் வைத்தவர்க்கும் அடியவன்; திருவாரூரில் தோன்றியவர் எல்லோருக்கும் அடியவன்; காலை, உச்சி, இரவு என்று முப்போதும் இறைவனின் திருமேனியைத் தீண்டிப் பூசை புரிபவர்களுக்கு அடியவன்; முழுமையாகத் திருநீறு பூசிய முனிவர்களுக்கும் அடியேன். இடம், காலம் என்ற எல்லைக்கு அப்பால் விளங்கும் இறைவனடியைச் சார்ந்த அடியவர்க்கும் அடியேன்.

pattarāy-p- paṇivārkaḷ ellārkkum aṭiyēṉ
　　paramaṉaiyē pāṭuvār atiyārkkum aṭiyēṉ
cittattai-c- civaṉpālē vaittārkkum aṭiyēṉ
　　tiruvārūr-p- piṟantārkaḷ ellārkkum aṭiyēṉ
muppōtum tirumēṉi tīṇṭuvārkk[u] aṭiyēṉ
　　muḻunīṟu pūciya muṉivarkkum aṭiyēṉ
appālum aṭi-c-cārntār aṭiyārkkum aṭiyēṉ
　　ārūraṉ ārūril ammāṉukk[u] āḷē. 10

I, Ārūraṉ, the devotee of the Lord at Ārūr,
Am a servitor to all the devotees,
Paying obeisance [to the Lord];
I am a servitor to all, who sing only the Supreme,
And also to their devotees;

I am a servitor to all, who fixed their consciousness
Only on Śiva;
I am a servitor to all, born at Tiruvārūr;
I am a servitor to all, who officiate worship
To the sacred manifestation, thrice [a day];
I am a servitor to all ascetics,
Who besmeared their body fully with ashes, holy;
I am a servitor to all, who attained beatitude,
Transcending the limits of space and time.

1. In this hymn, seven categories of group devotees are enumerated.
2. According to the Śaiva tradition, in the list of mukti kshetras Tiruvārūr comes first. Those who are gifted to be born at this sacred city would attain liberation. Tillai gives salvation to those who worship Lord Nataraja while Tiruvaṇṇamalai bestows beatitude on the devotees who concentrate on the Lord of this shrine. Those who die at Kāsi [-Vāraṇāsi] would not be reborn.

403

மன்னியசீர் மறைநாவன் நின்றவூர்ப் பூசல்
வரிவளையாள் மானிக்கும் நேசனுக்கும் அடியேன்
தென்னவனாய் உலகாண்ட செங்கணாற்(கு) அடியேன்
திருநீல கண்டத்துப் பாணனார்க்(கு) அடியேன்
என்னவனாம் அரன்அடியே அடைந்திட்ட சடையன்
இசைஞானி காதலன் திருநாவ லூர்க்கோன்
அன்னவனாம் ஆரூரன் அடிமைகேட்(டு) உவப்பார்
ஆரூரில் அம்மானுக்(கு) அன்பரா வாரே. 11

நிலைத்த புகழுடைய மறை ஓதும் நாவினராகிய திருநின்றவூர்ப் பூசலார்க்கும் வனப்புடைய வளையணிந்த மங்கையர்க்கரசிக்கும், நேசனுக்கும் அடியேன்; தென்னவனாய்ப் பெருநிலம் ஆண்ட செங்கணானுக்கும் அடியேன்; திருநீலகண்ட பாணர்க்கு அடியேன்; எனக்கு உரியவன் ஆகிய அரன் திருவடிகளைச் சேர்ந்த சடையன், இசைஞானி ஆகிய இருவரின் அன்பு மைந்தனும் திருநாவலூர்க்குத் தலைவனும் ஆகிய ஆரூரன் தன் அடிமைத் திறத்தைக் கேட்டு உள்ளம் உருகி இன்புறுபவர்கள் திருவாரூர்ப் பெருமானுக்கு அன்பராவார்கள்.

maṉṉiyacīr maṟaināvaṉ niṉṟavūr-p- pūcal
varivaḷaiyāḷ māṉikkum nēcaṉukkum aṭiyēṉ
teṉṉavaṉāy ulakāṇṭa ceṅkaṇārk[u] aṭiyēṉ
tirunīla kaṇṭattu-p-pāṇaṉārkk[u] aṭiyēṉ
eṉṉavaṉām araṉaṭiyē ataintiṭṭa caṭaiyaṉ
icaiñāṉi kātalaṉ tirunāva lūr-k-kōṉ
aṉṉavaṉām ārūraṉ aṭimaikēṭṭ[u] uvappār
ārūril ammāṉukk[u] aṉparā vārē. 11

I am a servitor to Pūcal of Niṉṟavūr,
A great vedic reciter of established fame,
And also to Māṉi of beautiful bangled hands, and Nēcaṉ;
I am a servitor to Ceṅkaṇāṉ,
A southerner, who ruled the earth;
I am a servitor to Tirunīlakaṇṭaṉ, the musician;
Those, who cherish on listening to the servitude
Of Ārūraṉ, known as Tirunāvalūrkkōṉ,
And the beloved son of Caṭaiyaṉ,
Who reached the feet of Śiva, and Icaiñāṉi,
Would become the devotees of the Lord at Ārūr.

1. The name Pūcal gets the epicence plural suffix ār and thus Pūcalār finds a place in *Periyapurāṇam.*
2. 'Varivaḷaikkaim maṭa māṉi' is the epithet in Tiruñāṉacampantar *Tēvāram* [III 120.1] to denote Maṅkaiyarkkaraciyār, the celebrated queen of Neṭumāṟaṉ.
3. Nēcanāyaṉār, a weaver - saint belonged to Kāmpīli on the banks of Tuṅgabhadra river, in the northern Andhra Pradesh.
4. Kōcceṅkaṭcōḻar was one of the ancient royal devotees, a great Cōḻa monarch who constructed many big temples with granite stones, long before the Pallava kings. He was lauded by Tirumaṅkai Āḻvār in the following hymn:
   "irukkilaṅku tirumoḻivāy eṇṭōḷ īcaṟku
   eḻilmāṭam eḻupatuceyt[u] ulakam āṇṭa
   tirukkulattu vaḷa-cōḻaṉ cērnta kōyil" [vide *Periya Tirumoḻi*, 6.8]
5. Tirunīlakaṇṭar, like Nantaṉār belonged to the suppressed strata of the society. He was a native of Erukkattam-puliyūr. It was he who rendered all the hymns of Tiruñāṉacampantar

in the charming yāḻ music. He was duly respected by the latter and all other Śaivites of his period.

6. Caṭaiyar and Icaiñāni are respectively the father and mother of Ārūrar. They belonged to Ādiśaiva family.
7. Becoming devotees to the Lord of Ārūr was considered to be a rare gift and boon. Hence, the effect of the recital of this decad is noted as such.

The specific features of the Decad

1. The significant refrain, **ārūran ārūril ammānu-k-k[u] āḷē** occurs at the end of every hymn in this decad.
2. The most recurring refrain, **aṭiyārkkum aṭiyēn** is frequently noticed in each of the hymns. It indicates Ārūrar's complete subservience even to the devotees of a particular devotee.
3. Unlike other decads which are meant to celebrate the greatness of Lord Śiva, this decad is specially intended to extol the glory of the devotees, a unique feature deserving special mention.
4. The decad commences in the second half of the first line of the first hymn with the individual devotee Tirunīlakaṇṭar of Potters clan and ends with Tirunīlakaṇṭar ofPāṇar (-musician) tribe, leave alone the parents of Ārūrar viz., Caṭaiyan and Icaiñāni who are mentioned not in the fashion of enumerating other devotees, but stated only in relationship as father and mother to him.
5. The individual devotees are only 60. It is Nampiāṇṭār nampi who has included Ārūrar and his parents in the list of servitors to Lord Śiva and hence the number 63.
6. The group devotees **tillaivāḻ antaṇar** (1) and **poyyaṭimai-y-illātapulavar** (7) are mentioned before the enumeration of seven more group servitors who were lauded in hymn 10.
7. For many a devotee, details like the place of birth, avocation etc., are not given.
8. The usage of fourth case-sign to the devotees' name explains the fervent and ardent relationship between them and Ārūrar.
9. In the limitless galaxy of servitors and devotees, **appālum aṭicārntār** a special category is included, They represent the group who lived beyond the boundaries of Tamiḻakam and beyond the periods of those, celebrated in *Tiru-t-toṇṭa-t-tokai,* thus recognising the devotees coming before and after the 63 Nāyanmārs.
10. These poems are the models for the peculiar type of native metre, labelled as *Eṇcīr viruttam* in the later prosody.

A note on the *talam*

40. Tiru-k-kāṉāṭṭumuḷḷūr

This holy place is on the northern banks of River Koḷḷiṭam, in the Chidambaram Taluk of Cuddalore [South Arcot] district. One can easily reach this place by bus either from Chidambaram or from Kattumannarkoil. The presiding Lord of this temple city is known as Patañcalinātar, perhaps because it was either established or celebrated by Patañcali, the great devotee of Nataraja. The goddess gets the name Kāṉārkuḻali and also Kōlvaḷaikkai ammai.

It seems that only during the times of Ārūrar, the shrine became very popular, since the early hymnists Tiruñāṉa campantar and Tirunāvukkaracar did not compose any psalms on this abode. After visiting Tiruvāḻkoḷiputtūr, Ārūrar directly proceeded to Tiru-k-kāṉāṭṭumuḷḷūr where he had the vision of the Lord's lotus feet and spontaneously poured out the hymns of this decad [XII 29.119-20]. He was captivated by the natural beauty of the paddy and sugarcane fields, fertile and fascinating groves and great mansions of the sacred city. He paid equal reverence to the Lord and the sthala.

In this temple, many inscriptions of Virarajendra deva, Kulothunga I and Rajendra III are found. According to the epigraphs, this rural city came under Virutaraja Bhayankara vaḷanāṭu and was named Kīḻkkāṉāṭṭu muḷḷūr alias Tiru-c-ciṟṟampala caturvedi mangalam. They also disclose that provisions through the gifts of tax-free lands were made for the daily worship of the Lord and also for food offerings.

However, the temple at present is in a dilapidated condition, deserving immediate renovation work.

40. திருக்கானாட்டுமுள்ளூர் பண்: கொல்லிக்கௌவாணம்

404

வள்வாய மதிமிளிரும் வளர்சடையி னானை
மறையவனை வாய்மொழியை வானவர்தம் கோனைப்
புள்வாயைக் கீண்(டு)உலகம் விழுங்கிஉமிழ்ந் தானைப்
பொன்னிறத்தின் முப்புரிநூல் நான்முகத்தி னானை
முள்வாய மடல்தழுவி முடத்தாழை ஈன்று
மொட்டலர்ந்து விரைநாறு முருகுவிரி பொழில்சூழ்
கள்வாய கருங்குவளை கண்வளரும் கழனிக்
கானாட்டு முள்ளூரில் கண்டுதொழு தேனே. 1

ஒளியும் கூர்மையும் பொருந்திய பிறை ஒளிரும் நீண்ட சடையினை உடையவனும்; மறையவனாயும் வாய்மொழியாயும் தேவர்க்கு அரசனாகிய இந்திரனாகவும் உள்ளவனும் கொக்குருவாய் வந்த பறவையினைப் பிளந்து உலகினை விழுங்கிப் பின் வெளிப்படுத்தியவன் ஆகிய திருமாலாகவும், பொன்னிறமும் முப்புரி நூலும் பூண்ட பிரமனாகவும் உள்ளவனும் ஆகிய இறைவனை, வளைந்த தாழை மரங்கள் ஈன்ற அரும்புகள் முட்கள் கொண்ட வாயினையுடைய இதழ்களைப் பொருந்தி மொட்டு விட்டு மலர்ந்து நறுமணம் கமழும் வனப்புடைய சோலைகளால் சூழ்ந்துள்ள, தேன் பிலிற்றும் கருங்குவளை மலர்கள் துயில்வது போல் காட்சி தரும் வளம்மிக்க வயல்களைக் கொண்ட திருக்கானாட்டு முள்ளூர் என்னும் தலத்தில் *(அடியேன்)* கண்ணாரக் கண்டு கைகூப்பி வணங்கினேன்.

40. Tiru-k-kāṉāṭṭumuḷḷūr Paṇ: Kolli-k-kauvāṇam

vaḷvāya matimiḷirum vaḷarcaṭaiyi ṉāṉai
maṟaiyavaṉai vāymoḻiyai vāṉavartam kōṉai-p-
puḷvāyai-k- kīṇṭ[u]ulakam viḻuṅkiumiḻn tāṉai-p-
poṉṉiṟattiṉ muppurinūl nāṉmukatti ṉāṉai

muḷvāya maṭaltaḻuvi muṭa-t-tāḻai īṉṟu
moṭṭalarntu viraināṟu murukuviri poḻilcūḻ
kaḷvāya karuṅkuvaḷai kaṉvaḷarum kaḻaṉi-k-
kāṉāṭṭu muḷḷūril kaṇṭutoḻu tēṉē. 1

He, who has in his matted locks the bright crescent
He, who has revealed the scriptures
He, who is the embodiment of truth
He, who is the king of the celestials
He, who has split the crane's mouth
Devoured the earth and then delivered,
He, who is Nāṉmukan with golden sacred thread
Him I saw and worshipped [with folded hands
Raised above my head] at Kāṉāṭṭumuḷḷūr,
Girt by fertile fields where blue lilies
Blossom with honey, seem to slumber
Encircled by the expanding groves
Where the buds of bent screw pines with thorny sheaths
Blossom spreading fragrance and beauty.

1. Tirumāl in his Kriṣṇāvatāra killed an aśura who assumed the form of a crane, by splitting its mouth. Ārūrar referred to this rare feat in the second line.

2. Since Tirumāl is held to be the chief of the water and the earth is evolved from it, the purāṇas rhetorically stated that he devoured the earth and then delivered it for the benefit of the beings. That is the inner meaning of the legend, noted in the second line.

3. Lord Śiva is immanent in all beings and hence He is said to be Indra, Viṣṇu and Brahma.

4. He is the eternal truth, "vāymoḻi".

5. The description of the natural beauty provides aesthetic joy to the readers.

405

ஒருமேக முகிலாகி ஒத்துலகம் தானாய்
ஊர்வனவும் நிற்பனவும் ஊழிகளும் தானாய்ப்
பொருமேவு கடலாகிப் பூதங்கள் ஐந்தாய்ப்
புனைந்தவனைப் புண்ணியனைப் புரிசடையி னானைத்
திருமேவு செல்வத்தார் தீமூன்றும் வளர்த்த
திருத்தக்க அந்தணர்கள் ஓதுநகர் எங்கும்
கருமேதி செந்தாம ரைமேயும் கழனிக்
கானாட்டு முள்ளூரில் கண்டுதொழு தேனே. 2

(உலகிற்கு நீர் பொழிந்து காக்கும்) ஒப்பற்ற வான் முகிலாகவும், ஒத்த அண்டங்கள் பலவும் தானேயாகவும், ஊர்ந்து செல்லும் உயிர்களாகவும், நிற்பனவாகிய உயிர்களாகவும், ஊழிக்காலங்கள் தானேயாகவும், அலைமோதும் கடல்களாகவும், ஐம்பூதங்களாகவும் கோலம் கொண்டவனும், புண்ணிய வடிவினனும், புரியுண்ட சடையினனும் ஆகிய இறைவனை, திருமகளும் நயக்கும் செல்வர்களின் மாளிகைகளும் முத்தீப் பேணும் திருவுடைய அந்தணர்கள் மறையோதுகிற மாளிகைகளும் பெற்றுத் திகழ்வதும், கரிய எருமைகள் சிவந்த தாமரைகளை மேய்தற்கு இடமாகிய கழனிகளால் சூழப் பெற்றதும் ஆகிய திருக்கானாட்டு முள்ளூர் என்னும் தலத்தில் (அடியேன்) கண்ணாரக் கண்டு கைகூப்பி வணங்கினேன்

orumēka mukilāki ottulakam tāṉāy
ūrvaṉavum niṟpaṉavum ūḻikaḷum tāṉāy-p-
porumēvu kaṭalāki-p- pūtaṅkaḷ aintāy-p-
puṉaintavaṉai-p- puṇṇiyaṉai-p- puṅcaṭaiyi ṉāṉai-t-
tirumēvu celvattār tīmūṉṟum vaḷartta
tiru-t-takka antaṇarkaḷ ōtunakar eṅkum
karumēti centāma raimēyum kaḻaṉi-k-
kāṉāṭṭu muḷḷūril kaṇṭutoḻu tēṉē. 2

He, who becomes the dark cloud and the worlds
He, who becomes the movables and immovables
He, who becomes the aeons and agitating seas
He, who becomes the gross elements five
He, who is the embodiment of all virtues
He, who has the twisted locks of hair,

I saw Him and worshipped [with folded hands
Raised above my head] at Kāṉāṭṭu muḷḷūr,
Girt by fertile fields where the black buffaloes
Graze the red lotus leaves,
And full of mansions of the rich
And the learned Brahmins, where they tender the triple fire.

1. The words *mēkam* and *mukil* are semantic repetitions [oruporuḷ paṉmoḻi], meaning cloud which does not expect any return from the organic and inorganic beings for its essential downpour. The Lord is said to be the cloud, bestowing Grace on all beings, without any return or expectation.
2. The Tamil words *ūrvaṉa* and *niṟpaṉa* respectively correspond to the Sanskrit Jangama i.e. living creatures, capable of locomotion and Sthāvara i.e. the category of immovables. Vide *Tiruvācakam*, I-30.
3. From the descriptions of the Lord, one should not adduce material cause to Him. Since He is immanent in all objects, such expressions are often made in the hymns .
4. The three sacrificial fires are: gārhapatya, āhavanīya and dakṣiṇāgni.

406

இரும்(பு)உயர்ந்த மூவிலைய சூலத்தி னானை
    இறையவனை மறையவனை எண்குணத்தி னானைச்
சுரும்(பு)உயர்ந்த கொன்றையொடு தூமதியம் சூடும்
    சடையானை விடையானைச் சோதியெனும் சுடரை
அரும்(பு)உயர்ந்த அரவிந்தத்(து) அணிமலர்கள் ஏறி
    அன்னங்கள் விளையாடும் அகன்துறையின் அருகே
கரும்(பு)உயர்ந்து பெருஞ்செந்நெல் நெருங்கிவிளை கழனிக்
    கானாட்டு முள்ளூரில் கண்டுதொழு தேனே. 3

இரும்பினால் இயன்ற மூன்று இலைகளைக்கொண்ட சூலப்படையுடையவனும், எங்கும் இருப்பவனும் (-இறையவன்), மறையருளியவனும், எண்வகைப் பண்புகளை உடையவனும், வண்டுகள் மேலே மொய்க்கும் கொன்றை மாலையுடன் தூய பிறையினைச் சடையில் அணிந்தவனும், விடை ஊர்தியினனும், சுயம்புவாகிய சுடரானவனும் ஆகிய இறைவனை, அரும்புகள் உயர்ந்து காணப்படும் தாமரைகளின் அழகிய மலர்களில் அமர்ந்து அன்னப்பறவைகள் விளையாடும் அகலமான நீர்நிலைகளின் பக்கத்தில் உயர்ந்த கரும்புகளும் பெரிய செந்நெற்களும் நெருங்கிவிளையும் கழனிகளையுடைய திருக்கானாட்டு முள்ளூர் என்னும் தலத்தில் (அடியேன்) கண்ணாரக் கண்டு கைகூப்பி வணங்கினேன்.

irump[u]uyarnta mūvilaiya cūlatti nānai
iraiyavanai maraiyavanai eṇkuṇatti nānai-c-
curump[u]uyarnta konraiyoṭu tūmatiyam cūṭum
caṭaiyānai viṭaiyānai-c- cōtiyenum cuṭarai
arump[u]uyarnta aravintatt[u] aṇimalarkaḷ ēri
annaṅkaḷ viḷaiyāṭum akanturaiyin arukē
karump[u]uyarntu peruñcennel neruṅkiviḷai kaḷani-k-
kānāṭṭu muḷḷūril kaṇṭutoḻu tēnē. 3

He, who wields the iron trident
He, who pervades everywhere
He, who recited the Vedas
He, who has intrinsic qualities eightfold
He, who in his mat-locks adorned the pure moon
Along with the bee buzzing konrai blooms
He, whose mount is bull
He, who is Self-Effulgent
I saw Him and worshipped [with hands folded
Raised above my head] at Kānāṭṭu muḷḷūr,
Girt by fields of big paddy crops and sugarcanes,
Encircled by reservoirs where the hamsa birds
Seated on the lotus flowers and joyfully play.

1. The Lord's eightfold qualities are noted also in other *Tirumurai* hymns:

"eṭṭu-k- kolām avan īril peruṅkuṇam" [IV 18.8]
"eṇ kuṇavan" [V 63.4]
"eṭṭuvān kuṇattu īcan" [V 89.8]
"eṇkuṇattuḷōmē" [VI 98.10]
"eṇkuṇattār eṇṇāyiravar pōlum" [VI 16.4]

It is essential to note that Parimēlaḻakar, a confirmed Vaiṣṇavite, has explicated the epithet, 'eṇkuṇattāṉ in *Tirukkuṟaḷ* [9] to denote the eight divine qualities of God, as stated in the Śaiva Āgamas. They are given hereunder with their Sanskrit and English equivalents:

	Tamil	**Sanskrit**	**English**
1.	taṉvayattaṉ ātal	Svatantra	Self-dependence
2.	tūya uṭampiṉaṉ ātal	viśuddha deha	immaculate body
3.	iyaṟkai uṇarviṉan ātal	anādhi bodham	natural understanding
4.	muṟṟum uṇartal	sarvajñatā	omniscience
5.	iyalpākave pācaṅkaliṉ niṅkutal	nirāmayam	eternally free from bonds
6.	pēraruḷuṭaimai	nityaluptaśaktitva	infinite grace
7.	muṭivil āṟṟal uṭaimai	anantaśaktitā	infinite potency
8.	varampil iṉpam uṭaimai	nityatriptata	infinite bliss.

-vide *The Journal of Indian Studies*, Vol.II, University of Malaya, KualaLumpur, 1984, pp. 92-3.

2. The Lord is Self-effulgent and hence named as "Cōtiyeṉum cuṭar".
3. The word *aravintam* means lotus, first occurred in the *Paripāṭal*, 12.78.

407

பூளைபுனை கொன்றையொடு புரிசடையி னானைப்
புனலாகி அனலாகிப் பூதங்கள் ஐந்தாய்
நாளைஇன்று நெருநலாய் ஆகாயம் ஆகி
ஞாயிறாய் மதியமாய் நின்றஎம் பரனைப்
பாளைபடு பைங்கமுகின் சூழல்இளம் தெங்கின்
படுமதம்செய் கொழுந்தேறல் வாய்மடுத்துப் பருகிக்
காளைவண்டு பாடமயில் ஆலும்வளர் சோலைக்
கானாட்டு முள்ளூரில் கண்டுதொழு தேனே. 4

பூளைப் பூவினையும் கொன்றை மாலையினையும் புரிந்த சடையில் புனைந்தவனும், நீராகவும், தீயாகவும் விளங்குபவனும், ஐம்பூதங்கள் ஆகவும் நாளை இன்று நேற்று என்னும் முக்காலம் ஆகவும், ஆகாயம் ஆகவும், ஞாயிறாகவும், திங்களாகவும் விளங்கும் எங்கள் இறைவனை, பாளைகள் மிக்க பசிய கமுக மரங்களின் சூழலில் உள்ள இளைய தென்னைகளின் மிக்க மயக்கத்தைச் செய்யும் கொழுவிய கள்ளினை ஆண் வண்டுகள் வாயாரப் பருகிப் பண்ணிசைக்க மயில்கள் ஆடல்புரியும் வளர்ந்த சோலைகளினால் சூழப்பெற்ற திருக்கானாட்டு முள்ளூர் என்னும் தலத்தில் (அடியேன்) கண்ணாரக் கண்டு கைகூப்பி வணங்கினேன்.

pūḻaipuṉai koṉṟaiyoṭu puricaṭaiyi ṉāṉai-p-
puṉalāki aṉalāki-p- pūtaṅkaḷ aintāy
nāḷaiiṉṟu nerunalāy ākāyam āki
ñāyiṟāy matiyamāy niṉṟaem paraṉai-p-
pāḷaipaṭu paiṅkamukiṉ cūḻaliḷam teṅkiṉ
paṭumatamcey koḻuntēṟal vāymaṭuttu-p- paruki-k-
kāḷaivaṇṭu pāṭamayil ālumvaḷar cōlai-k-
kāṉāṭṭu muḷḷūril kaṇṭutoḻu tēṉē. 4

He, who adorned His mat-locks with silk cotton and Koṉṟai
He, who becomes water and fire,
He, who becomes the fivefold gross elements
He, who becomes the future, present and past
He, who becomes the space
He, who becomes the sun and moon
I saw our supreme Lord
And worshipped Him [with hands folded
And raised above my head] at Kāṉāṭṭumuḷḷūr
Girt by growing groves where dance the peacocks
To the tunes of male beetles, having drunk the frenzy toḍday
Of young coconut trees amidst the green arecanuts
With expanding spathe of palms.

1. The word *pūḻai* in the first line means red silk-cotton, one of the favourite objects to Śiva, adorning His head.
2. The Lord's Aṣṭamūrta is lauded in the first two lines.
3. In the second line, the Lord as Kālasvarūpi is described. He is the past [nerunal], present [iṉṟu] and future [nāḷai].
4. The last two lines are beautıful poetry, presenting a pleasant picture of the nature.

408

செருக்குவாய்ப் பைங்கண்வெள் ளரவரையி னானைத்
தேவர்கள்சூ ளாமணியைச் செங்கண்விடை யானை
முருக்குவாய் மலரொக்கும் திருமேனி யானை
முன்னிலையாய் முழுதுலகம் ஆயபெரு மானை
இருக்குவாய் அந்தணர்கள் எழுபிறப்புள் எங்கும்
வேள்வியிருந்(து) இருநிதியம் வழங்கும்நகர் எங்கும்
கருக்குவாய்ப் பெண்ணையொடு தெங்குமலி சோலைக்
கானாட்டு முள்ளூரில் கண்டுதொழு தேனே. 5

சீறும் வாயினையும் பசிய கண்களையும் உடைய வெள்ளிய பாம்பினை அரையில் கட்டியவனும், தேவர்கள் முடியில் சூடும் மாணிக்கம் போன்றவனும், செங்கண் உடைய இடப ஊர்தியை உடையவனும், முருக்கமலரின் நிறத்தை ஒத்த திருமேனியுடையவனும், எல்லார்க்கும் சான்றாய் *(-சாட்சியாக)* விளங்குபவனும், உலகம் முழுதும் வியாபித்துள்ளவனும் ஆகிய பரம்பொருளை, எழுவகைப்பிறப்பினவாகிய சீவராசிகள் வாழும் இடங்களில் எல்லாம் இருக்கு வேதம் ஓதவல்ல அந்தணர்கள் (உலக நலம் கருதி) வேள்வி புரிந்திருத்தலால், அவர்கட்குப் பெருஞ்செல்வத்தை வழங்குவோர் வாழும் மாளிகைகளின் மருங்கெல்லாம் கருக்கு வாய் கொண்ட பனைமரங்களும் தென்னைகளும் நிறைந்த சோலைகளால் சூழப்பெற்ற திருக்கானாட்டு முள்ளூர் என்னும் தலத்தில் (அடியேன்) கண்ணாரக் கண்டு கைகூப்பி வணங்கினேன்.

cerukkuvāy-p- paiṅkaṉveḷ-ḷ- arav(u)araiyi ṉāṉai
tēvarkaḷcū ḷāmaṇiyai-c- ceṅkaṉviṭai yāṉai
murukkuvāy malarokkum tirumēni yāṉai
muṉṉilaiyāy muḻutulakam āyaperu māṉai
irukkuvāy antaṇarkaḷ eḻupiṟappuḷ eṅkum
vēḷvi-y-irunt[u] irunitiyam vaḻaṅkunakar eṅkum
karukkuvāy-p- peṇṇaiyoṭu teṅkumali cōlai-k-
kāṉāṭṭu muḷḷūril kaṇṭutoḻu tēṉē. 5

He, who has fastened in His waist
The white serpent with hissing mouth and green eyes,
He, who is the crest-jewel of the celestials
He, who has the red-eyed bull
He, whose frame resembles the hue of butea frondosa's bloom
He, who is the witness [to all happenings]

He, who has pervaded the entire cosmos
I saw Him the Lord and worshipped [with hands folded
And raised above my head] at Kāṉāṭṭumuḷḷūr,
Encircled by groves, dotted by sharp-edged palmyras
And coconut trees
Girt by mansions, distributing large wealth
To the Antaṇars who chant the Rig mantras
Wherever the sevenfold beings exist.

1. The Lord is the crest-jewel of the celestials and hence the epithet, 'tēvarkaḷ cūḷāmaṇi'.
2. Though the first veda Ṛg is mentioned in the first line, other vedas are not ruled out. If one looks into the pattern of assonance of the four metrical lines, found in the first words *cerukku, murukku, irukku* and *karukku* he may be convinced that 'irukku' is preferred perhaps to meet the metrical exigency.
3. The word *eḻupiṟappu* in the third line denotes the seven kinds of births viz., celestials, human beings, animals, birds, reptiles, aquatic beings and plants.

409

விடையரவக் கொடியேந்தும் விண்ணவர்தம் கோனை
வெள்ளத்து மாலவனும் வேதமுத லானும்
அடியிணையும் திருமுடியும் காணவரி தாய
சங்கரனைத் தத்துவனைத் தையல்மட வார்கள்
உடையவிழக் குழல்அவிழக் கோதைகுடைந் தாடக்
குங்குமங்கள் உந்திவரு கொள்ளிடத்தின் கரைமேல்
கடைகள்விடு வார்குவளை களைவாரும் கழனிக்
கானாட்டு முள்ளூரில் கண்டுதொழு தேனே. 6

ஒலிக்கும் எருதுக் கொடியினை ஏந்தியுள்ள தேவர் பெருமானும், பாற்கடலில் பள்ளி கொண்ட திருமாலும் வேத முதல்வனாகிய நான்முகனும் முறையே திருவடிகளையும் திருமுடியையும் தேடிச் சென்றும் காண்பதற்கு அரியனாகிய சங்கரனும், மெய்ப்பொருளாகியவனும் ஆகிய பெருமானை, இளம்பெண்கள் தங்கள் ஆடை அவிழவும் மாலை அணிந்த கூந்தல் அவிழவும் திளைத்து நீராடுதலால், குங்குமக் கலவையினைத் தள்ளிக் கொண்டு ஓடிவரும் கொள்ளிடத்தின் கரைமேல் உள்ள, வயலில் வேலைபுரிபவர்கள் களையெடுத்த குவளைக் கொடிகளையும் *(வரப்பில்)* உடைய கழனிகளால் சூழப்பெற்ற திருக்கானாட்டு முள்ளூர் என்னும் தலத்தில் *(அடியேன்)* கண்ணாரக் கண்டு கைகூப்பி வணங்கினேன்

viṭai-y- arava-k- koṭiyēntum viṇṇavartam kōṉai
veḷḷattu mālavaṉum vētamuta lāṉum
aṭiyiṇaiyum tirumuṭiyum kāṇavari tāya
caṅkaraṉai-t- tattuvaṉai-t- taiyalmaṭa vārkaḷ
uṭai-y-aviḻa-k- kuḻalaviḻa-k- kōtaikuṭaint[u] āṭa-k-
kuṅkumaṅkaḷ untivaru koḷḷiṭattiṉ karaimēl
kaṭaikaḷviṭu vārkuvaḷai kaḷaivārum kaḻaṉi-k-
kāṉāṭṭu muḷḷūril kaṇṭutoḻu tēṉē. 6

He, who holds aloft the roaring bull-flag
He, who is the head of the celestials
He, whose feet and beautiful crown were not seen
By Māl of milk ocean and Brahma of the Vedas,
He, who is doing good [Saṅkara]
He, who is the reality [tattuvaṉ]
I saw Him and worshipped [with hands folded
And raised above my head] at Kāṉāṭṭumuḷḷūr,
Girt by fields with ridges,
Where the cultivators heaped the weeds of blue lilies,
Situated on the banks of Koḷḷiṭam
Pushing forth the washed red powder
While the damsels immersed and bathed,
Loosening their dress and tresses of hair.

1. The roaring sound of the bull is noted in the first metrical foot.
2. Lingodbhavamūrta is noted in the first two lines.
3. The word Śankara means He who performs good, or bestows good to His devotees.
4. Kuṅkumam is the auspicious red powder, applied between the eye brows of women. It is a poetic exaggeration that the river carried it in large quantity, indicating the huge crowd of fair sex, bathing in the ghat of the river.
5. The Sangam usage 'kaṭaiciyar' is replaced by the word 'kaṭaikaḷ' which means the last in the fourfold classification of society, i.e. the farmers.

410

அருமணியை முத்தினை ஆனஞ்சும் ஆடும்
அமரர்கள்தம் பெருமானை அருமறையின் பொருளைத்
திருமணியைத் தீங்கரும்பின் ஊறல்இருந் தேனைத்
தெரிவரிய மாமணியைத் திகழ்தருசெம் பொன்னைக்
குருமணிகள் கொழித்(து)இழிந்து சுழித்(து)இழியும் திரைவாய்க்
கோல்வளையார் குடைந்தாடும் கொள்ளிடத்தின் கரைமேல்
கருமணிகள் போல்நீலம் மலர்கின்ற கழனிக்
கானாட்டு முள்ளூரில் கண்டுதொழு தேனே. 7

அரிய மணியை ஒத்தவனும், முத்தினைப்போல்பவனும், பஞ்சகவ்வியத்தினால் திருமுழுக்காடும் அமரர் பெருமானும், அரிய வேதப்பொருளாய் விளங்குபவனும், அழகிய மாணிக்கத்தை ஒத்தவனும், இனிய கருப்பஞ் சாற்றினைப்போல் இனிப்பவனும், ஆராய்தற்குரிய சிறந்த சிந்தாமணியைப் போன்றவனும், ஒளிவீசும் செம்பொன்னை ஒத்தவனும் ஆகிய இறைவனை, ஒளியுடைய நவமணிகளைக் கொழித்து மலையினின்றும் வீழ்ந்து சுழித்துக்கொண்டு நிலத்தில் ஓடும் அலைகளின் நடுவே அழகிய வளையல் அணிந்த மங்கையர் மூழ்கி நீராடும் கொள்ளிட ஆற்றின் கரையின்மேல் உள்ள, நீலமணிகள் போல மலரும் நீலோற்பல மலர்கள் விளங்கும் கழனிகளால் சூழப்பெற்ற திருக்கானாட்டு முள்ளூர் என்னும் தலத்தில் (அடியேன்) கண்ணாரக் கண்டு கைகூப்பி வணங்கினேன்

arumaṇiyai muttiṉai āṉañcum āṭum
amararkaḷtam perumāṉai arumaṟaiyiṉ poruḷai-t-
tirumaṇiyai-t- tīṅkarumpiṉ ūṟalirun tēṉai-t-
teriv[u]ariya māmaṇiyai-t- tikaḻtarucem poṉṉai-k-
kurumaṇikaḷ koḻitt[u]iḻintu cuḻitt[u]iḻiyum tiraivāy-k-
kōlvaḷaiyār kuṭaintāṭum koḷḷiṭattiṉ karaimēl
karumaṇikaḷ pōlnīlam malarkiṉṟa kaḻaṉi-k-
kāṉāṭṭu muḷḷūril kaṇṭutoḻu tēṉē. 7

He, who is the precious gem and pearl
He, who is bathed in five-fold products of cow
He, who is the Lord of the Heavenly beings
He, who is the esoteric sense of rare scriptures
He, who is the enchanting ruby
He, who is as pleasant as the juice of sweet sugarcane,

He, who is the incognizable rare and great gem,
He, who is the luminous perfect gold
I saw Him and worshipped [with hands folded
And raised above the head] at Kāṉāṭṭumuḷḷūr,
Encircled by the fields of blue lilies
Blooming like the apple of the eyes,
Situated on the banks of Koḷḷiṭam
Pushing forth bright gems by the whirling waves
Where the bangled damsels immerse and bathe.

1. Reference to the sacred bath of the Lord with the fivefold products of cow is found in the first line. It is frequently mentioned in many hymns.
2. The usage **amararkaḷtam perumāṉ** semantically corresponds to **tēvarkaḷ cūḷāmaṇi** (5).
3. The Lord is praised to be the gems of various kinds. The epithets arumaṇi, muttu, tirumaṇi, māmaṇi etc., are all terms of endearment, expressing the intense love of Ārūrar.
4. The name of the goddess 'kōlvaḷaikkai ammai' seems to be created from the usage "kōlvaḷaiyār", occurring in the third line.

411

இழைதழுவு வெண்ணூலும் மேவுதிரு மார்பின்
ஈசன்தன் எண்தோள்கள் வீசிஎரி யாடக்
குழைதழுவு திருக்காதில் கோள்அரவம் அசைத்துக்
கோவணம்கொள் குழகனைக் குளிர்சடையி னானைத்
தழைதழுவு தண்ணிறத்த செந்நெலதன் அயலே
தடந்தரள மென்கரும்பின் தாழ்கிடங்கின் அருகே
கழைதழுவித் தேன்தொடுக்கும் கழனிசூழ் பழனக்
கானாட்டு முள்ளூரில் கண்டுதொழு தேனே. 8

நூலிழை பொருந்திய முப்புரிநூல் அணிந்த அழகிய மார்பினையுடைய ஈசன் தன் எட்டுத்தோள்களையும் வீசி எரி ஏந்தி ஆடுபவனும், குழையணிந்த திருச்செவியில் கொடிய பாம்பினையும் அணிந்து, கோவணம் சூடிய அழகனும் குளிர்ந்த சடையுடையவனும் ஆகிய இறைவனை, தழைத்துள்ள பசுமை நிறத்தையுடைய செந்நெல் பயிரின் பக்கத்தில் பெரிய முத்துக்களையுடைய மென்மையான கரும்புப் பயிர்களின் தாழ்ந்த கிடங்குகளின் அருகில் உள்ள மூங்கில்களைப் பொருந்தி வண்டுகள் தேன் இறாலை இழைக்கும் கழனிகளும் பழனங்களும் சூழ்ந்துள்ள திருக்கானாட்டு முள்ளூர் என்னும் தலத்தில் (அடியேன்) கண்ணாரக் கண்டு கைகூப்பி வணங்கினேன்.

iḻaitaḻuvu veṇṇūlum mēvutiru mārpiṉ
īcaṉtaṉ eṇtōḷkaḷ vīcieri-y- āṭa-k-
kuḻaitaḻuvu tiru-k-kātil kōḷaravam acaittu-k-
kōvaṇamkoḷ kuḻakaṉai-k- kuḷircaṭaiyi ṉāṉai-t-
taḻaitaḻuvu taṇṇiṟatta cennelataṉ ayalē
taṭantaraḷa meṉkarumpiṉ tāḻkiṭaṅkiṉ arukē
kaḻaitaḻuvi-t- tēṉtoṭukkum kaḻaṉicūḻ paḻaṉa-k-
kāṉāṭṭu muḷḷūril kaṇṭutoḻu tēṉē. 8

The Lord, with beautiful chest, wearing the thread
Who dances bearing fire [in hand]
And spreading His eight shoulders [in all directions],
The Beautiful, with a loin cloth,
The cruel serpent is fastened
To His ears, adorned with ring,
And His mat-locks wet,
I saw Him and worshipped [with hands folded
And raised above my head] at Kāṉāṭṭumuḷḷūr,
Encircled by fields and stretches of lands,
Where the bees make honey-combs in the bamboos
Beside the lower areas of soft sugarcanes,
Which [in their joints] yield big pearls;
In the adjacent places, lush paddy crops flourish.

1. The word *iḻai* does not mean serpent. It means thread.
2. The word *īcaṉ* [Skt. Īśa] means king or ruler i.e. *āṇṭavaṉ*. It may also be derived from aiśvarya, meaning wealth, and hence it eqvates with the Tamil word *celvaṉ*.
3. *Kiṭaṅku* denotes the lower fields.

412

குனியினிய கதிர்மதியம் சூடுசடை யானைக்
குண்டலம்சேர் காதவனை வண்டினங்கள் பாடப்
பனியுதிரும் சடையானைப் பால்வெண்ணீற் றானைப்
பலஉருவும் தன்னுருவே ஆயபெரு மானைத்
துனியினிய தூயமொழித் தொண்டைவாய் நல்லார்
தூநீலம் கண்வளரும் சூழ்கிடங்கின் அருகே
கனியினிய கதலிவனம் தழுவுபொழிற் சோலைக்
கானாட்டு முள்ளூரில் கண்டுதொழு தேனே. 9

வளைவுடைய இனிய ஒளிதரும் பிறைமதியைச் சடையிற் சூடியவனும், வண்டினங்கள் பண்ணிசைக்க நீர்த்துவலைகள் சிந்தும் சடையுடையவனும், குண்டலம் அணிந்த காதினனும், பால் போன்ற வெள்ளிய நீற்றினைப் பூசியவனும், எல்லா வடிவங்களும் தன்வடிவமே ஆகிய பெருமானும் ஆகிய இறைவனை, ஊடற்காலத்தும் இனிய தூய மொழிகள் பேசும் கொவ்வைக்கனிபோன்ற அதரத்தையுடைய நங்கையர் போலத் தூய நீலமலர்கள் கண்ணுறங்கும் கிடங்குகளின் பக்கத்தில் இனிய கனிகளையுடைய கதலித் தோட்டங்களும் பொழில்தழுவு சோலைகளும் பொருந்திய திருக்கானாட்டு முள்ளூர் என்னும் தலத்தில் (அடியேன்) கண்ணாரக் கண்டு கைகூப்பி வணங்கினேன்.

kuṉi-y-iṉiya katirmatiyam cūṭucaṭai yāṉai-k-
kuṇṭalamcēr kātavaṉai vaṇṭiṉaṅkaḷ pāṭa-p-
paṉi-y-utirum caṭaiyāṉai-p- pālveṇṇīṟ ṟāṉai-p-
palauruvum taṉ-n-uruvē āyaperu māṉai-t-
tuṉi-y-iṉiya tūyamoḻi-t- toṇṭaivāy nallār
tūnīlam kaṇvaḷarum cūḻkiṭaṅkiṉ arukē
kaṉi-y-iṉiya katalivaṉam taḻuvupoḻil cōlai-k-
kāṉāṭṭu muḷḷūril kaṇṭutoḻu tēṉē. 9

He, who has adorned in His mat-locks
The pleasant and bent bright moon,
He, who has worn kuṇḍala in His ear [right]
He, whose locks spill water drops,
Buzzed by the swarm of bees,
He, who daubed his frame with milk-white dust

The Lord, who in His form assumed all the forms [of others],
I saw Him and worshipped [with hands folded
And raised above the head] at Kāṉāṭṭu muḷḷūr,
Girt by banana plantation, yielding sweet fruits,
Embracing groves and gardens
Beside the low lying fields slumber
The lilies blue and pure, like the lasses
With lower lips, resembling the coccinia indica fruits
Speaking pleasant and pure words
Even in sulky mood with their partners.

1. The Lord wears *kuṇṭala* in His right ear and kuḷai in His left ear, since they respectively denote the ear-ring of the male and female.
2. The word *paṉi* in the second line means water and not the dew.
3. The Lord pervades the whole universe and hence He is described as, "pala uruvum taṉ-ṉ-uruvē āya perumāṉ".
4. The last two lines, as usual contains good poetry of natural description.

413

தேவியம்பொன் மலைக்கோமான் தன்பாவை யாகத்
தனு(து)உருவம் ஒருபாகம் சேர்வித்த பெருமான்
மேவியவெந் நரகத்தில் அழுந்தாமை நமக்கு
மெய்ந்நெறியைத் தான்காட்டும் வேதமுத லானைத்
தூவியவாய் நாரையொடு குருகுபாய்ந்(து) ஆர்ப்பத்
துறைக்கெண்டை மிளிர்ந்துகயல் துள்ளிவிளை யாடக்
காவிவாய் வண்டுபல பண்செய்யும் கழனிக்
கானாட்டு முள்ளூரில் கண்டுதொழு தேனே. 10

அழகிய பொன்மலைக்கு மன்னனின் மகள் தன் தேவியாக அமைய, அவளைத் தன் உடம்பில் ஒருபாகத்தில் சேர்வித்த பெருமானும், கொடிய நரகத்தில் அழுந்தாதபடி நமக்கு மெய்ந்நெறியினைக் காட்டும் வேதம் போற்றும் முழுமுதலும் ஆகிய இறைவனை, சிறகுகள் பொருந்திய நாரைகளுடன் ஏனைய நீர்ப்பறவைகளும் பறந்து ஒலிக்கவும், நீர்த்துறைகளில் கெண்டைமீன்கள் பிறழவும், கயல் மீன்கள் துள்ளி விளையாடவும், குவளைப் பூக்களின் வாயில் பல்வகை வண்டுகளும் பண் பாடவும் உள்ள கழனிகளால் சூழப்பெற்ற திருக்கானாட்டு முள்ளூர் என்னும் தலத்தில் (அடியேன்) கண்ணாரக் கண்டு கைகூப்பி வணங்கினேன்.

tēviyampoṉ malai-k-kōmāṉ taṉpāvai-y- āka-t-
tanat[u]uruvam orupākam cērvitta perumāṉ
mēviyavem narakattil aḻuntāmai namakku
mey-n-neṟiyai-t- tāṉkāṭṭum vētamuta lāṉai-t-
tūviyavāy nāraiyoṭu kurukupāynt[u] ārppa-t-
tuṟai-k-keṇṭai miḷirntukayal tuḷḷiviḷai yāṭa-k-
kāvivāy vaṇṭupala paṇceyyum kaḻaṉi-k-
kāṉāṭṭu muḷḷūril kaṇṭutoḻu tēṉē.

He, who united as consort in His part the Himavān's daughter
He, who shows the true path
To avoid falling the cruel inferno
He, who is lauded as the Lord of Vedas
I saw Him and worshipped [with hands folded
And raised above my head] at Kāṉāṭṭumuḷḷūr,
Encircled by fertile fields where the beetles
Hum over the blue lily blooms,
In the ghats the soft-feathered storks and cranes
Flutter in joy, while the barbus fishes
Glisten and the carps frisk and play.

1. The Lord as preceptor shows **the real path** for liberation and it is called "mey-n-neṟi", as noted in the second line.
2. The Lord is the source of all knowledge and hence the epithet, 'vētamutalāṉ'.
3. The last two lines are description of nature.

414

திரையினார் கடல்சூழ்ந்த தென்னிலங்கைக் கோனைச்
செற்றவனைச் செஞ்சடைமேல் வெண்மதியி னானைக்
கரையினார் புனல்தழுவு கொள்ளிடத்தின் கரைமேல்
கானாட்டு முள்ளூரில் கண்டுகழல் தொழுது
உரையினார் மதயானை நாவலா ரூரன்
உரிமையால் உரைசெய்த ஒண்டமிழ்கள் வல்லார்
வரையினார் வகைஞாலம் ஆண்டவர்க்கும் தாம்போய்
வானவர்க்கும் தலைவராய் நிற்பரவர் தாமே. 11

புகழ் மலிந்த மதயானைகளையுடைய திருநாவலூர் ஆரூரன், அலைகடலால் சூழப்பெற்ற தென்னிலங்கைக்கு அரசனாகிய இராவணனை அடக்கியவனும், செஞ்சடையின்மேல் வெண்மதி சூடியவனும் ஆகிய கடவுளை, கரைபுரள நீர் தழுவும் கொள்ளிடத்தின் (வட) கரையில் உள்ள திருக்கானாட்டு முள்ளூர் என்னும் தலத்தில் கண்ணாரக் கண்டு கைகூப்பி வணங்கி உரிமையால் பாடிய ஒண்தமிழ்ப் பாடல்களைப் பாடவல்லவர் மலைகள் பொருந்திய உலகத்தின் பகுதிகளை ஆண்ட அரசர்கட்கும் தலைவராய் விளங்கிப் பின்னர் வானவர்க்கும் தலைவராய் நின்று நிலைபெற்று வாழ்ந்திருப்பர்.

tiraiyiṉār kaṭalcūḻnta teṉ-ṉ-ilaṅkai-k- kōṉai-c-
ceṟṟavaṉai-c- ceñcaṭaimēl veṇmati-y-i ṉāṉai-k-
karaiyiṉār puṉaltaḻuvu koḷḷiṭattiṉ karaimēl
kāṉāṭṭu muḷḷūril kaṇṭukaḻal toḻutu
uraiyiṉār matayāṉai nāvalā rūraṉ
urimaiyāl uraiceyta oṇṭamiḻkaḷ vallār
varaiyiṉār vakaiñālam āṇṭavarkkum tāmpōy
vāṉavarkkum talaivarāy niṟparavar tāmē. 11

He, who has subdued the king of South Lanka,
Girt by the sea with full of waves,
He, who has white crescent in His red locks
Was worshipped at Kāṉāṭṭmuḷḷūr,
On the banks of Koḷḷiṭam [Coleroon] with flooded waters
By Ārūraṉ of Nāvalūr, possessing famed and strong elephants
Who uttered the brilliant Tamil hymns;
The masters of them would become the chief

Of those who reigned the parts of earth with hills,
And of celestials, well-established.

1. The Lord's manifestation as Rāvaṇānugraha mūrti is noted in the first line.
2. The location of Kāṉāṭṭumuḷḷūr is mentioned in the second line.
3. The word *urai* means fame. Since Ārūrar was brought up as a prince by the chieftain Narasimha Muṉaiyaraiyaṉ, the possession of elephants is stated. Or, it may be taken that matayāṉai metaphorically denotes the gigantic and majestic personality of Ārūrar.

The specific features of the Decad

1. The refrain of this decad is **kāṉāṭṭu muḷḷūril kaṇṭutoḻu tēṉē**, occurring at the end of each hymn, preceded by either **kaḻaṉi** [1, 2, 3, 6, 7, 10] or **cōlai** [4, 5, 9], or **paḻaṉam** [8].
2. The first two lines in general celebrate the glory of Lord Śiva, while the last two lines describe the beauty of the holy place, surrounded by fertile fields, pleasant groves and big buildings.
3. The hymns of this decad are not directly addressed to the Almighty. In them, Ārūrar expressed his worship to the Lord, and his aesthetic experience on seeing the natural beauty and divine presence, pervading the whole atmosphere.
4. The unique feature of the hymns consists in the epithets and attributes of the Lord which are declined in the second case, finally ending with **kaṇṭu toḻutēṉ** [i.e. I saw and worshipped Him].
5. The hymns glorify the *immanent* nature of Śiva who is the indwelling principle in all the animate and inanimate beings. In short, He is all in all.
6. Reference to Vedic sacrifice, performed by the expert Antaṇars is found in two hymns [2, 5].
7. The Āgamic reference to the kinds of auspicious qualities of Śiva is found in one hymn [3].
8. The Lord, as witness [-Sākṣin] to all happenings is noted in the phrase "muṉṉilaiyāy" [5].
9. The reference to Viṣṇu and Brahma in hymn 1, denote Śambhu-pakṣa, while in hymn 6, denotes Aṇu-pakṣa.
10. The luminous hymns of this decad are lauded as **oṇtamiḻkaḷ** by Ārūrar himself and their efficacy is also elaborated at the end of this decad.

A note on the *talam*

41. Tiru-k-kaccūr Āla-k-kōyil

Tiru-k-kaccūr is the name of the sacred place, while Āla-k-kōyil is the name of the shrine. Lord Śiva in His manifestation as Dakṣiṇāmūrti seated beneath the banyan tree [āl] to preach the philosophy to the celebrated four ascetics. Henceforth, He was associated with this sacred tree. Originally, the shrine should have been under the canopy of the banyan tree and hence the name, āla-k-kōyil. Ārūrar also recalls the old episode of transmitting spiritual knowledge to the sages, to have occurred at this Āla-k-kōyil in the third hymn:

āla-k-kōyil kallāl niḻalkīḻ
aṟaṅkaḷ uraitta ammāṉē".

Kaccūr is situated 3 k.m. northwest to the Singaperumalkoyil Railway Station, which is on the Chennai line north of Chengalput Junction. The Lord of the shrine is called **viruntiṭṭanātar**, since He offered food to Ārūrar and his followers who visited the temple at high noon. Since in the disguise of an Antaṇar, He went for alms from place to place to appease the hunger of the Śaiva devotees, He is also known as **Irantiṭṭanātar**. The goddess is Umādevi. According to *Periyapurāṇam*, Ārūrar after visiting Tiru-k-kaḻukkuṉṟam directly proceeded to worship the Lord of Alakkōyil in Kaccur, followed by his followers [XII 29.172-182]. The above miracle is also found in it.

The temple inscriptions belonged to the period of later Colas, Pandyas and Vijayanagara rulers. They refer the Lord by the name, **Tiru-āla-k-kōyil uṭaiyār**. Tiru-āla-k-kaccūr came to be known as **Nittavinōta nallūr**. The learned people of this place formed an academy, called **kaccūr kaṭikai**. The inscription reveals that the scholar Perunampi, a descendant of the celebrated Çāttaṉār, having erudition in three fold Tamil [iyal, icai and kūttu] was a member of the aforesaid academy and given tax-free village, Poyyāmoḻi maṅkalam. One of the epigraphs of Kulotthunga III provides the information that the idol of Tirunāvukkaracar was installed in one portion of the temple. Most of the inscriptions indicate the establishment of many endowments and gift of lands for the regular worship and burning lamps. This temple is solemnized only by Ārūrar's hymns.

41. திருக்கச்சூர் ஆலக்கோயில் பண்: கொல்லிக்கௌவாணம்

415

முதுவாய் ஓரி கதற முதுகாட்(டு)
எரிகொண்(டு) ஆடல் முயல்வானே
மதுவார் கொன்றைப் புதுவீ சூடும்
மலையான் மகள்தன் மணவாளா
கதுவாய்த் தலையில் பலிநீ கொள்ளக்
கண்டால் அடியார் கவலாரே
அதுவே யாமா(று) இதுவோ கச்சூர்
ஆலக் கோயில் அம்மானே. 1

முதிர்ந்த வாயினையுடைய நரிகள் ஊளையிட, புறங்காட்டில் தீயை ஏந்தி ஆடுதற்கு முற்படுபவனே! தேன் பிலிற்றும் கொன்றைப்புதுப் பூவினைச் சூடும் இமவான் மகளுக்குக் கணவனே! திருக்கச்சூர் என்னும் தலத்தில் ஆலக் கோயிலில் எழுந்தருளியுள்ள பெருமானே! பிளந்தவாயையுடைய திருவோட்டில் நீ பிச்சை ஏற்பதை அடியவர் கண்டால் கவலைப்படமாட்டாரோ? உன் பேரருள்திறம் இருந்தவாறு இதுவோ! *(காண்க. பெரியபுராணம் 29.182).*

41. Tiru-k-kaccūr Āla-k-kōyil — Paṇ: Kolli-k-kauvāṇam

mutuvāy ōri katara mutukāṭṭ[u]
erikoṇṭ[u] āṭal muyalvāṉē
matuvār koṉṟai-p- putuvī cūṭum
malaiyāṉ makaḷtaṉ maṇavāḷā
katuvāy-t- talaiyil palinī koḷḷa-k-
kaṇṭāl aṭiyār kavalārē
atuvē-y- āmāṟ[u] ituvō kaccūr
āla-k- kōyil ammāṉē. 1

Oh Lord, engaging in dance
Bearing fire [on the palm]

At the cremation ground,
Where the old jackals howl;
Oh husband of Himavān's daughter,
Wearing fresh konrai blooms with trickling honey,
Oh Lord, enshrined in Āla-k- kōyil at Kaccūr,
Won't the devotees get distressed
If they see you receiving alms
In the skull with cracked mouth?
Is that your way of immense grace!

1. The demonstrative pronoun 'atu' in the last line indicates the Bhikṣāṭana form of the Lord and 'itu' in the same line donotes this boundless mercy, as revealed in His going for alms at every residence in Kaccūr to feed Ārūrar and his company of servitors.
2. The description of the burning ground recalls the gruesome scenes, depicted in the two decads on Tiruvālaṅkāṭu by Kāraikkālammaiyār.
3. The phrase **mutuvāy ōri** occurs as 'vevvāy ōri' in *Civakacintāmaṇi* [309].
4. The word *ammāṉ* denotes the Lord, as our Father.

416

கச்சேர் அரவொன்(று) அரையில் அசைத்துக்
கழலும் சிலம்பும் கலிக்கப் பலிக்கென்(று)
உச்சம் போதா ஊரூர் திரியக்
கண்டால் அடியார் உருகாரே
இச்சை அறியோம் எங்கள் பெருமான்
ஏழேழ் பிறப்பும் எனையாள்வாய்
அச்சம் இல்லாக் கச்சூர் வடபால்
ஆலக் கோயில் அம்மானே. 2

எங்கள் பெருமானே! ஏழேழு பிறப்புக்களிலும் தொடர்ந்து என்னை ஆள்பவனே! அச்சம் இல்லாத திருக்கச்சூர் என்னும் தலத்தின் வடபகுதியில் உள்ள ஆலக்கோயிலில் எழுந்தருளியுள்ள பெருமானே! உன் இடுப்பில் ஒரு பாம்பினைக் கச்சாகக் கட்டி, *(வலக்காலில்) கழலும் (இடக்காலில்) சிலம்பும்* ஒலிக்க, உச்சிப்பொழுதில் பிச்சைக்கென்று ஊர் ஊராகத் திரிவதை அடியவர் கண்டால் உள்ளம் உருகமாட்டார்களா? உன் திருவுளத்தை யாங்கள் அறியமாட்டோம்

kacc[u]ēr arav[u]oṉṟ[u] araiyil acaittu-k-
kaḻalum cilampum kalikka-p- palikk[u]eṉṟ[u]
uccam pōtā ūrūr tiriya-k-
kaṇṭāl aṭiyār urukārē
iccai aṟiyōm eṅkaḷ perumāṉ
ēḻēḻ piṟappum eṉai-y- āḷvāy
accam illā-k- kaccūr vaṭapāl
āla-k- kōyil ammāṉē. 2

Our Lord, who ruled me [as a protege]
Through all the sevenfold seven births,
Oh Father, enshrined in Āla-k- kōyil
North to Kaccūr, devoid of fear
Fastened a serpent in your waist, as a girdle,
Won't the hearts of devotees get melted
If they happen to see you,
Wandering from place to place for alms
With the anklets jingling
Even at midday!
Your desire, we know not.

1. The word *kaḻal* denotes the heroic anklet, worn by the Lord in His right leg and **cilampu**, the peculiar anklet, [worn by the woman] adorning His leg, thus justifying the Father-Mother principle of Godhead.

2. The repetitive usage **ūrūr** literally means every village. But, here it indicates every place or house in Kaccūr.

3. Elsewhere, a note on sevenfold births is already given. Here in the third line, **ēḻēl piṟappu** occurs, meaning innumerable births.

417

சாலக் கோயில் உளநின் கோயில்
அவைஎன் தலைமேல் கொண்டாடி
மாலைத் தீர்ந்தேன் வினையும் துரந்தேன்
வானோர் அறியா நெறியானே
கோலக் கோயில் குறையாக் கோயில்
குளிர்பூங் கச்சூர் வடபாலை
ஆலக் கோயிற் கல்லால் நிழற்கீழ்
அறங்கள் உரைத்த அம்மானே. 3

வானவர்களும் அறிய முடியாத நெறியை உடையவனே! அழகுடையதும் குறைவற்றதும் குளிர்ந்த பொலிவுடையதும் ஆகிய திருக்கச்சூர் என்னும் தலத்தின் வடபால் ஆலக் கோயிலில் எழுந்தருளியிருப்பவனும், கல்லாலின் நிழற்கீழ் (முனிவர் நால்வர்க்கு) அறங்களை உபதேசித்தவனும் ஆகிய பெருமானே! உன் கோயில்களாகப் பல கோயில்கள் உள்ளன அவற்றை எல்லாம் என் உச்சியில் வைத்துப் போற்றி மயக்கமும் தீர்ந்தேன்; வினையையும் விரட்டினேன்.

cāla-k- kōyil uḷanin̲ kōyil
avaien̲ talaimēl koṇṭāṭi
mālai-t- tīrntēn̲ vin̲aiyum turantēn̲
vān̲ōr ar̲iyā ner̲iyān̲ē
kōla-k- kōyil kur̲aiyā-k- kōyil
kuḷirpūṅ kaccūr vaṭapālai
āla-k- kōyir̲ kallāl niḻar̲kīḻ
ar̲aṅkaḷ uraitta ammān̲ē. 3

Oh, Lord of the path,
Unknown even to the celestials,
Oh Father, enshrined in Āla-k-kōyil
Which is charming and unblemished
To the north of cool and lovely Kaccūr,

Beneath the shadowy banyan tree
Right paths You have revealed!
Shrines to You are many
Having extolled them
I get rid of delusion
And had driven out the karmas.

1. Even during the times of Ārūrar, there were many temples, dedicated to Śiva, as noted in the first line.
2. talaimēl koṇṭāṭutal is an idiomatic phrase, meaning to celebrate highly out of immense love.
3. The word *māl* in the second line means delusion or illusion.
4. *aṟaṅkaḷ* in the last line denotes nārpāl i.e., the fourfold puruṣārthas.

418

விடையும் கொடியும் சடையும் உடையாய்
மின்னேர் உருவத்(து) ஒளியானே
கடையும் புடைசூழ் மணிமண் டபமும்
கன்னி மாடம் கலந்(து)எங்கும்
புடையும் பொழிலும் புனலும் தழுவிப்
பூமேல் திருமா மகள்புல்கி
அடையும் கழனிப் பழனக் கச்சூர்
ஆலக் கோயில் அம்மானே. 4

ஏற்று ஊர்தியையும் கொடியையும் சடை முடியையும் உடைய பெருமானே! மின்னலைப் போன்ற ஒளியுடைய உருவம் கொண்டவனே! எவ்விடத்தும் கடைகளையும் புடைசூழ்ந்த மணிமண்டபங்களையும் கன்னி மாடங்களையும் கொண்டு, சூழ்ந்துள்ள இடங்களிலும் பொழில்களும் நீர்நிலைகளும், பொருந்திச் செந்தாமரை மலரில் திகழும் பெருமைக்குரிய திருமகள் பற்றி உறையும் கழனிகளையும் பழனங்களையும் உடைய திருக்கச்சூர் என்னும் தலத்தில் ஆலக்கோயிலில் எழுந்தருளியுள்ள பெருமானே!

viṭaiyum koṭiyum caṭaiyum uṭaiyāy
miṉṉēr uruvatt[u] oḷiyāṉē
kaṭaiyum puṭaicūḻ maṇimaṇ ṭapamum
kaṉṉi māṭam kalant[u] eṅkum
puṭaiyum poḻilum puṉalum taḻuvi-p-
pūmēl tirumā makaḷpulki
aṭaiyum kaḻaṉi-p- paḻaṉa-k- kaccūr
āla-k- kōyil ammāṉē. 4

Oh, Lord of bull-mount, flag and locks!
Effulgence is your frame,
Radiant like lightning!
Oh Father, enshrined at Āla-k-kōyil
At Kaccūr with bazaars, decorated halls
And terraces for virgins existing everywhere,
Encircled by groves and pools
Fertile fields and tracts
Embraced by the goddess of wealth
Who sheltered there!

1. The Lord's mount and also banner are the same bull..

   "ūrti vālveḷ-ḷ-ēṟē ciṟanta

   cīrkeḻu koṭiyum avvēṟu eṉpa" - Invocatory poem to *Puṟanāṉūṟu*.

2. The word kaṉṉi māṭam denotes the specific mansions with terraces for the secluded living of the virgins. Such buildings are also mentioned in *Cīvakacintāmaṇi* [900].

3. Tirumakaḷ is the goddess of wealth seated on the red-lotus. It is the poetical way of describing the beauty, plenty and prosperity of a city, indicating that it is loved and embraced by this goddess.

419

மேலை விதியே விதியின் பயனே
　　விரவார் புரம்மூன்(று) எரிசெய்தாய்
காலை எழுந்து தொழுவார் தங்கள்
　　கவலை களைவாய் கறைக்கண்டா
மாலை மதியே மலைமேல் மருந்தே
　　மறவேன் அடியேன் வயல்சூழ்ந்த
ஆலைக் கழனிப் பழனக் கச்சூர்
　　ஆலக் கோயில் அம்மானே. 5

மேலான நெறியே! அந்நெறியின் விளைவே! பகைவரின் முப்புரங்களையும் எரித்தவனே! காலையில் (படுக்கைவிட்டு) எழுந்து கைகூப்பி வணங்கும் அடியார்களின் மனக்கவலையினை வேரொடு களைபவனே! நீலகண்டனே! மாலை மதியம் போன்றவனே! மலைமேல் விளங்கும் மருந்து ஒப்பவனே! அடியேன் (ஒரு பொழுதும் உன்னை) மறக்கமாட்டேன். வயல்கள் நிறைந்த கரும்பாலைகளை உடைய கழனிகளையும் பழனங்களையும் கொண்ட திருக்கச்சூர் என்னும் தலத்தில் ஆலக்கோயிலில் எழுந்தருளியுள்ள பெருமானே!

mēlai vitiyē vitiyin̲ payan̲ē
　　viravār purammūn̲r̲[u] ericeytāy
kālai eḻuntu toḻuvār taṅkaḷ
　　kavalai kaḷaivāy kar̲ai-k- kaṇṭā
mālai matiyē malaimēl maruntē
　　mar̲avēn̲ aṭiyēn̲ vayalcūḻnta
ālai-k- kaḻan̲i-p- paḻan̲a-k- kaccūr
　　āla-k- kōyil ammān̲ē. 5

Oh, the Exalted Order! the Effect of such Rhythm!
Enflamed Thee the enemies' triple castle!
Weed out the agony of devotees,
Who worship Thee in the morn;

Oh, the blue throated Lord!
Oh, the Evening Moon! Herb in the hill!
Never do I, Thy servant, forget Thee
Oh Father enshrined in Āla-k-kōyil
At Kaccūr with paddy fields and tracts
Girt by the presses of sugarcane.

1. The Lord, in the first line, is extolled as "viti" [vidhi], the organiser of orderliness and its administrator. He is the Moral Governor.
2. The verb *tolu* always denotes to worship by raising the hands joined together above the head.
3. The worship in the morning is fresh and hence referred in the second line.
4. The phrase mālai mati is also found in the early *Tēvāram* hymn [V 90.1].
5. The Lord as healer is noted in the epithet **malaimēl maruntu.**

420

பிறவாய் இறவாய் பேணாய் மூவாய்
பெற்றம் ஏறிப் பேய்சூழ்தல்
துறவாய் மறவாய் சுடுகா(டு) என்றும்
இடமாக் கொண்டு நடமாடி
ஒறுவாய்த் தலையில் பலிநீ கொள்ளக்
கண்டால் அடியார் உருகாரே
அறவே ஒழியாய் கச்சூர் வடபால்
ஆலக் கோயில் அம்மானே. 6

பிறவாதவனே! இறவாதவனே! எதையும் விரும்பாதவனே! மூவாதவனே! காளை ஊர்தியில் அமர்ந்து பேய்க்கணங்களால் சூழப்படுதலைத் துறக்காதவனே! மறப்பில்லாதவனே! என்றும் சுடுகாட்டினையே அரங்காகக் கொண்டு நடனம் புரிபவனே! உடைந்த மண்டையோட்டில் நீ பிச்சை ஏற்றலைக் கண்டால் உன் அடியவர்கள் உள்ளம் உருகமாட்டார்களா? எனவே, அதனை முழுதும் விட்டொழிப்பாய். திருக்கச்சூர் என்னும் தலத்தில் வடபாலில் உள்ள ஆலக்கோயிலில் எழுந்தருளியுள்ள பெருமானே!

piravāy iravāy pēṇāy mūvāy
perram ēri-p- pēycūltal
turavāy maravāy cuṭukāṭ[u] enrum
iṭamā-k- koṇṭu naṭamāṭi
oruvāy-t- talaiyil palinī koḷḷa-k-
kaṇṭāl aṭiyār urukārē
aravē oliyāy kaccūr vaṭapāl
āla-k- kōyil ammānē. 6

Oh, the Unborn! the Deathless!
Never care for anything,
Never renounce riding the bull
Surrounded by the demons;
Never You forget!
Oh, the Dancer on the stage of burning ghat
Won't the hearts of Your devotees melt,
If they happen to witness You
Receiving alms in the bowl of broken skull?
Pray abandon it!
Oh Father, enshrined in Āla-k-kōyil
To the north of Kaccūr.

1. The Lord has no beginning and hence no end; the first two words are modified in Aruṇakirinātar's *Kandar Anubhūti*: "pemmān murukan piravān iravān" [12].

2. The significance of Bhikṣāṭana form is noted in this hymn also.

421

பொய்யே உன்னைப் புகழ்வார் புகழ்ந்தால்
அதுவும் பொருளாக் கொள்வானே
மெய்யே எங்கள் பெருமான் உன்னை
நினைவார் அவரை நினைகண்டாய்
மையார் தடங்கண் மடந்தை பங்கா
கங்கார் மதியம் சடைவைத்த
ஐயா செய்யாய் வெளியாய் கச்சூர்
ஆலக் கோயில் அம்மானே. 7

மைதீட்டிய தடங்கண்களையுடைய மங்கையை இடப்பங்கில் கொண்டவனே! கங்கை, அத்திப்பூ, பிறை என்பனவற்றைச் சடையில் சூடிய தலைவனே! செம்மை நிறம் உடையவனே! வெளியாய் விளங்குபவனே! திருக்கச்சூர் என்னும் தலத்தில் ஆலக்கோயிலில் எழுந்தருளியுள்ள பெருமானே! உன்னைப் போற்றுபவர்கள் பொய்யாகவே புகழ்ந்துரைப்பினும், அதனையும் உண்மையாகவே ஏற்றுக்கொண்டு அருள்பவனே! எங்கள் பெருமானே! உன்னை மெய்யாகவே நினைக்கின்ற அன்பர்களை நீ நினைந்து அருள்வாய்.

poyyē uṉṉai-p- pukaḻvār pukaḻntāl
atuvum poruḷā-k- koḷvāṉē
meyyē eṅkaḷ perumāṉ uṉṉai
niṉaivār avarai niṉaikaṇṭāy
mai-y-ār taṭaṅkaṇ maṭantai paṅkā
kaṅkār matiyam caṭaivaitta
aiyā ceyyāy veḷiyāy kaccūr
āla-k- kōyil ammāṉē. 7

Oh the Lord, sharing Your body with the Lady
Whose wide eyes are fed with collyrium;
Oh the Master, who placed on the locks
The Ganges, Ātti flower and crescent moon,

Oh the Red one! the space!
Oh Father, enshrined in Āla-k-kōyil at Kaccūr
You receive the flatterer's lies
As if they are true!
Oh the Truth! our Lord!
Pray think of those who think always of You.

1. The Lord's immense mercy is the essential factor to accept even the hypocrites for redemption, as noted in the first line. Vide *Tiruvācakam*:

"nātakattāl uṉṉaṭiyārpōl naṭittu nāṉnaṭuvē
viṭakattē pukuntiṭuvāṉ mika-p-periṭum viraikiṉṟēṉ" [5.2.1].

2. The Lord being the Absolute Reality i.e. sat, is addressed by the chaste Tamil **meyyē**, in the second line.
3. Some commentators take **veḷiyāy** to mean "oh the white one". Then, the root of the word is veḷ-white.
4. The phrase 'kaṅkār' is split into kaṅkai and ār i.e. ātti, the common mountain ebony. Its flower is favourite to Śiva .

422

ஊனைப் பெருக்கி உன்னை நினையா(து)
ஒழிந்தேன் செடியேன் உணர்(வு)இல்லேன்
கானக் கொன்றை கமழ மலரும்
கடிநா(று) உடையாய் கச்சூராய்
மானைப் புரையும் மடமென் னோக்கி
மடவாள் அஞ்ச மறைத்திட்ட
ஆனைத் தோலாய் ஞானக் கண்ணாய்
ஆலக் கோயில் அம்மானே. 8

முல்லை நிலத்துள்ள கொன்றைகள் கமழும்படி மலரும் நறுமணத்தை உடையவனே! திருக்கச்சூரில் திகழ்பவனே! மானைப் போன்ற மடப்பமும் மென்மையும் பொருந்திய பார்வையையுடைய உமையவள் அஞ்சும்படி (உடம்பில்) போர்த்திய யானைத் தோலை உடையவனே! (உயிர்களுக்கு) ஞானக் கண்ணாய் இருப்பவனே! ஆலக்கோயிலில் எழுந்தருளியுள்ள இறைவனே! உணர்வு இல்லாத கீழோன் ஆகிய யான் உடம்பை வளர்த்து உன்னை எண்ணாமல் இருந்துவிட்டேனே.

ūnai-p- perukki unnai ninaiyāt[u]
olintēn cetiyēn unarv[u] illēn
kāna-k- konrai kamala malarum
katinār[u] utaiyāy kaccūrāy
mānai-p- puraiyum matamen nōkki
matavāl añca maraittitta
ānai-t- tōlāy ñāna-k- kannāy
āla-k- kōyil ammānē. 8

Oh Lord, enveloped by the fragrance
Of the blooming konrai of pastoral tract,
Oh the Resident of Kaccūr!
You concealed Yourself in elephant's skin
To the dismay of the soft Lady
With glance, resembling the deer!
Oh, the wisdom Eye!
Oh the Father, enshrined in Āla-k-kōyil
I, the low and imbecile
Only fed my body
Without any thought of You!

1. The first line implies that **ūnai urukkutal** not 'perukkutal' is essential for the realisation of God.

2. The eye in the Lord's forehead is said to be the **ñāna-k-kan**, in the fourth line. It is the wisdom eye.

423

காதல் செய்து களித்துப் பிதற்றிக்
கடிமா மலரிட்(டு) உனையேத்தி
ஆதல் செய்யும் அடியார் இருக்க
ஐயம் கொள்ளல் அழகிதே
ஓதக் கண்டேன் உன்னை மறவேன்
உமையாள் கணவா எனையாள்வாய்
ஆதற் கழனிப் பழனக் கச்சூர்
ஆலக் கோயில் அம்மானே. 9

உமையம்மைக்குக் கணவனே! (பெரியோர்கள் உன் சிறப்புக்களை) ஓதுதலைக் கண்டேன். உன்னை மறக்கமாட்டேன். என்னை ஆள்பவனே! விளைதல் மிக்க கழனிகளையும் பழனங்களையும் உடைய திருக்கச்சூர் என்னும் தலத்தில் ஆலக்கோயிலில் எழுந்தருளியுள்ள தந்தையே! உன்னிடம் பத்தி செய்து இன்பம் மிக்குப் பரவசத்தால் பிதற்றி மணம் கமழும் மலர்களை (உன் திருவடியில்) பெய்து உன்னைப் போற்றி செய்து உயர்வடையும் அடியவர்கள் (வேண்டும் பணிகள் புரிதற்கு ஆயத்தமாக) இருக்கவும், நீ பிச்சை புகுதல் அழகாகுமோ?

குறிப்பு: ஆதல் (இரண்டாம் அடி)-உயர்தல், வீடு பேறு அடைதல்.
ஆதல் (நான்காம் அடி)-விளைதல்.

kātal ceytu kaḷittu-p- pitaṟṟi-k-
kaṭimā malariṭṭ[u] uṉai-y-ētti
ātal ceyyum aṭiyār irukka
aiyam koḷḷal aḻakitē
ōta-k- kaṇṭēṉ uṉṉai maṟavēṉ
umaiyāḷ kaṇavā eṉai-y-āḷvāy
ātal kaḻaṉi-p-paḻaṉa-k- kaccūr
āla-k- kōyil ammāṉē. 9

Oh the husband of Umā!
I saw [the great] to sing Thy glory
Never shall I forget Thee!
My Ruler! Oh Father,
Enshrined in Āla-k-kōyil of Kaccūr,

With prosperous fields and tracts,
Devotees are there to love and
Enjoy, babble and adore Thee,
Offering fragrant flowers [at Thy feet]
They are ready to do the needful!
Even then, Thou goest for alms,
Is it proper and befitting?

1. The emotional expressions of the god-intoxicated devotees are described in the first line.
2. The word *aiyam* in the second line means **alms**.
3. The subject for the verb *ōta* is understood. It denotes the great bhaktas who recite the hymns of early Nāyanmārs.
   "kātal āki-k-kacintu kannīr malki
   ōtuvār [*Tēvāram* III 49.1].
4. ātal (second line) - to rise high (to attain beatitude).
   ātal (fourth line) - to grow.
5. The words *kalani* and *palanam* denote fertile fields and tracts.

424

அன்னம் மன்னும் வயல்சூழ் கச்சூர்
ஆலக் கோயில் அம்மானை
உன்ன முன்னும் மனத்(து)ஆ ரூரன்
ஆரூ ரன்பேர் முடிவைத்த
மன்னு புலவன் வயல்நா வலர்கோன்
செஞ்சொல் நாவன் வன்தொண்டன்
பன்னு தமிழ்நூல் மாலை வல்லார்
அவர்என் தலைமேல் பயில்வாரே. 10

அன்னப்பறவைகள் நிறைந்துள்ள வயல்களால் சூழப்பெற்ற திருக்கச்சூர் என்னும் தலத்தில் ஆலக்கோயிலில் எழுந்தருளியுள்ள பெருமானை, அவனது அருளையே எண்ணும் மனத்தினால் ஆரூரன் என்று திருவாரூர் இறைவனின் பெயரினைத் தன் முடிமேல் சூட்டிக் கொண்ட, நிறைந்த புலமையுடையவனும் செஞ்சொற்கள் பயிலும் நாவினனும், வயல் சூழ்ந்த திருநாவலூர்க்குத் தலைவனும் ஆகிய வன்தொண்டன் பாடிய தமிழிலக்கணம் பொருந்திய இப் பாமாலையினை ஓத வல்லவர் என்றும் என் உச்சிமேல் திகழ்பவர் ஆவர்.

aṉṉam maṉṉum vayalcūḻ kaccūr
āla-k- kōyil ammāṉai
uṉṉa muṉṉum maṉatt[u]ā rūraṉ
ārū raṉpēr muṭivaitta
maṉṉu pulavaṉ vayalnā valarkōṉ
ceñcol nāvaṉ vaṉṭoṇṭaṉ
paṉṉu tamiḻnūl mālai vallār
avareṉ talaimēl payilvārē. 10

Ārūraṉ, with the single mind
Contemplating ever on Grace of Father
Of Āla-k- kōyil in Kaccūr,
Girt by the fields,
Where the hamsa birds dwell,
Assumed for himself
The name of the Lord of Ārūr;
The erudite poet, master of classical words,
Chief of Nāval[ūr] with fertile fields,
The rude servitor created this Tamil garland;
Those, who specialise reciting the hymns,
Will remain for ever on my head!

1. The bird aṉṉam is not swan or goose but hamsa, the mythical bird which is said to have the faculty of dissociating the pure milk from water, if they were mixed together.
2. The word *uṉṉutal* means thinking deeply. Here it indicates contemplation.
3. The grand father's name Ārūraṉ is the name of the hymnist. Nevertheless, in the second line it is made clear that he is named after the Lord of Ārūr.
4. The epithets *maṉṉu pulavaṉ* and *ceñcol nāvaṉ* denote respectively the erudition and faculty of oration of Ārūrar.
5. He calls this patikam as *Tamiḻnūl mālai*, the garland of Tamil literature. It gives the clue to understand that each decad is to be taken as a separate literary piece.
6. **Placing one on head** is an idiomatic usage indicating the exalted position, accorded to the particular person for a particular reason. Since Ārūrar treated himself to be the servant to all the devotees in all humility, he submitted here in the last line, that he was blessed to extol and serve them, if they were experts in reciting the sacred hymns.

The specific features of the Decad

1. The refrain of the hymns in the decad is generally found as "āla-k-kōyil ammāṉē" [8], preceded by **kaccūr** [1, 4, 5, 7, 9] or Kaccūr vaṭapālai [3] except in hymn 3, where the last line is "āla-k- kōyil kallāl niḻarkiḻ araṅkaḷ uraitta ammāṉē", perhaps to meet the prosodial requirements of the structure of metrical lines.
2. The natural descriptions of the holy place reveal the creative genius of Ārūrar.
3. The references to the beautiful buildings, terraces, bazars etc. indicate that Kaccūr was a rural city.
4. The Bhikṣāṭana form of Śiva is portrayed in many of the hymns [1, 2, 6, 9].
5. The description of true devotees is found in many hymns [1, 2, 5, 6, 7, 9].
6. The existence of various temples of Śiva, sung by Ārūrar is mentioned in one hymn (3).
7. The phrase, **maiyār taṭaṅkaṇ maṭantai** (7) occurs also in the *Tiruvācakam* [VIII 7.11].
8. The phrase **talaimēl koṇṭāṭutal** (3) and **talaimēl payiltal** (10) are idioms, connoting the exalted adoration.
9. The Lord as Moral governor is noted in one hymn (5).
10. The attributes, paid by Ārūrar to himself in the last hymn indicate his secular as well as spiritual attainments, as a poet and devotee.

A note on the *talam*

42. Tiruveñcamā-k-kūṭal

This holy place is reckoned as one of the seven sthalas in the Koṅkunāṭu. According to the tradition, it gets the name after the ruler Veñcaṉ who was either a hunter or a titan, associated with some legend of the place. It seems to be more probable that the original name should have been Veñcamarkkūṭal, a Kūṭal-different from other cities ending with the same, where some ferocious battle (Veñcamar) was fought in the ancient times, when there was no differentiation between the forms "வெஞ்சமர்க்கூடல்" and "வெஞ்சமாக்கூடல்", the latter came to existence perhaps due to erroneous writing.

One can reach this sacred place, which lies 20 k.m. to the south-east of Karūr, through bus. The Lord of this temple is called Vikirteśvara, definitely from the usage Vikirta, a recurring epithet found in this decad. It denotes god, as different from world according to the *Tamil Lexicon*, which quotes one passage from the *Tēvāram* in support of the meaning. Even Tirumāl is noted as "vikirta" in *Periyatirumoḻi* [3, 8, 9] of Tirumaṅkai āḻvār. The goddess gets the name Vikirteśvari. In the temple inscriptions, the divine couple are respectively called **Veñcamā-k-kūṭal vikirtar** and **Paṉimoḻiyār**. The Pāṇḍyan epigraphs refer to the temple renovation and endowments for the regular and periodical worship.

According to the *Periyapurāṇam* [29.89-92], after visiting Pērūr on the banks of River Kāñci and other holy places Ārūrar came to Veñcamākkūtal and consecrated the shrine by this decad. Since the early hymnists Tiruñāṉacampantar and Tirunāvukkaracar did not sing of this sthala, it may be presumed that it became popular during the times of Ārūrar. *Koṅkumaṇṭala Catakam* recorded a local legend associated with the Lord, who in the form of an ordinary man pledged his children to an opulent old lady and got gold and gave it to Ārūrar.

42. திருவெஞ்சமாக்கூடல் பண்: கொல்லிக்கௌவாணம்

425

எறிக்கும்கதிர் வேயுதிர் முத்தம்மோ(டு)
ஏலம்இல வங்கம்தக் கோலம்இஞ்சி
செறிக்கும்புன லுட்பெய்து கொண்டுமண்டித்
திளைத்(து)எற்றுசிற் றாறதன் கீழ்க்கரைமேல்
முறிக்கும்தழை மாமுடப் புன்னைஞாழல்
குருக்கத்திகள் மேல்குயில் கூவலறா
வெறிக்கும்கலை மாவெஞ்ச மாக்கூடல்
விகிர்தாஅடி யேனையும் வேண்டுதியே. 1

மூங்கிலினின்றும் உதிரும் ஒளிவீசும் முத்துக்களோடு ஏலம், இலவங்கம், தக்கோலம், இஞ்சி முதலியவற்றைச் செறிந்துவரும் நீருட் கொணர்ந்து அலைகள் மோதும் சிற்றாற்றின் கீழ்க்கரைமேல் விளங்கும், தளிர்க்கும் தழைகளை உடைய மாமரம், வளைந்த புன்னை, புலி நகக் கொன்றை, குருக்கத்தி என்பனவற்றின்மேல் குயில்கள் கூவுதல் நீங்காத, மருளும் கலைமான்கள் வாழும் திரு வெஞ்சமாக்கூடல் என்னும் தலத்தில் எழுந்தருளும் விகிர்தனே! (-வேறுபட்ட இயல்பினனே!) அடியேனையும் (உன் அடியாருள் ஒருவனாக) விரும்பி ஏற்றருள்வாயாக.

42. Tiruveñcamā-k-kūṭal Paṇ: Kolli-k-kauvāṇam

eṟikkumkatir vēyutir muttam-m-ōṭ[u]
ēlamila vaṅkamtak kōlamiñci
ceṟikkumpuṉa luṭpeytu koṇṭumaṇṭi-t-
tiḷaitt[u]eṟṟuciṟ ṟāṟataṉ kīḻkkaraimēl
muṟikkum taḻai māmuṭa-p- puṉṉaiñāḻal
kurukkattikaḷ mēlkuyil kūvalaṟā

verikkumkalai māveñca mākkūṭal
vikirtāaṭi yēṉaiyum vēṇṭutiyē. 1

Shining pearls, dropped from the bamboos
Cardamoms, cloves, cubebs and ginger
Are brought in the bowels of surging waters
Of the dashing Ciṟṟāṟu;
On its eastern bank,
Where the koels never cease singing, seated on
The sprouting and flourishing mango trees,
The bent puṉṉai, ñāḻal and kurukkatti
And the stags are staring,
Oh Vikirtā of Veñcamā-k-kūṭal,
Pray, take me too [as Your devotee]!

1. According to tradition, the joints in the bamboos transform into pearls, when they become ripen. [line 1]. From the tusk of an elephant, the joints of sugar cane, paddy grains etc., similar pearls are said to be formed.

2. Cardamoms, cloves, cubebs and ginger, which have medicinal value are carried away by the swelling river, as noted in the first two lines.

3. It is clear from the reference in the second line, that the Ciṟṟāṟu runs from south to north.

4. The word *muṟikkum* occurred in the sense sprouting. [Vide *Cīvakacintāmaṇi*, 2358].

5. *Puṉṉai* - mastword; *ñāḻal* - peacock's crest; *kurukkatti* - common delight of the woods.

6. Actually the last line reads in translation as 'Desire me too'. This is an appeal by Ārūrar to the Lord to 'consider (and accept) him also' as a devotee.

426

குளங்கள்பல வும்குழி யும்நிறையக்
குடமாமணி சந்தன மும்அகிலும்
துளங்கும்புன லுட்பெய்து கொண்டுமண்டித்
திளைத்(து)எற்றுசிற் றாறதன் கீழ்க்கரைமேல்
வளங்கொள்மதில் மாளிகை கோபுரமும்
மணிமண்டப மும்இவை மஞ்சுதன்னுள்
விளங்கும்மதி தோய்வெஞ்ச மாக்கூடல்
விகிர்தாஅடி யேனையும் வேண்டுதியே. 2

பல குளங்களும் குழிகளும் நிறையும்படி, குடதிசையில் உள்ள விழுமிய மணிகளையும், சந்தனம் அகில் முதலிய மரங்களையும் அசையும் நீருள் இட்டுக்கொணர்ந்து நெருங்கித் திளைத்துக் கரையை எற்றுகின்ற சிற்றாற்றின் கீழ்க்கரைமேல் விளங்கும், வளப்பம் பொருந்திய மதிலும் மாளிகைகளும் கோபுரங்களும் மணிமண்டபங்களும் ஆகிய இவை மேகத்தில் தவழும் திங்களைத் தோய்தற்கு இடமான திரு வெஞ்சமாக்கூடல் என்னும் தலத்தில் எழுந்தருளும் விகிர்தனே! அடியேனையும் (உன் அடியாருள் ஒருவனாக) விரும்பி ஏற்றருள்வாயாக.

kuḷaṅkaḷpala vumkuḻi yumniṟaiya-k-
kuṭamāmaṇi cantana mumakilum
tuḷaṅkumpuṉa luṭpeytu koṇṭumaṇṭi-t-
tiḷaitt[u]eṟṟuciṟ ṟāṟataṉ kīḻ-k-karaimēl
vaḷaṅkoḷmatil māḷikai kōpuramum
maṇimaṇṭapa mumivai mañcutaṉṉuḷ
viḷaṅkummati tōyveñca mākkūṭal
vikirtāaṭi yēṉaiyum vēṇṭutiyē. 2

Great gems of the west, sandal and akil trees
Are brought in the bowels of swaying waters
Of the dashing Ciṟṟāṟu;
Filling many a tank and pond;

On its eastern bank
The wealthy walls, mansions, and towers
And gemmed halls souring high to touch the moon,
Hovering over the clouds,
Oh Vikirtā of Veñcamā-k-kūṭal,
Pray, take me too [as Your devotee]!

1. Some scholars elucidated **kuṭamāmaṇi** [first line] to mean pot-shaped great gems. The 'kuṭa' also means west and hence it indicates the gems of the western areas in the south.
2. The perfume trees cantanam and akil are commonly grown in the mountaneous regions. The ferocious waters smashed them on their onward march and carried them along.
3. The compound walls, palaces and towers, mentioned in the third line reveal the riches of the city.

427

வரைமான்அனை யார்மயில் சாயல்நல்லார்
வடிவேல்கண்நல் லார்பலர் வந்திறைஞ்சத்
திரையார்புன லுட்பெய்து கொண்டுமண்டித்
திளைத்(து)எற்றுசிற் றாறதன் கீழ்க்கரைமேல்
நிரையார்கமு கும்நெடுந் தாள்தெங்கும்
குறுந்தாள்பல வும்விர விக்குளிரும்
விரையார்பொழில் சூழ்வெஞ்ச மாக்கூடல்
விகிர்தாஅடி யேனையும் வேண்டுதியே. 3

மலை மான் போன்றவரும் மயிலின் சாயலை உடையவரும் வடித்த வேலைப்போலும் கூரிய விழியினரும் ஆகிய நங்கையர் பலரும் வந்து வணங்க, அலைபொருந்திய நீரினைக் கொண்டு நெருங்கிக் கரையில் பொருந்தி மோதும் சிற்றாற்றின் கீழ்க்கரைமேல் விளங்கும், வரிசையாகவுள்ள பாக்குமரங்களும், நீண்ட அடிப்பகுதியையுடைய தென்னை மரங்களும், குறிய அடியினைக் கொண்ட பலா மரங்களும் (-குறும்பலா மரங்கள்) விரவுதலால் குளிர்ந்த மணம் நிறைந்த சோலைகள் சூழ்ந்த திருவெஞ்சமாக் கூடல் என்னும் தலத்தில் எழுந்தருளும் விகிர்தனே! அடியேனையும் (உன் அடியாருள் ஒருவனாக) விரும்பி ஏற்றருள்வாயாக.

varaimāṉaṉai yārmayil cāyal nallār
vaṭivēlkaṇṇal lārpalar vant[u]iṟaiñca-t-
tirai-y-ārpuṉa luṭpeytu koṇṭumaṇṭi-t-
tiḷaitt[u]eṟṟucir ṟāṟataṉ kiḻ-k-karaimēl
nirai-y-ārkamu kumnetun tāḷteṅkum
kuṟuntāḷpala vumvira vi-k-kuḷirum
virai-y-ārpoḻil cūḻveñca mākkūṭal
vikirtāaṭi yēṉaiyum vēṇṭutiyē. 3

[Things] are brought in the bowels of billowing waters
Of the sporting and dashing Ciṟṟāṟu;
On its eastern bank,
Lines of areca palms, long-legged coconuts,
And short-legged jacks interspersed
With cool fragrant groves;
Women, looking like mountain fawn
The good ones, resembling the peacock
And the damsels with eyes, like the sharpened lance
Pay homage to You.
Oh Vikirta of Veñcamā-k-kūṭal,
Pray, take me too [as Your devotee]!

1. The women worshippers are described in the first line.

2. The areca nut, coconut and jack trees are found in rows, interspersed with pleasant groves and lush gardens forming an enticing scenery, feeding the sight.

428

பண்ணேர்மொழி யாளையொர் பங்குடையாய்
படுகாட்டகத்(து) என்றும்ஓர் பற்(று)ஒழியாய்
தண்ணார்அகி லும்நல சாமரையும்
அலைத்(து)எற்றுசிற் றாறதன் கீழ்க்கரைமேல்
மண்ணார்முழ வும்குழலும் இயம்ப
மடவார்நடம் ஆடும் மணியரங்கில்
விண்ணார்மதி தோய்வெஞ்ச மாக்கூடல்
விகிர்தாஅடி யேனையும் வேண்டுதியே. 4

பண்ணினை ஒத்த மொழியுடைய உமையினை ஒரு பாகம் உடையவனே! (எல்லோரும் ஒடுங்குதற்கு இடமாகிய) சுடுகாட்டில் வைத்துள்ள பற்றினை ஒருபொழுதும் விடாதவனே! குளிர்ச்சிதரும் அகில் மரங்களையும் நல்ல கவரியையும் திரட்டிக் கொணர்ந்து (கரையை) எற்றுகின்ற சிற்றாற்றின் கீழ்க்கரைமேல் விளங்கும், - மார்ச்சனை பொருந்திய மத்தளமும் குழலும் ஒலிக்க மங்கையர் நடம்புரியும் அழகிய அரங்கின்மேல் வான்மதி தோய்தற்கு இடமான திருவெஞ்சமாக் கூடல் என்னும் தலத்தில் எழுந்தருளும் விகிர்தனே! அடியேனையும் (உன் அடியாருள் ஒருவனாக) விரும்பி ஏற்றருள்வாயாக.

மார்ச்சனை : இனிய ஒலிக்காக முழவின் ஒரு பக்கத்தில் பூசப்படும் கருஞ்சாந்து; முழவினை இழுத்துக் கட்டிய வார்.

paṇṇērmoḻi yāḷai-y-or paṅk[u]uṭaiyāy
paṭukāṭṭakatt[u] eṉṟumōr paṟṟ[u]oḻiyāy
taṇ-ṇāraki lumnala cāmaraiyum
alaitt[u]eṟṟuciṟ ṟāṟataṉ kīḻ-k-karaimēl
maṇ-ṇ-ārmuḻa vumkuḻalum iyampa
maṭavārnaṭam āṭum maṇi-y-araṅkil
viṇ-ṇ-ārmati tōyveñca mākkūṭal
vikirtāaṭi yēṉaiyum vēṇṭutiyē. 4

Oh Lord, having in your part
Damsel of musical voice,
Never give up your liking
For the crematory ground;

On the eastern bank of Cirrāru,
With its dashing waves
Pushing forth cool akil woods
And pretty bushy tails of yak,
Dance the tender maidens
While the drum with smeared paste
And flute are played;
Oh Vikirta of Veñcamā-k-kūṭal,
Touched by the heavenly moon
Pray, take me too [as Your devotee]!

1. It is the poetical convention to describe the language or voice of a lady to be sweet as a melody, as noted in the first line.
2. The word *cāmarai* denotes chowry, made up of the bushy tail of the yak, used as a fly-flapper for idols or kings. Here, it means merely the yak's tail.
3. The earthen paste which is called maṇ or mārccaṉai is besmeared in the centre of the sides of mattaḷa [big drums] to generate resonance [line 3].

429

துளைவெண்குழை யும்சுருள் வெண்தோடும்
தூங்கும்கா தில்துளங் கும்படியாய்
களையேகம ழும்மலர்க் கொன்றையினாய்
கலந்தார்க்(கு)அருள் செய்திடும் கற்பகமே
பிளைவெண்பிறை யாய்பிறங் கும்சடையாய்
பிறவாதவ னேபெறு தற்(கு)அரியாய்
வெளைமால்விடை யாய்வெஞ்ச மாக்கூடல்
விகிர்தாஅடி யேனையும் வேண்டுதியே. 5

துளைத்துச் செய்யப்பட்ட வெண்குழையும் சுருண்டுள்ள வெண்தோடும் தொங்கும் காதில் அசைய விளங்கும் வடிவம் உடையவனே! தேன் மணக்கும் கொன்றைமலர் சூடியவனே! நெஞ்சம்கலந்த அன்பர்க்கு அருள் புரிந்திடும் கற்பகம் போன்றவனே! இளம்வெண்பிறை சூடியவனே! விளங்கும் சடை முடியாய்! பிறவாத பெருமானே! அடைதற்கு அரியவனே! வெள்ளிய பெரிய எருதினை (ஊர்தியாக) உடையவனே! திருவெஞ்சமாக் கூடல் என்னும் தலத்தில் எழுந்தருளும் விகிர்தனே! அடியேனையும் (உன் அடியாருள் ஒருவனாக) விரும்பி ஏற்றருள்வாயாக.

tuḷaivenkuḻai yumcuruḷ ventōṭum
tūṅkumkā tiltuḷaṅ kumpaṭiyāy
kaḷaiyēkama ḻummalar-k- koṉṟaiyiṉāy
kalantārkk[u]aruḷ ceytiṭum kaṟpakamē
piḷaivenpiṟai yāypiṟaṅ kumcaṭaiyāy
piṟavātava ṉēpeṟu taṟk[u]ariyāy
veḷaimālviṭai yāyveñca mākkūṭal
vikirtāaṭi yēṉaiyum vēṇṭutiyē. 5

Oh Lord with the body with hanging ears,
Bedecked with chiselled white stud
And curled white ring,
Oh Lord of koṉṟai blooms
Fragrant with honey,
Oh kalpaka, showering mercy
On the absorbed devotees,
Having tender white crescent
On the radiant mat locks
Oh the unborn, the Rare to attain,
The Possessor of great white bull,
Oh Vikirta of Veñcamā-k-kūṭal,
Pray, take me too [as Your devotee]!

1. Kuḻai is the ear-ring of the male while tōṭu is that of a female. Since the Lord manifested Himself as the cosmic Father and Mother, these ornaments are worn by Him respectively in the right and left ears. This form is said to be the most ancient in the *Tiruvācakam* [10.18].

2. The initial words in the second, third and fourth lines are kaḷḷai, piḷḷai and veḷḷai which are shortened as kaḷai, piḷai and veḷai to meet the metrical exegency with tuḷai, the beginning word in the first line.

430

தொழுவார்க்(கு)எளி யாய்துயர் தீரநின்றாய்
சுரும்பார்மலர்க் கொன்றைதுன் றும்சடையாய்
உழுவார்க்(கு)அரி யவ்விடை யேறிஒன்னார்
புரம்தீயெழ ஓடுவித் தாய்அழகார்
முழவார்ஒலி பாடலொ(டு) ஆடலறா
முதுகா(டு)அரங் காநடம் ஆடவல்லாய்
விழவார்மறு கில்வெஞ்ச மாக்கூடல்
விகிர்தாஅடி யேனையும் வேண்டுதியே. 6

தொழும் அன்பர்கட்கு எளியவனே! அவர்தம் துயர் நீங்க நின்றவனே! வண்டுகள் ஒலிக்கும் கொன்றைமலர் பொருந்தும் சடையோய்! உழுவார்க்கு அரிய எருதினை ஏறுபவனே! பகைவரின் முப்புரத்தில் தீ எழும்படி ஏவியவனே! (பேய்க்கணங்களின்) அழகு பொருந்திய முழவின் ஓசையும் பாடலுடன் ஆடலும் நீங்காத இடுகாடே அரங்கமாக நடம் ஆடுவதில் வல்லவனே! திருவிழாக்கள் மலிந்த வீதிகளையுடைய திருவெஞ்சமாக்கூடலில் எழுந்தருளும் விகிர்தனே! அடியேனையும் (உன் அடியாருள் ஒருவனாக) விரும்பி ஏற்றருள்வாயாக.

toluvārkk[u]eli yāytuyar tīraninrāy
curumpārmalar-k- konraitun rumcataiyāy
uluvārkk[u]ari ya-v-vitai-y- ērionnār
puramtī-y-ela ōtuvit tāyalakār
mulavāroli pātalot[u] ātalarā
mutukāt[u]araṅ kānatam ātavallāy
vilavārmaru kilveñca mākkūtal
vikirtāati yēnaiyum vēntutiyē. 6

Easily accessible to your devotees
You stand to alleviate their distress;
Your locks with konrai blooms,
With bees humming shine;
Oh the Rider of bull beyond the reach of the farmers,
You inflamed the triple castles of the titans
Oh the expert Dancer on the dais
Of age-old burning ghat,

Resounding with beautiful drums
Singing and dancing You never stop;
Oh Vikirta of Veñcamā-k-kūṭal
With streets, famed for festivals
Pray, take me too [as Your devotee]!

1. The Lord's compassion and condescending nature is noted in the first line.
2. The bull of Śiva is different from the ordinary bulls, pressed into service by the cultivators. It is the very embodiment of dharma. According to one legend, Tirumāl assumed the form of the bull, serving as Śiva's mount. Hence, Ārūrar mentions "uḻuvārkku ariya viṭai" in the second line.

431

கடமாகளி யானை உரித்தவனே
கரிகா(டு)இட மாஅனல் வீசநின்று
நடமாடவல் லாய்நரை ஏறுகந்தாய்
நல்லாய்நறுங் கொன்றை நயந்தவனே
படம்ஆயிர மாம்பருத் துத்திப்பைங்கண்
பகுவாய்எயிற் றோ(டு)அழ லேயுமிழும்
விடவார்அர வாவெஞ்ச மாக்கூடல்
விகிர்தாஅடி யேனையும் வேண்டுதியே. 7

மதநீரையுடைய மயக்கம் கொண்ட பெரிய யானையின் தோலை உரித்தவனே! கரிந்த சுடுகாடே இடமாக அனலை வீசிநின்று ஆடவல்ல பெருமானே! வெள்ளை எருதினை (ஊர்தியாக) விரும்பியவனே! நல்லவனே! மணம்கமழும் கொன்றையினை விரும்பியவனே! திரு வெஞ்சமாக்கூடல் என்னும் தலத்தில் எழுந்தருளும் விகிர்தனே! அடியேனையும் (உன் அடியாருள் ஒருவனாக) விரும்பி ஏற்றருள்வாயாக.

kaṭamākaḷi yāṉai urittavāṉē
karikāt[u]iṭa māaṉal vīcaniṉṟu
naṭamāṭaval lāynarai ēṟ[u]ukantāy
nallāynaṟuṅ koṉṟai nayantavanē
paṭamāyira māmparu-t- tutti-p-paiṅkaṇ
pakuvāyeyiṟ ṟōṭ[u]aḻa lē-y-umiḻum
viṭavārara vāveñca mākkūṭal
vikirtāaṭi yēṉaiyum vēṇṭutiyē. 7

Oh Lord, who flayed the skin of the pachyderm
With must and rut;
Oh Lord, with the grave as stage
You stand and dance with flames aloft;
The grey-haired bull you like;
Oh the Good, Fond of the fragrant konrai,
You wear the serpent of dotted thousand hoods
And green eyes, emitting poisonous fire
From its teeth with slit mouth;
Oh Vikirta of Veñcamā-k-kūṭal,
Pray, take me too [as Your devotee]!

1. The word *narai* generally means grey and white.

2. Normally the puranic serpent Ādiśeṣa is said to possess one thousand hoods, and serve as the couch for Tirumāl. Here, it becomes an ornament to Lord Śiva.

432

காடும்மலை யும்நாஅ டும்இடறிக்
கதிர்மாமணி சந்தன மும்அகிலும்
சேடன்உறை யும்இடம் தான்விரும்பித்
திளைத்(து)எற்றுசிற் றாறதன் கீழ்க்கரைமேல்
பாடல்முழ வும்குழ லும்இயம்பப்
பணைத்தோளியர் பாடலொ(டு) ஆடலறா
வேடர்விரும் பும்வெஞ்ச மாக்கூடல்
விகிர்தாஅடி யேனையும் வேண்டுதியே. 8

ஒளியுடைய சிறந்த மணிகளையும் சந்தனம், அகில் முதலிய மரங்களையும் முல்லை (-காடு), குறிஞ்சி (-மலை), மருதம் (-நாடு) ஆகிய இடங்களில் சிதறி, ஆதிசேடன் வாழும் கீழ்உலகை அடைய விரும்பி நிலத்தை அகழ்ந்து கரையை மோதும் சிற்றாற்றின் கீழ்க்கரைமேல் விளங்கும் பாடலுக்குப் பொருந்திய வகையில் முழவும் குழலும் ஒலிக்க, மூங்கிலை ஒத்த தோளினையுடைய நங்கையர் பாடுதலும் ஆடுதலும் ஒழியாத கூத்தர்கள் (-வேடம் புனைந்தவர்-வேடர்) (அல்லது வேடர்களும்) விரும்பும் திருவெஞ்சமாக்கூடல் என்னும் தலத்தில் எழுந்தருளும் விகிர்தனே! அடியேனையும் (உன் அடியாருள் ஒருவனாக) விரும்பி ஏற்றருள்வாயாக.

kāṭummalai yumnāa ṭumiṭaṟi-k-
katirmāmaṇi cantaṉa mumakilum
cēṭaṉuṟai yumiṭam tāṉvirumpi-t-
tiḷaitt[u]eṟṟuciṟ ṟāṟataṉ kīḻkkaraimēl
pāṭalmuḻa vumkuḻa lumiyampa-p-
paṇai-t-tōḷiyar pāṭaloṭ[u] āṭalaṟā
vēṭarvirum pumveñca mākkūṭal
vikirtāaṭi yēṉaiyum vēṇṭutiyē. 8

Scattering bright big gems, sandal and akil woods
All through the forests, hills and plains
The Ciṟṟāṟu with a desire
To reach the abode of Ādiśeṣa [-nether world],
Digs [the land] and dashes [the bunds];
On its eastern bank
The sound of drum and flute-music
Accompanied the melody of song,
When damsels with shoulders, agile like bamboo
Sing and dance unceasingly,
Oh Vikirta of Veñcamā-k-kūṭal,
Liked even by the hunters [- or actors]
Pray, take me too [as Your devotee]!

The course of the river Ciṟṟāṟu is described. It originates in the hilly region [- malai], passes through the forest tract [kāṭu] and then reaches the delta or plains [-nāṭu].

433

கொங்கார்மலர்க் கொன்றையந் தாரவனே
கொடுகொட்டியோர் வீணை யுடையவனே
பொங்(கு)ஆ(டு)அர வும்புன லும்சடைமேல்
பொதியும்புனி தாபுனம் சூழ்ந்(து) அழகார்
துங்கார்புன லுட்பெய்து கொண்டுமண்டித்
திளைத்(து)எற்றுசிற் றாறதன் கீழ்க்கரைமேல்
வெங்கார்வயல் சூழ்வெஞ்ச மாக்கூடல்
விகிர்தாஅடி யேனையும் வேண்டுதியே. 9

தேன் பிலிற்றும் கொன்றை மலர்த்தாரினைச் சூடியவனே! கொடுகொட்டி என்னும் பறையினையும் ஒரு வீணையினையும் உடையவனே! சீற்றம்மிக்கு ஆடுகின்ற பாம்பினையும் கங்கையினையும் சடையின்மேல் பொதிந்துள்ள புனிதனே! புனங்களைச் சுற்றி அழகுமிக்க உயர்ச்சியுடைய நீர்ப்பெருக்கில் (பல்வகைப் பொருட்களையும்) உள்ளே பெய்து கொண்டு கரையினை நெருங்கித் திளைத்து மோதுகின்ற சிற்றாற்றின் கீழ்க்கரைமேல் விளங்கும்,- திருவெஞ்சமாக்கூடல் என்னும் தலத்தில் எழுந்தருளும் விகிர்தனே! அடியேனையும் (உன் அடியாருள் ஒருவனாக) விரும்பி ஏற்றருள்வாயாக.

koṅkārmalar-k- koṉṟaiyan tāravaṉē
kotukotti-y-or viṇai-y- uṭaiyavaṉē
poṅk[u]āṭ[u]ara vumpuṉa lumcaṭaimēl
potiyumpuṉi tāpuṉam cūḻnt[u]aḻakār
tuṅkārpuṉa luṭpeytu koṇṭumaṇṭi-t-
tiḷaitt[u]eṟṟucir ṟāṟataṉ kīḻkkaraimēl
veṅkārvayal cūḻveñca mākkūṭal
vikirtāaṭi yēṉaiyum vēṇṭutiyē. 9

Oh the Wearer of honey-dripping koṉṟai garland,
Oh the Possessor of Koṭukoṭṭi and Viṇā
Oh the Virtuous, who tied on Your locks

The haughty and dancing serpent
Along with the waters [-the Ganges];
Passing through the upland
[Carrying things] in the bowels of beautiful high waters
Dashing [the bunds] run the Ciṟṟāṟu;
On its eastern bank,
With attractive fine fields, surrounding
Oh Vikirta of Veñcamā-k-kūṭal,
Pray, take me too [as Your devotee]!

Koṭukoṭṭi is a small drum, which was used to provide the background music in one of the Lord's dances after domolishing the titan's triple castles. Henceforth, it also meant the particular dance of Śiva, as delineated in the invocatory poem of *Kalittokai* and other poems in *Cilappatikāram*. It is mentioned as 'Koṭṭiccētam' also.

434

வஞ்சிநுண்ணிடை யார்மயில் சாயல்அன்னார்
வடிவேல்கண்நல் லார்பலர் வந்(து)இறைஞ்சும்
வெஞ்சமாக்கூ டல்விகிர் தாஅடியே
னையும்வேண்டுதி யேஎன்று தான்விரும்பி
வஞ்சியா(து)அளிக் கும்வயல் நாவலர்கோன்
வனப்பகை யப்பன்வன் தொண்டன்சொன்ன
செஞ்சொல்தமிழ் மாலைகள் பத்தும்வல்லார்
சிவலோகத்(து) இருப்பது திண்ணம்அன்றே. 10

வஞ்சிக்கொடிபோன்ற மெல்லிய இடையினரும் மயிலின் சாயலை ஒத்தவரும், கூரிய வேல்போன்ற கண்களையுடைய நங்கையரும் ஆகிய பலரும் வந்து வணங்கும் திருவெஞ்சமாக்கூடல் என்னும் தலத்தில் எழுந்தருளும் விகிர்தனே! அடியேனையும் (உன் அடியாருள் ஒருவனாக) விரும்பி ஏற்றருள்வாயாக என்று நயந்து, நல்ல விளைவினைக் கரவாது வழங்கும் வயல்களைக் கொண்ட திருநாவலூர்க்குத் தலைவனும், வனப்பகைக்குத் தந்தையும் ஆகிய வன்தொண்டன் பாடிய செஞ்சொற்களினால் அமைந்த இத் தமிழ் மாலைகள் பத்தினையும் பாடவல்லவர்கள் சிவலோகம்சென்று விளங்குதல் உறுதி அன்றோ!

vañcinuṇ-ṇ-iṭai yārmayil cāyalaṉṉār
vaṭivēlkaṇṇal lārpalar vant[u]iṟaiñcum
veñcamākkū ṭalvikir tāaṭiyē
ṉaiyumvēṇṭuti yēeṉṟu tāṉvirumpi
vañciyāt[u]aḷik kumvayal nāvalarkōṉ
vaṉappakai-y- appaṉvaṉ toṇṭaṉcoṉṉa
ceñcoltamiḻ mālaikaḷ pattum vallār
civalōkatt[u] iruppatu tiṇṇamaṉṟē. 10

Maidens with waist, subtle as vañci creeper
Damsels, as lovely as pretty peacocks
And good women with sharp eyes as lance
Throng to worship Vikirta of Veñcamā-k-kūṭal;
It is sung by the **chief of Nāvalūr**
With unfailing fields,
Father of Vaṉappakai, alias Vaṉtoṇṭaṉ
Invoking the Lord to take him [as His devotee]
In ten garlands of Tamil verses of perfect words;
It is certain that
Those who specialise them
Shall attain Śivaloka.

1. The bounteous fields of Ārūrar's native place, Tirnāvalūr are portrayed, perhaps due to his love for his home town.

2. The word Śivaloka literally denotes the world of Śiva. According to Śaiva Siddhanta, those who follow the path of caryā would reach the state Sāloka, that is Śivaloka.

The specific features of the Decad

1. The main refrain of the decad, **veñcamā-k-kūṭal vikirtā aṭiyēṉaiyum veṇṭutiyē**, occurs in the end of all hymns except in the tenth, where it is quoted in the second line.
2. Another refrain, "puṉaluḷ peytu koṇṭumaṇṭi-t- tiḷaittu eṟṟu ciṟṟāṟataṉ kīḻkkaraimēl" comes in the second line of the hymns 1, 2 and 3 while in the 9th hymn it occurs in the third line.
3. The same refrain with some alternations, **alaittu eṟṟu ciṟṟāṟataṉ kīḻkkaraimēl"** (4), **tiḷaittu eṟṟu ciṟṟāṟataṉ**, and **kīḻkkaraimēl** (8) are also noticed.
4. Some hymns do not refer the river [5, 6, 7, 10], since they fully concentrate on the Lord of the holy place.
5. The natural descriptions of the landscape and the majestic gait of the river Ciṟṟāru provide aesthetic joy.
6. The melody of the hymns, and the assonance deserve special mention.
7. The references to fine arts viz., vocal and instrumental music, dance and poetry, all associated with devotion throw much light on the practical side of Śaivism.
8. Some hyperbolic figures [2, 8], oxymoron [3] and natural similes [3, 4, 10] reveal the creative genius of Ārūrar.
9. Two hymns refer to the special worship of the beautiful and fascinating women folk [3 and 10] and its significance deserves to be studied alongwith similar anecdotes in the entire corpus of devotional lyrics.
10. In the last hymn, each hymn is said to be a garland of Tamil and hence, there are ten garlands in this decad, as against some previous references, noting a patikam as a single garland.

A note on the *talam*

43. Tirumutukuṉṟam

The topography and other details of this holy place are presented in the introductory portion of 25th decad of the *Seventh Tirumuṟai*. With regard to the context of the composition of this patikam, we have to rely on the record, found in the *Periyapurāṇam*. Ārūrar, after paying homage to the Lord of Tiru-k-kūṭalai-y-āṟṟūr, directly proceeded to Tirumutukuṉṟam, bowed his head on seeing the temple tower, circumambulated the shrine and extolled the Lord through the hymns of this decad [vide XII 29.100-105].

Tirumutukuṉṟam is believed to be one of the mukti sthalas, sacred to the Śaivites. Those who die here in this holy place will attain liberation. Paḻamalai and Viruttakiri [Skt. Vṛddhagiri] are its other names. According to Kandapurāṇam, this sthala is superior even to Banaras.

The Lord is called Mutukuṉṟanātar and Paḻamalainātar and the Goddess is Periyanāyaki.

Nityāṉanta kūpam, Akkiṉi (Skt. Agni) tīrttam, Cakkara tīrttam, Kupēra (Skt. Kubhera) tīrttam and Maṇimuttāṟu, the river, are the holy waters.

Vaṉṉi is the sthala vṛukṣa (the temple tree).

For further information see the *First Tirumurai.*

43. திருமுதுகுன்றம் பண்: கொல்லிக்கௌவாணம்

435

நஞ்சிஇடை இன்றுநாளையென்(று) உம்மை நச்சுவார்
துஞ்சியிட் டால்பின்னைச் செய்வதென் அடிகேள் சொலீர்
பஞ்சியிடப் புட்டில் கீறுமோபணி யீர்அருள்
முஞ்சி யிடைச்சங்கம் ஆர்க்கும் சீர்முது குன்றரே. 1

உம்மை நயப்பவர் உள்ளம் நைந்து (நீர் அருள்புரியும்) செவ்வி இன்று (அல்லது) நாளை வாய்க்கும் என்று எண்ணிக் கொண்டே காத்திருந்து, இறந்துவிட்டால், அதன்பின்னர் அவர்களுக்கு நீர் செய்வது யாது உளது? அடிகளே! சொல்லியருள்வீர் பஞ்சியை உள்ளே இடுவதால் குடுக்கை உடைந்து விடுமோ? கூறியருள்வீர். முஞ்சிப்புல்லின் புதர்மேல் சங்குகள் தங்கி ஒலித்தற்கு இடமான சீர்மிக்க திருமுதுகுன்றத்து ஈசரே!

43. Tirumutukuṉṟam — Paṇ: Kolli-k-kauvāṇam

nañciiṭai iṉṟunāḷai-y-eṉṟ[u] ummai naccuvār
tuñci-y-iṭ ṭālpiṉṉai-c- ceyvat[u]eṉ aṭikēḷcolīr
pañci-y-iṭa-p- puṭṭil kīṟumōpaṇi yīraruḷ
muñci-y- iṭai-c-caṅkam ārkkum cīrmutu kuṉṟarē. 1

Those who long for you
Languish for your grace,
Expecting the chance to come
Either this day or tomorrow,
If they die in vain
Then for them, Oh Preceptor!
What shall You do?
Pray tell me;
Will the crate crack
If it is loaded with cotton?
Be gracious to speak out!
Oh glorious Lord of Mutukuṉṟam,
Where the conch resounds
Around the muñci reeds.

1. The classical word *naintu* is palatalized into *nañci* in the people's speech. It means "languished" or "faded".

2. The phrase **pañci-y-iṭa-p-puṭṭil kīṟumo** is a proverb. It literally means that the container will not break even if it is inlaid with over weight of cotton. It can bear it. In its implication, just like cotton that will not crack the container, so also, any amount of requests of the devotee (-pañcu] will not affect the all containing Lord [puṭṭil].

436

ஏரிக் கனகக் கமல மலரன்னசேவடி
ஊரித் தனையும் திரிந்தக் கால்அவை நோம்கொலோ
வாரிக் கட்சென்று வளைக்கப் பட்டு வருந்திப்போய்
மூரிக் களிறு முழக்(கு)அ றாமுது குன்றரே. 2

அழகுடைய (-அல்லது தடாகத்திலுள்ள) பொற்றாமரை மலர்போன்ற சிவந்த திருவடிகள் இத்துணை ஊர்களிலும் திரிந்தக்கால் அவை வருந்தாவோ? வலிய ஆண் யானைகள் வெள்ளத்திற் சென்று அதனால் வளைக்கப்பட்டு மீள இயலாது வருந்திப்பின் வெளியேறி, பிளிறுதல் குறையாத திருமுதுகுன்றத்து ஈசரே!

ēri-k- kanaka-k- kamala malarannacēvaṭi
ūri-t- tanaiyum tirintak kālavai nōmkolō
vāri-k- kaṭcenru vaḷaikka-p- paṭṭu varunti-p-pōy
mūri-k- kaḷiru muḻakk[u]a rāmutu kunrarē. 2

Will not your lustrous feet,
Like the golden lotus in a lake
Suffer, if You wander all these villages?
Oh Lord of Mutukunram
Where never cease the roar of strong he-elephants,
After the painful escape from the currents of flood.

1. The word *ēri* may mean beauty, but here, it actually means a tank in the first line.
2. The stock simile for the Lord's feet is the red lotus flower. Vide *Kuruntokai* invocatory song:

   "tāmarai puraiyum kāmar cēvaṭi"

3. The word *vāri* in the third line means flood or the trench, dug out for entrapping the elephants.
4. The word *mūri* in the last line means strong and sturdy.

437

தொண்டர்கள் பாடவிண் ணோர்கள் ஏத்த உழிதர்வீர்
பண்(டு)அகம் தோறும் பலிக்குச் செல்வதும் பான்மையே
கண்டகர் வாளிகள் வில்லி கள்புறம் காக்கும்சீர்
மொண்டகை வேள்வி முழக்(கு)அ றாமுது குன்றரே. 3

நீவிர் தொண்டர்கள் பாடவும் வானவர்கள் ஏத்தவும் முன்புபோல் வீடுதொறும் பிச்சையின் பொருட்டுத் திரிவீர். அங்ஙனம் செல்வதும் பாங்கு ஆகுமா? முரடர்கள் வாள் வீரர்கள், வில் வீரர்கள் முதலியோர் புறத்தே நின்று காக்கின்ற நெய் முதலியவற்றை முகந்து சொரியும் கையினால் வளர்க்கப்பெறும் சீருடைய வேள்விகளில் ஓதப்படும் மறையோசை அகலாத திருமுதுகுன்றத்து ஈசரே!

toṇṭarkaḷ pāṭaviṇ ṇōrkaḷ ētta uḻitarvīr
paṇṭ[u]akam tōṟum palikku-c- celvatum pāṉmaiyē
kaṇṭakar vāḷikaḷ villi kaḷpuṟam kākkumcīr
moṇṭakai vēḷvi muḻakk[u]a ṟāmutu kuṉṟarē. 3

Is it fair to wander for alms
To every house, as You did in the past,
When Your devotees sing and celestials praise?
Oh Lord of Mutukuṉṟam,
Where harsh men, swordsmen and archers
Protect the surroundings of sacrifice
Where the hands of priests pour the ghee
And their chants never cease.

1. kaṇṭakar - cruel men; 2. vāḷikaḷ - swordsmen.

438

இளைப்(பு)அறி யீர்இம்மை ஏத்து வார்க்(கு)அம்மை செய்வ(து)என்
விளைப்(பு)அறி யாதவெங் கால னைஉயிர் வீட்டினீர்
அளைப்பிரி யாஅர(வு) அல்கு லாளொடு கங்கைசேர்
முளைப்பிறைச் சென்னிச் சடைமு டிம்முது குன்றரே. 4

இப்பிறப்பில் உம்மைப் போற்றுகின்றவர்களின் இளைப்பினை (-தளர்ச்சியை) எண்ணமாட்டீர்; வரும் பிறப்பில் அவர்கட்கு நீவிர் செய்வது யாதோ? பின் விளைவினை அறியாத கொடிய காலனை (மார்க்கண்டனின்) உயிர் கொள்வதினின்றும் விடுவித்து காலனின் உயிரைப்போக்கினீர். புற்றினின்றும் நீங்காத பாம்பின் படத்தைப் போன்ற அல்குலாள் ஆகிய தேவியுடன் கங்கையினையும் இளம்பிறையினையும் தலை முடிச்சடையில் முடித்துள்ள திருமுதுகுன்றத்து ஈசரே!

iḷaipp[u]aṟi yīrimmai ēttu vārkk[u]ammai ceyvat[u]eṉ
viḷaipp[u]aṟi yātaveṅ kāla ṉaiuyir vīṭṭiṉīr
aḷai-p-piri yāarav[u] alkulāḷoṭu kaṅkaicēr
muḷai-p-piṟai-c- ceṉṉi-c- caṭaimu ṭi-m-mutukuṉṟarē. 4

[Oh Lord], never mind the languish
Of Your devotees who praise in this life,
What will You do for them hereafter?
You destroyed the life of cruel Kāla,
Ignorant of his act and consequence;
Oh Lord of Mutukuṉṟam
Who in His mat locks crowned
With the crescent and the Ganges,
Besides having the damsel whose pudendum
Likens the hood of serpent
That never leaves its anthill.

1. The word *iḷaippu* means fatigue or languish. One may cannote that the Lord is tireless. Neverthless, the sense that we have given seems to be more appropriate.
2. The word *viḷaivu* in the second line due to metrical requirement keeping the neatness of pattern with the first words of the rest of the lines is changed to *viḷaippu.*

439

ஆடி அசைந்(து)அடி யாரும் நீரும் அகம்தொறும்
பாடிப் படைத்த பொருள்எ லாம்உமை யாளுக்கோ
மாடம் மதில்அணி கோபு ரம்மணி மண்டபம்
மூடி முகில்தவழ் சோலை சூழ்முது குன்றரே. 5

அடியார்களும் நீரும் வீடுதோறும் அசைந்து ஆடியும் பாடியும் பெற்ற பொருள்கள் எல்லாம் உமையாளுக்கு மட்டுமோ? மாடங்கள், மதில்கள், அழகிய கோபுரங்கள், மணிமண்டபங்கள் முதலியவற்றின்மீது மழைமேகங்கள் மூடிக்கொண்டு தவழும் சோலைகள் சூழ்ந்துள்ள திருமுதுகுன்றத்து ஈசரே.

āṭi acaint[u]aṭi yārum nīrum akamtoṟum
pāṭi-p- paṭaitta poruḷe lāmumai yāḷukkō
māṭam matilaṇi kōpu rammaṇi maṇṭapam
mūṭi mukiltavaḻ cōlai cūḻmutu kuṉṟarē. 5

Oh Lord! along with devotees
You dance and sing and
Move from house to house.
Is all the wealth You thus received
Meant only for Your spouse Umā?
Oh Lord of Mutukuṉṟam,
Where clouds hover over the groves
And cover the summit of storied mansions
Compounds, graceful towers and gemmed halls!

1. In the first two lines, humour is dominant when Ārūrar cleverly asks the Lord, whether all the wealth and other objects, received by Him in the company of His devotees who have also danced and sung before every residence to get the offerings, are to be given only to His consort, Umā? Ārūrar implicitly expects some share for him also. In other hymns [Vide 46th decad], he openly asks various objects, to be provided by the Lord.
2. The last two lines depict the prosperous condition of the city.

440

இழைவளர் நுண்ணிடை மங்கை யோ(டு)இடு காட்டிடைக்
குழைவளர் காதுகள் மோத நின்று குனிப்பதே
மழைவள ரும்நெடுங் கோட்டி டைமத யானைகள்
முழைவளர் ஆளி முழக்(கு)அ றாமுது குன்றரே. 6

இழைபோன்ற மெல்லிடை மங்கையோடு இடுகாட்டின்மேல் குழைகள், தாம் சூடப்பெற்ற காதுகளில் மோதும்படி நின்று ஆடுவதோ? மேகங்கள் மிகுந்துள்ள நீண்ட சிகரங்களில் மதயானைகளும் குகைகளில் வளரும் ஆளிகளும் முழக்குதல் அகலாத திருமுதுகுன்றத்து ஈசரே!

i̲laivaḷar nuṇ-ṇ-iṭai maṅkai yōṭ(u)iṭu kāṭṭiṭai-k-
ku̲laivaḷar kātukaḷ mōta nin̲r̲u kun̲ippatē
ma̲laivaḷa rumneṭum kōṭṭ(u)i ṭaimata yān̲aikaḷ
mu̲laivaḷar āḷi mu̲lakk[u]a r̲āmutu kun̲r̲arē. 6

Oh Lord,
Is it proper to dance on grave-yard
Along with the damsel,
With ear-rings, whirling around the ears
And whose waist is subtle, as a thread?
Oh Lord of Mutukun̲r̲am,
With the high peaks the rain clouds halt
And the roars never cease of must elephants
And lions, resting in the caves!

1. Lord's dance on the burning ground in the company of His consort is awefully presented in the first two lines.

2. The word yāli has become āḷi which means an animal, more powerful than an elephant and a lion. It is a mythological animal with lionface and elephantine proboscis and tusks. Even in the Sangam poem, this wonderful animal is noted [*Ku̲riñci-p-pāṭṭu*, 252].

441

சென்(று)இல் இடைச்செடி நாய்கு ரைக்கச் சேடிச்சிகள்
மன்றி லிடைப்பலி தேரப் போவது வாழ்க்கையே
குன்றி லிடைக்களி(று) ஆளி கொள்ளக் குறத்திகள்
முன்றி லிடைப்பிடி கன்றி டும்முது குன்றரே. 7

நீர் பல வீடுகளுக்கும் சென்று அங்குள்ள இழிந்த நாய்கள் குரைக்கவும் பணிப்பெண்களின் வீதியில் பிச்சை ஏற்கச் செல்வது என்ன வாழ்க்கையோ? குன்றில் ஆண் யானைகளை (களிறுகளை)ச் சிங்கங்கள் இரையாகக் கொள்ள, குறத்திகளின் குடியிருப்பின் முன்பு பெண் யானைகள் (பிடிகள்) வருந்துதற்கு இடமான திருமுதுகுன்றத்தில் உள்ள ஈசரே!

ceṉṟ(u)il iṭai-c-ceṭi nāyku raikka-c- cēṭiccikaḷ
maṉṟil iṭai-p-pali tēra-p- pōvatu vāḻkkaiyē
kuṉṟil iṭai-k-kaḷiṟ[u] āḷi koḷḷa-k- kuṟattikaḷ
muṉṟil iṭai-p-piṭi kaṉṟi ṭummutu kuṉṟarē. 7

Oh Lord!
Is it a worthy life to go for alms
In the public place of maids,
When the ugly dogs bark,
While You pass from house to house?
Oh Lord of Mutukuṉṟam,
Where in the hills yālis pray upon he-elephants
Making their mates ever grieve
In the front yard of mountain women.

1. Ārūrar is realistic in drawing the description of a begger, barked at by a dog.
2. The word *kaṉṟiṭum* should be wholly treated as a compound, meaning 'pined' 'grieved' etc.

   If it is split as kaṉṟu+iṭum, then one can thrust the meaning that the she-elephants give birth to calves. [-piṭi kaṉṟu iṭum]. However, this seems to be farfetched. Since the male elephants are preyed by the lions, it is quite natural that their mates are grieved. This sense is apt and appropriate.
3. The word *cēṭi* means the maid servant; the suffix icci is redundant. However, in the mideaval grammatical text *Viracōḻiyam* [A.D. 1100], this suffix to denote feminine gender is admitted.

442

அந்தி திரிந்(து)அடி யாரும் நீரும் அகம்தொறும்
சந்திகள் தோறும் பலிக்குச் செல்வது தக்கதே
மந்தி கடுவனுக்(கு) உண்பழம் நாடி மலைப்புறம்
முந்தி அடிதொழ நின்ற சீர்முது குன்றரே. 8

அந்திப் பொழுதில் நீரும் அடியாருமாக வீடுகள்தோறும் பிச்சைக்காக ஒவ்வொரு சந்தியிலும் திரிந்து செய்வது தக்கதோ? (தன் துணையாகிய) ஆண்குரங்கின் பொருட்டு (-கடுவனின் பொருட்டு) உண்ணும் பழத்தைத்தேடி மலைப்புறமாகச் செல்லும் பெண்குரங்கு (மந்தி) முதற்கண் (உம்) அடிகளைத் தொழுமாறு விளங்கும் சிறப்புமிக்க திருமுதுகுன்றத்து ஈசரே!

anti tirint[u]aṭi yārum nīrum akamtoṟum
cantikaḷ tōṟum palikku-c- celvatu takkatē
manti kaṭuvaṉukk[u] uṇpaḻam nāṭi malai-p-puṟam
munti aṭitoḻa niṉṟa cīrmutu kuṉṟarē. 8

Oh Lord,
Is it fit for you, wandering in the dusk
With your devotees for alms, at cross-ways?
Oh glorious Lord of Mutukuṉṟam,
Where the she-monkey on its way
To search for edible fruits to her mate
Worship first Your feet, on the mountain slope!

1. The word *anti* means evening, twilight.
2. The word *canti* means the meeting place or cross roads.
3. The first two lines describe the Bhikṣāṭana, while the last two lines depict the natural scene of Mutukuṉṟu.
4. Ārūrar has depicted that the female monkey out of excessive love for its mate goes in search of delicious fruits. First, it salutes the Lord and then endeavours to fetch the fruit. A slight change is found in such descriptions. Normally, the male monkey should take the initiative to feed its mate and cubs. Reference to male-elephant's offering banana fruits to its mate is found in the *Eleventh Tirumuṟai* [XI 10.II].

443

செட்டிநின் காதலி ஊர்கள் தோறும் அறம்செய
அட்டுமின் சில்பலிக்(கு) என்(று)அ கம்கடை நிற்பதே
பட்டிவெள் ளே(று)உகந் (து)ஏறு வீர்பரி(சு) என்கொலோ
முட்டி அடிதொழ நின்ற சீர்முது குன்றரே. 9

அனைவரும் முன்வந்து திருவடியைத் தொழ விளங்கும் சீர்மிக்க திருமுதுகுன்றத்து ஈசரே! அளவறிந்து செட்டாக வாழும் நும் காதலி (-உமை) ஊர்கள்தோறும் அறம்வளர்க்க, நீர் வீடுகளின் முன்றில் தொறும் சென்று 'போடுங்கள் பிச்சை' என்று இரந்து நிற்பதோ? பட்டியில் உள்ள வெள்ளை எருதினை வாகனமாக விரும்பி ஏறுவீர்! உமது தன்மை யாதோ?

cettinin kātali ūrkal tōrum aramceya
attumin cilpalikk[u] enr[u]a kamkatai nirpatē
pattivel-l- ēr[u]ukan t[u]ērū vīrparic[u] enkolō
mutti atitola ninra cīrmutu kunrarē. 9

Oh glorious Lord of Mutukunram,
Approached by all to worship Your feet,
Is it fair to beg for paltry alms
Standing before every house,
While Your thrifty Beloved prepares (food)
To feed charitably every hamlet?
Willingly You mount the straying white bull!
Is that Your unique nature?

1. The word *cetti,* elsewhere used by Ārūrar to denote Lord Murukan who, according to the anecdote available in the commentary on *Iraiyanār Kalaviyal* was born as the son of a merchant with the name Uruttiracanman.

   But here, it denotes the lady (-Umā) who leads a thrifty life.

2. The word *mutti* [- muttu] means to come near.

444

எத்திசை யும்திரிந்(து) ஏற்றக் கால்பிறர் என்சொலார்
பத்தியி னால்இடு வாரி டைப்பலி கொண்மினோ
எத்திசை யும்திரை யேற மோதிக் கரைகள்மேல்
முத்திமுத் தாறு வலம்செய் யும்முது குன்றரே. 10

எப்பக்கமும் அலைகள் உயர்ந்து கரைகளின்மீது மோதுகின்ற முத்தியை அளிக்கும் மணிமுத்தாறு வலமாகச் சூழ்ந்து செல்லும் திருமுதுகுன்றத்து ஈசரே! எவ்விடங்களுக்கும் திரிந்து சென்று பிச்சை ஏற்றால் மற்றவர்கள் என்ன சொல்ல மாட்டார்கள்? பத்தியுணர்வுடன் வழங்குவாரிடம் மட்டுமே பிச்சை கொள்ளுவீர்.

etticai yumtirint[u] ēṟṟak kālpiṟar eṉcolār
pattiyi ṉāliṭu vāri ṭai-p-pali koṇmiṉō
etticai yumtiṟai-y-ēṟa mōti-k karaikaḷmēl
muttimut tāṟu valamcey yummutu kuṉṟarē. 10

Oh Lord of Mutukuṉṟam,
Where the river Muttāṟu kisses and circumambulates,
After raising its waves on every side
And dashing against the banks,
If You wander everywhere and receive alms
What will others speak?
Pray, accept alms only form those
Who offer it out of devotion!

1. The Lord as Bhikṣāṭaṇa rambles every where [first line]. Likewise, the river Muttāṟu also swells and overflows in all directions [fourth line]. The actions of both are meant for the benefit of all, irrespective of any limit or barrier.

2. The Lord expects only devotion, as noted in the second line.

3. The word *mutti* is the conjunctive participle form of the word muttam, meaning kiss. It occurs in the same sense in the *Kaḷittokai* [Vide 82:17]. However, the myth-creators imagined that "mutti muttāṟu" meant the river that confers release i.e. mukti to those who dip in it and worship the Lord. In the sthalapurāṇa of this sthala, it gained significance. The expression that the Muttāṟu kisses the sthala [-mutti] and then circumambulates the city [- valamceyum], is a feast both to the literary-minded and the religious ones.

445

முத்திமுத் தாறு வலம்செய் யும்முது குன்றரைப்
பித்தன்ஒப் பான்அடித் தொண்டன் ஊரன் பிதற்(று)இவை
தத்துவ ஞானிகள் ஆயினார்தடு மாற்(று)இலர்
எத்தவத் தோர்களும் ஏத்து வார்க்(கு)இடர் இல்லையே. 11

பித்தனை ஒப்பவனாகிய அடித்தொண்டன் ஆகிய ஊரன், முத்தி முத்தாறு வலமாகச் சூழ்ந்துவரும் திருமுதுகுன்றத்து ஈசரைப் பிதற்றிய இப்பாடல்களைத் தத்துவ ஞானிகள் ஆகியோரும், மனத் தடுமாற்றம் இல்லாதவரும், எத்தகைய தவத்தைப் புரிபவர்களும் பயிலலாம். அவ்வாறு பாடிப் பரவுகின்றவர்களுக்கு இடர் இல்லை.

muttimut tāṟu valamcey yummutu kuṉṟarai-p-
pittaṉop pāṉaṭi-t- toṇṭaṉ ūraṉ pitaṟṟ[u]ivai
tattuva ñāṉikaḷ āyiṉ ārtaṭu māṟṟ[u]ilar
ettavat tōrkaḷum ēttu vārkk[u]iṭar illaiyē. 11

Ūraṉ, the menial servant, like a lunatic
Babbled these hymns on the Lord of Mutukuṉṟam,
Kissed and circumambulated by Muttāṟu;
Those of philosophical wisdom, devoid of confusion
And the performers of all kinds of penance
Are ridden from all sufferings
If they recite the hymns in praise.

1. The first line is in the anaphoric structure, since the whole line is repeated from the last line of the previous hymn.
2. The Lord is also hailed as pittaṉ, by Ārūrar. It denotes a mad man in the ordinary sense. But, the limitless love is called pittu. In the second line, Ārūrar denotes himself by the epithet 'pittaṉ', because of his boundless devotion to the Supreme Lord.
3. The word *pitaṟṟu* means **babblings.** It shows his humility. Also, the words of a pittaṉ are always called pitaṟṟu. So, they are the expressions of deep and intense love of Ārūrar.

The specific features of the Decad

1. The hymns of this decad are phonologically conditioned. If the first syllable is a **nēr acai** i.e. mono syllable, then the syllabic letters are 14 in each line. If it is a **nirai** acai i.e. disyllable, then they are 15 in each line.
2. All the hymns are in the form of an address, directed towards the Lord of Tirumutukunram.
3. The burden of the hymns, **mutukunrarē** occurs in the end of the last line. In three of them, it is preceded by the attribute cīr-glory [1,8,9].
4. All the hymns glorify the Bhikṣāṭāṇa manifestation of Śiva, seeking for alms, which is symbolic that He comes down to each household to get the devotion-the alms-in return for not only worldly perfection but also the bestowal of beatitude.
5. The practical expectations of the devotees, as a result of worshipping the Lord are beautifully portrayed in this decad.
6. Generally, the first two lines describe the Lord, as a begger while the last two lines delineate the grandeur of the hill city, irrigated by the flow of Muttāru, which in the present times is called **Maṇimuttānati**.
7. The references to music and dance deserve special mention.
8. The word vāḷikaḷ in the sense of swordsmen [3] occurred already in the *Paripāṭal* [X 54].
9. The habit of trapping elephants is noted in one hymn [2].
10. References to various grades of devotees, commencing from lay men to philosophers, mystics and ascetics are found in this decad.

A note on the *talam*

44. Muṭippatu kaṅkai

This decad is named after the initial words of the first hymn in conformity with the Tamil literary convention. Though the sthala is not mentioned anywhere in the decad, Cēkkiḻār has recorded that Ārūrar in the company of his bosom friend Cēramāṉ perumāl, the ruler devotee of Cēra country after worshipping the Lord of Tiruvaiyāṟu, visited various temples and reached Koṅkumaṇḍala enroute to Malainādu. Finally they reạched Koṭuṅkōḷūr, the capital city of the Cēra country. Cēkkiḻār described that they were received by the city people with reverence, while the damsels sang and danced. Instead of going to the palace, both of the devotees first entered the shrine of Tiruvañcai-k-kaḷam, and circumambulated the prahāra. With surging devotion, Ārūrar spontaneously poured out the hymns of this decad, commencing with **mutippatu kaṅkai** and worshipped the Lord along with the king Cēramān perumāl. [vide XII 37.138-146].

For further details of the sacred place, kindly see the introductory page to the fourth decad.

44. முடிப்பது கங்கை பண்: **கொல்லிக்கௌவாணம்**

446

முடிப்பது கங்கையும் திங்களும் செற்றது மூவெயில்
நொடிப்பது மாத்திரை நீ(று)எ ழக்கணை நூறினார்
கடிப்பதும் ஏறும்என்(று) அஞ்சு வன்திருக் கைகளால்
பிடிப்பது பாம்(பு)அன்றி இல்லை யோஎம் பிரானுக்கே. 1

எம் இறைவன் முடியில் சூடுவன கங்கையும் பிறைமதியும்; அழித்தது முப்புரம்; அவற்றை நொடிப்பொழுதில் சாம்பலாகும்படி அம்பினால் அழித்தனர். தன் வலிய அழகிய கைகளில் பிடிப்பதுவோ அரவு. அது கடித்தவுடன் நஞ்சு தலைக்கு ஏறும் என்று யான் அஞ்சுவேன்: எம்பிரானுக்கு இவையன்றி வேறு அமையவில்லையோ!

44. Muṭippatu kaṅkai Paṇ: Kolli-k-kauvāṇam

muṭippatu kaṅkaiyum tiṅkaḷum ceṟṟatu mū-v-eyil
noṭippatu māttirai nīṟ[u]e ḷa-k-kaṇai nūṟiṉār
kaṭippatum ēṟumeṉṟ[u] añcu vaṉtiru-k- kaikaḷāl
piṭippatu pāmp[u]aṉṟi illai yōem pirāṉukkē. 1

What He crowned are the Ganges and moon,
What He smashed to dust are the castles three
In an instant by His arrow!
What He holds in His pretty hands
Is a serpent, which I fear
That its venom will spread to head
If it bites. Except these,
Is there nothing else available to our Lord?

1. The root word nūṟu in nūṟiṉār in the second line means to reduce to dust.
2. *It is the belief of the people that the poison of snake bite, mixed with the blood* circulation would immediately ascend to the cerebrals and affect the whole system. So, *everyone will be afraid of it. [cf. third line].*

447

தூ(று)அன்றி ஆ(டு)அரங்(கு) இல்லை யோசுட லைப்பொடி
நீ(று)அன்றிச் சாந்தம்மற்(று) இல்லை யோஇம வான்மகள்
கூ(று)அன்றிக் கூ(று)ஆவ(து) இல்லை யோகொல்லைச் சில்லைவெள்
ஏ(று)அன்றி ஏ(று)வ(து) இல்லை யோஎம் பிரானுக்கே. 2

எம் இறைவனுக்கு ஆடல் அரங்கம் சுடுகாடு தவிர வேறு இல்லையோ! (பூசிக்கொள்ளும்) சாந்து சுடலைப்பொடியாகிய சாம்பல் தவிர வேறு இல்லையோ! தன் உடம்பில் ஒரு கூறாய் அமைவது இமவான் மகளைத்தவிர வேறு கூறு இல்லையோ! (ஊர்தியாக) ஏறுவது முல்லை நிலத்தில் உள்ள முரட்டு வெள்ளை எருதினைத்தவிர வேறு இல்லையோ!

tūṟ[u]aṉṟi āṭ[u]araṅk[u] illai yōcuṭa lai-p-poṭi
nīṟ[u]aṉṟi-c- cāntammaṟṟ[u] illai yōima vāṉmakaḷ
kūṟ[u]aṉṟi-k- kūṟ[u]āvat[u] illai yōkollai-c- cillaiveḷ-ḷ-
ēṟ[u]aṉṟi ēṟ[u]vat[u] illai yōem pirāṉukkē. 2

For our Lord,
Is there no dais for dance,
Except the burning ground?
Is there no cosmetic,
Except the dust of crematory?
Has He no parts, except the part (of the body)
Shared by Himavāṉ's daughter?
Has He no mount,
Except the wild white bull of the pastoral tract?

1. The word *tūṟu* in the first line generally means bushes or shrubbery. But, here it means burning ground and the Tamil Lexicon has quoted this passage to derive this meaning.
2. The word *cāntam* in the second line means cantaṉam i.e. Sandal. But here it stands for cosmetics.
3. The word *cillai* has many meanings such as meanness, slander and unruly mischievous disposition, as of a bull. [vide *Kalittokai* 107] In the last sense, it is used here.

448

தட்(டு)எனும் தட்(டு)எனும் தொண்டர் காள்தடு மாற்றத்தை
ஒட்(டு)எனும் ஒட்(டு)எனும் மாநிலத்(து) உயிர் கோறலைச்
சிட்டன் திரிபுரம் சுட்ட தேவர்கள் தேவனை
வெட்(டு)எனப் பேசன்மின் தொண்டர் காள்எம் பிரானையே. 3

மனத்தடு மாற்றத்தையும், எல்லாப் பொருள்களுக்கும் சார்பாக உள்ள உலகத்தில் உயிர்களைக் கொல்லுதலையும் (நன்னெறிக்குத்) தடை என்று உணர்ந்த தொண்டர்களே! மேம்பட்டவனும், முப்புரம் எரித்தவனும், தேவர்க்குத் தேவனும் ஆகிய எம் இறைவனைக் கடுமையாகப் பேசாதீர்கள்.

taṭṭ(u)eṉum taṭṭ(u)eṉum toṇṭar kāḷtaṭu māṟṟattai
oṭṭ[u]eṉum oṭṭ[u]eṉum māṉilatt[u] uyir kōṟalai-c-
ciṭṭaṉ tiripuram cuṭṭa tēvarkaḷ tēvaṉai
veṭṭ[u]eṉa-p- pēcaṉmiṉ toṇṭar kāḷem pirāṉaiyē. 3

Oh servitors, who realised the impediments
Of mental confusions and the killing of lives
Of this great land, being the support for all,
Don't talk harshly against the Exalted,
The Deva of the Devas,
Who has burnt the triple castles.

1. The word *taṭṭu* means obstacle or impediment and *oṭṭu* means support.
2. The word *ciṭṭaṉ* also occurred in other hymns in the sense 'a learned person', vide 'ciṭṭar vāḻ tillai-c- ciṟṟampalam' [I 80.10]. Also see Arūrar's hymns [VII 13.6; 69.9; 80.8]. In the *Tiruvācakam* also, the Lord is addressed as ciṭṭaṉ [vide VIII 10.7, 42.6]. Dr. G.U. Pope gives the meaning, 'the excellent one'. [also see VIII 9.19].
3. **Veṭṭeṉa-p-pēcaṉmiṉ** is a Tamil proverb, found in the last line. Avvaiyār in the *Ātticūṭi* includes this proverb **veṭṭeṉa-p-pēcēl.**

449

நரிதலை கவ்வநின்(று) ஓரி கூப்பிட நள்ளிருள்
எரிதலைப் பேய்புடை சூழ வார்இருள் காட்(டு)இடைச்
சிரிதலை மாலைசடைக்(கு) அணிந்தஎம் செல்வனைப்
பிரிதலைப் பேசன்மின் தொண்டர் காள்எம் பிரானையே. 4

தொண்டர்களே! நரிகள் இறந்தவர்களின் தலையினைக் கவ்வவும், முதுநரிகள் நின்று ஊளையிடவும், நள்ளிருட்டில் எரிநிறத் தலைகளையுடைய பேய்கள் சுற்றும் இருக்கவும், இருளையுடைய காட்டகத்து, சிரிப்பது போன்ற (பற்களையுடைய) தலைகளை மாலையாகச் சடையில் அணிந்துள்ள எம் செல்வனாகிய இறைவனை விட்டுப்பிரிதலுக்குரிய சொற்களைப் பேசாதீர்கள்.

naritalai kavvaninr̲[u] ōri kūppiṭa naḷ-ḷ-iruḷ
eritalai-p- pēypuṭai cūḻa vāriruḷ kāṭṭ[u]iṭai-c-
ciritalai mālaicaṭaikk[u] aṇintaem celvan̲ai-p-
piritalai-p- pēcan̲min̲ toṇṭar kāḷem pirān̲aiyē. 4

Oh servitors,
Utter not any words to leave our Lord,
Our wealth, bedecked His mat locks
With a chaplet of smirking skulls,
Surrounded by ghouls of fiery heads
At midnight in the burning ghat
Where the jackals sieze the corpses' heads
While the old ones howl and shriek!

1. The gruesome picture of the graveyard is depicted in the first two lines. Ōri means old jackal. (vide 'vevvāy ōri mul̲avāka' - *Cīvakacintāmaṇi*, 1.309).
2. From the last line, it is inferred that some novices or dejected persons should have thought of leaving the religion, perhaps due to the propaganda of the heretic Jains and Buddhists. Ārūrar admonishes them not to talk of leaving the Lord.

450

வேயன தோளி மலைமகளைவி ரும்பிய
மாயம்இல் மாமலை நாடன் ஆகிய மாண்பனை
ஆயன சொல்லிநின் றார்கள் அல்லல் அறுக்கினும்
பேயனே பித்தனே என்ப ரால்எம் பிரானையே. 5

மூங்கிலைப்போன்ற தோள்களையுடைய பார்வதியை விரும்பும், வஞ்சனையில்லாத மாமலைநாடன் ஆகிய மாண்புடைய எம் இறைவனை, முடிந்த சொற்களைக்கூறிப் புகழ்ந்து நிற்பவர்களின் அல்லலை அறுப்பதைக் கண்டிருந்தும், அவனைப் பேயன் என்றும் பித்தன் என்றும் *(சிலர்)* பேசுவர்!

vēyaṉa tōḷi malaima kaḷaivi rumpiya
māyamil māmalai nāṭaṉ ākiya māṉpaṉai
āyaṉa colliniṉ ṟārkaḷ allal aṟukkiṉum
pēyaṉē pittaṉē eṉpa rālem pirāṉaiyē. 5

The glorious Lord of great hilly tract,
Devoid of any deceit and delusion,
Who loved the mountain's daughter,
With shoulders pliant like a bamboo,
Cuts off the calamity of those
Who praise Him to their standard!
Still, some speak of our Lord
As a ghost and a mad man!

1. "Vēyaṉa tōḷi" is a stock phrase with the Tamil poets. See, Tiruñāṉacampantar's hymn [II 85.1].
2. The Lord is Absolute Reality and hence He is not an illusion, as noted in the second line [māyamil].
3. *Pēyaṉ* and *Pittaṉ* do not give the literal sense. They denote the exalted sense since the Lord, as a ghost wanders and rambles to receive the votaries. Pittaṉ, as noted already denotes the Lord with boundless love towards the souls. Though the words seem to be abusive, they convey the limitless compassion of the Lord.

451

இறைவன்என்(று) எம்பெரு மானை வானவர் ஏத்தப்போய்த்
துறையொன்றித் தூமலர் இட்(டு)அ டியிணை போற்றுவார்
மறையன்றிப் பாடுவ(து) இல்லை யோமல்கு வான்இளம்
பிறையன்றிச் சூடுவ(து) இல்லை யோஎம் பிரானுக்கே. 6

வானவர்கள் எம்பெருமானை இறைவன் என்று உணர்ந்து ஏத்தச்சென்று நெறி பொருந்தித் தூய மலர்களைத் தூவித் திருவடிகளைப் போற்றுவார். எம்பிரானுக்குப் (பாடும் பாட்டு) மறைகள் அன்றி வேறு இல்லையோ? சூடும் தலை மாலை வானில் இயங்கும் இளம் பிறையைத் தவிர வேறு ஒன்றும் இல்லையோ?

iraivanenr[u] emperu mānai vānavar ētta-p-pōy-t-
turai-y-onri-t- tūmalar itt[u]a ti-y-inai pōrruvār
marai-y-anri-p- pātuvat[u] illai yō malku vānilam
pirai-y-anri-c- cūtuvat[u] illai yō,em pirānukkē. 6

The celestials hail our Lord as Supreme God,
Following the path of offering pure blooms
At His pair of feet and praise Him;
Has not our Lord any other thing to chant
Except the secret scriptures?
Has He not anything else to adorn
But the crescent, moving in the sky?

1. The word *turai* means path (of worship).
2. The reason for chanting the secret scripture, "marai" and adorning with the crescent is due to excessive love towards the souls. But, here they are presented in an apparent abusive language to amuse and this kind of expression is called **vañca-p-pukalcci** in the Tamil literary tradition.

452

தாரும்தண் கொன்றையும் கூவி ளம்தனி மத்தமும்
ஆரும் அள(வு)அறி யாத ஆதியும் அந்தமும்
ஊரும்ஒன்(று) இல்லை உலகெலாம் உகப் பார்தொழப்
பேரும்ஓ ராயிரம் என்ப ரால்எம் பிரானுக்கே. 7

எம்பெருமானுக்கு மார்பணி மாலை குளிர்ந்த கொன்றைப்பூ, கூவிளஇலை, ஊமத்தம் ;பூ என்பனவாம். யாவராலும் அளந்து அறியப்படாத முதலும் முடிவும் உடையவர். அவரை விரும்புவார் சென்று தொழுவதற்கு ஊரும் ஒன்றாக இல்லை, உலகம் முழுதும் ஆகும். (சொல்லுவதற்குப் பேரும் ஒன்றல்ல) ஆயிரம் திருப்பெயர்கள் என்று பெரியோர் கூறுவர்.

tārumtan konraiyum kūvi lamtani mattamum
ārum alav[u]ari yāta ātiyum antamum
ūrumonr[u] illai ulak[u]elām ukap pārtola-p-
pērumo rāyiram enpa rālem pirānukkē. 7

To our Lord,
The garland is of cool konrai,
Kūviḷam and unique ūmattam blooms,
Nobody has fathomed His beginning and end,
No city He has, except the entire world!
[No name He has] except the thousand,
Thus utter the great,
For those who love to worship Him!

1. The word *tār* denotes the garland, put around the neck and adorning the chest, as against kaṇṇi, the chaplet, beautifying the head. Kūviḷam is vilvam (Aegle marmelos).
2. The word *yār* due to the loss of initial palatal has become *ār* in the second line. Such usages have already occurred in the early Tamil epics.
3. The last line stands comparison with the following lines in the *Tiruvācakam*:

   "orunāmam ōruruvam oṉrumillārku āyiram
   tirunāmam pāṭinām teḷḷēṇam koṭṭāmō [VIII 11.1].

453

அரியொடு பூமிசை யானும் ஆதியும் அறிகிலார்
வரிதரு பாம்பொடு வன்னி திங்களும் மத்தமும்
புரிதரு புன்சடை வைத்த எம்புனி தற்(கு)இனி
எரியன்றி அங்கைக்(கு)ஒன்(று) இல்லை யோஎம் பிரானுக்கே. 8

வரிக்கோடுகளையுடைய பாம்புடன் வன்னி, திங்கள், ஊமத்தை என்பனவற்றைப் புரியுண்ட மெல்லிய சடையில் சூடிய எம் புனிதனைத் திருமாலும் நான்முகனும் *(அந்தத்தையும்)* ஆதியையும் *(அடியையும், முடியையும்)* அறிய இயலார். எம் பெருமானுக்கு அகங்கையில் ஏந்துதற்கு நெருப்பைத் தவிர வேறு ஒன்றும் *(கிடைக்க)* வில்லையோ?

ariyoṭu pūmicai yāṉum ātiyum aṟikilār
varitaru pāmpoṭu vaṉṉi tiṅkaḷum mattamum
puritaru puṉcaṭai vaitta empuṉi taṟk[u]iṉi
eri-y-aṉṟi aṅkaikk[u]oṉṟ[u]illai yōem pirāṉukkē. 8

Hari and Brahma could not know
[The end and] source of our virtuous Lord,
Who placed on His twisted mat locks
The lined serpent, vanni, moon and mattam;
Has our Lord to hold in His palm
Nothing but the burning fire?

1. The word Ari is the Tamilised form of Hari, denoting Visnu.
2. Pūmicaiyān denotes Brahma, as seated on the lotus flower.
3. The suffix-um in ātiyum implies "antamum" i.e. the end.

454

கரிய மனச்சமண் காடி யாடு கழுக்களால்
எரிய வச(வு)உணும் தன்மை யோஇம வான்மகள்
பெரிய மனம்தடு மாற வேண்டிப்பெம் மான்மதக்
கரியின் உரியல்ல(து) இல்லை யோஎம் பிரானுக்கே. 9

எம் தலைவனுக்கு, இருண்ட மனத்தையுடையவரும் கஞ்சியைப் பருகுபவரும் ஆகிய கழுகுகள் போன்ற சமணர்களால் பேசப்படும் அனல்போன்ற வசவுச்சொற்களைக் கேட்பதுதான் இயல்போ! பார்வதியின் பெரிய உள்ளம் தடுமாறும்படி, பெருமானுக்கு மதயானையின் தோலையன்றிப் (போர்ப்பதற்கு) வேறு ஒன்றும் இல்லையோ?

kariya mana-c-caman kāti-y- ātu kalukkalāl
eriya vacav(u)unum tanmai yōima vānmakal
periya manamtatu māra vēnti-p-pem mānmata-k-
kariyin uri-y-allat[u] illai yōem pirānukkē. 9

Is it characteristic of our Lord,
To consume the blazing reproach
Of the dark minded Jains, like the vultures,
Who revel on fermented gruel?
Is there nothing [to drap His frame]
But the skin of musty pachyderm
To bewilder the lofty heart of Pārvati?

1. The first two lines are very important to know something about the position of Jains during the times of Ārūrar. He accuses them for their censuring speech and reproaches

against Śiva. But, he himself abuses them as **vultures** [kaḻukkaḷ], indulging in the excessive drinking of gruel, and dark hearted. Though the early apostles of Śaivism suppressed the dominance of Jains and also Buddhists, still their presence was continued during the period of Ārūrar. War of words was, perhaps, a common practice between Jainism and Buddhists on one hand and Śaivaites on the other, as inferred from this hymn also.

2. The word *vacavu* is the people's language, meaning abuse. It is derived from **vaital.**

455

காய்சின மால்விடை மாணிக் கத்(து)எம் கறைக்கண்டத்(து)
ஈசனை ஊரன் எட்டோ(டு) இரண்டு விரும்பிய
ஆயின சீர்ப்பகை ஞானியப் பன்அடித் தொண்டன்தான்
ஏசின பேசுமின் தொண்டர் காள்எம் பிரானையே. 10

தொண்டர்களே*!* காயும் சினத்தையுடைய பெரிய எருதினை ஏறும் மாணிக்கம் ஆகிய எம் நீலகண்ட சிவனை, அவன் வழிவழித் தொண்டனும் வனப்பகை ஞானிக்கு அப்பனும் ஆகிய ஆரூரன் விரும்பிப் பாடினவும், ஏசிப் பாடினவும் ஆகிய இவ்வெட்டும் இரண்டும் ஆன இப்பத்துப் பாடல்களினால் எம்பிரானைப் பேசுங்கள் *(*-பாடுங்கள்*)*.

kāycaṉa mālviṭai māṇik katt[u]em kaṟai-k-kaṇṭatt[u]
īcaṉai ūraṉ eṭṭōṭ[u] iraṇṭu virumpiya
āyiṉa cīr-p-pakai ñāṉi-y-ap paṇaṭi-t- toṇṭaṉtāṉ
ēciṉa pēcumiṉ toṇṭar kāḷem pirāṉaiyē. *10*

Of our Īśa, the Ruby with tainted throat
And His bull with glowing anger
Ūraṉ, the father of famed Pakaiñāṉi
Also the heriditary servitor composed
These eight and two on Him,
With love and in abusive words,
Oh servitors! pray utter them.

1. The word *īcaṉ* [Īśa] means 1. Ruler-āṇṭavaṉ and 2. Possessor of wealth-celvaṉ.
2. The usage **eṭṭōṭu iraṇṭu** is one way of counting the number ten. In the mystical language eṭṭu *(அ)* denotes the Lord and iraṇṭu *(உ)* denotes His consort. Vide *Tiruvācakam*, 5.5.9.
3. The word *ēciṉa* denotes the vañca-p-pukaḻcci, as already explained.

The specific features of the Decad

1. Like the hymns of the preceding decad, those of this decad are conditioned by the same number of syllabic letters, with one or two exceptions, perhaps due to copyist's error.
2. The decad got its name from the beginning words of the first hymn, like aṇṭa-p-pakuti in the *Tiruvācakam*.
3. The dominant refrain, **empirāṉukkē** occurs in the end of every hymn, except the hymns 3, 4, 5 and 10 where it is slightly changed as "empirāṉaiyē".
4. The hymns are not directly addressed to the Lord, but delineate His greatness and attributes in a language which at the surface level seems to be a reproach, but in the deep structure reveals His unique glory.
5. Some hymns are addressed to the devotees, requesting them not to indulge in derogatory and harsh words against the Lord [3, 4, 10].
6. The metrical perfection and melodious expression are characteristic of the hymns in this decad.
7. The immanent and also transcendental natures of Śiva are beautifully presented in some hymns [6, 7, 8].
8. References to the Bhikṣāṭāna form and Tiripurāntaka mūrti are many in this decad.
9. Ārūrar noted in the ninth hymn the unconventional behaviour of the heretical Jains, throwing some light on the religious condition of his period.
10. Vaṉa-p-pakai, the adopted daughter of Ārūrar is named in the last hymn as "Pakai-ñāṉi", the first word reminding her original name while the second word **ñāṉi** seems to be the name of Ārūrar's mother, Icaiñāṉi. Since it is the habit of the Tamils to name the female child after the grand mother, Ārūrar should have called Vaṉappakai as **Pakaiñāṉi.**

    Vaṉa-p-pakai, is mentioned in the last hymn as Pakaiñāṉi. The first part of the word stands for the original name Vaṉappakai, and the second part along with 'appaṉ' (ñāṉiappaṉ) means the 'spiritual father'. The Dharmapuram Edition explains the coinage of the word thus.

11. Though the fruits of the recital of the decad are not mentioned in the last hymn, it is understood that singing the hymns in the worship is itself sufficient.

A note on the *talam*

45. Tiru-v-āmāttūr

Tiru-v-āmāttūr lays on the northern banks of River Pampai, 6 k.m. northwest to the Villupuram junction. It has been sanctified by the hymns of Tiruñāṉa campantar [II 44, 50] and Tirunāvukkaracar [V 44; VI 9] before Ārūrar composed his hymns on this sthala [VII 45]. In the hymns, the Lord is hailed as **Āmāttūr ammāṉ** [II 44:1-9, 11; II 50:1-11], **Āmāttūr Araṉ** [V 44:1-2], **Āmāttūr Aḻakaṉ** [V 44:3], Aḻakiyar [VI 9.1-10] and "Āmāttūr Aṭikaḷ" [VII 45:1-3, 7, 9], **Āmāttūr Aiyan** [VI 9.1, 3-10; VII 45.4, 5, 8] and Āmāttūr Aṇṇal' [VII 45.11]. In the temple inscriptions, the Lord is variously known as **Tiru-v-āmāttūr Āḻvār, Tiru-v-āmāttūr Āḷuṭaiya Aḻakiya tēvar, Tiru-v-āmāttūr uṭaiya Paramacuvāmi** and **Tiru-v-āmāttūr uṭaiya Perumāṉaṭikaḷ**. Cēkkiḻar calls the Lord, **Āmāttūr Aḻakar** [XII 29.293]. The goddess gets the name Muttaiveṉṟa Muṟuvalāḷ. It is essential to note that **Iraṭṭai-p-pulavar** [1400 A.D.] has composed a prabandha, ***Tiru-v-āmāttūrk kalampakam***, in praise of the presiding god. Dandapāṇi Swāmigaḷ, the author of *Pulavar Puranam* and thousands of vannam poets lived here for a long time and attained beautitude.

The inscriptions of Parāntaka I, Rājarāja I, Rājendra I and his descendents disclose the details of various endowments including the gifts of tax-tree lands and gold coins for the effective and efficient administration of the temple. It is learnt that during the reign of Parāntaka I, the original brick temple was throughly changed and rebuilt with granite stones under the guidance of the great architect and sculptor, a native of Tiruvāmāttūr whose name is given as **Arukūrtaccaṉ Nārāyaṇaṉ Vēṟkantan** alias **Tiru-v-āmāttūr Ācāriyan**. Special endowments were also made for the recital of Tiru-p-patikams at the morning, noon and evening worship of the Lord. For this purpose, 16 blind men and two guides were also employed. Kulōttunga III appointed **Rājarāja Piccan** alias **Poyyāta cēvaṭi tēvakaṇanātaṉ** and his relatives for the same purpose.

The temple seems to be very ancient, as evidenced from the reference found in one of the hymns of Tirunāvukkaracar, revealing that the epic hero, Rama himself offered worship to the Lord of this shrine [V 44.5], who came to be known as **Abhirāmeśvarar**.

When Ārūrar left Caṅkiliyar of Tiruvoṟṟiyūr, breaking his promise to live with her, and commenced his pilgrimage to the northern shrines, he lost his two eyes. However, the Lord of Kāñci, on listening to his repenting hymns, condescended to restore the eye-sight on the left side. With the power of one eye, he visited many temples and reached Tiru-v-āmāttūr, with full of fertile lands, swarmed by hamsa birds and composed this decade [vide XII 29.277-293].

45. திருவாமாத்தூர் பண்: கொல்லிக்கௌவாணம்

456

காண்டனன் காண்டனன் காரிகை யாள்தன் கருத்தனாய்
ஆண்டனன் ஆண்டனன் ஆமாத் தூர்எம் அடிகட்(கு)ஆள்
பூண்டனன் பூண்டனன் பொய்யன்று சொல்லுவன் கேண்மின்கள்
மீண்டனன் மீண்டனன் வேதவித்(து) அல்லாதவர்கட்கே. 1

உமையம்மையின் உள்ளத்தில் இருப்பவனாகிய, ஆமாத்தூரில் கோயில் கொண்டுள்ள பெருமானைக் கண்டுகொண்டேன், கண்டுகொண்டேன். என்னைத் தன் அடியவனாக ஏற்றுக்கொண்டு ஆண்டுகொண்டான், ஆண்டுகொண்டான். அவனுக்கு அடிமை பூண்டேன், அடிமை பூண்டேன். இது பொய் அன்று. சொல்லுகிறேன், கேளுங்கள். மறைஞானம் வாய்க்கப் பெறாதவர்களிடமிருந்து மீண்டேன், மீண்டேன்.

45. Tiru-v-āmāttūr Paṇ: Kolli-k-kauvāṇam

kāṇṭaṉaṉ kāṇṭaṉaṉ kārikai yāḷtaṉ karuttaṉāy
āṇṭaṉaṉ āṇṭaṉaṉ āmāt tūrem aṭikaṭk[u]āḷ
pūṇṭaṉaṉ pūṇṭaṉaṉ poy-y-aṉṟu colluvaṉ kēṇmiṉkaḷ
mīṇṭaṉaṉ mīṇṭaṉaṉ vētavitt[u] allātavarkkē. *1*

I envisioned Him, I envisioned Him,
Who dwells in the thought of the Damsel;
He, the Lord of Āmāttur
Ruled me, ruled me, for ever,

I assumed the role, I assumed the role
To Him as a servitor,
Not a lie that I utter,
Please lend your ears!
I turned away, I turned away
From those, not learned in the Vedas.

1. The regular word *kaṇṭaṉaṉ* is elongated as kāṇṭaṉaṉ, to keep symmetrical assonance with the initial word of the following lines. The first word in each line of the stanza is repeated to stress the point. This pattern is followed in the whole patikam.
2. The word *kārikaiyāḷ* generally means a beautiful damsel. Here, it denotes the goddess, Pārvati.
3. The word *vētavittu* means the experts in the Vedic lore. The last line speaks of the glory of the Vedic path and Sundarar ignoring those who do not follow it.

457

பாடுவன் பாடுவன் பார்ப்பதி தன்னடி பற்றிநான்
தேடுவன் தேடுவன் திண்ணெனப் பற்றிச் செறிதர
ஆடுவன் ஆடுவன் ஆமாத் தூர்எம் அடிகளைக்
கூடுவன் கூடுவன் குற்றம(து) அற்(று)என் குறிப்பொடே. 2

பார்வதி தேவியின் திருவடியைப் பற்றிக்கொண்டு யான் பாடுவேன், பாடுவேன்; உறுதியாகப்பற்றிக் கொள்வதற்கு அவனைத் தேடுவேன், தேடுவேன்; (தேடியபின்) அவனொடு அணைதற்கு ஆடுவேன், ஆடுவேன். என் குறிப்பின் வண்ணம் குற்றங்கள் நீங்கி ஆமாத்தூரில் எழுந்தருளியுள்ள எம் தலைவனைக் கூடுவேன், கூடுவேன்.

pāṭuvaṉ pāṭuvaṉ pār-p-pati taṉṉaṭi paṟṟināṉ
tēṭuvaṉ tēṭuvaṉ tiṇ-ṇ-eṉa-p- paṟṟi-c- ceṟitara
āṭuvaṉ āṭuvaṉ āmāt tūrem aṭikaḷai-k-
kūṭuvaṉ kūṭuvaṉ kuṟṟamat[u] aṟṟ[u]eṉ kuṟippoṭē. 2

I sing, I sing of Pārvati,
Holding fast to Her feet;
I search for Him, I search for Him,
To catch Him firmly;
I dance, I dance to be united
With the Lord of Āmāttūr;
I embrace Him, I embrace Him,
As per my intention
After rooting out my defects.

1. Generally and normally the term 'Pārppati' in the first line stands for Pārvati, the consort of Śiva. Others also have used this word in the same sense. (Vide Māṇikkavācakar, 'Pārppatiyaip pakai cāṟṟiya takkaṉai' - *Tiruvācakam*, VIII 14.8]. The commentator (Dharmapuram Edition of VII Tirumurai, 1964, p.353) has split the word as Pār and Pati and annotated to mean the Lord of the world'. This interpretation, though seemingly forced, fits in, as Sundarar always directly refers to the feet of the Lord.
2. Since Ārūrar adopted the path of yoga and hence, the expressions are to be understood in the light of Yoga śāstra.

458

காய்ந்தவன் காய்ந்தவன் கண்ணழ லால்அன்று காமனைப்
பாய்ந்தவன் பாய்ந்தவன் பாதத்தி னால் அன்று கூற்றத்தை
ஆய்ந்தவன் ஆய்ந்தவன் ஆமாத் தூர்எம் அடிகளார்
ஏய்ந்தவன் ஏய்ந்தவன் எம்பி ராட்டியைப் பாகமே. 3

அன்று காமனை நெற்றிக்கண்ணில் எழுந்த (ஞானக்) கனலினால் காய்ந்தவன்; அன்று யமனைப் பாதத்தினால் பாய்ந்து அழித்தவன்; ஆமாத்தூரில் எழுந்தருளியுள்ள எம் பெருமான் எல்லாவற்றையும் ஆராய்ந்தவன்; எம்பெருமாட்டியாகிய உமையினை ஒருபாகத்தில் பொருந்தியவன்.

kāyntavaṉ kāyntavaṉ kaṇ-ṇ-aḻa lālaṉṟu kāmaṉai-p-
pāyntavaṉ pāyntavaṉ pātatti nālaṉṟu kūṟṟattai
āyntavaṉ āyntavaṉ āmāt tūrem aṭikaḷār
ēyntavaṉ ēyntavaṉ empi rāṭṭiyai-p- pākamē. 3

With the blazing fire of His [central] eye,
That day He burnt, He burnt Kāma;
Yore He pounced, He pounced
With His leg on Death;
He studied, He studied everything-
Our Lord of Āmāttūr,
He has united, He has united
In His part, our Goddess.

1. The first line glorifies the manifestation of the Lord as **Kāmāri**.
2. The second line refers to **Kālasamhāra** form.
3. The lord is said to have studied every thing in order to reveal the knowledge to the world through His disciples. Perhaps, the third line refers to **Dakṣiṇāmūrti form.**
4. The fourth line indicates the **Umābhāgamūrta.**

459

ஓர்ந்தனன் ஓர்ந்தனன் உள்ளத்துள் ளேநின்ற ஒண்பொருள்
சேர்ந்தனன் சேர்ந்தனன் சென்று திருவொற்றி யூர்புக்குச்
சார்ந்தனன் சார்ந்தனன் சங்கிலி மென்தோள் தடமுலை
ஆர்ந்தனன் ஆர்ந்தனன் ஆமாத் தூர்ஐயன் அருளதே. 4

என் உள்ளத்துள் நிலைபெற்றுள்ள ஒளிபொருந்திய பொருளை உணர்ந்து கொண்டேன், உணர்ந்து கொண்டேன்; அப்பொருளைச் சேர்ந்தேன், சேர்ந்தேன். சென்று திருவொற்றியூர் புகுந்து சங்கிலியின் மெல்லிய தோளையும் பணை முலையினையும் பொருந்தினேன், பொருந்தினேன். ஆமாத்தூரில் எழுந்தருளியுள்ள தலைவனின் அருளின் இன்பத்தைத் துய்த்தேன், துய்த்தேன்.

ōrntaṉaṉ ōrntaṉaṉ uḷḷattuḷ ḷēniṉṟa oṇporuḷ
cērntaṉaṉ cērntaṉaṉ ceṉṟu tiru-v-oṟṟi yūrpukku-c-
cārntaṉaṉ cārntaṉaṉ caṅkili meṉtōḷ taṭamulai
ārntaṉaṉ ārntaṉaṉ āmāt tūraiyaṉ aruḷatē. 4

I discerned, I discerned the shining truth
That stands within my heart;
I attained, I attained the same;
I went and entered into Triuvoṟṟiyūr,
I joined, I joined the soft-shoulders
And big breasts of Caṅkili;
I enjoyed, I enjoyed the grace
Of the Lord of Āmāttūr.

1. The words *ōrtal* and *cērtal* are concerned with the yogic parlance.
2. The last two lines indicate that the family life is helpful to the attainment of spiritual bliss. It may also mean that even for the enjoyment of conjugal life, the Lord's grace is essential.

460

வென்றவன் வென்றவன் வேள்வியில் விண்ணவர் தங்களைச்
சென்றவன் சென்றவன் சில்பலிக்(கு) என்று தெருவிடை
நின்றவன் நின்றவன் நீதி நிறைந்தவர் தங்கள்பால்
அன்றவன் அன்றவன் செய்யருள் ஆமாத்தூர் ஐயனே.

(தக்கன் செய்த) யாகத்தில் கலந்து கொள்ள வந்த தேவர்களை வென்றவன்; தெருவிடைச் சிலவாகிய பிச்சைக்கு என்று நடந்தவன்; நீதி நிறைந்தவர்களிடம் விளங்கித் தோன்றுபவன். ஆமாத்தூரில் எழுந்தருளியுள்ள தலைவன் ஆகிய அவன் (எனக்குச்) செய்த அருள் (அவனை அடைந்த) அன்றேதான்! அன்றேதான்!

veṉṟavaṉ veṉṟavaṉ vēḷviyil viṇṇavar taṅkaḷai-c-
ceṉṟavaṉ ceṉṟavaṉ cilpalikk[u]eṉṟu teru-v-iṭai
niṉṟavaṉ niṉṟavaṉ nīti niṟaintavar taṅkaḷpāl
aṉṟ[u]avaṉ aṉṟ[u]avaṉ cey-y-aruḷ āmāttūr aiyaṉē.

He won, He won the celestials at the sacrifice,
He trod, He trod through the streets for trivial alms
He was transparent, He was transparent,

For those with full of good conduct;
That very day, That very day, (I reached)
The Lord of Āmāttūr
Showered His grace [on me].

1. To suppress the pride of Dakṣa, the Lord created Vīrabhadra and hence the latter's success is figuratively attributed to the Lord Himself in the first line. And the celestials who attended the sacrifice organized by Dakṣa were also punished.

2. The third line underscores the essential requirement of ethical preparation for the realisation of the Supreme Reality, within one's consciousness.

3. The word *Aṉṟavaṉ* occurring in the fourth line is commented by others to mean, "He is not', 'He is not'. Here, the word **aṉṟu** means that day. Ārūrar recalls that day when the Lord of Āmāttur bestowed His grace (cey-y-aruḷ) on him; **Aṉṟu** also means **just then** [-அப்போது].

461

காண்டவன் காண்டவன் காண்டற்(கு) அரிய கடவுளாய்
நீண்டவன் நீண்டவன் நாரணன் நான்முகன் நேடவே
ஆண்டவன் ஆண்டவன் ஆமாத் தூரையும் எனையும்ஆள்
பூண்டவன் பூண்டவன் மார்பில் புரிநூல் புரளவே. 6

(எல்லாப் பொருள்களையும்) காண்கிறவன், காண்கிறவன். நாரணனும் நான்முகனும் (முறையே அடிஎ்யபும் முடியையும்) தேடியும் காண்பதற்கு அரிய கடவுளாய் நீண்டவன்; ஆமாத்தூரையும் என்னையும் ஆளாக ஆண்டு கொண்டவன்; மார்பில் முப்புரிநூல் புரளும்படி அணிந்தவன்

kāṇṭavaṉ kāṇṭavaṉ kāṇṭaṟk[u] ariya kaṭavuḷāy
nīṇṭavaṉ nīṇṭavaṉ nāraṇaṉ nāṉmukaṉ nēṭavē
āṇṭavaṉ āṇṭavaṉ āmāt tūraiyum eṉaiyumāḷ
pūṇṭavaṉ pūṇṭavaṉ mārpil purinūl puraḷavē. 6

He has seen, He has seen [all things];
The God, rare to be seen
Extended above, extended above

While Nāraṇaṉ and Nāṉmukaṉ searched
He is the Ruler, He is the Ruler
Of Āmāttūr and myself as His man;
He has worn, He has worn
The twisted thread, rolling in His chest.

1. As in the first line of the first hymn of this patikam, here in the first line the word *kaṇṭavaṉ* is elongated as *kāṇṭavaṉ* i.e. He who has seen. The Lord is seeing everything, without being seen by others. He is the overseer.
2. The basic word *nīḷ* of nīṇṭavaṉ means to lengthen. Here, it indicates the ever-increasing growth of His head and feet, not cognized by Brahma and Viṣṇu.
3. The word *tēṭa* has become nēṭa, to search.

462

எண்ணவன் எண்ணவன் ஏழ்உல கத்(து)உயிர் தங்கட்குக்
கண்ணவன் கண்ணவன் காண்டும்என் பார்அவர் தங்கட்குப்
பெண்ணவன் பெண்ணவன் மேனியோர் பாகமாம் பிஞ்ஞகன்
அண்ணவன் அண்ணவன் ஆமாத் தூர்எம் அடிகளே. 7

ஏழுலகிலும் உள்ள உயிர்களுக்குக் கருத்தாய் உள்ளவன்; (அவனைக்) காணவேண்டும் என்னும் ஆர்வலர்களுக்குக் கண்ணாய் (-ஞானக்கண்) உள்ளவன்; மேனியில் ஒருபாகம் பெண் ஆனவன்; தலைக்கோலம் உடையவன். ஆமாத்தூரில் எழுந்தருளியுள்ள எம் அடிகள் அணுக்கமானவன், அணுக்கமானவன்.

eṇ-ṇ-avaṉ eṇ-ṇ-avaṉ ēḻula katt[u]uyir taṅkaṭku-k-
kaṇ-ṇ-avaṉ kaṇ-ṇ-avaṉ kāṇṭumeṉ pāravar taṅkaṭku-p-
peṇ-ṇ-avaṉ peṇ-ṇ-avaṉ mēṉi-y-or pākamām piññakaṉ
aṇṇavaṉ aṇṇavaṉ āmāt tūrem aṭikaḷē. 7

He is the thought, He is the thought
For all beings of sevenfold world;
He is the eye, He is the eye

To those, aspiring to see Him;
He is a woman, He is a woman
In one half of His frame;
He is the Destroyer [-piññaka];
He is close, He is close (to all),
Our Master of Āmāttūr!

1. The word *eṇ* means to think, number, and thought. The Lord becomes the thought of all beings. He gives the power of thought to the beings, according to their merits.
2. He is the eye of the souls, as indicated in the second line. In this context, it is pertinent to quote the passage of Tirunāvukkaracar's hymn:

   "avanaruḷē kaṇṇāka-k-kāṇin allāl" [VI 97.10].

   Further, the eleventh aphorism of *Śivajñāna bodham* endorses the same view.
3. The word *Piññakaṉ* is derived from Pinjaka, meaning the destroyer. Piññakam also means head ornament. Then, the Lord is said to have crescent moon, the Ganges, serpent etc., as His crown ornaments.
4. The word *aṇṇavaṉ* is derived from the root aṇ which means close, near. Aṇṇavaṉ may also mean elder brother. Elsewhere, the Lord is also addressed as aṇṇā [VII 1.6].

463

பொன்னவன் பொன்னவன் பொன்னைத்தந்(து) என்னைப் போகவிடா
மின்னவன் மின்னவன் வேதத்தின் உட்பொருள் ஆகிய
அன்னவன் அன்னவன் ஆமாத்தூர் ஐயனை ஆர்வத்தால்
என்னவன் என்னவன் என்மனத்(து) இன்புற்(று) இருப்பனே. 8

பொன் போன்றவன் பொன் போன்றவன்; எனக்குப் பொன்னை வழங்கித் தன்னைவிட்டுப் போகவிடாதவன்; மின்னல் போன்றவன், மின்னல் போன்றவன்; வேதத்தின் உட்பொருளாக விளங்கும் அத்தன்மையன் அத்தன்மையன்; ஆமாத்தூரில் எழுந்தருளியுள்ள தலைவனை ஆர்வத்தினால் எனக்குரியவன் எனக்குரியவன் என்று என் மனத்தில் இன்புற்று இருப்பேன்.

poṉṉavaṉ poṉṉavaṉ poṉṉai-t-tant[u] eṉṉai-p- pōkaviṭā
miṉṉavaṉ miṉṉavaṉ vētattiṉ uṭporuḷ ākiya
aṉṉavaṉ aṉṉavaṉ āmāttūr aiyaṉai ārvattāl
eṉṉavaṉ eṉṉavaṉ eṉmaṉatt[u] iṉpuṟṟ[u] iruppaṉē. 8

He is gold, He is gold;
He gave me gold, not allowing me to depart,
He is the flash of lightning,
He is the flash of lightning;
His nature is such, His nature is such
To be the esoteric sense of Vedas;
He is mine, He is mine,
Out of love, I enjoy Him in my mind.

1. The Lord is resplendent with the radiance of gold and hence the description "Poṉ-ṉ-avaṉ". Elsewhere, Ārūrar addressed Him as **Poṉṉār mēṉiyaṉ** [VII 24.1].
2. He is the lightning in the darkness of empirical life and hence the expression, "miṉ-ṉ-avaṉ" in the second line.
3. Normally, the world and all beings are said to be the possession of the Lord. But, here in the last line out of immense love, Ārūrar claims the Lord to belong to him.

464

தேடுவன் தேடுவன் செம்மலர்ப் பாதங்கள் நாள்தொறும்
நாடுவன் நாடுவன் நாபிக்கு மேலேயோர் நால்விரல்
மாடுவன் மாடுவன் வன்கை பிடித்து மகிழ்ந்துளே
ஆடுவன் ஆடுவன் ஆமாத் தூர்எம் அடிகளே. 9

திருஆமாத்தூரில் எழுந்தருளியுள்ள அடிகளின் செந்தாமரை மலர் போன்ற திருவடிகளை நாள்தோறும் தேடுவேன்; உந்திக்குமேல் நான்குவிரற்கிடை அளவில் உள்ள இடத்தில் தியானிப்பேன்; அவரோடு இணைவேன்; அவர்தம் வலிய கையினைப் பிடித்து இன்புற்று உள்ளத்து ஆடுவேன்.

tēṭuvaṉ tēṭuvaṉ cemmalar-p- pātaṅkaḷ nāḷtoṟum
nāṭuvaṉ nāṭuvaṉ nāpi-k-ku mēlē-y-or nālviral
māṭuvaṉ māṭuvaṉ vaṉkai piṭittu makiḻntuḷē
āṭuvaṉ āṭuvaṉ āmāt tūrem aṭikaḷē. 9

I shall search, I shall search
Everyday for His lotus feet;
I shall focus, I shall focus
Everyday on the plexus,
Four fingers above the belly-button!
I shall join Him, I shall join Him,
The Master of Āmāttūr,
Grasping His sturdy hand
I shall dance, I shall dance
Rejoicing in my heart!

1. According to the Yoga sastra of Patanjali and also of the Siddhas, there are sixfold plexus between the last vertebra and the middle of the eye brows, and proper concentration and meditation at each point would enable the aspirant to attain unusual spiritual powers and attainments. The highest centre is in the brain, called sahasrāra, the container of the immortal ambrosia. The basic plexus at the end of spinal Cord is called Mūlādhāra, the next higher centre is Svādhisthāna. The navel centre is known as Maṇipūraka. The area, indicated in the second line of this hymn, is the fourth centre Anāhata. The centre around the neck is Viśddhi and the plexus between the eye brows is named Ājñā.

   Ārūrar's experience as a yogi at the concentration of the fourth centre is indicated in the last three lines.

2. The word *māṭṭuvaṉ* has become māṭuvaṉ, due to metrical exigency.

465

உற்றனன் உற்றவர் தம்மை ஒழிந்(து)உள்ளத்(து) உள்பொருள்
பற்றினன் பற்றினன் பங்கயச் சேவடிக் கேசெல்ல
அற்றனன் அற்றனன் ஆமாத்தூர் மேயான் அடியார்கட்(கு)ஆள்
பெற்றனன் பெற்றனன் பெயர்த்தும் பெயர்த்தும்பிற வாமைக்கே. 10

உறவினர்களைத் துறந்து, உள்ளத்தில் விளங்கும் மெய்ப்பொருளை அடைந்தேன். அதனைப் பற்றிக்கொண்டேன், பற்றிக் கொண்டேன். இறைவனின் தாமரைமலர் போன்ற சிவந்த திருவடிகளை அடைய, ஏனைய தடைகளையும் அறுத்தனன், அறுத்தனன். மீண்டும் மீண்டும் பிறவாமையின் பொருட்டுத் திருவாமாத்தூரில் மேவியுள்ள பெருமானின் அடியவர்களுக்குத் தொண்டனாகும் பேறு பெற்றனன், பெற்றனன்.

uṟṟaṉaṉ uṟṟavar tammai oḻint[u]uḷḷatt[u] uḷporuḷ
paṟṟiṉaṉ paṟṟiṉaṉ paṅkaya-c- cēvaṭik kēcella
aṟṟaṉaṉ aṟṟaṉaṉ āmāttūr mēyāṉ aṭiyārkaṭk[u]āḷ
peṟṟaṉaṉ peṟṟaṉaṉ peyarttum peyarttumpiṟa vāmaikkē. 10

Cast off the kith and kin,
Within my heart the reality I attained;
I caught hold of it, I caught hold of it;
For reaching His lotus rosy feet,
I cut off, I cut off [other impediments];
To the servitors of the abiding Lord of Āmāttūr
I got, I got [the rare privilege]
Of becoming their servant,
To desist from the process of transmigration.

1. In the ultimate stage, renunciation is recommended to realise the self luminous Supreme Being, as understood from the first line.
2. The Lord is the only prop and support, to cut the clinging towards mundane life, as noted in the second line. Vide *Tirukkuṟaḷ* 350.
3. The belief in the rebirths according to one's karma and the way out from the entanglement of karmic life are evidenced in the last line.

466

ஐயனை அத்தனை ஆளுடை ஆமாத்தூர் அண்ணலை
மெய்யனை மெய்யர்க்கு மெய்ப்பொரு ளான விமலனை
மையனை மையணி கண்டனை வன்தொண்டன் ஊரன்சொல்
பொய்யொன்றும் இன்றிப் புலம்புவார் பொற்கழல் சேர்வரே. 11

யாவர்க்கும் தலைவனும், தந்தையும், உண்மையானவனும், மெய்யன்பர்கட்கு, மெய்ப் பொருளாக உள்ள (இயல்பாகவே) குற்றமற்றவனும், நடுவாக உள்ளவனும் கருமை அணிந்த கண்டத்தினனும் ஆகிய ஆமாத்தூர் அண்ணலை, வன்தொண்டன் ஆகிய ஆரூரன் பாடிய சொற்களை வஞ்சனை சிறிதும் இன்றிப் பாடிப்புலம்புகின்ற பத்தர்கள் அவனுடைய பொன் போன்ற திருவடிகளைச் சேர்வர்.

aiyaṉai attaṉai āḷuṭai āmāttūr aṇṇalai
meyyaṉai meyyarkku mey-p-poru ḷāṉa vimalaṉai
maiyaṉai maiyaṇi kaṇṭaṉai vaṉtoṇṭaṉ ūraṉcol
poy-y-oṉṟum iṉṟi-p- pulampuvār poṟkaḻal cērvarē. 11

Those, who cry penitantly
Devoid of deceit and lie,
The words of Ūraṉ, the rude devotee
In praise of the enslaving Lord of Āmāttūr,
The Master, the Father, the Truth,
The Reality to the really devoted,
The Blotless, the Inner core [of all things]
The Lord with throat bedecked with blackness,
Will attain the Lord's golden feet.

1. The Lord gets the various epithets *aiyaṉ, attaṉ, aṇṇal, meyyaṉ, mey-p-poruḷ, vimalaṉ, maiyaṉ* and *maiyaṇi kaṇṭaṉ*, revealing His immense grace towards the myriad beings.
2. The Lord, by nature is bereft of any blemish and hence the attribute vimalaṉ.

The specific features of the Decad

1. The hymns of this decad are phonologically conditioned, each line consisting of 15 letters, leaving the consonants with some exception of having 14 letters.
2. The repetitive structure of the finite verbs is a special feature of this decad.
3. The fast movement and melody of the hymns are determined not only by the repetition of verbs, but by the pattern of chosen words.
4. Since the verbs in each line of each hymn take the place of a burden, there is no refrain, as we noticed in other decads.
5. The hymns are not direct address to the presiding Lord of Āmāttūr, though they express the yogic experience of Ārūrar that he gained at this temple.
6. The role of the Divine Mother's grace in the spiritual journey of the aspirant is stressed in this decad [2].
7. The reference to Āṟūrar's personal yogic practice, found in the 9th hymn deserves to be compared with its counter part in the second hymn of 44th decad of *Fifth Tirumuṟai.*
8. Ārūrar's conjugal life with Caṅkili of Tiru-v-oṟṟiyūr and his experience of Lord's grace are equally presented in the fourth hymn, suggesting that the ethical household life is not opposed to the spiritual life.
9. Avoidance of rebirth is the main aim of the hymnists and this idea has gained importance in this decad also [10].
10. As noted already, the personal name of Ārūraṉ is shortened as **ūran** for metrical exigency in the last hymn. Since he was rude and crude in his vehement argument, disowning his hereditary indebtedness to the Lord of Veṇṇeynallūr, and finally enslaved by Him, he got the name **vaṉtoṇṭaṉ**, frequently used in the last hymn of many a decad.

A note on the *talam*

46. Tirunākai-k-kārōṇam

Nāka-p-paṭṭiṇam is also called as Nākai in the Tirumurai hymns. It is in the east coast of Colamaṇḍala. Once it was a reputed harbour city, busy for the maritime activities and centre for international trade. Nākai is the name of the sthala, while Kārōṇam, [II 116.1-11; IV 71.2-6, 8, 103.2; VII 46.1-10] the abbreviated form of Kāyārōkaṇam, denotes the shrine of the Lord who being the final destroyer adorned Himself with the body [-kāya] of all the celestials including Indra, Brahma and Viṣṇu, at the time of universal dissolution, indicating His over Lordship and hence got the epithet **Kāyārōkaṇar.** The legend goes that he is known by this name, for He absorbed in Himself the saint Puṇḍarīka with his body. Nākai is one of the three kārōṇa sthalas, the other two being Kāñci and Kuṭantai. The goddess is known as Karuntaṭaṅkaṇṇi, becoming Nilāyatākṣi in Sanskrit. One can easily reach this sacred place either from Tiruvārūr or Kāraikkāl by bus. It has been solemnized by the hymns of Tiruñāṇacampantar [I 84; II 116], Tirunāvukkaracar [IV 71, 103; V 83, VI 22] and Ārūrar [VII 46]. It is one of the *saptaviṭaṅka sthalas.* Atipattar, one of the 63 Nāyanmārs hailed from this city. The Lord is known as **Kārōṇattāṉ** [I 84.1; IV 71.1-7; 103.9; V 83.1], **Kārōṇaṉ** [IV 103.1, 3, 4, 7; V 83.2-10] and **Kārōṇar** [IV 71.9; 103. 5, 6, 8] in the *Tēvāram* hymns. Tiruñāṇacampantar recorded the swarming of boats and ships at the harbour city [I 84.8]. The magnificient mansions added to the natural beauty of Nākai [V 83.1]. During the period of Rājarāja I and Rājēndrā I some Buddhist temples were also built and endowed with liberal grants for the benefit of the traders and pilgrims, surging from South East Asia, including China. The icons of Bodhisattvas and Buddhas were unearthed here by the Department of Tamilnadu state Archeology.

Ārūrar visited Nākai from his favourite city Tiruvārūr and entreated the Lord Kāyārokaṇar to grant him ornaments, jewels, valuable dress, perfumes, delicious food, horse, sword, and the like, taking liberty with Him. Cēkkiḻār recorded that after getting these material benefits, Ārūrar went to various shrines and worshipped the Lord and finally returned back to Tiruvārūr. [vide XII 37.62-63].

46. திருநாகைக்காரோணம் பண்: கொல்லிக்கௌவாணம்

467

பத்(து)ஊர்புக்(கு) இரந்(து)உண்டு பலபதிகம் பாடிப்
பாவையரைக் கிறிபேசிப் படி(று)ஆடித் திரிவீர்
செத்தார்தம் எலும்(பு)அணிந்து சேவேறித் திரிவீர்
செல்வத்தை மறைத்துவைத்தீர் எனக்(கு)ஒருநாள் இரங்கீர்
முத்(து)ஆரம் இலங்கிமிளிர் மணிவயிரக் கோவை
அவைபூணத் தந்(து)அருளி மெய்க்(கு)இனிதா நாறும்
கத்தூரி கமழ்சாந்து பணித்தருள வேண்டும்
கடல்நாகைக் காரோணம் மேவியிருந் தீரே. 1

கடற்கரையின் மருங்கில் உள்ள திருநாகைக் காரோணத்தில் விரும்பி வீற்றிருக்கும் பெருமானே! பலவூர்களிலும் சென்று பல பதிகங்களைப்பாடி பிச்சை ஏற்று உண்டு, (பிச்சையிட வரும் பெண்களிடம்) விளையாட்டாகப் பொய் பேசிக் கரவுகொண்டு திரிவீர். இறந்தவர்களின் எலும்புகளை உடம்பின்மேல் மாலையாகச் சூடி எருதின்மேல் ஏறி அலைவீர். செல்வத்தை எல்லாம் ஒளித்து வைத்துக்கொண்டீர். என் பொருட்டு ஒரு நாள் கூட இரங்கமாட்டீர். யான் அணியும்பொருட்டு முத்துமாலையும், ஒளிவீசும் மாணிக்கமாலையும், வயிரமாலையும் வழங்கியருளி, உடம்பில் பூசிக் கொள்ளுதற்கு நறுமணம் கமழும் கத்தூரியும் சந்தனமும் அளித்தருளுதல் வேண்டும்.

46. Tirunākai-k-kārōṇam Paṇ: Kolli-k-kauvāṇam

patt[u]ūrpukk[u] irant[u]uṇṭu palapatikam pāṭi-p-
pāvaiyarai-k- kiṟipēci-p- paṭiṟ[u]āṭi-t- tirivīr
cettārtam elump[u]aṇintu cē-v-ēṟi-t- tirivīr
celvattai maṟaittuvaittīr eṉakk[u]orunāḷ iraṅkīr
mutt[u]āram ilaṅkimiḷir maṇivayira-k- kōvai
avaipūṇa-t- tant[u]aruḷi meykk[u]iṉitā nāṟum

katturi kamalcāntu panittarula vēntum
katalnākai-k- kārōnam mēvi-y-irun tīrē. 1

Visiting many a hamlet
Begged for alms and fed with the same
Sung many hymns,
Cutting playful jokes with the damsels
And uttering deceitful words
Oh Lord, You ramble!
Bedecked with the bones of the dead,
Mounting on Your bull,
You saunter!
Concealed Your wealth!
Even for a day
Never did You pity me!
Be gracious to grant me
Garland of pearls, wreath of shining gems,
String of shimmering diamonds;
Pray, endow me with fragrant musk
And redolent sandal paste, pleasant to my body,
Oh Lord, willingly abided at Kārōṇam
Of Nākai beside the sea.

1. Though number *pattu* in the first line denotes ten, it means many.
2. *Patikam* generally means a decad. Here, it means many hymns.
3. The word *kiri* occurs in the sense of joke or false words, vide *Tiruvācakam* 5.4.2; 8.6; 13.8 etc.
4. The word *patiru* occurred already in the *Tirukkural* [91, 271]. It means deceit.

468

வேம்பினொடு தீங்கரும்பு விரவியெனைத் தீற்றி
விருத்திநான் உமைவேண்டத் துருத்திபுக்(கு)அங்(கு) இருந்தீர்
பாம்பினொடு படர்சடைகள் அவைகாட்டி வெருட்டிப்
பகட்டநான் ஒட்டுவனோ பலகாலும் உழன்றேன்
சேம்பினொடு செங்கழுநீர் தண்கிடங்கில் திகழும்
திருவாரூர் புக்கிருந்த தீவண்ணர் நீரே
காம்பினொடு நேத்திரங்கள் பணித்தருள வேண்டும்
கடல்நாகைக் காரோணம் மேவியிருந் தீரே. 2

கடற்கரையின் மருங்கில் உள்ள திருநாகைக் காரோணத்தில் விரும்பி வீற்றிருக்கும் பெருமானே! *(கசக்கும்)* வேம்பினையும் இனிக்கும் கரும்பினையும் கலந்து உண்ணச் செய்து, எனக்குரிய பிழைப்பினை உம்மிடம் யான் வேண்டவும், திருத்துருத்திக்குச் சென்று அங்கே தங்கிவிட்டீர். பாம்புகளுடன் படர்ந்த சடைகளையும் காண்பித்து அஞ்சச் செய்து மயக்குதற்கு நான் இசைவனோ? பலமுறையும் துன்புற்றேன். சேம்பும் செங்கழுநீரும் குளிர்ந்த அகழியில் திகழும் திருவாரூரில் புகுந்து விளங்கும் அனல் வண்ணரே! நீர் எனக்குக் காம்பு, நேத்திரம் ஆகிய பட்டாடைகளை வழங்கியருள வேண்டும்.

vēmpiṉoṭu tīṅkarumpu viravi-y-eṉai-t- tīṟṟi
viruttināṉ umaivēṇṭa-t- turuttipukk[u]aṅk[u] iruntīr
pāmpiṉoṭu paṭarcaṭaikaḷ avaikāṭṭi veruṭṭi-p-
pakaṭṭanāṉ oṭṭuvaṉō palakālum uḻaṉṟēṉ
cēmpiṉoṭu ceṅkaḻunīr taṇkiṭaṅkil tikaḻum
tiruvārūr pukkirunta tīvaṇṇar nīrē
kāmpiṉoṭu nēttiraṅkaḷ paṇittaruḷa vēṇṭum
kaṭalnākai-k- kārōṇam mēvi-y-irun tīrē. 2

You fed me
With the blend of bitter neem
And sweet sugar-cane;
I begged You for my sustenance,
Yet You entered Turutti
And halted there;
Could I allow You to frighten and wheedle me
With Your show of serpents and sprawling locks?

You, radiant with fire hue
Entered and settled at Tiru-v-ārūr,
Surrounded by the cool moat,
Where prosper the kales root and red-lilies;
Pray, be gracious to provide me
With the fascinating silken clothes
Oh Lord, willingly abided at Kārōṇam
Of Nākai beside the sea.

1. Just like the physician administers the bitter medicine as well as the sugar-coated pills to the patients to cure the disease, the Lord also gives the unsavoury and pleasant experiences to the souls to nutralise the effects of their deeds. This idea is illustrated in the first line through the feeding of Ārūrar both margosa and sugarcane.
2. Turutti is one of the Śiva sthalas, very near to Courtalam in Cola deśa. Ārūrar composed two decads on this sacred place [18, 74].
3. The natural beauty of Tiru-v-ārūr is also depicted in this hymns.
4. The words *kāmpu* and *nettiram* in the last line do not mean respectively the staff and spectacles, but the valuable silk clothes, as understood from the Maṇipravāḷa commentaries on *Nālāyirattivya pirapantam* [*Tamil Lexicon*, p.870; p.2354].

469

பூண்பதுஓர் இளவாமை பொருவிடைஒன்(று) ஏறிப்
பொல்லாத வேடம்கொண்(டு) எல்லாரும் காணப்
பாண்பேசிப் படுதலையில் பலிகொள்கை தவிரீர்
பாம்பினொடு படர்சடைமேல் மதிவைத்த பண்பீர்
வீண்பேசி மடவார்கை வெள்வளைகள் கொண்டால்
வெற்பரையன் மடப்பாவை பொறுக்குமோ சொல்லீர்
காண்(பு)இனிய மணிமாடம் நிறைந்தநெடு வீதிக்
கடல்நாகைக் காரோணம் மேவியிருந் தீரே. 3

காட்சிக்கு இனிய மணிமாடங்கள் நிறைந்துள்ள நீண்ட வீதிகளையுடையதும், கடற்கரையின் மருங்கில் இருப்பதுமாகிய திருநாகைக் காரோணத்தில் விரும்பி வீற்றிருக்கும் பெருமானே! நீர் பூண்டிருப்பது ஒரு இளம் ஆமை ஓடு. பொருகின்ற எருது ஒன்றின்மேல் அமர்ந்து பொல்லாத வேடம் தாங்கி எல்லாரும் காணும்படி இச்சகம் பேசி மண்டையோட்டில் பிச்சை ஏற்றலை விடமாட்டீர். பாம்பினொடு பிறைமதியைப் படர்ந்த சடைமேல் சூடிய பண்பினை உடையீர்! வீண் சொற்களைப் பேசிப் பிச்சையிடவரும் பெண்களின் வெள்ளிய வளையல்களைக் கவர்ந்தால், இமவான் மகளாகிய பார்வதி பொறுப்பாளோ? கூறியருள்வீர்.

pūṇpatuōr iḷa-v-āmai poruviṭaioṉṟ[u] ēṟi-p-
pollāta vēṭamkoṇṭ[u] ellārum kāṇa-p-
pāṇpēci-p- paṭutalaiyil palikoḷkai taviṟīr
pāmpiṉoṭu paṭarcaṭaimēl maṭivaitta paṇpir
viṇpēci maṭavārkai veḷvaḷaikaḷ koṇṭāl
veṟparaiyaṉ maṭa-p-pāvai poṟukkumō collīr
kāṇp(u)iṉiya maṇimāṭam niṟaintaneṭu vīti-k-
kaṭalnākai-k- kārōṇam mēvi-y-irun tīrē. 3

What You have worn
Is young tortoise's shell;
Mounted on the fighting bull,
Bearing an uncouth disguise
To be seen by all
You never avoided receiving alms
In the skull, flattering [the damsels];
You of the nature, placing the serpents
Along with moon in Your spreading locks;
Would the youthful daughter of the mountain king
Bear Your frivolous talk with the belles,
Flinching their white bangles?
Oh Lord, willingly abided at Kārōṇam
Of the sea-bound Nākai,
Where the lengthy streets
Are filled with gemmed mansions,
Feasting the eyes!

1. The word *pāṇ* here in the second line means praise or flattery.
2. Though serpent and moon are opposed to each other, they are harmonious on the crown of the Lord, as indicated in the last half of the second line.
3. *Nākai*, with its long streets and palacious buildings is depicted in this hymn.

470

விட்டதோர் சடைதாழ வீணைவிடங் காக
வீதிவிடை ஏறுவீர் வீண்அடிமை உகந்தீர்
துட்டரா யினபேய்கள் சூழநட மாடிச்
சுந்தரராய்த் தூமதியம் சூடுவது சுவண்டே
வட்டவார் குழல்மடவார் தம்மைமயல் செய்தல்
மாதவமோ மாதிமையோ வாட்டமெலாம் தீரக்
கட்டிஎமக்(கு) ஈவதுதான் எப்போது சொல்லீர்
கடல்நாகைக் காரோணம் மேவியிருந் தீரே. 4

கடற்கரையின் மருங்கில் உள்ள திருநாகைக் காரோணத்தில் விரும்பி வீற்றிருக்கும் பெருமானே! அவிழ்த்துவிடப்பட்ட சடைகள் கீழே தாழவும் வீணை அழகுடையதாக விளங்கவும் வீதியில் எருதில் ஏறிச் செல்வீர். வீணாக அடிமைகளை விரும்பினீர். கொடிய பேய்கள் சுற்றவும் நடமாடி அழகாகத் தூயமதியினைச் சூடுவது என்ன பொருத்தமோ! வட்டமாக முடிக்கப்படும், நீண்ட கூந்தலையுடைய பெண்களை மயக்குறுத்தல் உமக்குப் பெருந்தவமோ? பொருத்தமோ? துயரம் எல்லாம் தீரும்படி பொற்கட்டியை எமக்குக் கொடுப்பது எப்போது? கூறியருள்வீர்.

viṭṭatōr caṭaitāḻa viṇaiviṭaṅk(u) āka
vītiviṭai ēṟuvīr viṇaṭimai ukantīr
tuṭṭarā yiṉapēykaḷ cūḻanaṭam āṭi-c-
cuntararāy-t- tūmatiyam cūṭuvatu cuvaṇṭē
vaṭṭavār kuḻalmaṭavār tammaimayal ceytal
mātavamō mātimaiyō vāṭṭamelām tīra-k-
kaṭṭiemakk(u) īvatutāṉ eppōtu collīr
kaṭalnākai-k- kārōṇam mēvi-y-irun tīrē. 4

With your suspended locks,
The harp [in Your hand], becoming a beauty
You mount the bull in the street,
Vainly You opted for the servitors;
Being a beautiful person
You adorn with white moon,
How far does it suit

While You dance,
Encircled by the cruel goblins?
Is it a great penance or Your propriety
To bewitch the damsels of curled long tresses?
To alleviate my distress,
When will You grant the bar [of gold]?
Pray, tell me.
Oh Lord, willingly abided at Kārōṇam
Of Nākai beside the sea.

1. *Nākai* is one of the seven viṭaṅka sthalas. In the first line, the viṇā, held by the Lord is said to be viṭaṅkam i.e. beauty. However, one of the mūrtas of this sthala is hailed as Sundara Viṭaṅka, also indicated in the last part of the second line.
2. The word *mātimai* also occurs in hymn 10. The *Tamil Lexicon* quotes this line and gives the meaning fitness, propriety and appropriateness [vide p.3156]. The word cuvaṉṯu also means the same.
3. The word *kaṭṭi* generally means bar. Here, it denotes the bar of gold. The Lord was pleased to offer gold many a time when Ārūrar demanded.

471

மிண்டாடித் திரிந்து வெறுப்பனவே செய்து
வினைக்கேடு பலபேசி வேண்டியவா திரிவீர்
தொண்டாடித் திரிவேனைத் தொழும்புதலைக்(கு) ஏற்றும்
சுந்தரனே கந்தமுதல் ஆடைஆ பரணம்
பண்டாரத் தேஎனக்குப் பணித்தருள வேண்டும்
பண்டுதான் பிரமாணம் ஒன்(று)உண்டே நும்மைக்
கண்டார்க்கும் காண்பரிதாய்க் கனலாகி நிமிர்ந்தீர்
கடல்நாகைக் காரோணம் மேவியிருந் தீரே. 5

கடற்கரையின் மருங்கில் உள்ள திருநாகைக் காரோணத்தில் விரும்பி வீற்றிருக்கும் பெருமானே! தறுகண்மை கொண்டு திரிந்து, வெறுப்பனவற்றைச் செய்து, செயற்கேடுகள் பலவற்றைப் பேசி விரும்பியபடி திரிவீர்! உமக்குத் தொண்டு பூண்டு திரியும் என் தலைமேல் பணியினை வைத்தருளும் அழகனே! மணப்பொருள்கள் முதலாக ஆடை அணிகலன்கள் யாவும் கருவூலத்திலிருந்து எனக்கு வழங்கியருளுதல் வேண்டும். (இப்படி வழங்குவீர் என்பதற்கு) பழைய பிரமாணமும் ஒன்று உண்டு. உம்மைக் கண்டோம் என்று கூறுபவர்க்கும் காட்சிக்கு அரிதாய் அனல்வடிவாகி நிமிர்ந்து நின்றீர்.

minṭāṭi-t- tiritantu veṟuppaṉavē ceytu
viṉai-k-kēṭu palapēci vēṇṭiyavā tirivīr
toṇṭāṭi-t- tirivēṉai-t- toḻumputalaikk[u] ēṟṟum
cuntaraṉē kantamutal āṭaiā paraṇam
paṇṭārat tēeṉakku-p- paṇittaruḷa vēṇṭum
paṇṭutāṉ piramāṇam oṉṟ[u]uṇṭē nummai-k-
kaṇṭārkkum kāṇparitāy-k- kaṉalāki nimirntīr
kaṭalnākai-k- kārōṇam mēvi-y-irun tīrē.

Indulging in harsh and valorous acts
You ramble, performing the abominable
Speak many things detrimental to deeds
And wander as You like;
I saunter as Your servant
Oh, Beautiful god,
Who placed on my head the duty of service,
Be gracious to order for me
Perfumes, dress, jewels and the like
From the treasury.
Precedence is there [for such gift].
You become invisible, assuming the form of fire
For those who claimed to have seen You!
Oh Lord, willingly abided at Kārōṇam
Of Nākai beside the sea.

1. The word *minṭu* in the first line means harsh and cruel.
2. The word *vēṇṭiyavāṟu* has become vēṇṭiyavā in the last part of the first line.
3. The address *cuntaraṉē* reminds the Lord, as Sundara Viṭaṅkar.
4. *Piramāṇam* denotes example or precedence. It is noted in the seventh hymn of this decad.

472

இலவவிதழ் வாயுமையோ டெரு(து)ஏறிப் பூதம்
இசைபாட இடுபிச்சைக்(கு) எச்(சு)உச்சம் போது
பலவகம்புக்(கு) உழிதர்வீர் பட்டோடு சாந்தம்
பணித்தருளா(து) இருக்கின்ற பரி(சு)என்ன படிறோ
உலவுதிரைக் கடல்நஞ்சை அன்(று)அமரர் வேண்ட
உண்டருளிச் செய்த(து)உமக்(கு) இருக்கவொண்ணா திடவே
கலவமயி லியலவர்கள் நடமாடும் செல்வக்
கடல்நாகைக் காரோணம் மேவியிருந் தீரே. 6

தோகை மயிலினை ஒத்த அழகிய மங்கையர் நடம்புரிதற்கு இடமாவதும், செல்வவளம் மிக்கதும் கடற்கரையின் மருங்கில் உள்ளதும் ஆகிய திருநாகைக் காரோணத்தில் விரும்பி வீற்றிருக்கும் பெருமானே! இலவம் மலர் போன்ற இதழ் பொருந்திய வாயினையுடைய உமையம்மையுடன் எருதின்மேல் அமர்ந்து, பூதங்கள் இசைபாட, மகளிர் இடும் பிச்சையினை ஏற்கும்பொருட்டு, கடும் உச்சிவேளையில் பலவீடுகளின் முன்சென்று அலைவீர்! பட்டும் சந்தனமும் எனக்கு வழங்கியருளாது இருக்கின்ற தன்மை எவ்வகை வஞ்சமோ? அலை உலவும் கடலில் தோன்றிய நஞ்சினை அன்று அமரர்கள் முறையிட உண்டு அருள்புரிந்தது, அவர்தம் துன்பத்தைப் பார்த்துச் சும்மா இருக்க ஒண்ணாமையினாலேயாம்.

ilava-v-itaḻ vāyumaiyōṭ[u] erut[u]ēṟi-p- pūtam
icaipāṭa iṭupiccaikk[u] ecc[u]uccam pōtu
pala-v-akampukk[u] uḻitarvīr paṭṭōṭu cāntam
paṇittaruḷāt[u] irukkiṉṟa paric[u]eṉṉa paṭiṟō
ulavutirai-k- kaṭalnañcai aṉṟ[u]amarar vēṇṭa
uṇṭaruḷi-c- ceytat[u]umakk[u] irukka-v-oṇṇā tiṭavē
kalavamayil iyalavarkaḷ naṭamāṭum celva-k-
kaṭalnākai-k- kārōṇam mēvi-y-irun tīrē. 6

Having mounted the bull with Umā
Whose lips liken the silk cotton flower,
Surrounded by the singing ghouls
Wander from door to door
Even at the high noon
For the alms offered [by women];
What sort of deceit is it

To remain still, without ordering for me
The silk and sandal?
On request of the immortals
Gracious were You consuming the poison,
Surfaced on the sea with surging waves
Since You were unable to be quiet!
Oh Lord, willingly abided at Kārōṇam
Of wealthy Nākai, beside the sea,
Where dance the damsels of the nature of tailed peacock.

1. The word *eccu* is taken by the commentator Thiru. S. Arunaivadivel Mudaliar to mean sacrifice [vēḷvi]. In the Tamil Lexicon, its sense is given as excess, increase [mikuti] - Vide p.510. According to the commentator, the Lord went from house to house for alms at noon, the time for performing the sacrifice.
2. The Lord's compassion is revealed through His act of consumption of the deadly poison to save the celestials and other beings. So, Ārūrar expects that the Lord would exercise liberality and generosity in fulfilling his needs.
3. The enchanting dance of the damsels, resembling the delightful tailed peacocks is noted in the last line.

473

தூசுடைய அகலல்குல் தூமொழியாள் ஊடல்
தொலையாத காலத்(து)ஓர் சொற்பாடாய் வந்து
தேசுடைய இலங்கையர்கோன் வரையெடுக்க அடர்த்துத்
திப்பியகீ தம்பாடத் தேரொடுவாள் கொடுத்தீர்
நேசமுடை அடியார்கள் வருந்தாமை அருந்த
நிறைமறையோர் உறைவீழி மிழலைதனில் நித்தல்
காசருளிச் செய்தீர்இன்(று) எனக்(கு)அருள வேண்டும்
கடல்நாகைக் காரோணம் மேவியிருந் தீரே. 7

கடற்கரையின் மருங்கில் உள்ள திருநாகைக்காரோணத்தில் விரும்பி வீற்றிருக்கும் பெருமானே! நல்லாடையினை உடுத்திய அகன்ற அல்குலையும் தூய சொற்களையும் உடைய உமையம்மை ஊடல் தீராத காலத்தில், சொல்லி வைத்தது போல, ஒளியுடைய இலங்கையர்க்கு அரசன் ஆகிய இராவணன் வந்து மலையினைப் பெயர்க்க அவனை முதலில் ஒறுத்துப் பின்னர் அவன் திவ்விய இசையினைப் பாட, தேரும் வாளும் கொடுத்தருளினீர். அன்புமிக்க அடியவர்கள் பஞ்சத்தினால் வருந்தாதபடி உண்ண, அந்தணர்கள் நிறைந்த திருவீழி மிழலையில் நாள்தோறும் படிக்காசு வழங்கியருள் செய்தீர். இன்று எனக்கும் அருள்புரிதல் வேண்டும்.

tūcuṭaiya akalalkul tūmoḻiyāḷ ūṭal
tolaiyāta kālatt[u]ōr coṟpāṭāy vantu
tēcuṭaiya ilaṅkaiyarkōṉ varai-y-eṭukka aṭarttu-t-
tippiyakītampāṭa-t- tēroṭuvāḷ koṭuttīr
nēcamuṭai aṭiyārkaḷ varuntāmai aruntu
niṟaimaṟaiyōr uṟaiviḻi miḻalaitaṉil nittal
kācaruḷi-c- ceytīriṉṟ[u] eṉakk[u]aruḷa vēṇṭum
kaṭalnākai-k- kārōṇam mēvi-y-irun tīrē. 7

When Your spouse of pure words
With wide pudendum muliebre
Covered by soft garment
Did not cease sulking,
Came there, as if by agreement
The king of luminous Srilanka
Who was crushed, when lifted up the mountain
And was blessed with chariot and sword
While he eulogised You in divine music!
At Viḻimiḻalai, inhabited by Vedic Brahmins,
You offered daily allowance for feeding the devoted servitors,
Alleviating their misery;
Today you must give me [some thing],
Oh Lord, willingly abided at Kārōṇam
Of Nākai beside the sea.

1. The word *tūcu* means soft clothe.
2. *Coṟpāṭu* means agreement [vide *Tamil Lexicon*, p.1658].
3. Rāvaṇānugraha form is depicted in the second line.
4. The word *tippiyam* is derived from the Sanskrit word divya which means divine, sacred and wonderful. Its first use is found in the *Maṇimēkalai* [7.97; 15.70; 17.37; etc.].

474

மாற்றமேல் ஒன்(று)உரையீர் வாளாநீர் இருந்தீர்
வாழ்விப்பன் எனஆண்டீர் வழியடியேன் உமக்கு
ஆற்றவேல் திருவுடையீர் நல்கூர்ந்தீர் அல்லீர்
அணியாரூர் புகப்பெய்த அருநிதியம் அதனில்
தோற்றமிகு முக்கூற்றில் ஒருகூறு வேண்டும்
தாரீரேல் ஒருபொழுதும் அடியெடுக்கல் ஒட்டேன்
காற்றனைய கடும்பரிமா ஏறுவதும் வேண்டும்
கடல்நாகைக் காரோணம் மேவியிருந் தீரே. 8

கடற்கரையின் மருங்கில் உள்ள திருநாகைக் காரோணத்தில் விரும்பி வீற்றிருக்கும் பெருமானே! ஒருசொல்தானும் பேசமாட்டீர். நீர் மௌனமாக உள்ளீர். என்னை வாழ்விப்பதாகக் கூறி ஆண்டுகொண்டீர். உமக்குயான் வழிவழித் தொண்டன். மிகுந்த செல்வம் உடையீர்; வறுமையுற்றவர் அல்லீர். அழகிய திருவாரூரில் சேரும்படி பெய்து வைத்துள்ள அருஞ்செல்வத்தில் தோன்றும் மூன்று பங்கில் ஒரு பங்கினை எனக்கு வழங்கவேண்டும். தரவில்லையெனின், அடிபெயர்த்துவைக்க ஒருபொழுதும் இசையேன். ஏறிப்போவதற்குக் காற்றைப்போலும் விரைந்த செலவினையுடைய குதிரையும் தருதல்வேண்டும்.

mā<u>r</u><u>r</u>amēl o<u>n</u><u>r</u>[u]uraiyīr vāḷāṉīr iruntīr
vā<u>l</u>vippa<u>n</u> e<u>n</u>aāṇṭīr va<u>l</u>i-y-aṭiyē<u>n</u> umakku
ā<u>r</u><u>r</u>avēl tiru-v-uṭaiyīr nalkūrntīr allīr
aṇi-y-ārūr-p- puka-p-peyta arunitiyam ata<u>n</u>il
tō<u>r</u><u>r</u>amiku mukkū<u>r</u><u>r</u>il orukū<u>r</u>u vēṇṭum
tārīrēl orupo<u>l</u>utum aṭi-y-eṭukkal oṭṭē<u>n</u>
kā<u>r</u><u>r</u>[u]a<u>n</u>aiya kaṭumparimā ē<u>r</u>uvatum vēṇṭum
kaṭalnākai-k- kārōṇam mēvi-y-irun tīrē. 8

Even a word, You never utter
Sedate and silent, You are!
You accepted me, Your hereditary servitor
Promising for a prosperous life!
Excess wealth You possess, never are You poor,
Of the rare wealth, deposited at beautiful Ārūr
I want one third;

If You don't give,
Never shall I allow You to put one step further.
Also I want for a ride a horse
Flying like the wind!
Oh Lord, willingly abided at Kārōṇam
Of Nākai beside the sea.

1. The word *māṟṟam* generally means reply or response. But, here it denotes word, indicating the Lord's approval.
2. The word āṟṟa means abundant, excess etc.
3. It seems Ārūrar divides the Lord's wealth into three portions and seeks one third of it, leaving the other parts to the Lord and His consort.
4. The swiftness of a horse is compared to the blow of the fast wind. In *Tolkāppiyam*, instead of wind, the swift flight of a bird is given in comparison with the fast moving horse. [Poruḷ, 192].

475

மண்ணுலகும் விண்ணுலகும் உம்மதே ஆட்சி
மலையரையன் பொற்பாவை சிறுவனையும் தேறேன்
எண்ணிலிஉண் பெருவயிறன் கணபதிஒன்(று) அறியான்
எம்பெருமான் இதுதகவோ இயம்பியருள் செய்வீர்
திண்ணெனஎன் உடல்விருத்தி தாரீரே யாகில்
திருமேனி வருந்தவே வளைக்கின்றேன் நாளைக்
கண்ணறையன் கொடும்பாடன் என்(று)உரைக்க வேண்டா
கடல்நாகைக் காரோணம் மேவியிருந் தீரே. 9

கடற்கரையின் மருங்கில் உள்ள திருநாகைக் காரோணத்தில் விரும்பி வீற்றிருக்கும் பெருமானே! மண்ணுலகிலும் விண்ணுலகிலும் உம் ஆட்சியே. இமவான் மகளாகிய உமையினையும் சிறுவனாகிய முருகனையும் தெளியேன். அளவின்றி உண்ணும் பெருவயிறனாகிய கணபதி ஒன்றையும் அறியமாட்டான். எம் தலைவனே! இது முறையோ? சொல்லி அருள்புரிவீர். திட்டமுற என் உடல் பிழைப்பிற்கு ஏதேனும் தாரீர்எனின், உம் திருமேனி வருந்தும்படி வளைத்துப் பிடித்துக்கொள்ளுவேன். பின்னர், இவன் இரக்கம் இல்லாதவன், கொடுமைபுரிபவன் என்று என்னை வெறுத்துக்கூற வேண்டா.

maṇ-ṇ-ulakum viṇ-ṇ-ulakum ummatē āṭci
malai-y-araiyaṉ poṟpāvai ciṟuvaṉaiyum tēṟēṉ
eṇ-ṇ-iliuṇ peruvayiṟaṉ kaṇapationṟ[u] aṟiyāṉ
emperumāṉ itutakavō iyampi-y-aruḷ ceyvīr
tiṇ-ṇ-eṉaeṉ uṭalvirutti tārīrē-y- ākil
tirumēṉi varuntavē vaḷaikkiṉṟēṉ nāḷai-k-
kaṇ-ṇ-aṟaiyaṉ koṭumpāṭaṉ eṉṟ[u]uraikka vēṇṭā
kaṭalnākai-k- kārōṇam mēvi-y-irun tīrē. 9

In the terrestrial world and celestial world
Prevails Your rule!
Little I know of the young son
And the lovely daughter of mountain king,
And the big bellied Gaṇapatı
Who eats without limit bothers about nothing.
Oh our Lord! is it alright?
Please tell us.
If you don't offer something
Substantial for my livelihood,
I shall blockade you,
Making your fine body suffer!
Then, call me not the hard hearted and cruel
Oh Lord, willingly abided at Kārōṇam
Of Nākai beside the sea.

1. The Lord as moral governor is noted in the first line.
2. The word *ciṟuvaṉ* denotes a son in the Sangam literature [vide *Puṟam* 100:11]. But, here it means the younger son i.e. Murukaṉ.
3. The description of Gaṇapati is an instance for the rhetorical expression, vañca-p-pukaḻcci i.e. censure of a person at the surface level and praise of the same person at the deep level. The Lord holds everything in His stomach, as suggested by this reference.
4. Kaṇṇaṟaiyaṉ - blind man, vide *Tamil Lexicon* p.693.
5. Koṭumpāṭaṉ - cruel man, Ibid, p.1140.

476

மறியேறு கரதலத்தீர் மாதிமையேல் உடையீர்
        மாநிதியம் தருவனென்று வல்லீராய் ஆண்டீர்
கிறிபேசிக் கீழ்வேளூர் புக்கிருந்தீர் அடிகேள்
        கிறியும்மால் படுவேனோ திருவாணை உண்டேல்
பொறிவிரவு நற்புகர்கொள் பொற்சுரிகை மேல்ஓர்
        பொற்பூவும் பட்டிகையும் புரிந்தருள வேண்டும்
கறிவிரவு நெய்சோறு முப்போதும் வேண்டும்
        கடல்நாகைக் காரோணம் மேவியிருந் தீரே. 10

கடற்கரையின் மருங்கில் உள்ள திருநாகைக் காரோணத்தில் விரும்பி வீற்றிருக்கும் பெருமானே! மான்மறியை ஏந்திய கையினீர். தகுதி மிக்கீர். பெருஞ்செல்வம் தருவதாகச் சொல்லி என்னை வலியவந்து ஆண்டுகொண்டீர். மாயச்சொற்களைப்பேசிக் கீழ்வேளூரில் போய்த் தங்கிவிட்டீர். அடிகளே! உமது திருவாணை எனக்கு அமையுமேல், உம்மால் மயக்கம் உறுவேனோ? முத்திரை பொறிக்கப்பட்ட, நல்ல வனப்புப் பொருந்திய பொன்னால் செய்யப்பட்ட உடைவாளும் தலைமேல் அணிந்துகொள்ளும் பொற்றாமரைப் பூவும் (இடையில் அணிதற்குரிய) பட்டுக் கச்சும் எனக்கு வழங்கியருளுதல் வேண்டும். மூன்று வேளையும் கறியுடன் கூடிய நெய்ச்சோறு வேண்டும்.

maṟi-y-ēṟu karatalattīr mātimaiyēl uṭaiyīr
        māṉitiyam taruvaṉeṉṟu vallīrāy āṇṭīr
kiṟipēci-k- kīḻvēḷūr pukkiruntīr aṭikēḷ
        kiṟi-y-ummāl paṭuvēṉō tiru-v-āṇai uṇṭēl
poṟiviravu naṟpukarkoḷ poṟcurikai mēlōr
        poṟpūvum paṭṭikaiyum purintaruḷa vēṇṭum
kaṟiviravu neycōṟu mu-p-pōtum vēṇṭum
        kaṭalnākai-k- kārōṇam mēvi-y-irun tīrē. *10*

Oh Lord, holding fawn in Your palm
What is fit, You possess;
On your accord, You enslaved me
Promising to give me great wealth;

Deluding words, You uttered,
Entered Ki̲lvēḷūr and halted there;
Oh Master, am I to be beguiled by You?
If there is Your divine command,
Be gracious to bestow me a gold sword
With good marks and emblem engraved,
And also gold flower and girdle;
Thrice a day give me delicious food
Mixed with ghee and vegetables;
Oh Lord, willingly abided at Kārōṇam
Of Nākai beside the sea.

1. The word *aṭikaḷ* has become aṭikēl in the vocative form.
2. The word *tiruvāṇai* seems to be synonymous with tiru-k-kur̲ippu.
3. The sword, girdle etc., and the nourishment suggest Ārūrar's royal life.

477

பண்மயத்த மொழிப்பரவை சங்கிலிக்கும் எனக்கும்
பற்றாய பெருமானே! மற்(று)ஆரை உடையேன்
உண்மயத்த உமக்(கு)அடியேன் குறைதீர்க்க வேண்டும்
ஒளிமுத்தம் பூணாரம் ஒண்பட்டும் பூவும்
கண்மயத்த கத்தூரி கமழ்சாந்தும் வேண்டும்
கடல்நாகைக் காரோணம் மேவியிருந் தீரென்(று)
அண்மயத்தால் அணிநாவல் ஆரூரன் சொன்ன
அருந்தமிழ்கள் இவைவல்லார் அமருல(கு)ஆள் பவரே. 11

பண்மயமான சொற்களையுடைய பரவைக்கும் சங்கிலிக்கும் எனக்கும் பற்றுக்கோடாக விளங்கும் பெருமானே! உம்மைத்தவிரப் பிறர் யாரைச் சார்பாக உடையேன்? என் உள்ளத்தின் மயமாய் விரவி விளங்கும் உமக்கு யான் அடியவன். என் குறைகளை முடிக்கவேண்டும்; ஒளியுடைய முத்தாரமும் ஒள்ளிய பட்டாடையும், பூவும், கண்ணுக்கினிய கத்தூரி மெழுகும் மணம் கமழும் சந்தனமும் தந்தருள வேண்டும்; கடற்கரையின் மருங்கில் உள்ள திருநாகைக் காரோணத்தில் விரும்பியிருந்த பெருமானே என்று, நெருக்கத்தால் அழகிய திருநாவலூரில் தோன்றிய ஆரூரன் பாடிய அருந்தமிழ்ப் பாடல்கள் ஆகிய இவற்றைப்பாட வல்லவர்கள் அமரர் உலகத்தை ஆள்பவர்கள் ஆவர்.

paṇmayatta moḻi-p-pāvai caṅkilikkum eṉakkum
paṟṟāya perumāṉē maṟṟ[u]ārai uṭaiyēṉ
uṇmayatta umakk[u]aṭiyēṉ kuṟaitīrkka vēṇṭum
oḷimuttam pūṇāram oṇpaṭṭum pūvum
kaṇmayatta kattūri kamaḻcāntum vēṇṭum
kaṭalnākai-k- kārōṇam mēvi-y-irun tīreṉṟ[u]
aṇmayattāl aṇināval ārūraṉ coṉṉa
aruntamiḻkaḷ ivaivallār amarulak[u] āḷpavarē. II

Oh Lord, who is the prop and support
To Paravai of musical words, Caṅkili and myself,
Whomelse have I?
I am a servitor to you, who pervades my heart!
Please fulfil my needs;
Please give me glistening garland of pearls,
Gleaming silk, [gold] flower
Musk, pleasant to the eye and redolent sandal;
Thus, out of closeness uttered Ārūraṉ
Of delightful Nāvalūr, the rare Tamil hymns;
Those who master them
Would reign the world of immortals.

1. From the biographical note of Ārūrar, it becomes evident that polygamy was in practice during his period.
2. Also it is understood that the household life was related to spiritual life, as indicated in the first line.
3. *Kattūri* [musk] and *kamaḻcāntu* [fragrant sandal] occurring in the third line were already noted in the first hymn. Such repetitions are unavoidable in the emotional outpourings.
4. The word *aruntamiḻkaḷ* means the rare Tamil hymns.

The specific features of the Decad

1. The refrain **katal nākai-k-kārōṇam mēvi-y-iruntīrē** occurs at the end of each hymn.
2. This decad is a good specimen for the general view that Ārūrar adopted **Sahamarga**, treating the Lord as his companion.
3. Since he was brought up as a prince by the chieftain Narasiṅga Muṉaiyaraiyaṉ, he developed a strong sense for a luxurious way of life, as evidenced from the demands, placed by him before the presiding Lord of Nākai-k-kārōṇam.
4. Satirical and invective expressions are noticed in some hymns [3, 4, 9].
5. Allusion to the bestowal of daily allowance to the early Śaiva apostles, Tiruñāṉacampantar and Tirunāvukkaracar to appease the hunger of devotees at Tiruvīḻimiḻalai is found in one hymn [7].
6. Bhikṣāṭana mūrta becomes the central theme in many hymns [1, 3, 4, 5, 6].
7. Some rare words such as kiṟi, kāmpu, nēttiram, cuvaṇṭu, mātimai, piramāṇam, eccu, tippiyam, virutti etc. are found in this decad.
8. The beauty and richness of the port city Nākai are portrayed in some hymns [3, 6].
9. Reference to Murugan and Gaṇapati, as the offsprings of the Divine Mother is found in one hymn [9].
10. Ārūrar's domestic life with his spouses Paravai and Caṅkili is noted in the last hymn.

A note on the *talam*

47. Ūrttokai

The word **tokai** literally means that which is compiled, compilation or anthology. As a literary genre it was popular even in the Sangam period. *Kuṟuntokai*, according to Dr. U.V. Swaminatha Aiyar was the earliest known literary compilation. In the *Tirumuṟais*, the fifth collection gets the name Tiru-k-kuṟuntokai, composed by Tirunāvukkaracar. Even in this collection, the individual decads from 89 to 100 are also named Tiru-k-kuṟuntokai, named after the small size of a particular metre, conditioned by the number of syllables.

We have already seen that Ārūrar has made some tokai decads, Tirunāṭṭu-t-tokai [12], and Tiru-v-iṭaiyāṟṟu-t-tokai [31] and Tiru-t-toṇṭa-t-tokai [39]. The first two like the present one, Ūr-t-tokai, attempted to recall the various holy places, dear to Lord Śiva, while the last one aimed to enumerate the well known Nāyaṉmārs who belonged to an early period and also were contemporaries to Ārūrar.

In the *Periyapurāṇam*, there is no clear reference to the context that tempted Ārūrar to compose Ūr-t-tokai. But, the Śaiva scholars presumed that this could have been written, when he spent his life with Paravaiyār at Tiruvārūr. It seems that he reminisced his visits to various sacred places, where Lord Śiva enshrined and compiled them as they came to his memory, without following any chronological or geographical order.

With regard to the particulars of Tiruvārūr, please see the introductory pages to the 8th, 33rd and 37th decads.

47. ஊர்த்தொகை பண்: பழம்பஞ்சுரம்

478

காட்டூர்க் கடலே கடம்பூர் மலையே கானப் பேரூராய்
கோட்டூர்க் கொழுந்தே அழுந்தூர் அரசே கொழுநல் கொல்லேறே
பாட்டூர் பலரும் பரவப் படுவாய் பனங்காட் டூரானே
மாட்டூர் அறவா மறவா(து) உன்னைப் பாடப் பணியாயே. 1

காட்டூரில் விளங்கும் கடலே! கடம்பூரில் திகழும் மலையே! கானப்பேரூரில் இருப்பவனே! கோட்டூரில் உள்ள சிவக்கொழுந்தே! அழுந்தூரில் திகழும் அரசே! கொழுத்த நல்ல போரேறே! பாட்டினை உணர்ந்தவர் பலராலும் பரவப்படும் பெருமானே! பனங்காட்டூரில் உள்ளவனே! எருதினை ஊரும் அறவனே! உன்னை மறவாமல் பாடுதற்குப் பணித்தருள்வாய்

47. Ūr-t-tokai Paṇ: Paḻampañcuram

kāṭṭūr-k- kaṭalē kaṭampūr malaiyē kāṉa-p- pērūrāy
kōṭṭūr-k- koḻuntē aḻuntūr aracē koḻunal kol-l-ēṟē
pāṭṭūr palarum parava-p- paṭuvāy paṉaṅkāṭṭ[u]ūrāṉē
māṭṭūr aṟavā maṟavāt[u] uṉṉai-p- pāṭa-p- paṇiyāyē. 1

Oh, the Ocean of Kāṭṭūr, the Mountain of Kaṭampūr!
Oh, the Resident of Kāṉa-p-pēr!
Oh, the sprout of Kōṭṭūr, the king of Aḻuntūr,
Oh, the flourishing murderous Bull!
You are eulogised by those
Who realised the hymns;
Oh, the Resident of Paṉaṅkāṭṭūr!
The Embodiment of virtue, riding the bull!
Pray favour me to sing of You
without ever forgetting.

1. In the imagination of the devotional poets, ocean and mountain were the great objects to become comparison to the Supreme Lord, as noted in the first line.
2. Kāṭṭūr and Paṉaṅkāttūr are Vaippu-t-talam [-a sacred site, not having been visited by the hymnist, and thus having no separate decad, but has incidental reference in the hymns].
3. Kaṭampūr has been celebrated by the hymnists. Vide *Tirumuṟai* II 68; V 19, 20.
4. Kāṉa-p-pērūr, vide III 26; VII 84.
5. Kōṭṭūr, vide II 109.
6. Aḻuntūr, vide II 20.

479

கொங்கில் குறும்பில் குரக்குத் தளியாய் குழகா குற்றாலா
மங்குல் திரிவாய் வானோர் தலைவா வாய்மூர் மணவாளா
சங்கக் குழையார் செவியா அழகா அவியா அனல்ஏந்திக்
கங்குல் புறங்காட்(டு) ஆடீ அடியார் கவலை களையாயே. 2

கொங்கு மண்டலத்தில் பாலை நிலத்தில் விளங்கும் குரக்குத்தளியில் கோயில் கொண்டவனே! இளமையுடையவனே! திருக்குற்றால நாதனே! வானில் திரிபவனே! அமரர்க்குத் தலைவனே! திருவாய்மூர் எழுந்தருளியுள்ள மணவாளனே! சங்கினால் செய்யப்பட்ட குழை பொருந்திய காதினை உடையவனே! அழகனே! அவியாத நெருப்பினைக் கையில் தாங்கி இரவில் சுடுகாட்டில் நடம்புரிபவனே! உன் அடியவர்களின் மனக்கவலையினைக் களைந்திடுவாய்.

koṅkil kuṟumpil kurakku-t- taḷiyāy kuḻakākuṟṟālā
maṅkul tirivāy vāṉōr talaivā vāymūr maṇavāḷā
caṅka-k- kuḻaiyār ceviyā aḻakā aviyā aṉalēnti-k-
kaṅkul puṟaṅkāṭṭ[u] āṭī aṭiyār kavalai kaḷaiyāyē. *2*

Oh, Lord enshrined at Kurakku-t-taḷi
In the desert tract of Koṅku,
Oh, the youthful! the Resident of Kuṟṟālam!
Oh, the wanderer in the darkness,
Oh, the boss of the heavenly beings!

Oh, the bridegroom of Vāymūr!
Oh Lord with the ear, bedecked with a conch-ring,
Oh the Beautiful, bearing the undiminished fire,
Dancer in the night at the burning-ghat,
Pray, dissipate the anguish of Your devotees.

1. Kurakku-t-taḷi is a Vaippu-t-talam.
2. Kur̲r̲ālam is one of the sthalas in Pandyanādu, vide I 99, II 71. It is different from the Kuthālam, near Mayilāṭutur̲ai in Cola mandala.
3. Vāymūr, vide II 111, V 50, VI 77.

480

நிறைக்காட் டானே நெஞ்சத் தானே நின்றி யூரானே
மிறைக்காட் டானே புனல்சேர் சடையாய் அனல்சேர் கையானே
மறைக்காட் டானே திருமாந் துறையாய் மாகோணத் தானே
இறைக்காட் டானே எங்கட்(கு) உன்னை எம்மான் தம்மானே. 3

நிறைக்கு எடுத்துக்காட்டாய் இருப்பவனே! நெஞ்சத்தில் விளங்குபவனே! திருநின்றியூரில் கோயில் கொண்டவனே! (அடியவர்க்குச்) சிறிதும் துன்பம் காட்டாதவனே! புனல்சேர்ந்த சடையனே! அனல்சேர்ந்த கையனே! திருமறைக்காட்டில் திகழ்பவனே! திருமாந்துறையில் உள்ளவனே! மாகோணம் என்னும் தலத்தில் இருப்பவனே! எங்களுக்கு உன்னைச் சிறிதும் புலப்படுத்திக் காட்டாத பரம்பொருளே! எம் தந்தைக்குத் தந்தையே!

nir̲ai-k-kāṭ ṭān̲ē neñcat tān̲ē nin̲r̲i yūrān̲ē
mir̲ai-k-kāṭ ṭān̲ē pun̲alcēr caṭaiyāy an̲alcēr kaiyān̲ē
mar̲aikkāṭ ṭān̲ē tirumān tur̲aiyāy mākōṇat tān̲ē
ir̲ai-k-kāṭ ṭān̲ē eṅkaṭk[u] un̲n̲ai emmān̲ tammān̲ē. *3*

Oh, Model of self-restraint,
You exist in the heart; Oh, the resident of Nin̲r̲iyūr,
Never You cause suffering [to Your devotees],

Oh Lord of mat locks, from where flows water
Oh Lord of fire-bearing palm!
Oh, Master of Maṟai-k-kāṭu, Tirumānturai and Mākōṇam,
Even a little, You never reveal Yourself to us
Oh, the Father to our father.

1. The word kāṭṭu means example or model.
2. Ninṟiyur, vide I 18, V 23, VII 19, 65.
3. Maṟaikkāṭu, vide I 22, II 37, 91; III 76; IV 33, 34; V 9, 10; VI 23, VII 71.
4. Mānturai, vide II 110.
5. Mākōṇam is considered to be a Vaippu-t-talam.

481

ஆரூர் அத்தா ஐயாற்(று) அமுதே அளப்பூர் அம்மானே
காரூர் பொழில்கள் புடைசூழ் புறவில் கருகா வூரானே
பேரூர் உறைவாய் பட்டிப் பெருமான் பிறவா நெறியானே
பாரூர் பலரும் பரவப் படுவாய் பாசூர் அம்மானே. 4

திருவாரூரில் திகழும் அப்பனே! திருவையாற்றில் விளங்கும் அமிழ்தமே! அளப்பூரில் அமர்ந்த அம்மானே! கரிய மேகங்கள் ஊரும் சோலைகளினால் சூழப்பெற்ற முல்லை நிலங்களையுடைய திருக்கருகாவூரில் கோயில் கொண்டவனே! பேரூர் என்னும் தலத்தில் உறைபவனே! பட்டீச்சுரத்தில் பெருமானே! பிறவா நெறியினனே! உலகில் உள்ள பலராலும் போற்றப்படுபவனே! திருப்பாசூரில் திகழும் தந்தையே!

ārūr attā aiyāṟṟ[u] amutē aḷappūr ammāṉē
kārūr poḻilkaḷ puṭaicūḻ puṟavil karukā-v- ūrāṉē
pērūr uṟaivāy paṭṭi-p- perumāṉ piṟavā neṟiyāṉē
pārūr palarum parava-p- paṭuvāy pācūr ammāṉē. 4

Oh, the Father of Ārūr, the ambrosia of Aiyāṟu,
Oh, God of Aḷappūr, the Resident of Karukāvūr,
Surrounded by pastoral tract and groves, hovered by dark clouds;

Oh the denizen of Pērūr, the Lord of Paṭṭi,
Oh, the possessor of the path of no rebirth
Thou art extolled by many on earth
Oh, the Father of Pācūr!

1. Ārūr is said to be more ancient than the ancient Tillai. This sthala has been celebrated by all the three hymnists of *Tēvāram.* There are 34 patikams to this sthala.
2. Aiyāṟu is also glorified by them. 18 patikams are available for this shrine.
3. Aḷappūr and Pērūr are Vaippu-t-talam.
4. Karukāvūr, vide II 46; VI 15.
5. Paṭṭi denotes Paṭṭīccaram, vide III 73.
6. Pācūrr, vide II 60, V 25, VI 83.

482

மருகல் உறைவாய் மாகா ளத்தாய் மதியம் சடையானே
அருகல் பிணிநின் அடியார் மேல அகல அருளாயே
கருகல் குரலாய் வெண்ணிக் கரும்பே கானூர்க் கட்டியே
பருகப் பணியாய் அடியார்க்(கு) உன்னைப் பவளப் படியானே. 5

திருமருகல் என்னும் தலத்தில் உறைபவனே! மாகாளத்தில் உள்ளவனே! பிறைமதியினைச் சடையில் உடையவனே! துன்பம்தரும் நோய் நின் அடியவரினின்றும் விலக அருள்புரிவாய் கரிய கண்டத்தனே! வெண்ணி என்னும் தலத்தில் இனிக்கும் கரும்பே! கானூரில் இருக்குர் வெல்லக்கட்டியே! பவளம் போன்ற மேனியனே! உன்னை அடியவர்கள் பருகுதற்கு அருள்புரிவாய்.

marukal uṟaivāy mākā ḷattāy matiyam caṭaiyāṉē
arukal piṇiniṉ aṭiyār mēla akala aruḷāyē
karukal kuralāy veṇṇi-k- karumpē kāṉūr-k- kaṭṭiyē
paruka-p- paṇiyāy aṭiyārkk[u] uṉṉai-p- pavaḷa-p- paṭiyāṉē. 5

Oh, the dweller at Marukal, resident of Mākāḷam,
Wearer of the moon in Your matted locks,
Be gracious to dispel the painful disease
From Your devotees,
Oh, the Black-throated, the Sugarcane of Veṇṇi,
Oh, the Jaggery of Kānūr,
Bestow grace to Your servitors
To enjoy You, with coral like form.

Notes :

1. Marukal, vide I 6, II 18; V 88.
2. Mākāḷam is a Śivasthala, worshipped by Kāḷi. Uñcēṉai Mākāḷam is a Vaippu sthala. Ampar Mākāḷam [vide I 83; II 103; III 93] and Irumpai Mākāḷam [II 17] are celebrated by Tiruñāṉacampantar.
3. Veṇṇi, vide II 14; V 17, VI 59.
4. Kāṉūr, vide I 73; V 73.

483

தாங்கூர் பிணிநின் அடியார் மேல அகல அருளாயே
வேங்கூர் உறைவாய் விளமர் நகராய் விடையார் கொடியானே
நாங்கூர் உறைவாய் தேங்கூர் நகராய் நல்லூர் நம்பானே
பாங்கூர் பலிதேர் பரனே பரமா பழனப் பதியானே. 6

தாங்குதற்கு அரிய நோய்கள் நின் அன்பர்களிடமிருந்து விலக அருள்வாய். வேங்கூரில் உறைபவனே! விளமர் நகரத்தவனே! இடபக் கொடி ஏந்தியவனே! திருநாங்கூரில் உறைபவனே! தேங்கூர் நகரில் இருப்பவனே! நல்லூரில் உள்ள நம்பனே! பக்கத்தில் உள்ள ஊர்களில் பிச்சை ஏற்கச் செல்லும் பரனே! மேலானவனே! திருப்பழனப் பதியில் விளங்குபவனே.

tāṅk[u]ūr piṇiniṉ aṭiyār mēla akala aruḷāyē
vēṅkūr uṟaivāy viḷamar nakarāy viṭaiyār koṭiyāṉē
nāṅkūr uṟaivāy tēṅkūr nakarāy nallūr nampāṉē
pāṅk[u]ūr palitēr paraṉē paramā paḻaṉa-p- patiyāṉē. 6

Pray, bestow grace so that
The unbearable affliction of Your devotees gets removed.
Oh Lord, residing at Vēṅkūr and Viḷamar city,
Oh, the bearer of bull banner,
Oh, the dweller of Nāṅkūr and Tēṅkūr town,
Oh, the god of Nallūr, oh, the Supreme Lord
Who goes for alms in neighbouring hamlets;
Oh, the Lord of Paḻan̲am, the holy site.

1. Vēṅkūr, Nāṅkūr and Tēṅkūr are Vaippu-t-talam.
2. Viḷamar, vide III 88.
3. Nallūr, vide I 86, II 57, III 83; IV 97, VI 14.
4. Paḻan̲am, vide I 67; IV 12, 36, 87; V 35, VI 3.

484

தேனைக் காவல் கொண்டு விண்ட கொன்றைச் செழும்தாராய்
வானைக் காவல் கொண்டு நின்றார் அறியா நெறியானே
ஆனைக் காவல் அரனே பரனே அண்ணா மலையானே
ஊனைக் காவல் கைவிட்(டு) உன்னை உகப்பார் உணர்வாரே. 7

தேனைத் தன்பால் பாதுகாத்து மலர்ந்த கொன்றைப் பூக்களினால் புனையப்பெற்ற செழுமைமிக்க மாலை சூடியவனே! வானகத்தைக் காத்து நின்ற (இந்திரன், பிரமன், திருமால் முதலிய) தேவர்கள் அறியாத நிலையினனே! திருவானைக்காவில் கோயில் கொண்ட அரனே! மேலானவனே! திருவண்ணாமலையில் திகழ்பவனே! ஊன் ஓம்புதலைக்கைவிட்டு உன்னையே விரும்புகின்றவர்கள் உன்னை உணர்வார்கள்

tēn̲ai-k- kāval koṇṭu viṇṭa kon̲r̲ai-c- ceḻumtārāy
vān̲ai-k- kāval koṇṭu nin̲r̲ār ar̲iyā ner̲iyān̲ē
ān̲aik kāvil aran̲ē paran̲ē aṇṇā malaiyān̲ē
ūn̲ai-k- kāval kaiviṭṭ[u] un̲n̲ai ukappār uṇarvārē. 7

Oh Lord, adorned with the flourishing laurel
Of koṉṟai flowers, preserving the honey,
Oh Thou art of the state, unknown to those
Who guard the heavenly world;
Oh Hara of Āṉai-k-kā! the Supreme Being!
The Lord of Aṇṇāmalai,
Those, who abandon the care for their flesh
And hanker after Thee, would realize Thee.

1. Āṉai-k-kā is sung by all the three hymnists. Seven patikams are available on this sacred site.
2. Aṇṇāmalai, Vide I 10, 69; IV 63; V 4, 5.
3. The word ūṉ means flesh of the body.
4. The hymn is melodious, due to the arrangement of assonant words in proper pattern.

485

துருத்திச் சுடரே நெய்த்தானத்தாய் சொல்லாய் கல்லாலா
பருத்தி நியமத்(து) உறைவாய் வெயிலாய்ப் பலவாய்க் காற்(று)ஆனாய்
திருத்தித் திருத்தி வந்(து)என் சிந்தை இடம்கொள் கயிலாயா
அருத்தித்(து) உன்னை அடைந்தார் வினைகள் அகல அருளாயே. 8

திருத்துருத்தியில் திகழும் ஒளிவடிவினனே! திருநெய்த்தானத்தில் இருப்பவனே! சொல்லில் விளங்குபவனே! கல்லால மரத்தின் அடியில் வீற்றுள்ளவனே! பருதிநியமத்தில் உறைபவனே! வெயிலாகவும் காற்றாகவும் மற்றும் பலவாகவும் விரவி இருப்பவனே! என் உள்ளத்தை மேன்மேலும் செம்மையுறச் செய்து அதனை இடமாகக் கொண்டருளும் கயிலாய மலையானே! அன்பு பூண்டு உன்னை அடைக்கலம் புகுந்தவர்களின் வினைத்துயர்கள் விலக அருள்புரிவாய்.

turutti-c- cuṭarē neyttā ṉattāy collāy kallālā
parutti niyamatt[u] uṟaivāy veyilāy-p- palavāy-k- kāṟṟ[u]āṉāy
tirutti-t- tirutti vant[u]eṉ cintai iṭamkoḷ kayilāyā
aruttitt[u] uṉṉai aṭaintār viṉaikaḷ akala aruḷāyē. 8

Oh, the Effulgence of Turutti, the inhabitant of Neyttāṉam,
The inner sense of every word! Seated beneath the banyan tree!
Oh, the Resident of Paruttiniyamam,
The In-dweller of heat, air and other things,
Oh Lord of Kayilai,
Who seized my heart for Your abode
After having repeatedly corrected me!
Pray, show mercy on those,
Who reached You out of affection
To be removed from misery of karmic effect.

1. Turutti is the modern Kuthālam, near Mayilāṭuturai. It has been sanctified by the hymns of all the three Śaiva apostles. Vide II 98; IV 42; VII 18, 74.
2. Neyttāṉam, vide I 15, IV 37, 89, V 34, VI 41, 42.
3. Parutti Niyamam is a Vaippu-t-talam. It is different from Pariti Niyamam. Vide III 104.
4. The third line elucidates the process of inner purification by the Divine grace.

486

புலியூர்ச் சிற்றம் பலத்தாய் புகலூர்ப் போதா மூதூரா
பொலிசேர் புரம்மூன்(று) எரியச் செற்ற புரிபுன் சடையானே
வலிசேர் அரக்கன் தடக்கை ஐஞ்ஞான்(கு) அடர்த்த மதிசூடி
கலிசேர் புறவில் கடவூர் ஆளீ காண அருளாயே. 9

புலியூர் எனச் சிறப்பித்துச் சொல்லப்பெறும் தில்லையில் சிற்றம்பலத்தில் நடனம் புரிபவனே! திருப்புகலூரில் ஞானவடிவாய் உள்ளவனே! (யாவற்றினும்) முதுமையான சிவலோகத்தவனே! பொலிவு பொருந்திய திரிபுரங்களை எரித்து அழித்த மெல்லிய சடையனே! வலிமை மிக்க அரக்கனின் இருபது அகன்ற கைகளையும் நெரித்த திங்கள் சூடியவனே! மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் மிக்க முல்லை நிலத்தில் உள்ள திருக்கடவூரை ஆள்பவனே! உன்னைக் காணும்படி அருள்புரிவாய்.

puliyūr-c- ciṟṟam palattāy pukalūr-p- pōtā mūtūrā
policēr purammūṉṟ[u] eriya-c- ceṟṟa puripuṉ caṭaiyāṉē
valicēr arakkaṉ taṭa-k-kai aiññāṉk[u] aṭartta maticūṭi
kalicēr puṟavil kaṭavūr āḷī kāṇa aruḷāyē. 9

Oh the Dancer of Puliyūr-c- Ciṟṟampalam,
Oh, the Embodiment of knowledge at Pukalūr,
Oh, the Resident of the most ancient city [-Sivaloka]
Oh, Lord of matted locks
Who inflamed the triple luminous castles
Oh, the wearer of moon
Who crushed the five four mighty arms
Of the strong titan,
Oh the Ruler of Kaṭavūr,
Encircled by the joyous pastoral tract,
Show mercy and enable me to see you.

1. Puliyūr is the name of Tillai. Since Vyagrapāda [the ascetic with a tiger's leg] worshipped the presiding Lord Naṭarāja of the sthala, it came to be known as Puli-y-ūr. Ciṟṟampalam is the dancing hall, the sanctum sanctorum of Naṭarāja. This sthala is also called Kōyil, literally meaning temple, being the foremost shrine to the Śaivites.

   All the three hymnists and Māṇikkavācakar celebrated this kshetra. Māṇikkavācakar attained beatitude here.
2. Pukalūr and Kaṭavūr are sung by the Tēvāram Trio. They have respectively 8 and 5 decads.
3. The compound word ai+nāṉku has been palatalized into aiññāṉku in the third line.

487

கைம்மா உரிவை அம்மான் காக்கும் பலவூர் கருத்(து)உன்னி
மைம்மாந் தடங்கண் மதுரம் அன்ன மொழியாள் மடச்சிங்கடி
தம்மான் ஊரன் சடையன் சிறுவன் அடியன் தமிழ்மாலை
செம்மாந்(து) இருந்து திருவாய் திறப்பார் சிவலோ கத்தாரே. 10

யானையின் தோலினைப் போர்த்திய இறைவனால் காக்கப்படும் ஊர்கள் பலவற்றையும் கருத்தில் எண்ணி, மை எழுதிய மாவடுப் போன்ற அகன்ற விழிகளையும் தேனைப்போன்ற மொழியினையும் இளமையினையும் உடைய சிங்கடிக்குத் தகப்பனும், ஊரன் என்னும் பெயரினனும், சடையனின் புதல்வனும் ஆகிய அடியவன் பாடிய தமிழ்ப் பாமாலையினைச் செம்மாந்து இருந்து பொலிவுற்ற வாய்திறந்து பாடுபவர் சிவலோகத்தில் இருப்பார்கள்.

kaimmā urivai ammāṉ kākkum pala-v-ūr karutt[u]uṉṉi
mai-m-māṉ taṭaṅkaṇ maturam aṉṉa moḻiyāḷ maṭa-c-ciṅkaṭi
tammāṉ ūraṉ caṭaiyaṉ ciṟuvaṉ aṭiyaṉ tamiḻmālai
cemmānt[u] iruntu tiruvāy tiṟappār civalō kattārē. 10

The aforesaid cities, villages and hamlets,
Guarded by the Lord in the tusker's hide,
Are recalled in this Tamil garland
By Ūraṉ, Caṭaiyaṉ's son and servitor,
The foster-father of young Ciṅkaṭi
Whose broad eyes are painted with collyrium,
Whose words are sweet as honey;
Those, who sit erect and open their solemn mouth
[to recite the hymns]
Would attain the abode of Śiva.

1. The word pala+ūr indicates the various sites and sthalas, enumerated in the previous hymns, and hence the title of the patikam, Ūr-t-tokai.

2. Maturam means sweetness and also honey.

3. Ciṅkaṭi and Vaṉappakai, the daughters of Kōṭpuli Nāyaṉār were taken by Ārūrar as his own children. Hence Ārūrar refers himself to this relationship in the last hymn of many a decad.

4. Tiruvāy tiṟattal is a phrase, meaning to open one's mouth for speaking or singing. Here, the last sense is agreeable.

The specific features of the Decad

1. The unique feature of this decad consists in addressing the Lord of various sthalas, unlike other patikams which glorify a particular shrine.
2. Among the Vaippu sthalas [-which do not have separate patikams, but have incidental reference in them] eleven are mentioned in this decad. They are: Aḷappūr, Kāṭṭūr, Kurakku-t-taḷi, Tēṅkūr, Nāṅkūr, Panaṅkāṭṭūr, Paruttiniyamam, Pērūr, Mākāḷam, Mākōṇam and Vēṅkūr. If Mākōṇam denotes Tirukōṇamalai, then it has been celebrated by Tiruñāṉacampantar [vide III 123].
3. Ārūr, Āṉaikkā, Aiyāṟu, Kaṭavūr, Kayilāyam, Tillai [-Puliyūr-c-ciṟṟampalam), Turutti [Kuthālam] and Maṟaikkāṭu are consectrated by all the three hymnists of *Tēvāram*.
4. Aḻuntūr [II 20], Kuṟṟālam [I 19, II 71], Kōṭṭūr [II 109], Paṭṭīccaram [III 73], Māntuṟai [II 110] and Viḷamar [III 88] are glorified only by Tiruñānacampantar.
5. Aṇṇāmalai, Kaṭampūr, Karukāvūr, Kāṉūr, Nallūr, Neyttāṉam, Paḻaṉam, Pācūr, Marukal, Vāymūr and Veṇṇi are solemnized by the hymns of Tiruñānacampantar and Tirunāvukkaracar.
6. Kāṉa-p-pērūr was sung by Tiruñāṉacampantar and Ārūrar.
7. Removal of the agony, ailment and distress of the devotees and servitors is noted in many hymns [2, 3, 5, 6, 8].
8. The sentence, **piṇiniṉ aṭiyār mēla akala aruḷāyē** occurs in two hymns [5,6].
9. Similarly, **palarum parava-p-paṭuvāy** is found in two hymns [1, 4].
10. The patikam is stamped as **Tamiḻmālai** i.e. the garland of Tamil [hymns] and the sincere recital assures one the final salvation.

A note on the *talam*

48. Tiru-p-pāṇṭi-k-koṭumuṭi

This sacred place is one of the significant sthalas in Kongu maṇḍala. It seems from the references of the hymns that **Kaṟaiyūr** was the name of the city [VII 48.1, 4, 9, 10] and the shrine was known **Koṭumuṭi** [V 81.5; VII 48.1, 4, 9, 10 XII 29.86]. However, in present days, Koṭumuṭi has become the name of the sacred place. One can reach this sthala through bus from Tiruchy, Karūr or Erode. The River Kāviri runs here in the north-south direction and the shrine is situated on its southern banks. The *Tēvāram* Trio composed hymns on this unique sthala [II 69; V 81; VII 48].

The Lord of the temple and His consort are respectively called Koṭumuṭinātar and Paṇmoḻināyaki. The temple inscriptions provide details with regard to the liberal gifts of tax-free lands and gold coins by the royal and ordinary devotees to felicitate daily worship and celebrate the periodical festivals. Also, they reveal the installation of some deities in the prahāra.

Ārūrar after visiting Paiññili, Īṅkōy malai and other sacred sites approached Pāṇṭi-k-koṭumuṭi and out of intense devotion, poured out the hymns of this decad. Cēkkiḻār named this decad as **Namaccivāya-t-tiru-p-patikam**, perhaps from the refrain, **collum nā namaccivāyavē**, occurring in the last line of every hymn. He extols this patikam to assure salvation to the entire world: "உலகெலாம் உய்ய உறுதியாம் பதிகம்" [vide XII 29.83-88]. Then, he proceeded to Pērūr in the same region. In this context, it is proper to note that Tiruñāṉacampantar has composed two patikams on the significance and potency of the five-syllabled mantra [III 22:1-11; 49:1-11] and Tirunāvukkaracar, one patikam [IV 11:1-10]. In the *Tiruvācakam*, references to the greatness of this mantra are many [VIII 1.1; 5.62; 38.10 etc.]. Its mystic and esoteric meaning has been explicated in the Meykaṇḍa śāstras and their commentaries.

In the *Cilappatikāram* [300 A.D.], the five syllabled mantra is mentioned [vide XI 128]. This mantra is also found in the Śatarudrīya, which according to A.P. Karmarkar a non-Aryan document par excellence. For further details, vide *The Religions of India*, Vol. I, The Vrātya or Dravidian systems, Bombay, 1950, pp.51-2.

48. திருப்பாண்டிக்கொடுமுடி பண்: பழம்பஞ்சுரம்

488

மற்றுப் பற்(று)எனக்(கு) இன்றி நின்திருப் பாதமேமனம் பாவித்தேன்
பெற்ற லும்பிறந் தேன்இ னிப்பிற வாத தன்மைவந்(து) எய்தினேன்
கற்ற வர்தொழு(து) ஏத்தும் சீர்க்கறை யூரில் பாண்டிக் கொடுமுடி
நற்ற வாஉனை நான்ம றக்கினும் சொல்லும்நா நமச்சி வாயவே. 1

வேறு சார்பு எனக்கு இன்றி உன் திருவடிகளையே மனத்தில் தியானித்தேன் அங்ஙனம் தியானிக்கப் பெற்றபின்புதான் மனிதப் பிறவி எடுத்தவன் ஆயினேன். மேலும், இனிப் பிறப்பு எடுக்காத தன்மையும் என்னை வந்து எய்தப் பெற்றேன். கற்றவர்கள் கையினால் தொழுது வாயினால் ஏத்தும் சீர்மிக்க கறையூரில் திருப்பாண்டிக் கொடிமுடி என்னும் கோயிலில் விளங்கும் நல்ல தவத்தவனே! உன்னை நான் (ஒருவேளை) மறக்க நேரிட்டாலும் (பயிற்சிவசத்தால்) நமச்சிவாய என்ற மந்திரத்தை என் நா (மறவாது) சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்.

48. Tiru-p-pāṇṭi-k-koṭumuṭi Paṇ: Paḻampañcuram

maṟṟu-p- paṟṟ[u]eṉakk[u] iṉṟi niṉtiru-p-pātamēmaṉam pāvittēṉ
peṟṟa lumpiṟan tēṉi ṉi-p-piṟa vāta taṉmaivant[u] eytiṉēṉ
kaṟṟa vartoḻut[u] ēttum cīr-k-kaṟai yūril pāṇṭi-k- koṭumuṭi
naṟṟa vāuṉai nāṉma ṟakkiṉum collumnā namacci vāyavē. 1

With no other shelter to me
In my mind your holy feet
I contemplated;
Attained this stage, and felt I was really born,
Also the point of 'no-more-birth'.
Oh good Ascetic of Pāṇṭi-k-koṭumuṭi
In splendid and famed Kaṟaiyūr
Prayed and adored by the learned,
Even if I happen to forget you,
My tongue would only utter, **Namaccivāya.**

1. The devotees treated only the days of worshipping the Lord to be beneficial and pleasant, like one's birth day. In their opinion the purpose of taking birth was to realise and reach the Eternal Being. Those days, spent without this noble aim were considered to be fruitless. Vide *Tirumurai* IV 21.9; VI 1.1-10.
2. The Lord, as the great yogi is expressed in the epithet **Narravā.**
3. In the mantra, the syllable na, ma, ci, va and ya respectively denote the Tirodhāna, Āṇava, Śiva, Śakti and soul. If the soul is activated by the first two potencies, then it indulges in normal course of mundane life leading to endless birth. On the other hand, if it is influenced by the next two powers, then it moves in the right direction of spiritual life, resulting in eternal beatitude. The first course of life is noted as Ūna naṭanam i.e. defective drama, while the next way of life is referred as ñāna naṭanam i.e. spiritual drama in the *Tiruvarutpayan* [83].
4. The literal sense of Namaccivāya (NamaḥŚivāya) is obeisance to Śiva. According to Tiruñānacampantar, Namasivāya is also the Lord's name [III 49.1-11].
5. The suffix-um in the conjunctive participle **marakkinum** gives a nagative sense, i.e., He never forgets the Lord.

489

இட்டன் உன்னடி ஏத்து வார்இகழ்ந் திட்ட நாள்மறந் திட்டநாள்
கெட்ட நாள்இவை என்ற லால்கரு தேன்கி ளர்புனல் காவிரி
வட்ட வாசிகை கொண்(டு)அ டிதொழு(து) ஏத்து பாண்டிக் கொடுமுடி
நட்ட வாஉனை நான்ம றக்கினும் சொல்லும்நா நமச்சி வாயவே. 2

விரும்பப்பெறுபவனே! உன் திருவடிகளைப் போற்றுகின்றவர்களால் வெறுக்கப்பெற்ற நாள்களும் உன்னை (எண்ண) மறந்திட்ட நாள்களும் வீணாகக் கழிந்த நாள்கள் என்று எண்ணுதல் தவிர வேறாகக் கருதமாட்டேன். பெருக்கெடுத்து வரும் புனல் மண்டிய காவிரியாறு, வட்டமான வாசிகையினைப் போல உன் திருக்கோயிலைச் சூழ்ந்து ஓடி உன் திருவடியை வணங்கி ஏத்துதற்கு இடமாகிய திருப்பாண்டிக் கொடிமுடி என்னும் கோயிலில் விளங்கும் நண்பனே! உன்னை நான் (ஒருவேளை) மறக்க நேரிட்டாலும் (பயிற்சிவசத்தால்) நமச்சிவாய என்ற மந்திரத்தை என் நா (மறவாது) சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்.

iṭṭaṉ uṉ-ṉ-aṭi ēttu vārikaḻn tiṭṭa nāḷmaṟan tiṭṭanāḷ
keṭṭa nāḷivai eṉṟa lālkaru tēṉki ḷarpuṉal kāviri
vaṭṭa vācikai koṇṭ[u]a ṭitoḻut[u] ēttu pāṇṭi-k- koṭumuṭi
naṭṭa vāuṉai nāṉma ṟakkiṉum collumnā namacci vāyavē. 2

Oh, Lovable one!
I can't think otherwise
Except to treat the days
When I was disdained by
The worshippers of Your feet
And the days of forgetting You
Are the days, spent in vain;
Oh Friend of Pāṇṭi-k-koṭumuṭi
Prayed and praised by the surging Kāviri
Placing the round laurels at Your feet!
Even if I happen to forget You,
My tongue would only utter, **Namaccivāya.**

1. The Sanskrit word Iṣṭa has been Tamilised as iṭṭaṉ, meaning one who is desired or loved.
2. The word vācikai denotes the ornamental arch of garland or metal work over the Lord's head, in the shrine. Here, Ārūrar projects the River Kāviri to flow in the form of an arch, placing the wreath as a token of devotion.
3. The word Naṭṭavaṉ in the last line means friend. Vide *Tirukkuṟal*, 791. Also it means a dancer.

490

ஒவு நாள்உணர் வழியும் நாள்உயிர் போகும் நாள்உயர் பாடைமேல்
காவு நாள்இவை என்ற லால்கரு தேன்கி ளர்புனல் காவிரிப்
பாவு தண்புனல் வந்தி ழிபரஞ் சோதி பாண்டிக் கொடுமுடி
நாவ லாஉனை நான்ம றக்கினும் சொல்லும்நா நமச்சி வாயவே. 3

பரஞ்சோதியே! உன்னை எண்ணாது நீங்கிய நாள்களை என் உணர்வழிந்த நாள்களாகவும் உயிர் நீங்கிய நாள்களாகவும், உயரத் தோன்றும் பாடையின்மேல் சுமந்து செல்லப்படும் நாள்களாகவும் கருதுதல் தவிர, பிறவாறு எண்ணேன். பெருக்கெடுத்துவரும் புனல் உடைய காவிரியாறு பரவிப்பாயும் திருப்பாண்டிக் கொடுமுடி என்னும் கோயிலில் விளங்கும் நாவலனே! உன்னை நான் (ஒருவேளை) மறக்க நேரிட்டாலும் (பயிற்சிவசத்தால்) நமச்சிவாய என்ற மந்திரத்தை என் நா (மறவாது) சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்.

ōvu nāḷuṇar vaḻiyum nāḷuyir pōkum nāḷuyar pāṭaimēl
kāvu nāḷivai eṉṟa lālkaru tēṉki ḷarpuṉal kāviri-p-
pāvu taṉpuṉal vanti ḻiparañ cōti pāṇṭik koṭumuṭi
nāva lāuṉai nāṉma ṟakkiṉum collumnā namacci vāyavē. 3

Oh Supreme Effulgence!
I can't think otherwise
Except to treat the days
On which I didn't think of You,
As the days of my consciousness declined,
The day of my life departing,
And the day of my corpse
Carried on a lofty funeral bier;
Oh orator of Pāṇṭi-k-koṭumuṭi,
Where comes down the swelling Kāviri
With its spreading cool waters;
Even if I happen to forget You,
My tongue would only utter, **Namaccivāya.**

1. The word *ōvu* means to pass, to remove etc.
2. Pāṭai denotes bier. Vide Tamil Lexicon, [p.2596] quotes this word.
3. The word kāvu in the second line means to carry on the shoulder. Vide *Tamil Lexicon*, p.903.
4. Pāvu indicates flow.
5. Nāvalaṉ denotes an expert orator or a poet.

491

எல்லை யில்புகழ் எம்பிரான் எந்தை தம்பி ரான்என்பொன் மாமணி
கல்லை உந்தி வளம்பொ ழிந்திழி காவி ரியதன் வாய்க்கரை
நல்ல வர்தொழு தேத்தும் சீர்க்கறை யூரில் பாண்டிக் கொடுமுடி
வல்ல வாஉனை நான்ம றக்கினும் சொல்லும்நா நமச்சி வாயவே. 4

வரம்பிலாப்புகழ் கொண்ட எம் பெருமானே! எம் தந்தைக்கும் தலைவனே! என் பொன்னே! மாமணியே! மணிகளைத் தள்ளிக்கொண்டு எங்கும் வளம் பெருக்கிப்பாயும் காவிரியின் கரையில் நல்லவர்கள் கைகூப்பித் தொழுது போற்றும் சீர் பொருந்திய கறையூரில் திருப்பாண்டிக் கொடுமுடி என்னும் கோயிலில் விளங்கும் வல்லவனே! உன்னை நான் ஒருவேளை மறக்க நேரிட்டாலும் (பயிற்சிவசத்தால்) நமச்சிவாய என்ற மந்திரத்தை என் நா (மறவாது) சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்.

ellai-y- ilpukaḻ empirāṉ entai tampi rāṉeṉpoṉ māmaṇi
kallai unti vaḷampo ḻintiḻi kāvi ri-y-ataṉ vāy-k-karai
nalla vartoḻu tēttum cīr-k-kaṟai yūril pāṇṭik koṭumuṭi
valla vāuṉai nāṉma ṟakkiṉum collumnā namacci vāyavē. 4

Oh, our Master of limitless fame,
My father's Lord, my gold and great gem!
Oh Almighty of Pāṇṭi-k-koṭumuṭi,
In the splendid and famed Kaṟaiyūr,
Where comes down Kāviri
Pushing forth the stones and showering fertility,
On its bank,
The good people pray [Thee];
Even if I happen to forget Thee,
My tongue would only utter, **Namaccivāya.**

1. The phrase "ellai-y-il pukaḻ" is to be thought with "poruḷcēr pukaḻ" in the *Tirukkuṟaḷ* [5].
2. The word *vallavaṉ* in the last line denotes the omnipotent Lord.

492

அஞ்சி னார்க்(கு)அரண் ஆதி என்(று)அடி யேனும் நான்மிக அஞ்சினேன்
அஞ்சல் என்(று)அடித் தொண்ட னேற்(கு)அருள் நல்கி னாய்க்(கு)அழி
கின்ற(து)என்
பஞ்சின் மெல்லடிப் பாவை மார்குடைந் தாடு பாண்டிக் கொடுமுடி
நஞ்(சு)அ ணிகண்ட நான்ம றக்கினும் சொல்லும்நா நமச்சி வாயவே. 5

அச்சமுற்று உன் அடைக்கலம் புகுந்தவர்க்குச் சரண் அளிப்பாய் என்று அறிந்து அடியேனாகிய யான் மிகவும் அஞ்சி அடைந்தேன். அஞ்சேல் என்று அடித்தொண்டனாகிய எனக்கு அருள்புரிந்தனை. அதனால் உனக்குக் கெடுவது என்ன? (-ஒன்றும் இல்லை) பஞ்சினைப் போன்ற மென்மையான அடிகளைபுடைய பெண்கள் புனலாடுகின்ற துறையினை உடைய திருப்பாண்டிக் கொடுமுடி என்னும் கோயிலில் விளங்கும் நல்ல தவத்தவனே! உன்னை நான் ஒருவேளை மறக்க நேரிட்டாலும் (பயிற்சிவசத்தால்) நமச்சிவாய என்ற மந்திரத்தை என் நா (மறவாது) சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்.

añci ṉārkk[u]araṇ āti eṉṟ[u]aṭi yēṉum nāṉmika añciṉēṉ
añcal eṉṟ[u]aṭı-t- toṇṭa ṉēṟk[u]aruḷ nalki ṉāykk[u]aḻi kıṉṟat[u]eṉ
pañciṉ mel-l-aṭi-p- pāvai mārkuṭain tāṭu pāṇṭik koṭumuṭi
nañc[u]a ṇikaṇṭa nāṉma ṟakkiṉum collumnā namacci vāyavē. 5

To the frightened You become shelter;
I, your servant, too was afraid much;
And on this menial servitor
You showered grace, uttering "Don't fear";
Is there any loss to You, the Giver?
Oh, Lord with the throat bedecked with poison
Of Pāṇṭi-k- koṭumuṭi,
Where [in the Kāviri] damsels with feet soft as cotton
Immerse and bathe;
Even if I happen to forget You,
My tongue would only utter, **Namaccivāya.**

1. Unconditional self-surrender also procures the Divine grace, as noted in the first two lines.
2. Puṉalāṭal, i.e. sporting in the river a notable feature of Sangam culture continued in the period of Ārūrar, as projected in the third line.

493

ஏடு வான்இளம் திங்கள் சூடினை என்பின் கொல்புலித் தோலின்மேல்
ஆடு பாம்(பு)அ ரைக்(கு)அ சைத்த அழக னேஅந் தண்காவிரிப்
பாடு தண்புனல் வந்தி ழிபரஞ் சோதி பாண்டிக் கொடுமுடி
சேட னேஉனை நான்ம றக்கினும் சொல்லும்நா நமச்சி வாயவே. 6

வானத்தில் விளங்கும் பூவிதழ் போன்ற இளம்பிறையினை அணிந்தவனே! உடம்பின்மேல் கொல்லும் புலித்தோலை உடுத்தி அதன்மேல் ஆடும் அரவினைக் கச்சாக இடையில் கட்டிய அழகனே! அழகிய குளிர்ந்த காவிரியின் ஒலிக்கும் தண்புனல் பாயும் திருப்பாண்டிக் கொடுமுடி என்னும் கோயிலில் விளங்கும் பரஞ்சோதியே! தோழனே! உன்னை நான் ஒருவேளை மறக்க நேரிட்டாலும் (பயிற்சிவசத்தால்) நமச்சிவாய என்ற மந்திரத்தை என் நா (மறவாது) சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்.

ēṭu vāṉiḷam tiṅkaḷ cūṭiṉai eṉpiṉ kolpuli-t- tōliṉmēl
āṭu pāmp[u]a raikk[u]a caitta aḻaka ṉēan taṇkāviri-p-
pāṭu taṇpuṉal vant[u]i ḻiparañ cōti pāṇṭik koṭumuṭi-c-
cēṭa ṉēuṉai nāṉma ṟakkiṉum collumnā namacci vāyavē. 6

You wore [on your crown] crescent of heavens,
Resembling the petal of a flower;
What else (is needed for Your greatness)?
Oh the Beautiful one!
Around Your waist on the skin of murderous tiger
You fastened the dancing serpent.
Oh, the Supreme Effulgence,
Oh, the companion of Pāṇṭi-k-koṭumuṭi
Where the beautiful cool waters of Kāviri

Come down singing [the glory];
Even if I happen to forget You,
My tongue would only utter, **Namaccivāya.**

1. The word *ēṭu* denotes petal of a flower.
2. The word *eṉpiṉ* in the first line, is taken as two words, eṉ and piṉ, meaning 'what more? or what else?' If read along with the first statement it would mean: 'you have worn the crescent on your head. What else is needed to prove your omnipotence?'
3. The word *Cēṭaṉ* in the last line has many meanings. Here, the meaning "companion" is appropriate, since Arūrar followed Sahamārga. The feminine form of cēṭaṉ is cēṭi.

Some scholars consider cēṭaṉ as the Tamilised form of 'śeṣa' (Skt.) and explain that He is the only one who remains at the time of Dissolution.

494

விரும்பி நின்மலர்ப் பாத மேநினைந் தேன்வி னைகளும் விண்டன
நெருங்கி வண்பொழில் சூழ்ந்(து)எ ழில்பெற நின்ற காவிரிக் கோட்டிடைக்
குரும்பை மென்முலைக் கோதை மார்குடைந் தாடு பாண்டிக் கொடுமுடி
விரும்ப னேஉனை நான்ம றக்கினும் சொல்லும்நா நமச்சி வாயவே. 7

உன் மலர்போன்ற திருவடிகளை விரும்பி எண்ணினேன். அரிய வினைக் கட்டுக்களும் அகன்றன. வளம் பொருந்திய சோலைகள் நெருங்கிச் சூழ்ந்து அழகுபெற விளங்கும் காவிரியாற்றின் கரையில் தென்னங்குரும்பையினைப் போன்ற மெல்லிய முலையினையுடைய இளம்பெண்கள் புனலாடுகின்ற துறையினையுடைய திருப்பாண்டிக் கொடுமுடி என்னும் கோயிலில் விளங்கும் விருப்பத்திற்குரியவனே! உன்னை நான் ஒருவேளை மறக்க நேரிட்டாலும் (பயிற்சிவசத்தால்) நமச்சிவாய என்ற மந்திரத்தை என் நா (மறவாது) சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்.

virumpi niṉmalar-p- pāta mēniṉain tēṉvi ṉaikaḷum viṇṭaṉa
neruṅki vaṇpoḻil cūḻnt[u]e ḻilpeṟa niṉṟa kāvirik kōṭṭiṭai-k-
kurumpai meṉmulai-k- kōtai mārkuṭain tāṭu pāṇṭi-k- koṭumuṭi
virumpa nēuṉai nāṉma ṟakkiṉum collumnā namacci vāyavē. 7

Piously I meditated only on Your flower like feet,
And lo, the karmic bonds were cracked!
Oh, the Desired one of Pāṇṭi-k-koṭumuṭi,

Girt by the dense and lush groves
Adding lustre to the banks of Kāviri,
Where the damsels of soft breast, as young coconut,
Immerse, bathe and play;
Even if I happen to forget You,
My tongue would only utter, **Namaccivāya.**

1. The heterodox religions proclaimed that the effects of karma could not be mitigated by any agency. But, the Śaiva saint presents an optimistic view in the first line that intense devotion and meditation would break the bonds of karma, and bring salvation.
2. Kurumpai in the third line means the fruit bud of coconut and palm trees.
3. The word *virumpaṉ* denotes the Lord who loves His devotees.

495

செம்பொன் நேர்சடை யாய்தி ரிபுரம் தீஎ ழச்சிலை கோலினாய்
வம்பு லாம்குழ லாளைப் பாகம் அமர்ந்து காவிரிக் கோட்டிடைக்
கொம்பின் மேல்குயில் கூவ மாமயில் ஆடு பாண்டிக் கொடுமுடி
நம்ப னேஉனை நான்ம றக்கினும் சொல்லும்நா நமச்சி வாயவே. 8

செம்பொன்னை ஒத்த சடையுடையாய்! முப்புரங்களில் தீ எழும்படி வில் வளைத்தாய்! மணம்வீசும் கூந்தலையுடைய உமையினை இடப்பாகத்தில் விரும்பி வைத்து, காவிரிக்கரையில் மரக்கிளைகளில் வீற்றிருந்து குயில்கள் பாடவும் மாண்புடைய மயில்கள் ஆடவும் திருப்பாண்டிக் கொடுமுடி என்னும் கோயிலில் விளங்கும் நம்பனே! உன்னை நான் (ஒருவேளை) மறக்க நேரிட்டாலும் (பயிற்சிவசத்தால்) நமச்சிவாய என்ற மந்திரத்தை என் நா (மறவாது) சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்.

cempoṉ nērcaṭai yāyti ripuram tie ḻa-c-cilai kōliṉāy
vampu lāmkuḻa lāḷai-p- pākam amarntu kāvirik kōṭṭiṭai-k-
kompiṉ mēlkuyil kūva māmayil āṭu pāṇṭik koṭumuṭi
nampa nēuṉai nāṉma ṟakkiṉum collumnā namacci vāyavē. 8

Oh, Lord of mat locks, radiant like superior gold,
You bent the bow to inflame the triple castles;
In Your half placed the damsel

Whose tresses emit fragrance;
Our Lord of Pāṇṭi-k-koṭumuṭi,
Where on the banks of Kāviri,
On the branches [of trees] sing the koels,
And dance the delightful peacocks!
Even if I happen to forget You,
My tongue would only utter, **Namaccivāya.**

1. The word *cempon* literally means red gold. But, among the four varieties of supreme gold, it is counted.
2. The word *vampu* in the second line means fragrance, natural to the tresses of Pārvati.
3. The word *nampan* denotes 'nammavan' i.e. the Lord, belonging to us.

496

சார ணன்தந்தை எம்பி ரான்எந்தை தம்பி ரான்என்பொன் மாமணீ என்று
பேரெ ணாயிர கோடி தேவர் பிதற்றி நின்று பிரிகிலார்
நார ணன்பிர மன்தொ ழுங்கறை யூரில் பாண்டிக் கொடுமுடி
கார ணாஉனை நான்ம றக்கினும் சொல்லுந்நா நமச்சி வாயவே. 9

எமக்குப் புகலானவனே! தந்தையே! எம்பெருமானே! எம் தந்தைக்கும் தலைவனே! என் பொன்னே! மாட்சிபுடைய மாணிக்கமே! என்று எண்ணற்ற உன் திருப்பெயர்களைத் தேவர்கள் பிதற்றி நின்று பிரியமாட்டார் திருமாலும் நான்முகனும் தொழும் கறையூரில் திருப்பாண்டிக் கொடுமுடி என்னும் கோயிலில் விளங்கும் மூலகாரணனே! உன்னை நான் (ஒருவேளை) மறக்க நேரிட்டாலும் (பயிற்சிவசத்தால்) நமச்சிவாய என்ற மந்திரத்தை என் நா (மறவாது) சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்.

cāra ṇantantai empi rāṉentai tampi rāṉenpoṉ māmaṇī eṉṟu
pēre ṇāyira kōṭi tēvar pitaṟṟi niṉṟu pirikilār
nāra ṇaṉpira maṉto ḻumkaṟai yūril pāṇṭik koṭumuṭi-k-
kāra ṇāuṉai nāṉma ṟakkiṉum collumnā namacci vāyavē. 9

Oh the Refuge, our Father, and Master,
The Lord of my father, my gold and great gem-
Thus babble the eight thousand crore names of the immortals,

And they never leave you;
Oh the source of everything, enshrined at Pāṇṭi-k- koṭumuṭi
Where worship Nārāyaṇa and Brahma;
Even if I happen to forget You,
My tongue would only utter, **Namaccivāya.**

1. The word *cāraṇaṉ* here means one who gives refuge. It is from śaraṇa (Skt.).
2. The numeral in the second line denotes not the exact number, but it means countless, numberless.
3. The Lord is the source of our existence and also the efficient cause for the cosmic functions. Hence, He gets the epithet **kāraṇaṉ.**

497

கோணி யபிறை சூடி யைக்கறை யூரில் பாண்டிக் கொடுமுடி
பேணி யபெரு மானைப் பிஞ்ஞகப் பித்த னைப்பிறப்(பு) இல்லியைப்
பாண்உ லாவரி வண்(டு)அ றைகொன்றைத் தார னைப்படப் பாம்(பு)அரை
நாண னைத்தொண்டன் ஊரன் சொல்லிவை சொல்லு வார்க்(கு)
இல்லை துன்பமே. **10**

வளைந்த பிறையினைச் சூடியவனும், கறையூரில் திருப்பாண்டிக் கொடுமுடி என்னும் கோயிலை விரும்பி அமர்ந்த பெருமானும், பேரருளாளனும், பிறப்பில்லாதவனும், இசையோடு உலவும் வரி வண்டுகள் ஒலிக்கும் கொன்றைத் தாரினனும், படம் எடுத்த பாம்பாகிய அரைநாண் உடையவனும் ஆகிய இறைவனைத் தொண்டனாகிய ஊரன் பாடிய இப்பாடல்களைச் சொல்லுகின்றவர்களுக்குத் துன்பம் இல்லை.

kōṇi yapiṟai cūṭi yai-k-kaṟai yūril pāṇṭi-k- koṭumuṭi
pēṇi yaperu māṉai-p- piññaka-p- pitta ṉai-p-piṟapp[u] illiyai-p-
pāṇu lāvari vaṇṭ[u]a ṟaikoṉṟai-t- tāra ṉai-p-paṭa-p- pāmp[u]arai
nāṇa ṉai-t-toṇṭaṉ ūraṉ collivai collu vārkk[u]illai tuṉpamē. 10

The wearer of curved crescent,
The Lord, who lovingly enshrined at Pāṇṭi-k- koṭumuṭi
In Kaṟaiyūr,
The Destroyer, the Lunatic, the Unborn
With the laurel of koṉṟai, hummed by the lined beetles

And fastened girdle of hooded serpent
Is praised in these words
By Ūraṉ, the servitor;
Those, who utter them, are free from misery.

1. The word *kōṇiya* means crooked or curved.
2. Piññakan also means the chaplet.
3. The epithet *piṟappu illi* recalls the phrase "piṟavā yākkai-p- periyōn" in the *Cilappatikāram* [V-169].
4. Though the word *col* literally means word, in its extended sense denotes a hymn.

The specific features of the Decad

1. The efficacy of the five-syllabled mantra, peculiar to Śaivism is stressed in this decad.
2. The burden of the patikam, **uṉaināṉ maṟakkiṉum collumnā namaccivāyavē** occurs in the last line of the hymns, preceded by an address in the form of *Naṟṟavā* [1], *Naṭṭavā* [2], *Nāvalā* [3], *Vallavā* [4], *Nañcaṇikaṇṭa*[5], *Cēṭaṉē* [6], *Virumpaṉē* [7], *Nampaṉē* [8] and *Kāraṇā* [9].
3. The majestic gait and munificene of the River Kāviri are depicted in many hymns.
4. The greatness and natural beauty of Kaṟaiyūr and Pāṇṭi-k- koṭumuṭi are delineated in almost all the hymns.
5. The habitual immersing and bathing of the damsels in the waters of Kāviri is noted in two hymns [5, 7].
6. The yoga path of meditation is emphasised in this decad [1, 7].
7. The munificent days of worship alone are counted to be the useful period, while others are deemed to be spent in vain [1, 2, 3].
8. Taking refuge unto the Lord's feet finds a paramount place in the devotional life of Ārūrar [1, 2, 5, 7 etc.].
9. The phrase, **pañciṉ mel-l-aṭi-p- pāvai** [5] recalls **pañcēr mel-l-aṭi** [VII 15.3] and the passage, "pañciṉ mel-l-aṭiyāḷ, occurring in the *Tiruvācakam* [VIII 28.6] and *Kambarāmāyaṇa* [vide kiṭkintai kāṇṭam, 7.150].
10. The automation of the tongue uttering the Pañcākṣara is the result of the conscious repetition of the mantra for a number of times.

A note on the *talam*

49. Tirumurukaṉpūṇṭi

This sacred place is one of the Śiva sthalas in Kongu region. It is situated 7½ k.m. north to Tiruppur railway station in the Erode-Coimbature route. The Lord gets the name Murukāvuṭaiyār and Murukanāteśvarar, for Lord Muruga worshipped the Linga, according to the local myth. The goddess is called Āruṭaināyaki and Muyaṅkupūṇammi, which is adapted from the phrase **muyaṅkupūṇmulaimaṅkaiyāḷ**, occurring in the 5th hymn of this decad.

The temple inscriptions of the Cōḻa kings Vīrarajendra, Kulothunga I, Vikrama and others unfold the details of endowments, instituted for burning lamps, maintaining flower gardens and daily worship.

Cēkkiḻār furnishes the background for the composition of this decad. In the company of Cēramān Perumāḷ Nāyaṉār, Ārūrar spent many days in Cēra country. When he was overwhelmed by the thought of the Lord of Ārūr, he openly informed his friend about his proposal of departing to Ārūr. Though the king was unable to bear the pangs of separation, he could not stop Ārūrar. He presented enormous wealth of valuable gems, supreme gold, costly clothes etc. which were sent in advance through the carriers. On the way, Ārūrar passed many hilly places, deserts, forest river and thick bushy ways and finally proceeded to Murukaṉpūṇṭi. In its vicinity, the bhūtagaṇas, sent by Śiva waylaid the men, and plundered the bags of gems, gold and clothes. Though Ārūrar was desolate, he never gave up his faith. With resolute and devoted mind, he invoked the Lord through the hymns of this decad and got back the seized wealth. Finally, he reached Ārūr [XII 37.156-172].

References to the existence of Vaḍuka hunters ambushing the passers-by are many in this patikam. The last line questions the Lord's passive stay, without taking action against the evil hunters. Such details would have formed for the picturesque narration of Ārūrar's journey from Malaināḍu to Koṅgudeśa.

This sthala was not sung by the early two hymnists of *Tēvāram*. It is quite reasonable to suggest that it came into prominence at the time of Ārūrar.

49. திருமுருகன்பூண்டி பண்: பழம்பஞ்சுரம்

498

கொடுகு வெஞ்சிலை வடுக வேடுவர்
விரவ லாமைசொல்லித்
திடுகு மொட்(டு)எனக் குத்திக் கூறைகொண்(டு)
ஆ(று) லைக்கும்இடம்
முடுகு நாறிய வடுகர் வாழ்முரு
கன்பூண்டி மாநகர்வாய்
இடுகு நுண்ணிடை மங்கை தன்னொடும்
எத்துக்(கு)இங்(கு) இருந்தீர்எம் பிரானீரே. 1

வளைந்த கொடிய வில்லையுடைய வடுக வேடர்கள், (வழிப்போக்கர்களைத்) தம்மை நெருங்காமைக்குரிய சொற்களைக்கூறி, திகுடு, மொட்டு என்று அதட்டி, பயணம் போகின்றவரின் ஆடையைப் பறிப்பவர்களின் இடம்: முடை நாற்றம் வீசும் வடுகர்கள் வாழும் முருகன்பூண்டி ஆகும். இங்குள்ள பெருங்கோயிலில் சிறிய நுண்ணிய இடையையுடைய பிராட்டியுடனும் எம்பெருமானீரே, யாது காரணம் பற்றித் தங்கினீர்?

49. Tirumurukaṉpūṇṭi Paṇ: Paḻampañcuram

koṭuku veñcilai vaṭuka vēṭuvar
virava lāmaicolli-t-
tiṭuku moṭṭ[u]eṉa-k- kutti-k- kūṟaikoṇṭ[u]
āṟ(u)a laikkumiṭam
muṭuku nāṟiya vaṭukar vāḻmuru
kaṉpūṇṭi mānakarvāy
iṭuku nuṇ-ṇ-iṭai maṅkai taṉṉoṭum
ettukk[u]iṅk[u] iruntīrem pirāṉīrē. 1

The obdurate vaṭuka hunters,
Who possess cruel bows,
Utter harsh words, not to approach them,
Bluster frightful slogans, buffet [their body]
And plunder the clothes of the way-farers

In the place of Murukanpūṇṭi,
Where live the stinking vaṭukas;
In the big shrine of such a site
For what purpose, our Lord!
Stayed here with Your spouse,
Whose waist is so small and slim?

1. Koṭuku - to be cruel, ruthless, vide *Tamil Lexicon,* p.1138.
2. It is not certain that vaṭuka vēṭuvar denotes the Badagas, the hilly tribe of Nilgiris, adjacent to Kongu region. In the Sangam poem, the word vaṭukar is used to denote the people, living north to the Venkaṭa Hills.
3. The onomato-poetic expression "tiṭuku, moṭṭu" means the harsh cry of the hunters, indicating the fastness and cruel nature of their action.
4. Reference to the Vaṭukar in the first line denotes those who actively engaged in the robbery, while in the third line, it is a general remark that the place, Murukanpūṇṭi was infested with the ferocious hunting people.
5. The classical word *errukku* has become *ettukku* in the language, meaning for what purpose.

499

வில்லைக் காட்டி வெருட்டி வேடுவர்
விரவ லாமைசொல்லிக்
கல்லி னால்எறிந் திட்டும் மோதியும்
கூறை கொள்ளும்இடம்
முல்லைத் தாது மணம்க மழ்முரு
கன்பூண்டி மாநகர்வாய்
எல்லைக் காப்பதொன்(று) இல்லை யாகில்நீர்
எத்துக்(கு)இங்(கு) இருந்தீர்எம் பிரானீரே. 2

(வழியில் போகின்றவர்களிடம்) வேடுவர்கள் வில்லைக் காண்பித்து அச்சுறுத்தியும் தம்மை நெருங்காமைக்குரிய சொற்களைக் கூறியும் *(அவர்கள்மேல்)* கல்வீசியும் முட்டியும் அவர்தம் ஆடைகளைப் பறிக்கும் இடம் முல்லைப் பூக்களின் தாது மணம் வீசும் முருகன்பூண்டி. இங்குள்ள பெருங்கோயிலில் எல்லைப் புறத்துக் காவல் சிறிதும் இல்லை என்பது அறிந்திரேல், எம்பெருமானே! யாது காரணம் பற்றி நீர் இங்குத் தங்கினீர்?

villai-k- kāṭṭi veruṭṭi vēṭuvar
virava lāmaicolli-k-
kalli nālerin tiṭṭum mōtiyum
kūrai koḷḷumiṭam
mullai-t- tātu maṇamka maḷmuru
kaṇpūṇṭi mānakarvāy
ellai-k- kāppatoṉr[u] illai yākilnīr
ettukk[u]iṅk[u] iruntīrem pirāṉīrē. 2

The hunters who wield their bows and frighten,
Utter harsh words, not to go near them,
Fling stones and dash with the way-farers
Plundering their clothes,
In the place of Murukaṉpūṇṭi,
Where emits fragrance the jasmine's pollen dust;
If there is no guard for its boundary
In the big shrine of such a site,
For what purpose, our Lord! You stayed here?

1. The modes of the cruel activities of the hunters are noted.

2. **Kūrai koḷḷutal** generally means robbing the clothes, either worn by the way farers or carrying by the textile merchants. In its extended sense, it includes all the possessions of the travellers.

   In the commentary of Cēṉāvaraiyar [1150 A.D.], this sort of robbery was indicated thus: "ārupōyiṉār ellām kūrai kōṭpaṭṭār eṉravaḷı".

3. High way robbery was common in the Kongu deśa, as inferred from Ārūrar's hymn on Tiru-p-pukkoḷiyūr Aviṉāci, another sthala in the same region; vide VII 92.3.

500

பசுக்க ளேகொன்று தின்று பாவிகள்
பாவம் ஒன்றறியார்
உசிர்க்கொ லைபல நேர்ந்து நாள்தொறும்
கூறை கொள்ளும்இடம்
முசுக்கள் போல்பல வேடர் வாழ்முரு
கன்பூண்டி மாநகர்வாய்
இசுக்(கு)அ ழியப் பயிக்கம் கொண்டுநீர்
எத்துக்(கு)இங்(கு) இருந்தீர்எம் பிரானீரே. 3

பசுக்களைக் கொன்று உண்ணும் பாவிகள்; பாவம் (புண்ணியம்) சிறிதும் அறியாதவர்; உயிர்க் கொலை பலவற்றைச் செய்து ஒவ்வொரு நாளும் (வழிப்போவாரின்) ஆடைகளைப் பறிப்பவரின் இடம், குரங்குகள் போன்ற வேடர் பலர் வாழும் முருகன்பூண்டி இங்குள்ள பெருங்கோயிலில், இழுக்கு அழியப் பிச்சை கொண்டு எம்பிரானே, யாது காரணம் பற்றி இங்கு நீர் தங்கினீர்?

pacukka ḷēkoṉṟu tiṉṟu pāvikaḷ
pāvam oṉṟaṟiyār
ucir-k-ko laipala nērntu nāḷtoṟum
kūṟai koḷḷumiṭam
mucukkaḷ pōlpala vēṭar vāḻmuru
kaṉpūṇṭi mānakarvāy
icukk[u]a ḻiya-p- payikkam koṇṭunīr
ettukk[u]iṅk[u] iruntīrem pirāṉīrē. *3*

The sinners, who prey on cows
Are unaware of sin, even a little;
Everyday many a life they kill,
And plunder the (wayfarers') clothes,
In the place of Murukaṉpūṇṭi,
Where many of the hunters live like monkeys;
In the big shrine of such a site
Receiving alms devoid of disregard,
For what purpose, our Lord! You stayed here?

1. The word *pacu* in the first line generally means any animal and specifically, the cow. The hunters used to kill the cows for their food. Tirunāvukkaracar has stated in one of his hymns that the low pulaiyas used to peel the cow's skin and eat its flesh. Vide VI 95.10. In the Sangam poem *Akanānūru*, this food habit is mentioned [129.12].
2. The word *uyir* has become 'ucir' [-life] in the second line. It is common man's language.
3. *mucu* means the man like monkey i.e. orang-u-tang.
4. The word *iḻukku* [-disregard] became *icukku* in the people's language, just like *viḻā* becoming *vicā* even in modern usage.
5. *Payikkam* means begging for alms.

501

பீறல் கூறை உடுத்(து)ஓர் பத்திரம்
கட்டி வெட்டினராய்ச்
சூறைப் பங்கிய ராகி நாள்தொறும்
கூறை கொள்ளும்இடம்
மோறை வேடுவர் கூடி வாழ்முரு
கன்பூண்டி மாநகர்வாய்
ஏறு கால்இற்ற(து) இல்லை யாய்விடில்
எத்துக்(கு)இங்(கு) இருந்தீர்எம் பிரானீரே. 4

கிழிந்த துணியை உடுத்திக்கொண்டு அதனுள் ஒரு சிறுவாளையும் கட்டி வைத்து, பறட்டை முடியராய் வழிப்போவாரை அவ்வாளால் வெட்டி நாள்தோறும் அவர்தம் ஆடைகளைப் பறிக்கும் இடம்: முரட்டுத்தனமான வேடுவர்கள் வாழும் முருகன்பூண்டி ஆகும். இங்குள்ள பெருங்கோயிலில் எம்பெருமானே, உமது இடபம் கால் முறியாமல் இருக்கின்றதெனில் (அதில் ஏறி வெளியிடம் செல்லாமல்) யாது காரணம் பற்றி இங்குத் தங்கினீர்?

piṟal kūṟai uṭutt[u]or pattiram
kaṭṭi veṭṭiṉarāy-c-
cūṟaip paṅkiya rāki nāḷtoṟum
kūṟai koḷḷumiṭam
mōṟai vēṭuvar kūṭi vāḻmuru
kaṉpūṇṭi mānakarvāy
ēṟu kāliṟṟat[u] illai yāyviṭil
ettukk[u]iṅk[u] iruntīrem pirāṉīrē. 4

They wear the torn tatters,
Fastened with small swords;
Their locks are tangled;
Every day they plunder, cutting the travellers
In the place of Murukaṉpūṇṭi,
Where live together the savage hunters;
In the big shrine of such a site,
If your bull hasn't broken its leg
For what purpose, our Lord! You stayed here.

1. The hunters did not have a decent dress. The wore only rags, and hence probably they robbed the clothes of the wayfarers.
2. The word *cūṟai* means the knotted hair in a round. Vide vaṭṭac-cūṟaiyar - *Cīvakacintāmaṇi,* 632. It also means the tangled hair. Cūṟai also means the plunder. Paṅki has two meanings: l. hair 2. share. So, it may mean that the hunters shared the pillaged property.
3. *Mōrai* means wildness, savageness; vide *Tamil Lexicon*, p.3388.

502

தயங்கு தோலை உடுத்துச் சங்கர
சாம வேதமோதி
மயங்கி ஊர்இடு பிச்சை கொண்(டு)உணும்
மார்க்கம் ஒன்(று)அறியீர்
முயங்கு பூண்முலை மங்கை யாளொடு
முருகன்பூண்டி மாநகர்வாய்
இயங்க வும்மிடுக்(கு) உடைய ராய்விடில்
எத்துக்(கு)இங்(கு) இருந்தீர்எம் பிரானீரே. 5

சங்கரனே*!* விளங்கும் தோலினை *(*மேலே*)* உடுத்தி*,* சாமவேதத்தை ஓதிக்கொண்டு *(*அப்பாட்டினில்*)* மயங்கிய ஊர் மக்கள் இடும் பிச்சையினை ஏற்று உண்ணும் மார்க்கத்தைச் சிறிதும் அறியமாட்டீரோ*?* எம்பெருமானே*!* *(*வெளியில்*)* செல்வதற்கு வலிமை உடையீர் எனின்*,* ஆபரணங்கள் பிணைந்த முலைகளையுடைய தேவியுடன் முருகன்பூண்டியின் பெருங்கோயிலில் யாது காரணம் பற்றி இங்குத் தங்கினீர்*?*

tayaṅku tōlai uṭuttu-c- caṅkara
cāma vētamōti
mayaṅki ūriṭu piccai koṇṭ[u]uṇum
mārkkam oṉṟ[u]aṟiyīr
muyaṅku pūṇmulai maṅkai yāḷoṭu
murukaṉpūṇṭi mānakarvāy
iyaṅka vummiṭukk[u] uṭaiya rāyviṭil
ettukk[u]iṅk[u] iruntīr empirāṉīrē. 5

Wrapped in the shining skin,
Saṅkara!
Don't You know the way a little
Of being fed with alms,
Offered by damsels of the village,
Enchanted by Your chant of Sāmaveda;
For what purpose, our Lord! You stayed here
In the big shrine of Murukaṉpūṇṭi,
With Your consort,
Whose breasts are embraced with jewels?

1. The word Saṅkara in the first line etymologically means one who does good and thus it has come as an epithet to Lord Śiva.
2. The word nakar in all the hymns denotes temple. So, mānakar denotes the big shrine. Vide *Puṟam*. 6.18. *Muruku*. 238, 244; *Paripāṭal* 19.29; *Tirumuṟai* I 61.10.
3. On seeing all the cruel deeds of the hunters and having the facility of moving to other region, for what purpose the Lord with His spouse remained in the place-that is the question of Ārūrar. Since the Bhūtagaṇas themselves were donned in the hunter's dress to waylay Ārūrar as per the Lord's command, He was a silent spectator. It was only a sport of the Lord. Finally all the hunted properties were returned to Ārūrar on hearing his sweet hymns.

503

விட்டி சைப்பன கொக்க ரைகொடு
கொட்டி தத்தளகம்
கொட்டிப் பாடும்இத் துந்துமியொடு
குடமுழா நீர்மகிழ்வீர்
மொட்(டு)அ லர்ந்து மணம்கமழ் முருகன்
பூண்டி மாநகர்வாய்
இட்ட பிச்சைகொண்(டு) உண்ப தாகில்நீர்
எத்துக்(கு)இங்(கு) இருந்தீர்எம் பிரானீரே. 6

தாள அறுதிக்கு ஏற்ப விட்டொலிக்கின்ற கொக்கரை, கொடுகொட்டி, தத்தளகம் ஆகியவற்றுடன் கொட்டிப் பாடுதற்குரிய துந்துமியுடன் குடமுழா ஆகியவற்றின் இசையினை நீர் விரும்புவீர். ஊரவர் இட்ட பிச்சையினை ஏற்றுக்கொண்டு உண்பவர் எனில், அரும்புகள் மலர்ந்து நறுமணம் பரப்பும் முருகன் பூண்டியின் பெருங்கோயிலில், எம்பெருமானே! யாது காரணம் பற்றித் தங்கினீர்?

viṭṭi caippaṉa kokka raikoṭu
koṭṭi tattaḷakam
koṭṭi-p- pāṭumi-t- tuntumiyoṭu
kuṭamuḻā nīrmakiḻvīr
moṭṭ(u)a larntu maṇamkamaḻ murukaṉ
pūṇṭi mānakarvāy
iṭṭa piccaikoṇṭ(u) uṇpa tākilnīr
ettukk[u]iṅk[u] iruntīrem pirāṉīrē. 6

Oh Lord,
You enjoy the intermittent music
Of *kokkarai, koṭukoṭṭi* and *tattaḷakam,*
Played to the harmony of song
Accompanied by *tuntumi* along with *kuṭamuḻā;*
In the big shrine of Murukaṉpūṇṭi,
Where emits fragrance of blossomed blooms,
If You could subsist with the alms offered,
For what purpose, our Lord! You stayed here?

1. Kukkarai, koṭukoṭṭi, tattaḷkam, tuntumi and kuṭamuḻā are the musical instruments of different shapes, played by the musicians in the period of Ārūrar. Kāraikkāl Ammaiyar has enilisted some more instruments of music in her hymns. Vide Mūttatiru-p-patikam 1.9.
2. Koṭṭi-p-pāṭutal denotes the tradition of singing to the accompaniment of drumming.

504

வேதம் ஓதிவெண் ணீறு பூசிவெண்
கோவணம் தற்(று)அயலே
ஓதம் மேவிய ஒற்றி யூரையும்
உத்திரம் நீர்மகிழ்வீர்
மோதி வேடுவர் கூறை கொள்ளும்
முருகன்பூண்டி மாநகர்வாய்
ஏது காரணம் ஏது காவல்கொண்(டு)
எத்துக்(கு)இங்(கு)இருந்தீரெம் பிரானீரே.

முறைகளை ஓதியும் வெண்ணீறு பூசியும் வெண்கோவணத்தை அணிந்தும் மருங்கில் அலைகள் பொருந்திய திரு ஒற்றியூரையும் (அங்கு நிகழும்) உத்திர விழா வினையும் நீர் விரும்பினீர். வழிப்போவாரை வேடுவர்கள் தாக்கி ஆடைகளைப் பறிக்கும் முருகன்பூண்டியின் பெருங்கோயிலில் எம்பெருமானே! யாது காரணத்தால் எதனைக் காத்துக் கொண்டு எதன் பொருட்டு இங்குத் தங்கினீர்?

Vētam ōtiveṇ ṇīru pūciveṇ
kōvaṇam taṟṟ[u]ayalē
ōtam mēviya oṟṟi yūraiyam
uttiram nīrmakiḻvīr
mōti vēṭuvar kūṟai koḷḷum
murukaṉpūṇṭi mānakarvāy
ētu kāraṇam ētu kāvalkoṇṭ[u]
ettukk[u]iṅk[u]iruntīrem pirāṉire

You recited the Vedas
Daubed [Your body] with white dust
Wore the loin cloth
Rejoiced the sea girt Orriyūr
And Uttiram festival;
Hunters dash and rob the clothes
At Murukanpūṇṭi,
Where in the big shrine our, Lord!
What is the reason? What thing you protect?
For what purpose you stayed here?

1. Ōtam means wet, wave and sea.
2. The Festival of Uttiram in the Tamil month of Paṅkuni normally occurs on full moon day. St. Campantar refers to this festival 'Paṅkuni uttiranāḷ olivilāk kāṇātē pōtiyō pūmpāvāy'II. 47.7. It is also recorded in the ancient commentary on **Iraiyanār kaḷaviyal**.

505

படவ ரவுநுண் ணேரிடைப் பணைத்
தோள்வரி நெடுங்கண்
மடவ ரல்உமை நங்கை தன்னையொர்
பாகம் வைத்(த்)உகந்தீர்
முடவர் அல்லீர் இடர்இலீர்
முருகன்பூண்டி மாநகர்வாய்
இடவம் ஏறியும் போவ தாகில்நீர்
ஏத்துக்(கு)இங்கு இருந்தீர்எம் பிரானீரே.

படம் உடைய பாம்பினைப் போன்ற நுண்ணிய அழகிய இடையினையும், மூங்கில் போன்ற தோள்களையும், வரிகளையுடைய கண்களையும் உடைய மடந்தையாகிய

உமை நங்கையை ஒரு பாகத்தில் விரும்பி வைத்தீர் எம்பெருமானே! நீர் முடவர் அல்லீர். இடர் இல்லீர். வெளியிடத்திற்கு எருதில் ஏறிப்போக முடியும் எனில், யாது காரணம் பற்றி முருகன்பூண்டி என்னும் இந்நகரில் தங்கினீர்?

paṭa-v-a ravunuṇ-ṇ- ēriṭai-p- paṇai-t-
tōḷvari neṭuṅkaṇ
maṭava ralumai naṅkai tannai-y-or
pākam vaitt[u] ukantīr
muṭṭavar allīr mānakarvāy
murukaṉ pūṇṭi mānakarvāy
iṭavam ēṟiyum pōva tākinīr
ettukk[u]iṅk[u] iruntīrem pirāṉīrē

On your part,
Placed and pleased with the youthful damsel Umā
With slim waist like the hooded serpent
Shoulders like bamboos,
And long eyes with streake;
You are not lame;
You don't have trouble;
If way could go away, mounting on your bull,
In the big shrine of Murukaṉpūṇṭi,
For what purpose, our Lord! you stayed here?

1. All the attributes of a beautiful damsel are given to the Goddess in the line.
2. The Lord is not lame, not in distress. He has a vehicle, bull to move away.
Even then, He silently remains in the vicinity, hunted by the cruel men. Ārūrar
asks the Lord to explain the reason for his stay there.

506

சாந்த மாகவெண் ணீறு பூசிவெண்
 பல்தலை கலனா
வேய்ந்த வெண்பிறைக் கண்ணி தன்னையொர்
 பாகம் வைத்(து) உகந்தீர்
மோந்தை யோடு முழக்கறா
 முருகன்பூண்டி மாநகர்வாய்
ஏந்து பூண்முலை மங்கை தன்னொடும்
 ஏத்துக்(கு) இங்(கு) இருந்தீர்எம் பிரானீரே.

வெண்ணீற்றினைச் சாந்தமாக மேலே பூசிக்கொண்டு, வெண் பற்களையுடைய தலையே பிச்சைப் பாத்திரமாக ஏந்தி, முடியில் சூடிய வெண்பிறையை மாலையினை உம்முடியின் ஒரு பாகத்தில் விரும்பிய வைத்தீர். மொந்தையுடன் பிற வாத்தியங்களின் முழக்கம் நீங்காத முருகன்பூண்டியின் பெருங்கோயிலில், எம்பெருமானே! ஆணிகள் தாங்கிய முலைகளையுடைய மங்கை (பார்வதி) யுடன் யாது காரணம் பற்றி இங்குத் தங்கினீர்?

Cānta mākaveṇ-ṇ nīṟu pūciveṇ
 Paltalai kalaṉā
Vēynta veṇpiṟai-k-kaṇṇi taṉṉai-y-or
 Pākam vaittu[u]ukantīr
Mōntai yōṭu muḻakk[u]aṟā
 murukaṉpūṇṭi mānakarvāy
ēntu pūṇmulai maṅkai taṉṉoṭum
 ettukk[u]iṅk[u] iruntīrem pirāṉīrē

Daubed with white ash, as if sanda!
The smirked white skull is your bowl
On a part [of your crown]
Placed the white crescent as head garland;
In the big shrine of Murukan̲pūṇṭi,
Where never cease the sounds of drum,
For what purpose, our Lord! You stayed here
With the damsel with jeweled breasts?

1. Vēynta means adorned
2. Mōntai in the third line denotes one type musical instrument.

507

முந்தி வானவர் நாம்தொழும்
முருகன்பூண்டி மாநகர்வாய்
ழுந்த ணைவிரல் பாவை தன்னையோர்
பாகம் வைத்தவனைச்
சிந்தை யிற்சிவ தொண்டன் ஊரன்
உரைத்தன பத்தும்கொண்டு
ஏந்தன் அடிகளை ஏத்து வார்இடர்
ஒன்றும் தாம்இலரே.

தேவர்கள் முந்திக்கொண்டு வழிபடும் முருகன் பூண்டியின் பெருங்கோயிலில் பந்தினைப் பிடித்த விரல்களையுடைய பாவையினை (பார்வதியை) ஒரு பாகத்தில் வைத்த பெருமானைச் சிந்தையில் சிவனை எண்ணும் தொண்டனாகிய ஊரன் உரைத்த இப்பாடல்கள் பத்தும் பாடி எம் இறைவனைப் போற்றுவார் இடர் ஒன்றும் இலர்.

Munti vāṉavar tāmtoḻum
Murukaṉpūṇṭi māṉakarvāy
Pant[y] aṇaiviral pāvai taṉṉai-y-or
Pākam vaittavaṉai-c-
Cintai yilciva toṇṭaṉ ūraṉ
Uraittaṉa pattumkoṇṭ[u]
Entam aṭikaḷai ēttu vāriṭar
Oṉṟum tāmilarē

Go forward the celestials to worship
The Lord, who put in His half
The Lady whose fingers graps the ball
In praise of Him shrine of Murukanpūṇṭi,
Sang these ten [hymns] Ūraṉ, the devotee
Whose mind contemplates Siva;
Those, who pray our Lord with these ten (hymns)
Won't have any trouble of any sort!,

1. The celestials, descending from their heavely abode to worship the Lord is mentioned in many other hymns also.
2. The phrase pantaṇaiviral pāvai seems to have been taken from Tirunāvukkaracar's hymn: pantaṇavu melviralāḷ - VI 46.10.

The specific features of the Decad

1. The refrain, **ettukk[u] iṅk[u] iruntīr empirāṉīre** occours in the end of every last line of the hymns in this decad.
2. The phrase, **viravalāmai colli** is found in two hymns without change[1,2]
3. The refrain kūṟai koḷḷum iṭam comes in The end of every second line in hymns 2, 3 and 4, while in the first hymn it occurs with some additional words thus: kūṟai koṇṭu āṟalaikkum iṭtam.
4. Murukaṉpūṇṭi mānakarvāy is another refain, found in the end of every third line of the hymns 1,2,3,4,5,6,7,8 and 9 in the first line of 10th hymn.
5. References to the hard hearted hunters who rob the wayfarers occur in the hymns 1,2,3,4 and 7.
6. The cruel life and harsh habits of the vaduga hunters, infested in the Kongu region around Murukaṉpūṇṭi are graphically drawn in many hymns.
7. The dialects of the hunters are also interestingly inserted in some hymns. E.g. tiṭuku, moṭṭu[1], ucir, icukku[3] mōṟai [4] etc.
8. Through the stinking smell of hunters in Tirumurukaṉpūṇṭi is noted in some hymns [1, 3,4] the fragrance of jasmine flowers and other blooms is also presented to give a contrasting picture [2,6].
9. Similarly, against their harsh and cruel words of frightening [1,2], pleasant sound of Music is also made [9].

10. Next to Ārūr, Ārūrar had a fascination for Oṟṟiyur where was popular the Utttiram festival [7], perhaps because in the former city he was united with paravaiyār, and in the latter city, with Caṅkiliyār.
11. Folk aspects are dominant in this decad.

A note on the (talam)

50. Tiru-p-puṉavāyil

Puṉavāyil is one of the 14 sthalas in Pāṇṭyanādu. It is situate 20 k.m. South to Tiru-p-peruntuṟai near Aṟantāṅki. From the following references of the hymns of Tiruñāṉacampantar and Ārūrar, it becomes clear that it was on the sea shore.

1. " kaṇṭalum ñāḻalum niṉṟu peruṅkaṭal. Kāṉalvāy-p- puṇṭarī kammalar-p- poykai cūḻnta puṉavāyilē III 11.2
2. "naralcuri caṅkoṭum ippi-y-unti nalammalkiya porukkaṭal veṇtirai vanteṟiyum puṉavāyilē III 11.9.
3. "kaṟkuṉṟum tūṟum kaṭuveḷiyum kaṭal kāṉalvāy-p- puṟekeṉṟu tōṉṟitum emperumāṉ puṉavāyilē VII 50.4.

The natural beauty of the coastal city is also depicted [vide II 11.1,8,9,10 VII 50.1,5,6,8]. It was also a trade centre [VII 50.2]. People from various parts of the country came there to worship the Lord [VII 50.7] who is known as paḻampatinātar perhaps from the references in Ārūrar's hymn, given hereunder.

1. pattar tāmpalar pāṭiniṉṟu āṭum paḻampati[1]
2. pācarravar pāṭininru āṭum palampati[7]

Puṉavāyil was an ancient city, since it is referred as paḻampati. The goddess gets the name Karuṇaināyaki.

The Nandi, Mūlalinga and Āvuṭaiyār are very big in size. The images of Siva in all the 14 sthalas of Pāṇṭyanādu were also installed in this sacred place.

In the temple epigraphs of the Pāṇṭya kings Vikrama Pāṇṭyā, Vīra Pāṇṭyā, and Sundara Pāṇṭyā, the name of the Lord is noted Tiru-p-puṉavācal uṭaiya Nāyaṉār. Details of the tax-free land gifts are also found the endowments were made primarily for sacred bathing of the idol, buring lamps and food offering at a specific worship.

Accoring to Cēkkiḻar, Ārūrar after visiting the shrine of Kāṉa-p-pēr,the present Kāḷaiyārkōyil, directly proceeded to puṉavāyil and celebrated the Lord by this decad [vide] XII 37.115-118].

50. திருப்புனவாயில்

508

சித்தம் நீநினை என்னொடு சூளறு வைகலும்
மத்த யானையின் ஈர்உரி போர்த்த மணாளன்ஊர்
பத்தர் தாம்பலர் பாடிநின்(று) ஆடும் பழம்பதி
பொத்தில் ஆந்கைகள் பாட்(டு) அறாப்புன வாயிலே.

சித்தமே! என்னோடு சூள் செய்தலை விடுவாய். மதயானையின் புலராத உரித்த தோலினைப் போர்த்திய மணாளனின் ஊராகிய புனவாயில் பத்தர் பலரும் பாடியும் ஆடியும் போற்றும் தொன்மைமிக்க பதியாகும். இங்கு மரப் பொந்துகளில் உள்ள ஆந்தைகளின் பாட்டு நீங்காமல் ஒலிக்கும். நீ இப்பகுதியை நாள்தோறும் எண்ணுவாய்.

50. Tiru-p-punavāyil

Cittam nīniṉai eṉṉoṭu cūḷaṟu vaikalum
Matta yāṉaiyiṉ īruri pōrtta maṇāḷaṉūr
Pattar tāmpalar pāṭiniṉṟ[u] āṭum paḻampati
Pottil āntaikaḷ pāṭṭ[u] āṟā-p-puṉa vāyilē

Mind! Give up vowing with me,
The place of the bridegroom,
Wrapped in wet skin of must tusker
Is the ancient city,
Where the devotees in groups
Stand, sing and dance;
It is Pu<u>n</u>avāvāyil,
Where the song never ceases
Of owls in the recess of trees.
You think of it everyday.

1. The word cittam normally means consciousness. It is counted as one of the internal organs viz., *ma<u>n</u>am*,buddhi,ahankaram and cittam. It also 'mūla-p-prakriti' Nevertheless, here in this hymn it denotes the mind.
2. Pontil has become pottil in the last tine, to keep the symmetry of sound pattern with the first words of the previous lines. The hooting sound is the owl's song.

509

கருது நீமனம் என்னோடு சூளறு வைகலும்
எருது மேற்கொள்ளும் எம்பெரு மாற்(கு) இடம் ஆவது
மருத வானவர் வைகும் இடம்மற வேடுவர்
பொருது சாத்தொடு பூசல் அறாப்புன வாயிலே.

மனமே! என்னுடன் சூள் செய்தலைக் தவிர்வாய். எருதின்மேல் ஊரும் எம்பெருமானுக்கு இடம் ஆக இருப்பது; மருதநிலத் தெய்வமாகிய இந்திரன் முதலிய அமரர்கள் (வழிபடத்) தங்கும் இடம் ஆக இருப்பது; மறச்செயல்புரியும் வேடுவர்கள் (வழிப்போகும்) வாணிகக் குழுவினருடன் போரிட்டு ஆரவார ஓசை நீங்காத புனவாயிலே ஆகும். நீ (இப்பதியினை) நாள்தோறும் கருதுவாய்.

Karutu nīmaṉam eṉṉoṭu cūḷaṟu vaikalum
Erutu mēṟkoḷum emperu māṟk[u]iṭam āvatu
Maruta vāṉavar vaikum iṭammaṟa vēṭuvar
Porutu cāttoṭu pūcalaṟā-p-puṉa vāyilē

Mind, give up vowing with me,
The place of our Lord, mounted on bull
Is punavāyil,
Where reside the celestials of Marutam,
Where never ceases the lord uproar.
Of the valorous hunters, fighting with merchant groups,
You think of it everyday,

1. The God of Marutam i.e. delta region is Indra. Ārūrar indicated that Indra and other celestials, descended on earth, from their heavenly abode to worship Siva of Puṉavāyil.
2. The Movement of the merchant groups in the last line suggests that it was a busy route

510

தொக்காய்மனம் என்னோடு சூளறு வைகலும்
நக்கான்நமை ஆளுடைய யான்நவீ லும்இடம்
அக்கோ(டு) அர(வு) ஆர்த்தபி ரான் அடிக்(கு) அன்பராய்ப்
புக்கார்அவர் போற்(று)ஒழி யாப்புன வாயிலே.

ஒருவழிப்பட்ட மனமே! நாள்தொறும் என்னுடன் சூள் செய்தலைத் தவிர்வாய். திகம்பரனும் நம்மை அடிமையாக உடையவனும் ஆகிய ஈசன் விரும்பும் இடம்; எலும்பும் பாம்பும் (உடம்பில்) கட்டிய பெருமான் திருவடிக்குப் பத்தராய்ப் புகுந்தவர் போற்றுதல் நீங்காத புனவாயில் ஆகும்.

Tokkāymanam ennoṭu cūḷaṟu vaikalum
Nakkānnamai āḷuṭai yānnavi lumiṭam
akkōṭ[u] arav[u] ārttapi rānaṭikk[u] anparāy-p-p
pukkāravar pōṟṟ[u] oli yā-p- puna vāyilē

Oh my mind, cool and collected
Give up vowing with me, every day.
Punavāyil is the place, favoured by Digambara,
Who took us His slave,
Where enter the bhaktas to Lord's feet,
Who fastened [on His body] bone and serpent,
Never cease to praise Him.

1. The root of tokkāy is toku i.e. to compress, to become united, collected etc.
2. Nakkan (nakkan, originally) means the naked Lord i.e. Digambara.
3. Navilutal denotes favouring, liking etc.

வற்(கு)என்(று) இருத்திகண் டாய்மனம் என்னோடு சூளறு
பொற்குன்றம் சேர்ந்ததொர் காக்கைபொன் னாம்அது வேபுகல்
கற்குன்றும் தூறும் கடுவெளி யும்கடற் கானல்வாய்ப்
புற்(கு) என்று தோன்றிடும் எம்பெரு மான்புன வாயிலே.

மனமே, வன்மையோடு இருக்கின்றாய். என்னுடன் சூள்செய்தலைக் தவிர்வாய். பொன்மலையினைச் சேர்ந்த ஒரு காக்கையும் பொன்னிறம் பெறும். அதுவே அதற்குப் புகலிடமாம். எம்பெருமானின் புனவாயிலில், கற்குவியலும் புதர்களும் கடிய வெட்ட வெளியும் கடற்கரையின் மணலில் பொலிவிழந்து தோன்றிடும்.

varkṟ[u]enṟ[u]iruttikaṉ ṭāymaṉam eṉṉoṭu cūḷaṟu
poṟkuṉṟam cērntator kākkaipoṉ ṉamātu vēpukal
kaṟkuṉṟum tūṟum kaṭuveḷi yumkaṭal kāṉalvāy-p-
puṟk[u]eṉṟu tōṉṟiṭum emperu māṉpuṉa vāyilē

Mind! Hardened you are,
See at yourself!
Give up vowing with me,
A crow that reaches Gold Mountain
Becomes itself gold,
It is refuge;
The hilly stones and shrubs and treeless waste
Appear dim and colourless against the shore.
Of Puṉavāyil of our Lord.

1. **Vaṉ +ku** has become vaṟku, meaning to be hard.
2. The proverb, that the crow which reached the Gold mountain would thoroughly be transformed into gold, is found in the second line. In the parlance of Saiva Siddhanta, that kind of assimilation is known as " cārntatan ātal" Ponvaṇṇattantāti of Cēramāṉ Perumāl, the bosom friend of Ārūrar, the same adage is noticed.
"..................kaṉaka malai arukē,
Pōyiṉa kākkaiyum aṉṟē paṭaittatu ponvaṇṇamē", [100]
It is pertinent to note that even the jain author of Yapparuṅkala-k-kārikai has used this age old saying; "........paṉimāl imaya-p-porupakam cērnta pollāk karuṅ kākkaiyum ponniramāy irukkum"[3].

512

நில்லாய்மனம் என்னொடு சூளறு வைகலும்
நல்லான்நமை ஆளுடை யான்நவி லும் இடம்
வில்வாய்க்கணை வேட்டுவர் ஆட்ட வெருண்டுபோய்ப்
புல்வாய்க்கணம் புக்(கு)ஒளிக் கும்புன வாயிலே.

மனமே! சுற்றுநில்; என்னொடு நாள்தொறும் சூள் செய்தலைக் தவிர்வாய். நல்லவனும், நம்மை அடிமையாக உடையவனும் ஆகிய ஈசன் பயிலும் இடம், வேடர்கள் தம் வில்லில் தொடுத்த அம்பினைச் செலுத்த அஞ்சிப்போய் மான்கூட்டம் புகுந்து ஒளிக்கும் புனவாயிலே ஆகும்.

nillāymanam ennotu cūḷaru vaikalum
nillānnamai āḷuṭi yānn avi lumiṭam
vilvāy-k-kaṇai vēṭṭuvar āṭṭa veruntṭupōy-p-
pulvā y-k-kaṇam pukk[u]oḷik kumpuna vāyilē.

Mind! Please stop [and listen].
Give up challenging me, everyday.
Punavāyil remains the site,
Favoured by the good Lord
Who took us His slave
Where hunters shoot the arrow and the
Started flock of deers run and hide.

1. The mind is always moving. It is in constant flux. Ārūrar, advises it to stop listen, in the first line.
2. Nallān is an epithet of Siva, elucidating His goodness. In the hymm of Tirunānacampantar, He is referred: "Nanru utaiyān", the prosseor of Goodness(198.1)
3. The last two lines convey a symbolic meaning . The horrible hunters with bow and arrow are the five senses. The innocent deers are the souls. Punavāyil is their place of refuge.

513

மறவல் நீமனம் என்னோடு சூளறு வைகலும்
உறவும் ஊழியும் ஆயபெம் மாற்(கு)இடம் ஆவது
பிறவு கள்ளியின் நீள்கவட்(டு) ஏறித்தன் பேடையைப்
புறவம் கூப்பிடப் பொன்புனம் சூழ்புன வாயிலே.

மறவாதே மனமே! நீ என்னொடு நாள்தொறும் சூள்செய்தலைத் தவிர்வாய். (எல்லா உயிர்கட்கும்) உறவு மாயும் ஊழிக்காலமாயும் விளங்கும் பெருமானுக்கு இடம் ஆக இருப்பது; சேவற் புறா கள்ளிமரத்தின் நீண்ட கிளையின் முதுகில் (-பிறவு) ஏறி அமர்ந்து தன் பெடையினைக் கூப்பிடும் பொன் போன்ற புலங்களால் சூழப்பெற்ற புனவாயிலாகும்.

பிறவு – பிற அசைச்சொல் [சொல். சொல். 279]

Maṟaval nīmaṉam eṇṇoṭu cūḷaṟu vaikalum
uṟavum ūḻiyum āyapem mārk[u]iṭam āvatu
piṟavu kaḷḷiyiṉ nīḷkavaṭṭ[u] ēṟi-taṉ pēṭaiyai-p-
puṟavam kūppiṭa-p- poṉpuṉam cūḻpuṉa vāyilē.

Forget not, my mind!
Give up vowing with me, everyday,
The site of our Lord,
Who is all kinship and deluge
Remains Punavāyil,
Girdled by golden ground,
Where the dove seated
On the long forked bough of Milk-hedge
Whoops its dear mate!

1. The kinship of God as father, mother,brother,master, preceptor etc. is illustrated in many hymns. So is described in the second line as the relation to us.
2. He is absolute destroyer [Mahāsaṅhārakara] and hence the author of ūḻi, the final deluge to enable the souls to take rest and recoup themselves for the evolution to extirpate totally the karmic results, so that after exhausting them they could become pure to join the Lord's feet.

3. The word *piṟavu* in the third is the extended form of piṟa, an expletive [vide *Tolkāppiyam*, Col.279].

514

ஏசற்று நீநினை என்னோடு சூளறு வைகலும்
பாசற்றவர் பாடிநின்(று) ஆடும் பழம்பதி
தேசத்(து) அடியவர் வந்திரு போதும் வணங்கிடப்
பூசல்துடி பூசல்அ றாப்புன வாயிலே.

(மனமே!) விருப்பமுற்று நீ எண்ணுவாய். என்னொடு நாள்தொறும் சூள் செய்தலைத் தவிர்வாய் பாசத்தை அறுத்தவர்கள் நின்று பாடி ஆடுகின்ற பழைய தலம் ஆவது நாட்டில் உள்ள அடியவர்கள் யாவரும் வந்து (காலை மாலை ஆகிய) இருவேளைகளிலும் வணங்குவது, போர்ப்பறையின் முழக்கம் நீங்காததும் ஆகிய புனவாயிலே ஆகும்.

ēcaṟṟu nīniṉai eṉṉoṭu cūḷaṟu vaikalum
pācaṟṟvar pāṭiniṉṟ[u] āṭum paḻampati
tēcatt[u] aṭiyavar vant[u]iru pōtum vaṇaṅkiṭa-p-
pūcaltuṭi pūcala ṟā-p-puṉa vāyilē.

Develop love and think, oh mind!
Give up vowing with me, every day,
Old city is Punavāyil,
Where stand, sing and dance
Those who cut their bonds,
Twice a day here worship the devotees
From many a part of the country,
And where never cease commotion
And beats of battle-drums.

1. The world ēcaṟutal in the first line has many meanings, such as to be troubled, to be fatigued to long for, desire etc. Here the meaning

desire or love seems to be appropriate. Otherwise it may also be translated thus: Give up your pain of fatigue.

2. Pācam +ar̲r̲avar become pācar̲r̲avar in the second line.
3. Worship in the morning and evening is noted in the next time.
4. The reason for the beating of war drums might have been due to inner fight between groups, fight with the caravan of merchants.

515

கொள்ளி வாயின கூர்எயிற்(று) ஏனம் கிழிக்கவே
தெள்ளி மாமணி தீவிழிக் கும்இடம் செந்தறை
கள்ளி வற்றிப்புல் தீந்துவெங் கானம் கழிக்கவே
புள்ளி மானினம் புக்(கு)ஒளிக் கும்புன வாயிலே.

கொள்ளிக் கட்டையினைப்போல் சிவந்த வாயினையும் பற்களையும் கொண்ட பன்றிகள் (நிலத்தை) உழுதலால் (வெளிப்பட்ட) தெள்ளிய சிறந்த மாணிக்கக் கற்கள் ஒளிகாட்டும் இடம் செம்மண் நிலத்தில் உள்ள கள்ளி மரங்கள் பசை வற்றி, புற்கள் எரிந்துள்ள கொடிய காடு அழிதலாலே புள்ளிமான் கூட்டம் புகுந்து மறைந்திருக்கும் புனவாயிலே ஆகும்.

koḷḷi vāyin̲a kūreyir̲r̲[u] ēn̲am kilikkavē
teḷḷi māmaṇi tīvil̲ik kumiṭam centar̲ai
kaḷḷi var̲r̲i-p-pul tīntuven kān̲am kal̲ikkavē
puḷḷi mān̲in̲am pukk[u]oḷik kumpun̲a vāyilē

Hogs with mouth, like fire-brand
And sharp teeth
Plough the ground
Where wink the great rubies
Which are bright and blazing;
Flock of spotted deers
Leave the hard tract

Enter and hide at Punavāyil,
As the spurge on the red soil dried
Stand the hedges, dried up
The grass scorched and the forest burnt.

1. ēṉam means wild hogs, frequenting the place.
2. taṟai is the altermant form of tarai, earth or ground. Sometimes ṟ and r are in free variation, as in kaṟuppu karuppu.
3. kaḷḷ spurage, Buphorba. The last two two lines convey symbolic sense. The empirical life is compared with the devastated wilderness. The deers are the souls, which escaped its original inhabitation and took refuge unto the Lord's feet in Punavāyil,

516

எற்றே நினை என்னொடு சூளறு வைகலும்
மற்(று)ஏதும் வேண்டா வல்வினை யாயின மாய்ந்(து)அறக்
கற்றூறு காக்காட்டிடை மேய்ந்தகார்க கோழிபோய்ப்
புற்(று)ஏறிக் கூகூ எனஅழைக் கும்புன வாயிலே.

மனமே! நினைவாய் என்னொடு நாள்தோறும் சூள் செய்தலைத் தவிர்வாய். கொடிய வினைப்பயன்கள் முற்றிலும் அழிந்தொழிதற்கு வேறு ஒன்றும் தேவை இல்லை. கல்லும் புதரும் பொருந்திய கரிய காட்டில் இரை தேடிய கரிய கோழி சென்று புற்றில் ஏறி நின்று 'கூகூ' என்று (தன்துணையைக்) கூவும் புவாயிலே ஆகும். ஆதனை நினைவாய்.

ஏற்று – இரக்கக் குறிப்பு உணர்த்தும் இடைச்சொல்

eṟṟē niṉai eṉṉoṭu cūḷaṟu vaikalum
maṟṟ[u] ētum vēṇṭā valviṉai-y- āyiṉa māynt[u]aṟa-k-
kaṟṟūṟu kār-k-kāṭṭitai mēyantakār-k- kōḻipōy-p
puṟṟ[u]ēri-k-kūkū eṉaaḻaik kumpuṉa vāyilē

Ah, my mind!, just think .
Give up vowing with me, every day.
Nothing else is needed for the cruel deeds
Wholly to die;
Black fowl, pecked for its food
On dark woods, bush and stone
Goes upto the and hill top,
And calls its mate
Such is the shirne Punavāyil,

1. The world e<u>rr</u>u is an expletive,also a sign of exclamation or address.
2. The Lord's grace is enough; nothing is needed for the extirpation of one's harsh and cruel results of deeds.
3. The filial love even in the kingdom of birds is noted in the last two lines of this hymn and also 6th hymn.

517

பொடியாடு மேனியன் பொன்புனம் சூழ்புன வாயிலை
அடியார் அடியன் நாவல வூரன் உரைத்தன
மடியாது கற்(று)இவை ஏத்தவல் லார்வினை மாய்ந்துபோய்க்
குடியாகிப் பாடிநின்(று) ஆடவல் லார்க்(கு)இல்லை குற்றமே.

திருநீற்றில் ஆடிய உடம்பினன் ஆகிய ஈசனின் பொன் போன்ற புலங்களால் சூழப்பட்ட புனவாயிலை, அடியவர்க்கு அடியவன் ஆகிய நாவன்மையுடைய ஊரன் உரைத்த பாடல்களைச் சோம்பலின்றிக் கற்று, இவற்றால் இறைவனை ஏத்த வல்லவர்களின் வினைகள் அழிந்து, அப்பெருமானுக்குக் குடியாகி நின்று குடியாகி நின்று பாடி ஆடவல்லார்க்குக் குற்றம் இல்லை.

poṭiyāṭu mēṉiyaṉ poṉpuṉam cūḻpuna vāyilai
aṭiyar aṭiyan nāvala-v-ūraṉ uraittaṉa
maṭiyātu kaṟṟ[u]ivai ēttaval lārviṉai māyntupōy-k-
kutiyāki-p-pāṭiniṉṟ[u] āṭaval lārkk[u]illai kuṟṟamē.

Punavāyil, of our Lord, whose body is bathed in ashes,
Is surrounded by dry lands.
It is praised in these hymns by eloquent Ūraṉ
The devotes of the devotees;
Karmic deeds of those
Who can learn and recite the hymns,
Will be set at naught.
Also the blemishes get removed,
If they can, as His subjects,
Stand up and sing and dance.

1. The red earth is noted as poṉpuṉam. The word puṉam means upland, fit for dry
   cultivation.
2. The concept of devot to the devotees of Siva is frequently mentioned, as in the second line.
3. The word nāvala may also mean nāvalūr, the birth place of Ārūran. But it seems that it clearly indicates here 'eloquent'.
4. Bhaktimāraga is the straight and simple path, recommended in the devotional lyrics, as in this hymn, to be the best way to get rid of one's defilement.

The Specific features of the Decad

1. The Main refrain eṉṉoṭu cūḷaṟu vaikakum occurs in the first line of the hymns 1,2,3,5,6,7 and 9, while in the 4th hymn 'vaikalum' is omitted due to prosodial convenience.
2. All the hymms except the last end in Punavāyil.
3. The phrase "namai āḷuṭaiyāṉ navilumiṭam "occurred in two hymns[3,5].
4. A different refrain is found in last line of the hymns 5 and 8.
5. In this decad, Ārūrar addresses not the Lord, but his own mind and advises it to think of Him, enshrined in Punavāyil.
6. The last part of the hymns is a description of the holy place.
7. The hymns of this decad are not of homogeneous metre. Hymns 3,4,9 and 10 are composed in a different structure. Hymn 7 is unique and does not tally with the metre of any other of his decad. It seems to be one variety of Āciriya-t-tuṟai of later prosodeal grammar.
8. The desolate and devastated condition of the site in the vicinity of Punavāyil, perhaps reflecting Ārūrar's position after separated from Caṅkiliyār, is decicted in hymns 4,5,6,7,8 and 9.
9. The cruel acts of the hunters, as we have seen in the previous decad are also depicted in this also. Here they attacked the caravan of merchants to seize their possessions [2]. They also aimed at the deers of the wilderness [5].
10. The modes of worship are portrayed in many hymns. [1,3,7 and10].

Our Publications

1.	இரட்சணிய யாத்திரிகம்	M. Mathiyalagan	1998	Rs.450.00	US $ 50
2.	Count-Down from Solomon or The Tamils Down the Ages Through Their Literature Vol.I	Hephzibah Jesudasan	1999	Rs.350.00	US $ 20
3.	Count-Down from Solomon or The Tamils Down the Ages Through Their Literature Vol.II	Hephzibah Jesudasan	1999	Rs.350.00	US $ 20
4.	Pāratitācan̲ – Pāṇṭiyan̲ Paricu in English	M.S. Venkatachalam	1999	Rs.200.00	US $ 40
5.	Kalittokai in English	V. Murugan	1999	Rs.700.00	US $ 40
6.	Contribution of Tamil Nadu to Sanskrit	C.S. Sundaram	1999	Rs.400.00	US $ 40
7.	ஷெல்லியும் பாரதியும் – ஒரு புதிய பார்வை	ஜி. ஜான் சாமுவேல்	2000	Rs.200.00	US $ 8
8.	Nālaṭiyār in English	M. Annamalai	2000	Rs.180.00	US $ 15
9.	Tolkāppiyam in English	V. Murugan	2000	Rs.600.00	US $ 40
10.	The Great Penance at Māmallapuram	Michael D. Rabe	2001	Rs.500.00	US $ 20
11.	Count-Down from Solomon or The Tamils Down the Ages Through Their Literature Vol.III	Hephzibah Jesudasan	2001	Rs.500.00	US $ 40
12.	Tamil Social History, Volume.III	N. Subrahmanian	2001	Rs.550.00	US $ 62
13.	A Kur̲avañji in Kuṭr̲ālam	David C Buck	2005	Rs.350.00	US $ 25
14.	The Story of Casting the Net	G. Selva lakshmi	2005	Rs.215.00	US $ 20
15.	Treatise on Mathematics – Part – II	P. Subramaniam, K. Sathyabama	2005	Rs.210.00	US $ 20
16.	The Misplaced Royal Romance	G. Uthiradam	2005	Rs.400.00	US $ 40
17.	A Kuravañji of Riṣivintam	M. Maruthamuthu	2006	Rs.335.00	US $ 35
18.	Akatticar Kalampakkam	R. Jayalakshmi	2006	Rs.200.00	US $ 20
19.	The Story of Kusalavan̲	G. Selva lakshmi, R. Jeyalakshmi	2006	Rs.160.00	US $ 20
20.	A Pool of Poison	R. Jeyalakshmi K.Panneer Selvam	2006	Rs.180.00	US $ 30
21.	Velavendan's Poems	P.Thiagarajan	2006	Rs.250.00	US $ 20
22.	Rama and Ravana at the Altar of Hanuman	T. Wignesan	2006	Rs.350.00	US $ 25
23.	Pan̲n̲iru Tirumur̲ai in English Vol.XIV Part –I	T.B.Siddhalingaiya	2006	Rs.800.00	US $ 40
24.	Tamil Saivism and the Trascending Message of Ramalinga Swamy	T. Dayanandan Francis	2006	Rs.150.00	US $ 15
25.	Lexicographic practice in Tamil: problems and prospects	V. Murugan	2006	Rs.300.00	US $ 25
26.	On Tamil Poems and Poets (Essays and Speeches)	G. John Samuel	2006	Rs.300.00	US $ 25